

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

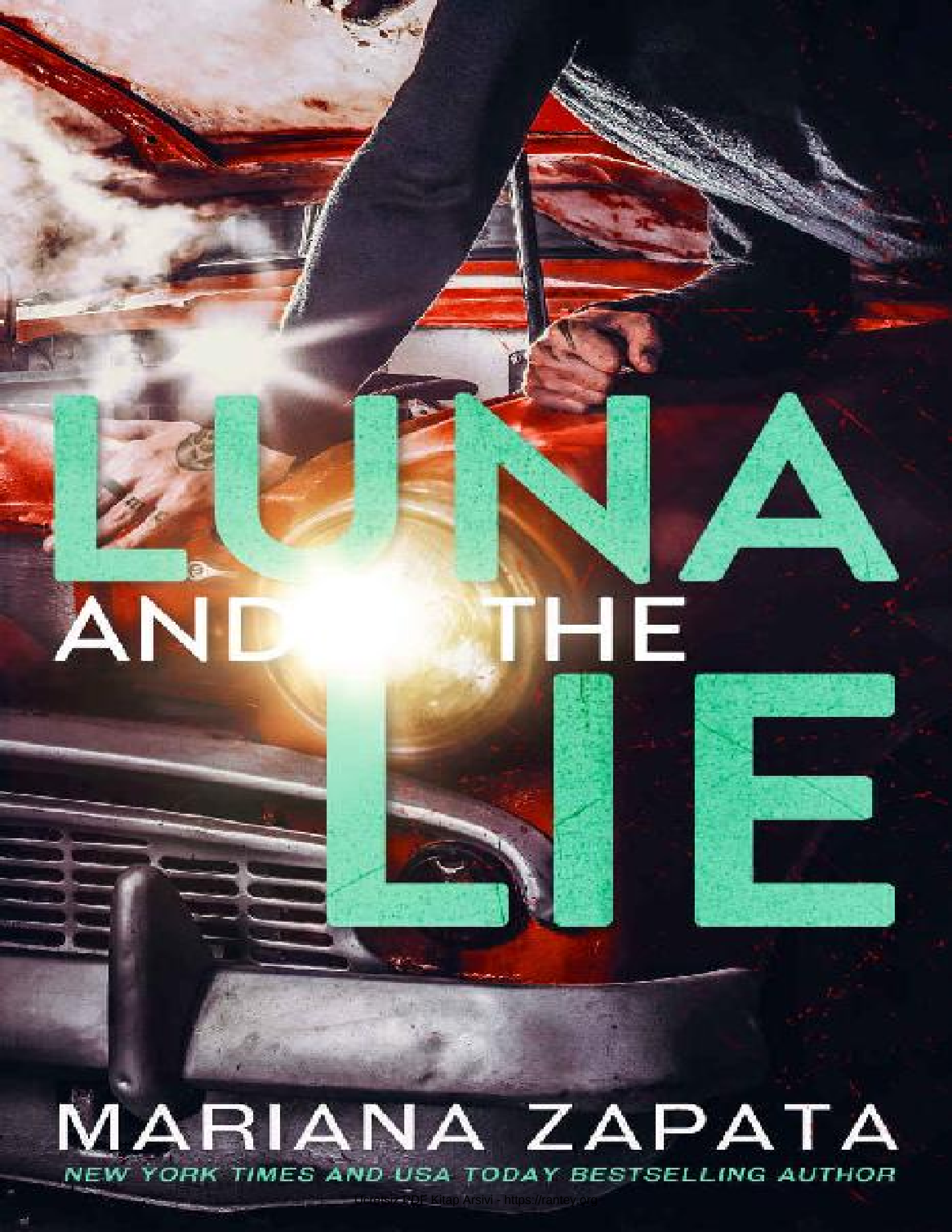
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A dramatic scene of a car crash. A bright, glowing fireball is the central focus, surrounded by smoke and debris. In the background, a person's arm is visible, reaching towards the wreckage. The overall tone is intense and action-packed.

LUNNA AND THE LIE

MARIANA ZAPATA

NEW YORK TIMES AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

LUNA VE YALAN

MARİANA ZAPATA

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Ayrıca Mariana Zapata](#)

Luna ve Yalan © 2018 Mariana Zapata

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası (1976) uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yazarın izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Bu e-kitap bir kurgu eseridir. Gerçek tarihi olaylara veya mevcut yerlere atıfta bulunulsa da, isimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2018 Mariana Zapata

Kitap Kapağı Tasarımı: [Letitia Hasser](#), [Romantic Book Affairs](#)

Bıçimlendirme: [Jeff Senter](#), [Indie Formatting Services](#)

Düzenleme [Hot Tree Editing ve My Brother's Editor](#) tarafından yapılmıştır

*Tia Evi'min anısına
Seni her zaman ve sonsuza dek seviyorum*

Bölüm 1

"Lanet olsun Luna," derken göz kapağımı araladım.

Ama bunu söyleyen gürültülü, derin ses, gözümü yaklaşık on metre ötede duran adama doğru çevirmeme neden oldu.

Kaşlarını çatarken elleri kalçalarında olan adam. Bana karşı.

O ağzın neden geri çevrildiğini tahmin etmem gerekseydi, bunun nedeni gözlerimi... eski ama sadık G-Shock saatime baktım... son yirmi dakika boyunca kapalı tutmuş olmam olabilirdi.

Kimi kandırıyordum ki? Tüm param üzerine bahse girerim ki nedeni tam olarak buydu.

O sabah onu 1950'lerin başlarından kalma bir GMC kamyonun açık kaputunun üzerine eğilmiş, tulumunun altından belli belirsiz beyaz bir tişörtün görüldüğü halde gördüğümde moralinin bozuk olduğunu anlamıştım. Cuma sabahları kimsenin keyfi yerinde olmazdı ama... bana dik dik bakan adam beyaz giydiğinde her zaman keyifsiz olurdu. Bu bir gerçektir.

O sabah ona kahvesini getirdiğimde bana "Karar verdin mi?" diye sorması kesinlikle yardımcı olmadı.

Ve her seferinde aynı soruyu sorduğunda olduğu gibi, ona her zaman verdiğim ve vereceğim cevabı vermiştim. "Ah, hayır."

Aynı soruyu yedi yüz küsur kez sorup aynı cevabı aldıktan sonra nihayet cevabımı beklemeye başladığını düşünebilirsiniz, ancak bunca zaman sonra hala onu rahatsız ediyordu.

Ve onun - patronum, iki patronumdan *biri*, teknik olarak söylemek gerekirse - "Lanet olsun, Luna" demesi tamamen norm dışı olmasa da, yaygın da değildi. Başımı belaya sokmayı sevmezdim. Arkadaşlarım birkaç kez insanların bana kızmasına ya da hayal kırıklığına uğramasına alerjim olduğunu söylemişlerdi. Bu, bana karşı kaç kez işe yaramış olursa olsun, kurtulmayı başaramadığım bir lanetti.

Elimde olmadan, elleri kalçalarında, kaşları çatık adama gülümsedim. Ona göz kırpmayı düşündüm çünkü göz kırpmanın onu ne kadar rahatsız ettiğini biliyordum ama yapmadım. Ne de olsa beyaz gömlek günüydü,

ve hafta sonu için eve gitmeme en az sekiz saat kalmışken enerjimi mümkün olduğunca korumam gerekiyordu.

"Evet?" "*Ne yaptım ben?*" yerine "*Lanet olsun Luna!*" demeyi tercih ettim. Gözlerimi birkaç dakikalığına kapatarak yanlış bir şey yapmamıştım.

...teknik olarak.

Ripley gözlerini kıstı ve her Cuma haftalık toplantılarımızı yaptığımız dinlenme odasının etrafında oturan diğer yedi tam zamanlı çalışanı görmezden gelerek bakışlarını sadece bana yöneltmeyi başardı. Sabah dokuzda, ben genellikle işe geldikten iki saat sonra, Cooper's Collision and Customs'taki tüm çalışanlar patronlarımızın yaklaşan projeler, mevcut projeler, durum güncellemeleri, sorunlar, şikayetler, banyodaki oda spreyini kimin fazla sıkıdığına dair tartışmalar gibi konuları dinlemek için içeri girerdi....

Pek eğlenceli sayılmazdı ve toplantı boyunca sadece para aldığımız için acı çektiğimiz de bir sır değildi. İş haftası boyunca herhangi bir sabah uyanık kalmak yeterince zordu, ama hafta sonuna sadece saatler kalmış bir Cuma günü, artı etrafta oturan bu kadar çok bedeninin sıcaklığı? Gözlerinizi kapatmamak neredeyse imkansızdı.

Lily'yle korku filmi izlemek için gece yarısından sonra geç saatlere kadar ayakta kalmamın da bir faydası olmamıştı ama teklif ettiğinde ona hayır diyecek gücü kendimde bulamamıştım. Birlikte geçirdiğimiz zaman tükeniyordu ve bir gün birlikte takılmak için elimize geçen her fırsatı değerlendirmedim için pişman olacağımı biliyordum. Bu dersi diğer iki kız kardeşimden öğrenmiştim.

Ama o anda bana ters ters bakan adamın bunların hiçbirini bilmediğinden ya da umursamadığından oldukça emindim ve sonraki sözleri de bunu doğruladı.

"Toplantılarımız sırasında senin biraz kestireceğinden bahsetmemiş miydik?" Ripley soruyu pek de hoş olmayan bir tonda sordu.

Aslında hiç de öyle olmadı.

Beni dışarı çağırdığında durduğum pozisyonda kalırken bir gözümü ondan ayırmadım; dirseğimi masaya dayamış, çenemi açık elime dayamıştım. Ancak iki gözümün de kapalı olması yerine sadece bir tanesi açıktı. İkimizin de tamamen farkında olduğu cevabı söylerken yüzümdeki gülümsemeyi korudum: "Evet, bu konuyu konuştuk." Tam olarak ne söylediğini unutmuş olma ihtimaline karşı, ona hatırlattım. "Bana yapmamamı söylemiştin."

Çünkü vardı. *Luna, lanet toplantılar sırasında uyumayı bırakmalısın. Eğer kestirmek istiyorsan, sekiz saat bekle.*

Eve dönüyorsun, anladın mı? Bu konuşmayı kapalı kapılar ardında ve beni işe alan, asıl patronum ve sahibim olan ve üç yıl önce Cooper's Collision and Customs'ın ortak sahibi olan Bay Cooper ile yapmıştık.

Mesajını almıştım ve buna saygı duyuyordum.

Patronum, en azından bana kaşlarını çatmış olan, cevabıma fiziksel bir tepki vermedi. İkimizin de açıkça bildiği şeyi onaylarken gözünü bile kırpmadı, "Evet. Ben de aynen öyle dedim."

Onun yanında, ama sözlü olarak geride duran Bay Cooper öksürdü ama tek kelime etmedi. Bunu kişisel olarak algılamadım. İş ilişkilerinde bu noktaya gelmelerinin yeterince uzun sürdüğünü bilecek kadar kavgalarına kulak misafiri olmuştum - birbirleriyle anlaşıyorlardı ama bunu bizim önümüzde tartışmıyorlardı. CCC'deki hayatımızın o dönemini özlemeyen tek kişinin ben olmadığımından emindim. Bir süre boyunca hepimiz mümkün olduğunca hareketsiz oturup duvara bakarak başka bir yerdeymişiz gibi davranmakta ustalaşmıştık.

O doktorayı uzun zaman önce almıştım.

"Ve hiç kimse toplantılarımız sırasında kestirmek için para almıyor," diye bitirdi Rip, sanki sağduyu değilmiş gibi, elleri hala kalçalarında. Hâlâ kaşlarını çatmış olan o sert yüz ifadesi, sanki özel bir muamele bekliyormuşum gibi, ifadesinin sonuna bir şekilde sözsüz bir "*sen bile değilsin*" dokunuşu eklemişti.

Kötü bir ruh halindeyken ne düşünürse düşünsün, yapmadım ve hiçbir zaman da yapmadım. O... *sen bile değildin*... sadece... *bendim*. Herkesten daha erken gelen, herkesten daha geç kalan ve son dokuz yılda sadece birkaç kez işten izin alan çalışan. Ekstra mesaiye asla hayır demeyen kişi.

Ama tüm bunları yapmak her zaman benim seçimimdi ve bunu biliyordum. Bu yüzden ağzımı kapalı tuttum. İstediklerinde hayır diyebilirdim. Her seferinde geç saatlere kadar kalmak ve hafta sonları gelmek benim kararımdı.

Köprüden atlamadınız, bacaklarınızı kırmadınız ve sonra hastanede olmanızın nedeni olarak sizi buna cesaretlendiren arkadaşınızı suçlamadınız.

Eylemlerimin sorumluluğunu almak ve kendi başıma gelenler için başkalarını suçlamamak, bana bilerek öğretmeye çalışmadıkları bir şey olsa bile, ailemden öğrendiğim birkaç olumlu dersten biriydi.

Bu düşünce zincirini hemen kestim. Bazı şeyler ve insanlar o kadar asidikti ki, onları düşünmek bile beni mahvedebilirdi. Mutlu olmayı seçecektim ve bu da eski saçmalıkları düşünmemek anlamına geliyordu. Bugün güzel bir gün olacaktı, yarın da öyle, ondan sonraki gün de, ondan sonraki gün de.

Bu düşünceyle yüzümdeki gülümsemeyi korudum ve bana bakan adamda kalmasına izin verdim. Kaşlarımı çatmam ya da duygularımı incitmem için beyaz gömlekli Rip'ten çok daha fazlası gerekiyordu. Bunu yapmak için bazı insanları bir saniyeliğine düşünmekten çok daha fazlası gerekiyordu.

Mesele şuydu: Yorulmuştum. Gözlerimi kapatmıştım. O da bana bunu söyledi. Üzülecek bir şey yoktu.

"Luna," dedi Rip ilk duyduğumda beni tamamen hazırlıksız yakalayan o gülünç derecede alçak sesle. "Birbirimizi anlıyor muyuz? Toplantı sırasında kestirmek yok. Anlamak o kadar da zor değil, değil mi?"

Birkaç sandalye aşağıdan biri homurdandı, ama sesinden kim olduğunu biliyordum, bu yüzden o yöne bakarak bile zamanımı boşa harcamaya zahmet etmedim, daha da önemlisi onun benim yerime konmamla eğlenmesinin beni rahatsız etmesine izin vermedim.

Patronuma sadece bir kez başımı sallarken ağzımın kenarlarını hâlâ yukarı kaldırıyordum. Onu gayet iyi anlıyordum. Bay Cooper'ın Ripley'in sol tarafındaki yerinden ona nasıl baktığını da anlıyordum. Bana ya da dükkândaki herhangi birimize küfretmemesi gerekiyordu. Houston, Teksas'taki en başarılı oto kaporta dükkanlarından birinin iki sahibinin, kulak misafiri olduğumu bilmedikleri zamanlarda ofiste konuşmak için çok zaman harcadıkları başka bir şeydi....

Ki bu her zaman
böyleydi. Bunu
bildiklerinden değil.

En azından ben öyle olmadığını umuyordum ama bu konuda kurnaz ya da ketum oldukları da söylenemezdi.

* * *

Her şey üç yıl önce başladı.

Cooper's Collision and Customs 1940'larda Bay Cooper'ın babası tarafından kurulmuş bir aile işletmesiydi. Ben işe başlamadan yaklaşık altı yıl önce dükkan bir ömür boyu başarılı olmuştu.

Her şeyi harekete geçiren o gündü. CCC'deki her çalışan adil bir şekilde maaş alıyordu, iki haftada bir maaş alıyordu ve Bay Cooper

-Dünyanın en iyi patronuydu. Bana göre, tüm dünyadaki en iyi adamlardan biriydi ve birlikte çalıştığım herhangi birinin bunu tartışacağından şüpheliydim.

Bir gün her şey normaldi. Bir patronumuz vardı. On kişiydik. Her şey yolundaydı. Ertesi gün işe gittim, öndeki küçük müşteri otoparkına park etmiş klasik Ford pikabı görmezden geldim ve sonra sabahın yedisinde ofiste Bay Cooper'ın tanıdık sesine ve çok daha derinden gelen sesine kulak misafiri oldum, karı nasıl bölüşeceklerini ve işin nereye taşınacağını konuşuyorlardı.

Beni şok etmişti. Yine de, nasıl olup da beni şoke etmediğinden emin değildim. Kârı bölüşmek mi? Seksen küsur yıldır aynı yerde olan bir işletmeyi taşımak mı? Dükkân her zaman meşguldü. İşler yolunda gibi görünüyordu.

Dürüst olmak gerekirse, şimdi bile Bay Cooper'ın neden işlerini yürütmesi için başka birini almaya karar verdiğini anlamıyordum.

Hiçbir şey olmamış gibi davranmaya başlamadan önce konuşmalarını dinleyebildiğim kadar dinlemiştim, her ne kadar bir yanımda konuştuklarının ne anlama geldiğini düşünüp çılgına dönmüş olsa da. Birkaç ay sonrasına kadar, doğru dinlememiş olma ihtimalime karşı ağzımı kapalı tuttuğum aylar boyunca, Bay Cooper bir Cuma sabahı toplantısında herkesin üzerine bombayı bırakmıştı.

"Büyük haberlerim var," demişti melek gibi adam hepimize. Muhtemelen o sırada ellerinin ne kadar kötü titrediğini fark eden tek kişi bendim çünkü daha sonra başka kimse bu konuyu açmamıştı. "Dükkânı taşıyoruz."

Herkes aynı anda konuşmaya başlamıştı ama Bay Cooper onları duymazdan gelerek konuşmaya devam etti.

"Yıllardır daha fazla alana ihtiyacımız var. Çok sıkışık durumdayız. Hepiniz bunun farkındasınız. Kırk bin metrekaresel bir tesise taşınıyoruz...." Orada otururken hatırlayamadığım başka şeyler de söylemişti, ellerini yıpranmış kotunun ceplerine sokmuştu. Sonra, ancak o zaman, büyük bir nefes aldı ve herkesin -en azından benim dışındaki herkesin- üzerine *asil* bombayı bıraktı. "Büyüyen tek şey bu da değil. Daha fazla odayla daha fazla iş yapabiliriz."

O noktada herkes konuşmayı bırakmıştı ve ben de ellerimi kalçalarımın arasına koyup dudaklarımı birbirine bastırarak öylece oturmıştım, çünkü bu konuşmayı aylar önce hayal etmediğimi bilmek midemi alt üst etmişti.

"Lucas Ripley ekibe katılacak," dedi Bay Cooper, hepimizin sevdiği bir adamdı, sanki o da bu haberden emin değilmiş gibi nefes alıp vermişti. Ya da belki ben sadece hayal ediyordum. "Cooper's'ın ortak sahibi olacak ve bundan sonra işin restorasyon kısmını büyütecek ve idare edecek." Sertçe yutkundum, kollarını göğsünde kavuşturdu ve "Sorusu olan var mı?" diye sordu.

Şansıma, herkes dükkanın taşınması, genişlemesi ve yeni sahibinden bahsetmekle o kadar meşguldü ki tek bir soru bile sormadığımı fark etmemişlerdi.

Hiçbirimiz Lucas Ripley'in kim olduğunu ya da neden işe katıldığını merak etmemiştik.

Ertesi gün işe gittiğimde Bay Cooper'ın güzelce restore edilmiş Mustang'inin hemen yanına park etmiş yarı tanıdık bir kamyon bulduğumda arabanın kime ait olduğunu hemen anlamıştım. Çünkü Bay Cooper için çalıştığım yıllar boyunca ondan ve benden başka kimse bu kadar erken gelmemişti.

Hiç kimse.

Binaya girip zamanımın çoğunu boyacılık, kaportacılık veya detaycılık yaparak geçirdiğim alana gitmek için ofise doğru yürüdüğümde, Bay Cooper'ı masasının arkasında, masanın diğer tarafında oturan bir adamla konuşurken bulduğumda pek de şaşırmamıştım.

Adam çok iriydi ve Temmuz ayının ortasında giydiği uzun kollu gömlek adeta ikinci bir deri gibiydi. Bileklerinden köprücük kemiğine kadar her yerini örtüyor, sadece boynundaki birkaç santimlik dövmeli deriyi göstermeyi başarıyordu. Belki de insanı serin tutan gömleklerden biridir diye düşünmüştüm.

Kapının hemen yanında durduğumda, adamın profilden bile hayatımda gördüğüm en asık suratlı, en acımasız surata sahip olduğunu fark ettim. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyordum ama öyleydi. Ve gerçekten muhteşemdi.

Ve sadece *erkeksi* demek istiyorum. Sadece testosteron ve diğer her ne haltsa hepsi erkekti.

Arada bir vahşi doğada muhteşem erkekler görüyordum. Onları internette daha da sık görüyordum. Ama o, içgüdüsel olarak yeni patronum olacağını bildiğim kişi, sandalyede oturup

Profesyonel bir greŖŖiye ait omuzlar ve üst beden, geŖmiŖte gördüğüm erkeklerin çoğunu yenmek zorundaydı. Kız kardeŖlerimin ağızının suyunu akıtacak biri değıldi. Bir modele benzemiyordu. Elmacık kemikleri geniŖ, kemik yapısı kare Ŗeklindeydi ve ağızı bile tam olarak dolgun değıldi. Yine de bir araya getirildiğinde unutulmaz bir yüz ortaya çıkıyordu.

Büyüleyici bir yüz.

Yüzünün ve uzun kollu dar bir tiŖrtle kaplı o uyluk büyüklüğündeki pazularının ve baldır büyüklüğündeki n kollarının beni rahatsız edeceğıni hemen anlamıŖtım.

Ve *bu* beni ŖaŖırtmıŖtı.

Sonra yeni bir patronu ne kadar *istemediğimi* dŖnnce bir an için sinirlendim. Seksi ya da değıl. Bay Cooper'ı seviyordum ve onunla nerede durduğumu biliyordum. Beni güvende hissettiriyordu. Bu yeni adam ne yapacağımdan emin olamadığım bir yabancıydı. Sadece tesadüfen birlikte alıŖabileceğim biri olmayacaktı.

Gerçi geriye dönüp baktığım da, Lucas Ripley'nin gelecekte beni ne kadar rahatsız edeceğıni bilmeme imkân yoktu. Kendimi tanıtmaq için o odaya girdiğimde bana ne kadar borçlu kalacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ve bu borcun onu gün be gün ne kadar rahatsız edeceğıni kesinlikle bilmiyordum.

Bildiğim ve hatırladığım Ŗey, orijinal Cooper's Collision and Customs ofisinin kapısında nasıl durduğım ve içerideki iki adama nasıl el sallayıp glmsediğimdi.

"Luna," Bay Cooper beni hemen karŖıladı, o kadar geniŖ sırtıyordu ki, onu çok iyi tanımasaydım omuzlarının ne kadar gergin olduğunu fark etmezdim. "Günaydın."

"Günaydın Bay Cooper," diye cevap verdim ve dikkatimi masanın diğerk tarafında oturan dev adama çevirdim.

İri adam bana baktı, Bay Cooper'a baktı, sonra tekrar bana doğru baktı. Çene hattındaki gerginlik ve kaŖlarının arasındaki sabit çentik nedeniyle kaba görünen yüzünde hiçbir değıŖiklik olmamıŖtı. Bana glmsememiŖ ya da dostça görünmeye alıŖmamıŖtı bile. Sadece... bakıyordu.

Gz açıp kapayınca ya kadar, o bakıŖ bir parıltıya dnŖti.

Ve kalbim, benden hoŖlanmaq istemeyen biriyle tanıŖtığım da her zaman yaptığı Ŗeyi yaptı - geri kalanımın bu kiŖinin benden hoŖlanmasını *istemmesini* sağıladı, bu

belki de muhtemelen yeni patronum.

Bunca yıl sonra bile kurtulamadığım bir başka lanet de buydu; beğenilme ihtiyacı. Gerçekçi olmak gerekirse, birinin Luna Allen hayranı olmamasına dayanabileceğimi ve dayanacağımı biliyordum ama... hep denemiştım. Eğer düşünmeme izin veririm, bu ihtiyaç için Düşünmeyeceğim O İnsanları suçlayabilirdim.

Ama ben yapmazdım.

"Merhaba," dedim, bir adım attım ve hemen elimi aramıza soktum. "Ben Luna."

Ve Bay Cooper, Bay Cooper olarak, "Ripley, bu Luna Allen. Tüm boyalarımızı o yapar ve ihtiyacımız olduğunda kaporta ve detaylandırma işlerinde bize çok yardımcı olur. Luna, bu Ripley, benim... iş ortağım."

Yeni adamdan iş ortağı olarak bahsetme konusundaki tereddütünü tamamen anlamıştım ama sonrasında bunun üzerinde fazla düşünmemiştim. Özellikle de yeni patronum elini kalçasının üzerinde durduğu yerden kaldırıp uzun parmaklarını ve geniş avuç içini benimkine doğru kaydırarak bir süre sıktıktan sonra hemen bıraktığında. Gözleri biraz kısılmıştı ama fark etmiştim ve bu içimdeki o ihtiyacı daha da tetiklemişti.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedim ona, elimi geri çekerek.

Yeni patronum beni dikkatle izlemişti; gözleri -gerçek dışı mavi ile yeşil arasında bir tonda- bana dönmeden önce bir kez daha Bay Cooper'a kaymıştı.

Neredeyse anında ağzından çıkan soruya hazırlıklı değildim. "Burada çalışacak kadar büyük müsün?" diye sormuştu, hayatımda duyduğum en gürültülü ses tonuyla.

Uzun zamandır çalıştığım patronuma bakmaktan kendimi alamadım ama bunun nedeni on yedi yaşındayken bana iş teklif etmeden hemen önce aynı şeyi sormuş olmasıydı. Bu yüzden dikkatimi tekrar çenesine kadar uzanan koyu renkli dövmeleri olan adama verdiğimde daha da geniş gülümsedim. "*Evet.*"

Hiç duraksamadı ve kısa ama süper kıvrıcık siyah kirpiklerinin altından fırlayacakmış gibi görünen mavi-yeşil gözleri tekrar kısıldı. "Ne zamandır burada çalışıyorsun?"

Ben de hiçbir şeyi kaçırmadım. "Altı yıl."

O derin, hırıltılı ses "Boya hakkında ne biliyorsun?" diye sormadan önce gözümü kırpmamı sağladı.

Boya hakkında ne biliyordum ki?

O anda neredeyse gülümsememi kaybediyordum ama kaybetmemeyi başarmıştım. Bana bu tür bir soru soran ilk kişi o değildi. Oto kaporta boyacılığı yapan tanıdığım birkaç kadından biriydim. Çocukken, araba ve parça boyayarak hayatımı kazanacağımı, hele hele bu işi seveceğimi ve bu işte çok iyi olacağımı hiç düşünmezdim ama hayat böyle çılgınca işte.

Ben de tanıştığım hemen herkesin yaptığı hatayı yapan bu adama gerçeği söyledim. "Boya hakkında her şeyi biliyorum." Ve ona gülümsedim çünkü ukalalık etmiyordum. Ona sadece gerçeği söylüyordum ve bunu yaparken Bay Cooper'ın gülümsemesini de gözden kaçırmamıştım.

Yeni adam tekrar gözlerini kırıştırdı ve kalın, koyu kahverengi kaşlarını bana kaldırırken sesi daha da alçaldı. "Kaporta işleri hakkında ne biliyorsun?" diye sordu, bir araçtaki küçük veya büyük fiziksel kusurları veya hasarları düzeltme eylemine atıfta bulunarak.

Yine de yüzümdeki gülümsemeyi korumayı başarmıştım. "Neredeyse o kadar." O zamanlar bunu bilmiyordu ama Bay Cooper yıllar önce beni boya işine geçirmeden önce kaporta işine başlatmıştı. Bu işte de oldukça iyiydim.

Ama yeni patronum olan bu adam bir an için masanın diğer tarafında oturan Bay Cooper'a baktı, sonra bakışlarını bana çevirdi ve ne düşüneceğimi bilemediğim gergin bir sesle "Klasik arabalar hakkında ne biliyorsun?" diye sordu.

Ve, kahretsin.

Ben bile Bay Cooper'a baktım ama o, dikkatini ve desteğini istediğimi anlamak için diğer adama bakmakla meşguldü. Ben de aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Biraz. Her şey değil ama hiçbir şey de değil."

Biraz önce muhteşem olduğunu düşündüğüm adam, o ince olmayan ama dolu da olmayan ağzını birbirine bastırdı. Sonra "Kaynak yapmayı biliyor musun?" diye sordu.

Kaynak yapmayı biliyor muydum? Gözlerimi ona dikmişim. "Bu bir test mi?"

Yeni tanıştığım bu adam, sorusunu ilk başta sorduğu şekilde tekrarlamaktan çekinmedi.

Ve *biliyordum*, beni test ettiğini biliyordum. Bu yüzden omuz silktim ve ona gerçeği söyledim. "Temel bilgileri biliyorum."

O iri, hantal vücut oturduğu sandalyede geriye yaslanırken ağzı yana doğru kıvrıldı. Koyu kahverengi kirli sakallarla kaplı ve gümüşü gri tonları karışmış çenesi bir an öncesine göre bir santim daha yukarı kalkmıştı ve bu da hâlâ beni test etmeye çalıştığını gösteriyordu. "Vücut çalışması yapıyor olsaydınız ve kurşun bulsaydınız ne yapardınız?"

Göz ucuyla Bay Cooper'ın iç çektiğini ve eliyle gözlerini kapattığını gördüm. Bu, önümüzdeki üç yıl boyunca onu aynı şeyi yaparken izleyeceğim birçok kez in ilkiydi, ama bu başka bir hikaye.

Şansıma -ve o anda cevabı bildiğim için ne kadar şanslı olduğumu anlamıştım çünkü bilmeseydim beni kovacağından emindim- ona doğru cevabı söyledim. "Kurşunun üzerine kaynak yapamazsın. Onu yakmak zorundasınız."

Adam koltuğunda arkasına yaslandı, kollarını kocaman göğsünün üzerinde kavuşturdu ve tamamen ciddi, tamamen küçümseyici bir şekilde - önümüzdeki birkaç yıl boyunca yüzlerce kez yapacağı gibi- "Yapacaksın." dedi.

Ben olsam yapardım.

Ve vardı.

* * *

Bu yıllar önceydi ve o zamandan beri Lucas Ripley ya da Rip ya da Ripley'le nasıl başa çıkacağımı çözmüştüm. Bu yüzden bana kestirme politikasıyla ilgili olarak onu anlayıp anlamadığımı sorduğunda, yapabileceğim tek şeyi söyledim. "Anladım." Cevabımın onu kızdıracağını bile bile, elimden geldiğince mutlu bir şekilde söyledim.

onu zaten olduğundan daha da fazla.

Ama hayat küçük şeylerden ibaretti ve Rip'i tam olarak kızdırmadan onu sinirlendirmek, oynamayı olması gerekenden daha çok sevdiğim bir oyundu. Arada bir, durum uygunsa ve üzerinde lacivert kompresyon tişörtü varsa, ondan bir sırtıma koparabiliyordum. Ve gerçekten nadiren de olsa, göz açıp kapayıncaya kadar kaybolan hızlı bir yarım gülümsemeyi ondan gizlice alabilirdim.

Ve eğer küçük kalbim o sinsî gülümseme ya da sırtıuş yüzünden iç çektiyse, bu benden başka kimseyi ilgilendirmezdi.

Ve kardeşlerim.

Ve en iyi

arkadaşım.

Ama hepsi bu

kadardı.

Kaş çatma, hafif sinirlenme ya da göz devirmeden başka bir ifade takınmasını sağlamak için kendimi çok fazla düşünmeye bırakmadım. Aynı anda hem sevdiğim hem de nefret ettiğim o boş surat ifadesini kesinlikle düşünmeyecektim. Hayır.

Ama her neyse.

CCC'de çalışmaya başlayalı sadece iki gün olmuştu ki, huysuz bir yan bakışla her zaman gülümseyip gülümsemediğimi sordu. Ama ona gülümsediğim yanıtını veren Bay Cooper olmuştu. Çünkü gülümsüyordum.

Ancak dinlenme odasındaki o anda diğer gözümü açtım ve uzun kollu, neredeyse balıkçı yaka bir gömlek giyen, fıçı göğsündeki her kocaman kasa yapışan adama gülümsedim. "Ama uyumuyordum. Söylediğiniz her şeyi duydum," diye açıklamayı bitirdim.

Kaşlarının arasındaki kırıksıklıklar derinleşip ağzını çevreleyen oluklar belirginleşirken bile yıllar geçtikçe daha da çekici hale gelen adam, neredeyse kırk bir yaşındaki bedenini bana doğru daha da kaydırduğında şaşırmadım. "Öyle mi? Ne dedim ben?" diye meydan okumaya çalıştı.

Bazen tam bir baş belası olabiliyordu; onunla uğraşmamı gerçekten hak ediyordu. Birinin yapması gerekiyordu.

Bay Cooper onun biraz yanından tavana baktı ve yemin ederim bir Babamız duasının başlangıcını söylemeye başladı. Masanın etrafında oturan iki adam nefeslerinin altında mırıldanmaya başladı. İçlerinden birinin ağzından "mikro yönetimci pislik" lafının çıktığını fark ettim ve Rip de fark etmiş olmalı çünkü gözleri sanki bunu söyleyen arıyormuş gibi hemen odayı taradı.

Bunu en son yaptığında iki kişi kovulmuştu ve ben onları sevmiştim.

"Önce öğle aralarının çok uzun sürdüğünden bahsettin," diye patladım. "Sonra da süpürgenin kullanıldıktan sonra boşaltılması gerektiğinden, çünkü bunun senin işin olmadığından bahsediyordun."

Araya girmek ona ne yaptığını unutturmuş olmalı, çünkü onun çoğunlukla istenmeyen ilgisinin odağı olmaya geri döndüğümde sadece birkaç kelime edebilmişim. Bunun nedeni de beyaz gömlek giymesiydi ve beyaz gömlek giydiği günlerde konuşmalardan bana kızmadan çıkma başarımla genellikle yüzde 40'tı. Gri gömlekli günler yüzde 70 civarındaydı. Lacivert gömlekli günlerde ise yüzde seksen beş.

Donanma günlerinde, onun sırtına bir tokat atabileceğimi ve yan gözle bile bakmayacağımı biliyordum. O günler benim favorilerimdi.

Gülümsememi genişlettim ve hatta en iyisini umarak kaşlarımı kaldırdım. "Bu yeterince iyi mi, yoksa söylediklerinizi kelime kelime tekrarlamamı mı istiyorsunuz? Çünkü muhtemelen yapabilirim patron." Bu gerçekleri emebilirdi.

Bakmam gerekenden çok daha sık gizlice baktığım o yüz hiç değişmedi. Gözünü bile kırpmadı. Yine de yalan söylemediğimi anlaması gerekirdi. Dürüst olmak gerekirse, Rip'in dükkândaki kimseye güvendiğini sanmıyordum. Kulak misafiri olduğum tartışmalar bir şey ifade ediyorsa, Bay Cooper'a bile. En son bu kadar çok tartışan insanların yanında bulunduğumda, birbirlerinden gerçekten nefret ediyorlardı.

Dudaklarımı geriye çekerek ona dişlerimi gösterdim ve sahte bir gülümseme takınırken yanımdaki iş arkadaşım kıs kıs güldü.

Patronum -bu patron- hala eğlenmiyordu.

Ama yine "Lanet olsun, Luna" demedi, bu yüzden bunu bir kazanç olarak kabul edecektim.

"Dediğim gibi," diye devam etti Rip, ifadesiz yüzüyle bana iki saniye kadar baktıktan sonra, dikkatini tekrar odanın ortasına çevirip beni düşünce silsilesinden uzaklaştırarak -bunu yapmakta epey tecrübeliydi-, "temizlik ekibimiz geliyor diye ortalığı dağıtmaya hakkınız yok. Kimse bir başkasının hizmetçisi ya da bakıcısı olmak için burada değil."

Elimi ağzıma götürerek esnememi gizledim ve sağımda oturan ve boş gözlerle duvara bakan iş arkadaşşıma baktım. Kırk beş yaşındaki adam zor ama düzenli nefes alıyordu, ağzı açık uyuyakaldığını anlamama yetecek kadar gevşekti. Sol tarafımda, neredeyse benim kadar uzun süredir dükkânda çalışan otuz yaşındaki diğer iş arkadaşım ayağını sallıyordu. Ona doğru baktığımı fark edince Rip'e doğru bir sırtıma hareketi yaptı ve bunu yaparken başını salladı. *Tanrım, diye mırıldandı.*

Böyle anlarda bu işe sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu, birlikte çalıştığım insanların neredeyse hepsinin iyi insanlar olduğunu ve bana iyi davrandıklarını hatırladım.

En azından şimdi öyleydiler.

CCC şu anda sahip olduğu çalışan sayısına ulaşana kadar pek çok kişinin kovulması ya da işten ayrılması gerekmişti ama ben daha mutlu olamazdım. Bu iş, on yedi yaşındayken başvurmayı denediğim son işlerden biriydi.

için. Neredeyse bulamıyordum. Bir tamirci dükkânı olduğunu düşündüğüm yerde çalışmak için aldığım ilan tam olarak umduğum şey değildi. Ama hayatımın o noktasında, Bay Cooper'la tanıştığımda bana iki seçenek sunmuştu: ya onun için çalışacaktım ya da... çalışmayacaktım.

İşi kabul etmişim, çünkü on yedi yaşındayken, iki yüz dolarınız kaldığında, hayatınızla ilgili ne yapabileceğiniz konusunda hiçbir fikriniz olmadığında, sadece daha önce sahip olduklarınıza geri dönemeyeceğinizi bildiğinizde ve biri size bir şans verdiğinde... birinin size verdiği ilk gerçek şans...

Hayır diyemezsin.

Bay Cooper'a her şeyimi borçluydum. Gerçekten borçluydum. Hayatımı kimsenin değiştiremediği ya da değiştiremeyeceği kadar değiştirmişti ve ona yıllarca her gün teşekkür etmişim. O zamanlar benimle ne yapacağına dair hiçbir fikri olmadığından emindim, ama bana bir iş teklif etmiş, bir ev vermiş, bana bir mücadele şansı tanımıştı ve o zamandan beri her şey tarih olmuştu.

Telefonum cebimden titredi ve Ripley daha verimli zaman geçirmekle ilgili bir şeyler söylemeye başladığında elimi içeri sokup çıkardım. O iri kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, öylece dururken gözlerimi ondan ayırmadım ve telefonu kalçamın üzerine koydum. Onu dışarıda yakalayacak değildim, özellikle de günün bu erken saatinde onu bu kadar sinirlendirdikten sonra. Daha önümüzde koca bir gün vardı.

Ekran kilidini kas hafızamdan açarken bakışlarımı patronumdan ayırmadım. Rip hâlâ devam ediyordu, sanki hiçbirimizin onun üzerinde uyuyakalmadığımızdan emin olmak istercesine dikkati odanın içinde dolaşıyordu. Aşağıya baktım ve kişi listemde kayıtlı olmayan bir numaradan yeni bir kısa mesaj aldığımı gördüm. Kız kardeşlerimden biri olduğunu düşünmüştüm ama değildi. Bunun için hayal kırıklığına uğramama izin vermedim.

Bir gözüm Rip'in üzerinde, mesajı açtım ve olabildiğince hızlı okudum.

210-555-1230: BEN JULIUS THOMAS. SIZINLE MÜMKÜN OLAN EN KISA SÜREDE KONUŞMAM GEREKİYOR. LÜTFEN EN KISA ZAMANDA BENİ ARAYIN.

Julius Thomas mı? Bu isimde birini tanıımıyordum. Aynı numara dün de beni aramıştı ama onu ve bıraktıkları sesli mesajı görmezden gelmişim. San Antonio'ya ait bir numaraydı... ama beni oradan arayan biri olmamalıydı.

Tüm faturalarımı ödemiştim. Elektrik faturamı zamanında ödemeyi unutmuştum ama sadece iki gün gecikmişti. Muhtemelen bir dolandırıcıydı, bahse girerim. Kaybedenler.

Telefonumu cebime geri koydum ve dikkatimi hâlâ kışını tezgâha dayamış konuşan adama verdim. Bakışlarımı orada duran ve yüzünde tanımlayamadığım komik bir ifadeyle Rip'i dinleyen Bay Cooper'a kaydurdım. Bir kez olsun hayal kırıklığı değildi.

O sabah işe gittiğimde bir tartışmanın ortasında bile değillerdi.

Tam Bay Cooper'ın ifadesinin ne anlama geldiğini anlamaya çalışırken, solumdan gelen bir horultuyla ayağımı kaydurdım ve iş arkadaşım Miguel'e tekme attım. Sert bir horultu duydu, tüm vücudu gerildi ve neredeyse sarsılarak uyandı.

"Orospu çocuğu," diye fısıldadı biraz daha dik otururken. "Teşekkürler, Luna."

Elimden gelse hiçbirinin başının belaya girmesine izin vermezdim ve onlar da bunu biliyordu. Rip'in beni gözlerim kapalıyken yakalamasından zevk alan odanın diğer tarafındaki kişi bile. Burayı seviyordum. Lucas Ripley arada bir bana sataşsa da sataşmasa da burayı ve burada çalışan insanları seviyordum. Seviliyordum, bir evim vardı, bir işim vardı ve *Cuma günüydü*. Gerçekten ihtiyacım olan başka bir şey yoktu.

Ve her şeyden öte, bugün güzel bir gün olacaktı. Hayatınızda bu kadar çok iyi şey ve bu kadar çok iyi insan varken, nasıl olmasındı ki?

"Bu sabahki toplantıyı bitirmeden önce," Bay Cooper'ın ani sesi son birkaç dakikadır tamamen dalmış olduğumu fark etmemi sağladı. "Paylaşmam gereken bir duyuru daha var."

Bölüm 2

Belki de iyi bir gün geçirdiğim konusunda biraz erken konuşmuştum.

Toplantı bittikten sonra günüm hemen kötüleşmeye başlamadı, ama... kısa süre sonra yokuş aşağı gitti.

İşler her zaman daha kötü olabilirdi. Her zaman.

O sabah işe geldiğimde, astarlaması uzun sürmeyecek daha küçük bir proje üzerinde çalışmaya başlamıştım; astar, boyamadan önce bir şeylerin üzerine sürdüğünüz bir tür hazırlık katıydı. Boyanın yüzeye daha iyi yapışmasına, boya dayanıklılığının artmasına ve boyanan malzemenin korunmasına yardımcı oluyordu. Hayatı boyunca başka bir boya işi görmeyecek bir araçla uğraşıyorsanız, astar boya, rengini değiştirmeden önceki en önemli adımlardan biriydi.

Toplantı başladığında projemi bitirmiş ve dinlenme odasına gitmişim, programdaki diğer işleri de biliyordum. Genellikle, belirli bir tarihte hangi işi yapacağıma dair en az bir ya da iki hafta önceden oldukça iyi bir fikrim olurdu. Atölyedeki herkes biliyordu. İyi yağlanmış bir makineydik çünkü projeleri farklı aşamalarda elden ele dolaştırırdık. Arabaları mümkün olan en kısa sürede sahiplerine ulaştırmak için Bay Cooper'ın mükemmel bir şekilde planladığı bir şeydi.

Dükkanın sadece ayakta kalmasının değil, durgunluklara rağmen gelişmesinin nedenlerinden biri de buydu. Çok çalışırdık, kaliteden ödün vermeden olabildiğince hızlı çalışırdık ve Bay Cooper her şey için makul fiyatlar talep ederdi. Cooper's en ucuzu değildi ama en pahalısı da değildi. Yıllar boyunca çok sayıda arkadaşımın nasıl fazla ücret aldıklarını ya da bir tamircinin bir şey üzerinde çalışmasının nasıl çok uzun sürdüğünü duymuştum.

Bay Cooper bu tür oyunlar oynamazdı. Hepimizin birlikte çalışması gerekiyordu. Ve genelde öyle yapardık.

Genellikle.

Sorun şu ki, üzerinde çalışmam gereken araba, sahibinin talep ettiği ve gelecek haftaya kadar yapmamız için kışından ödediği acil bir iş olarak programıma eklenmişti. Fakat

Arabayı aramaya gittiğimde, onu en son gördüğüm haliyle buldum.

Lanet olası hazır değilim. Hazır olmaya yakın bile değilim.

İşte bu yüzden toplantımız bittikten iki saat sonra kendimi biraz sinirli bir şekilde öğle yemeğine giderken buldum.

Sadece birazcık. Çünkü gerçekten kızmak üzere değildim. Hayatın büyük şemasında önemli bir şey değildi. Eğer bir şey beni ya da sevdiğim birini öldürmemiş ya da yaralamamışsa, içimde uzun süre kalmasına izin vermezdim. Kaportacılar - tek işleri arabayı bana göndermeden önce kusurlarını düzeltmek olan çalışanlar - işlerini bitirmemişlerdi. Bu *kadar sinirlenmenin bir anlamı yoktu*, ama biraz sinirlenmenin de bir sakıncası yoktu.

Enerjimi harcamak için daha iyi yollarım vardı; o gün o lanet olası kaportayı bitirmektir.

Hayal kırıklığım yüzümden okunuyor olmalıydı, çünkü Bay Cooper "Neyin var küçük ay?" diye sorduğunda dinlenme odasına henüz girmiştim.

Dükkânın dışında olduğumuzda ya da çalışırken etrafta kimse olmadığında yaşlı adamın bana taktığı sevgi sözcüklerine gülümsemekten kendimi alamıyordum. Bu konuda hiç konuşmamıştık ama kimsenin onun favorileri olduğunu düşünmemesi için böyle yaptığını biliyordum. Zaten herkesin onun favorisinin ben olduğumu bildiğinden emindim.

Evine, yaşamına ve ailesine aldığı sadece herhangi biri değildi. Doğum günlerini, şükran günlerini ve Noel'i onun evinde geçirdiğimizi saklamazdık.

Birlikte geçirdiğimiz günler ve geçmiş yıllarda yılbaşı gecesini de. Artık gece yarısına kadar uyanık kalmak için çok yaşlı olduğunu iddia ediyordu. O benim ailemin bir parçasıydı ve on yıldır da öyleydi. Tıpkı karısı gibi. Tıpkı kardeşlerimin de olduğu gibi.

O benim ailem olduğu için, beni çok iyi tanıdığı için, bir şeyin beni rahatsız ettiğini gerçeğini saklayamazdım - özellikle de onun için çalışan bir kişinin.

Ona karşı hiçbir zaman tam olarak dürüst olmadığım kişi.

"Önemli bir şey değil," diye yalan söyledim, ona içten bir gülümseme vermeye çalıştım ama başarısız olmuş olmalıyım çünkü yüzündeki endişeli ifade değişmedi.

Göğsünde COOPER'S COLLISION AND CUSTOMS dikişli yepyeni zeytin yeşili yakalı bir gömlek giymiş olan yetmiş bir yaşındaki adam kaşlarını çatmaya devam etti. "Luna," dedi ben arkasından yürürken, elimi bir an için omzuna koyarak

buzdolabına gitmeden önce. "Küçük bir anlaşma olsa bile, sorun ne? Kızlar yüzünden mi?"

"Hayır, kızlar iyi," diye cevap verdim, küçük kız kardeşlerimi kastettiğini biliyordum.

"Evde bir sorun mu var?"

"Hayır, her şey yolunda Bay C, söz veriyorum," diye kısmen yalan söyledim, buzdolabının içinden öğle yemeği çantamı aldım, sonunda bir an için küçük kız kardeşimin ne yaptığını merak ettim. Bir gece önce geç saatlere kadar çalışmışım ve ben eve varıp duş aldığımda o çoktan çantamı doldurmuş ve ertesi gün için buzdolabına geri koymuştu.

Bu kesinlikle bugün için minnettar olabileceğim bir şeydi. *Tanrıya şükür küçük kız kardeşim bana her gün öğle yemeği hazırlıyor.* Ailedeki en iyi aşçı oydu ve bu konuda hiç cimri değildi. Ve o beni terk etmeden önce evde kendi kişisel aşçım ile geçireceğim iki aydan daha az bir süre kaldığı için üzülmemeye izin vermeyecektim.

"Bana bu yüzün ne için olduğunu söyle." Bay Cooper'ın sessiz, dikkatli sesi beni üzülmeceğime dair kendime söz verdiğim bir şey için üzülmenin eşiğinden döndürdü. Küçük kız kardeşim büyüyor ve üniversiteye gidiyordu. Bunun olacağını hep biliyordum. Umduğum şey buydu. Bunu diğer iki kız kardeşimle de yaşamışım ve onunla -onlarla- gurur duyuyordum ve mutluydum. Mutluydum.

Ama sadece Lily'nin gidişini düşünerek iki kez ağladığımı kimseye söylemeyecektim.

Ve kesinlikle iş yerinde bu konuda üzülmecektim. Hayır, efendim.

"Üzgün müsün yoksa kızgın mı, Luna? Anlayamıyorum."

Çantamı Bay Cooper'ın oturduğu koltuğun yanındaki masanın üzerine koyarak içinden kapları çıkarmaya başladım ve plastik Rubbermaid'lere göz attım. Üç tane vardı. Biri doğranmış yeşilliklerle doluydu. İkincisinde pirinç, fasulye ve kıymaya benzeyen bir şey vardı ve en küçüğü de pico de gallo ile dolu gibi görünüyordu. Nefis.

"Üzgün değilim. Söz veriyorum." Yalancı. "Bugün çalıştırmam gereken araba hazır değildi," dedim ona, kapakları açıp içlerine bir göz attım, bu kadarını söylediğim için bile kendimi bir ispiyoncu gibi hissetmemeye çalıştım.

Fasulye karışımını mikrodalgaya koymak için arkamı döndüğümde çok daha yaşlı olan adam "Güzel görünüyor," dedi. Sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi, "Önce kimin üzerinde çalışması gerekiyordu?" diye sordu.

Ekrandaki düğmelere basarken dudağımı ısırđım. *Kızmayacaktım. En kötüsünü düşünmeyecektim.* "Kim olduğunu biliyorsun," dedim normal sesimle, çünkü ona söylemekle yanlış bir şey yapmıyordum, bu yüzden ketum davranmayacaktım.

O da biliyordu. Bay Cooper patron olabilirdi -*patronlardan* biriydi- ama ona nadiren bir şeylerden şikâyet ederdim, çünkü şikâyet *edecek bir şey nadiren olurdu*. Kimseyi ispiyonlayıp başlarını belaya sokmayacaktım. Bay Cooper'la olan ilişkiimi asla kötüye kullanmayacaktım, bu yüzden dükkânda genellikle profesyonel olmamızdan hiç rahatsızlık duymuyordum.

Ama...

Ona geçmişte birkaç kez, sadece bir pislik değil, aynı zamanda bir baş belası olmak için elinden gelenin en iyisini yaptığına yemin ettiğim bir iş arkadaşından *bahsetmiştim*. Ama sadece bana. Çünkü o benim şansımıdı.

Adamın başını belaya sokmak için değil, sadece içimi dökmek için bir şey söyledim. Bay Cooper, bir gün evinde söylediklerimi olduğu gibi kabul edecek kadar olgun ve profesyoneldi: kızına benzeyen figürü, babasına benzeyen figürüne sevdiği birini aldatan birini şikayet ediyordu. Ama bu kısmı ona hiç anlatmamıştım.

O "biri" küçük kız kardeşlerimin ortancasıydı. Tabii ki bu, kız kardeşimi ağlatan pislğe karşı zaten bir darbe olacaktı. Şu anda bile bana pek iyi davranmıyor olması ilişkimize yardımcı olmuyordu.

Ama bu sefer, işletmenin sahibi Bay Cooper konuşmamıza kulak misafiri oldu ve başını bana doğru çevirdiğini, çok sevdiği yüzünde kaşlarının çatıldığını gördüm. "Yine *mi*? Birkaç hafta önce de böyle bir şey yapmamış mıydı?"

Yapmıştı. Tam olarak iki hafta önce. Ondan bir ay önce de yapmıştı ama daha küçük ölçekte.

Ama her seferinde yaptığım şeyi yaptım; sineye çektim ve yapmam gerekeni yaptım. Bu benim işimdi ve birisi kendi işini yapmadı diye başımı belaya sokmayacaktım. Bay Cooper'ın bunu yaklaşık iki hafta önce öğrenmesinin tek nedeni, içeri girdiğinde beni bir arabaya dolgu yaparken bulması ve programımda başka işler olduğunu bildiği halde bunu neden benim yaptığımı anlamamasıydı.

Mikrodalga ekranında saniyelerin geri sayımını izledim. "İki saattir üzerinde çalışıyorum Bay C. Hazırlamaya başlamadan önce iki saatim daha var. Ondan sonra da başka bir tane üzerinde çalışmam gerekiyor."

Güle güle, bu geceki planlarım.

Yine sinirlenmeye başlamıştım. Geç kalacağım için değil, içimden bir ses iş arkadaşımın işi bilerek bitirmediğini söylediği için geç kalmak zorundaydım. Hayatımın geri kalanında bunu inkâr edecekti ama ben gerçeği biliyordum. O sabah Rip benimle uğraşırken kıs kıs güldüğünü duymuştum.

"Neden bitirmediğini açıkladı mı?" diye sordu, sesi gerçekten şaşkıncı.

Onu suçlamadım. Aynı zamanda insanlardan en kötüsünü beklememesi içimi ısıtıyordu... her ne kadar bahsettiğimiz kişiden en kötüsünü beklemesi gerektiğine dair bir his olsa da. Jason'ın Bay Cooper'ın ondan yapmasını istediği şeyleri berbat ettiğinden şüpheliydim.

Yine yanağımın içini ısırardım ve sesimi alçaltarak kapıya doğru baktım, orada dikilip beni dinleyen birinin olmadığından emin olmak için. "Başka bir arabayla ilgili bir sorun çıktığını ve işi bitirmeye fırsat bulamadığını söyledi."

Bir zamanlar benim de onunla aynı işi yaptığımı bildiğinden emin değildim. Boyanmak üzere programa alınan arabalar diğer her şeyden öncelikliydi. Söz konusu baş belası Jason'ın, ona ihtiyacım olduğunu çok iyi bildiği halde bunu yapmaması için hiçbir neden yoktu.

Bay Cooper'ın altı ay önce işe aldığı o serseri -çok geç olana kadar işe alınanın o olduğunu bilmiyordum- bana daha fazla iş vermeye çalışacaktı.

Jason teknik olarak bir beden adamı değildi. Kim tatildayse ya da özel bir günü varsa onun yerine bakıyordu; onun yaşındayken aslında bendim, kim ne isterse onu yapıyordum. "Sorun değil," diye devam ettim, sahip olduğum her şeyi kendime tekrar hatırlatarak.

Seviliyordum, iyi bir işim vardı, bir evim vardı. Mutluydum ve güvendeydim. En önemlisi, kız kardeşlerim de öyleydi. Yani bu büyük bir mesele değildi. "Yine de her şeyi halledeceğim."

Ancak Bay Cooper tereddüt ediyor gibiydi, muhtemelen hâlâ kötü niyetli olmayan böyle bir şeyin neden gerçekleşmiş olabileceğine dair bir neden bulmaya çalışıyordu. Bir süre sonra, "Onunla konuşmamı ister misiniz?" diye sordu.

Bir kabı diğerine boşaltırken nefesimi verdim, ardından piko kabını alıp diğer yiyeceklerin yanına koydum.

Biraz sinirlenmiştim ama insan mantar enfeksiyonunun başını belaya sokacak kadar sinirlenmiş miydim?

Bunu düşünmenin bile beni suçlu hissettirmesinden nefret ediyordum.

"Hayır," diye mırıldanırken buldum kendimi. "Ona şüpheyile yaklaşacağım."

İşte yine yalan söyledim. Bunu ona kesinlikle vermeyecektim. Yalan söylediğini biliyordum. Biliyordum işte.

Ama patronlardan birine şikâyetle bulunduğum için başının derde girmesi fikri - ki patron istesem benim için her şeyi yapardı - beni kötü hissettirdi. Yalancı bir pislikti *ama* birinin hayatında bir pislik gibi davranmasına neden olacak neler olduğunu asla bilemezsiniz. Pislik gibi davranma kısmı son altı ay boyunca sürmüş olsa bile -ve başka bir kızla yatmadan önce kız kardeşimle çıktığı altı ay boyunca. Belki paraya ihtiyacı vardı. Belki annesine benziyordum ve anne sorunları vardı. Belki stresliydi ve ben de ona kötü davranmak için en kolay kişi oldum.

...ama muhtemelen

değil. "Emin
misin?"

Ona bir bakış attım. Sonra başımı salladım.

Bay Cooper o süper kalın, gri-beyaz kaşlarını bana doğru kaldırdı, parlak mavi gözlerini kırıştırdı, yüzü derin bir şekilde kırışmıştı ve oldukça ciddiye.

"Eminim," diye onayladım, küçük kız kardeşimin evden benim için getirdiği çatalla yemeği küreklemeye başlarken. Diğer adamların dükkândaki bardaklardan daha fazla temizlik yapacağına güvenmiyordum ve o da bunu biliyordu.

O anda telefonum kot pantolonumun ön cebinden ping sesi çıkarmaya karar verdi. "Bir saniye," dedim telefonu çıkarıp ekrana bakarken.

Thea: Bu hafta sonu Dallas'ta kalacağım ama Lily'nin mezuniyeti için kesinlikle geleceğim. Biraz para kazanmam lazım.

Neden tekrar ziyarete gelmeyeceğini anladığımda hissetmem için hiçbir neden olmadığını bildiğim hayal kırıklığını görmezden gelerek kız kardeşime cevabımı hemen yazdım. Sadece onu neredeyse üç aydır görmemiştim.

Tamam. İyi şanslar.

Bir yanıt almadan önce bir saniye geçti.

Thea: xx

"Kyra?" diye sordu, üç küçük kız kardeşimin ortancasını kastederek. Hıyar Jason'ın çıktığı kızın aynısı.

"Hayır, Thea," diye düzelttim onu. Thea yirmi bir yaşında benden sonra en büyük olanıydı. Uygulamayı temizlemek için telefonumun ana ekran düğmesine bastım ve sonra telefonumu yüzüstü masaya, yemeklerimizin arasına koydum. Çatalımı tekrar kaldırırken ona "Bu hafta sonu gelmeyecek," dedim.

En son gelmeye söz verip de gelmediği zamanı biliyordu. Tıpkı bu başarısız ziyarette olduğu gibi, programda kendimi işaretlemiştim, böylece herkes hafta sonu gelmemin mümkün olmadığını biliyordu. Cumartesi günleri çalışmak benim için duyulmamış bir şey değildi. Faturalarım vardı, para ağacım ve şeker babam yoktu; tamamen fazla mesai hayatıyla ilgiliydim. Ama dürüst olmak gerekirse, kız kardeşlerimle geçirmek için izin almayı dört gözle bekliyordum. Oh neyse. "Sanırım ona okulda daha fazla çalışma saati falan teklif ettiler."

"Oh" deyişinden içimi görebildiğini anladım. Bay Cooper kız kardeşlerimi neredeyse benim kadar iyi tanıyordu. Ve tanıdığı için ve ben de onunla onlar hakkında sık sık konuştuğum için, Thea ve Kyra'nın beni ne sıklıkta ettiklerine dair iyi bir fikri vardı.

Her zaman iyi bir nedeni olsa bile.

Yemeğimi dürtmeden önce ona sıkı bir gülümseme daha verdim. "Gelecek hafta Lily'nin mezuniyeti için kesin geleceğini söyledi, yani bu iyi bir şey."

"Bu iyi," diye kabul etti... gerekenden çok daha yumuşak bir sesle çünkü onun ziyarete gelmeyecek olması o kadar da önemli bir şey değildi.

Değildi.

"Bu kızın sonunda mezun olduğuna inanamıyorum. Hala on bir yaşında olduğuna yemin edebilirim."

Bu beni gülümsetti. "Ben de, Bay C, ben de." Sadece birkaç hafta önce, onun için Lubbock'ta daire bakmaya gitmiştik.

Ya Bay Cooper bu konuyu daha fazla düşünmek istemediğimi fark etti ya da söyleyecek başka bir şey olmadığını anladı, çünkü ton balıklı sandviçinden bir ısırık daha aldıktan sonra mırıldandı: "Bu sabah birinin aradığını ve sizi sorduğunu söyleyecektim."

Yemeğime bakarken yüzümü buruşturdum. "O bir adamdı."

Göz kırptım.

"Birkaç kez bir isim sordum ama bana bir isim vermedi," diye devam etti üzerinde.

Müşteri olmasına imkan yoktu, çünkü nadiren bir müşteriyle karşılaşıyordum. Onlar. Bir ya da iki kişi içeride Bay Cooper ya da Rip ile onlar için üzerinde çalıştığımız bir araba ya da onlardan satın almak istedikleri bir araba hakkında konuşurken dükkandan geçebilirdim, ancak mesai saatleri içinde müşterilerin ana kata çıkmasına nadiren izin verirlerdi. Ama ben onlardan herhangi biriyle şahsen konuşabilir miydim? Asla. Sadece Bay Cooper ve Ripley'i dinlemek zorundaydım.

"Kredi çekmeye mi çalışıyorsun yoksa biri senin çalıştığını mı doğrulamaya çalışıyor emin olamadım-" Sanki başka bir yerde çalışmak için başvurduğumu hayal edemiyormuş gibi sevimli bir ses çıkardı. "-Ama burada çalıştığını da teyit etmek istemedim. Bilirsin, *ne olur ne olmaz*." Her ihtimale karşı derken neyi kastettiğini ikimiz de biliyorduk. Her ihtimale karşı konuşmak istemediğim biri olabilirdi. Her ihtimale karşı, öldüğümü varsaymasına aldırmayacağım biriydi. "Ona kiminle konuştuğumu sordum, sonra tekrar sizinle konuşup konuşamayacağını sordu. Bana teşekkür etmeden önce ileri geri konuştuk, sonra telefonu kapattı, ama bir şey profesyonelce geldi."

Hmm.

Birinin sizi araması için mantıklı bir sebep yoktu.

Ben.

En azından benim istediğim biri değildi.

"Tekrar ararlarsa sana haber veririm," dedi. "Ben de aynı şeyi yapacağım. Burada çalışmadığınızı söylemeyeceğim ama çalıştığınızı da söylemeyeceğim."

"Teşekkürler Bay C," diye mırıldandım, düşünmeye çalışıyordum ama bir yandan da küçük kız kardeşimin öğle yemeği için hazırladığı yemekten bir ısırık alıyordum. Bakışlarımın ona kaymasına izin verdim ve omuzlarındaki gerginliği fark ettim. Sebebinin ne olduğuna dair bir fikrim vardı. "İyi misin? Rogelio'nun gideceğini açıkladığında çok şaşırdım."

Yaşlı adam çığnerken homurdandı. Görüşmemiz sırasında söylediği son şey, dükkânın uzun süredir çalışanlarından birinin kendi tamirci dükkânını açmak için ayrılacağıydı. "Onun adına sevindim," dedi sonunda ve doğruyu söylediğini biliyordum. "Ama iyi işçi bulmanın ne kadar zor olduğunu biliyorsun ve şimdi o ayrılmadan önce başka birini bulmam gerekiyor. Eleman sıkıntısı çekersek zarar ederiz."

Her zaman neredeyse acı çekiyorduk ve bir kişi daha mı eksildik?

Bana en yakın omzunu silkti. "Ben birini bulurum. Okuldan yeni çıkmış çocuklardan her zaman özgeçmiş alıyorum."

Ona gülümsedim. "Yapabileceğim bir şey olursa, bana haber verin."

Bay Cooper kolunu omuzlarıma doladı ve beni yanına çekti.

Bunu nadiren yapardı ve bu beni o kadar şaşırttı ki ona gülümseyecek zamanım bile olmadı.

Sessiz kahkahası, gözlerinin odaklandığı yere bakmamı sağladı: bileğime. Özellikle de sol elimdeki birbirine bağlı, renkli kreması olan minik plastik donutların bileziğine. "Günün eğlenceli şeyinin ne olduğunu merak ediyordum."

Elimi sıktım. "Lily benim için aldı," diye açıkladım.

"Bu oldukça eğlenceli, küçük ay," diye onayladı yaşlı adam sıcak bir gülümsemeyle.

"Luna," diye tanıdık bir erkek sesi geldi ve Bay C'nin kolu geri çekilmeye başladığı anda kapıya doğru bakmamı sağladı.

Rip'in iri gövdesi kapının pervazını boydan boya kaplıyordu, elinde yağ lekeli bir kâğıt parçası, bakışları bana dikilmişti. Yanımda oturan ve kolunu yanına doğru çeken Bay Cooper'ı tamamen görmezden geliyordu. Kaşlarını çatmıyordu ama ifadesinde bir şeyler vardı....

"Hey, Rip," dedim, doğrulurken ona gülümsedim.

Çenesini yukarı kaldırdı ve gözlerimin kaşlarını çatmaktan ağzının kenarındaki çizgilere kaymasına neden oldu. Sesi hırçın ve sinirliydi. "Şu Thunderbird'e başladın mı?"

"Henüz değil." Ona olanları anlatmalı mıydım? Gömleğine bir kez daha baktım ve o sabah toplantıda ne kadar huysuz olduğunu düşündüm. Jason'ın işi berbat etmesi, sorduğu arabaya ulaşmamı geciktirmişti.

"Bana bir iyilik yap." Gözleri öylesine dikkatle üzerimdeydi ki, Bay Cooper'ın bana sarılmasına izin vererek yanlış bir şey yapmışım gibi hissettim. Ama yapmamıştım ve Rip yaşlı adamla aramızdaki baba-kız ilişkisinin gayet farkındaydı. Onu Şükran Günü için iki kez evime davet etmişim, Bay Cooper ve karısının da orada olacağını açıkça belirtmişim ki onunla flört etmeye çalıştığımı düşünmesin. Her iki seferde de gelmedi. "Bu konuda fikrimi değiştirdim ve masanıza yeni bir iş emri bıraktım. Bir göz atın. Arkada bir renk olduğunu biliyorum, onun yerine bunu kullan, anladın mı?"

Başımı salladım. Yeni iş emri. Yeni renk. O havlayan, kışında bir şey olan sesini kullanıyordu. Pekâlâ.

Ripley'in mavi-yeşil gözleri kapı aralığından beni izlerken kısıldı, yanımdaki adama bakmadığı belliydi. "Yazman gerekiyor mu?" diye sordu, o küçümseyici tonuna biraz daha yaklaşıarak.

Üzerimden kaymasına izin verdim. "Hayır, hatırlayacağım."

Rip kapıdan çıkmadan önce bana başıyla selam verdi. O tulumun içinde poposunun nasıl görüldüğünü anlamak için gidişini izlememe gerek yoktu. Altı ayak dört boyundaki tank gibi yapılı vücudunun geri kalanıyla karşılaştırıldığında mükemmel bir orantıya sahipti. Büyük ve kalın.

Yanımda, Bay Cooper daha önce yüz ya da iki kez duyduğum bir iç geçirdi. Onu suçlayamazdım. Ne kadar az iletişim kurarlarsa, herkesin günü o kadar iyi geçirdi.

Özellikle de onunkini.

Ama o anda Rip'in poposuna odaklanamıyor ya da bir saniyeliğine de olsa yüzünün bana doğru tamamen çatık olmadığını görmenin keyfini çıkaramıyordum. Bazen benimle aynı anda öğle yemeğine gelirdi. Bazen yanıma oturur ve yemeğini yerdi. Dirseği benimkine değirdi. Belki ön kolu benimkine dokunurdu. Eğer iyi bir gün geçiriyorsam kaşlarını kaldırırdı, ben de bunu bir gülümseme olarak kabul ederdim. Gerçekten iyi bir günse, onunla restore ettiği araba hakkında konuşabilirdim ve birkaç dakika bunun hakkında konuşabilirdik.

CCC'ye gelmesinden yaklaşık iki ay sonra ona kişisel sorular sormaya çalışmaktan vazgeçmiştim.

Ama Bay Cooper ve benim aynı anda yemek yediğimiz günlerde bunların hiçbiri olmazdı. Rip'in arkasını dönüp dışarı çıkmasını izledim, Bay Cooper'ın orada oturduğunu ve bunun onu rahatsız etmesine izin vermemeye çalıştığını fark ettim.

O gün, görmezden gelinmenin tanıdığım en nazik adamı yiyip bitirdiğini fark etmemek mümkün değildi.

Bu yüzden başımı en sevdiğim patronuma çevirdim ve ona muhtemelen fark ettiği bir gülümseme verdim. "Bu renk gömleğin size çok yakıştığını söylemiş miydim? İçinde altmış beş yaşından bir gün bile fazla görünmüyorsunuz Bay C."

* * *

Ne kadar kötü batırdığımı saatler sonra fark ettim.

Tabancayı boyamakta olduğum çeyrek panelin yüzeyinde gezdirmeye devam etmek için melmeye başladığım anda, son saniyede tam olarak neyin beni bir araya getirdiğinden emin değildim. Ama arabanın arka kapısı ile bagajı arasındaki bölümün önünde dururken bir şey tıkladı. O klik sesi *Luna'ya dur bir dakika* demişti.

Bekle bir dakika.

"Kahretsin." Tulumumun kapşonunu aşağı çektim, gözlüklerimi başımın üstünde duracak şekilde kaldırdım ve önümdeki panele bakarken düşünmeye çalışarak solunum cihazımı çeneme doğru çektim.

Ama gözlükler olmadan arabanın rengi değişmedi. Hâlâ gümüşi bir maviydi.

Hâlâ Gümüş Vizon'du.

Rip ğle yemeği sırasında, *iş emrini masanın üstüne bıraktığımı* söylemişti.

Masanın zerindeki iş emrini almıştım. Bunu biliyordum. Silver Mink, yazıyordu. Biliyordum. Okumayı beceremezdim.

Ama... Gümüş Vizon.... Renkle, isimle ilgili bir şey iyi oturmadı.

Gümüş Vizon, Gümüş Vizon, Gümüş Vizon....

İstediği orijinal renk Gümüş Vizon değil miydi? Yanlış siparişi mi okumuşum?

Kalbim aniden çarpmaya başladı, yutkundum ve ne yaptığımı düşünmeye çalıştım. Faturayı almış, üç kez okumuş ve boyayı almaya gitmiştim. Bundan emindim. *Biliyordum.*

Ama...

Masama geri döndüm ve üzerinde duran faturaları gözden geçirdim. Yaklaşık bir dakika sonra buldum, daha doğrusu *onları*. *Onları* buldum.

şphelerimi doğrulamak için bilgisayarımda iş emrine bakmak sadece bir saniyemi aldı.

Arabayı *farklı bir renge* boyamaya başlamıştım. Vay anasını.

Brittany Blue değil.

İstenen faturalardan biri gibi *Brittany Blue değil*. *Doğru* fatura. Neden iki kez kontrol etmedim? Her zaman yapardım. *Her zaman*.

"Kahretsin." Gözlerimi kırpıştırarak çarşafa baktım, kusma isteğim gittikçe güçleniyordu. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin!"

Duvarı yumruklamak istedim. Daha çok *kendimi yumruklamak*. Ama gerçek şu ki, Bay Cooper'ın bahsettiği telefon görüşmesini ve kız kardeşimin beni terk etmesini düşündüğümü ve iş arkadaşıma beni kazıkladığı için sinirlendiğimi hatırladım. Öğle yemeğinden sonra aşağıya indim, hâlâ istesem de değiştiremeyeceğim şeyleri düşünüyordum, odama gittim, arabayı zımparalamak ve astarlamak için dört saat daha harcadım. Thunderbird için bulduğum ilk dosyayı alıp okurken ve sonunda kullanılmayan tüm malzemeleri sakladığımız dolaptan boyayı çıkarırken arabanın pişmesine izin verdim.

Gerisi tarih oldu. Boyayı aldım, her şeyi hazırladım, Miguel arabaları taşımama yardım etti. Sonra kabine girdim ve püskürtmeye başladım, kulağımda *Wicked* soundtrack'i çalan kulaklıklar olmasına rağmen aklım mesaja ve telefon görüşmesine gitti. Sonra, *sonra*, her şey yerine oturdu.

Lanet olsun, yanlış iş emrini okumuşum.

Olamaz. Oh hayır, oh hayır, *oh hayır*.

"Lanet olsun," diye fısıldadım kendi kendime, panik midemi doldurdu ve anında midemin bulanmasına neden oldu. *Anında*.

Bir an için kendime bunu kimseyi dahil etmeden nasıl düzeltebileceğimi sordum. Ama bunu merak ettiğim kadar hızlı bir şekilde kendime bunun bir yolu olmadığını hatırlattım. Ne yapacaktım ki? Arabayı saklayıp her şeyi baştan mı yapacaktım? Sadece astarın kuruması için bile bir gün gerekiyordu.

Mucizelere inandığımdan emin değildim ve şimdi de inanmaya başlamayacaktım.

Ellerim kendiliğinden saçlarıma gitti ve yüzümden uzak tutmak için kulaklarımın arkasına tutturduğum çene uzunluğundaki saçlarımı düzeltti. Uçlarını sertçe çekiştirdim. Ama renk değişmedi ve iş emrindeki kelimeler sihirli bir şekilde kaybolmadı ve ben hala boka batmış durumdaydım.

Yapabileceğim tek bir şey vardı.

Kız kardeşim, "Al bakalım, *şeker memeli*" derdi.

Ya kovulursan? Beynim geri kalanıma sormaya çalıştı.

Daha önce bir kez çuvallamıştım ama çuvalladığım tekerleklerdi ve sadece iki taneydi.

Nadiren seslenirdim. Asla geç kalmazdım. Hiç şikayet ettiğimi hatırlamıyorum. Elbette, Bay Cooper gerçek bir babanın nasıl olması gerektiğine dair sahip olduğum en yakın şeydi. Ama benim yüzümden yüzlerce dolarlık işin yeniden yapılması gerekecekti. Bu para çoğunlukla işçilik ve boya için bana saatlik olarak ödedikleri paraydı.

Boşa harcadım. Tüm bunlar, her iki siparişi de bulmak ve lanet olası *tarihlere* bakmak için zaman ayırmadığım için oldu.

Hasta olacaktım.

Ya kovulursam? Olabilir. Rip için beyaz bir gündü. Ve beyaz günlerde insanları daha azı için kovardı.

Bok. Bok, bok, *bok*.

Yapılacak tek bir şey var Luna, dedi içimdeki mantığın sesi.

Ben.

Saçımı bırakarak hiç de derin olmayan derin bir nefes aldım ve daha çok astımım varmış gibi geldi. Daha fazla pislik olup hiçbir şey olmamış gibi davranmayacaktım.

Her şeyi berbat etmiştim.

Yaptıklarımın sorumluluğunu üstlendim.

Bazen görmezden gelsem bile sorunlarımdan kaçmadım. Bundan daha iyiydim. Bundan daha *iyiydim*. Ben öyle biri olmazdım.

Ana kata doğru ilerlerken Cooper'lardan öğrendiğim birkaç Meryem Ana duasını nefesimin altında okumuş olabilirim. Bay Cooper'ı arayıp söylemeyi düşündüm çünkü bana bağırabileceğini sanmıyordum.

Ama yapamadım.

Beyaz bir gündü ve Rip onu çoktan görmezden gelmişti. Şimdiye kadar evde olmalıydı ve Bay Cooper yaptığım bir şey yüzünden azarlanmayı hak etmiyordu, çünkü onu batırdığım proje için bana emir veren kişiyle aramda bir tampon olarak kullanırsam kaçınılmaz olarak böyle olacaktı.

Kendime endişelenecek bir şey olmadığını söylemeye çalıştım. Rip ne yapacaktı? Bana bağırarak mıydı? Birisi bunu ilk kez yapmıyordu. Çocukken bana bağırılmasında ustalaşmıştım. Bana vuracak, aptal diyecek ya da tüm varlığımın bir hata olduğunu ima edecek değildi. Suratını asar, herkese karşı düzenli olarak kullandığı o küçümseyici ses tonunu kullanır, belki birkaç gün huysuzlanır ve sonra...

Beni kovmaya karar verirdi. Önemli bir şey değil.

Başka bir iş bulabilirdim. Birkaç ayda bir iş teklifleri alıyordum. Elbette hiçbirisi Houston'da değildi ve elbette iş değiştirip beni tanımayan ve umursamayan insanların arasında yeniden başlamak *istemiyordum* ama....

Sakin üzölme Luna, diye beynim beni uyardı. Bunu aklından bile geçirme.

Derin bir nefes daha aldım ama tırtıklı ve çarpık bir şekilde aldım. Hatalarımı kabul edecektim, kendime uzun zaman önce yemin etmişim. Yaptıklarımın sorumluluğunu alacaktım.

Bir ayağımı diğerinin önüne atıp dükkânın ana katına doğru ilerlerken ve o anda içeride park etmiş sekiz farklı arabaya bakarken kendime *aşırı tepki verme* dedim. Dört "şerit" vardı. Her şeritte iki araba vardı. Üç şerit genellikle mekanik işleri yapılan, genellikle de bir çarpışmaya karışmış arabalar için ayrılmıştı. Bir şerit ise her zaman Ripley'in restore etmekte olduğu araba ya da arabalar için ayrılmıştı.

CCC'deki teknisyenlerin çoğu bugün için ayrılmıştı ama yine de yerde

Rip'in kahverengi ve gümüş karışımı olmayan iki kafa gördüm.

Durduğum yere en uzak şeritte, öğle yemeğinden önce görmediğim bir GTO'nun koltuklarını söktüğünü görebiliyordum.

Neden? Neden bugün her şeyi berbat ettim? Saçmalık, saçmalık, *saçmalık*.

Yapmışım. Bunu saklamanın bir yolu yoktu. Ne kadar istesem de zamanda geriye gidip hatamı değiştiremezdim.

Sahiplen. Kabullenmek zorundaydım. *Yalan söylemek kötüydü, çoğu zaman. Aptal numarası yapmak daha kötüydü.*

Arabaların arasından geçerken tüm bunları kendi kendime tekrarlardım, Rip'e doğru ilerlerken hâlâ çalışmakta olan iki adamın bakışlarını bilerek görmezden geldim. Yere inmeme alışılmadık bir şey değildi ama o kadar da normal değildi.

Belki benimle ofisinde ya da odamda konuşmasını sağlayabilirim.

Nasıl böyle bir hata yapmış olabilirim? Gerçekçi olmak gerekirse, insanların hata yaptığını biliyordum. Bana bildiği her şeyi öğreten adam her zaman hata yapardı.

Tamam, Rip CCC'deyken böyle bir şey hiç olmamıştı ve bu boyutta bir hata da olmamıştı. Eski baş boyacı hata yaptığında, yanlış renk tonunu seçmiş ya da bir şeyin fazladan bir kat daha şeffaf olması gerektiğini fark etmemiş olurdu. Arabanın bir parçasının yanlış renkte olması değildi.

Ağlamayacaksın, Luna. Ağlamayacaksın. Sana vurmayacak ve eğer sana bağırırsa, bunu buradaki herkesten daha iyi karşılayabilirsin. Eğer kovulursan, bu senin hatan. Kendinden başka kimseyi suçlayamazsın. İyi olacaksın.

Thea, Kyra ve Lily'nin neredeyse hepsi kendi kendini destekliyor. Bir gün büyük bir hata yaptığınız güne gülebileceksiniz. Oraya varmak sadece on yıl alabilir. Sen iyi bir insansın ve berbat olsa bile doğru olanı yapmaya çalışıyorsun.

Bu düşünceyle kıcımlı arabaya doğru eğilmiş olan adama doğru sürdüm. Yaklaştıkça kafasını ya da vücudunu göremiyordum. Bununla başa çıkabilirim, kendime söz verdim.

Sonra yaptım.

Rip beklediğim gibi sürücü tarafındaki koltuğun cıvatalarını söküyordu, ben de o tarafa doğru yürüdüm ve orada durup dizlerinin üzerinde onu izledim, üst bedeninin yarısı arabanın içindeydi, diğer yarısı ise beton zemindeki kirli bir havlunun üzerinde diz çökmüştü.

Beni görmedi ve duymadı.

Onu tanıyorsam, bilmiyormuş gibi davranıyor olabilir.

Ben de yüksek sesle "Hey, Rip." dedim. Bir şeylerin ters gittiğini anlayacaktı, bunu biliyordum.

Çalışmayı bırakmadı ve gözlerini devirip devirmediğini bilmiyorum ama "Ne?" şeklindeki cevabını yakaladım.

Neyi? Ne istiyorsun ya da neye ihtiyacın var değil. Beyaz bir gündü. Ne bekliyordum ki?

"Seninle
konuşabilir
miyim?"

"Konuş," dedi basitçe.

Yapabilirdim.

"Ofiste ya da odamda konuşabilir miyiz?" Neredeyse mırıldanıyordum, yüzümü buruşturdum ve bunu fark etmemesini umdum.

Ancak o zaman kolunun hareket etmeyi bıraktığını gördüm ama sesini net bir şekilde duydum, "Meşgulüm Luna. Ne var ne yok?"

Ne oldu? Tamam. Bu iyi bir işaretti.

Ama yine de "Sana saçının bugün çok güzel görüldüğünü söylemiş miydin?" demekten başka bir şey söyleyemedim. Saçlarını ayırma şekli bugün *gerçekten de çok* hoş görünüyordu. Yalan söylemiyordum.

Sadece oyalıyorum.

"Konuş Luna," diye homurdandı açıkça, her şeyi bildiğimin farkındaydı. "Bütün gün bekleyemem. Bu arabayı soymam lazım. Ne oldu?" Patronum, bu hafta sonu için pasta yapmayı planladığım patronum, sabahın yedisinde ondan ne iyilik istediğimi sorduğunda cevap vermediğimde bana olan sabrını çoktan yitirmiş olan patronum ve

Sonra yine bir toplantı sırasında beni gözlerim kapalı yakaladığında, bundan kurtulmak için ne söyleyebileceğimi düşünmeme bir saniye bile fırsat vermeden sordu.

Neden? Neden Bay Cooper'ın yapmamı emrettiği bir şeyi berbat edemedim? Beni hayal kırıklığına uğrattı ama en azından bana ölümcül bakışlar atmazdı. Benden kurtulamazdı.

Yanımda park etmiş olan Eclipse'in diğer tarafında, iki iş arkadaşımın bana baktığını ve çok meraklı olduklarını gördüm. Owen ve Miguel beni dinlediklerini saklamaya bile çalışmıyorlardı. Miguel'in bu saatte burada ne aradığından bile emin değildim, Owen'a neden yardım ettiğinden de, ama neyse.

Jason'ın adına küfretmemek için kendimi zor tuttum. Bunun olması bile biraz onun suçuydu. Eğer işini yapmış olsaydı, Rip beni dinlenme odasında bulana kadar ben çoktan arabayı boyamaya başlamış olurum.

Ancak günün sonunda, iş emrini iki kez kontrol etmediğim için yine de sadece kendimi suçlayabilirdim.

İş arkadaşlarıma el salladım. "Owen, kızına doğum gününü kutladığımı söyle!" diye seslendim.

İkisi de sırtıttı ama bana başparmağıyla onay veren Owen oldu. Ama başka tarafa bakmadılar. Kadınların erkeklerden daha kötü dedikoducu olduğu söylentisini kim yaydıysa, daha önce hiç düzenli olarak bir grup erkekle çalışmamıştı.

"Luna, ne oluyor lan?" Rip sordu, ses tonu sonunda gerçekten sabırsız bir hal almıştı.

Şimdi ya da asla.

"Umm," diye biraz daha devam ettim, kendimi Miguel ve Owen'dan uzaklaştırıp GTO'nun içinde yeniden hareket etmeye başlayan dirseğe bakmaya zorladım.

"Bir şey söyleyecek misin, söylemeyecek misin? Bunun halledilmesi gerekiyor," diye devam etti, sesi daha da sinirli ve sabırsız çıkıyordu.

Yapabilirdim. Yapmak zorundaydım.

"Luna," diye seslendi Rip, sesindeki her türlü rahatlık sonunda kaybolmuştu.

"Rip," diye başladım, bir an için iki gözümü de kapattım. "Her şeyi berbat ettim."

Bir duraklama oldu ve sonra sordu, yavaşça, o kadar, o kadar yavaşça ki beni duymadığını düşünecek kadar aptal değildim. "O da ne?"

Bana bunu yaptıracaktı. Tabii ki yaptıracaktı. "Her şeyi berbat ettim," diye tekrarladım. Yüzümü buruşturmayı hak etmemiştim. Bu gerçekten benim hatamdı. Ve Jason'ın. "Thunderbird için yanlış iş emrini almışım. Brittany Mavisi yerine, orijinal formda yer alan Gümüş Vizon rengini yaptım ve farkına varmadan önce başlamıştım bile." Yapmıştım. Yaptım işte. Bunun anlamsız olduğunu ve hiçbir şey ifade etmediğini biliyordum ama yine de "Gerçekten çok üzgünüm" diye ekledim.

Bir noktada dirseği hareket etmeyi bıraktı. Nefes almayı bile bıraktığından oldukça emindim çünkü arabanın içinde saklı olmayan üst yarısının iki santimi de hareket etmiyordu. Oh, lanet olsun.

"Bu benim hatam. Ben sadece... ben boşladım. Sistemi iki kez kontrol etmem gerekirdi ama etmedim. Çok özür dilerim."

Yine de hiçbir şey söylemedi.

Saçmalık.

"Bu gece geç saate kadar kalıp tamir etmeye başlayabilirim. Pazartesi astarını yapabilirim ve geç saatlere kadar kalırsam.... her şeyi yeniden yakalayabilirim."

Dinlemeyi bırakmıştı. Bunu anlayabiliyordum. Ben de konuşmayı kestim.

Ben gevezelik ederken vücudu hareket etmeye başlamıştı. Önce karın kaslarını, sonra göğsünün üst kısmını, ardından boynunu fark ettim ve nihayet kafası, içini boşalttığı arabanın içinden çıktı. O yoğun gözler, daha önce genellikle uzaktan gördüğüm, dikkatle boş bırakılmış bir surattan bana odaklandı. Genellikle bir gözlemci olarak ve odak noktası olarak değil.

Ve biliyordum. Lanet olsun

biliyordum... Beni oyacaktı.

Lucas Ripley beni hayal kırıklığına uğratmadı. Sesi sakın ve neredeyse soğuktu, "Sana özellikle bu boku yazman gerekip gerekmediğini sordum. "Üye misin?"

Oh, adamım. İşler kötüye gidiyordu. Başımı sallamaktan başka ne yapabilirdim ki?

O neredeyse yeşil-mavi gözleri *titremedi* bile. "Sana yazmamı isteyip istemediğini *sordum*, sen de hayır dedin," diye devam etti, o öfke dolu yüzüyle bana bakıyordu, o kadar yakışıklıydı ki o an ona bakmak istemedim. Sesi daha da soğuklaştı, eğer bu mümkünse ve yemin ederim sırtımdaki derinin karıncalandığını hissedebiliyordum. "Ve zaten yapılmış bir iş için sana fazla mesai mi ödeyeceğim?" O yoğun gözlerini kısmıştı. "Yaptığın bir hatayı düzeltmen için *sana para mı ödemem gerekiyor?*"

Tek yapabildiğim orada durmaktı.

Her şeyi berbat etmişim. Bundan kaçış yoktu. "Rip, özür dilerim. Daha önce hiç böyle bir hata yapmamıştım-"

Bir çeşit yağ ya da gresle benek benek olmuş dev eli vücudunun ortasını boydan boya kesiyordu. "Mesele bu değil Luna," diye tersledi bana bakarak. "Bu zaman kaybı. Para kaybı. Boya israfı." Rip koyu kahverengi saçlarını salladı, saçlarında sadece birkaç gümüş çizgi vardı, tam da yaklaşan Pazartesi günü doğum günü için.

Çok ağır konuşuyordu ve ben de her şeyi içime atıyor, her geçen saniye daha da kötü hissediyordum. O haklıydı. Aynı hatayı yapan herkese kızardı; bu sadece mikroskobik olarak kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. "Özür dilerim. Geç saate kadar kalacağım ve bana ödeme yapmak zorunda değilsin. Benim hatam olduğunu biliyorum," diye cevap verdim, Owen ve Miguel'in sesimin ne kadar tizleştiğini duymamalarını umarak. Parmak eklemlerimi kırma dürtüsü şiddetlendiğinde yumruklarımı sıkmak zorunda kaldım.

Patronum kalın, kara kaşlarını hiçbir şeyden kurtulamayacağımı ve kesinlikle hiçbir şeyden aklanamayacağımı onaylar bir şekilde kaldırdı. "Şimdi de sana her patronun söyleyeceği şeyleri söylediğim için bana suçluluk duygusu mu aşılama çalışacaksın?" Kaşlarını indirdi ve iyi günlerde oldukça seksi olduğunu düşündüğüm ağzı çatık kaldı. "Bana kendimi kötü hissettirmeyeceksin Luna. Her şeyi berbat ettin ve bu da hikâyenin sonu."

Her şeyi berbat etmişim. Başka türlü görünmesini sağlamaya çalışmıyordum. Ona başımı salladım ve iş arkadaşlarımı en son gördüğüm yere bakmamaya özen gösterdim. "Biliyorum Rip. Bunu yapmaya çalışmıyorum. Özür dilerim," dedim ona.

Başını salladı. Beni başından savdı. Adam tulumunun içinden temiz bir bez çıkardı ve yüzünü silerken, "Özür dilemek hiçbir şeyi düzeltmez," diye mırıldandı.

Tabii ki olmadı. Bu dersi o hayatıma girmeden çok önce öğrenmişim.

"Bunu biliyorum. Her şeyi kendim yapacağım. Başlayacağım-"

"Zahmet etme" diye nefes verirken yüzü hâlâ kapalıydı. Bu ne anlama geliyordu?

"Ama bunu yapabilirim. Benim hatam olduğunu biliyorum-"

"Hayır." Bezi yüzünden uzaklaştırdı ve anında benimkine odaklandı.

Çenesi gerilmişti ve eğer kızgın olduğuna dair bir şüphem olsaydı

bir onay almış olmalıydı. Alnında daha önce hiç görmediğim kadar çok çizgi vardı. "Boyayı zaten yaptığın lanet olası renkte tut," diye homurdandı, gözleri yüz hatlarımın tam ortasında nefret dolu bir delik açarken bezi ellerinin üzerinde kabaca sürükledi. "Bilgin olsun, bu tam bir saçmalık."

"Özür dilerim," diye mırıldandım, iş arkadaşlarımın daha iyi duymak için bize yaklaşmaya başladıklarından emin olduğum gerçeğini görmezden gelerek.

Rip tekrar başını salladı. "Üzgün olman hatanı düzeltmez. Git arabayı başladığın renge boya."

"Ama-"

"Artık bu konu hakkında konuşmak istemiyorum Luna." Kristal berraklığında bir sesle, "Ve bu senin dosyana girecek," demeden önce tavana baktı.

Dosyamda mı? Birinci ihtar gibi mi? Kovulmama neden olacak üç vuruştan biri mi? Bu işler böyle mi yürüyordu? Böyle bir şey olduğunu bile bilmiyordum.

Ona baktım, dudaklarımı birbirine bastırdım ve sonra burnumdan bir nefes çektim. Başım belaya girdiği için üzülmeyecektim. *Üzülmeyecektim.*

Öte yandan Rip, bana bakmak bile istemediğini belli eden o sessizce öfkeli, çıldırmış yüz ifadesiyle beni izliyordu. Her gün sürdüğüm pembe ruj dışında genellikle makyajsız olan yüzüme bakmak istemiyordu. Geçen yıl boyunca sakladığım pamuk şekeri mavisi saçlarıma bakmak istemiyordu. *Bana* bakmak istemiyordu.

O ilk kişi olmazdı.

"Özür dilerim," dedim ona, gururumdan geriye ne kaldıysa ona tutunmaya çalışırken, kendimi bir santim kadar uzun hissediyordum.

Bana öylece baktı ve başka bir şey söylemeyeceğini biliyordum.

Özür dilemişim ve bunda ciddiye dim. Yapabileceğim tek şey buydu. Arkamı döndüm ve yavaşça geldiğim yöne doğru ilerledim, beni izleyen adamlarla göz teması kurmaktan bilerek kaçınıyordum çünkü yüzlerinde acıma görmek istemiyordum. Muhtemelen iki şerit kadar uzaklaşmışım ki Rip'in "Hepiniz işe dönecek misiniz?" diye seslendiğini duydum.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve çörek bileziğime bakarak başparmağımı bir tanesinin üzerinde gezdirdim. Daha kötüsü de olabilirdi.

Beni kovabilirdi ve belki o zaman son zamanlarda bana borçlu olduğunu hissettiği iyiliği geri ödemekten kurtulabilirdi.

Üç yıl oluyor. Eminim bu onu mutlu ederdi.

Öyle hissettirmese de her şey yolundaydı. Her şey her zaman daha kötü olabilirdi.

Bölüm 3

O gece saat onda garaj yoluna girdiğimde evin içindeki tüm ışıklar yanıyordu.

Tam anlamıyla her biri.

Kontağı kapatırken iç çektim ve kendime yakında evde tek bir ışık bile yakacak kimse olmayacağını söyledim. Ya da öğle yemeğimi hazırlayacak. Ya da ihtiyacım olduğunda bana sarılacak. Ya da geç saatlere kadar kalıp korku filmi izlemem için benimle konuşmayacaktı.

Bu hatırlatma yine iç çekmeme neden oldu ama tamamen farklı bir nedenden dolayı.

Sonra küçük kardeşim sakinleşmezse bu yaz elektrik faturamın ne kadar yüksek geleceğini hatırladım ve kapıyı açıp dışarı çıktım.

Karanlıkta, biraz daha küçük olan kız kardeşim Thea'nın bir yıl önce doğum günü hediyem olarak aldığı perdelerin arkasındaki kare ve dikdörtgen ışıklar dışında eski evi görmek çok zordu.

İki basamak çıktıktan sonra anahtarlarımı işaret parmağımın etrafında döndürdüm ve sağdakini kilide sokup çevirdim. Televizyon bangır bangır çalışıyordu ama nasıl olduysa küçük kız kardeşim Lily kapıyı açtığımı duymuştu çünkü "Luna? Sen misin o?"

"Hayır, baltalı katil." Anahtarlarımı diğer kız kardeşimin aynı yıl doğum günüm için aldığı kasenin içine bıraktım. "Akşam yemeği için bir şeyler hazırladın mı?" *Lütfen, lütfen, lütfen....*

"Hayır, pizza sipariş ettim!" diye cevap verdi küçük kız kardeşim, çalışmadığı nadir Cuma günlerinde genellikle bulunduğu yerden - televizyonun karşısında- çünkü lise son sınıf çok *yorucuydu*. Gerçi ben bunu bilemezdim.

Kız kardeşimin saçmalıklarını her zaman anlayabilmişim. Para harcamamak için çalışmadığı cuma günleri evde kalırdı. Her zaman bir şeyler için para biriktirirdi. Son bir yıldır üniversite masrafları için para biriktiriyordu. Ondan önceki yıl, bir araba için para biriktiriyordu - sonunda onunla paylaştığım bir araba.

Pizza düşüncesiyle midem guruldadı, öğle yemeğimi bitirmediğimi hatırlattı ve o zamandan beri, Rip'le yaşadığım olaydan sonra çok da gizli olmayan zulamdan sadece bir muz ve bir avuç Skittles yemiştim. Başımın ağrıamamış olmasının bir tür mucize olduğunu düşünüyordum ama Skittles'la birlikte içtiğim kola muhtemelen yardımcı olmuştu.

Yorulmuştum. Hem içten hem dıştan. Her şeyi berbat ettiğim için duyduğum suçluluk duygusu içinde ne kadar debelenmemeye çalışsam da - ve Rip'in bu konuda ne kadar affedici olmadığını düşünmemeye çalışsam da- olan olmuştu. Yüz ifadesi, ses tonu ve içimdeki suçluluk duygusu kafamın içinde dönüp duruyordu. Göğsümdeki gerginlik saatlerdir geçmemiştir.

Hâlâ kalbimin genel çevresinde asılı duruyordu. Kendimden utandım ve hayal kırıklığına uğradım.

Üzgün olman hatanı düzeltmez.

Botlarımın bağlarını çözüp onları Lily'nin siyah Converse'lerinin yanına bırakırken bir kez daha iç geçirdim ve oradaki kareli sarı Vans ve pembe New Balance'lara da göz attım.

Elimin tersiyle kaş kemiğimi ovuşturarak ayaklarımı koridorun sonundaki oturma odasına doğru sürükledim. Geçerken, evde hâlâ yapmak istediğim pek çok şey vardı ve bu duvarlardan bazılarını yıkmak listemde bir sonraki sıradaydı. Umarım Lily gitmeden önce bana yardım etmesini sağlayabilirdim ve eğer diğer kız kardeşlerim ziyarete gelirse, onların da yardım etmesini sağlayabilirdim. Gün içinde yeterince saat ya da yıl içinde yeterince gün yoktu.

Onu oturma odasında, daha önce tanıştığım kendi yaşlarında bir kız ve bir oğlanın arasında otururken buldum. Elimi onlara doğru kaldırdım ama ortadaki esmer sarışına bir öpücük kondurdum.

"Hey," dedim üçüne de, küçük kız kardeşimin beni yanına çekmek için kollarını tavana doğru kaldırmasını izleyerek.

Ailedeki en sevecen kişi oydu ve bu da üniversiteye gittiğinde onu özlemem için bir başka nedendi. Bu düşünce beni tam karnımdan vurdu.

Gelecek hafta liseden mezun oluyordu. *Önümüzdeki hafta.* Birkaç hafta içinde on sekiz yaşına basacaktı. Yasal olarak bir yetişkin ama her ne kadar engellemeye çalışsam da çok hızlı büyüyen küçük kız kardeşim olarak kalacaktı.

Kanepenin arkasına doğru eğilen Lily'nin kolları boynuma dolandı ve yanağımı yüzünün yan tarafına bastırdı. "Zor bir gün müydü şekerim?"

"En iyisi değildi ama en kötüsü de değildi, şekerim" sözlerim yanağına hızlı bir öpücük kondururken tam da onun yanağına gitti.

"Üzgünüm, boo." O da beni gagaladı. Yeşil gözleri -benimkilerle ve her iki kız kardeşimizle de aynı tonda- ekstra dikkatliydi. Bana çok fazla çalıştığımı ve kendimi çok çabuk yıpratacağımı yeterince söylemişti. "Odama gidelim mi?" Bakışları bileğime kayd ve gülümsedi. "Bak, bunu takmışsın."

Doğrulmadan önce yanağına bir öpücük daha kondurdum. "Tabii ki öyleyim ve eğer burada bir süre senin pizzandan arta kalanlarla oturmamı umursamıyorsan."

Yüzünü buruşturdu. "Bugün çok fazla boya dumanı çekmişsin."

Arkamı dönüp kısa bir koridordan geçerek mutfığa gitmeden önce yüzümü ona döndüm. Evi gerçekten daha fazla açmam ve düzenini daha iyi hale getirmem gerekiyordu. Evi satın aldıktan hemen sonra planlarını almıştım ve bahse girerim bana kaç duvarı yıkabileceğimi söyleyebilecek bir mühendis ya da mimar bulabilirdim. Home Remodeling Network programlarının çoğunu izleyemeyecek kadar çok çalıştım ama buranın eninde sonunda nasıl görünmesini istediğime dair genel bir fikrim vardı.

Şu anda sahip olduklarıma baktım; başka bir yüzyılda popüler olmuş kapalı bir mutfak, masif dolaplar, son yirmi yıl içinde bir noktada değiştirilmiş bir tezgah ve işimi gören bir ocak ve buzdolabı... Tezgahın üzerinde cam ve seramik kaplar, Lily'nin beni ikna ettiği süslü bir blender, bir Kara Cuma indiriminde savurganlık yaptığım bir tezgah üstü mikser ve yarısı elma ve portakal dolu bir tel sepet vardı.

Çok şeyim vardı ve çok şanslıydım. Ciddi bir yenilenmeye ihtiyaç duyan şu anki haliyle bile mutfak beni mutlu edebiliyordu. Çünkü o benimdi ve kimse onu elimden alamazdı... tabii ipoteği ödemeyi bırakmadığım sürece, ama henüz kovulmamıştım, o yüzden bu başka bir günün endişesi olabilirdi.

İçinde hiç yiyecek olmayan bir kiler ve buzdolabına baktığım günleri hala kolayca hatırlayabiliyordum. Kendime bir gün bir dolabı açacağıma ve orada her zaman yiyecek bir şeyler bulacağıma ve kız kardeşlerimin de aynı şeye sahip olabileceğine dair bir söz vermiştim. Eğer bir gün ebeveyn olursam, ailemin bize veremeyecek kadar bencil, ihmalkâr ve dikkatsiz olduğu şeyleri çocuklarıma vereceğime dair kendi kendime yemin etmiştim.

Ve tam o anda bunu başardığımı hatırladım. Belki de haftada altmış saat çalışmam ve genellikle bir patron tarafından azarlanmam gerekmişti.

Onu iyi bir ruh haline sokmaya çalıştığım da beni açıkça görmezden geldi, ama yapmışım. *Yapmışım.*

Kendimi ne kadar yorgun hissetsem de, spreylere tabancasını tutmaktan omuzlarım ne kadar ağrısa da, kollarım, ellerim, sırtım ve ayaklarım o gün saatlerce yaptığım vücut çalışmasından dolayı ne kadar acısa da, her şeye değdi.

Oturma odasından küçük kız kardeşime ait olduğunu bildiğim bir kahkaha geldi ve bu da kıçımı yırtmaya ne kadar değdiğini pekiştirdi.

Buzdolabının yanındaki tezgâhta duran pizza kutusuna doğru ilerlerken kendimi yeniden hafiflemiş hissettim.

Belki başım belaya girmişti. Belki de en iyi günüm değildi. Belki her şey acıtıyordu. Ama evimdeydim. Beni seven birinden bir öpücük almışım. Uyuyacak bir yatağım vardı.

Tüm niyet ve amaçlar için, birkaç şeye rağmen iyi bir gündü. Sonra pizza kutusunu açtım ve sadece tek bir dilim kaldığını gördüm, ve kendime yine oldukça iyi bir gün olduğunu söyledim.

Bütçemde gerçekten istersem arayıp bir pizza daha sipariş edecek kadar para vardı ve bana kalırsa bu oldukça iyiydi.

Bölüm 4

Mola odasına girdiğim ve ertesi hafta patronlarımın tartıştığını duyduğum anda arkamı dönüp kahvemi almak için beklemem gerektiğini biliyordum.

Tekrar. Belki bininci kez ya da ona oldukça yakın.

Kendimi savunmam gerekirse, bir şey için kavga ettiklerini her duyduğumda dışarı çıksaydım, nadiren bir fincan kahve içebilirdim. Ya da öğle yemeğimi yiyemezdim. Ya da su şişemi dolduramazdım. Ya da Post-It notlarındaki tavuk çiziklerini doğru okuyup okumadığımı öğrenemezdim.

O sabah, normalden daha fazla kafeine ihtiyacım vardı. Aylardır ilk kez babamla ilgili bir rüya görmüştüm. O kadar gerçek hissetmişim ki gözyaşlarım yanaklarımdan süzülerek uyanmışım. En son bu kadar çok ağladığımdan beri yıllar geçmişti... ve bu beni daha da çok ağlatmıştı. Sanki onlarla yaşamaya geri dönmüştüm, babamın sarhoş olduğu ve dayanılmaz olmaktan çıkıp bir kabusla dönüştüğü o gecelere geri dönmüştüm; eğer şanslıysam, kız kardeşlerimin anneleri olarak bildiği kadının kanepede kafası güzel bir şekilde oturup benden ne kadar nefret ettiğini söylemekten başka bir şey yapmadığı günlere geri dönmüştüm. Sonunda uyanık kalır, yatakta uzanır, kendime binlerce kez söylediğim şeyleri söylerdim.

Seviliyordum. Başımı sokacak bir evim vardı. Yiyecek yemeğim. Uyuyacak bir yatak.

Banka hesabımdaki para.

Kendime hayatın bir hediye olduğunu hatırlattım - bazen geri vermek istediğin, bazen de sonsuza dek saklamak istediğin bir hediye, ama yine de bir hediye idi. Çimenler diğer tarafta daha yeşil görünebilir, ama en azından hala çimenleriniz vardı. Dünyada başlangıçta hiç olmayan yerler vardı.

Ben iyi dim.

Umduğumdan çok daha fazlasına sahiptim. Ben iyi dim.

Küçük kız kardeşimin her şeye rağmen uyuyabilmesine çok sevinmişim. Aksi takdirde ona neden ağlayarak uyandığımı anlatmak gerçekten acı verici olurdu. Ben onları, hayatımın o dönemlerini uzun süre düşünmezken, en küçük kız kardeşim onları hiç düşünmemeye karar vermişti - en azından benim bildiğim kadarıyla

..ve.. Daha önce sadece iyi olduğundan emin olmak için onunla konuşmayı denemiştım ama reddetmişti.

Sahip olduğum her şeyi bilmek ve kendime hatırlatmak pek yardımcı olmamıştı ama yeterince yardımcı olmuştu. Derin bir nefes almamı, uğruna altı ay para biriktirdiğim yataktan kalkmamı ve ipotekli bir evde kendi banyomda duş almamı sağladı - her ay ödediğim ve hatta anapara için biraz daha fazla para koymayı başardığım bir ipotek. Buzdolabından Lily'nin o hafta sonu aldığı yiyeceklerle dolu beslenme çantamı aldım ve Lily öğle yemeğimizi hazırlarken bir gece önce yaptığım pastayı almayı nasıl olduysa unutmadım. Okuldan yemek alması gerektiği konusunda onunla uzun süre tartışmışım ama o tadı berbat olduğu ve kendisinin on kat daha iyi bir şey yapabileceği konusunda ısrar etmişti. Tüm bunlardan sonra kendi paramla aldığım arabamla işe gittim ve çoğu zaman severek yaptığım işime başladım.

Seviliyordum. Başımı sokacak bir evim vardı. Yiyecek yemeğim. Uyuyacak bir yatağım. İş yerindeki masamda kocaman bir paket Skittles vardı. Kek pişirmek için bir fırınım ve kek yapmak için gerekli malzemeleri alacak param vardı. Hepsini tek başıma yaptım. Çünkü birileri bana bir şans verdi, biraz sevgi gösterdi ve sahip olduğum her şeye sahip olmak için çok çalışmama izin verdi.

Ve *bu* beni her şeyden çok daha iyi hissettirdi - savunmasız olmadığımı ve temel şeyler için başkasına güvenmek zorunda olmadığımı bilmek.

Bu yüzden, iki patronumun tartışmasını duymak beni diğer günlerden daha fazla, omuzlarımda yüz kiloluk bir un çuvalı gibi ağırlaştırdı. Uyanmak için biraz kahve yapmam ve üzgün uyanmamış gibi davranabilmek için çalıştığım kabine gitmem gerekiyordu. Kurnazlık yapıp kimsenin arasındaki tartışmayı ayırmaya çalışmak istemiyordum.

Ama yapacağımı biliyordum. İnsanların tartışmasından nefret ederdim, özellikle de birini sevip diğerini çok önemsemişimde.

"Bana ne zaman söyleyecektin?" diye sordu huysuz, boğuk, yuvarlak kenarları çikolataya batırılmış bir ses. İnsanları ve duygularını ikiye bölmek için lanet bir kılıç gibi kullansa da çok hoş bir sestti. Ama en azından bunu herkesle yapıyordu. Beklentileri yüksekti ve dükkândaki kimsenin bir şeylerden kaçmasına izin vermezdi. Ben ve benim hatalarım da buna dahildi.

Cuma günü benimle nasıl olduğuna bakmaksızın, dün onun için yine de güzel, büyük bir doğum günü pastası yapmışım. Herkes için bir tane yapmışım, CCC'de tahammül edemediklerim için bile. Kaba davranıp onları tek başıma bırakacak halim yoktu.

onlar için de bir şey getirmeyerek. Ama dükkândaki en sevdiğim insanlar en sevdikleri pastaları aldılar. Diğer herkes indirimde olan kutu karışımlarından aldı.

"Ripley, beni rahat bırak. Umursayacağımı düşünmemiştim," diye cevap verdi diğer ses, hayatımın neredeyse son on yılında dinlediğim ses. Daha yumuşak, daha hafif, daha sabırlıydı.

Birden fazla yönden Ripley'in tam tersi.

"Benimle çalışması için kimi işe aldığını umursamayacağımı mı sanıyorsun?"

"Elbette bunu önemlersiniz ama tek yaptığım iş ilanı vermektir. İlan verme konusunda sana danışmam gerektiğini düşünmedim. Hadi evlat," dedi Bay Cooper.

"Bana öyle deme. Ben senin oğlun değilim."

Mola odasına girdiğim ve iki ofisten birinde bir konuda anlaşmazlık yaşadıklarına kulak misafiri olduğum her sabah için bir dolarım olsaydı, uzun zamandır kendime söz verdiğim Yunanistan tatiline gitmek için yeterli param olurdu.

Kavga ettiklerini ilk duyduğumda beni endişelendirmişti. Ne kadar çok şey bildiğim konusunda beni rastgele bir teste tabi tuttuktan bir gün sonra maaş bordrosu ve dükkânda çok fazla çalışan olduğu konusunda tartışmışlardı. Günlerdir dükkândaki pek çoğumuzun işten atılacağından endişe ediyordum. Ben en genç çalışanlardan biriydim. Eğer biri kovulacaksa, bunun ben olacağımı düşünmüştüm. Her zaman sadece boya yapan bir şirketle sözleşme yapabilirlerdi. Bunun tamamen farkındaydım.

Neyse ki kimse kovulmamıştı. Bay Cooper'ın ayak dirediğini ve kimsenin işten çıkarılmasına izin vermediğini anlamak için iki ay beklemek ve neredeyse her gün kulak misafiri olmak gerekmişti.

En azından kimse hak etmediği halde kovulmuyordu.

Şimdi, dinlemekten hoşlandığım bir sese ve bakmaktan hoşlandığım bir yüze sahip olan bu adamın Bay Cooper ile sebepsiz yere tartıştığını kabul ettim. Gökyüzü çok mu maviydi? Onu suçlardı. İhtiyacı olan ama sipariş edilmemiş bir parça mı vardı? Onu suçlardı.

Anlamadım ve anlayacağımdan da şüpheliydim; Bay Cooper harikaydı. Harikadan da öte. İhtiyacı olsa vücudumdaki her organı ona verirdim.

Her ne kadar kulak misafiri olsam da, onları bu hale getiren şeyin ne olduğunu anlayamamıştım. Gerçekten düşündüğümde, onlar hakkında çözemediğim pek çok şey vardı. Hiçbirimiz

vardı ve denemiştik. Bay Cooper ve Rip'i dinlemek için çok zaman harcadım çünkü tartışmalarında bir şeyler garip geliyordu.

En azından Ripley'in ciddi bir kızgınlık içinde olduğundan emindim ama nedenini anlayamıyordum. Bay Cooper neden anlaşılamadığı birini *şirkete* -kendi şirketine- getirsin ki?

İşyeri sahibinin gergin bir gülümsemesi ve dinlenme odasında "Hepinizi Ripley'le tanıştırmak istiyorum" cümlesinden başka bir şey söylemeden, neredeyse hiçbir uyarıda bulunmadan bir adamın bir gün ortaya çıkıp en yeni patronumuz olmasının bir nedeni olmalıydı.

Ripley, bu adam tenini sürekli uzun kollu gömleklerle örtüyordu. Onu *hiç ama* hiç başka bir şey giyerken görmemiştim. Gece yarısına kadar çalıştığımızda değil. Sabah ikiye kadar çalıştığımızda da. Sabah yedide bile. Cumartesi günleri bile. Dövmelerini sürekli gizlerdi.

İlk başta, çirkin ya da eski olup olmadıklarını merak etmiştim, ama bana başkalarının ne düşündüğünü umursayacak bir tip gibi gelmedi. Ayrıca, eğer öyle olsaydı onları yeniden yaptırmaz mıydı? Bay Cooper mali açıdan hiçbir zaman kötü durumda olmamıştı ve işleri sadece restorasyon işine girdikten sonraki yıllarda, özellikle de Rip'in satın aldığı, restore ettiği ve sonra sattığı arabalarla büyümüştü. Üzerinde çalıştığı ve birkaç hafta içinde yatırım yaptığından çok daha fazlasına satılmayan tek bir araba bile düşünemiyordum. Dövmelerini beğenmediyse yeniden yaptırmayı kolaylıkla karşılayabilirdi. Aklıma gelen tek mantıklı açıklama, bazı dövmelerin insanlar için son derece kişisel olduğuydu. Yaptırdığım dövmeyi göstererek etrafta dolaşmadım.

Bir yanım, bir gün ayağı kayar da gömleğini kolundan yukarı çeker diye umut ediyordu. İsterse kazara gömleğini de yukarı çekebilirdi ve ben de şikayet etmezdim. Onu tanıyorum, o gün asla gelmeyecekti. Şimdiye kadar onları göstermediyse, göstereceğinden de şüpheliydim.

Yine de ne oldukları beni ilgilendirmiyordu. Yeterince bilmek isteseydim, sanırım bana borçlu olduğu iyiliği bana söylemesi için kullanabilirdim, ama yapmadım. Ben de yapmazdım.

Yine de o ana odaklanarak, onlara kulak misafiri olduğumda her zaman yaptığım şeyi yapmaya karar verdim. Hazır başlamışken Rip için yaptığım pastayı da bırakabilirdim. Geçen yıla kadar doğum gününün hangi gün olduğunu bile bilmiyordum; bunu öğrenmemin tek nedeni

Bir gün kredi kartını alıp öğle yemeğini alabilmem için cüzdanını bana uzattı ve ehliyeti de tam oradaydı.

Geçen yıl pastasını çöpe mi atacağını yoksa yiyeceğini mi bilememiş gibi görünüyordu ama yine de bana teşekkür etmişti.

Bu yıl da hemen hemen aynı şeyi bekliyordum ama bu benim için yeterince iyiydi.

Cezveyi suyla ve yepyeni bir filtreyle doldurduktan sonra dolaplardan birinde sakladığım gizli kafeinsiz kahve kabını çıkardım ve bir miktarını sepete attım. Sonra kimsenin bir köşeye saklanıp ne yaptığını izlemediğinden emin olmak için arkamı dönüp kalanını normal kafeinli telveyle doldurdum. İlk cezveyi hazırlamayı devraldığımdan beri geçen yıllar boyunca kimse benim karışımımı fark etmemişti. Aksi takdirde, kafeinsiz kahve içmek için bir sürü ağlama olurdu.

Gerçek şu ki, boyayla uğraşırken ellerimin fazla kafeinden titremesine ihtiyacım yoktu ve birlikte çalıştığım insanların çoğunun ihtiyacı olan son şey, onları normalde olduklarından daha da gergin hale getirecek başka bir şeydi.

Tencereye baktım ve bekledim.

Yan odadaki iki adamı da dinlemeye devam ettim çünkü yapacak başka bir şey yoktu. En azından kulak misafirliğini haklı çıkarmak için kendime böyle söyledim. Ofis kapısının önünde durup kulağımı kapıya dayamış falan değildim. Binanın ses yalıtımının iyi olmaması benim suçum değildi.

"Son baktığımda bu bizim işimizdi ve kararları birlikte alıyorduk," diye homurdandı daha derinden gelen ses.

"Bir reklam yüzünden mi sinirleniyorsun?"

Genç adam, *"Beni etkileyen kararlara beni dahil etmemene kızıyorum," diye cevap verdi.*

Bunu Bay Cooper'a vermek zorundaydım. Rip'in neden bir iş ilanı yüzünden onunla tartışmaya girdiğinden emin değildim. Yani, gerçekten mi?

"Ripley, ben kimseyi işe almadım. Tek yaptığım bir ilan vermektir."

"Sorun ilan vermiş olman değil. Bana söylememiş olman. Bana söylemeden bir şeyler yapmandan bıktım usandım. Beni dinlemiyorsun."

"Sizi dinlemediğim konu ne?" Bay Cooper sonunda biraz sabırsızlanarak sordu.

"Nereden başlamamı istiyorsunuz? Geri mi dönmemi istiyorsun, yoksa bunun için mi çalışmamı istiyorsun?"

Yüzümü buruşturdum.

Bu iş daha iyiye gitmeyecekti. Bunun hızla kötüye gideceğini bilmek için kristal bir küreye ihtiyacım yoktu. Lanet olsun.

Ben de tartışmalarının kontrolden çıkmak üzere olduğunu düşündüğümde yaptığım şeyi yaptım, örneğin bir keresinde ofisin içinden bir ses geldiğini duymuştum ve sonrasında Bay Cooper'ı günlerce dükkânda görememiştim. Haftalar sonra nihayet bana, hesap vereceği başka birinin olmasına alışık olmadığını ve uzaklaşmak için zamana ihtiyacı olduğunu çünkü tansiyonunun göğsünü ağrıtabak kadar yükseldiğini söylemişti.

Kendisini tanıdığımndan beri tansiyon ilacı kullanan Bay Cooper'ın göğsünün ağrımamasını istemiyordum. Bu yüzden bir şeyler yapması gereken kişi ben olacaktım. Başka kimse yapamazdı.

Babamın bana burnu büyük dediği anı bir an için aklıma geldi, ama anıları bastırdım ve lavabonun yanındaki kurutma askısından iki kupa alıp her birine aynı miktarda şeker koydum.

Son kremayı da fincanlardan birine doldurmayı bitirdiğim sırada kahve makinesinin ışığı yandı. Aynı anda duvarın diğer tarafından Bay Cooper'ın sesini yükselttiğini duydum, sesi uzun zamandır duymadığım kadar sinirli geliyordu. *"Gerçekten son zamanlarda benimle böyle olman için ne yaptım?"*

İçimden bir ses, bu sözlerin onuncu kez yüksek sesle söylenmemiş olmasını diledi.

Bunun ne anlama geldiğini daha da çok merak ettim.

Gerçekten son zamanlarda ne yaptım da bana böyle davranıyorsun? Yani bunlar çok sert sözlerdi. Kızgın sözler. Ama bu kadarla kaldı.

Fincanları sıcak kahve ile doldurdum, ikisini de aynı kaşıkla karıştırdım ve kek kabını taşıyan alışveriş çantasının halkalarını bileğime geçirdim. Sonra fincanları kulplarından tutup kaldırdım, aynı şeyi hayatımdaki diğer insanlar için kaç kez yaptığımı görmezden geldim - ancak bu durumlarda, ne kadar istesem de kahve hiçbir zaman bir işe yaramamıştı. Her seferinde dönüp dolaşıp beni kıcımdan ısırılmıştı.

Ama her neyse.

"Bay Cooper?" Mola odasından çıkıp sola dönerken seslendim. Üzerime kahve dökmediğimden emin olmak için dirseğimi az önce çıktığım kapının hemen yanındaki kapalı kapıya vurdum. Kapının ardında ne olduğunu gösteren tek şey, üzerinde OFİS yazan küçük, soluk yeşil bir levhaydı. Orijinal CCC binasından taşınırken yanımızda getirmiştik.

Bay Cooper'ın tanıdık sesi "Günaydın Luna. İçeri gel," diye seslendi, kapısını her çaldığımda yaptığı gibi.

Kapıyı iterek açtığımda Bay Cooper'ı masasının arkasında, saatin erken olmasına rağmen oldukça bitkin bir halde buldum. Onunla tanıştığımda saçları zaten gümüş ve beyaz karışımıydı, ama şimdi ne kadar fazla olduğunu fark etmemek zordu. Gözlerindeki çizgiler hatırladığımdan daha derindi ve ince dudakları artık o kadar sık sık sıkılıyordu ki, öyle olmadıkları zaman nasıl göründüklerini hatırlamak zordu.

Adamın bir tatile ihtiyacı vardı, hem de öyle kısa bir hafta sonu kaçamağına değil, uzun bir tatile. Lydia'ya bundan bahsetmeliyim. Hazır başlamışken çalışma saatlerini de azaltması gerekiyordu ama bu başka bir savaştı.

"Günaydın Bay Cooper," diye cevap verdim, ofisi olarak adlandırdığı küçük odaya adımımı atarken. "İkinizin de burada olduğunu duydum ve kabine gidip işe başlamadan önce size biraz kahve getirmek istedim." Masasına doğru yürüdüm ve üzerinde COOPER'S COLLISION AND CUSTOMS yazan, büyük olasılıkla benim kadar eski olan yontulmuş beyaz kupayı uzattım.

Bay Cooper bana gülümsedi ama gözlerindeki gerginliği görebiliyordum. "Zorunda değildin," dedi, her sabah yaptığı gibi buraya iyi davranmak için gelmişim gibi davranıyordum ama hepimiz bunun tam olarak gerçek olmadığını biliyorduk. Belki normal sesle konuştuklarında ne kadar kulak misafiri olduğumu bilmiyorlardı ama seslerini yükselttiklerinde ya da bağıldıklarında onları görmezden gelmenin mümkün olmadığını hepimiz biliyorduk.

"Sorun değil," dedim ona, elleriyle kupanın dibini kavrayıp benden alırken. Ona baktım ve kaşlarımı kaldırdım. "Güzel saç kesimi." "Teşekkür ederim," diye cevap verdi, yanaklarında temkinli bir ifade belirirken gülümsemeye devam etti.

Ben de ona bir fincan kahve uzattım, ama hiç de zorlama ya da gergin değildi, sonra diğer elimi uzatıp ikinci fincanı tutarak döndüm -Lenny'nin bana verdiği, yan tarafında Cats The Musical yazan eski bir gözlükle odadaki diğer adama baktım. İfademin değişmesine izin vermedim.

değiştim. Yüzümdeki kocaman gülümsemeyi korudum. "Seninkini de getirdim, Rip," dedim, sakince kahve fincanını uzatırken, gözlerim boğazında her zaman çoğunlukla üzerindeki yüksek yakalı gri katmanla gizlediği dövme izine takıldı.

Gri giydiği bir günde Bay Cooper'la tartışmasına şaşırdığımı gizledim ve sırf baş belası olmak için gülümsememin daha da büyümesine izin verdim. Belki Cuma günü pek iyi geçmemiştir ama tecrübelerime dayanarak söylüyorum, kinini çok uzun süre tutmazdı. Ayrıca, yalnız olmadığımız için hangi iyiliği istediğime karar verip vermediğimi sormayacaktı. Beni daha sonra bulacak ve yapacaktı.

Benimkinin iki katı büyüklüğünde görünen bir elin, yanında gevşekçe asılı durduğu yerden kalkışını izledim. Sonra parmaklarının ve elinin arkasının orak ve diğer rastgele kalın siyah çizgiler ve yüzük parmağında M olduğuna emin olduğum bir harfle minyatür bir azrail ile kaplı olduğunu izledim - bardağı benden aldı. O zaman, ancak o zaman, başımı kaldırıp en nazik olmadığı zamanlarda bile kendi iyiliğim için çok fazla düşündüğüm yüzüne bakmama izin verdim.

Çünkü onu günde sadece bir kez düşünsem bile, bu çok fazlaydı. Nerede durduğumuzu biliyordum. Ayrıca anlamsız şeyler için bir iç radarım vardı ve o da bunlardan biriydi.

Aşık falan değildim ama onunla ilgili pek çok şeyi seviyordum. Muhtemelen en çok hoşuma giden şey, bazen biraz ileri gitmiş olsa da kimsenin saçmalıklarını kabul etmemesiydi. Lucas Ripley'e hayrandım. Onun pek çok yönüne hayrandım. Belki dünyanın en nazik ya da en tatlı adamı değildi ama kaba ya da gereksiz yere kaba değildi... çoğu zaman. Dükkândaki diğer çocuklar ona sert adam diyorlardı ama ben onun iyi bir adam olduğunu düşünüyordum.

Rip'i, hiçbir zaman sahip olamayacağımı bildiğim Louis Vuitton çantaları sevdiğim gibi seviyordum çünkü her zaman para harcamam gereken başka bir şey vardı. Asla benim olmayacak olmaları onları takdir edemeyeceğim anlamına gelmiyordu. Yani...

Hoşuma gitmeyen şey Bay Cooper'a karşı bu kadar huysuz olmasıydı ama Bay Cooper üç yıl önce bu konuyu açtıktan sonra beni rahatsız etmemesini söylemişti. *Onu çok uzun zamandır tanıyorum, küçük ay. Tüm bunların altında iyi bir çocuktur. Bu konuda iki kere düşünme. Bunu kaldırabilirim.*

"Teşekkür ederim Luna," diye cevap verdi dev adam.

"Rica ederim," dedim, her sabah olduğu gibi aynı şeyi konuşuyorduk.

Çünkü ben geldiğimde Bay Cooper'la kavga etmiyor olsa bile her sabah yaptığımız şey buydu. Kahve yapardım, onun tercih ettiği şekilde bir fincan hazırlardım -aynı anda dinlenme odasındaiken birkaç kez onu izleyerek nasıl sevdiğini öğrenmiştim- ve büyük açık alanda hangi araba üzerinde çalışıyorsa ona götürürdüm. Kupayı en yakın düz yüzeye koyar ve "Günaydın" derdim. Sonra, giydiği tişörtün rengine bağlı olarak, bana ya açıkça ya da homurdanarak "teşekkür ederim" derdi. Ben de "Rica ederim" derdim. Bana "Karar verdin mi?" diye sorardı. Ona karar vermediğimi söylerdim ve ayrıca ruh haline bağlı olarak iyi bir gece ya da iyi bir hafta sonu geçirip geçirmediğini sorardım. Şanslıysam ya tek kelimelik ya da iki kelimelik bir cevap alırdım ve hepsi bu kadardı. Hepsi bu kadardı.

Çantanın sapını bileğimden çektim ve açtım. "Mutlu yıllar." Üzerinde plastik kapak olan metal tepsiyi çıkardım ve hâlâ gülümseyerek ona doğru tuttum. "Vanilya kreması ile çikolatalı," diye açıkladım, hâlâ ona doğru tutuyordum.

O mavi-yeşil gözler genişledi.

Sonra o gözler -doğal görünmeyen bir renk tonuna sahip o korkunç gözler- pastaya doğru kaydı ve sonra tekrar yüzüme döndü.

Gözleri biraz daha genişledi. Sonra da yaptı.

Aylardır ilk kez ağzı belki bir milimetre yukarı kalktı. En fazla bir milimetre. Ama bu bir gülümsemeydi. Bu adamın yüzüne bakarak çok fazla zaman geçirmemiş insanlar tarafından bir düzine başka şekilde yorumlanabilecek küçük bir gülümseme... ama ben bakmıştım ve ne olduğunu biliyordum. Küçük bir gülümseme.

Hepsi bir doğum günü pastası yüzünden.

Umutsuz bir aptal gibi kalbim küt küt atıyordu.

"Yok artık?" diye sordu, sanki iki dakika önce tartışmıyormuş gibi bir sesle. Sanki geçen yıl da aynısını yapmış olmama rağmen onun için yapmış olmama hâlâ şaşırılmış gibiydi. Ağzı hâlâ o mikroskobik gülümsemeye dönüşmüştü ve gözlerinin o günkü küpelerime kaydığını görebiliyordum. Onlar cupcakeydi. Doğum günü için takmıştım.

Ben de hâlâ sırtarak başımı salladım. "Paylaşmak istemezsin diye buzdolabında bırakmak istemedim."

Bir de kimsenin kırk birinci yaş gününü büyütmesini istemezdi.

O kocaman eller geldi ve kabı benden aldı, sanki ağırlığını test ediyormuş gibi aşağı yukarı hareket ettirdi. Normal bir tepside, kapaklı bir kekti sadece. Önemli bir şey değildi. Malzemelerin karıştırılması ve süslenmesi toplamda belki otuz dakika sürmüştü. Önemli bir şey değildi. Gerçekten. Sadece doğum günü pastası istemenin ve etrafta benim için pasta alacak ya da yapacak kimsenin olmamasının nasıl bir şey olduğunu hatırladım. Kızlar o zamanlar çok küçüktü.

"Teşekkürler, Luna."

Ona bakmamaya çalıştım ama başaramadığımdan oldukça emindim. "Bir şey değil." İçinde Mutlu Yıllar Patron Adam yazdığı konusunda onu uyarmayacaktım. Umarım karanlık bir odada yalnız kaldığında gülümsemesini sağlardı. "Kırkından bir gün fazla göstermiyorsun."

Şakama tepki vermedi. "Bu gece Mickey'ye geliyor musun?" diye mırıldandığında neredeyse deniz mavisi rengindeki gözleri hala kırmızı kapağın üzerindeydi.

Mickey's birkaç blok ötede, dükkândaki herkesin doğum günlerini kutladığı ya da bazen işten sonra rastgele bir şeyler içmek için buluştuğu bir bardı. Yine de daha önce hiçbirimizle vakit geçirmeye özen göstermemişti. Ne son doğum gününde ne de bir başkasının. Yani....

"Elbette," dedim ona, gülümsememi zar zor koruyarak. Kız kardeşime dışarı çıkacağımı söylemem gerekecekti ama buzdolabındaki çalışma programına göre zaten saat ona kadar garsonluk yapacaktı.

Rip başını salladı, yüz ifadesi her zamankinden daha rahat olana kadar o küçük gülümseme eriyip gitti. "Pekâlâ."

Beklediğim heyecan seviyesi buydu ve bu beni gülümsetti. Sorun değildi. Oradan çıkıp işe koyulmaya hazırdım, Kabusumu ve bu sabahı unutup iyi olacağım.

"Umarım pastanı beğenirsin ama kabine gitmeliyim," dedim ona, bir adım geri çekilip yüzümdeki gülümsemeyi koruyarak.

"Yoğun bir gün müydü?" Bay Cooper, Rip'in önünde olduğumuz için bana karşı hiç olmadığı kadar profesyonel bir ses tonuyla sordu.

Dönüp ona baktım ve başımı sallayarak programımda neler olduğunu özetledim. "Hava çok nemli, boyanın kuruması biraz zor oluyor ama bir yolunu bulacağım."

Bay Cooper başını salladı. "Miguel bugün aradı."

Miguel atölyenin kaportacılarından ve CCC'deki en sevdiğim insanlardan biriydi. İki ayda bir arardı, genelde hep Cuma günleri arardı ama aradığı zaman çocuklarını okuldan erken alırdı, böylece onlar da bir şeyler yapabilirlerdi. Bunun çok hoş olduğunu düşünürdüm. Pazartesi günü, özellikle de okul tatili olmayan bir günde izin alması tuhaftı. Ona mesaj atıp iyi olup olmadığını öğrenmeliydim.

Yine de konuşmaya devam eden Rip'ti. "Onun yardımına ihtiyacım vardı." Bunun nereye varacağını zaten biliyordum. "Bugün gitmeden önce kaporta işlerini bitirmeme ve en azından bir kat astar atmama yardım etmek için biraz zaman ayırabilir misin?"

Akşam için tek planım o akşam onun doğum günü buluşmasına gitmekti... ve iki dakika öncesine kadar tek planım bu olmasaydı bile, evet diyeceğimi zaten biliyordum.

Yine de yapılacaklar listeme daha fazla madde eklememeyi tercih ederdim. Sanırım gerçek bir öğle yemeği molası vermeyip onun yerine odamda yiyebilirim? Bu biraz zaman kazandırır.

Doğum gününe gitmem gerekmiyordu zaten. Ya da belli bir saatte orada olmam gerekmiyordu.

Bay Cooper bir an sonra, "Yapmak zorunda değilsiniz," diye ekledi.

Ripley'in ağzını açmasını izledim. Tartışmak için mi? Yapmak zorunda olduğumu söylemek için mi? Hiçbir fikrim yoktu ama hemen kapattı. Çalışanların önünde tartışmamaları gerekiyordu.

Ben bile.

Ama bana bir çıkış yolu verdiği için Bay Cooper'a attığı kızgın bakışı kaçırmadım.

"Sorun değil, Bay Cooper." Gözüm bütçemi çok aşan granit bir tezgâhtaydı ve daha fazla mesai, onu karşılamaya daha da yaklaştığım anlamına geliyordu. Rip'e gülümseyerek başımı salladım. "Bugünkü listeme bir bakayım ve bazı şeyleri yeniden düzenleyeyim, ama sanırım bunu başarabilirim."

"Emin misiniz?" diye soran Bay Cooper'dı.

Pek değil ama "Evet."

Rip başını salladı ama asıl patronumun şimdi sorumluluklarını onunla paylaşan adama attığı bakışı görebiliyordum. Hiç memnun değildi. En azından memnun olmaması güzeldi.

"Yardıma ihtiyacınız olursa bize haber verin. Jason'ın kabinde biraz zaman geçirmesi gerektiğini düşünüyordum," dedi Bay Cooper bir süre sonra, beni dikkatle izleyerek. Kabin dediğimiz yer büyük, izole edilmiş, ışıklandırılmış bir yerdi.

Dükkânın boya işlerinin yapıldığı oda. İşler durgun olduğunda kaporta veya detaylandırma işlerine yardım etmediğim sürece zamanımın çoğunu burada geçirirdim.

Jason'la vakit geçirme fikri kulağa gözlerime çamaşır suyu dökmekten daha kötü geliyordu ama başımı salladım ve yüzümün buruşmasını engelledim. En azından öyle umuyordum. Bay C onun hakkında ne hissettiğimi herkesten iyi biliyordu. Eğer beni kendisiyle çalışmaya ikna etmeye çalışıyorsa... belki de benim bilmediğim bir şey biliyordu. Belki de bilmiyordu ve aramızdakileri düzeltmenin tek yolunun bizi birbirimize yapıştırmak olduğunu düşündü. Yine de bu planın hayranı değildim. "Teşekkürler."

Bay Cooper'ın ağzı Jason'a karşı duyduğum korkuyu biraz olsun hafifleten bir gülümsemeye dönüştü. O baş belasını bana göndermemesini otomatik olarak söylemediğim için memnun olduğunu tahmin ettim. "Sonra konuşuruz?"

Hiçbir şey düşünmeden, "Tabii. Sonra görüşürüz. Ben işe koyulacağım." Ripley'e doğru baktım, uzun kollu gömleğine ve üzerinde neredeyse maviden eser kalmayacak kadar çok leke olan kot pantolonuna kısaca göz attım ve ona son bir kez gülümsedim. "İyi günler Rip. Doğum günün tekrar kutlu olsun."

Her zaman yaptığı ve muhtemelen her zaman yapacağı gibi homurdanarak cevap verdi. "Teşekkürler Luna."

Bay Cooper'a "Sonra görüşürüz," dedim.

"Yardıma ihtiyacın olursa bize haber ver," diye seslendi yaşlı adam ben odadan çıkarken. "Gerekirse Jason'ın oraya geri dönmesini sağlayabilirim."

Elimi kaldırdım ve onaylarcasına salladım.

Rip'in gülümsemesinin göğsümde yarattığı nabzı yutkunarak dinlenme odasına doğru ilerledim ve mümkün olduğunca hızlı bir şekilde kahvemi hazırlamaya çalıştım. Rip'in doğum günü için bara yetişmeye çalışmak istiyorsam, kazanabileceğim her dakikaya ihtiyacım olacaktı.

Neden böyle bir karar verdiğini merak ettim ama sonra bunun gerçekten önemli olmadığına karar verdim, değil mi?

Duvarın diğer tarafındaki adamların tekrar konuşmaya başladığını duyduğumda, zulamdaki hindistan cevizi şekerinden bir çay kaşığını seyahat kupama koymayı zar zor başarmıştım.

Ama bu sefer neredeyse fısıltıyla. Sanırım ya işitme duyumun ne kadar iyi olduğunu ya da duvarların ne kadar ince olduğunu fark etmediler, çünkü her şeyi duyabiliyordum.

İlk konuşan Bay Cooper oldu. "*O çok hoş bir kız.*"

Ne yapacağımı bilemediğim bir duraklama oldu ve sonra "*Evet*" diye cevap v e r d i m .

Bu muhtemelen şimdiye kadar söylediği en güzel şeydi, ara sıra boyalarımın birine yaptığı iltifatlar dışında.

Sonra Bay Cooper konuşmaya devam etti, "*Yapmalısın-*"

Yanıt tek bir kelime şeklinde geldi. "*Hayır.*"

Hayır.

Ne yok?

Rip sözünü kesmeden önce Bay Cooper ne demeye çalışıyordu? Ne demesi gerekiyordu? Teşekkür mü etmeliydi? Bana bir kart mı almalıydı? Biraz daha arkadaşça mı davranmalıydı? Kendisini muhtemelen hak ettiğinden daha fazla seven birine karşı bu kadar kaba davranmamalı mıydı? Bay Cooper'a ya da dükkândaki herhangi birine Rip'i çekici bulduğuma ya da buna benzer bir şeye dair hiçbir şey söylememiştim. Bana teşekkür etmesini ya da bir kart almasını öneren Bay Cooper'a böylesine güçlü bir "hayır" demesinin buna değeceğini düşünemezdim ama...

Başka bir şey olmasına imkan yoktu. Sanki Bay Cooper ona benimle ilgilenmesini söylemiş gibi. Ve Rip'in onun aklına böyle düşünceler sokması gibi. *Evet, doğru.*

Ben bile-

Ne yapıyordum ben? Babamla ilgili aptalca bir rüyanın beni üzmesine gerçekten izin verecek miydim? Kendim için üzölmeye mi çalışıyordum? Rip *benden hoşlanmıyor* diye telaşlanacak mıydım? Böyle bir ihtimalin zaten hiç olmadığını çok iyi biliyordum. Çoğu zaman oflayıp puflamadan benimle zar zor konuşabiliyordu. Hoş bir kız olduğumu kabul etmişti, güzel olduğumu ya da bana çıkma teklif etmesi gerektiğini falan değil.

İşe gitmem ve tüm bunları unutmam gerekiyordu. Bütün bunları toparlayıp atacaktım. Yıllar boyunca bunu yeterince yapmışım. Tekrar yapabilirdim.

Ve yaptım da. Rip'in benimle asla ilgilenmeyeceği fikrinden duyduğum küçük incinmeyi, yüzlerine tekme atsa nezaketin ne olduğunu bilmeyen iki insan hakkındaki hayalimi paketledim... ve artık beni incitmesine izin vermediğim diğer şeylerle dolu hayali çöp kutusuna attım.

Ben iyiydim. Kalp herkesin sandığından çok daha dayanıklıdır ve ben benimkinin kötü bir şey olduğunu düşünmeyi severdim.

Aceleyle fincanıma çok fazla süt doldurdum, kahveyi karıştırdım, hepsini karıştırdım ve sonra kıcımı kaldırıp aşağıya indim, böylece

Çalışmak için.

İyiydim. Seviliyordum. Gerçekten ihtiyacım olan her şeye sahiptim. Kız kardeşim vişneli turta yapmıştı ve öğle yemeği çantama biraz koyduğuna emindim. Bu kesinlikle bugünle ilgili harika bir şeydi.

Cooper's'da o kadar uzun süre kalmıştım ki, neyse ki gözlerim bağlıyken bile etrafta dolaşabilirdim. Merdivenlerden inip dümdüz ilerlediğimde onarım ve tadilatların yapıldığı ana kata ulaştım. Merdivenlerden inip sola döndükten sonra düz devam edersem binanın çalıştığım bölümüne giden koridora çıkabilirdim. Süslü bir şey değildi ama iki büyük bölme kapısı vardı. Biri ana katla bağlantılı koridora, diğeri de binayı çevreleyen otoparka açılıyordu. Odanın geri kalanı oldukça seyrekti; üzerinde bir bilgisayar ve yazıcı bulunan bir masa, boyayı çalkalamak için kullanılan üç farklı makine, yanında sabunlar ve ürünler bulunan büyük bir endüstriyel lavabo ve birkaç sandalye vardı. Bir köşeye kurulmuş büyük, beyaz kabin odanın üçte birini kaplıyordu.

İlk geldiğimde eşyalarımı çoktan bırakmıştım. Bardaklarımı masanın üzerine koydum ve üzerinde çalışacağım projelerin klasörlerini almak için çekmecenin kilidini açmaya gittim. İlkini açtım ve tam yapılması gerekenleri okumaya başlamıştım ki zil sesim duyuldu.

Gözlerim hâlâ dosyadayken çantamın bulunduğu çekmeceyi açtım ve telefonumu çıkardım.

Sadece bir saniye tereddüt ettim. Geçen hafta beni arayan ve mesaj atan aynı numaraydı. Görmezden geldiğim numara.

Siktir et.

Cevap verdim. "Alo?"

Hattın diğer ucundan bir ses geldi ve tanımadığım bir ses cevap verdi: "Merhaba, Bayan Luna Allen ile görüşebilir miyim?"

Bayan Luna Allen? Bu resmiydi. En son ne zaman birinin bana "m" ile başlayan bir kelime kullandığını hatırlamıyordum. "Merhaba, bu benim."

"Oh," diye cevap verdi yabancı bir erkek sesi. "Merhaba, Bayan Allen. Bugün nasılsınız?"

"Çok iyiyim," diye biraz yalan söyledim. "Sen nasılsın?"

"Ben iyiyim. Sorduğunuz için teşekkür ederim," diye yanıtladı adam.

"Adım Julius Randall ve Bayan Eugenia Miller adına arıyorum."

Büyükannemin adını duyunca göğsüm sıkışmaya başladı. Onun adını yıllardır duymamıştım. Thea, Kyra ve Lily'yi evinden almaya gittiğimden beri.

Buraya bir daha gelme Luna, demişti bana onu son gördüğümde.
Onları al ve hiçbiriniz geri gelmeyin.

Ve ben yapmadım. Hiçbirimizin yoktu.

"Her şey... yolunda mı?" Sesimin ne kadar kısıldığına aldırmadan sordum.

"Maalesef Bayan Miller Cumartesi akşamı vefat etti."

Yutkundum ve zaman dilimine göz kırptım.

"Bakımevine ilk girdiğinde sizinle iletişime geçmeye çalıştım..."
Boğazını temizlemeden önce sözünü kesti. "Özellikle size ulaşmamı istedi."

Hasta olduğunu bilmemi mi istemişti?

Bilmiyordum....

Ağır bir şey -suçluluk, acayip bir suçluluk duygusuydu- göğsüme çöktü.
Beni daha önce aramış mıydı, çünkü o *beni* değil de kız kardeşlerimi mi soruyordu? Onları son bir kez görmek için mi? Farkında olmasa bile vedalaştığımızdan emin olmak için mi?

"Çok özür dilerim," diye mırıldandım, sözlerini sindirmeye çalışıyordum. "Büyükannemle yıllardır konuşmadım."

Diğer uçta bir duraklama oldu. "Kötü haber verdiğim için özür dilerim Bayan Allen, ama zamanı geldiğinde sizi bilgilendirmek istediğini açıkça belirtti."

Sanki kelimeler ağzımdan çekilip alınmış gibiydi. Bunu *neden* istediğini merak etmedim. Kız kardeşlerimle ilgilendiğini biliyordum. Ailenin geri kalanından uzakta, çok uzakta daha iyi olacaklarına karar vermeden önce onları üç yıl boyunca yanına almıştı. Bize geri gelmememizi söylemişti.

Zaten hiçbir zaman o kadar yakın olmamıştık ve... ondan sonra hayat çok çılgınlaştığı için görüşmeye devam etmemiştim. Kardeşlerimin de görüşmeyeceğini fark etmemiştim. Onlar Houston'a gelmeden önceki hayatımız hakkında nadiren konuşurduk.

"Bana ne olduğunu anlatabilir misin?" Göğsümde hâlâ ağır bir yük varken sordum.

Telefondaki adam nazik ama profesyonel bir sesle, "Zatürreden kaynaklanan komplikasyonlar yaşadı," diye açıkladı. "Kendisine birkaç yıl önce demans teşhisi konmuştu. Cenaze işlemleri tamamlandı. Gazetede bir duyuru vardı. Cenaze töreni önümüzdeki Perşembe günü yapılacak."

"Bu Perşembe mi?"

"Son dakika gibi göründüyse özür dilerim," diye özür diledi adam, durumu iyi olmadığı konusunda beni uyarmaya çalıştığını söyleyemeyecek kadar kibardı. "Katılmak isterseniz size servis bilgilerini sağlayabilirim."

Cenazesine katılmak ister misiniz?

Bunun ne anlama geldiği bir anda anlaşıldı ama...

Büyükanne gitmemi *istemişti*. Ya da en azından kız kardeşlerimden birinin. Aksi takdirde avukatından benimle iletişime geçmesini istemezdi. Bizim bilmemizi istemişti.

Gitmek istemedim.

Böyle düşündüğüm için kendimi kötü hissettim ama...

Gitmek istemedim. Kyra, Thea ya da Lily'nin de gitmesini istemedim. Hayır, istemedim.

Yol.

Yirmi yaşımdan beri birbirimizi fiziksel olarak görmememizin bir nedeni olduğunu biliyordu. Yine de, böyle bir talepte bulunabilecek kadar iyi olduğu bir zamanda yine de sormuştu. Büyükanne Genie'nin yaptığı onca şeyden sonra... ben Houston'da, yüzlerce mil uzakta çalışırken ve hayatımı bir araya getirmeye çalışırken üç çocuğa bakmışken, bunu yapabilirdim. Onun için.

Oh, Tanrım, ama ben istemedim. Lanet olsun istemedim. Yapmadım, yapmadım, yapmadım.

Küçük kız kardeşlerimin gitme fikri daha da dayanılmazdı.

On yedi yaşımdan önceki, o evden çıkmadan önceki hayatıma dair anılar içimi parçaladı ve dizlerimden biri anında uyuştı.

Gitmek istemedim.

"Bayan Allen?" diye konuştu adam.

Yutkundum ve bacağımı tekrar uyandırmak için diz kapaklarımdaki kasları sıktım. Hayatımdaki iyi olan her şeyi hatırladım.

Ve hala gitmek istemiyordum.

Tamamen dürüst olmak gerekirse, ne bu hayatta ne de bir sonraki hayatta kimseyi görmek istemiyordum.

"Bayan Allen, orada mısınız?"

Hiçbirini görmek istemiyordum. Ayrıldığımda kendime bir daha asla görüşmeyeceğimi söylemişim. Yapmayacağıma dair kendime söz vermişim.

Ama Büyükanne Genie sordu. Sen gelemediğinde kızlarla ilgilenen büyükanne Genie. Onlar için gelmeni isteyen.

Boştaki elimi yumruk yaptım ve o korkunç endişe duygusunun kalbimi sardığını, nefesimi kestiğini hissettim.

Özellikle beni istemişti. En azından bunu yapabilirdim.

Gitmek istemiyorum.

Gezegendeki en büyük pislikleri görmek istemedim.

Ama büyükanne Genie....

"Buradayım," diye mırıldandım, dörtlü kaslarımı tekrar esneterek. Cevap verirken kendi sesime bile tahammül edemiyordum ve "Bilgileri yazabilmem için bir parça kâğıt almam için bana bir saniye verebilir misiniz?" derkenki sesimden hiç hoşlanmadığımdan emindim.

"Elbette, Bayan Allen. Siz bunu yaparken ben de Bayan Miller'ın vasiyetinde size bıraktığı mirasla ilgili bir konuda sizi bilgilendirmek istiyorum. Doldurmanız ve bana iade etmeniz gereken bazı formlar var-"

Cenaze evinin adını ve adresini yazarken, saatini ezberlerken ellerimin titremesinden nefret ediyordum. Mirasla ilgili bilgilerin bir kulağımdan girip diğerinden çıkmasına izin verdim. Bunların hiçbirinin benim için zerre kadar önemi yoktu, özellikle de Genie Nine'nin vefatıyla gelen diğer haberlere odaklanmışken. Cenazesine gitmenin ne anlama gelebileceğine.

Bundan daha iyi olduğumu sanıyordum. Bunu aştığımı sanmıştım. Büyümüştüm. Güçlenmiştim.

Gitmek istemedim. Gitmek istemiyordum. *Gitmek istemiyordum. San Antonio'ya değil. San Antonio'ya yakın bir yere değil.*

Bir yanımda orada olmayacaklarına inanmak istiyordu. Ya da belki orada olsalar bile bana bir şey söyleyecek cesaretleri yoktu. Kendilerinden daha zayıf olduğunu düşündükleri insanlara sataşırlardı. Ben daha yaşlıydım. Daha sert değil, ama daha yaşlı ve daha güçlüydüm.

Lily ve onlar, gitmelerini istemediğimi söylediğimde kızabilirlerdi ama bunu atlatırlardı.

Onları alıp Bay Cooper'ın evine götürdüğümde bir anlaşma yapmıştık. *Oraya* geri dönmeyecektik. Yeniden başlayacaktık, birlikte. Harika işler başaracaktık.

Başlamam gereken iş emri üzerine yazılmış notlara baktım ama tek bir kelimesini bile hatırlamıyordum çünkü...

Gitmek istemedim.

Bu düşünce aklıma girer girmez bir başkası da aklıma geldi.

Cehennem.

Düşünmem gereken bir şey vardı.

Bölüm 5

Hayatımda pek çok aptalca karar vermiştim.

Hem de çok.

Bu konuda dürüst olabilirdim, çünkü hayatımdaki her başarısızlıktan değerli dersler çıkarmıştım.

İnsanların değişmesini bekleyerek zamanınızı boşa harcamayın ve regl döneminizin başlayabileceğini düşünüyorsanız, riske girmeyin ve tampon olmadan evden çıkmayın.

Dürüst olmak gerekirse, liste oldukça uzundu ama bunlar benim en sevdiğim derslerdi.

Ama barda, boş bir masada tek başıma otururken, bu gece buraya gelmenin kolaylıkla o aptalca kararlardan biri olarak kayıtlara geçebileceği gerçeğini kabul ettim. "Beni kilo vermeye motive etmek" için her zaman giydiğimden bir beden küçük kıyafetler aldığım zamandan daha aptalca. Giysiler hala etiketleri üzerinde dolabımdaydı. Bu aptalca kararlar ilgili sorun, bundan çıkarılacak bir ders olduğundan şüphe etmemdi.

Kimse beni bara gelmeye zorlamamıştı. Kimse kulağıma şöyle fısıldamamıştı: *"Luna, Rip'ten senin lehine para isteme fikrini düşünerek tüm gününü mahvet. İştene aceleyle çık, doğum gününü kutlamak için bara git ve sonra her şey yolundaymış gibi davran."*

Rip'ten bir iyilik isteyecektim.

Teknik olarak borçlu olduğu bir iyilik. Birlikte çalıştığımız her gün genellikle benden istediği bir iyilikti, tabii Bay Cooper'la aralarındaki bir tartışmayı ayırdığım ve günün geri kalanında birbirimizi görmediğimiz o sabahlardan biri değilse.

Yine de sormak istemedim.

Ondan bir şey istemek istemedim.

Sorun şu ki, büyükanneimin cenazesine yalnız gitmek istemiyordum. Tek başıma gitme fikri bile Rip'ten bir şey istemekten daha fazla midemi bulandırıyor. Ama kardeşlerimin de benimle gelmesi fikrinin bende yarattığı panik, diğer her şeyin önüne geçti ve Bay Cooper'dan ya da arkadaşlarımdan birinden benimle gelmesini ve muhtemelen kimlerle akraba olduğumu yakından görmesini istemek...

Hayır. Sadece hayır.

Sadece San Antonio'ya bir yolculuktu. Toplam dokuz saat. Orada oturması ve muhtemelen insanlara CCC'de çalışmaya başlamadan önce mükemmelleştirdiği ölüm bakışını atması gerekecekti.

Endişelenecek bir şey yoktu. Aksine, Rip ondan isteyeceğim tek şey bu olduğu için mutlu olmalıydı. Öyle değil mi? Belki de bana sürekli aynı soruyu sorup aynı cevabı almak zorunda kalmadığı için daha iyi bir ruh halinde olurdu.

En başından beri aramızdaki bu yarım kalmış ilişkiden kurtulmak istiyordu. Bunu hiç saklamamıştı. Bir kere bile. Bu yüzden ona bir iyilik yapacak ve bunca zaman sonra bu işi bitirecektim.

Belki bana teşekkür bile ederdi.

Evet, doğru. Aklımı kaçırmıştım. Cidden *Rip*'ten bir iyilik isteyecek miydim? Dövme yaptırdığı parmak eklemlerindeki yara izlerine bakılırsa, hayatı boyunca profesyonel bir MMA dövüşçüsünden daha fazla kavgaya karışmış olan Ripley'den mi? Büyükanнемin cenazesine benimle gelmesini isteyecektim, böylece ailemin benimle konuşmaya çalışmasını engelleyeceğini mi umacaktım?

Acınacak haldeydim. Gerçekten öyleydim. Tıpkı babamın çocukluğum boyunca söylediği gibi.

Üzücü, aptal kış.

Bu anı birden bire ortaya çıktı. Onu küçük kutusuna geri tıktım.

Güzel bir gün geçiriyordum. Kız kardeşim öğle yemeğime bir parça vişneli turta koymuştu ve bu da bugünle ilgili harika bir şeydi. Tüm işlerimi halletmiştim ve daha fazlasını da.

Muthuydum. Seviliyordum. İsteyebileceğim her şeye ve daha fazlasına sahiptim.

Yapabilirdim. Bir şey istemekten daha korkunç şeyler yapmıştım. Tüm bu saçmalıkları geride bırakmıştım.

Orada tek başıma oturup Rip'in barda içki içmesini izlerken ve iş arkadaşlarımın gelmesini beklerken kendi kendime tam da bunu düşünecektim çünkü sondan ikinci ben ayrılmama rağmen henüz kimse gelmemişti. İş arkadaşlarımın çoğunu tanıyorum, ya gelmeyeceklerdi ya da barda çok fazla içki içmemek için evde ön-oyun oynuyorlardı, yani bira içiyorlardı. Bunu ilk kez yapmıyorlardı.

Benim için iyi olan şey, ilk etapta o kadar çok içmememdi. Bir yabancıyla arabada sarhoş ya da birazcık da olsa kendinden geçmiş halde olma fikri hoşuma gitmiyordu. Ayrıca, herhangi bir şeyin etkisi altında olduğumda nasıl davranacağıma dair içimde her zaman taşıdığım endişe de vardı.

Gerçekten ona soracak mıydım?

Çantamın içinden telefonum çaldı. Çıkardım ve ekranda en iyi arkadaşımın adını gördüm ve aklıma bir fikir geldi. Eğer Rip bana siktirip gitmemi söylerse, ona arkadaşlarından birine benimle gelmesini söyleyebilirdim. İçlerinden biri evet derdi. Tanımadığım birinin ne düşündüğü umurumda olmazdı.

Her zaman bir B planı vardı.

Lenny: Bu gece ne yapıyorsun?

Ona mesaj atmakta tereddüt etmedim. Etrafa bakıp stres yapmaktan başka yapacak bir şey yoktu.

Ben: Bugün patronumun doğum günü ve bardayım.

Lenny: Rip?

Ben: Evet.

O anda o kadar meşgul olduğumu fark ettim ki bütün gün ona mesaj atmamıştım.

Ben: Büyükanнем birkaç gün önce öldü. Avukatı beni cenaze işlemleri hakkında bilgilendirmek için aradı. Bana haber vermesini istemişti....

Bir üzüntü ve suçluluk dalgası, yazmaya devam etmeden önce nefesimi tutmama neden oldu.

Cenaze haftaya San Antonio'da. Gitmek istemiyorum ama Birimizin gitmesini ona borçluyuz. Lily, Kyra ya da Thea yerine benim gitmem daha iyi.

Başım ağrımaya mı başlamıştı yoksa hayal mi görüyordum?

Elimdeki telefonu kavrayarak başımı kaldırdım ve on adım ötedeki adama baktım. Artık gri bir tişörtle değil, karnının düz kısmını saran koyu yeşil bir Henley ile örtülü geniş sırtını inceledim,

Omurgasının her çentiği ve yan kaslarının her kıvrımı, yine de beline yapışmayı başarıyordu. Her yeri büyüktü. Her yeri. Onu yeterince izlemiştim. Hayatımın geri kalanında onun neye benzediğini unutmadan yaşayabilirdim.

İçimi çektim ama yine de kafamı çevirmedi. Zaten en az beş dakikadır barda dikiliyordu, ya hâlâ içkisini bekliyordu ya da iş yerinden gelen tek kişi ben değilmişim gibi davranıyordu.

Telefonum tekrar çaldı.

Bu berbat. Özür dilerim.

Seninle geleceğim. Korkmuyorum.

Yanağımın içini ısırdım ve cevabımı yazdım.

Ben: Biliyorum isterdin Len, ama ameliyattan sonra hala iyileşiyorsun ve kimseyi boğamazsın.

Ona Rip'e sormayı düşündüğümü söylemem gerektiğini biliyordum ama onun bu iyilikten haberi yoktu. Onun hakkında ne düşündüğümü herkesten daha iyi duymuştu. Benimle neredeyse hiç konuşmayan bir adamın benimle birlikte eve dönmesi ona mantıklı gelmiyordu.

Gerçeği söylemeyerek kendimi bir yalanın içine gömmüştüm ve şimdi her şeyi açıklamak zorunda kalmadan bundan kurtulmanın bir yolu yoktu ve Lenny DeMaio'yu ne kadar sevsem ve önemsesem de, olanları ona anlatmak benim işim değildi.

Rip ve ben dünyada gerçeği bilmesi gereken iki kişiydik.

Ben: Bir sonraki aile cenazesi.

Bir sonraki aile cenazesi. Sanki biyolojik ailemde kız kardeşlerimden başka özleyeceğim ya da onlar gittiğinde ziyaretine gideceğim biri daha varmış gibi. Bu ne kadar üzücüydü?

Ben büyürken, bir babanın beni yatırması için her şeyi yapardım. Beni kucaklayacak ve yaralarımın yara bandı yapıştıracak bir anne için. İnsanlar kötü davrandığında beni koruyacak bir ağabey için. için

babamın benimle oynamasını. Yıllardır annem dediğim kişinin bana sarılması için. Ağabeyimin bana ilgi göstermesi için.

Noel Baba'nın evimi bulup bir şeyler isteyebileceğine dair hâlâ umut beslediğim zamanlarda ona mektup yazdığımı hatırlıyorum. Ama Noel Baba mektuplarımı hiç almadı. İsteklerimin hiçbirine cevap vermedi.

Çocukken Noel'de amcamın ailesi, yemek yememiz gerektiğini fark edecek kadar ayık olan kim varsa getirdiği fast food yiyecekleri ve on beş yaşın üzerindeki herkesin sarhoş olup tartışmaya başladığı çok fazla bira ve alkol için gelirdi. Her zaman en az bir ya da iki yumruk kavgası ve en az bir uyuşturucu olurdu. Hiç hediye yoktu. Tek bir ağaç ya da süs. Ya da herhangi bir aşk. Noel, filmlerde gösterildiği gibi bir şey değildi.

Uzun, çok uzun bir süre boyunca, o noktada sahip olduğum aile, olmalarını istediğim insanların sadece bir kısmı olsaydı her şeyi yapardım.

Ama olmamışlardı.

Pek çok insan buna sahip değildi. Yalnız değildim ve bu bilgi yaşlandıkça bana yardımcı oldu. Yine de acı veriyordu ve bir parçam hala yardım edemiyordu ama keşke...

İçimi çektim.

Sonra bir kız kardeş geldi, sonra bir diğeri ve sonra Lily... ve umduğum her şey oldular. Muhtemelen annelerinin vücudunda besleyici bir kemik olmamasının yardımı oldu, ama onlar benim küçük insanlarım oldular. Bana sevgilerini verdiler ve ben de hepsini aldım.

Noel günü, çantasını ya da cüzdanını ortalıkta bırakacak kadar aptal olan herkesten çaldığım parayla en azından kız kardeşlerimin küçük bir şeye sahip olması için elimden geleni yapmıştım. Dolar dükkanından bir saç fırçası. Birkaç toka. Belki gösterişli bir şey değildi, ama bir şeydi ve hiçbir şikayet etmemişti.

Bu yüzden San Antonio'ya gidecektim. Onlar gitmesin diye. Böylece Cin Nine bile hayattayken tahammül edemediği insanlarla yalnız kalmayacaktı.

En iyi arkadaşım bana hemen cevap yazdı ve beni hiçbir zaman gerçekleşmeyecek olan o gereksiz dilekler yoluna girmekten kurtardı.

Bir kolum daha var, bish, ve iki sağlam bacağım.

Lenny: Spor salonunda, onları beslediğiniz takdirde korumanız gibi davranacak en az üç kişi tanıyorum.

İnsanlara güvenmekten nefret ettiğim kadar iyilik istemekten de nefret etsem de, bu B planını sağlamlaştırdı.

Rip'le ilgili tek tesellim, en başta bana borçlu olmasıydı. En azından bana borçlu olduğunu düşünüyordu. Ayrıca büyük bir MMA dövüşçüsü olsun ya da olmasın, Lucas Ripley kadar korkutucu ya da göz korkutucu olan tek bir kişi bile düşünemiyordum. Gerçek buydu.

Ona bakmaktan rahatsız olmadığım ve bana homurdanmadığı zamanlarda ondan hoşlandığım gerçeği sadece küçük bir etkendi. Ufacık, ufacık.

Sadece aptallar hiç şansları olmayan erkeklerden hoşlanırdı.

Ama bu benim lanetimdi - beni sevmeyen ya da bana değer vermeyen insanları sevmek ve onlara değer vermek. En azından benim istediğim şekilde.

Rip'le ilişkimizin ne olduğunu en başından kabullenmiştim. Dünyadaki onca erkek arasından kalbimin *vin, vin* diyebileceği, zaman zaman dizginleyemediğimde, göz ucuyla bakarak beni ustalaştırma yeteneğine sahip olabilecek tüm erkekler arasında, üzerimde bu etkiye sahip olan patronlarımdan biri olmalıydı.

Tabii ki olmalıydı. Pek de

iyi olmayan patronum.

Çünkü bu benim

lanetimdi. *Çok aptaldım.*

Telefonumu kucağımda tutarak, büyük bir parçam istemese de yukarı baktım, ama tek gördüğüm birkaç dakika önce gördüğüm şeydi. Boyunun 1.80 olduğunu bildiğim bir adam uzun bir taburenin üzerine oturmuştu. Koyu kahverengi saçları arasında gümüşü gri bir ipucu olan bir adam. Yüzü genellikle sinirli ya da kızgın bir ifadeye bürünmüş bir adam... işle ilgili iyi bir haber olmadığı sürece. İki yüz kilonun üzerinde bir ağırlık, *tamamen* sağlam bir iskeletin üzerine dökülmüştü. Kocaman kalçalar, büyük bir popo, daha büyük olmasa da benim pazularım büyüklüğünde ön kollar, orta boy bir köpek için yatak olabilecek bir göğüs....

Neşelen Luna, sor ona. Vicdanım bana bunu söyledi. *Sana borçlu. Hem de çok borçlu. Sayılır.*

Gözlerimi sıkarak aptal kalbime sakinleşmesini söylemeye çalıştım. Gözlerime başka bir yere gitmelerini söylemeye çalıştım. Başka bir yere. Başka bir yere.

Ama kalp ne isterse onu ister. Ve korkmak istediği Şeyden korkar, bu konuda ne kadar makul olmaya çalışırsanız çalışın.

Korkusuz ama tam bir moron gibi.

Kucağımdan gelen titreşim, gelen son mesajı görmek için ekrana bakmama neden oldu.

Lenny: İstemiyorsan cenazeye gitme. Büyükannen anlayacaktır.

O iğrenç, yoğun his midemi tekrar doldurdu ve en başta Rip'ten etkilendiğim için kendime duyduğum hayal kırıklığını örttü. Ama bana bunu unutturabilecek bir Şey varsa, o da yıllar önce büyükannemin hayatından çıkıp gittiğim ve onu bir daha hiç görmediğim için duyduğum sululuktu.

İkimiz de aramızın ancak bu Şekilde düzelebileceğini biliyorduk ama yine de kendimi daha iyi hissetmeme yardımcı olmuyordu.

Ben: Mecburum, her ne kadar bir saat boyunca hız sınırının on mil altında giden birinin arkasında sıkışıp kalmayı tercih etsem de. Bizim için ne yaptığını biliyorsun. En azından bunu yapabilirim.

Lenny bu kadarını biliyordu. Kardeşlerimi götürdüğümde o ve ailesi yanımdaydı. Cooper'lar hariç, neredeyse herkesin bilmesine izin verdiğim kadarını biliyordu. Her Şey değildi. Kimse tüm küçük parçaları bilmiyordu ama çok Şey biliyordu.

Bir yanıt almadan önce iki saniye geçti.

Teklifim geçerli, bish.

Sen tanıdığım en iyi insansın, bilgin olsun.

Telefonuma bakıp gülümsedim.

Ben: Ben de seni seviyorum

Lenny: [göz yuvarlama emojişi]

Lenny: Sana mesaj atıyordum çünkü Büyükbaba G margarita yapıyordu ve senin nerede olduğunu soruyordu.

Onu sevdiğimi söyle.

Söyleyeceğim. Rip'i buldun

mu? Ben: Onu izliyorum.

Lenny: Stalker

Ben: Önümde duruyor, elimde değil.

Her sapığın böyle düşündüğüne eminim.

Adama bir kez daha baktım ve içimi çektim.

Ben: Bazen onun neden olduğunu anlamıyorum.

Lenny: Çünkü hapse girmiş gibi görünüyor ve bu senin şimdiye kadar çıktığın her ahmağın görünüşünden çok mu uzak?

Lenny: Büyükbaba G de seni sevdiğini ve eğer buralardaysa kızı da getirmeni söyledi. Ona barda olduğunu söylemedim, yoksa kendisi davet etmek isterdi. O adamın insan içine nasıl çıktığını bilirsin.

İlk yoruma neredeyse gülüyordum, ikincisine ise kesinlikle güldüm. Rip hapis yatmış gibi görünüyordu. Bu haksızlıktı ama gerçek buydu.

Bildiğim kadarıyla, muhtemelen öyleydi.

Yine de muhtemelen onu hiç tanımadığı bir yüzle yargılıyordum. Bildiğim kadarıyla, lokum gibi bir kalbi vardı ve işte olmadığı zamanlarda küçük hayvanları kurtarıyor ve rehabilite ediyordu. Derinlerde bir yerde, sadece çok az insanla -güvenini kazanmış insanlarla- paylaştığı şefkatli ve sevgi dolu bir mizacı olabilirdi.

Asla bilemezsin.

Bu fikir yüzüme küçük bir gülümseme yerleştirdi ve ilk yorumu tek başına bırakarak bir mesaj yazarken gülümsememi orada tuttu.

Ben: Burada ne kadar kalacağımı bilmiyorum ama yakında gidersem uğrarım. Büyükbaba G'ye kızın bu gece çalıştığını söyle. Hepiniz geliyorsunuz.

mezuniyet, değil mi?

Evet. Bu cumartesi ağlamaya hazırım.

Lenny: Bu arada kornayı hazırladım. TOOT TOOT, bish.

Bu hafta sonu kendini ağlamaya hazırlayan tek kişi o değildi ve bu beni nedense mutlu etti.

Rip barda elinde içinde koyu renkli bir sıvı olan bir bardakla durduğu yerden dönüp bakışlarını anında bana kilitlediğinde ben hâlâ Lenny'nin mesajına gülümsüyordum.

Telefonumu masaya geri koymadan önce daha geniş gülümsemekten çekinmedim, kalbim ondan bir şey istemek üzere olduğum gerçeğiyle çarpmaya başlasa bile.

Ben istemedim. Hiç istememiştim. Ondan hiçbir şey istememeyi planlamıştım.

Ama...

Şey...

Ben olsam bunu ondan isterdim.

Yapmak zorundaydım. Kız kardeşlerim için. Benim için, çünkü büyüdüğüm yere tek başıma dönmek beni gerçekten geriyordu.

Sanki içimde neler olup bittiğini hissetmiş gibi gözleri biraz kısıldı, bunu anlamama yetecek kadar. Bu yüzden gülümsememi olabildiğince büyüttüm, hatta ona dişlerimi gösterdim. Zaten bir şeyler döndüğünü hissediyordu. Ne yazık ki bunu saklamak mümkün değildi. İnsanlar beni tanıyana kadar iyi bir yalancıydım.

Rip bir an durdu ve mavi-yeşil gözlerinin üzerindeki ağır, koyu kahverengi kaşlarını indirerek beni izledi. Bir saniye daha geçtiğinde bir adım ileri atmıştı. Sonra bir adım daha ilerledi. Ve bir tane daha.

Uzun kollu, dar yeşil gömleğiyle bana doğru geliyordu ve boynunda, birbirimizi tanıdığımız yıllar boyunca *hiç* görmediğim kadar çok dövme vardı. Adem elmasının üzerinde bir kafatası dövmesi vardı -gerçek bir kafatası- ve dövmenin kenarlarına çizgiler ve şekiller yayılmıştı. Ve kendi kendime bu iyilikle ilgili lanet fikrimi değiştirmek istediğimi düşünüyordum... ama yapamıyordum.

Ben olsam yapmazdım.

Bundan daha korkunç şeyler yapmıştım. Bundan daha korkunç şeyler de yapardım. Korkunun daha çok halüsinojenik bir şey olduğunu düşünüyordum. Her şey zihninizdeydi ve en kötüsünü ve en iyisini bildiğiniz ve beklediğiniz sürece gerçekten korkacak bir şey yoktu.

"Merhaba, Doğum Günü Adamı," diyebildim, aptal kalbim atmamasını söylememe rağmen boğazımda atarken ona sırtıtmaya devam ettim ve tenine kalıcı olarak kazınmış koyu mürekkebe çok fazla bakmamak için elimden geleni yaptım.

Rip önümdeki sandalyeyi çekerken göz ucuyla bana bir bakış attı. Koltuğa oturdu. Tam *oraya*. Tam yanıma.

Tamam. Sakin davranabilirim. Ağırdan alabilirim.

"Uzun zamandır mı buradasın?" diye sordu o homurdanan, sürekli sinirli çıkan derin sesiyle... şimdi bile.

Başımı salladım. "Sadece yirmi dakika kadar," diye cevap verdim. "Sen mi?"

İçtiği şeyin bardağını dudaklarına götürüp bir yudum alırken homurdanmaya benzer bir ses çıkardı.

Ne kadar zamandır buralarda olduğu pek de önemli değildi.

"Başka gelen var mı?" Bardağını masaya geri koyduktan sonra bir şey söylemeyince ona sordum. Tuvalet molası verdiğimde birkaç arkadaşın Rip'in yarım yamalak davetinden bahsettiğini duymuştum ama bundan fazlasını duymamıştım.

Beni fark ettiği andan itibaren bakışları benimkileri terk etmemişti ve omuz silkip "Sanmam," derken de hiçbir yere gitmiyordu.

Yüzümü buruşturmuş olmalıyım ki, "Ben kimsenin gözdesi değilim Luna," diye ekledi.

Gülümsemem hemen ağzımdan düştü ve ona kaşlarımı çatmaktan kendimi alamadım. Sözlerinin sertliği karşısında. Sözlerinin gerçeğe benzer doğasına. Böyle bir varsayımda bulunması hiç hoş değildi. Böyle bir varsayımda bulunması hiç de hoş değildi ve bu beni rahatsız etti... Bay Cooper'ın dükkândaki en sevdiğim kişi olduğu doğru olsa bile. Ve ben de onun. Ve Miguel'in-

Saçmalık.

"Eminim-" diye başladım ama sözüm kesildi.

"Değilim," dedi kısa tırnaklarını cama vurarak. Rip çenesini bir milimetre yukarı kaldırarak çene çizgisine doğru sıkışan gölgeyi biraz daha iyi görmemi sağladı. Yutkundu, vücut dilindeki her şey bana bu sözleri bu şekilde söylediğini söylüyordu çünkü bu onun için önemli bir şey değildi. Umurunda değildi. Neden umursasın ki? Vücudu öyle diyordu.

Sonraki sözleri bunu doğruladı. "Kimsenin arkadaşı olmak için buralarda değilim." Tamam o zaman.

Ona, kimsenin ondan nefret etmediğini ya da onu sevmediğini gösterecek bir şey söylemek istedim.

Erkeklerin çoğu temkinliydi.

Ben bile temkinliydim ve o beni korkutmuyor ya da sindirmiyordu... ben çuvallamadığım sürece.

Ama bu yoruma ne diyeceğimi bilemedim. Agresif sarhoşlardan ve pişmiş havuçlardan nefret ettiğim kadar yalancılardan da nefret ediyordum. Bu yüzden aklıma gelen tek şeyi yaptım: Ona gülümsedim ve omuz silktim. Söylediklerinden dolayı en ufak bir kırgınlık ya da incinme belirtisi bile göstermiyordu. O umursamadığını söylüyorsa ben kimdim ki bunu büyütecektim? "Pastanı beğendin mi?"

Tek yaptığı çenesini aşağı doğru eğmek oldu, o yoğun, parlak bakışlarıyla beni çiviledi, parmakları hala neredeyse dolu bardağa sarılıydı.

Ve bir şey bana "*Şimdi yap, Luna.*" dedi.

Ya şimdi ya da asla.

Ona kocaman bir gülümseme verdim. "Hey, Rip?"

İçkisini kaldırıp bir yudum daha alırken beni izledi. Sanırım bu onun evet deme şekli olacaktı.

Siktir et. *Yap şunu.*

Dışarı çıkarken yüzümdeki gülümsemeyi korudum, "İyiliğimi bozdurmak istiyorum."

O kadar uzun süre hiçbir şey söylemedi ki, sonunda bana siktir olup gitmemi söyleyeceğinden ve başından beri sadece şaka yaptığından emin oldum.

İşte tam o anda, j-kelimesi beynimin önündeyken, bu düşüncenin ne kadar aptalca olduğunu fark ettim.

Rip şaka mı yapıyor? Rüyalarımda.

Bana hayır diyecekse, bunu söylemesi gerekecekti. Bu beni rahatsız etmezdi. Beni kırmazdı. Yoluma devam eder ve benimle gelecek başka birini bulurdum.

Ama onun yerine söylediği şey "Kendi lehine para mı istiyorsun?" oldu.

Benden çıkan "evet" sesi cılız ve aptalcaydı ama anlamadıysa başımı sallamam yeterli olacaktı.

Rip... Rip orada öylece oturmuş, bardağını masaya indirmişti. Zar zor duyabildiğim derin bir nefes verdi. Yanağındaki bir kas seğirdi. Sonra tek bir kelime söyledi ve bu beklediğim kelime değildi. İstedğim ama beklemediğim bir şeydi. "Tamam."

Tamam mı?

Bu kadar mıydı?

Çocukken, istediğinizi zaten almışsanız, birisine asla cevabını ikinci kez tahmin etmek için bir neden vermemeyi öğrenmiştim. P e k â l â .

Belki cevabın bu kadar kolay gelmesine güvenmiyordum ama bununla çalışacaktım. "Benimle bir cenazeye gelmen gerekiyor."

Beni duyduğuna dair tek işaret burun deliklerinin açılmasıydı. Sonra gözlerini kırıştırdı. Lucas Ripley taburede arkasına yaslandı, dar gömleği etkileyici göğsünün üzerinde kıvrıldı ve dudaklarını birbirine bastırdı. Cümlesi yavaştı. "Evleniyormuşuz gibi davranmamı falan mı istiyorsun?"

Evet. Ağzım açıldı. Sonra kapandı.

Ona bakma sırası bendeydi. Dudaklarımı birbirine bastırma sırası bendeydi.

Sonra, ancak o zaman, yüzümü tavana doğru eğdim ve çıldırıdım

Gül.

Avucumu gözlerime kapattım, tıpkı onun yaptığı gibi tabureme yaslandım ve daha da çok güldüm.

Kendimi o kadar kaptırmışım ki "Ne?" diye havlamasını neredeyse kaçıırıyordum.

Nişanlıymışız gibi davranmamızı istediğimi mi düşündü?

Daha da çok güldüm, avucumu bıraktım ama sadece elimin tersini gözlerime sürmek için.

"Bu kadar komik olan ne?" diye homurdandı.

Ona, o ana, kendime, her şeye sıırıtmaktan kendimi alamadım ve "Hayır, nişanlıymışız gibi davranmanı istemiyorum" derken gülmeye devam ettim.

Tekrar bir kahkaha patlattım, bunu yaparken tavana baktım ve bir şekilde "Neden... neden bunu isteyeyim ki?" demeyi başardım.

Yüzünün anında kızardığına gelecekteki çocuklarımin üzerine yemin edebilirim. Biri bana onun fiziksel olarak kızarabileceğini düşünüp düşünmediğini sorsaydı, deli olduklarını düşünürdüm. Ama işte oradaydı: yanakları kızarmıştı. Hatta burnunda bile.

Başka biri olsa bu çok sevimli olurdu çünkü aynı anda kaşlarını çatıyordu.

"Hayır, sorduğum şey bu değil." Tekrar güldüm, gerçekten durmaya çalıştım ama başaramadım çünkü yüzü hala kızarmıştı ve ben de bunu yiyordum. "Bunu söylemeni beklemiyordum. Bir romantik komediden fırlamış gibiydi," diye kıkırdadım ve onun evde bir romantik komedi izlediğini ve kendi kendine gülümsediğini hayal ettim.

Patronum kaşlarını çatı. "Romantik komedi nedir?"

Sanki romantik komedinin ne olduğunu bilmiyormuş gibi. *Tabii.* Boş verebilirim. Şimdilik.

Pembe-kırmızı yüzüne bir kez baktım ve her şeyi tekrar kaybettim. *Evleniyormuşuz gibi davran.* Bütün gün ondan bir iyilik istemek için bu kadar stresliyken Rip'in beni güldüreceğini kim bilebilirdi ki?

Tadını çıkarmama bile izin vermedi çünkü ben ona gülmekten kırıılırken yüz ifadesi *seni öldüreceğim şeklindeydi.* "O zaman tek istediğin seninle bir cenazeye gelmem mi?"

Ve ondan ne istediğimi hatırlatan bir şey vardı. *Neden istediğimi.*

Başımı salladığımda gülümseme ve kahkaha anında yüzümü ve kalbimi terk etti, işin ciddiyeti tüm neşemi alıp götürdü. "Evet, lütfen."

Gözleri kısılmadı. Seri katil suratını bile kaybetmişti. Sadece beni izledi. Bana güvenmiyor muydu yoksa ondan istediğim şeyin bu olduğuna inanmıyor muydu emin değildim ama gerçekten umurumda değildi.

Ona öylece bakakaldım, neden eve dönmeyi hiç planlamadığımı düşünürken tek bir anı aklımı başımdan aldı.

Seni öldüreceğim Luna! Bir daha geri gelersen, seni gerçekten öldürürüm, seni küçük pislik! Sana inanamıyorum!

Yutkunmam için yeterliydi. İş botlarımın topuğuyla ezmeden önce bir anlığına suçluluk hissetmeme yetti. Kötü hissetmek için bir nedenim yoktu.

Rip bekledi, kim bilir ne düşündü de bana hızlıca başını salladı, sanki uzun pazarlıklardan sonra nihayet anlaşmaya vardığımız bir ticari işlemmiş gibi.

Sanırım öyleydi.

Ben onun için bir şey yapmıştım ve şimdi o da benim için bir şey yapıyordu. Teklif ettiği şey buydu. Bu onun fikriydi.

Ama sonra *bana* şaşırtıcı bir şey sordu. "Emin misin? İyiliğinin böyle olmasını mı istiyorsun?"

Ciddiyetle başımı salladım. "Senden bir şey istemek istemedim ama evet, istediğim bu." Ona öyle bir gülümsedim ki, az önce beynimden geri ittiğim anı yüzünden birbirlerine bastırdıkları için dişlerim acıdı. "Lütfen."

Bunu büyükanne Genie için yapıyordum. Bunu Thea, Kyra ve Lily için yapıyordum. Bunu yapıyordum çünkü doğru olanı yapmak her zaman en kolay şey değildi.

Üç yıl sonra hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğim bu yakışıklı, sert yüzlü adam beni dikkatle izlemeye devam etti. Bir an içkisini yudumladı, sonra iki yudum. Bunu yaparken bana dar gözlerle bir bakış daha fırlattı ama bu *kötü bir* bakış değildi, hatta kızgın bir bakış bile değildi.

Rip'in cevabı "Tamam,"
oldu. Oh.

"Tamam," diye nefes aldım, kelimelere dökemediğim bir rahatlama tüm bedenimi kapladı. Sadece. Gibi. Bu.

Tamam.

"Harika," dedim ve fikrini değiştirmesine fırsat vermeden üzerine atladım. "Teşekkür ederim."

O renkli gözler kulaklarımdan birine kayd ve koltuğunda geriye yaslanırken bir süre orada oyalandı. "Ne zaman?"

"Perşembe," diye cevap verdim, uzanıp kúpeme dokunmak istedim ama yapmadım. "İzin gününe ihtiyacım olacak. İzne *ihtiyacımız* olacak."

Tekrar başını salladı, o kadar rahat görünüyordu ki sanki ondan hiçbir şey istememişim gibiydi.

"San Antonio'da."

Yüzünü buruşturdu ve ben de nedenini merak ettim. Ama şikâyet etmediğinde ya da fikrini değiştirmedeğinde çenemi kapalı tuttum. Her ne sebeple olursa olsun şimdi yapmak istemiyorsa, bunu yüzüne vurup fikrini değiştirmesini sağlamayacaktım. Her zaman B ve C planları vardı.

"Bir gün mü?" diye sordu, o ilk yüz buruşturmadan sonra sesi değişmişti.

"Evet." San Antonio'da ihtiyacım olandan daha fazla kalmak istememe imkân yoktu. Bir gece bile çok fazla olurdu. Bir gün bile çok fazlaydı.

Yine de bunların hiçbirini kabul etmedim.

Sadece çenesini aşağı eğdi, bakışlarını masadaki boş yere kaydır ve sonra tekrar yüzüme baktı. Burun deliklerinin yeniden alevlenişini neredeyse kaçıırıyordum. "Perşembe o zaman."

Bu perşembe. O ana kadar bunun ne kadar yakın olduğunu fark etmemiştim.

"Evet," diye kabul ettim, şimdiden ne kadar korktuğumu duymamasını umarak.

Ne ben ne de o başka bir şey söyleyemedi bir el omzuma kondur ve onu sıktı.

İş arkadaşlarımdan biri olduğunu anlamak için dönüp bakmama gerek yoktu.

Bay Cooper'ın kalın sesinden "Doğum günün kutlu olsun" cümlesini duyduğumda biraz şaşırdım.

Belki iki ya da üç kez hariç, Bay C daha önce bizimle hiç dışarı çıkmamıştı. Sadece Owen'ın bekarlığa veda partisi için gelmişti, ki o parti de değildi çünkü sevgilisini kızdırmak istememişti ve bir başka iş arkadaşının üniversiteyi bitirip mühendis olarak işe girdikten sonra işten ayrılmasını kutlamak için gelmişti.

Bunun dışında... asla.

Ve sonra başka bir ses geldi.

Bay Cooper'ın karısına ait olduğunu bildiğim kadınsı ses, "Mutlu yıllar Ripley," dedi.

Bakışlarımı tekrar Rip'e çevirmemiş olsaydım, Bayan Cooper'ın ağzından çıkan her kelimeyle birlikte

-Lydia onun adıydı- Rip'in yüzü daha da sertleşti. Biz ayarlamaları yaparken hoş bir şekilde boş olan yüzü, Bay Cooper konuştuğunda anında temkinli bir ifadeye dönüşmüştü... ve sonra Bayan Cooper'ın sözleriyle çenesi daha da belirginleşti. Boynundaki tendonlar daha belirgin hale geldi. Sonra az önce rahatlamaya başladığı sandalyede yavaşça doğruldu.

Ripley hiçbir zaman rahat ve uyumlu bir insan olmamıştı.

Ama o da hiç o anki gibi bakmamıştı. En azından benim yanımda hiç öyle olmamıştı ve onu daha önce de diğer dükkân çalışanlarına kızgın ve sinirli görmüştüm.

Thunderbird'ün rengini berbat ettiği için onu kızdırdığımda bile yüzü bu kadar soğuk olmamıştı.

Ama bu... bu öfke değildi. Öfke ya da hayal kırıklığı değildi. En azından tam olarak değildi. Bu ifadelere aşinaydım.

Dikişlerinden patlamaya hazır bir bedenine içine sarılmış milyonlarca farklı duygu gibi görünüyordu.

İzlediğimi bilmediği zamanlarda bile Bay Cooper'a daha önce hiç böyle bakmamıştı.

Bayan Cooper'ın ona bir şey yapmış olması mümkün değildi. Tanıdığım en iyi kadınlardan biriydi. Sevgi dolu, şefkatli ve sıcakkanlıydı. Beni sayısız kez kucaklamış ve birbirimizi tanıdığımız her yıl *bana* doğum günü pastası yapmıştı.

Bay Cooper daha önce onun bir azize olduğunu söylemişti ve ben de buna inanmıştım. Yıllardır onunla yaşıyordum. O zamandan beri neredeyse her tatili onunla birlikte geçirmiştım.

CCC için çalışmaya başlamıştım.

Adam harikaysa, kadın da en az onun kadar harikaydı ve ben ikisini de seviyordum.

Rip'in derin nefesini duyduğumda ne düşüneceğimi bilemedim. Sesi... sesi sanki bir fırtına görmüş ve kendi üzerine kepenkleri indirmeye karar vermiş gibiydi. Bizden.

Gözlerinin Bay Cooper'dan Bayan Cooper'a, oradan da yaşlı adama kayışını izledim, adem elması hiç görmediğim kadar şişmişti. Sonra sanki birisi kelimeleri çıkarması için ona işkence ediyormuş gibi "Teşekkür ederim" dedi.

Cooper'lara bakmama gerek kalmadan gerginliklerini hissettim.

Ripley masadan içkisini alıp ağzına götürdüğünde ve bunu yaparken yüzünü bile buruşturmadan geri fırlattığında daha da güçlendi.

Hızlı bir hareketle taburesini geriye itti ve mırıldandı, "Doğum günü pastası için teşekkürler Luna. İş yerinde görüşürüz" diye mırıldandı, tabii ki benimle ve Bay Cooper'la konuşuyordu.

Ama ikimize de bakmadı. Bayan Cooper'a da bakmadı. Bir nefes verdikten sonra gitmişti.

Pekala.

Bu çok garipti.

Bölüm 6

Ertesi gün işe gittiğimde otoparkta sadece Rip'in kamyonetini bulduğumda rahatlamadığımı söyleyemezdim. Bay Cooper'ın arabası olmadan içeri giremeyeceğimi ve önceki gece olanlardan sonra tartışmalarına kulak misafiri olamayacağımı biliyordum. *Garipti*. Son zamanlarda Bay Cooper'la aralarında neler olup bittiğinden emin değildim ama işler normalden daha gergin görünüyordu ve başlangıçta da *pek iyi gitmemişti*.

CCC'ye giderken, San Antonio'ya gitme fikrini değiştirdiğini söylemesine fırsat vermemek için Rip'ten uzak durmaya çalışmayı düşündüm. Sonra o kadar da korkak olmayacağıma karar verdim. Çünkü ben gergin olursam, o da bunun nedenini merak etmeye başlayacaktı. İçeri girdim, her zamanki gibi eşyalarımı bıraktım ve kahve yapmak için üst kata çıktım. İçeri girerken patronumu ve müstakbel korumamı görmemiştim ama bunu önemsemedim. Onu ofisinde de duyamadım ama olabileceği yarım düzine yer vardı. İkimizin de kahvesini yaptıktan sonra aşağı indim ve onu üzerinde çalıştığı GMC kamyonun açık kaputunun üzerine eğilmiş buldum. Görebildiğim kadarıyla üzerindeki lacivert tulumun altına beyaz bir gömlek giymemişti. Gri bir gömlek olduğundan oldukça emindim. Gri onun ruh hali için pek uygun bir renk değildi ama beyaz da değildi.

Evet.

Normal davran.

Ona iki kere düşünmesi için bir sebep verme.

"Günaydın patron," diye seslendim, umarım sesim normal çıkıyordur.

Kaputun altındayken dışarı bakmadı ama alçak sesle, neredeyse homurdanarak "Günaydın" dediğini duydum.

En azından cevap vermişti. Ben alırdım.

"Kahveni mavi tezgâha bırak," dedim kahveyi duvar boyunca uzanan alet sandıklarından birinin üzerine koyarken.

Bir duraksama oldu ve sonra "Teşekkürler Luna," dedi, sesi "sabahki" gibi homurdanarak çıkmamıştı. Belki de uzun zamandır ilk kez ondan istediğim bir iyiliğe karar verip vermediğimi sorma ihtiyacı duymadığı içindi.

Olabilir.

Bir adım geri çekildim ve üzerindeki tulumun bol kumaşının altından kısmen belli olan poposuna baktım. Sadece bir saniyeliğine. Omuzları ve kolları o kadar genişti ki, ortası bol bir büyük bedene sıkışmak zorunda kalmıştı. "Rica ederim!" diye bağırmadan önce bir kez daha bakmama izin verdim. Ona gecenin geri kalanının nasıl geçtiğini sormak berbat bir fikir gibi göründü, bu yüzden sormadım. Doğum gününde bardan hışımla çıkıp gecenin geri kalanını iyi geçirmedin.

Geriye doğru belki üç adım atmayı başarmıştım ve "Bir saniye bekle" sesini duyduğumda geri dönmek için arkamı bile dönmemiştim.

Olduğum yerde durdum. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Yarı yolda arabanın içine saklandı, sesini yükseltmeden şöyle dedi: "Seninle programında olan Mustang hakkında konuşmak istiyorum. Ben biraz daha düşünene kadar bekle. Daha sonra gelip neyi değiştirmen gerektiğini söyleyeceğim. Tamam mı?"

Henüz evraklara bakmamıştım ama tamam. "Tamam. Ben hallederim."

"Tamam," diye yankılandı kaputun altından.

Elimde kahvem, tam olarak ne yapmam gerektiğini hatırlamaya çalışarak odama doğru ilerledim. Büyükannemi düşünmemek için elimden geleni yapıyordum. Ya da cenazeyi. Ya da San Antonio'ya gitmeyi. Ya da kız kardeşimin mezuniyetini ve bunun nasıl sonun başlangıcı anlamına geldiğini. Bunun yerine, Rip gittikten sonra gecenin ne kadar güzel geçtiğini düşündüm. Cooper'larla ve sonunda ortaya çıkan iki CCC çalışanıyla iyi vakit geçirmiştım.

Yapmaya çalışacağım şey buydu ve eğer hayatımda olup biten diğer her şeyden uzaklaşmamı gerektiriyorsa, bunu yapabilirdim.

Odama girmeyi başardım ve dosyalarımı çıkarmak için çekmecemi açtım, aradığım dosyayı buldum. Geçen hafta astarını attığım bir Mustang'di ama bitirmemi geciktirmişlerdi. Bu tür şeyler yeterince sık oluyordu, bir şey düşünmedim.

Neyse ki her zaman üzerinde çalışabileceğim bir şeyler vardı. Telefonumdaki albümlere göz attım, *Grease* soundtrack'ini seçtim ve güne başladım.

* * *

Rip'i aramaya gittiğimde o gün için yapabileceğim işleri henüz bitirmiştim.

En sevdiğim iş arkadaşlarımdan biri olan Miguel bana "Gitti," dedi.

CCC'de neredeyse benim kadar uzun süredir çalışan iki adamdan birine göz kırptım. "Nereye gitti?"

İş arkadaşım gözlerini kıstı. "Sanırım bulamadığı bazı parçaları aramak için bahçeye gitti."

Rakamlar.

Açık kahverengi gözleri bana dönmeden önce yana kaydı ve sorarken ses tonundaki tereddüdü gizleyemedi, muhtemelen teklifini kabul etmemem için sessizce yalvarırken yüzünü buruşturmamaya çalışıyordu. "Onu aramamı ister misin?"

Başımı salladım. Çok büyük bir fark olmasa bile, bana karşı dükkândaki diğer çocuklara olduğundan biraz daha nazikti. Rip en azından bana nadiren küfredirdi. Ama yine de Miguel'in benim için bir tane almayı teklif etmesini takdir ettim. "Sorun değil. Onu arayabilirim."

Rahatlamış iç çekişini gizlemeye bile çalışmadı. "Yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver."

"Yapacağım. Teşekkürler, Miguelito."

Uzun zaman önce bir gün karısından aldığım bu lakap karşısında sırtıttı. Onu hedef alan bir başka gülümsemeyle odama döndüm ve Rip'in numarasını hafızamdan çevirdim.

Hemen cevap verdi. "Ben Rip." "Merhaba patron, ben Luna-"

"Öyle mi?"

"Hey, şu Mustang'e başlamam lazım. Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?"

Hattın diğer ucunda arka planda bir erkek sesi vardı ve sanki ona bir şey soruyor gibiydi... "Ne?" Rip bir süre sonra soruyu bana yöneltti.

"Mustang. Mustang için arıyorum."

Ses tonunda kesinlikle biraz daha kızgınlık vardı. "Ne olmuş ona?"

Tırnaklarımı odamdaki tek çalışma masasının tezgahına vurdum. "Bu sabah bana Mustang hakkında konuşmak istediğini söylemiştin."

Arka planda daha fazla gürültü vardı, sesler diğer seslerin üzerine konuşuyordu ve sonunda, "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Yanağımın içini ısırdım. "Yani bu konuda konuşmak istemiyor musun?"

Arka planda başka sesler de vardı, ama bir süre sonra hatta geri döndü. "Meşgulüm, Luna. Yapacak yeterince işin yok mu?" diye tersledi ve telefonu yüzümden çekip ona bakmamı sağladı.

Aman Tanrım. Birileri fazladan huysuzdu. Önceki geceden sonra ondan tam da bunu bekliyordum. Vay be.

"Sanırım hayır patron," diye mırıldandım, telefonu tekrar kulağıma götürmeden önce yüzümü buruşturmaya devam ediyordum. "Sadece aynı sayfada olduğumuzdan emin olmak istedim-"

Şu homurdanma seslerinden birini çıkardı. Ve sonra telefonu yüzüme kapattı.

Kulaklığı yuvasına bırakıp başımı salladım ve aptal dosyayı tekrar elime aldım. Sanki onu sebepsiz yere arıyormuşum gibi davranıyordu.

Ne kadar erken başlarsam, o kadar çabuk bitirebilirdim.

Belki zamanında yola çıkabilir ve kız kardeşlerimi arayıp onlara Genie Nine'den ve cenazeden bahsedecek kadar erken eve dönebilirdim. Ama bir yanımda bu telefon görüşmesini biraz daha erteleyebileceğimi umuyordu.

* * *

Mustang'ın üzerine ikinci kat boyayı sürdükten sonra kabinin kapılarını henüz kapatmıştım ki odamın kapısı açıldı. Elim koruyucu giysimin üst kısmına gitti, böylece fermuarı aşağı çekebilecektim ki Rip'in iri vücudu görüldü, köprücük kemiklerinden ayak parmaklarına kadar tulum ve iş botlarıyla kaplıydı, ki bunların hepsi iyi ve normal olmalıydı ama...

Yüzünde daha önce belki de sadece birkaç kez gördüğüm bir ifade vardı.

En son Gümüş Vizon rengi olayının olduğu gün, yani çok yakın bir zamanda olmuştu.

"Hey," dedim ona, kendi sesimdeki ihtiyatı duyarak. Fermuarı tam göbük deliğimin etrafından aşağı çekmeyi bile bıraktım.

Ses tonu bana attığı ölüm bakışıyla uyumluydu. "*Bu lanet arabayı ne renge boyadın?*"

Elbisemi çıkarmaya çalışmayı tamamen bıraktım ve çenesi her zamanki gibi sertleşmiş bir şekilde yaklaşık beş adım ötede durmasını izledim. "Sanırım Mist diye bir şey yazıyordu ama tam olarak hatırlayamıyorum. İki hafta önce sipariş etmiştim.

önce...." Neredeyse gözlerimi kısıcağıtım, neden orada durup bana şans anahtarını kaybetmişim gibi baktığını düşünmeye çalışıyordum.

Çenesi önce yana sonra diğer yana kaydđ ve adem elması sallanmaya başladı. Kaşlarının arasında oluşan o derin çizgi ve tereddüde oldukça yakın bir şey, hareket etmeyi tamamen bırakıp birkaç adım ötemde duran adama odaklanmama neden oldu.

"Luna."

İsmimi hırıldayarak mı söyledi yoksa hayal mi görüyordum?

Tabii ki hayal görmüyordum.

Yumruk yaptığı eli alına geldiğinde, kesinlikle bir şeye kızgın olduğunu anladım. Sadece ne olduğunu bilmiyordum. Tam olarak istediğı şeyi yapmıştım, değil mi?

"Lanet arabayı ne renge boyadın?" diye yavaşça tekrarladı.

Cevap vermeden önce bir an dudaklarımı birbirine bastırdım, dikkatlice, tüm bu süre boyunca onu izleyerek, "Siparişteki renk."

Rip başını arkaya eğerek kalın, kaslı boynunun uzun çizgisini ve mükemmel orantılı adem elmasını bana gösterirken öyle sert bir nefes üfledi ki duymamam imkânsızdı. "Ben-" diye söze başladı ama sert bir homurtuyla sözünü kesti.

Ne yapmadı mı?

Sesi daha da alçaldı. "Biz konuşana kadar ona bir şey yapmamamı söylemedim mi?"

"Evet." Gözlerimi kısıtım, neden bu kadar heyecanlandığını merak ediyordum. Doğru anladığımdan emin olmak için siparişi *üç kez* tekrar okudum. Hatta tarihlere bakmış ve bilgisayar sisteminden o zamandan beri başka bir sipariş yazılmadığından emin olmak için kontrol etmişim.

Olmamıştı.

Yani... "Ve ben seni aradım..." Neden bana bu kadar çabuk tekrar öldürmek istiyormuş gibi baktığı konusunda her saniye daha da kafam karışarak sözümü yarıda kestim.

Rip'in gözbebekleri bana doğru hareket etmedi. Yumruğı hâlâ yüzündeydi. "Luna."

Bir yanım şaka yapmanın zamanı olmadığını biliyordu ama yine de söyledim.

"Ripley."

Evet, gözlerini bir şekilde tekrar bana çevirdi, çenesi daha da gerilirken bakışları burnundan aşağıya doğru fırladı. Gıcırdadı. Kızgın. "Şu anda oyun oynamıyorum," diye tısladı bana doğru.

Yutkunma sırası bendeydi. Zavallı küçük kalbim bile bana doğru yönelttiğı o acayip, yersiz ifade karşısında sıkışmıştı.

Rip kızgındı. Bana.

Gözlerimi kırptırdım ve bunu hak edecek ne yaptığımı merak ettim.

Aklımdan geçenleri okumuş olmalıydı çünkü birden sinirlendi. "Senden benimle araba hakkında konuşmanı istemiştım, değil mi?" diye tersledi, sesi neredeyse kısıktı ama yine de o kadar öfkeliydi ki beni tamamen hazırlıksız yakaladı.

Nefesimi tuttum ve sonra başımı salladım çünkü... şey, o yapmıştı.

Ama mesele şu ki, onunla bu konuda konuşmaya çalışmışım. Onu aradım. Bunu tartışmak için doğru zaman olduğunu düşünmemişim. Hâlâ bana bakışından. O zamanın yakın zamanda değişeceğini sanmıyordum.

"Seninle bu konuda konuşmak istediğimi söyledikten sonra neden lanet olası arabayı boyadın?" diye çıkıştı, dürüstçe, gerçekten kızgındı.

Yine de orada durdum.

Beni incitmeyecek ya da daha önce sevdiğim bir ağızdan duymadığım bir şey söylemeyecekti.

Bu yüzden yalan söylemedim. Ya da kendimi açıklamaya çalışmadım. Bazı insanlar kızgın olduğunda onlarla mantık yürütmenin mümkün olmadığını uzun zaman önce öğrenmişim. Ve Rip... tam bir pislik gibi davranıyordu -tamamen dürüst olmak gerekirse gerçek bir pislik, çünkü *onu ben aramıştım- ama* korkmuyordum. Endişelenmiyordum. Gerçekten değil.

Orada durdum, kalbim daha önce olduğundan biraz daha hızlı atıyordu ve ona bana daha fazla puan kazandırmayacak gerçeği söyledim. "Onu boyadım çünkü araba hakkında konuşmak için seni aradım ve sen neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikrin olmadığını söyledin." Sesimi sabit tuttum. "Ben işimi yaptım."

Benim vardı.

Parmakları gevşedi ve tekrar yutkundu. "Ama sana bu konuda konuşmak için beni beklemeni özellikle söyledim."

Nefesimi tuttum ve ona zaten söylediğim şeyi söylerken bakışlarımı yüzünden bir saniye bile ayırmadım. "Biliyorum ama bu konuda seni aradım."

O bembeyaz dişleri aniden parladı ve o çirkin, kaba ses tonuyla tısladı, "Lanet arabayı o renge boyamanı istemedim Luna!"

Tamam.

Her şey yolundaydı. Her şey yolundaydı. Her şey yolundaydı.

Sonunda burnumdan bir nefes aldım ve sesimi sakın tutmaya çalışarak, *yine* bilmeyen bir aptal gibi ona şunları söyledim

"Ama ben seni aradım-" diye zaten kızgın olan birine ulaşamayacağınızi ilk elden

"Çok meşguldüm!"

Orada öylece durdum, gerçekten, cidden, tamamen kafam karışmıştı. Ona ne oluyordu böyle? Huysuz olması, yakınması ve küçümseyici davranması bir şeydi, ama bu?

Ripley bana baktı ve başını salladı, nefes alıp vermesi burun deliklerinden girip çıkıyordu. Elini indirdi, sonra tekrar başının üstüne kaldırdı.

Hareket etmedim.

Rip başını salladı, elini iki yana salladı ve ne yapacağımı bilemediğim o çılgın sakın sesiyle mırıldandı. "Her şeyi baştan yap."

Hepsini tekrar mı
yapalım? Bu bir
şaka mıydı?

Drama kraliçesi değildim, kolay kolay da alınmazdım ama tek yapabildiğim orada öylece durmaktı.

Benden yapmamı istediği şey.

Gözlerimi kapattım, ellerimi sıktım ve kendime üzülecek bir şey olmadığını söyledim. Saatlik ücretimi alamayacak değildim. Bu beni incitecek bir şey değildi.

Teknik olarak benim hatam olmayan bir şey için suçlanmanın yanı sıra.

En azından ben öyle sanıyordum.

Ve kısa bir süre önce çuvallamıştın, beynim bana bunu hatırlattı.

"Hemen başlayın. Boya örneğini bulup siparişi vereceğim. Alması için birini bulacağım," dedi o hiç sevmediğim alçak, buz gibi sesiyle.

Gözlerimi açıp ona bakarken hiçbir şey söylemedim, öfke ve başka ne olduğunu bilmediğim bir şey nefesimi ve mücadelemi kesmişti.

Yeniden başlamamı istedi. Zaten üzerinde çalıştığım bir projeyi yeniden boyamamı istedi. Ve eğer bu yeterince kötü değilse, *beni* suçluyordu.

İkimiz de haklı olduğumu biliyorduk. İçten içe benim hatalı olmadığımı biliyor olmalıydı. Çünkü ikimiz de benim aradığımı biliyorduk. Dikkatini vermemesi ya da ne istediğini söyleyemeyecek kadar dalgın olması benim suçum değildi.

Tetiklemeleri ve çabuk sinirlenmesi kesinlikle benim suçum değildi.

Ama ona bu konuda seslenmedim ya da bunları yüzüne söylemedim. O benim patronumdu.

Bu kaybetmek istemediğim bir işti, özellikle de bilinaltımdaki bir parçanın haklı olmaya değmeyeceğini fark ettiği bir şey yüzünden.

Ama o küçük parçam... hiç ilgisi olmayan şeyler için suçlanan o küçük Luna... kendi suçu olmayan bir şey için suçlanmaktan hoşlanmıyordu. Bundan bıkmıştım.

Ama o benim patronumdu.

Patronum bana bakıyordu, ben de ona bakıyordum.

Ona bir şeyler oluyordu. Bunu biliyordum. Bu ona göre değildi. Böyle bir deliliği üç yıl boyunca saklayamazdı ve bunu anlamam gerekiyordu.

Yanağımın içini ısırđım ve devam ettim. Ne yapacaktı ki? Bana biraz daha mı bağıracaktı? Bu yüzden, bunun geri dönüp beni daha fazla ısırıp ısırmayacağından emin olmasam da ona sordum. "Rip, sorun ne?"

Deniz mavisini gözleri bana sabitlenmişti. Vücudu neredeyse hareketsizdi ama "Arabayı mahvettin Luna. Ne düşünüyorsun?"

"Kastettiğim bu değildi."

Cevabı ters ters bakmak oldu.

Yani, ona geri döndük. Tamam.

Aptal araba hakkında hiçbir şey söylemeyecektim. Onun hatalı olduğunu biliyordum, o da hatalı olduğunu biliyordu ve içimden bir ses bunun, belli bir noktaya kadar, çok kızgın olduğunu iddia ettiği lanet arabayla hiçbir ilgisi olmadığını söylüyordu. Ama öfkelerini benden çıkaracak olsalar bile insanları rahat bırakmakta hep zorlanmışımıdır, yine de ağzımı kapalı tutamıyordum.

Kendimi tuttum. "Seninle şakalaşmaya çalışmamdan nefret ettiğini biliyorum ama bir şey konuşmak istersen asla kimseye söylemem. Gerçekten." Bir omzumu kaldırarak ona göz kırtım. "Sırlar konusunda gerçekten iyiyimdir. Dalga geçmek yok."

Beni izledi ama yine de cevap vermedi. Geniş omuzları gergin duruyordu. Yüzündeki o acımasız ifade öylece kaldı ve bu yakışıklı, yakışıklı adam bana hiçbir şey vermedi. Tek bir şey bile.

Buna alışık olmalıydım.

Bir süre sonra başını sallamaya başladı. Tek söylediği "Her şeye yeniden başla" oldu.

Sonra arkasını döndü ve çıkıp gitti.

Hayat bir seçimdi.

Olayları nasıl ele alacağınızı siz seçersiniz. Bu şeylerle nasıl başa çıkacağınızı siz seçersiniz. Bir gülün güzel mi yoksa dikenlerinin parmaklarınız için bir tehdit mi olduğunu seçebilirsiniz.

Rip'in günümü mahvetmesine izin vermemeyi seçtim. Bunun için kızgın kalmamayı ya da incinmemeyi seçecektim.

Bu yüzden Rip'e olan öfkemi biriktirdim ve çöpe attım. O benim patronumdu.

Sanırım benimle San Antonio'ya gelecekti ve benim için önemli olan tek şey de buydu. Onda bir sorun vardı ve ben sadece yanlış zamanda yanlış yerde bulunma talihsizliğini yaşamıştım. Ya da onun gibi bir şey.

Her ne olduysa benim hatam değildi.

Ama yine de bir pislikti. Özellikle de adaletsiz bir pislik.

Yine de yapmam gereken bir iş vardı. Kazanmam gereken para vardı. Yapmam gereken buydu. Ripley arkadaşım değildi ve arkadaşım olmaya da çalışmıyordu. O benim patronumdu.

Bunu iç çekerek kabul ettim ve sonra işe koyuldum.

Bölüm 7

Ertesi gün dükkâna her zamankinden otuz dakika erken gittiğimde, kendime bunu yapacak çok işim olduğu için yaptığımı söyledim.

Rip'e karşı kin beslediğim için değil.

Ve kesinlikle babamla ilgili bir başka kötü rüya gördüğüm ve ter içinde uyandığım için değil. Tam olarak ne olduğunu hatırlayamıyordum, sadece ufak tefek parçalar vardı ama korku ve mide bulantısı oradaydı. Bu kadar uzun zaman sonra bile canlı ve mevcut.

Gecenin geri kalanında bir o yana bir bu yana dönüp durmuş, bu olay yüzünden hissettiğim küçük kalp ağrısından kaçmaya çalışmışım. Ne kadar gerçek hissettiğimi. Belki de hatırladığım şeyler gerçekten yaşanmış olanlara çok benzediği içindi. Aptal kış. Yanlış isimle çağrılmak. Sarhoşluk... O korku.

Rüyanın bana hatırlatmaya devam etmediği şey ise nasıl büyüdüğümdü. Oradan nasıl kurtulduğumu ve kız kardeşlerimi de nasıl kurtardığımı, nasıl yapacağımı bildiğim tek yolu.

O andan, o karardan beri elimden geldiğince mutluluğun her anına tutunmuştum.

Böylece, tıpkı son on yıldır yaptığım gibi, kendimi her zamankinden daha çaresiz hissettiğimde, düşünmek istemediğim şeyleri aklımdan çıkaran tek yere gittim. Dükkâna gittim.

Kendi kendime bunun benim lehime olduğunu söyledim çünkü bir gün önce "hatamı" düzeltmek için harcadığım saatler yüzünden pek de verimli bir öğleden sonra geçirmemiştım. Miguel gelip bir saat kadar bana yardım etti ve Rip'in yoluna çıktığı için onu nasıl azarladığını anlattı.

Ama onun yardımıyla bile yeterince iş yapamamışım. İşten tam saat beşte çıkmış olmamın da bir faydası olmamıştı. Tüm eşyalarımın yanından geçerken Rip bana bakmamıştı ama ben hazırdım.

Söyleyebileceği tek bir kelimeyi bile duymamış gibi davranmaya hazırdım çünkü bana patladığı tek şeyi sormak için onu aramamışım gibi davranacaktı.

Ugh.

Eve vardığımda günümün daha iyi geçtiğini söyleyemezdım.

Kız kardeşim evdeydi ve bu harikaydı, ama ona günler önce aldığım telefondan bahsettiğim anda - o kısmı kabul ettiğimden değil

-Çok hızlı bir şekilde yokuş aşağı gitmişti. Özellikle San Antonio'ya gitmemle ilgili kısım, küçük bir yangının üzerine benzin dökmek gibiydi.

"Bunu neden yapıyorsun?" Lily feryat etmişti. Altı yıl sonra ilk kez ziyaret edeceğim şehrin adını söylediğim anda ayağa kalkmıştı. "Nasıl olduklarını biliyorsun!"

Elbette neye benzediklerini biliyordum. Nasıl unutabilirdim ki?

Bu konuşma, Lily on beş dakika boyunca gitmemin ne kadar aptalca olduğu konusunda söylenirken gerginleşen ve sessizleşen diğer iki kız kardeşimizle hoparlörden yapılan üçlü bir görüşmeyi de içerecek şekilde geniş ve uzak bir alana yayılmıştı.

Herkesin Lily'nin mezuniyeti için geldiği hafta sonunda bile bir süre bana soğuk davranacaklarını hissediyordum ama fikrimi değiştiremeyeceklerdi. Akıl sağlığım için yapabileceğim en iyi şeyin en başta gitmeyi düşünmemek olduğunu biliyordum, böylece daha fazla gerilmeyecek ya da kendimi zaten olduğundan daha fazla sorgulamayacaktım. Gitmem gerekiyordu. Yapılacak en doğru şey buydu.

Bu yüzden, o sabah diğer her şeyi bir kenara bırakıp günü arabayı bir gün önceki soluk grimsi maviyi kaplayacak olan Tropikal Turkuaz için hazırlayarak geçirmem gerektiğini biliyordum. Sonunda, iki kat şeffaf boya ile tamamlamadan önce daha fazla renk püskürtecektim.

Yaşasın.

Olanlar teknik olarak hata olmasa bile hata yapmaktan nefret ederdim. Bana bildiğim her şeyi öğreten Mack'in bir keresinde bana bir şeyi doğru yapmadığımda kendime çok yüklendiğini söylediğini hatırladım. *Herkes hata yapar, demişti* sırtıma bir tokat atarak. *Bu dünyanın sonu değil, Luna-kız.*

Ve bir parçam bunun farkındaydı. Ama çoğunluğum ne kadar yaşlanırsam yaşlanayım bu zihniyetten kurtulamıyordu. Muhtemelen her şeyin Rip'in suçu olduğunu düşündüğüm için. Onu ben çağırmıştım. Dikkat etmemişti ama yine de benim hatamdı.

Her zaman olduğu gibi.

Eğer arabaya servis noktasında durup kendim yapmak yerine bir fincan kahve aldıysam, bunun tek nedeni her sabah içtiğim eski şey yerine beyaz çikolatalı mocha içme havasında olmamdı. Eğer ellerim her zamanki gibi sabit olmayacaksa... Oh iyi.

Benimkinin hemen yanındaki büyük odada lanet Mustang üzerinde çalışmanın ortasındaydım ki başımı kaldırdım ve kapının penceresinin diğer tarafında tanıdık bir yüz gördüm.

Rip.

Akışımı bozmak istemediğimden bir an önce astarlama işlemine geçebilmek için dikkatimi geri verdim ve kolumu ilerlettim. İlerlemeye devam ettim ve durmadan önce son bölümü bitirdim.

Bir şeye ihtiyacı varsa ve beklemek istemiyorsa, bir not bırakabilirdi.

Yaptığım şeyin ortasında beni durdurmaya çalışmaktan daha iyisini biliyordu. Tekrar çuvallamak istemiyordum, özellikle de onun önünde.

Sonunda işim bittiğinde zımpara pedini yere bıraktım ve kapüşonumu aşağı çektim, açmak için kapıya doğru ilerlerken parmaklarım bir anlığına kafa bandıma takıldı.

"Günaydın," dedim, gözlüklerimi çıkarıp solunum cihazımı kafama geçirirken mırıldanıyormuşum gibi görünmemeye çalışarak. Adamların çoğu sadece maske takıyordu ama ben daha sonra geri dönüp beni öldürecek şeyleri solumakla uğraşmadım.

Gözlerini kırptırdı ve tam o anda üzerinde tulum olmadığını fark ettim. Üzerinde gri kompresyon tişörtü vardı ama bu sefer tişörtün altında dar siyah bir tişört vardı ve üzerinde kadife sarısı harflerle COOPER'S COLLISION AND CUSTOMS yazıyordu. Bugünün müzayede günü olduğunu unutmuştum. İstemesem de bakışlarımı aşağıya kaydırduğımda üzerinde hiç leke olmayan solmuş bir kot pantolon ve her zaman dükkânda giydiği botlardan olmayan botlar giydiğini gördüm.

İşaret parmağı ve başparmağı tarafından sıkıştırıldığı yerden küçük beyaz bir kese kağıdı sarkıyordu.

Dün ne kadar adaletsiz davrandığını hatırlayarak yanağımın içini ısırdım.

Sonra kendime onun benim patronum olduğunu ve yanılıyor olsa bile - ki yanılıyordu- iş değiştirmek istemediğim sürece bok yemesi gereken kişinin ben olacağımı hatırlattım.

Ve ben bunu yapmak istemedim.

"Luna," dedi normalde omurgamda soğuk bir parmak gibi hissettiren ama bugün hiçbir şey yapmayan o derin sesiyle.

Tamam, çoğunlukla hiçbir şey.

"Günaydın patron," diye selamladım onu, yüzüm dimdikti.

Rip küçük beyaz çantayı bana doğru itti. "Sana kızgın değilim," dedi ilk iş, sesi sakindi, o deniz mavisi gözleri yüzüme kilitlenmişti.

Bana kızgın değil miydi?

Sanki en başta onu kızdıracak bir şey yapmışım gibi mi?

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve hâlâ elinde tuttuğu çantaya baktım.

Biz.

O gözler yüzümde gezindi ve küçük bir şey yüzümde hareket etti.

Ripley's, neredeyse... yumuşuyor mu? Daha hoş? ...Suçluluk mu? "Bu dünyanın sonu değil Luna."

Tüm kelimeler arasında....

"Diğerlerinin yanına bırakmayacağım şeyleri senin yanına bırakamam," diye devam etti, ne kadar ciddi olduğundan nasıl emin olamadığım yüz ifadesiyle beni dikkatle izliyordu. "Bana doğum günü pastası yapman sana hapisten bedava çıkma kartı kazandırmaz."

Tek yapabildiğim ona bakmak ve Monopoly göndermesini yutmaktı.

Beyaz çantayı hafifçe sallayarak bana daha da yaklaştırdı. "Sana şu sevdiğin çöreklerden getirdim. Al bakalım. En sevdiğim çöreğin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi devam etti.

Ancak neler olup bittiğine dair bir fikri olmayan tek kişi oydu.

Bana çörek mi getirmiş?

Benim hatam olmayan bir şey için beni suçladığı için özür dileme şekli bu muydu?

Evet. Öyleydi. Öyle olmak zorundaydı.

Bu gerçekten onun özür dileme şekliydi.

Küçük bir parçam kin tutmak istedi....

Ama kinlerin çoğu zaman kaybıydı. Zaman, enerji ve mutluluk kaybettiğiniz bir girdaptı. Zaman, enerji ve mutluluğu iyi bir şeye, tüm hayatınızın faydalanacağı bir şeye harcayabilirdiniz. Sizi gerçekten mutlu edebilecek bir şeye.

Ve mutlu olmayı haklı olmaktan daha çok istedim.

Bu yüzden sadece büyük kin beslerdim ve onları düşünmeme nadiren izin verirdim. Genelde.

Rip'e bir kez daha baktım, sonra çantaya göz gezdirdim... ve sonra iç çektim.

Belki mutlu olmayı değil ama kızmamayı seçecektim. Ripley, yaşadığı şeyler için beni suçlayan ilk kişi olmayacaktı.

neden oldu. Belki pek çok kişiden biriydi ama kendi tarzında özür dileyen az sayıdaki kişiden biriydi.

Bu bir şeye değerdı. Gerçekten bir şeyden daha fazlası. Ve eğer gerçekten düşünseydim, onun yaptığı kadarını yapmak için bile harcadığım çabayı takdir edebilirdim. Kız kardeşlerime bir şey bildiğimi söylemekten günlerce kaçınmamış mıydım, çünkü bana zaten olduklarından daha fazla kızmalarını istemiyordum?

İkiyüzlü olmak istemedim.

Yanağımın içini ısırdım ve kulağa daha çok bir soru gibi gelse de "Teşekkür ederim" dedim.

Çenesini bir kez ve sadece bir kez aşağı eğdi, gözleri zihnimi okuyabilirmiş gibi kısıldı.

Sebepsiz yere beni azarladığı için üzgün olduğunu söylemedi *ama* bana bir çörek getirmişti. En sevdiğim çörek. Böyle bir şeyi bilecek kadar dikkat ettiğini düşünmemiştim.

Sanki son anda fikrini değiştirip çantayı elinden alacakmış gibi yavaşça uzandım, o da aynısını bana yaparken yüzünü izledim, kim bilir ne arıyordu. Bırakmadığımdan emin olmak için mi? Ağlamadığımdan emin olmak için mi?

"Bugün ne kadar meşgulsün?" diye sorduğunda daha yeni almıştım.

Bunun hileli bir soru olduğunu düşünmemek zordu; San Antonio'ya gitmek için bir gün izin aldığımdan geri kalmamak için işleri yetiştirmeye çalışmanın yanı sıra astar ve boya yapmam gereken koca bir araba olduğunu biliyordu. "Oldukça meşgulüm."

Gözleri bir süre odanın içinde gezindikten sonra çenesini benden çok kendisine hitap ediyormuş gibi bir tavırla aşağı indirdi. "Üzerinde çalıştığın şeyi bitir ve benimle dışarıda buluş."

"Neden?"

Hâlâ bana bakmıyordu. "Bir açık artırma var. Benimle geliyorsun."

Ne? "Ama-"

"Acele edin. Bir saat içinde başlıyor," dedi, bir adım geri çekildi ve sonunda tekrar doğrudan göz teması kurdu. Yüzü pürüzsüzdü. Yüzünde hiçbir hayal kırıklığı ya da gerginlik belirtisi yoktu ve bu konuda ne düşünmem gerektiğinden emin değildim.

"Senin arabanı yapmalıyım-"

O parlak gözler bana dikildi ve kaşları bir santim kadar yukarı kalktı. "Bekleyebilir."

Şimdi bekleyebilir mi?

"Ama"-*neden gitmemi istiyordu ki?* "Bay Cooper *da* sizinle geliyor."

Nadiren de olsa Bay Cooper'la gitmiştim ama onunla en son... üç yıl önce mi gitmiştim? Dört yıl önce mi? Belki daha uzun? Arabalar hakkında bir şeyler öğrenmeye ilk başladığımda, beni her zaman götürür ve bir şeyleri işaret eder, aklına gelen ve merak ettiğim her şeyi açıklardı. Bundan çok keyif almıştım. Ne kadar ilgimi çekeceğini asla tahmin edemezdim.

Ama baş boyacı pozisyonunu devraldığımdan beri yapacak başka işlerim vardı.

"Bugün gelmeyecek. Sıra sende."

İşaret parmağımın ucuyla o sabah taktığım kalp şeklindeki sahte yakut küpelerden birine dokunmak için uzandım. "Ama-"

Rip'in gözleri tekrar odaklanmadan önce bir an için yüzümün yan tarafına kaydı. "Her şey bekleyebilir. Kamyonetimin yanında buluşuruz."

Onunla gitmem konusunda ciddiydi. "Ama..." diye mırıldandım, çünkü ona neden kalmam gerektiğine dair başka nasıl bir argüman sunacağımdan emin değildim.

Bir gün önce benden hıncını çıkarması dışında, kalıp çalışmak *istemem için* hiçbir neden yoktu. Kim birkaç saat izin almaya hayır derdi ki? Görünüşe bakılırsa ben... Ve onun davranışlarına biraz içerlemiş olmam dışında buna neden karşı çıktığımı bildiğimden bile emin değildim. Elbette onu affedecek ve bunu aşacaktım ama ben bir robot değildim. Duygularımı böylece açıp kapatamazdım. En az on dakikaya ihtiyacım vardı.

"Geride kalırsan ben hallederim. Hadi gidelim," dedi sabırlı ile sabırsız arasında bir yerde duran sesiyle.

Bir adım daha geri çekildi ve sonra kapıya doğru dönerek omzunun üzerinden seslendi: "Onu kamyonetimde yiyebilirsin. Hadi gidelim."

Ye-

Gerçekten ciddiydi. Onunla gitmemi istedi.

Tam orada durup elimdeki çantaya bakarken kapı kapandı. Tekrar iç çektim.

Odama geri dönmem, koruyucu giysimi çıkarmam ve çantamı almam hiç de uzun sürmedi. İhtiyacım olacağından şüpheliydim, ancak bir keresinde bir kazada ölen ve kimliği tespit edilemeyen biriyle ilgili bir dizi bölümü izlemiştim, bu yüzden şimdi kimliğimi her zaman yanımda bulundurmamaktan hoşlanmıyordum.

Bir de boya lekeli taytımın cep telefonumu koyabileceğim bir cebi yoktu. Sonra odadan çıkıp otoparka doğru ilerledim ve dükkânın kapısını arkamdan tekmeleyerek kapattım.

Rip çoktan kamyonetinin içinde bekliyordu, çenesi yukarıda, koltuk başlığına yaslanmıştı. Dudakları ya kendi kendine konuştuğunu ya da radyoda çalan müziğe dudaklarıyla eşlik ettiğini anlamama yetecek kadar hareket ediyordu.

Bir parçam onun şarkı söylediğini biliyordu.

Bunun sevimli olduğunu düşünmeyecektim. Hayır, düşünmeyecektim. Son birkaç gündür bu kadar tuhaf ve gerginken olmazdı. Benim hatam olmayan bir şey yüzünden haksızlığa uğramışken olmazdı. Böyle bir şey olmayacaktı.

...ama oluyordu.

Bir elim çantamı, diğer elim çöreğimi tutarken yüzümdeki gülümsemeyi korumayı başardım ve kamyonetine doğru yürürken Rip'in başını çevirip bana bakmasını izledim. Ben oraya varmadan önce uzanıp kapıyı iterek içeriden benim için açtı. Deriyi çizmemeye ya da tamamen restore edilmiş iç mekânı bozacak başka bir şey yapmamaya dikkat ederek içeri girdim.

Çantamı yere bırakıp emniyet kemerine uzanırken ona "Olabildiğince hızlı gitmeye çalıştım," dedim.

Kamyonu sürmeye başladı. "Sadece bir dakikadır buradayım."

Kapıyı kapatıp küçük beyaz çantayı kucağıma koyarken göz ucuyla ona bir bakış attım ve neden onunla gitmemi istediğini bir kez daha merak ettim.

Peki Bay Cooper neredeydi?

"Kısa bir telefon görüşmesi yapmamın sakıncası var mı?" diye sormadan önce kamyonu binanın etrafını boydan boya saran çitle bağlantılı kapıdan geçirmesini bekledim.

Aldığım tek cevap başını sallamak oldu.

Eğildim ve çantamdan telefonumu çıkardım, doğrudan favorilerime gittim ve favorilerime kaydettiğim iki erkek isminden birini aradım.

Tanıdık bir ses telefonu açmadan önce hat sadece iki kez çaldı. "Küçük Ay," diye cevap verdi Bay Cooper, sesi tamamen normal, tamamen iyiydi.

"Hey, Bay C," diye cevap verdim.

"Dün gece seni arayacaktım. Miguel bana Rip'le ilgili mesaj attı." - Birinin aramadığından emin olmak için gözlerimi yana kaydırdım.

Dinliyordu. Dinliyorsa bile yüzünde Bay Cooper'ın kendisinden bahsettiğini duyduğuna dair bir belirti yoktu: "Ama Lydia eve geldi ve aklımdan çıkmış."

"Sorun yok," dedim o devam edemedi. "Her şey yolunda."

İçini çekerek benimle aynı fikirde olmadığını söyledi ve bu kalbimi ısıttı.

"Bugün Rip ile müzayedeye gideceğimi söylemek için aramıştım."

Sessizlik.

Bakışlarımı tekrar Rip'e kaydırdım ve bana en yakın yanağın garip bir seğirme hareketi yaptığını gördüm.

"Ne kadar kalacağımızı bilmiyorum ama biri arayıp nerede olduğumu sorarsa diye sana haber vermek istedim. Bugün dükkâna gelmeyeceğini söyledi."

Bir süre daha sessizlik oldu. Sonra, "Tamam. Elbette." Bir an daha sessizlik. "Bu iyi, Luna."

"İyi misin?"

Daha sessiz, sonra, "Doktor randevum var. Yarın geleceğim."

Doktor randevusu mu? "Yine tansiyonunuzla ilgili sorun mu yaşıyorsunuz?"

Yanıt olarak çıkardığı mırıltı yüzde bin sahteydi. Yalan söylemek istememesinin ama doğruyu da söylemek istememesinin bir yoluydu bu.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandım. "O zaman randevunuzda iyi şanslar ve nasıl gittiğini bana bildirin." Durakladım. "Kimsenin bakmadığını düşündüğün zamanlarda iş yerinde nasıl gizlice sandviç eti ve donmuş pizza yediğini doktora anlatmayı unutma."

Bay Cooper kıkırdamaya başladıktan sonra telefonu kapattım ve sonunda beni Cuma günü göreceğini söyledi.

Ama cidden, ikimizin de yememesi gerektiğini bildiğimiz atıştırmalıkları doktoruna söyleyeceğini umuyordum. Bulduğum şeyleri çöpe atarak elimden geleni yapmıştım. Telefonumu çantama geri koyup doğruldum ve ellerimi kalçalarımın üzerine koyarak göz ucuyla Rip'e baktım.

"Size doktor randevusu olduğunu söyleyebilirdim," diyerek kamyonu sol şeride yönlendirdi.

Elimde olmadan yanağımın içini ısırdım ve yüzümü buruşturdum. Bana söyleyebilir miydi? "Bildiğinden emin değildim." Dürüst olmak gerekirse, bilecek ya da soracak kadar umursayacağından emin değildim. Ama yine de, yaşadığım şeylere bakılırsa

duymuş olsaydı, Rip muhtemelen Bay Cooper'dan söylediği şeyi gerçekten yaptığını kanıtlamak için bir doktor raporu getirmesini isterdi.

Ama bunun beni ilgilendirmemesi gerekiyordu.

Bir süre ikimiz de bir şey söylemedik. Pencereden dışarı baktım ve bazen Rip'e göz attım ama aslında tüm zamanımı vücuduma rahatlamasını söyleyerek geçirdim. Bir nevi özür dilemişken, en azından hayatımdaki herkesten daha fazla özür dilemişken, ona karşı bu kini beslemeyecektim. Daha kötüsünü yapan insanları affetmiştim. Onunla ilgili tam olarak anlayamadığım bir şeyler vardı ama sabırlı olabilirdim. Anlayışlı olabilirdim. Bazı insanlar işleri kendi başlarına halletmek zorundaydı.

En önemlisi, onun benim patronum olduğunu hatırlamam ve kabul etmem gerekiyordu. Ne kadar denesem de, bazen zihnimin arkasında, ruhumun en derin, en gizli köşesinde ne kadar dilesem de, hepsi bu kadar olacaktı. Arkadaş değildik ve onun kibar, nazik ya da nazik olmaya hiç niyeti yoktu.

Kimsenin gözdesi olmamaktan memnundu. İsteddiği bu değildi. Hiçbir zaman da istemeyecekti.

Orada oturup bir an için *bu* düşüncüyü düşünürken kalbim bir an için acıdı. Son üç yılımı hiç şansım olmayan biriyle göz göze gelerek ve onun hakkında biraz fazla düşünerek nasıl geçirdiğimi. Bu sadece... hayranlıktı. Ciddi bir hayranlık.

Ama belki de Louie Vuitton çantayı almak için gerçekçi bir şekilde asla para biriktiremeyeceğimi hayal etmek yerine, outlet'e gidip onda biri fiyatına güzel bir çanta alabilirdim. Diğerinin yaptığı her şeyi yapardı. Tek fark, benim ulaşabileceğim bir yerde olmasıydı. Bunu karşılayabilirdim.

Bir rüya olmasına gerek yoktu. Zaten onlara inandığım da söylenemezdi.

"Bugün o çöreği yiyecek misin?" Rip durup dururken sordu.

Ona bir göz attım. Şaka yapmaya mı çalışıyordu? Yüzünde özellikle eğlenmiş ya da şakacı bir ifade yoktu ama... "Evet."

"Diyet yapmıyorsun, değil mi?" diye sordu bizi otoyola sokarken. Nereye gittiğimizi bile bilmiyordum.

Eğer başka biri olsaydı -ve önceki düşüncelerim Rip ve onun arkadaşsızlığı hakkında olmasaydı- gülerdim. Onun yerine sırtımmayı zar zor başardım. "*Hayır.*"

Gençliğimde olduğum kadar zayıf değildim. Ayrıca haftada beş gün spor salonuna gidemeyecek kadar çok çalışıyordum ve çok tembeldim... ama elimden geleni yapıyordum. İyi yiyordum, bazı günler iyiden de iyi yiyordum ama çoğunlukla bir çöreğe asla hayır demeyecektim. Ya da bir dilim vişneli turtaya.

Ama özellikle en sevdiğim çörek değil.

"O zaman yememenizin bir nedeni var mı?"

Parmaklarımın ucuyla aşağı doğru yuvarlanmış olan çantanın üst kısmına dokundum. "Müzayedede yiyebileceğimi düşündüm. Arabanı kirletmek istemedim."

Gözleri bana doğru kaydı. "Yapmayacaksın."

"Ama risk almak istemiyorum." İçerisinin tertemiz olduğunu görmek için etrafıma bakmama gerek yoktu. Dışarıyı da sürekli güzel bir şekilde detaylı tutuyordu. Ofisi bile tertemizdi.

"Bu sadece bir kamyon. Kırıntı varsa süpürgemiz var," diyordu o soğukkanlı, rahat sesiyle.

Böyle bir şeyle dönmesini hiç beklemiyordum. "Emin misin?"

"Evet, eminim Luna. Ye şu lanet çöreğini. Senin bakman için almadım."

Yani, eğer ısrar edecekse.

Çantanın üstünü açtım ve ödülümü çıkarmak için elimi içine soktum. Patronumun bana aldığı ödülümü. Çünkü kendini biraz kötü hissetmiş olabilir. Düşündüm. Belki de.

Ki öyle olmalı.

Öne doğru eğilerek çantamdan telefonumu çıkardım ve kamera simgesine bastım. Rip'e baktığımda hâlâ öne doğru baktığını fark ettim. Çöreğin fotoğrafını çektim, bir kısa mesaja ekledim ve sonra telefonumu kalçamın altına soktum.

"Yemeklerinin fotoğrafını çeken insanlardan biri olduğunu bilmiyordum," dedi sessizce.

Şu insanlar. Gülümsememek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Küçük kardeşim bunları çok seviyor," diye açıklarken buldum kendimi, hâlâ gülümsememeye çalışarak. "Sadece yüzüne vuruyorum."

Cevap vermesi o kadar uzun sürdü ki, ağzından çıkan sorunun "Üçü de senden genç, değil mi?" olmasını beklemiyordum.

En başta üç tane olduğunu nereden bildiğinden bile emin değildim.

"Evet, üç. Fotoğrafını gönderdiğim küçük kız kardeşim birkaç hafta içinde on sekiz yaşına girecek. Lise son sınıfta okuyor" dedim, çöreği yüzüme götürüp bir ısırık aldım ve ne kadar güzel olduğuna dair bir iniltiyi zar zor tuttum. "Diğer ikisi on dokuz ve yirmi bir yaşındalar ama artık benimle yaşamıyorlar."

Dinlediğini belli etmek için yaptığı tek şey başını sallamak oldu ve muhtemelen pek de umurunda olmayan daha fazla bilgi vermek istemedim.

Kalanını yerken hâlâ tek kelime etmedi, bu kadar şekerin midemi nasıl ağrıttığını görmezden geliyordu ama çok kötüydü.

Tam sondan ikinci ısırığı almak üzereyken durakladım. "Bir parça ister misin?"

Bir hışımla boynumu çevirip ona baktım. Yüzünün görebildiğim tek tarafı yukarı doğru eğikti. "Ben iyiyim."

Fikrini değiştirmesine fırsat vermeden kalanını da bitirdim. Rip tekrar konuştuğunda parmaklarımı yalayarak temizlemenin ortasındaydım.

"Yarın ne zaman ayrılmak istiyorsun?"

Neredeyse yutkunacaktım ama bunu yapmak yolculuktan ne kadar korktuğumu gösterecekti ve ona benimle gelmemesi için bir neden vermek istemedim. "Servis saat on birde. Yedi buçuk uygun mu?"

En azından sözlü olarak tereddüt etmedi, ama oturduğum yerden yanağının nasıl büküldüğünü görebiliyordum ve bu sadece kabul etme konusunda iki kez düşünmesini istemediğimi doğruladı. "Benim için uygun. Seni alırım," diye teklif etti.

"Tamam."

Mükemmel. Sadece mükemmel.

Gitmek istemedim. Tanrım, gitmek istemiyordum.

Ama öyleydim ve bu değişmeyecekti, bu yüzden bununla yaşamalı ve bunu kabullenmeliydim. Kaçınılmaz olandan korkarak günü mahvetmenin bir anlamı yoktu. Bu yüzden konuyu değiştirdim ve sesimi parlak tuttum. "Peki, bugün almak istediğin özel bir şey var mı?"

Sorulması gereken doğru soru buydu.

Eğer onu dinlemek zor gelmediyse, bunun tek nedeni sesinin güzel olmasıydı.

* * *

Onu kaybetmiştim.

Kahretsın!

Rıp ve ben yarım saat önce ayrılmıştık. Mzayedeye, hurdalıkta park halinde duran tüm arabalara iyice bakabilecek kadar erken gitmiştik. Bu müzayedeye daha önce hiç gitmemiştim ama Rıp ve Bay Cooper'ın bazen burada harika fırsatlar yakaladıklarını duymıştum. Bu açık artırma sadece iki ayda bir yapıldı; bazı ziyaretlerde hiçbir şey almazlardı. Eyaletin bu tarafındaki en küçük mzayedelerden biriydi. Yılda birkaç kez, iki adamdan biri güneybatıdaki diğerk şehirlerde gerçekleşen daha büyük satışlara giderdi.

Neyse ki, Rıp'ın yolda bana verdiği kriterlerin neredeyse hepsine uyan iki araba bulmuştum. Bir tanesinde istediğimden biraz daha fazla pas vardı ama yine de geçmişte satın aldığı birkaç arabadan daha iyi durumdaydı. Diğeri de harikaydı, ama tanıdığım restorasyon atölyelerinden birkaç kişinin de ona baktığını fark ettim. Hepimiz birbirimizle göz teması kurmamaya zen gösteriyorduk, bu yüzden bu konuda ciddi olduklarını biliyordum. Tam olarak alıntı sayılmazdı ama buna değerdi.

Açık artırma birkaç dakika içinde başlayacaktı ve onun nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Cep telefonunu aramayı denemiştim ama cevap vermemişti. Telefonunu pikapta bıraktığını gördüğümü hatırlıyordum. Ayak parmaklarımın ucuna kadar uzanarak, tüm sarışınları ve siyah saçlı adamları görmezden gelmeye çalışarak, çoğunlukla maun kahverengisinin mükemmel tonuna sahip olanı aradım.

Daha şimdiden bir adam durmuş ve bana yardımcı olabileceği bir şey olup olmadığını sormuştu. Patronumu aradığımı söylediğimde bana inandığından gerçekten şüpheliydim. Neredeyse son bir saattir etrafında dolaştığım otoparkın sonuna doğru dönerek çenemi olabildiğince yukarı kaldırdım. Baktım, baktım, baktım...

Bingo.

Herkesten uzun, herkesten iri ve Houston'da giyilemeyecek kadar sıcak olması gereken ama bahse girerim sıcağa uygun dar bir gömlek giymiş olan Rıp'i fark ettim.

Kendisinden iki ya da üç santim kısa bir adamla konuşurken ellerini kalçalarına dayamıştı.

Birileriyle sohbet ediyor gibi görünmesi bir yana, insanları tanıyor olmasının beni neden şaşırttığından emin değildim ama şaşırtmıştı. Sanki

Konuşmuyordu ama genellikle insanlarla değil, onlara karşı konuşuyordu. Onu tekrar kaybetmemek için bakışlarımı ondan ayırmadan yanına doğru ilerlemeye başladım.

Diğer adama baktım. Biraz daha yaşlı ve zayıf olmasa da Rip'in yaşlarında görünüyordu. Ama dikkatimi çeken boynunun bir tarafındaki dövme idi.

Önce Rip'e sonra arkadaşına baktım ve bakışlarımı orada tuttum. Dövmeler adamın kollarından aşağıya kalın, siyah izler halinde dökülüyordu ve ayırt edilmesi gerçekten zordu ama onlarla ilgili bir şey....

Adam Rip'e başını salladı ama vücudu rahattı. Ama Rip...

Rip o sırada etrafına bakınıyordu. Benim için mi?

"Bayanlar ve baylar, açık artırma beş dakika içinde başlayacaktır. Tekrar ediyorum beş dakika içinde." Müzayedenin derme çatma bir podyumun hemen yanına kurduğu hoparlörlerden bir ses yükseldi.

Kahretsin.

Elimi başımın üzerine kaldırdım ve salladım. "Rip!" diye bağırdım.

Başını sola çevirdi, sonra yavaşça yana doğru hareket etti, sanki beni arıyormuş gibiydi.

Biraz daha el salladım, onu rahatsız ettiğim için kendimi kötü hissediyordum ama zaman dolmadan görmek isteyeceğini düşündüğüm şeyi ona göstermem gerektiğini biliyordum. Beni bu yüzden buraya getirmişti, değil mi? Boş ver. Küçük kalabalığın arasından olabildiğince hızlı bir şekilde sıyrılarak oraya yöneldim. Rip ve diğer adamın hâlâ durduğu yerden birkaç adım öteye varmam hiç de uzun sürmedi. Elim mümkün olduğunca başımın üzerinde salladım. "Patron-adam!"

Beni görmüş olmalı çünkü gözleri güneş gözlükleriyle kapalı çenesini bana doğru eğdi. Ama ağzı hareket etmeye başladı. Hızlı hızlı.

Ama ben onun yanında, onunla arkadaşı arasında bir gülümsemeyi paylaşmadan önce yeterince hızlı değildi. Arkadaşı yüzünde şaşkın ama meraklı bir ifadeyle bana bakarken, Rip söylediği şeyi kırılmış bir "sonra görüşürüz" ile bitirdi.

Ben daha tek kelime edemeden patronum avucunu diğer adamın kine vurdu ve bana doğru döndü.

Tamam.

Arkadaşıyla tanışmamı istemedi. Bu iyiydi. Olur.

O benim patronumdu. Arkadaşıyla tanışmam için bir sebep yoktu.

Diğer adam omuz silkip kim bilir nereye gitmek için topuklarının üzerinde dönmeden önce bir homurtu çıkardı.

Rip'e verdiğim gülümseme gerçektir. O benim patronumdu ve çalıştığım saatler için bana maaş çekinden başka bir şey borçlu değildi. "Bağırp çağırđım için özür dilerim ama açık artırma başlamadan önce bu iki arabayı görmeni istedim," dedim ona, merakımın beni yenmesine izin vermeden.

Yüz ifadesinde bir gariplik vardı. "Ne buldun?" diye sordu, sesi tamamen normaldi ya da her zamanki gibi normaldi. Bana diğerk adamın kim olduğuna dair tek bir ipucu bile vermedi, ama neden versin ki?

Başparmağımı omzumun üzerinden geçirerek malları bulduğum yöne doğru tuttum. "İkisinde de pas var ama daha önce aldıklarından daha kötü değil. Sana göstereyim patron. Biraz bakımla çok güzel görüneceklerini düşünüyorum."

Gözleri yüzümü ve başımı tarıyor gibiydi ve konuştuğı adamı görmemi engellemek için vücudunu nasıl konumlandırđığını gözden kaçırmadım. "Göster bana." dedi.

Yaptım ve sonunda ikisini de kazandığında kendimle gurur duydum.

Bölüm 8

Ertesi gün alarmım çaldığında, yıllardır hissetmediğim bir korku anında kusma isteği uyandırdı.

Kusmak isteyecek kadar gergin ya da bunalmış olmayalı uzun, çok *uzun zaman olmuştu*.

Ama yine de kendimi yataktan dışarı sürükledim. Kalkmak zorundaydım. İstemiyordum ama mecburdum.

Bir gece önce yapmış olmama rağmen duş aldım, makyajımı yaptım, giyindim ve dizlerimin titremesine ve midemin isyan etmesine aldırmadan mutfağa yöneldim. Mutfaktan gelen tencere seslerini duydum. Genelde bu saatlerde işe gidiyor olurdum ve kız kardeşim Lily de genelde duşta olurdu, bu yüzden onun tencere seslerini duymak beni şaşırttı. Eğer tencere seslerinin bir anlamı varsa, o da bana hâlâ kızgın olduğuydu. Son iki gündür onu hiç görmemiştim. Ben duşa girdiğimde odasındaydı.

Eve geldim ve merhaba demek için dışarı çıkmaya zahmet etmedim.

Mutfağa girip de onu tezgâhtaki iki kâseye yulaf ezmesine benzeyen bir şeyi şiddetle karıştırırken bulduğum anda moralinin bozuk olduğunu anladım. Lily de benim gibiydi: sabah insanıydı. Diğer iki kız kardeşimizin aksine, okula zamanında kalkması konusunda ona hiç yüklenmek zorunda kalmamıştım. Genelde keyfim yerinde olurdu ama Lily'nin keyfi her zaman benden daha iyiydi.

Görünüşe ve sese bakılırsa bugün bir istisna.

"Günaydın," dedim ona oldukça yumuşak bir sesle, en başta bu pozisyonda olmamızdan nefret ediyordum.

Bana bakmadı ve bu bana henüz duş falan almadığını görme şansı verdi. Üzerinde hâlâ pijamaları vardı. "Günaydın," diye homurdandı, neredeyse beni gülümsetecekti.

Ona bakarak yanındaki dolaplara gittim, küçük bir kesme tahtasından kestiği meyveleri kaselere doldurmasını ve ardından birkaç cevizi de silkelemesini izledim. Bardağıma su doldururken karnımın ne kadar çok ağrıdığını görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. *Gitmek istemiyordum*.

"Yemek için vaktin var, değil mi?" diye homurdandı sevgili küçük kız kardeşim, sesini hiç duymadığım kadar huysuz çıkararak.

"Evet," diye cevap verdim ve bir bardak suyun tamamını yutmadan önce, o kaselerden birini tezgâhın diğer tarafına kaydırđı.

Homurdanarak ocağı doğru döndü ve pişirdiğı tencereyi eline aldı. "Ye şunu. Kim bilir ne zaman ögle yemeğı yiyeceksin."

Gölümsemek istemiyordum, gerçekten istemiyordum ama bu çok da küçük olmayan kıza duyduğum sevgi göğsümü ağrıttı... tabii ki sevgiyle. O kadar çok sevgiyle ki bugün neden gittiğimi hatırladım. O gitmek zorunda kalmasın diye. Çekmecelerden birini açıp bir kaşık çıkarırken ona, "Teşekkür ederim Lily," dedim.

Lily lavabonun musluğunu açıp bekledikten sonra tencereyi suyun altına koyarken yine homurdandı.

O her şeyi yıkamayı bitirirken ben çelik kesilmiş yulağı kaşık kaşık mideye indirirken tek kelime etmedim. O kadar hızlı yedim ki, o bitirdiğinde yarısından fazlası midemdeydi ve dürüst olmak gerekirse ilk ısırdıktan fazlasını tattığımdan emin değildim.

Gitmek istemedim.

"Ne zaman döneceksin?"

Lavabonun önünde durup kambutunu çıkarırken ona göz kırptım. "Kesin olarak bilmiyorum. Sanırım üç civarı." Kaşığın ucunu burnuma vurduğum, omurgasının lavabonun içine doğru daha da kıvrıldığını gördüm. "Orada ihtiyacım olandan daha fazla kalmayacağım şekerim, söz veriyorum."

Aldığı derin nefes omuzlarını birkaç santim yukarı kaldırdı; hatta göğüs kafesinin de genişlediğini görebiliyordum. Ama hiç ses çıkarmadı. Arkasını da dönmedi.

Gidip ona sarılmak istedim ama ayaklarım hareket etmedi. Ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedim. En başta gitmek istemediğimi ama yıllarca ona baktığı için Cin Nine'ye borçlu olduğumu söylemek istedim.

Ama...

Benden uzaklaşırsa ya da ona dokunmamamı söylerse bununla başa çıkabileceğimden emin değildim. Kız kardeşlerimden biri bunu ilk kez yapmıyordu. Bu yüzden bir korkak gibi orada kaldım, ellerimi iki yanımda yumruk yaptım ve küçük kız kardeşimin her ne düşünüyorsa onunla boğuşmasını izledim. Dünyada incitmek ya da bana kızmasını isteyeceğim son kişı oydu.

"Lily, seni seviyorum. Gitmek istemiyorum ama birimiz gitmek zorunda ve eğer baban ve annen oradaysa... Seni görmelerini istemiyorum. Hiçbirinizi görmelerini istemiyorum. Bundan iyi bir şey çıkmaz ve derinlerde bir yerde bunu biliyorsun," dedim ona sessizce. "Her şey yoluna

girecek. Söz veriyorum. Annenin muhtemelen kafası çok iyi olacak ve baban.... Benim için endişelenme, tamam mı? I

Ripley'in resmini gösterdim. Kimse onunla uğraşmak istemeyecektir ve ben kendi başımın çaresine bakabilirim."

Burnunu çekti.

Ve hala orada öylece duruyordum, gerçekten ona gitmek istiyordum ama yapamıyordum. Gözlerim ocağın üzerindeki saate takıldı, 7:25'i gördüm ve iç çektim. "Daha sonra işe gitmeyeceğim. Eğer bir planın yoksa, bir şeyler yapabiliriz."

Küçük kız kardeşim de iç çekti.

"Tamam." "Tamam mı?" Emin olmak için ona sordum.

Başını salladı. "Evet, tamam."

Dudaklarımı birbirine bastırarak yulaf ezmesinin kalanını ağzıma attım ve buzdolabından bir şişe buzlu kahve aldım. Ardından, filtreden bir su şişesi doldurdum ve Lily, "Biber gazın yanında mı?" diye mırıldandığında çantamı yeni almıştım.

Donup kaldım. Sonra içinde olduğundan emin olmak için çantamın içine baktım. "Aldım," dedim ona, geçen yıl doğum günümde bana aldığı hediyeye bakarak.

Elimde eşyalarımın ona doğru döndüm ve onu hâlâ lavaboya bakarken buldum. Ona sarılmak istedim. Ona gerçekten sarılmak ya da karşılığında bir tane almak istiyordum ama tüm cesaretim daha sonra ihtiyacım olacaktı.

"Gitmem gerek ama okulda iyi günler dilerim, tamam mı? Kahvaltı için teşekkürler."

"İyi şanslar."

Başının arkasına bakıp gülümsedim ve eşyalarımı göğsümde tutup arkamı döndüm. Daha koridora yeni çıkmıştım ki küçük kız kardeşim seslendi: "Seni seviyorum Luna! Sana kızgın değilim! Sadece iyi olmanı istiyorum!"

Dudağımı ısırđım ve başımı salladım, içime bir rahatlama doldu. "Biliyorum. Ben de seni seviyorum! Benim için endişelenme ve okulda iyi bir gün geçir!" Sesimin beni ele vermemesine dikkat ederek karşılık verdim.

Anahtarlarımı aldım ve dışarı çıktım, kalbimin normalden biraz daha hızlı ama düzenli atışını görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Evimin önünde tanıdık sarı bir pikap durduğunda ön kapıyı daha yeni kilitlemiş ve en üst basamağa oturmuştu. G-Shock'uma göre tam zamanında gelmişti.

Ripley'in adresimi nereden bildiğini merak etmiyordum ama ihtiyacı olduğunda soracağını düşünmüştüm. Evimi satın aldığımdan beri birkaç iş

arkadaşım ziyaretime gelmişti ve Cooper'lar elbette nerede yaşadığımı biliyorlardı.

Yaklaşık bin beş yüz metre kare büyüklüğündeydi ve hacizli olmasından kaynaklanan fiyat etiketiyle benim için mükemmeldi... ve hala sahip olduğum tek kardeşim için. Satın aldığım da aptalca bir kozmetik tadilata ihtiyacı vardı ve bunca zaman sonra bile hala vardı. Üzerinde çalıştığım şeyleri çoğunlukla kendim ve kız kardeşlerim, arkadaşlarım ve onların ailelerinden biraz yardım alarak yapmıştım. İstedğim yere gelmeye başlamıştı.

Bu hızla gidersem, evin hayal ettiğim gibi olması için birkaç yıl daha geçmesi gerekecekti ve sadece bir an için Ripley'in eski bungalov hakkında ne düşündüğünü merak ettim.

Sonra muhtemelen umursamadığına karar verdim ve orta gri ve beyaz aksanlı ve süslemeli koyu mor evi görmezden gelmek mümkün olsa bile, ilk etapta gerçekten bakmamış bile olabilirdi.

Başlangıçtaki soluk beyaz ve mavi rengini değiştirmek aylarımı almıştı ama garaj yoluma her girdiğimde onu görmek... beni mutlu ediyordu. Ve eğer bir şey sizi mutlu ediyorsa, her seferinde maliyetine ve çabasına değerd.

Evimin merdivenlerinden ve en iyi arkadaşımın büyükbabasının boyamaya başlamadan önce yeniden yapmama yardım ettiği patikadan aşağı inerken, omzumun üzerinden evime bakmaktan kendimi alamadım.

Ve
gülümsedim.

Çok
şanslıydım.

O kadar şanslıydım ki ne kadar şanslı olduğumu unutmuşum.

Kamyonetinin kapısına doğru yürüyüp kapıyı açtığımda Rip yolcu camından bana bakıyordu.

"Günaydın," diye selamladım onu içeri girip kapıyı arkamdan kapatırken.

Emniyet kemerini vücuduma geçirip taktığımda hâlâ beni izliyordu ve aramızdaki koltukta duran siyah ceketini fark etti. Ancak o zaman "Günaydın." dedi.

Çantamı ve içkilerimi yere bıraktıktan sonra ellerimi kalçalarımın altına kaydırarak siyah eteğimi düzelttim ve ona bir gülümseme gönderdim. O sabah San Antonio'ya varmamıza izin vermeyecek bir doğal afet olması için dua etmek üzere uyanmış gibi değil, sakın ve soğukkanlı davranmak zorundaydım. "Bizi yönlendirmemi ister misin yoksa oraya nasıl gideceğimizi biliyor musun?" Sonunda patronuma bakma fırsatı bulduğumda sordum.

Ve ona baktım.

İlk fark ettiğim şey başındaki ince siyah beyaz atkıydı. Haziran'da.

Sonra fark ettiğim ikinci şey, onun geri kalan kısmıydı.

Onu bir cenazeye gideceğimiz konusunda uyarmıştım ama buna hazır değildim. Ripley onu daha önce hiç görmediğim gibi giyinmişti. Boynuna doladığı eşarbin altındaki kömür grisi düğmeli gömleğinin içinde gözleri her zamankinden daha parlak görünüyordu. Parlak siyah elbise ayakkabılarına baktım; ayakkabılar yepyeni görünüyordu. Siyah elbise pantolonu yepyeni görünüyordu. Aramızdaki siyah cekete baktım ve onun da hiç giyilmemiş gibi göründüğünü düşündüm.

Bakışlarımı tekrar yüzüne çevirmeye zorlayarak, sıkı tıraşına baktım ve kısa saçlarının şekli bana normalden daha kontrollü görünmesini sağlayan bir şey sürdüğü fikrini verdi.

Lucas Ripley giyinmişti.

Ve eğer oradalarsa, onu hayatımda tanıdığım en berbat insanları görmeye götürüyordum.

Muhtemelen.

Büyük ihtimalle.

Kimi kandırıyordum. Bu bendim. Hepsinin orada olması benim şansımın on katı olurdu. Ağabeyim bile. Neden olmasın.

Artık aynı saç rengine ya da uzunluğuna sahip değildim ama kim olduğumu biliyorlardı.

Bunu yapabilirim. Yapabilirdim. Sadece birkaç saat.

Bunun olmasını ne kadar istemediğimi anlamadan önce kendimi toparlamam gerekiyordu. Bu yüzden orada otururken aklıma gelen ilk kelimeleri söyledim. "Çok şık görünüyorsun." Bu çok hafif bir ifadeydi, ama keklememe gerek yoktu.

Nasıl karşılık verdi? Gömleğinin yakasına uzanıp çekerek, taktığı atkının altını kazarak, çekiştirerek ve "Kendimi aptal gibi hissediyorum" diye mırıldanarak.

Güldüğümde kendime şaşırdım. "Hiç de öyle görünmüyorsun." Gülümsemem de zorlama ya da sahte değildi. "Harika görünüyorsun," dedim ona.

O ne yaptı? Gözlerini devirdi ama yanaklarının hafifçe pembeleştiğini fark etmedim. Birinin utangaç olduğunu bilmiyordum.

"Ee, GQ? Bize yol göstermemi ister misin yoksa şehre nasıl gireceğini biliyor musun?"

Kamyonu vitese takarken yine gözlerini devirdi. "Oraya nasıl gideceğimi biliyorum." "Ne yazık ki" diye mırıldandığını düşünseydim, haklı olurdum.

* * *

Sonraki üç saat boyunca ikimiz de fazla konuşmadık.

Rip radyoyu eski şarkılar istasyonuna koymuştu, bu da pencereden dışarı bakarken beni gülümsetmişti çünkü bu onun dinleyeceğini düşündüğüm son şeydi. Onu birkaç şarkı mırıldanırken yakaladım ve bu beni daha da gülümsetti. Bunu saklamaya da çalışmıyordu. Midem bulanana kadar telefonumda solitaire oynadım, sonra en kötüsü geçtikten sonra tekrar oynadım.

Ama dakikalar geçtikçe, sonra bir saat, sonra bir saat daha ve bir saat daha...

Hareket halindeki bir arabada küçük bir ekrana bakmakla hiçbir ilgisi olmayan nedenlerden dolayı mide bulantım daha da kötüleşti; dünyadaki tüm nefes egzersizleri hiçbir işe yaramadı. Gözlerimi kapatıp kendime toparlanmam gerektiğini ve ne olursa olsun üstesinden gelebileceğimi söylemek de işe yaramadı. O sabah hissettiğim tüm iyimserlik, nereye gittiğimin gerçekliği giderek daha fazla ortaya çıktıkça yavaş yavaş eriyip gitmişti.

Kamyonet bozulup cenazeyi kaçırmama neden olmayacaktı.

Gidiyordum ve oluyordu.

Ama hayatta kalacaktım ve en önemli kısmı da buydu.

Şehrin içlerine doğru ilerledik ve yavaş yavaş San Antonio'da yaşadığım zamanlardan tanıdık gelen pek çok şeyi gözümün önüne getirdim. Şehir neredeyse son on yılda çok değişmişti ama büyüdüğüm yerden tamamen farklı olacak kadar değil.

Geri dönmeyi hiç planlamamıştım.

Telefonumdaki navigasyon uygulamasını açtım ve avukatın bana gönderdiği adresi girdim. Uygulama seyahat için on iki dakikamız kaldığını söylüyordu. Törenin yirmi dakika içinde başlaması gerekiyordu, yani varış daha iyi olamazdı.

Parmaklarımı birbirine geçirdim ve kalçalarımın arasına soktum. Bay Cooper sinirlendiğinde ve sakinleşmesi gerektiğinde Babamız'ı okurken ona daha fazla dikkat etmiş olmayı diledim.

"İyi olacak mısın?" Rip saatler süren sessizlikten sonra nihayet konuştu.

Arabaya bindiğimizden beri belki de yirminci kez -belki de ellinci kez- profiline baktım. Yüzündeki gerginlik

Çenesi kilometreler geçtikçe daha da belirginleşmişti. Gözlerindeki çizgiler derinleşmişti. Rengi farklıydı. Daha kızarmıştı.

Onun da en az benim kadar bundan korkuyormuş gibi göründüğünü hayal bile edemezdim.

Ama benimle birlikte olduğu ve olmak istemediği için miydi?

"Evet, elbette," dedim dürüstçe ama onu daha da yakından izledim. "Öyle misin?"

Parmakları direksiyon simidinde esnedi ve basitçe "Evet" diye cevap verirken sesi sertti.

Çok doluydu. Bundan gerçekten korkuyordu.

Suçluluk duygusu, benimle ve istediğim şeyle hiçbir ilgisi olmayan bir nedenden dolayı midemi yeniden kötü hissettirdi.

Belki de cenazelerle iyi başa çıkamıyordu. Belki de cenazeler onu çok kötü hissettiriyordu. Nereden bilebilirdim ki? Neredeyse son on yıldır etrafımda erkeklerle çalışıyordum ve bu süre zarfında, bir şey yapmak istemeseler bile - yani *gerçekten bir* şey yapmak istemeseler bile - gururlarını zedeleyecek ya da tehlikeye atacaksa yapacaklarını öğrenmiştim.

Benim iyiliğim için kimseyi istemediği bir şeyi yapmaya zorlamam.

"Beni bırakıp geri dönebilirsin. Houston'a kendim dönebilirim," diye teklif ettim, ağzının kenarındaki çizgilerin ne kadar rahatsız olduğunu anlatmasını izleyerek.

Çünkü onu bu duruma ben sokmuştum.

Yanımdaki adam bana o kadar yavaş bir bakış fırlattı ki, bir tembel bunu yakalamayı başarabilirdi. Kaşları da aynı hızla yukarı kalktı ve o alev alev yanan mavi-yeşil gözlerini yüzüme kilitleyerek o kısık sesiyle "Bunu yapmayacağım" dedi.

Gurur tam bir kaltaktı.

"Ciddiyim, Rip." Ona gergin ve muhtemelen tamamen sahte bir gülümseme verdim. "Tek başıma gidebilirim. Büyütülecek bir şey değil. Yeterince şey yaptın."

Gözlerini devirdiğine yemin edebilirim. "Kapa çenenin, Luna."

Tam bir yalancıydı. "Grip olmuş gibi görünüyorsun patron."

"Ben iyiyim," diye ısrar etmeye çalıştı.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve yüzündeki renge baktım. "Bu yüzden mi son bir saattir direksiyonu o kadar sert sıkıyorsun ki parmak eklemlerin bembeyaz oldu?" Ona sordum, hemen ardından dudaklarımı tekrar birbirine bastırdım çünkü... bu gerçektir.

Sert çenesi bir o yana bir bu yana sallandı ve hatta başını hafifçe salladı. "Luna, ben iyiyim," demeye çalıştı.

"Yapmak istemediğin bir şeyi yapmanı istemiyorum."

Bir an için tek kelime etmedi ama omuzlarının gerginliğinin bir kısmını kaybedip beklenmedik bir şekilde alçaldığını izledim. Sesi sakindi: "Cenazeye ya da törene gitmekle ilgili bir sorunum yok. Bu konuyu kapatabilirsin." Dudağımı ısırdım ve onunla tartışmaya devam edip etmemem gerektiğine karar vermeye çalışarak onu izledim. Burada olmak istemediği çok açıktı. O kadar kör ya da aptal değildim. Bunun istediği cenaze olmadığını söylediğinde de ona inanmışım.

bir sorun.

Ama Rip'i Bay Cooper ya da Lydia dışında başka ne rahatsız edebilirdi ki? Ya da işteki aksaklıklar?

Tam ona arabada beklemesini söylemek için ağzımı açtığımda, parmakları direksiyonda tekrar büküldü ve bana, "Bunu seninle yapıyorum. Sana borçluyum. Sorun değil."

Bana borçluydu.

Burada olmasının tek nedeni buydu. Bunu bilmiyor değildim ve bu duygularımı incitmemeliydi. Çünkü incitmedi. Yaptığı şey, bunun sadece bir iyilik olduğunu hatırlatarak kalbimin biraz sıkışmasına neden olma... bir yalanla kazandığım bir iyilik... şu anda benimle birlikte olmasının nedeni, iki adım bile uzakta olmayan bir elbise gömleği, pantolon ve aramızda bir ceket bulunan bir eşarpla oturmasıydı. Hayal edebileceğimden çok daha yakışıklı görünüyordu, eğer böyle bir şey yapsaydım.

Çenemi kapalı tuttum ve başımı salladım, her ne kadar bunu yaptığımı görmemiş olma ihtimali olsa da.

Navigasyon çeyrek mil ötedeki bir dönüş için talimat verdi ve "Kimin cenazesine gidiyoruz?" diye sormadan bir saniye önce şeride girdi.

Parmaklarımı birbirine daha sıkı kenetledim. Ona bu kadar bilgi borçluydum, değil mi? "Büyükannem."

"Oh" demesi tam da beklediğim şeydi. Beklemediğim şey ise sorusunun ortaya çıkış şekliydi. Belki de en başta bu soruyu sormuş olmasıydı. En son hastalandığımda, daha iyi hissedip hissetmediğimi sormamıştı, *hala bulaşıcı mısın diye sormuştu*. Bu yüzden tam o anda "İyi misin?" diye sorması beni tamamen hazırlıksız yakaladı, özellikle de yumuşak bir ses tonuyla.

Ama yine de yalan söyledim. "Ben iyiyim."

Gözlerinin bana doğru kaydığını, yüz ifadesinin sesinin tonunu yansıttığını gözden kaçırmadım - düşünceli, farklı. "İyi görünmüyorsun."

Tüm bu olanlar hakkında iyi hissetmediğimi bilmesine gerek yoktu. Ben de yüzümü buruşturdum. Sonra ona en yakın omzumu silktim. "Ben sadece..."

Ona söylemeli miyim?

Hayır. Açgözlüydüm ve zaten çok yakın olduğumuz için kötüyü kendime saklayacak kadar yalancıydım. Ayrıca, benimle gelmekten memnun olduğu konusunda yalancı davranıyordu, oysa öyle olmadığı açıktı.

"Eve... San Antonio'ya," diye düzelttim kendimi, bu şehre evim demekten nefret ederek, "uzun zamandır gitmedim."

Elleri direksiyonun üzerinde bir kez daha esnedi ve sesinin daha da derinleştiğini, neredeyse tatlı bir tınıyı kaybettiğini hayal ettiğimden emin değildim. "Eskiden burada mı yaşıyordun?"

"Evet," dedim ona belli belirsiz. "Ben burada büyüdüm."

O deniz mavisi gözleri yine bana dikildi ve yanağındaki bir kas gerildi. "Ne zaman taşındınız?" diye homurdanarak sordu. Bunlar birbirimizi tanıdığımız üç yıl boyunca bana sorduğu sorulardan daha kişisel sorulardı.

Parmaklarımı birbirine kenetledim. "On sekizinci doğum günümünden birkaç ay önce. Yani dokuz yıl."

Muhtemelen o yaşta neden taşındığımı merak ettiği için kaşlarını birbirine vuran ve kaşlarının arasındaki o küçük çizginin girintili çıktığı düşünceli bir yüz ifadesi daha takındı. "Burada ailen var mı?" diye sorduğunda Bunu anlamaya çalıştığını düşündüm.

Bir hafta önce ona her şeyi anlatmış olabilirdim ama o zaman bunu yapmak istemedim.

İleriye baktım ve kaşlarımı çatmamak için kendimi zor tuttum. "Büyükannem burada hâlâ ailem diyebileceğim tek kişi ve onu yıllardır görmedim. Cenaze törenini Pazartesi günü, benimle gelmeni istemeden hemen önce öğrendim."

Kaşları yine o düşünceli hareketini yaptı ve mideme biraz daha suçluluk duygusu doldu.

Ona söylemeli miyim? En azından uyarmalı mıyım? Onun yerinde olsaydım....

Ona anlatmalıyım. Oyun oynamakta hiçbir zaman iyi olmamıştım. Başkalarının benimle oyun oynamasından da hiç hoşlanmamıştım. Yapılacak doğru şey buydu.

"Rip?"

"Hmm?"

Yapabilirim.

"Bak, bilmeni isterim ki cenazede olabilecek akrabalarım var ve... onlarla işler karışık... ve senden benimle gelmeni istedim çünkü sen tanıdığım en büyük insansın ve kimsenin seninle isteyerek uğraşacağını sanmıyorum ve eğer etrafta olsaydın kimsenin benimle çok fazla uğraşmasına izin vereceğini sanmıyorum, hatta... Biliyorsun... bana borçlu olduğunu düşünmedin..." diye saçmaladım, kelimelerimi düşünmeye çalışıyordum ve ailemin ne kadar berbat olduğunu itiraf etmeyecek başka ne söyleyebileceğimden emin değildim.

Parmaklarımı tekrar sıktım. "Planım kendi işime bakmak, cenazeye gitmek ve eve dönmek. Sadece neden tek başımıza oturduğumuzu bilmeni istiyorum. Eğer oradalarsa hiçbiriyle konuşmak istemiyorum," dedim ve odadakilerin yarısının beni öldürmek istiyormuş gibi bize bakabileceği konusunda onu uyardığım kısmı atlardım.

İşte orada. Onu uyarmadığımı söyleyemezdi. En azından kendime böyle söyleyecektim.

Beklediğim son şey, ağzının köşesinin yana kayarak sırtmasıydı.

Sonra tam olarak mutsuz olmayan bir iç çekiş yapana kadar bekledim çünkü... çünkü hala o sırtma şeyini yapıyordu.

"Ne?" Yavaşça sordum.

"Yalnız gitmek istemediğin için beni bir yere davet ettiğini düşünmemiştim" dediğinde hâlâ o yüz ifadesini takınıyordu.

Neredeyse fısıltıyla homurdanmadan önce dudaklarımı birbirine bastırdım, "Ama erkek arkadaşım gibi davranmanı istediğimi sanıyordun."

O sırtışı hemen kayboldu ve "Hayır, yapmadım" diye cevap verdiğinde sesindeki sertliği kesinlikle hayal etmemiştim.

Evleniyormuşuz gibi yapıp yapmayacağımızı sorduğunu *hatırlayarak* kahkahalarla gülmeye başladım.

Evliyiz. Ben ve Rip. Pssh.

Rip ise yanındaki koltukta oturup asıl konuya dönerken kahkahalar atarak beni görmezden gelmeye karar verdi. Ama hiçbir şey yanaklarındaki rengi ya da ben gülmeye başladıktan sonra omurgasının nasıl dikleştiğini gizleyemezdi. "İstediğin başka bir şey olduğunu düşündüm, tamam mı? Eğer önemli bir şey olsaydı, bir şeyler söyledin diye düşündüm."

Bu da ağzımı kapatmama neden oldu. Sonra yanağımı ısırdım.

Ağzından çıkan iç çekiş doğrudan kalbime gitti. "Yapmadım ve ne istediğin umurumda değil Luna. Eğer yapabilseydim, yapardım."

İyilik yüzünden.

"Özür dilerim-" diye başladım, kendimi yeniden suçlu hissediyordum, çünkü ne kadar inkâr ederse etsin, tüm bu durumla ilgili bir şeylerden rahatsız olduğunu hissedebiliyordum. Gururu yüzünden buradaydı ve o beyaz fil hiçbir şeyi kabul etmesine izin vermeyecekti.

"Yapma," diye sözümü kesti. "Bu büyük bir mesele değil. Küçük bir mesele bile değil."

Bir şekilde iç çekmemi engellemeyi başardım. Houston'a dönerken hâlâ böyle düşünmesini umuyordum. En başta cenaze evinde otururken de böyle düşünmesini umuyordum.

"Tamam." Ne derse desin kendimi hâlâ kötü hissediyordum.

Belki onun için bu önemli bir şey değildi, ama benim için öyleydi ve neden burada olduğuna bakmaksızın, böyle olduğu için gerçekten minnettardım.

Kısa bir süre içinde Rip kamyonetini tanıdık gelen bir cenaze evine çekiyordu. Hatırlayabildiğim kadarıyla, büyükannem şehrin bu tarafından çok uzakta yaşamıyordu. İki kez, kendi evimde bir dakika daha kalamadığımda bisikletimle - altı ay boyunca babam evde sızdığında cüzdanından yavaş yavaş küçük banknotlar çalarak aldığım bir şey - onun evine gitmişim. Şehrin iyi bir tarafında oturmuyordu ama yine de bizim yaşadığımız yerden çok daha iyiydi.

Yine de birçok an cehennem yaşadığım yerden daha iyi bir yer olabilirdi.

O anıyı yuttum ve içimden haç işareti yaptım. Otoparkın sadece yarısı doluydu, çoğunlukla son model arabalar vardı. Kabuslarımın ezberlediği külüstür Voyager'ı görmedim ama yine de görmeyi beklemiyordum.

Rip kamyonu bir yere çekip park etti, vücudu benimkine doğru kaydı, geniş omuzları ve o güzel elbise gömleğinin içindeki kocaman göğsüyle daha önce sorduğu soruyu sordu. "İyi misin?"

Hayır. "Evet," diye yalan söyledim, bana bile zayıf ve saçma geldiğini duydum, ama başarana kadar numara yapmalıydın ya da onun gibi bir şey.

Gözlerini kırıştırdı ve o anda kesinlikle saçmaladığımı anlamıştı. Ama o gözlerle beni bir süre daha izledikten sonra telefonu kapattı.

Ateşleme. "Hazır mısın o zaman?" diye sordu blöfümü görerek.

Şimdi ya da asla, Luna.

"Hazırım," diye kabul ettim ve ona içimden daha çok yüz buruşturma gibi gelen neşeli bir gülümseme verdim.

O kendi kapısını açmadan bir saniye önce ben kapıyı açtım ve ikimiz de aynı anda kapattık.

İyiydım. Seviliyordum. Her şeye ve istediğimden çok daha fazlasına sahiptim. Hayatımın geri kalanında mutlu olmayı seçiyordum.

Bunların hiçbirisi benimle eve gelmeyecekti. Buna izin veremezdim.

Ayaklarım beni tuğla binaya doğru bir adım ve sonra bir adım daha yaklaştırdı yutkundum.

Kalbim göğsümde çarpıyordu ve dürüst olmak gerekirse, bir yanımdan gerçekten isteseydim bayılabiliyordum gibi hissediyordu. Bayılmak, binaya girmemek için gayet kabul edilebilir bir mazeret olabilirdi.

Ama böyle bir şey olmayacaktı.

Rip'in uzun boylu, kaslı vücudu yanımda yürümeye başladığında, binaya gittikçe yaklaşırken, tuttuğumu fark etmediğim derin bir nefes vermek için kendimi zorladım.

Bunu yapabilirdim. Korkacak bir şey yoktu. On yedi yıl boyunca bu insanlarla aynı evde yaşayarak hayatta kalmıştım.

Hiçbir şey olmayacaktı.

Kapılara yaklaştığımızda Rip'le paylaşacak tek bir kelimem bile yoktu. Bir tanesini açtı ve beni öne doğru itti, göz göze geldiğimizde yüzü ciddiydi ama benimkine odaklanmıştı. İçeri adım atarken ona sıkı bir gülümseme vermeyi başardım.

Fuaye serin ve açıktı ve hemen büyükannemin şatafatlı altın bir çerçeve içinde kocaman bir fotoğrafını buldum, üzerinde yaşadığı yılların yazılı olduğu bir plaket vardı. Kabartılmış fotoğrafı daha önce görmüştüm. Tahminimce en az yirmi yıl önce Glamour Çekimleri'nden birine gitmişti... Onu en iyi hatırladığım şekilde görünüyordu: onunla paylaştığım sarı-kahverengi saçları kısa dalgalar halinde şekillendirilmiş, yüzü dolgun ve şimdiye kadar gördüğüm en parlak pembe rujla vurgulanmıştı. Ruj sevgimi ondan almıştım. Çılgın ve eğlenceli bir renkten asla korkmazdı ve evden rujsuz çıkmazdı.

Beni en çok etkileyen şey ise gülümsemiyor olmasıydı. Hiçbir zaman gülümseyen biri olmamıştı ama dudakları gülümsemeye benzer bir şekilde birbirine bastırılmıştı. Gururlu ve hatta biraz züppe görünüyordu. Bu

Bu başarılı kuaför salonu sahibinin, iki çocuğunu tek başına büyütmüş bekâr bir annenin, büyüyünce kötü ve şiddet yanlısı bir adam olacak iki oğlunun da akrabası olduğunu düşünmek tuhaftı. Bir keresinde onlardan utandığını söylediğini duymuştum. Ben de utanmıştım.

Son altı yılı onu görmeden nasıl geçirebildim?

Bana şefkat gösteren tek kişi oydu, bu sıcaklık ve rahatlatıcı bir sevgi olmasa bile, yine de bir şeydi.

Sonunda ayrılmak için bu kadar çaresiz kaldığımda onları almayı teklif etmeseydi, cehenneme oldukça yakın bir yerde daha uzun süre kalabilirdim. Ve eğer o evde daha uzun süre kalsalardı kim bilir kız kardeşlerime ne olurdu.

Büyükannem bir gün sularımız kesildiği için duş almak için onun evine gittiğimizde kafama gitme tohumunu atmıştı ve bana *git Luna* demişti. *Ben çocuklarla ilgilenirim. Ama senin gitmen gerek.*

Daha fazla kalamayacağım zaman gitmiştim... Lily, Thea ve Kyra'nın o evde daha fazla sıkışıp kalmamasını sağlayacak tek şeyi yaptıktan sonra.

Babamın hapisten çıktığını öğrendiğinde kız kardeşlerimi almam için beni aramasaydı ne olurdu emin değildim.

O zamandan beri ona her yıl doğum günü ve Noel kartı göndermişim ama bana hiçbir zaman geri dönmemiş ya da kartlardan birine telefon numaramı bıraktığımda aramamıştı. Yine de bu hiçbir şeyi değiştirmede.

Büyükanne Gen, özür dilerim. Seni sevdim ve buradan çıkmama yardım ettiğin ve elinden geldiğince kızlara baktığın için her zaman minnettar olacağım.

Rip yanımda dururken koluma sürtündü. Binanın etrafına bakıyordu ve eğer hayal görmüyorsam, yine gergin olmaya başlamıştı. Büyükannemin portresinde oyalandığını görebiliyordum.

EUGENIA MILLER

1945 - 2018

Soyadını görmek... garipti. Kardeşlerimin isimlerinin sonunda gördüğümünden daha çok etkiledi beni. Bunu hatırlatacak bir şey istemediğime karar verdiğimden beri kendi soyadımı görmemişim.

Birkaç kişi portrenin solundaki bir kapının etrafında takılıyor gibiydi ve onları izledim. Yine de tanıdık gelmediler.

Ya şimdi ya hiç, değil mi?

Bunu yapabiliirdim. Yapacaktım. Bu iş bittikten sonra kız kardeşimi görmek için evime dönecektim ve ertesi gün de bir işe gidecektim.

Burnumdan nefes alarak Rip'e, "Gidip oturabiliriz," dedim.

Bana baktı, benim beş yedi boyuma karşılık o altı dört boyundaydı ve başıyla onayladı. İleriye doğru yürüdük, o hep yanımdaydı, açılan kapıya doğru ilerliyorduk. Yanlarından geçerken orada duran adam ve kadın bize ciddi bir şekilde başlarını salladılar. Oda sıra sıra dizilmiş sıralarla doluydu ve ön tarafta bir tabutun bulunduğu kürsü benzeri yükseltilmiş bir alan vardı. Açıldı. Otoparktan beklediğim gibi, sadece ilk üç sıra doluydu ve bir kafanın arkasından diğerine bakmaktan kendimi alamadım.

Durdum. Elimin tersiyle Ripley'in gevşekçe sarkan parmaklarına dokundum ve fısıldadım, "Gidip hoşça kal demek istiyorum. Eğer burada beklemek istersen, uzun sürmez."

Fısıltıyla verdiği yanıt hiç de tereddütlü değildi. "Ben giderim."

Elimi kaldırdım ve kaş kemiğimi ovuşturdum, benimle gelmek istediği için değil - hiç de öyle değildi - ama sadece... o tabut ve o kafaların arkası beni aynı anda hem tereddütlü hem de kötü hissettirdiği için.

Yine de Rip'e başımı salladım, ona iyi olduğumu söyleyecek herhangi bir yüz ifadesi bile oluşturmamam. Çünkü o kadar da iyi hissetmiyordum. Kötü değildim ama iyi de değildim.

Ripley çenesini bana doğru eğdi ve bu hareketime devam etmemi sağladı. Orta koridora doğru ilerledik, ben yükseltilmiş alana doğru bir adım atarken Rip yine doğru yürüdü.

İçine bakmak gerçeküstüydü ve her şeyi içine almak daha gerçeküstü ve dürüst olmak gerekirse üzücüydü.

Neyse ki başımın arkasındaki bakışları görmezden gelmek yeterince kolaydı. Belki de hayal görüyordum, ama bundan şüpheliydim ve o zaman bile, tanıdık gelen ama aynı zamanda gelmeyen bir yüze bakarken umursayacak gücü kendimde bulamıyordum. Uzun zaman olmuştu.

Aklımdan bir düzine düşünce geçti ve büyükanneme birkaç farklı şey söyledim.

Teşekkür ederim.

Umarım iyiydin.

İşler benim için yolunda gitti.

Kızların hepsi harika gidiyor.

Lily sınıf birincisi olarak mezun oluyor.

Hepsi üniversiteye gidecek.

Ayrılmak yapabileceğim en iyi şeydi. Sana daha fazla ulaşamadığım için üzgünüm.

Sadece kapıların arkamdan kapanma sesi, gözleri kapalı kadına bakarak orada ne kadar uzun süre durduğumu fark etmemi sağladı. Tanıdık ama tanıdık olmayan yüz. Bana doğru olanı yapmanın kolay olmadığını ve muhtemelen hiçbir zaman da kolay olmayacağını öğreten ilk kişi.

Ancak o zaman bir adım geri çekildim ve büyükannemin yüzüne acı tatlı bir gülümseme yerleştirdim, sonra arkamı döndüm ve hemen Ripley'i gördüm, belki bir metre ötede, sırtı duvara dönük duruyordu...

Bakışları sıraların üzerindeydi.

Odaklandığı şeye doğru bakarken ne yaptığımın farkındaydım. Bir yanım gördüklerimin hoşuma gitmeme ihtimalinin olduğunu biliyordu. Ama yine de yaptım.

Şansım varmış ki karşıma çıkan ilk yüz, orada otururken görmek isteyeceğim son yüzdü. Dümdüz karşıya bakıyordu. Yüzü boş. Ben orada yokmuşum gibi davranıyordu.

Babam onu son gördüğümde olduğundan yirmi yaş daha yaşlı görünüyordu. Büyükannem gibi o da tanıdık geliyordu ama değildi. Cehennem gibi görünüyordu.

On yıl içinde çok şey olabileceğini tahmin ettim.

Bunlardan en önemlisi, onun yüzünü gördüğümde içimde herhangi bir dehşet hissetmememdi. Dizlerim titremedi. Boğazıma bir şey kaçmadı.

Aksine, onu içime çekerken bu serinlik tenime ve damarlarıma yayıldı.

Gözlerim onun yanında oturan kadına kaydığında, onu da zar zor tanıdığımda ne düşüneceğimi bilemedim. Yüzü bomboştu ve yaralarla doluydu. Daha önce olduğundan daha zayıftı. Çok daha zayıftı. Ama adam yirmi yaş daha yaşlı görünüyorsa, kadın otuz yaş daha yaşlı görünüyordu. Yıllar ona pek iyi davranmamıştı. Hiç de öyle olmamıştı.

Onun diğerk tarafında birlikte büyüdüğüm ama çok az tanıdığım bir adam vardı.

Kuzenim.

Tabii ki buradaydılar. Hepsi - ağabeyim ve hala hapiste olan amcam hariç - ama bu hiç de şaşırtıcı değildi. Bunlar, birlikte olmak istemediğim insanlar listesinde en üst sıralarda yer alan kişilerdi.

Takım elbiseli bir adam orta koridorda yürürken durduğum yerde dönüp Rip'e doğru giderken düşünmeme izin vermedim. Dikkati bir saniye bile bakmak istemediğim sıralardaki insanlardan bana, sonra tekrar onlara kayarken Rip'e bakıyordum. Ben bir adım ötede durduğumda çenesi yine gerilmişti.

Tamam.

Başımı salladım, o da yavaşça gözlerini kırıştırarak bana hak verdi. Birlikte duvar boyunca koridorda ilerledik. Çıkıştan sadece birkaç sıra önce bir koridorda durana kadar birbiri ardına koridorlardan geçerken kalbim normalden daha hızlı atıyor, atıyor, atıyordu. Takım elbiseli adam büyükannemin tabutunun hemen sağına yerleştirilmiş bir kürsünün arkasında dururken ben de içeri kayarak oturdum. Ripley tam yanıma oturdu, binaya doğru yürürken giydiği ceketin kumaşı çıplak dirseğime değdi. Eteğimin içine soktuğum siyah düğmeli gömleğin kollarını kıvrımıştım.

Vücut teması benim için hiçbir şey yapmadı.

İkinci sıradakilerin kafalarının arkasını görebiliyordum ama kendimi, büyükannem hakkında hatırlayamayacağım ve her zaman başkaları için genel olarak kullandığını hissettiğim belirsiz, muğlak kelimelerle konuşmaya başlayan adama odakladım. Orada oturup zar zor da olsa dinlerken yüzüm ısındı ve öylece kaldı. Kulaklarımda bir uğultu başladı, ama onu ve kalbimin göğsümden fırlayacakmış gibi atmasını görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

Rip'in kolu hareket ederek dirseğime daha da fazla sürtündü. Ama ben bakışlarımı ileri doğru diktim.

Hiç beklemediğim kadar kısa bir süre içinde adam konuşmayı kesti ve Büyükanne Genie'nin gömüleceği mezarlığa gidecek konvoyun talimatlarını açıkladı.

Ve hala kulaklarım uğulduyordu.

Bu kadar hızlı kalkmak istememiştim ama kalktım ve neyse ki Rip de kalktı. Dışarı çıkan ve otoparka doğru yürüyen ilk insanlar bizdik. Rip'in vücudundaki gerginlik kolayca tadabileceğim bir şeydi. Her ne kadar anlamasam ve dışarı çıkarken bunu anlayacak zihniyette olmasam da her yerde hissediyordum.

Kamyonetine bindiğimiz anda bir şeylerin ters gittiğini anladım ve kapıyı çarparak kapattı, adım ağzından sert bir sesli harfle bitiyordu. "Luna?"

Camdan dışarı, yan aynaya bakıyordum. Kuzenim kapıdan ıkmiş, kafası park yerinde sallanıyordu. Muhtemelen beni arıyordu. "Evet?"

Nefes alış verişi gürültülü bir hal almıştı ama sabitti; duymakta sorun yaşamadım. "Soyadın gerçekten Allen mı?"

Kahretsin.

Bu zonklama hissi bir anda sağ göz ukurumu delip geçti ve dudaklarımı birbirine srtmemi sağladı. Parmak uçlarımla bile uyuştu ve hem içten hem de dıştan irkildim.

Bu onun sormasını beklediğim en son şeydi.

Bir şekilde, bir *şekilde*, gerçeği ortaya çıkarmayı başardım, çünkü yalan söylememin imkânı yoktu. Gerçeği bilen bir avuç insan varken saklamaya çalışabileceğim türden bir şey değildi bu. "Yasal olarak, evet." Başımdaki ağrı daha da artınca yavaşça itiraf ettim: "Ama her zaman öyle değildi."

Büyükannemin soyadını tanıımış mıydı? Hayatımın ilk 18 yılında sahip olduğum soyadını?

Tam da bu yüzden değiştirmiştim. Kaınmaya alıştığım şey buydu. Bay Cooper da dahil olmak üzere sadece bir avuç insan benim her zaman bir Allen olmadığımı biliyordu. Dükkândaki başka hiç kimse, hatta orada benim kadar uzun süredir çalışan diğer adamlar bile bunu bilmiyordu. Kardeşlerimin farklı bir Allen'ı olduğunu bilmeleri için hiçbir sebep yoktu. şimdiye kadar onu saklamak istemeyecek kadar nefret eden tek kişi bendim. Lily de daha önce değiştirmek istediğini söylemişti ama henüz çok geçti.

Rip bir ara gözlerini kapatmıştı. Kaşlarını atarken alnı çizgili bir hal almıştı. O kocaman göğsünün nefes alıp verdiğini görebiliyordum ve nefes verirken sesi inanılmaz derecede sakindi. "Tamam."

Tamam mı?

O... biliyor muydu?

Gazeteyi okumuş, ismi tanımış, ailemin neye benzediğini görmüş ve her şeyi bir araya getirmiş miydi?

Büyük bir baskın olmamıştı. Babam sadece üç yıl hapis yatmıştı. Kardeşi farklı bir hikayeydi. Ama ben büyürken herkes Miller soyadının pek de iyi olmadığını biliyordu. Belki metamfetamini tam olarak bilmiyorlardı ama bir şeyler olduğunu biliyorlardı ve kimse bir şey yapmamıştı.

Ben yapana kadar.

Rip, gerçeğin kaçmak için çok uğraştığım bu kısmını bilseydi, utanacak bir şey bile bulamazdım.

"Eskiden Miller'dı." Bunu saklamaya çalıştığım bir şeymiş gibi göstermemeye çalıştım. Saklamış olsam bile. "Doğum belgeme göre annemin soyadı Ramirez'miş, ama adımı değiştirirken onların aklına gelebilecek herhangi bir şey seçmek istemedim. Bay Cooper'ın ilk adının Allen olduğunu biliyorsunuz ve Luna Allen'ın kulağa hoş bir isim gibi geldiğini düşündüm."

Alnındaki ve ağzının kenarındaki çizgiler daha da derinleşti ve kim bilir ne düşünerek başını yavaşça sallayışı gözümünden kaçmadı. Yanaklarındaki derinin rengi değişti ve... pembeleşti? Neden pembeleşti?

"Sekiz yıl önce değiştirdim," diye açıkladım ona, yan aynadan tekrar bakmak için camdan dışarı bakarken. Binadan başka insanlar da çıkıyordu ama hiçbiri tanıdık gelmiyordu.

Acaba babam ben fark etmeden şu anda içinde dolaştığı arabaya çoktan binmiş miydi?

"Bay Cooper ve Lydia beni on sekizinci doğum gününden iki gün sonra adliyeye götürdüler, böylece süreci başlatabildim. Dosyalama ücretlerini onlar ödedi. Yargıç sonunda dilekçemi kabul etti ve... ben değiştirdim," diye açıkladım, hâlâ yan aynadan bakıyordum, gözümün arkasındaki acı hâlâ keskindi. "Kız kardeşlerim, Cooper'lar ve şimdi de senden başka kimse değiştirdiğimi bilmiyor."

Rip'in verdiği nefes alçak ve uzundu, deri gıcırdayarak kıpırdadı.

Korkağın tekiydim ve ona bakmak istemiyordum. "Haberlerde gördün mü?"

Cevap vermedi. Deri daha fazla gıcırdadı ve bir sonraki iç çekişi bir öncekinden bile daha yüksekti. Muhtemelen en derin olanı

ondan hiç haber almadım.

Yan aynadan, bir cenaze arabasının binanın önüne yanaştığını ve motosikletli bir polis memurunun aniden belirdiğini gördüm.

Gitme vakti gelmişti.

En küçük suçu uyuşturucu satmak olan babamı görmeye gitmek için. Sadece iyi bir insan olsaydı, bunu yaptığı için affedebileceğim adamı. Sadece farklı olsaydı.

"Cenazeye gitmek istemiyorsan anlarım," derken buldum kendimi Rip'e. Bir yandan da avucumun içiyle yüzümü ovma dürtüsüyle savaşıyordum.

Bir iç çekiş daha oldu - o kadar derin değil ama yine de kapalı - ve sonra, "Gidebiliriz," dedi. Sözcükler ağzından daha yeni çıkmıştı ki kamyonu çalıştırdı ve sonra da vites taktı.

Kafasının içindeki çarkların döndüğünü hissedebiliyordum. Gerginliğini hissedebiliyordum. Bundan hoşlanmadım.

Düşündü mü...

"Ben... onlar gibi değilim," dedim ona, belki öyle olduğumu düşünüyordur diye. Güvenilir biriydim. Daha önce ona hiç yalan söylememiştim. Yıllardır tek bir şey çalmamıştım ve o zaman bile yaptığım hırsızlık özneldi. En azından ben öyle sanıyordum. "Hayatımda tek bir uyuşturucu bile kullanmadım. Nadiren içerim. Hak etmiş olsalar bile dükkânda ya da başka bir yerde kimseye zarar verecek bir şey yapmam."

Alay etmesi beni neredeyse zıplatıyordu. Parmakları, beni aldığından beri belki de yüzüncü kez direksiyonun üzerinde esnedi. "Düşündüğüm şey bu değil."

Nefesimi tutup ona ve yüz hatlarına bakmaya devam ettim ama hiçbir şey belli etmiyorlardı. "Değil mi?"

Rip tekrar alay etti, dikkati ön camın diğer tarafındayken başını salladı. "Sen iyi bir kızsın. Bunu herkes biliyor." Durakladı ve yanağındaki bir kas seğirdi.

"Kimse mükemmel değildir Luna, ama ben iyi bir kızı, iyi bir insanı gördüğümde tanırım." Nefesi daha çok bir iç çekiş gibiydi. "Ve sen de öylesin. Seninle geçmişte yaptığımız boktan şeylerin çetelesini tutacak değilim. Senin onlar gibi olmadığını biliyorum."

Burnum karıncalandı ve ben... ben yaptığım o şeyler hakkında konuşmak istemiyordum. "On yedi yaşımda ayrıldığımdan beri onları görmedim," diye söze girdim. "Sana söyledim, ben... bu karmaşık bir durum. Biz... birbirimizden hoşlanmıyoruz."

Biz konuşurken, az önce uzaklaşan cenaze arabasını takip eden bir sıra oluşmuştu. Rip kamyoneti bir Chevy Impala ile küçük bir Toyota pikap arasına sıkıştırdı. Kamyonda tanıdığım birinin olmadığından emin olmak için arkama baktım.

Aile üyelerim dediğim korkakların yanlışlıkla ışıktaki geçmek ya da aşağı bakmak gibi aptalca bir şey yapmalarına izin vermezdim. *Bu benim kim ve neyle akraba olduğumdu.*

Lanet olsun. Ne düşünüyordum ki? Burada işim yoktu.

Evet, biliyorsun Luna. Buna hakkın var. Büyükanne Genie'ye yakın olduklarını mı düşünüyorsun? Başka bir sebep olmasaydı burada olurlar mıydı sence? Bir şey elde edemedikleri sürece asla bir şey yapmazlar.

İnsanlar değişmez. Şey. Çoğu değişmez.

"Sana söylemediğim için özür dilerim," dedim ona. "Sanırım gelmeyeceklerini umuyordum."

Hiçbir şey söylemedi. Sadece arabayı sürdü ve sessizlik uzadıkça tek yapabildiğim olduğum yerde kalmak ve bir süre sonra pencereden dışarı bakmak oldu. Yolumuza devam ettikçe gözümün arkasındaki ağrı daha da arttı.

Mezarlığa girdik ve bir süre sonra park ettik. Kamyondan inip kalp şeklindeki iki çiçek demetinin bulunduğu yöne doğru yürürken nefesimi tuttum. Rip tüm bu süre boyunca yanımda yürüdü, gerginliği hâlâ üzerinden akıp gidiyordu. Hiçbirinin bizi takip etmediğinden emin olmak için sürekli omzumun üzerinden bakmam, akraba olduğum insanlara ne kadar güvenmediğim hakkında bir şeyler söylüyordu.

Miller ailesinin geçmişine baktığımda, "arkadan bıçaklama" kelimesinin bir yerlerde bir atadan kaynaklanmış olması gerektiğinden emindim.

Neyse ki hiçbirini görmedim, en azından doğrudan arkamızda olanları. Bir tabut için çok küçük görünen mezar yerinde durduğumuzda, başımı eğdim ama gözlerimi kapatmadım.

Rip yanıma o kadar yakın yerleşirken kolu dirseğime değdi ki vücudunun sıcaklığını hissedebildim. İstenmeyen bir şey değildi. Onun büyüklüğü, bir suçluyla akraba olduğumu öğrenmek de dahil olmak üzere tüm bu olanlardan mutsuz olsa bile kimsenin bana fiziksel olarak zarar vermesine izin vermeyeceğini bilmek kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Hava benim uzun kollu gömleğime göre çok sıcaktı ve onun ceketini ve gömleğinin içinde ne kadar sıcak olduğunu tahmin edebiliyordum, ama şikayet etmedi ya da onu rahatsız ediyormuş gibi davranmadı.

Yıllardır görmediğim üç kişinin yavaşça yaklaşmasını izlerken, beni oradan uzaklaşmaktan alıkoyanın o olduğuna dair bir his vardı içimde.

Kız kardeşlerimin annesi bana bakmadı.

Ama kuzenim bakıyordu. Onun yanında, varlığımdan yarı yarıya sorumlu olan adam sanki görünmezmişim gibi davranıyordu.

Orada durdum ve ikisini de izledim.

Keşke daha sonra o ana dönüp bakabilseydim ve daha büyük bir insan olabilseydim. Papaz ya da her neyse, büyük olasılıkla hiç tanımadığı bir kadın hakkında daha genel sözler söylerken gözümü onlardan kaçırabilseydim. Keşke kendimi Büyükanne Genie'ye ve onunla ilgili sahip olduğum birkaç anıya odaklayabilseydim.

Ama ben öyle bir şey yapmadım.

Adam konuşmaya devam ederken ben de orada durup kuzenime ve nüfus cüzdanımda babam olduğu yazan adama sırayla baktım.

Kuzenim resmen hırladı.

Babam aynaya her baktığımda gördüğüm o yeşil gözlerle bana bakıyordu.

Rip'in kolu birkaç kez benimkine dokundu ama ben kendi anıma o kadar dalmıştım ki onun ne kadar sıkılmış olabileceğini düşünemedim. Ya da bu insanlarla akraba olduğum için beni ne kadar hayal kırıklığına uğratmış olabileceğini. Düşünüyor olabileceği milyonlarca başka şey vardı ve hiçbirisi iyi değildi.

Ancak papaz konuşmayı bıraktığında ve etrafımızdaki otuz kişi ellerinde hatıralarla tabuta yaklaştığında kendime gelebildim ve bir gün önce çantama koyduğum kız kardeşlerimle çekilmiş küçük fotoğrafımı bir adım ileri atarak çukura bıraktım.

Gitmeye hazırdım ve bunun tabutun diğer tarafındaki insanlarla hiçbir ilgisi yoktu.

Sadece beni güvende hissettiren yere, sevildiğimi hissettiren insanlara, beni mutlu eden hayata geri dönmek istedim - bundan sonra beni sadece daha mutlu edeceğine yemin ettim.

Tüm dikkatini bana odaklamış gibi görünen Rip'e dönerek gözleriyle tanıştım ve başımı salladım.

O da başını salladı, bakışları bir süre arkamda gezindi ve eski mezar taşlarından ve çiçeklerden kaçınarak kamyonetine doğru geri döndük.

Neyse ki rahatlayamamış ya da gardımı indirememiştim, çünkü aceleci adımların geldiğini duymuştum ve kısmen

Bileğime sarıldı, beni çekiştirmeden bir saniye önce *sıkı, incitici ve kaba bir şekilde* tuttu.

Ya da denedim.

Çünkü bunun olmasına izin vermedim. Yıllarımı Lenny ile spor salonunda geçirmiştım, böylece kendimi nasıl savunacağımı biliyordum. Bu şekilde tanışmıştık. Aldığım bir kendini savunma kursunda öğretmenlik yapmıştı. Kurs bittikten sonra da bana bir şeyler öğretmeye devam etti. Bu yüzden dirseğimi olabildiğince sert bir şekilde geriye doğru fırlattığımda kendimi tutmadım ve onu gururlandıracak bir hareketle sağ bacağımı tekmeledim ve sol bacağıma değdiğini hissettim. Arkamdaki kişi öne doğru tökezler tökezlemez sağ kolunu yakaladım ve vücuduma doğru uzatarak düz bir armbar pozisyonuna getirdim - dirseğini - daha açık olmak gerekirse onun dirseğini - hiperekstansiyona getiren bir boyun eğme hareketi, çünkü kim olduğunu biliyordum.

Lenny'yle üzerinde defalarca çalıştığımız hareketin aynısıydı, o kadar çok çalışmıştık ki artık yapmaktan bıkmıştım. Bunu bana daha önce de *hafifçe* yapmıştı ve günlerce canımı yakmıştı. Sanırım buna değmişti, çünkü içgüdüler... onun söylediği gibi harekete geçmişti.

"Bu ne lan!" diye tısladı artık tanıyamadığım ses.

"Dokunma bana," diye terslendim kuzenime, yüzüne bakarken, onu incittiğimi bildiğim halde hiç umursamadan daha da sıkıca kavradım.

Çevresel görüşümün dışında Rip'in sarsılarak durduğunu ve geri döndüğünü görmüştüm, ama bu bendeydi.

Bu bende hep vardı. Daha gençken bile. Çünkü belki şimdi bir Allen'dım ama eskiden bir Miller'dım ve kız olmak, daha genç olmak hiçbir şey ifade etmiyordu. Büyürken yaşıtım olan bütün Miller çocuklarıyla kavga etmişim, hatta benim yaşımda olmayanlarla bile. Hepsi kabadayı ve pislikti. Her biri.

Özellikle bu kişi beni ilk kez hırpalayan kişiydi. Alnımda hâlâ o zamanlardan kalma küçük bir yara izi vardı. Kendi yanağına baktığımda, on dört yaşındayken elmacık kemiğine olabildiğince sert bir yumruk attığımda ona verdiğim yarayı görebiliyordum.

"Bana bir daha elini sürersen elini kırarım," dedim ona, son derece ciddi bir şekilde.

İnce ve oval yüzü, kolunu çekmeye çalışırken sıkışmış ve acı içindeydi ama bunu yapmasına imkân yoktu. "Bırak beni, seni lanet sürtük."

Ben o değildim, diye kendime hatırlattım, sonunda bıraktım ve aynı anda onu iterek benden sadece birkaç santim uzun olan adamın tökezleyerek geri çekilmesini sağladım.

O da berbat görünüyordu. Dişlerindeki lekeleri, yanaklarındaki çelimsizliği ve gözlerindeki renk değişimini görebiliyordum.

Kaçındığım şey buydu. Kız kardeşlerimin kaçırdığı şey buydu.

Tanrı'ya şükür. *Şükürler olsun.*

Bir adım geri attım ve ancak Ripley'e ait olan sert vücut kütlmesine çarptığımda durdum. Elleri bana dokunmadı. Orada durmaktan başka bir şey yapmadı.

Umarım en azından kuzenime, dükkândaki adamların arkalarını dönüp gitmelerine neden olduğunu çok iyi bildiğim o suratı atıyordu.

"Buraya sadece Cin Nine için geldim," dedim kuzenime elimden geldiğince sakın bir şekilde, her ne kadar o kadar sakın hissetmesem de. "Beni yalnız bırak."

"Seni yalnız mı bırakayım?" diye hırladı kuzenim kolunu kavrarken. "Buraya sen geldin. Ne bok yediğini biliyordun. Sana geri gelmemeni söylemiştik."

O haklıydı.

Bu bir bakıma ortak bir karardı.

Ama bu, çekip gitmeme izin verebileceği gerçeğini değiştirmede.

"Cenaze için geldim. Bela istemiyorum," demeye çalıştım ama ben daha ilk cümlemi bitirmeden başını sallamaya başlamıştı bile. "Bundan sonra asla geri dönmeyeceğim." Neredeyse sonuna "inan bana" diye ekleyecektim ama bunun anlamsız olacağını biliyordum.

Dürüst olmak gerekirse, o söylemeden önce ne söyleyeceği hakkında bir fikrim vardı ve kuzenim hiçbir zaman kutudaki en parlak ya da en yaratıcı pastel boya olmamıştı. "Seni lanet orospu-"

Elim yumruk oldu, hazırды.

Ama o zaman hissettim. Omuzlarımdaki elleri.

O zaman duydum. Arkamdaki adamın derin homurtularını.

Sonra Rip'in ağzından çıkan her şeyi yakaladım, her kelimenin gürleyen çığırağı hayatımın geri kalanı boyunca içime işledi.

"O lanet çeneni kapatabilirsin."

Sonra Ripley'in sesindeki sakinliği içime çekerken nefesimi tekrar tuttum.

Kuzenimin bir şey söylemek için ağzını açıp sonra kapatmasına şahit oldum. Bunu yapmak istemediğini belirten bir yüz ifadesi takındı ama yapmıştı ve bir adım geri çekildi. Ve bir adım daha geri çekildi, gittikçe uzaklaşırken yüzündeki hırıltı da artıyordu.

Çenesini hep kapalı tuttu.

En az yirmi adım uzaklaşana kadar omuzlarımdaki elleri bırakmadı.

Rip ancak o zaman bir adım geri çekildi.

Tek iyiliğimi kullanmak zorunda kaldığım korumaya bakmak için arkamı döndüğümde, elleri boynundaki atkıdaydı.

Bir sebepten dolayı sıkıyordu.

Yanakları daha önce hiç görmediğim kadar kızarmıştı ve ellerindeki tendonlar kısıtlamadan dolayı patlamıştı.

Ve bakışları... bakışları yerdeydi, dudakları inceydi.

Başarmıştım. İyiydim. Seviliyordum. Bir evim vardı. İstedğim ve ihtiyaç duyduğum her şeye ve daha fazlasına sahiptim.

Yine de tüm bunları bilmek bedenimin titremesine engel olmadı.

Belki de adrenalin kaybolmuş ve genlerimi paylaştığım insanların başına gelenleri görünce şok olmuştum. Belki de bana bıraktıklarını hatırlattıkları içindi. On yedi yaşında, ne yapacağımı, nerede yaşayacağımı bilmeden evlerini terk ettiğimde bana ne kadar çaresiz hissettirdiklerini. *Sonrasında* ne kadar korktuğumu. Ne kadar kızgın olduğumu.

Ama daha çok, belki de uzun zamandır kendimi ne kadar boş hissettiğimden dolayı bunalmıştım. Her şeyin farklı olmasını ne kadar çok istemiştim. Bana hiç verilmemiş şeylerin özlemini çekmekten ne kadar acı çektiğimi.

Bunlardan herhangi biri ya da hepsi olabilirdi.

O kadar uzun zamandır kendimi yalnız hissediyordum ki, küçük kız kardeşimin nihayet beni terk etmek üzere olduğunu hatırlamak göğsüme bir yıkım topu gibi çarptı. Aşkını istiyordum ve bunca yıldan sonra bile onu bulmuştum ama bulamamıştım.

Neredeyse yirmi yedi yaşındaydım ve hâlâ arıyordum. Bunca zaman geçmesine rağmen bunu istemekten vazgeçmemiştim. İşte buradaydım, kız kardeşime sarılamıyordum çünkü izin vermezse iyileşemeyeceğimden endişeleniyordum. Çünkü yıllar önce beni öfkeyle iten iki kız kardeşim daha vardı ve ben bunu asla atlatamamıştım. Onlar yüzünden bu hale gelmiştim.

Onlardan nefret ederdim.

Orada öylece durdum ve tek yapabildiğim neredeyse nefes nefese kalmışım gibi gelen bir nefes çekmek oldu.

Hayatımda hiçbir zaman sırf pislik olmak için kötü niyetli bir şey yapmamıştım. Kız kardeşlerim için fedakârlık yaptım. Bizim için her gün kıcıımı yırttım. İyi ve düzgün bir insan olmaya çalıştım çünkü olmak istediğim kişi buydu.

Ve çocukluğum boyunca bana bok gibi davranan bu insanlar, bunca zaman sonra aynı şeyi yapmaya çalışıyorlardı.

Onlardan nefret ediyordum. Onlardan o kadar nefret ediyordum ki nefesimi tutamıyordum. Onlar yüzünden kendi nefesimi bile tutamıyordum.

Eğer bu yeterince kötü değilse, aptal kuzenimin beni etkilemesine izin verdiğim için kendimden de nefret ediyordum.

Rip'in gözlerinin üzerimde gezindiğini görmedim ve o sertleşmiş, kaba ifadenin hâlâ sert ama şaşkın bir ifadeye dönüşmesini izlemedim. Başını nasıl geriye attığını, çenesini nasıl aşağı eğdiğini ve burun deliklerinin nasıl açıldığını asla göremeyecektim.

"Luna..."

Birden gözlerimden yaşlar boşanırken dişlerimi sıktım ama kendimi ona bakmaya zorladım. Utanmıyordum. Bunların hiçbirinden utanmıyordum. Tek yaptığı beni kızdırmaktı.

Mutlu olmayı seçiyordum. Hayatımın geri kalanı boyunca her gün mutlu olmayı seçiyordum ve hiçbir şey ve hiç kimse bunu benden alamayacaktı. Hiçbir şekilde.

Ama neden her şey farklı olamadı?

"İyi misin?" diye sordu, sözlerini ağırdan alıyordu, beni izlerken yüz ifadesi dehşet ve şok karışımı bir ifadeye bürünmüştü.

"Evet." Yanağımı ısırdım ve hemen ardından başımı salladım. "Hayır."

O gözler yüzüme dönmeden önce bir anlığına arkamda bir yere kaydı. O yabancı ifade, en sevdiğim o acımasız Rip suratında kayboldu. Göğsü derin bir nefesle genişledi ve "Gidip onun kıcını tekmelememi ister misin?" diye sorarken tamamen ciddiye.

"Evet."

Büyük ayaklarından biri hareket etti.

"Ama yapma." Elimini tersiyle gözlerimi silmek için uzandım, her ihtimale karşı o sabah su geçirmez maskara sürdüğüm ve yüzüme sabitleyici sprey sıkıdığım için şükrettim. Bunun beni etkilemesine izin vermemem gerektiğini biliyordum. *Daha iyi biliyordum.* Ben daha iyiydim.

"Luna...."

İşaret parmağımla gözlerimin altını sildim ve içimden bir ürperti geçtiğini hissettim, şiddetli ve rahatsız edici, omuzlarımdan başlayıp aşağı doğru iniyor ve sadece... emiyordu. Sadece emiyor, emiyor, *emiyordu.* Her şeyin birazcık farklı olmasını istemek gerçekten çok mu zordu? Sadece bir cenazeye gelmek ve etrafında büyüdüğüm ve devam etmek için elimden geleni yaptığım şeyi hatırlatmadan bunu atlatmak?

Tam olarak sabit olmayan bir sesle "Bana bir dakika verir misin?" diye sorduğumda aklımı kaçırdığımı anladım.

Bunu düşünmedi bile. "Elbette."

Dudaklarımı yaladım.

Genç bir kızken, annem beni doğururken ölmeseydi her şeyin nasıl olacağını merak ederdim. Tanıdığım tek anneden daha iyi bir anne olup olamayacağını. Babamızın farklı olup olmayacağını merak ederdim.

Ama yaşımla ilerledikçe her şeyin daha kötü olabileceğini fark ettim.

Her şeyin ne kadar farklı olabileceğini asla bilemeyeceğimi kabul etmek zorundaydım.

Tek yapabildiğim orada durup nefesimi yavaşlatmak, nefes alıp vermektir.

"Sadece otuz saniye daha," dedim ona sessizce, göğsümdeki ağrıyı görmezden gelmeye çalışarak.

Ama beni dinlemedi. Hareket etti ve ben daha ne olduğunu anlamadan sıcak ve ağır bir şey omuzlarımla ve kollarımla üzerine düştü.

Elleri olması gereken şey omuzlarımdan, ceket olması gereken şeyin üzerinden sarktı ve kollarımla üzerinden aşağı doğru kayd, elleri kaslarımla ve kemiklerimin üzerinde gevşekçe şekillendi. Avuçlarının ve parmaklarının derisi sonunda bileklerime indi. Sıcaktı. Avuç içleri ellerimi kavrayana kadar aşağı doğru hareket etmeye devam etti. Parmakları orada oyalandı. Onları orada tutuyordu.

Sonra düştüler.

Onun gerçekten iyi bir adam olduğunu hep biliyordum.

İşte o zaman kendimi bir adım geri atmaya zorladım. Nefes almaya. Mezarlıkta, Ripley'in ceketi omuzlarımdayken burnumu çektim ve parmağımla gözlerimin altını bir kez daha sildim, aynı anda hem her şeye hem de hiçbir şeye baktım.

Gözlerimi tekrar silerken Rip'e bakmak o kadar da zor olmadı. Yüzü yine o soğuk, mesafeli ifadesine dönmüştü. Kaba değildi. Şaşırmamıştı. Sadece... soğuk.

"Teşekkür ederim," dedim ona gerçekten gurur duyduğum bir sesle. "Artık gidebilir miyiz?"

Beyninden bir şeyler geçtiğini söyleyen tek şey burun deliklerinin açılmasıydı çünkü yüz hatları başka bir şey anlatmıyordu.

Sonraki üç saat boyunca paylaştığımız tek kelime, bir benzin istasyonuna yanaşıp içerideki fast food'dan hızlıca bir şeyler almak isteyip istemediğimi sormasıydı, ama o kadar.

Tüm bunlardan sonra evime yanaştığında -telefonum Lily'nin eve gelmesine bir saat olduğunu söylüyordu- uzandım ve direksiyonun üzerinde duran elimi onunkinin üzerine koydum. Yıllardır yanlışlıkla parmaklarımızı birbirine sürtmekten fazlasını yapmamıştık ve burada, bir günde iki kez, bundan fazlasını yapmıştık. Böyle şeylerin işe yaraması ne garip.

"Teşekkür ederim, Rip." O mavi-yeşil gözlerle karşılaştım ve ona "Kız kardeşim Cumartesi günü mezun oluyor. Saat altıdan sonra gelmek istersen, başımızın üstünde yerin var. Yiyecek, içecek falan alırsın."

Sadece bir kez sıktım ve sonra geri çektim.

Kapıyı açtım ve dışarı kaydım. Sonra kapıyı kapattım, kaldırıma bir adım attım ve elimi kaldırdım.

El sallamadı.

Ama arabayı sürmeden önce ön kapımı açmamı bekledi.

Odama gittim, kıyafetlerimi değiştirdim ve sonra ağladım. Büyükanne Genie için.

Kız kardeşlerim için.

Hiç tanımadığım annem için.

Geçmiş, şimdiki zaman ve gelecek için.

Ama en çok kendim için.

Bölüm 9

Cuma sabahı toplantılarını *sevmesem de*, onlardan pişmiş havuçtan nefret ettiğim kadar nefret etmiyordum.

Ancak o Cuma günü bir istisna olabilirdi.

Bir önceki gün... hayatımın en iyi günü değildi ama en kötüsü de değildi. Eve bırakıldıktan sonra bile daha iyiye gitmemişti. Yüzümü silmeden ve kendime ne kadar harika şeylere sahip olduğumu hatırlatmadan önce bir saate yakın olduğunu tahmin ettiğim bir süre ağlamıştım.

Lily sanki eve dönmemi beklemiyormuş gibi avazı çıktığı kadar "LUNA!" diye bağırarak eve daldığında gözlerim hâlâ kızarmış ve şişti.

Odama koştu ve içeri daldı. Küçük kız kardeşim yatağımın kenarında otururken bana bir göz attı ve kollarını bana sararak arkamdan yatağa süründü.

"O kadar kötü mü gitti?" diye sormuştu.

"C eksiydi. Daha iyi de olabilirdi ama daha kötü de olabilirdi," diye itiraf ettim ona, ellerimi boynumu örten kollarımın üzerine koyarak.

Lily bana daha sıkı sarıldı. "Bana ne olduğunu anlatmak ister misin?"

"Oradaydılar," dedim belli belirsiz. "Annen hâlâ uyuşturucu kullanıyor.

Baban

cehennem gibi görünüyor. Rudy bileğimi yakaladı ama ben onu kolundan tuttum ve Rip onu dövmekle tehdit etti, sonra da beni yalnız bıraktı."

Sevgili küçük kız kardeşim "Kolunu kırmalıydın" demeden önce başımı en az beş kez öptü.

"Biliyorum."

"Taşaklarına tekme attı."

"En az iki kere."

"Gözlerine tükür."

"Sirke daha çok acıtır," diyerek onu güldürmeye çalıştım ve başardım da. Büyük, kocaman bir kahkaha değildi ama yine de bir şeydi.

"Rip'in seninle gelmesine sevindim," diye devam etti, sesi bir dakika öncesine göre daha hafifti.

"Ben de," dedim ön koluna, çenemi dayayarak.

Bana daha da sıkı sarıldı. "Bana patronunun neyi sevdiğini söyle, ben de onun için yapayım. Aptal Rudy'yi tehdit ettiği için bunu hak ediyor."

Ne yaptığımı bilmiyordu ve temelde bir iş alışverişi gerçekleştirdiğimizden haberi yoktu. Onu düzeltecek değildim. Endişelenmesi gereken yeterince şey vardı, bu yüzden sadece başımı salladım.

Eliyle sırtımı okşayarak, "Hadi. Red Lobster'a gidelim ve bitmeden önce çalışan indirimimden yararlanalım. Ben ısmarlıyorum."

Bu şekilde Red Lobster'a gidip erken bir akşam yemeği yedikten sonra sinemaya gittik. Lily *aklımı dağıtmak için böyle bir şey yaptığını* söylemişti ve en azından uyumaya çalışana kadar işe yaramıştı. Sonra her şey aklıma geldi. Babamın beni görmezden gelişi, sanki onun için bir ölüymüşüm gibi. Kuzenimin yaptıkları. Yıllar öncesine ait düşünmeme izin vermediğim yüz bir anı.

Hiçbir şey sakinleşmeme yardımcı olmadı ve uyumayı başardığımda da hiçbir şey beni uyutmadı. Bütün gece dönüp durdum, daha farklı yapmam gereken her şeyi ve daha farklı yapamayacağım her şeyi düşün-düm.

Sağlıklıydım. Yaşayacak bir yerim vardı. Beni önemseyen insanlar vardı. Ben.

Ve iç çamaşırı çekmecemde yepyeni bir ruj bulmuştum. her şeyi unuttum.

Lily ve ben iyi vakit geçirmiştik.

Kız kardeşim odasından çıkmadan önce işe gitmeyi başarmıştım. Haftanın hangi günü olduğunu ve ne anlama geldiğini tamamen unutmuştum.

Bir haftalık toplantılarımız vardı, bir de *aylık* toplantılarımız. Aylık toplantılarımız sadece Bay Cooper ya da Ripley'in değil, tüm *çalışanların* dört haftada bir dertlerini anlattıkları toplantılardı. Herkesin sırasıydı.

Onlardan nefret ederdim.

Belki bir gün önce yaşadıklarımın dolayısı, belki de dinlenme odasında bir sandalyede oturup çalışanların birbirleri hakkındaki şikayetlerini dinlemek yerine kabinde çalışmayı tercih ettiğim iç i n d i .

Çünkü toplantılar bunun içindi: sızlanmak. Bir sürü ve bir sürü dırdır. Bundan nefret ederdim.

Yine de toplantılar gerekli bir kötülüktü. Yıllar geçtikçe, çocuklar arasında işlerin o kadar kızıştığını gördüm ki kavgalar çıkıyordu. Ben de

Bu kadar çok erkekle o kadar uzun süre çalıştım ki, sonunda bir şeyleri aşamayacaklarını anladım. Sorun şuydu ki, eğer biri bir tartışmaya girerse, kovuluyordu.

Bu daha önce de olmuştu ve aylık toplantılar olsun ya da olmasın yine olacağından emindim.

Böylece bir saat, belki de adamların ne kadar stresli ve kızgın olduklarına bağlı olarak bir buçuk saat boyunca, çoğunlukla orada oturdum ve gözlerimi kapattığım için çağrılmamak için boşluğa baktım. Çocukluğumun çoğunu tartışan insanları izleyerek geçirmiştım; bu hiçbir şeydi.

Sıkıcıdan başka bir şey değil.

Ve sinir bozucu.

Ve dürüst olmak gerekirse biraz acı verici.

Jason hariç, birlikte çalıştığım herkesi gerçekten sevdim. Ufak tefek saçmalıkların peşini neden bırakmadıklarını anlayamadım.

"...ve herkes bir şeyler yapmakla meşgulmüş gibi davranırken benim tüm zımparalama işini yapmak zorunda kalmam saçmalık. Lanet olası kolum da yoruluyor," diye mırıldandı Jason masanın karşı tarafındaki yerinden, dirseklerini dizlerine dayamış, yüzü de sesi gibi sinirli görünüyordu.

Ben bile gözlerimi devirmiştım.

Ellerini havaya kaldıran Miguel'di. "Sen dolu-"

Bay Cooper içini çekti ve yanımdaki koltukta kaydı. Ona bir önceki günün nasıl geçtiğini anlatmamıştım ama yanına oturduğumda bana sarılmıştı, bu yüzden vücut dilimden harika geçmediğine dair bir fikri olduğunu düşündüm.

Miguel konuşmaya devam etmeden önce bir inilti duyuldu. "Zımparalama işini her zaman sen yapmıyorsun. Abartmayı bırak."

Yüzümü buruşturmadım ve göz kapaklarımın aşağıya sarkmasına izin verdim.

"Öyle görünüyor. Herkesin ağırlığını koyması ve eşit iş yapması gerekiyor. Ben de kaporta dolgusu yapmak istiyorum. Ben kaporta işi yaparım. Sadece *zımpara yapmam*."

"Ve ben sadece..." diye devam etti iş arkadaşım, ben ellerimi tutan ve yirmi dört saat önce ceketini omuzlarıma dolayan adama odaklanmak için onu uzaklaştırırken.

Gözlerim Rip'in boynundaki dövme şeridine odaklandı. O sabah ona her zamanki gibi kahvesini getirmiştım ve o da bana

Her zamanki gibi teşekkür ederim. İşlerin farklı olduğunu gösteren hiçbir şey olmamıştı.

Bu, önceki gün hakkında beklediğimden çok daha iyi hissetmemi sağladı.

Çocuklar bir süre daha gevezelik ettiler ama ben eve gitmeden önce Lily'nin mezuniyeti için bugün dükkândan almam gerekenlerin zihnindeki listesini gözden geçirmek için zaman ayırdım. Balon istemiyordu çünkü onun için helyum harcamamızı istemiyordu. Törenden sonra geç bir öğle yemeği için bir restoranda rezervasyon yaptırmak üzere aramıştım ama bizimle birlikte eve dönecek en az birkaç kişi olacağını biliyordum. Bu yüzden onları beslemek için atıştırmalık bir şeyler almam gerekiyordu. İçecekler. Buz. Cips.

"...bu haftayı kabinde geçir."

Kabin mi? Sözcükler aklımı başımdan aldı. Bir ara konuşmaya başlayan Bay Cooper'a baktım ve en sevdiğim yaşlı adama odaklandım.

"Bununla aran iyi mi Luna?" Dikkat etmediğimi fark etmemiş gibi gözleri bana odaklandı.

Kahretsin.

"O da neydi?"

Yüz ifadesinden kendini tekrar etmekte bir sakınca görmediği anlaşılıyordu. "Jason bugünden itibaren önümüzdeki birkaç hafta boyunca kabinde size yardımcı olacak."

Oh, hayır.

Hayır, hayır, hayır, *hayır*.

"O kadar da geride değilim." Elimi bilinçsizce karnıma bastırarak gülümsedim. "Yardıma ihtiyacım olursa, isteyebileceğimi biliyorum." Gözlerimi patronumdan ayırmamaya ve yüzümdeki gülümsemeyi korumaya özen gösterdim.

"Jason'ın kabini öğrenmesi hakkında konuşmuştuk, hatırladın mı?"

Odadaki herkes Jason'a bakmak için döndü. Jason, projeleri bilerek bitirmeyen ve bu yüzden benim zor durumda kalmama neden olan adam. Jason, başım belaya girdiğinde bundan çok fazla zevk alan kişi. Jason, küçük kız kardeşimi aldatan pislik.

Jason, berbat olduğunu bildiğimi bilen ve o zamandan beri benden hoşlanmayan adam. Harika.

Tek yapabildiğim başımı sallamak ve gülümsememin gerginleşmesine izin vermek oldu.

Ona bakmak bile istemiyordum. Ondan hoşlanmıyordum, o da benden kesinlikle hoşlanmıyordu ve birlikte çalışmamızın tek yolu birbirimize bir ton alan ve boşluk bırakmaktı.

Çifte harika.

"Yetişebileceğini biliyorum ama yardım alıp işleri daha hızlı halledebilirsen geç saatlere kadar kalmama gerek yok," diye devam etti Bay Cooper ve bana gerçekten bir iyilik yaptığını düşünüyormuş gibi sıcak bir gülümseme verdi.

Neden yardım etmesindense gece yarısına kadar kalmayı tercih ettiğimi anlamak için Jason'a bakmama gerek yoktu.

Benim ve hayatımdaki bu pisliklerin nesi vardı? Sanki Tanrı benim en iyi ve en kötü uçlarla tanışmamı istiyordu. Tanıştığım hiç kimseyle ikisinin arası yoktu.

"Bu konuda iyi misin, Jason?" Bay Cooper ona sordu.

Arkamdan, gerçekten tahammül edemediğim adam "Evet" dedi.

Evet.

Tabii ki böyle bir şey olacaktı.

Dün büyükannemin cenazesinden sağ çıkmıştım. Kız kardeşim yarın mezun oluyordu . Sanırım bunu da atlatabilirdim.

"Harika," diye mırıldanırken buldum kendimi.

Bugün güzel bir gün olacaktı. Her nasılsa.

* * *

Hayatımda gerçekten nefret ettiğim insanların sayısı bir elin parmaklarını geçmez.

Teknik olarak ailem diyebileceğim insanların çoğu.

Dürüst olmak gerekirse, hepsi bu kadardı.

Benim için birinden nefret etmek, nakle ihtiyacı olsa ve dünyada ona ihtiyacı olanı verebilecek tek kişi ben olsam, yine de yapmayacağım anlamına geliyordu.

Ama kibar davranıp sorsalar, tanımadığım birine böbreğimi verme olasılığım çok yüksektir.

Benim için bir insanı sevmemekle ondan nefret etmek arasında fark vardı. Şu ya da bu nedenle hoşlanmadığım pek çok insan vardı

-Bencil, kaba, kendini beğenmiş ve bunların hepsinin bir kombinasyonuydular. Ama sahip olduğum bir şeye kesinlikle ihtiyaçları varsa, büyük ihtimalle onlara verirdim. Belki bunu yaparken gülümsemezdim ama yapılması gerekeni yapardım. Yapılacak doğru şey buyusa.

Hayatım boyunca pek çok pislikle tanışmıştım, çoğuyla akrabaydım ama Jason... Jason kendi ligindeydi.

Bu çok şey ifade ediyordu.

O öğleden sonra onu çimdiklemek istemeyeyim diye burnumun ucunu çimdikliyordum.

"Bunu neden yaptın?" Yavaşça sordum, Ripley gibi konuşmak için elimden geleni yapıyordum, her iki duyguyu da hissetmesem de iyi ve sakindim... İçimden, son beş dakika içinde taşaklarına en az dört kez tekme atmıştım.

Belki yirmi kere bile.

Sırıtarak omuzlarını silkmiş olan işe yaramaz kağıt kesici, ben öğle yemeğindeyken yapması için ona bıraktığım talimatları neden açıkça görmezden geldiğini bilmiyormuş gibi omuzlarını kaldırdı. Daha kesin olamazlardı.

İki kat astar. İki kat astar. İki kat. Bir değil. İki. Peki o ne yapmıştı?

Tek kat.

Tuvalete gitmem, Bay Cooper'la cenazede olanları konuşmam ve onun da bana giden tamircinin yerine birini bulduğuna emin olduğunu söylemesi için geçen sürede Jason astarın kurumasına fırsat vermeden renkleri eklemeye başlamıştı. Boyayı nereden aldığından bile emin değildim.

Çaylak hatası bile değildi. Aptalca bir hataydı.

Ona en az beş kez astarın son kattan sonra en az yirmi dört saat kurumasını beklememiz gerektiğini söylemiştim. On dakika değil. Özellikle de ilk etapta bir kat yeterli olmamışken.

Sol göz kapağımın şimdiden seğirmeye başladığını hissedebiliyordum. Burnumdan derin bir nefes daha aldım ve sonra ağzımdan çıkardım. Bunu bilerek yapmıştı. Bilerek yanlış yaptığını biliyordum. Hayatım üzerine bahse girmiştim.

"İyi görünüyor," demeye çalıştı, kim bilir ne yapmak için bana sırtını döndü.

Gözlerim tekerleklere takıldı ve tedirginlik gömleğimin yakasına doğru süzüldü. "Jason, iki tane lazımdı."

"Ama kötü görünmüyor."

Yanaklarıma hava üfledim ve ne söyleyebileceğimi -ve söylemem gerektiğini- düşünmeye çalışırken bir saniye boyunca şişik kalmalarına izin verdim. "Mesele bu değil," dedim elimden geldiğince sabırla, çömelip kalın bir battaniyenin üzerinde duran tekerleklere bakmadan önce. Yan tarafında düzensiz renkte bir çizgi olduğunu görmek için el fenerine ihtiyacım yoktu. Tekerleğin üzerinde

kırmızının altındaki gri, kolayca. Ona bu kısmı da berbat ettiğini söylemek istedim ama... en başta astar katını atlayarak yeterince berbat etmişti. İçimden bir ses ilk etapta boya kutusunu bile karıştırmadığını söylüyordu.

"Sen söylemezsen ben de söylemem," diye kıs kıs gülmeye çalıştı yeni - ve umarım çok geçici- asistanım.

Ayağa kalktım ve iç çektim. Olan olmuştu. Artık bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Üzülmenin bir anlamı yoktu. Bundan on yıl sonra bunu hatırlamayacaktım ama.... "Her şeyin çıkması gerekiyor ve şimdi her şeyi baştan yapmak zorunda kalacağız," dedim ona, hayallerini yıkarak.

Bana "benimle dalga mı geçiyorsun" der gibi baktığını anlamak için ona bakmama gerek yoktu. Ama ne bekliyordu ki?

Bu olaydan bahsettiği anda Bay Cooper'a bir şeyler söylemeliydim.

Ama yapmamıştım ve bu benim hatamdı.

"Ve düzgün bir şekilde kuruması gerekiyor," diye açıkladım, tekerleklerin diğer tarafına doğru yürüdüm ve her şey boyunca düzensiz bir renk çizgisi daha almak için geriye yaslandım. Acele ediyordu. Bu yüzden bu kadar kötüydü. Neden acele etmeye karar vermişti, neden en başta bunu yapmaya karar vermişti, beni aşıyordu.

Hepimiz bir yerden başlamak zorundaydık. Hepimiz batırdık. Kendimi toparlayabilirdim. Ona bir şans daha verebilirdim.

Ona her baktığımda, geçmişte beni aldatmaya çalıştığından emin olduğum tüm zamanları düşündüğümde zor olacaktı.

"Kuruduktan sonra, zamanım olursa zımparalama işinin bir kısmını yapmana yardım ederim, sen de tekrar astar yapmayı deneyebilirsin," dedim.

Aval aval baktı. "Zımparalama işinde bana yardım eder misin?"

"Evet." Ona baktığımda yüzünü bana çevirdiğini gördüm... ve daha sonra da o yüz ifadesiyle hiçbir şey yapmadığını. "Sana yardım edeceğim. Bunun yüzünden şimdi geri kalamam. Eğer bir şansım olursa sana yardım edeceğim ve muhtemelen de edebilirim."

İş arkadaşım gözlerini kırıştırdı ve yirmi yaşında olması gereken adam -bu kadar mızmız olmak için fazla yaşlı- resmen ciyakladı. "Ama bu saatler sürer!"

Duh. Bana attığı omuz silkme hareketinin aynısını ona da attım. Ya talimatları okumamış ya da görmezden gelmeye karar vermiş olması onun suçuydu. Neydi o?

Ne diyorsun? İki kere ölç, bir kere kes?

"Bay Cooper kabinde size yardım etmem gerektiğini söyledi," diye başladı Jason, sesi zaten öfkeli ve şaşkıncı.

İşte başlıyoruz.

Başımı salladım. "Bu da onun bir parçası."

"Peki ya cesetçiler? Onlar neden yapamıyor?" diye sormaya çalıştı.

"Çünkü onların zaten yapacak kendi işleri var." Bunu o da *biliyordu*.

"Onlar zaten bunun üzerinde çalıştılar. Fırsat bulurlarsa yardım edip etmeyeceklerini sorabilirsin ama genellikle benden daha meşgul olurlar ve ben de senin için sormayacağım. İşleri berbat eden ben olsaydım, kimsenin bilmesini istemezdim. Her şeyi kendim yapardım ama ne yapmak istediğin sana kalmış."

Belki onun yerinde olsaydım utanacağımdan bahsetmek dünyanın en hoş şeyi değildi ama...

Bu adam on sekiz yaşındaki kız kardeşimle çıkarken başka bir kızı hamile bırakmıştı. Burada çalıştığı süre boyunca, bir oğlu ya da kızı olduğuna dair hiçbir şey duymamıştım. Ama bu beni ilgilendirmezdi.

Ona sempati duymak için içimde bir şeyler bulamadım. Diğer kız, tabii. Ama Jason? Azıcık bile değil.

"Ama..." diye boğulmaya başladı.

Gerçekten de onunla uğraşacak havada değildim. "Bak Jason, bunu yapmak istemiyorsan git Bay Cooper'a ya da Rip'e anlat. Yapacak o kadar çok işim var ki bunu senin için yapamam. Bu ayı zaten batırdım ve bunu kabul etmek zorunda kaldım. Talimatlar bıraktım ve onlara uyulmadı. Bunu senin için yapmayacağım. Nokta." Üzgünüm, üzgün değilim dostum.

Benden beş on santim kadar uzun ve düzgün bir vücuda sahip olan Jason yutkundu. Gözlerindeki öfkeyi gördüm ve bu hiç hoşuma gitmedi. Hiç hoşlanmamıştım. Bu yüzden ona mümkün olduğunca uzak durdum.

Ama... Hiçbir şey istemeyen Bay Cooper, onunla çalışmamı istedi. Onun için yapabilirdim. Yapabilirdim.

"Aptal olmaya çalışmıyorum. İki önemli adımı atlamayı kabul edemem. Doğru yapılmamış bir boya işi için binlerce dolar ödeseydim çok öfkelenirdim. Bay Cooper da bunu kabul etmezdi. Bizim bir itibarımız var ve bunun bana geri dönmesine izin vermeyeceğim. Üzgünüm ama bunu tekrar yapmak zorundasınız."

Bana hâlâ kızgın bir ifade ve o boncuk gibi, acımasız gözlerle bakıyordu.

Bay Cooper, Bay Cooper, Bay Cooper. Bunu Bay Cooper için yapabilirim.

"Ben de daha önce hata yaptım. Olur böyle şeyler," diye ekledim, onu daha iyi hissettirmeye çalışarak. "Sorun değil. Düzeltilebilir. Büyütülecek bir şey değil." Rip'e söylemek zorunda kalmadık, bunun için minnettar olmalı.

O değildi. "Ufacık bir şey için çok fazla iş var-"

Pekâlâ, belki de bu işten sağ çıkarsam Bay C bana borçlu kalacaktı. "Bu küçük bir hata değil. Büyük bir hata. Bu konuda tartışmak istemiyorum.

"Sesimi sakın, yüz ifademi hafif tutmaya çalışarak ve kafamda yirmi bir kez taşaklarına tekme atmış gibi olmamaya çalışarak ona söyledim. "Şunu buradan çıkarıp odaya götürelim de sen çalışmaya başla, ben de devam edeyim. O başlığı bir an önce bitirmeliyim ve hala çizgileri bantlamam gerekiyor."

Hareket etmedi ve cevap vermedi. Tek yaptığı, bunu yapmakta çok daha iyi olan insanlarda defalarca gördüğüm o çirkin bakışı bana atmaya devam etmekte.

Oh lanet olsun. Tekerlekleri işaret ettim. "Şimdi yapalım."

Çenesi sıkıştı ama bir süre sonra başını salladı ve sırf bu yüzden arkamı dönüp kabinin neredeyse tüm duvarını kaplayan büyük çift kapılara doğru yöneldim. Bütün arabaların rahatlıkla girebileceği kadar büyük olmalıydılar.

Ve arkamı döndüğüm anda mırıldandığım "Lanet olası orospu" cümlesini duydum.

Belki ergenlik çağında olsaydı, bu işin peşini bırakabilirdim.

Eğer bana karşı her zaman bir pislik olmasaydı, bu işin peşini bırakabilirdim.

Yalancı ve hilekâr olduğunu bilmeseydim, bu işin peşini bırakabilirdim. Ama durum öyle değildi.

Daha sonra Bay Cooper'a söyleyip söylemeyeceğime karar vererek yavaşça arkamı döndüm ki odamı tesisin geri kalanına bağlayan kapı açıldı. Karşımda yirmi dört saatten kısa bir süre önce bana oldukça iyi davranmış olan yakışıklı yüz duruyordu.

...ve geldiğim karmaşa hakkında küçük bir fikri olan bir kişi daha vardı. Ama kimseye bir şey söylemezdi. Dükkândaki diğer çocuklara babamın kim olduğunu ya da hapse girdiğini söylemezdi.

Ama kimse bunun benim yüzümden olduğunu bilmiyordu.

Rip ağır kapıyı omzuyla tutarak açtı, tulumunun düğmeleri sonuna kadar ilikliydi. Yüzü benim hakkımda farklı düşündüğünü yansıtmıyordu. "Luna, bu gece kalıp müzayedede bulduğumuz GTO için bana yardım eder misin?" diye sordu, geçmişte iki yüz kez daha sorduğu şekilde.

Hayır demeliydim. Jason'la uğraştıktan sonra, sadece eve gitmek istedim. Beni ne kadar sinirlendirdiğinden arınmak istiyordum. Ayrıca, yarın için almam gereken şeyler vardı.

Ama yine de başımı salladım.

Yirmi dört saat açık mağazalar bunun içindi.

"Sana sadece birkaç saatliğine ihtiyacım var. Mümkün olduğunca çabuk halletmek istiyorum," diye devam etti, bakışları Jason'a kaydı ve bir süre orada dinlendi.

Ondan gelen tembellik-kıç ağrısı titreşimini de hissedip hissetmediğini merak ettim, ama Jason yerde yeterince uzun süre çalışmıştı, bahse girerim fark edilmeyecek kadarını yapmıştır. Aksi takdirde... şey, aksi takdirde Rip onu kovardı diye düşündüm.

"Elbette," diye cevap verdim.

"Tamam," diye cevap verdi. Bakışları diğer adamda kalmıştı ama kaşlarının arasında bir çentik oluştuğu belliydi. Belki o da bunu gerçekten hissedebiliyordu. "Her şey yolunda mı?"

Hayır, ama "Evet." dedim.

Rip bakışlarını tekrar bana çevirdi.

Ona öyle bir gülümsedim ki, eğer beni birazcık tanısaydı, ne demek istediğimi hemen anlardı.

Rip fazla sakın bir sesle, "Bir şey olursa bana haber ver," dedi.

Bir şey olursa haber verir miydi? Bu kişiyi kalıcı pislikler listeme eklememe saniyeler kaldığını anlayabilir miydi? Jason'ı Bay Cooper'a ihbar etmeyi düşünüyordum ama onu Rip'e ihbar etmek benim için bile biraz acımasızca görünüyordu.

O kadar da kötü bir ruh halinde değildim.

Dikkatimi yakın gelecekte birlikte olacağım embesile çevirmeden önce Rip'in odadan çıkmasını bekledim.

İşimi seviyordum. Buradaki insanları sevdim. Çok şanslıyım.

Ama yine de bu insan hemoroidine katlanamıyordum. "Pekala, hadi tekerlekleri çıkaralım da başlayabilesin."

* * *

"Rip?" O gün daha sonra GTO'nun bir panelinin küçük bir parçasına bakarken seslendim. Üzerinde kurşun vardı ama onu yakmamı isteyip istemediğinden emin değildim.

-Ki bunu yapmak istemedim. Ya da yapıp yapmayacağını.

Yanıt alamadım.

"Rip?"

Hiçbir şey.

Neredeydi o?

Onu daha on dakika önce gördüğüme yemin edebilirim; cep telefonu çalmıştı ama gittiğini görmemiştim. Saatin neredeyse sekiz olduğunu anlamak için duvardaki dijital saate bakmama gerek yoktu. Eve gitmek istiyordum. Bugün her şey acıyordu. *Yorulmuştum*. Dürüst olmak gerekirse, bitkin düşmüştüm.

Ama önce Rip'e arabayı sormam gerekiyordu ve bir saat öncesine kadar burada olan diğer inşaatçı gitmişti. Ailesiyle yemek yemek istiyordu ve ben de onu suçlamıyordum. Ona gitmesini söyledim.

"Rip?" Tekrar seslendim, bu sefer daha da yüksek sesle.

Dinledim ama hiçbir şey yoktu. Bir tıkırtı bile. Ne bir ses. Hiçbir şey yoktu. Hangi cehennemdeydi?

Ayağa kalktım, bütün gün ayakta durmaktan ağrıdığı için bir elimi omurgamın tabanına götürerek daha yüksek sesle ve daha sinir bozucu bir şekilde "*Ripppppp?*" diye seslendim.

Sesim büyük, ana odada yankılandı ve beni gülümsetti.

"Rip?" Tekrar seslendim ama hâlâ bir şey yoktu.

Merdivenleri tırmanıp ofisini ve dinlenme odasını kontrol etmem birkaç dakikadan fazla sürmedi. Sonra odama gitmem sadece birkaç dakika daha sürdü ama orada da yoktu. Kapıyı açıp banyoda ona seslendiğimde yine yanıt alamadım.

Tek kelime etmeden beni burada bırakmazdı.

En azından daha önce hiç yapmamıştı. Birlikte çalışırken günün sonunda bana sarılıp veda öpücüğü vermiyordu ama asla ilk o gitmiyordu. Şimdi başlayacağından şüpheliyim.

Başka nerede olabileceğini tahmin etmeye çalışırken, belki de dışarıda olduğunu düşündüm. Arka kapıya yöneldim ve yavaşça iterek açtım, onu dinlemeye çalışıyordum. Binanın etrafındaki çit ve kapı, etrafta dolaşmaması gereken insanları dışarıda tutuyordu ama biri gerçekten içeri girmek isterse çitten atlayabilirdi. Dükkânın etrafında otomatik projektörler ve akşam altıdan sonra herhangi bir hareket olduğunda tetiklenen güvenlik kameraları vardı.

Alçak, kısık sesini duyduğumda kapıyı zar zor açmıştım. "Bahsettiğim şey bu değil."

Bir an tereddüt ettim, telefonu kapatana kadar beklemeli miydim emin değildim ama... işti.

Kapıyı arkamdan, dürüst olmam gerekirse gerekenden daha sessiz bir şekilde kapatarak, sesinin geldiği yeri takip ettim. Otopark, alınmayı bekleyen bir avuç müşteri arabası, restorasyon için listede olan üç külüstür, benim arabam ve onun kamyoneti dışında çoğunlukla boştu.

"Shorty seni yukarı getirdiklerini söyledi. Sana tek söylediğim bana söyledikleri, tamam mı?" Tanıdık olmayan bir ses beni duraklatarak konuştu.

Yalnız değildi.

Ben...?

"Neden? Çıkış paramı ödedim. *Dışarıdayım*. Dışarıdaydım. Hiçbirinin beni gündeme getirmesi için bir neden yok," diye yanıtladı Rip, başlangıçta onun sesini hayal etmediğimi doğrulayarak.

"Dostum, bilmiyorum. Ben de bir bok yapmak istemiyorum. Artık bir hayatım var. Gerçek bir hayat. Yolda bir çocuğum var; bunun bir parçası olmak istemiyorum," diye konuştu tanımadığı adam. "Bu bokun suratlarında patlayacağını biliyordum. Eminim çaresiz kalmaya başlamışlardır. Çok fazla müttefikleri yok gibi."

"Elbette bunun olacağını biliyorduk. Dikkatli olsalardı onlar da bilirdi. Ama bunun bir önemi yok çünkü nerede olduğumu bilmelerine imkan yok. Hiçbiri adımı bilmiyor. Seninkini biliyorlar mı?"

"Hayır. Neden yapsınlar ki? IRS formlarını doldurmuş değiliz. Hâlâ buralarda olduğumu bilen tek kişi Shorty, o da benimle işi olan tek kişi olduğu için. Çıktığımızdan beri onu görmedim. Bugün beni aramasının tek sebebi duyduklarını anlatmaktı. Sanırım birileri geri dönmemiz için bize ulaşmaya çalışırsa diye bizi uyarmak için."

İki saniyeden daha uzun sürecekmiş gibi görünen gergin bir sessizlik oldu. "Geri dönmeyeceğim."

"Ben de geri dönmeyeceğim. İşim bitti," diye sakince konuştu yabancı.

Rip benim duyabileceğim kadar yüksek sesle iç çekti. Sonra dedi ki, "Ben bu saçmalıklar için çok yaşlıyım. Liam bu saçmalıklar için çok yaşlı. Burada iyi giden bir işim var ve o aptallarla tekrar uğraşarak bunu mahvetmek istemiyorum."

"Öyle görünüyor," diye cevap verdi yabancı sessiz bir kıkırdamayla. "Bir şeyleri tamir etmekte bu kadar iyi olmana şaşmamalı, dostum."

"Hı-hı" sesi bir adım geri atmama neden oldu. "Siktir, dostum. Buraya herhangi bir bokun geri gelmesine ihtiyacım yok."

"Olmamalı," diye onu ikna etmeye çalıştı adam. "Bu kadar zaman sonra neden senden bahsettiklerini bilmiyorum ama Shorty başka bir şey çıkarsa bana haber verir."

"Umarım öyledir. Rip konuşmaya devam etti: "Dün San Antonio'daydım ama kimse beni görmedi. Görmüş olsalar bile bu bir şey ifade etmez."

Sessizlik oldu, sonra "Orada ne halt ediyordun?" diye sordu.

Bir duraklama daha. "Hiçbir şey. Birkaç saatliğine oradaydım. Bunun için endişelenme."

"Kimsenin seni görmediğinden emin misin?" "Eminim."

Ama Ripley'in sesindeki aksaklığı duyabiliyordum. Sesi her zamankinden farklıydı, sadece birazcık, söylediklerinde büyük bir yanlışlık olduğunu anlamama yetecek kadar.

Yalan mı söylüyordu? Onu San Antonio'da görmek istemediği kim görmüş olabilir? Ya da kim tarafından görülmek?

Ailemi hiç görmek istemedim. Konuşan biri değildim ama....

İki adım geri attım. Sonra beni kapıya götüren birkaç adım daha attım. Kapıyı sessizce açtım ve binanın içine geri döndüğümde arkamdan daha da sessizce kapattım.

Rip kendine *neyin parasını ödemişti?* Kendini ödeyecek ne vardı ki? Ve neden ikisi de bulunup bir şeylerin içine çekilmekten endişe ediyordu? Tekrar içine çekilecek ne vardı? Ve neden insanlar onun gerçek adını bilmiyordu? En başta kimin gerçek bir adı yoktu ki? Hangi durumda gerçek bir isme sahip olmamak mümkün olabilirdi ki? Kendisinin San Antonio'da görülmesini istememiş miydi?

Rip buraya gelmeden önce ne halt ediyordu?

Binanın ana odasına geri döndüğümü bile hatırlamıyordum. Üzerinde çalıştığımız arabanın yanına çömelip oturduğumu da hatırlamıyordum. Tek bildiğim, bir sonraki dikkatimi verdiğimde orada olduğum ve Rip'in kendisine geri dönmesini engellemeye çalıştığı şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştığım.

Hapse girmiş miydi? Kanundan kaçmış mıydı? Kötü bir şey mi yapmıştı?

Onun için daha önce de yalan söylemiştim ama içgüdülerim o zaman da, tıpkı o anda olduğu gibi, endişelenmemi gerektirecek bir şey olmadığını söylemişti. Hiçbir şey

kötü olabilir.

En azından o kadar kötü değil.

Çok sabırlı bir mizacı yoktu ama hiçbir zaman şiddet yanlısı olmamıştı. Beklentileri o kadar yüksekti ki onu hilekâr olarak göremezdim. Sertti ama çoğunlukla adildi.

"Luna?" diye seslendi her yerden tanıyabileceğim derin bir ses yakınlardan.

"Ben buradayım!" "Buradayım!" diye bağırdım, ayağa kalkarken ağzımda gülümseme olduğunu umduğum bir ifade belirdi.

Başımı kaldırdığımda yüzünde hâlâ şaşkın bir ifade vardı ve bir metre ötede duruyordu. Sonra o ifade kayboldu ve yapabileceğini düşündüğüm rahat ifadeye en yakın ifade o sert yüzü ele geçirdi. "Her şey yolunda mı?" diye sordu bana doğru gelirken.

"Evet, sadece sırtıma kramp girdi" derken hâlâ ona gülümsüyordum. Bana tam olarak inanmış gibi görünmüyordu.

Sonra lanet olası konuyu değiştirmem gerektiğine karar verdim. "Halledilmesi gereken bir ipucu var ama senin halledebileceğini umuyordum. Ben yapabilirim ama muhtemelen sen daha iyi bir iş çıkarırsın." Zorla gülümsedim. "Bunu yapmaktan kurtulmak ya da yalakalık yapmak için söylemiyorum ama... Mecbur kalmadıkça yapmamayı tercih ederim."

Her ne kadar sert bir adam olsa da, bu işten sıyrılmaya çalışmamdan hiç de rahatsız olmuşa benzemiyordu. "Göster bana."

Neyse ki, zaten tam o noktanın olduğu yerde çömelmişim, yoksa... Ne yapardım bilmiyorum ama bir konuda daha iyi yalan söylemem gerekirdi. Hemen yanıma çömelerek ona neden bahsettiğimi gösterdim.

"Evet," diyerek zaten bildiğim şeyi doğruladı. "Ben halledeceğim. Bunun için endişelenme."

Ben de öyle düşünmüştüm. Kalbim, beynimin hala takılı kaldığı kelimeler üzerinde hızla atarken bile ona küçük bir gülümseme verdim. *Çıkış yolunu ödedi. Gerçek adı. Bazı şeyler için çok yaşlı.*

Tüm bunların ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ama gözlerim gömleğinin yakasına kaydı ve orada olması gerekenden daha uzun süre kaldı.

"İyi misin?" diye sordu rastgele.

Bu sefer gülümsemem samimiydi ve başımı salladım. "Emin misin?" Rip soracak kadar ileri gitti.

"Evet," dedim ona. "Sadece yorgunum, hepsi bu. Dün gece bok gibi uyudum."

O mavi-yeşil gözler beni izledi ve bunun neden böyle olduğuna dair iyi bir fikri olduğunu anladım. Aynı hızla gözleri duvardaki dev saate kaydı. "Eve git. Bunu hallettim, sonra ben de çıkacağım. Yeterince işimiz var."

Ona baktım, dakikalar önce ağzından duyduğum sözleri aklımdan çıkardım. "Emin misin?"

Başını sallama sırası ondaydı.

"Tamam. Ben-" Pantolonumun arka cebinden telefonum çaldı ve onu çıkarıp ekrana baktım. Sonra tekrar cebime soktum.

Bakışları elimi takip etmişti ve çenesini yukarı kaldırdığında yüzü pürüzsüzdü, kaşları da aynı yöne gidiyordu. "Bunu alacak mısınız?"

"Hayır."

Ağzının kenarları belki bir milimetre kıpırdadı.

"Kız kardeşlerim burada olduğumu bildikleri halde son iki saattir beni arıyorlar," diye açıkladım. "Houston'a erken gittiler ve-" Ne yaptığımın farkına vararak sözümü kestim. Bu, işimi anlattığım diğer iş arkadaşlarım değildi. Elim önümde salladım ve başımı salladım. "Neyse, artık bana ihtiyacınız yoksa ben gideyim o zaman."

Rip'in kaşları çatılmıştı ama yine de başını salladı.

Geri dönmeye hazır bir şekilde bir adım geri attım. "Her şeye rağmen yarın evime gelmek istersen, kimsenin seni çok fazla rahatsız etmesine de izin vermem," diye teklif ettim ona, söz vermeyeceğini biliyordum. "Olmazsa Pazartesi görüşürüz. İyi hafta sonları."

En azından her zaman yaptığım gibi onu davet etmiştim.

"Luna," diye seslendi ben bir adım daha atmadan.

Durdum, yarı yarıya bana ihtiyacı olan başka bir şey olduğunu söylemesini bekliyordum. "Öyle mi?"

Patronum orada durmuş, ellerini kalçalarına dayamış, hiçbir zaman tam olarak anlayamadığım bakışlarıyla beni izliyordu.

Ona sııttım. "İyi misin patron?"

Ağzı seğirmeden önce tüm vücudunun nefes verişini izledim ve o alçak, homurdanan sesiyle, "İyilik olarak ne istediğine karar ver," dedi.

"O da ne?"

Bana verdiği bir sonraki ifadeyi anladım. Bu onun *Luna'nın aptal* suratıydı. Sonra kendini tekrarladı.

Kendini tekrar etmesine rağmen neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu yüzden ona bir kez daha sordum. "Hangi iyiliğe karar vermemi istediğini anlamıyorum," dedim yavaşça, sanki ne dediğini anlamayan kendisiymiş gibi.

Çünkü durum tam olarak buydu.

Dün kullanmıştım. Artık piliç sayılmazdı ama o *kadar* da unutkan değildi.

Avucunun etli kısmıyla gözlerini sıvazlayarak adımı iç geçirdi. "Yeni bir iyilik yapmaya karar ver."

"Ne yeni iyiliği?"

Rip tekrar yüzünü ovuşturdu ve bunu yaparken başını salladı. "Diğerini saymadım. Yeni bir şey seç."

Eh... *ne?*

Yüzümdeki soruyu okumuş olmalı ki Ripley mırıldandı: "Luna, diğerini sayılmaz. Başka bir şey iste."

Rip'in gelip arkamda durduğu, kuzenime çenesini kapatmasını söylediği anı beynimi doldurdu. Bunun verdiği rahatlama hala ağzımı doldurabiliyordu. Ama ondan asla faydalanamazdım. Zaten bunu asla istemezdim. "Rip, bu iyiliği hiç istemedim. Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

Yakışıklı, çarpıcı adam ellerini indirdi.

"Yeni bir iyiliğe ihtiyacım yok. İsteyebileceğimden fazlasını yaptın. Benim istediğim de buydu."

Bana aynı anda hem sevdiğim hem de nefret ettiğim o lazer gibi bakışını attı. "Umurumda *değil*," demeye çalıştı o *artık bu konu hakkında konuşmuyoruz* sesiyle.

"Rip-"

Bana yine *Luna'nın aptal* bakışını attı. "Bu sayılmaz." "Ama ben başka bir şey istemiyorum."

"Ve sana borçlu kalmak istemiyorum Luna," diye ısrar etti, beni dikkatle izliyordu. "Başka bir şey, tamam mı? Bir şeyler bulabilirsin."

Ağzımı açtım ama gözlerimin kendi kendine kapandığını hissettim. "Ripley, bana hiçbir şey borçlu olmanı istemiyorum. Senin için söylediğim tek bir şeydi. Hepsi bu."

O eli yukarı kalktı ve gömleğinin yakasını çekiştirerek bana oradaki kafatasını gösterdi. Nefesi derindi. "Sana nasıl olduğunu söylüyorum

olacak. Başka bir şey seç. Seninle o cenazeye gitmek o şey olmayacak." Neredeyse nefesimi kesecek bir bakışla beni kısırdı. "Bu hiçbir şeydi. Anladın mı beni?"

Tabii ki bir şey olmadığını düşündü. Anlamayan tek kişi oydu. "Benim için hiçbir şey değildi," dedim ona sessizce.

Patronum, önümde duran bu adam, tek kelime etmedi. Hareket etmedi. Seğirmedi. İrkilmedi.

Tartışmadı.

Sadece bana baktı.

Ve tek yapabildiğim, bunun fazlasıyla yeterli olduğunu göstermek için ona zayıf bir gülümsemeyle karşılık vermek oldu. Bana borçluymuş gibi hissetmesini istemedim. Borçlu değildi.

"Bu sayılmaz, Luna. Ne bugün, ne de yarın. Başka bir şey seç yoksa ben seçerim. Anladın mı beni?" diye sordu o sakın, soğuk, kararlı sesiyle, o gözünü budaktan sakınmayan bakışlarıyla beni delip geçerek.

Bakma sırası bendeydi. Onu izleme sırası bendeydi. Çünkü o tonu, o sesi ve ne anlama geldiğini biliyordum.

Bazen insanların yaptıkları pek çok şeyin yanlarına kâr kalmasına izin veriyor olabilirim ama bu, bana kaltak diyen, tavır sorunu olan biri değildi.

Bu, patronumun hiçbir nedeni olmadığı halde kendini bana borçlu hissetmesi idi.

Ben istemediğim halde.

Ama o sert yüzünde bir şey hareket etmeden önce tek söyleyebildiğim adıydı.

Gözlerini acımasızca üzerime dikerken göğsünün genişlemesini kesinlikle kaçıramazdım. "Borçlarımı geri ödüyorum ve yaptıklarımız sayılmaz." Çenesini yukarı kaldırdı ve benden uzaklaşmaya başladı. Bitmişti. Benimle işi çoktan bitmişti. "Evine git."

Bir süre orada durdum ve sandıklara doğru ilerleyişini izledim, bunu yaparken ellerini silmek için cebinden bir bez çıkardı.

İçimi çektim.

"İyi geceler Luna," diye seslendi omzunun üzerinden, normal konuşma sesinden biraz daha yüksek bir sesle.

"İyi geceler Rip," diye cevap verdim, kendi lanet kafamı sallayarak. Ona *neler* oluyordu böyle?

Bölüm 10

"Şuna baksana. Daha dün ped mi tampon mu kullanmaya başlaması gerektiğini konuşuyorduk sanki," dedi en yakın arkadaşım yanımdaki yerinden iç çekerek.

Aynı yöndeki masaya bakıp, masanın başındaki Lily'ye, etrafındaki bir avuç arkadaşına ve iki kız kardeşimize bakarken homurdanmaktan kendimi alamadım. Görünüşe göre yirmi altı yaşında, aylar önce rezervasyon yaptırdığım restoranda o tarafta oturmak için fazla yaşıyordum. Benim tarafımda ben, arkadaşım Lenny, büyükbabası, büyükbabasının en iyi arkadaşı Bay Cooper ve Lydia, yani San Antonio'dan ayrıldığımdan beri kurduğumuz geniş aile vardı.

Bütün gün kendimi oldukça melankolik hissetmiştim ve kız kardeşim lise mezuniyetinin yapıldığı dev arenada sahneye çıktığında daha da kötüleşmişti. Tüm kız kardeşlerimi severdim ama Lily... Lily bebektir. O hepimizin en iyisiydi.

Onun için mutluydum ama yine de küçük kız kardeşimin büyümesi beni üzüyordu.

Neyse ki Lenny bir şekilde güvenlikten geçmesine rağmen arenaya bir üfleme borusu sokmuştu - nasıl olduğundan emin değildim ama daha sonra soracaktım

-ve o şey ötmeye başlayıp yüz metre *ötedeki* herkesin kulağını ağrıttığı anda, sevinçli, acayip mutlu ve gururlu hissetmekten kendimi alamamıştım.

Küçük kız kardeşim liseden mezun olmuştu ve diğer kız kardeşlerimiz gibi sınıfının ilk yüzde 10'una girerek Lubbock'taki bir devlet üniversitesinden dörtte üç burs kazanmıştı.

Bu düşünce özellikle onun sandalyesinde arkasına yaslanıp yakınlarından birinin söylediği bir şeye kahkahalarla gülmesini izlediğimde göğsümün gururla dolmasına neden oldu.

"Hatırlatma bana. Ağlamamayı başardım ve bu şekilde devam etmek istiyorum," dedim en yakın arkadaşıma.

Elena DeMaio, ya da herkesin ona taktığı isimle Len veya Lenny, kıs kıs güldü ve bakışlarını bana doğru çevirdi. Üzerinde benden ödünç aldığı düğmeli pamuklu bir elbise vardı çünkü bir kolunu hâlâ kaldıramıyordu.

İki ay önce geçirdiği bir ameliyattan sonra, askısıyla neredeyse tatlı görünüyordu. Neredeyse.

Ama hepimiz öyle olmadığını biliyorduk ve yine de onu bu yüzden seviyorduk.

Tüm dünyada en sevdiğim insanlardan biriydi ve bu üç kez ulusal Judo şampiyonu ve bir kez dünya şampiyonu olmuş kadının sekiz yıl önce neden beni ders verdiği bir savunma sınıfından seçip arkadaşı yapmaya karar verdiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Lenny, ben terimi silerken yanıma gelmiş ve "Bir şeyler yemek ister misin?" diye sormuştu. Belki gözlerimdeki yalnızlığı görmüştü, çünkü o zamanlar ben de çok yalnızdım, belki de sadece canı sıkılmıştı, ama onunla gitmek verdiğim en iyi kararlardan biriydi.

Onun sayesinde geniş aileme birilerini daha eklemiştim - büyükbabası ve onun en iyi arkadaşı. Spor salonundaki seksi erkeklere bakmak da güzel bir bonus oldu.

"Geçen gece bana hiç mesaj atmadın," Lenny bana biraz üzgün olmam için bir nedenim olduğunu hatırlatmak yerine konuyu değiştirmeye karar verdi. "Nasıl geçti? Kim olduğunu bildiğin kişiyi gördün mü?"

Masadaki kardeşlerime baktım, sonra Bay Cooper'ın bir konuşmanın ortasında olduğundan ve beni dinlemediğinden emin oldum. Dinlemiyordu.

Elbisemdeki kraliyet mavisi ipliği koparıırken burnumu kırıştırdım ve fısıldadım: "Evet, seni arayacaktım ama günün geri kalanını Lily ile geçirdim ve dün bütün gün çalıştım."

Öne doğru eğildi. "Ve?"

Bakışlarımı tekrar masanın aşağısındaki kardeşlerime çevirdim. "Kuzenime Judo yaptım diyelim ve dirseği bir süre acıyacak."

Bana yumruk attı. Kelimenin tam anlamıyla omzuma yumruk attı ve ben de acımamış gibi davranmaya çalışmadım çünkü acımişti. "Yapmadın!"

Kolumun üst kısmını ovuşturarak başımı salladım. "Evet. Rip onu kışına tekmeyi basmakla tehdit etti ve her şey bitti." Yüzümü buruşturdum. "Lanet olsun Lenny, Amazon gücünü kendine saklamalısın. Bu acıtıyor."

Lenny gözlerini devirdi ve acımı yok saydı. "Olanların hepsi bu mu?"

Omuz silktim ve tekrar Bay Cooper'a doğru baktım. Ona anlatırken hikâyenin bu kısmını atlamıştım. "Evet, aslında. Babam bok gibi görünüyor ve kızların annesi daha da kötü görünüyor. Şu anda meth kullandığına eminim. Bu

en azından bitti. Onları bir daha görmek zorunda kalmayacağım." Gülümsedim ve ona coşkulu bir "Yaşasın" demeye çalıştım.

Bana "yaşasın" demedi ya da tek bir kelime bile mırıldanmadı ve bu her şeyi anlatıyordu.

Yanımda Bay Cooper, Lenny'nin büyükbabasının en yakın arkadaşıyla sohbet ediyordu. Lenny'nin diğer tarafında Lydia, Büyükbaba Gus ile konuşuyordu. Hepimiz birbirimizi tanıyorduk. Hatta herkes şehirdeyken çoğumuz birkaç Şükran Günü yemeğini birlikte yemiştik.

İstediğim her şey onlarda vardı.

Yanımda Lenny iç çekti ve ona bakmak zorunda kaldım. "Bu iç çekiş ne için?"

"Sebebi yok," diye yalan söyledi.

Yüzümü ona çevirdim.

Askıda olmayan tek sağlam omzunu silkişini görmemek mümkün değildi. "Bana küçükken annemin yanımda olmasını ne kadar çok istediğimi ve olmadığı için ne kadar şanslı olduğumu düşündürdün." Sözlerinin gerçekte ne anlama geldiğini söylemesine gerek yoktu. Ben anladım.

Benimki gibi bir ailesi olabilirdi. Babamla birlikte olabilirdi. Ya da uzun zamandır anne dediğim kişiyle. Ya da kötü olmayan ama hiçbir zaman iyi de olmayan ağabeyimle. Ya da Miller'ların geri kalanıyla.

Bunları kimsenin başına gelmesini istemeyeceğimi bilecek kadar ufak tefek şeyler duymuştu.

Masada yıllarca her gün uğruna kıcıımı yırttığım üç kız kardeşe tekrar bakarken, içindeki küçük bir parça onlarla aynı fırsatlara sahip olamadığım için sessizce ağladı. Bu bencilceydi ve bunu biliyordum, ama her şeyden çok biliyordum ki, eğer mecbur kalırsam, hiçbiriyle asla pozisyon değiştirmezdim. Asla.

Diğer insanların kanıksadığı pek çok şeyi nasıl deneyimleyemediğimi düşünürken en yakın arkadaşşıma fısıldadığım sözlerle engel olamadım. En azından GED diplomamın geldiği gün bir akşam yemeği yemiştim. Bay Cooper ve Lydia o günü kutlamak için beni aynı restorana götürmüşlerdi.

"Kendi kendime doğumda başka biriyle değiştirildiğimi ve ailemin tıpkı bana benzeyen başka birini yetiştirmeye gittiğini söyledim," dedim Lenny'ye sessizce, bakışlarımı masadaki iki sarışın ve bir açık kahverengi saçtan ayırmadan. "Onu nasıl götürdüklerini düşünürdüm.

Disney'e gittiğini, ona bale dersleri verdiğini ve her akşam bir masa etrafında yemek yediğini... ve muhtemelen çok mutlu olduğunu.

"İlk başlarda, onun ne kadar şanslı olduğunu ve benim nasıl *onlarla* birlikte olduğumu düşünüp ağlamak istiyordum ve bir gün babam kolumu öyle sert tutmuştu ki sarhoşken kırdığını düşünmüştüm... Onun daha iyi bir aileye sahip olmasına ne kadar sevindiğimi düşündüm çünkü en azından ikimizden biri mutlu olabilirdi. Belki o kız onlarla başa çıkamazdı. Ama ben onlarla başa çıkabilirdim, yani en iyisi buydu."

Başımı arkaya eğip tavana bakarken dudaklarımı birbirine bastırdım. Lenny'nin beni ağlarken görmesini istemediğimden değil -geçmişte pek çok kez görmüştü- ama o anda kendime bakmak bile istemediğimden. O şeyleri hayal eden aynı kişi olduğumu hatırlamak istemiyordum. Bir parçam muhtemelen bunu yapmak zorunda kaldığım için her zaman nefret edecekti ve bu anlamsız ve aptalcaydı çünkü bunu aşmıştım.

Ama yine de.

Hayatta kalmak istediğinizde, vücudunuz ve beyniniz kendilerini her şeye ikna edecektir.

Keşke Küçük Luna'yı tüm bunlardan koruyabilseydim. Tek istediğim babamdan ya da fiziksel olarak tanıdığım tek annemden ilgi ve şefkat görmekken, "*Lanet Luna*", "*Neden hep beni rahatsız ediyorsun?*", "*Gidecek başka yerin yok mu?*", "*Seni aptal küçük pislik*" ve "*Beni rahat bırak demelerini*" durdurabilirdim. Babamın bana işe yaramaz dediği ve bunu gerçek annem yerine benim yaptığım için pişman olduğunu söylediği onca zamanı durdurabilirdim. Küçük Luna'nın kulaklarını, onunla hiçbir ilgisi olmayan ama yine de onu yiyip bitiren tüm tartışmaları ve kavgaları duymaktan sağır edebilirdim.

Bunun yasını tuttum.

O kız için kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar yas tuttum. Alt dudağımı ağzıma götürdüm ve göz kırpım.

Kalbimin derinliklerinde, geç olmasının hiç olmamasından daha iyi olduğu bilgisine tutundum. Seviliyordum, bir evim vardı, param vardı ve artık bir işim vardı. Güvendeydim. Mutluydum. Hak edebileceğimden çok daha fazlasına sahiptim - beni sevmesi gereken insanların benim için dilediğinden çok daha fazlasına.

Bu düşünceleri paketledim, bir basketbol topu boyutuna getirdim ve o topu benden çok çok uzakta hayali bir ağa üçlük attım.

Buradaydım. İyiydim. Güzel bir gündü ve bana bir ay içinde on yedi yıldır sahip olduğumdan daha fazla sevgi ve mutluluk veren insanların yanındaydım.

O pislikleri bir daha görmek zorunda kalmayacaktım. Ve bugün güzel bir gün olacaktı, lanet olsun.

Kendimi toparladım ve sonunda en iyi arkadaşşıma dönüp, "Sana bir keresinde babamın kahvesine birkaç damla damlatmak istediğim için bir şişe Visine çaldığımı ama hep korktuğumu söylemiş miydim?" diye sordum.

Lenny kıs kıs güldü. "Hayır. Sapık. Sana bir keresinde Noel Baba'dan annemi geri getirmesini istediğimi söylemiş miydim?"

Yüzümü buruşturdum. "Bu çok üzücü, Lenny." Gözlerimi kırptım. "Ben de hemen hemen aynı şeyi yaptım."

"Uh-huh."

Ona kaşlarımı kaldırdım. "Sana hiç gençken on çocuk sahibi olmak istediğimi söylemiş miydim?"

İçinden gelen kahkaha her zamanki kadar güçlü değildi ama yine de atmasına sevindim. Tıpkı onun gibi yüksek sesle, doğrudan ve o kadar mutluluk doluydu ki kelimenin tam anlamıyla bulaşıcıydı. "On mu? Tanrım, *neden?*"

Ona karşı burnumu kırıştırdım. "Kulağa iyi bir sayı gibi geliyordu."

O anda içinden gelen alaycı ses biraz daha yüksekti. "Sen kafayı yemişsin Luna. Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz, dokuz, on, on?"

"İşte on bu demek." Ona sıırıttım. "Bunu gençken söylemişim, yakın zamanda değil. On çocuğa gücüm yetmez."

"Yine de. *Peki ya...* hiç?"

Thea'nın keskin kahkahasını duyduğumda tekrar masaya baktım. "Tamam, Tek Çocuk." Ben de güldüm. "Bence dört artık iyi bir sayı."

Yanımdaki arkadaşım bir cips almak için öne uzanmadan önce inledi ve yanındaki küçük guacamole kasesine daldırdı. "Bak, Büyükbaba Gus aslında benim kardeşim, babam, amcam ve büyükbabamdı ve benim oynayacak bir sürü çocuğum vardı," diye iddia etti. "Seni ne mutlu edecekse etsin, ama ben geleceğimde hiç çocuk olmamasından memnunum."

Uzanıp tabağındaki fajita parçalarından birini aldım ve ağzıma attım. Eti çiğnerken ağzımı kapatarak, "İzle, sonunda iki tane yiyeceksin," dedim. "Şimdiden o 'anne' havasını tanıdığım herkesten daha iyi yakaladın."

Gözlerini devirdi, ama öyle olmadığını iddia etmedi, çünkü ikimiz de bunun doğru olduğunu biliyorduk. Her gün yetişkin erkek bebeklerle uğraşan yirmi yedi yaşında bir kadındı. Bu işi biliyordu. İş arkadaşlarımla arkadaşım. Lenny düzenli olarak etrafındakilere bebek bakıcılığı yapıyordu.

"Sanki sen konuşacak birisin de, bish," dedi inkar edemeyeceğini bildiğini belli eden huysuz bir sesle.

Haklı olduğu bir nokta vardı.

Bir parça fajita aldı ve mırıldanmadan önce ağzına attı, "Kayıtlara geçmesi için, muhtemelen yakında şanslı dört numaraya başlamalısın. Hiç gençleşmiyorsun."

Gözlerimi devirdim, hâlâ çiğniyordum.

"Bish." "Bish."

Ona gülümsedim, o da bana sırtarak karşılık verdi.

"Konu çocuklardan açılmışken ve sen kendi başına çocuk sahibi olamıyorken..."

Yüzümdeki gülümseme hemen kayboldu. Bu benzer bir konuşmayı ilk kez yapmıyorduk. "Şu anda bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

Beni görmezden geldi. "Belki de yeniden birileriyle çıkmaya başlamanın zamanı gelmiştir."

Masaya bir göz attım. Neyse ki kimse dikkat kesilmemeye karar vermemişti. "Bu konuda konuşmak istemiyorum," diye ısrar ettim.

Yine de Lenny beni görmezden geldi. "O gümüş tilkiyle çıkmayalı ne kadar oldu?"

"Bu kadar yüksek sesle konuşmak zorunda mısın?" Fısıldamadan önce tekrar etrafıma bakındım, "Ve üç yıl, bunu biliyorsun."

"Peki ona baba demeni isteyen o adamdan bu yana ne kadar zaman geçti?"

Ve oraya gitmişti.

Bir kahkaha patlattım, ki yemekteki herkes meraklı olduğunda yapmam gereken son şeyin bu olduğunu biliyordum. "*Kapa çenenî, Len!*" Fısıldamaya çalıştım ama daha çok kahkaha olarak çıktı, lanet olsun ona.

Hayatımdaki ilk ve tek "geri dönüşü" neredeyse unutmuştum. Sırtımdaki otuz altı yaşında, o zamanlar yirmi üç yaşındaydı.

Tabii ki, kendi sorusunu yanıtlamadan önce tarihleri düşünürken beni görmezden geldi. "Üç yıl da, değil mi?"

"Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?" Hâlâ o kısa ve tuhaf ilişkinin anısına gülmekten kırılıyor olsam da ona yalvardım.

Neredeyse hiçbir beklentim olmadan girmiştim.

Lenny'nin homurtusu bana bunu daha sonra konuşmayacağımızı söyledi. Bunu şimdi konuşacaktık. Çünkü Lenny DeMaio bir şey istediğinde, onu alırdı.

Bay Cooper bize dönüp gülümsediğı anda her şey cehenneme döndü. "Siz ikiniz neye gülüyorsunuz?"

Hay aksi. Başımı sallamaya başladım. "O-" Artık çok geçti.

"Luna'ya bir gün dört çocuk sahibi olmak istiyorsa yeniden birileriyle çıkmaya başlaması gerektiğini söylemeye çalışıyorum ve eski sevgililerinin listesini çıkarıyoruz."

"Sadece bir buçuk tane oldu ve o yarısı da tartışmalıydı," dedim ama bunun anlamsız olduğunu biliyordum.

Yine de beni görmezden geldi. "Ben de ona ilkini hatırlattım."

Bay Cooper'ın yüzü anında düştü. "Ondan hoşlanmamıştım."

En azından konuyu açmamıştı-

"Ona baba demeni isteyen o muydu?" İki dakika önce ona baktığımda bir konuşmanın ortasında olan Gus Dede birdenbire sordu.

Lenny'nin omzuna yumruk atma sırası bendeydi ama bunu asla yapmadım.

Ne yazık ki, büyükbabasının sorusunu onaylarcasına başını sallarken ne irkildi ne de bir şey hissetmiş gibi davrandı.

Ona kendisinden bahsetmiş olmasının beni neden şaşırttığını bile bilmiyordum.

Göz ucuyla Bay Cooper'ın irkildiğini gördüm. Bu adam her anlamda benim üvey babamdı. Ona bir ay sonra ayrıldığımızı söylememin bir nedeni vardı çünkü *işler yolunda gitmiyordu*. Kısa bir süre çıktığım adam ona *baba* dememi istediğı için değıl.

Bir iki yaş büyük olmasa da Bay Cooper'ın yaşlarında olan adam, "Ben de ondan hoşlanmamıştım," diye onayladı. "şimdi gümüş saçlı olanı sevdim, Luna."

Benim de vardı.

"Fena değıldi," diye onaylar gibi oldu Lenny ama sonra başını salladı. "Ama üç yıldan fazla oldu ve bence 'birine' yeni bir erkek arkadaş bulmanın zamanı geldi." Sanki o *kişi* yeterince belli değılmiş gibi bir de beni işaret etme cüretini gösterdi.

Sadece başımı salladım, içimden bir ses bunun çok hızlı kontrolden çıktığını söylüyordu. "Ben iyiyim," diye ısrar etmeye çalıştım, her ne kadar... şey, her ne kadar

Hayatımda birini istiyorum.

Şimdi sohbeta katılan Lydia iki koltuk aşağıdaki yerinden öne doğru eğildi ve elimi okşamak için uzandı. "Lenny haklı, Luna. Tek başına mutlu olabilirsin, ama hayat her zaman paylaşacak başka insanlarla daha güzeldir, sence de öyle değil mi?"

Göz kırptım.

"Size ayarlayabileceğim birkaç iyi adam tanıyorum," diye devam etti kadın, yüzü düşünceli bir ifadeyle. "İlişkileri olmadığından emin olayım, sonra sana geri dönerim."

Lenny'yi öldürecektim.

"Sorun değil, yapmak zorunda değilsin-"

"YENIDEN BIRILERIYLE ÇIKMAYA MI ÇALIŞIYORSUN, LUNA?" Lily temelde masanın üzerinden bağırdı.

Boşver onu. İşkencesini uzatacaktım. Yıllarca.

Sonra kız kardeşime başımı salladım.

kendimi gülümsemeye zorladım. "Lily, okuldayken yaşayacağın evin resimlerini neden herkese göstermiyorsun? Oldukça güzel-"

Hain kıçlı küçük kardeşim beni duymamış gibi davranarak devam etti. "BEDEN EĞİTİMİ ÖĞRETMENİM SENİN ÇOK TATLI OLDUĞUNU DÜŞÜNÜYORDU VE KIZ ARKADAŞINDAN YENİ AYRILDI."

Bunu bağırarak zorunda mıydı? Ama onun beni sevimli bulduğunu nereden biliyordu, hele kız arkadaşından ayrıldığını nereden biliyordu, aklım almıyordu.

"Hayır, sorun değil-" demeye başlamıştım ki Lenny'nin bish benliği sözümü kesti.

"Maio House'da seni tanıştırabileceğim bir ya da iki tane pislik olmayan adam var." Tanıştığımız karma dövüş sanatları salonundan bahsediyordu. Büyükbabasının sahibi olduğu ve kendisinin de yarı zamanlı çalıştığı spor salonundan. Bir gün, Gus Dede nihayet emekli olmaya karar verdiğinde, oranın işletmesini devralacaktı.

Beni oradan biriyle ayarlamasının nasıl sonuçlanacağını şimdiden hayal edebiliyordum. Bu fikir muhtemelen Bay Cooper'ın bir adamın -yattığım ikinci adam- bunu yaparken ona baba dememi istediğini bilmesinden daha fazla paniğe kapılmama neden oldu. Tanrım. Muhtemelen hayatı boyunca yara izi kalacaktı. Lenny'yi gerçekten öldürecektim. Gerçekten öldürecektim. Onu hayatımın sonuna kadar özleyecektim ama bu yapılmalıydı. Gerçekten gerekiyordu.

"Ya da yapamazsın. Sadece bunu söylüyorum," dedim ve Bay Cooper'ın gelecekteki kâbusları yerine şimdilik buna odaklandım.

Bana çok iyi tanıdığım bir yüz ifadesi takındı. "Oradan olmayan, sana ayarlayabileceğim başka insanlar tanıyorum. Benimkiler birilerini tanır. Bu kolay olur. Değil mi dede?"

Adamlarım insanları tanır.

Bunlar benim sevdiklerimdi.

Tüm bu konuşma benim hatamdı. Bir gün çocuk sahibi olmak istediğimden hiç bahsetmemeliydim. Eğer ağzımı kapalı tutsaydım....

"Aklımda birkaç adam var...." Gus Dede sözlerini yarıda kesti, yüzünde mesafeli ve fazlasıyla düşünceli bir ifade belirdi.

Pekala. Bu iş yeterince uzamıştı. "Herkese teşekkür ederim, hatta tüm restoranın duyması için bana bir şeyler ayarlayabileceğinizi ama kendi randevularımı bulabileceğimi bağırmanıza bile."

Buna ben bile inanmıyordum ve bana cevap veren sessizliğe bakılırsa onlar da inanmıyordu.

Hiçbirinin gülmemesini bir iltifat olarak kabul edecektim.

"Ben de insanları tanıyorum" dedim ve sonra durdum. "Bana öyle bakmayı kesin. Tanıdığım insanlar var ve bazen bana da asılanlar oluyor. İyimserliğiniz için teşekkür ederim."

Yine de hiçbiri tek kelime etmedi ve bu iyi hissettirdi. Söylemediler.

"O kadar da çirkin değilim. İstersem benimle çıkacak birini bulabilirim," dedim onlara kuru bir sesle.

Benim söylediklerimi duymazdan gelmeyi seçen Lily oldu. Bağırmadan önce elinin tersiyle masaya vurdu: "Peki bunu nasıl yapacağız? HERKESE LUNA'YI BELİRLİ GÜNLER İÇİN RANDEVULARA KAYDETTİREBİLECEĞİMİZ BİR GOOGLE FORMUNUN LİNKİNİ GÖNDEREBİLİRİM YA DA GRUP MESAJI ATABİLİRİZ."

Oh lanet olsun.

Lydia uzanıp elini benimkinin üzerine koydu ve bana kocaman bir gülümseme verdi. "Bunu senin için yapmamıza izin ver Luna, tatlım. Belki eğlenceli olur. Bize güvenebilirsin. Ne dersin?"

Ne dedim ben?

Ne dedim ben?

Nefesimi tuttum ve masanın etrafındaki aşırı hevesli yüzlere baktım. Hepsine. Sevdiğim insanların yüzleri. Beni seven insanların yüzleri. -Lily'nin arkadaşları hariç tabii.

Ama geri kalanı....

Lenny koluma bir yumruk daha attı, tıpkı bir dakika önce yaptığı gibi sertçe. "Yap şunu Luna," dedi arkadaş olduğumuz onca zaman boyunca kimseyle çıkmamış olan kadın. Bir kez bile.

Ama bu başka bir hikayeydi.

Onlara güvenmemi mi istediler?

Yüzlere tekrar baktım ve sonunda büyük pişmanlık duyacağımdan endişe ettiğim iki kelime söyledim. "Sanırım mı?"

Bölüm 11

Hafta sonunun geri kalanı bir bulanıklık içinde geçti.

Restoranda garsonların bize ciddi şekilde yan gözle bakmasına neden olacak kadar uzun süre kaldıktan sonra, beklediğim gibi herkes evime doğru yola çıktı. On beş kişilik grubumuz akşamın bir noktasında otuza çıkmıştı ve en yakın pizzacının menüsündeki her şeyi sipariş etmiştik. Cooper'ların benzin istasyonundan poşet poşet cips ve içecek alarak küçük bir servet harcadıklarını gördüm, bir ara sıvışıp poşetlerle geri döndükten sonra.

O kadar iyi bir ruh hali içindeydim ki, kız kardeşim Lily'nin bir ara yanıma gelip kolunu omzuma atması ve "Şekerim, arkadaşımın teyzesinin bu yaz Galveston'daki restoranında yardıma ihtiyacı var ve bizi işe alabileceğini söyledi. Ailesinin sahilde bir evi var ve onlarla kalabileceğimi söyledi. Yazın bahşişlerin *çok* iyi olduğunu, şu anda kazandığımdan daha fazla olduğunu söyledi. Çok daha fazla."

Benden izin istememişti ama bunu bana *söylememişti*.
o da yapacaktı.

Ne anlama geldiğini biliyordum. Galveston yaşadığımız yerden bir saatten biraz fazla uzaklıkta bir sahil kasabasıydı. Orada kalacaktı. Para kazanacaktı. Her ne kadar beni dinlese de, ben onun annesi değildim. Onun vasisi olduğum için bile şanslıydım. İlişkimiz her zaman benim onun sahip olduğu anne figürüne en yakın şey olmam ve benim çizgiyi aşmak istememem, kız kardeş ve... onun bakıcısı olmayı dengelemem arasında garip bir dans olmuştu.

Kendimi hiçbir zaman kız kardeşlerime ne yapmaları ya da hayatlarını nasıl yaşamaları gerektiğini söyleyecek bir konumda görmemiştim. Kendi başıma binlerce hata yapmıştım. Bırakın onlara örnek olmayı, onlara tavsiye verecek biri bile değildim. Bir şey kesinlikle saçma bir fikir olmadığı sürece, yapmak istedikleri şey konusunda genellikle çenemi kapalı tutardım.

Yazın geri kalanı için gitmesini *istemiyordum*.

Ama...

Üzüntümü gizledim ve ona gülümsedim. "Bu harika Lil. Ne zaman başlıyorsun? Restoranda iki hafta önceden haber mi vereceksin yoksa

Sadece arayıp geri dönmeyeceğini mi söyleyeceksin?" Ona neredeyse iki yıldır çalıştığı garsonluk işinden bahsederek sordum.

İki haftalık ihbar süresini dolduracağını söylemişti ama bunu yaptığında patronunun onu kovacağını iddia ediyordu. Görünüşe göre patronunun her zaman yaptığı şey buydu. Bu gerçekleştiği sürece Cuma günü ayrılacağını söylemişti, ne kadar bronz olacağını ve hafta sonları ziyarete gelebileceğimi ve sahilde takılabileceğimizi anlatırken yanağıma bir öpücük kondurmuştu.

Lily yanılmamıştı. Mezuniyetinin ertesi günü işe gitmek için evden çıktığında evde oturuyordum ve dört saat sonra geri dönüp patronunun iki haftasını tamamlamasına gerek olmadığını söylediğini anlattığında hâlâ evde oturuyordum. Yani gidiyordu.

Pazar gününün geri kalanını evde sadece Lily ile geçirdikten sonra, Thea ve Kyra sabah erkenden ayrıldıkları için - biri Austin'e diğeri Dallas'a - sonraki birkaç gün hızlı geçti. Birkaç kutu kıyafet toplamasına yardım ettim ve onunla birlikte yeni bir mayo almaya gittim. Çarşamba günü Lenny ve Büyükbaba Gus ile yemeğe çıktık. Ve o sabah, Cuma günü, işe gitmeden önce onu uyandırmaya gitmişim ve yarı uykulu bir halde vedalaşmadan önce yanaklarına dört öpücük kondurmuşum.

Birkaç haftada bir arabayla gelmeye söz vermişti, ben de ziyarete gitmeye söz vermişim ama bunun nasıl gittiğini biliyordum. Diğer iki kız kardeşim de aynı sözü vermişti ve şimdi onları yılda üç ya da dört kez ancak görebiliyordum. Ziyarete gitmeyi teklif ettiğimde, bunun için de zamanları yoktu.

Yani on yedi yaşındaki, on sekiz yaşına girmek üzere olan kız kardeşim, muhtemelen en çok bahşış topladığı bir hafta sonunda bir parti kasabasındaki bir sahil evinde mi?

Nefesimi tutmayacaktım.

Lily hala bana her gün mesaj atıyordu. Ve sadece bir telefon uzağımdaydı.

Aylar önce bir jinekolog randevusu için erken ayrılmayı talep ettiğim o Cuma günü, bulabildiğim her küçük mutluluk kırıntısına tutunmak için elimden geleni yapıyordum, bu da muhtemelen o gün iş arkadaşımın veda partisi için dekorasyon konusunda neden ekstra hevesli olmaya çalıştığımı açıklıyordu. Siyah flamaların son parçasını bantlamayı henüz bitirmiştim ki dinlenme odasının kapısında iri bir figür durdu.

Kollarım başımın üzerine çıkabildiği kadar gerilmiş ve parmaklarıma bant parçaları yapışmış halde, Ripley'e ateş etmek için başımı çevirdim

kapalı ağız gülümsemesi. Cumartesi günü uğramamasına hiç şaşırmamıştım bile. Onu ilk kez bir şeye davet etmiyordum ve o da gelmemiştii. Önemli bir şey değildi.

"Hey, patron."

İri adam odanın içinde etrafına bakınırken öylece durdu. "Bütün bunlar da ne?"

"Bugün Rogelio'nun son günü," dedim ve dinlenme odasındaki dolapların altında boydan boya uzanan ve üzerinde BYE BISH yazan karton harfleri gösterdim.

Şakağını kaşdı.

Birinin veda partisini süslemek için para almadığımlla ilgili bir şeyler söylemeye çalışmadan önce, "Öğle tatilindeyim," diye araya girdim. Şimdiye kadar gri gömlekli bir hafta geçirmiştım ve uğursuzluk getirmek istemiyordum.

Gözleri önce tabelaya, sonra da hemen yanlarındaki iki siyah balona kaydđ ve tek söylediğı o alçak sesle "Tamam" oldu.

Flamaya geri dönerek, yapıştığından emin olmak için parmağımı son bir kez banda bastırdım ve odamdan buraya sürüklemek zorunda kaldığım iki basamaklı merdivenin tepesinden atladım.

"Bütün bunlar nereden çıktı?" diye sordu, beni şaşırtarak.

Merdiveni kendi üzerine katladım ve tezgâha dayadım. "Bunu evden getirdim. İki yıl önce kız kardeşimin veda partisinde kullanmıştım." Ona dönüp baktım ve gülümsedim.

"Bir sonraki doğum gününde kullanmamı istersen evde biraz mavi flamam var," diye şaka yapmaya çalıştım.

Orada dururken kıs kıs gülmesi beni daha da gülümsetti.

"Pasta var. Eğer bir parça istersen, Rogelio birazdan buraya geleceğini söyledi. -" Saatime baktım. "-on dakika."

Patronum kıpırdamadı ama soru sormayı bitirmemişti. "Ne tür?"

"Melek yemeğı."

Ellerinden biri boğazını kaşırken yukarı kalktı ve belki de normalden bir milimetre daha fazlasını ortaya çıkardı. "Yapabildin mi?" diye sordu, muhtemelen en sevdiğim o sakın sesiyle.

"Hayır." Lily gidince, onunla geçirebileceğim otuz dakikayı başka bir şey için harcamak istemedim. "Marketten aldım. Etrafta olmazsan sana bir parça ayırıp sebze çekmecesine koyarım," diye teklif ettim, sonra da dağınıklığımlı toplamayı bitirmek için gözlerimi ayırdım.

Her şey o kadar telaşlıydı ki, Rip'in bana hâlâ borçlu olduğunu söylediği son uzun konuşmamızı düşünmeye bile fırsatım olmamıştı.

O an bunu düşünmek için doğru zaman olmadığına karar verdim. Belki bu gece eve gittiğimde. Belki daha sonra odamda Jason'ı kendimden uzaklaştırmaya çalışırken.

Bu arada evden getirdiğim tüm poşetleri yerleştirdim ve pastayı buzdolabından çıkarıp tezgâha koydum. Kâğıt tabakları daha yeni dizmişim ki -çünkü onları yıkamayacağımdan emindim ve gerçek tabak olsalardı hiçbiri yıkamazdı- Miguel odaya girdi ve "Doğum günüm için süsleme yapmadın" dedi.

Ona bir bakış attım. "Bu Rogelio'nun *veda* partisi. Doğum günü sıfırla bitmedikçe süsleme yapmadığımı biliyorsun. Peki senin kaç yaşın var? Ellinci yaşına beş yıl daha mı var?"

Yaşlı adam *bana* bir bakış attı. "Hatırlatma bana."

Güldüm.

İçeri girerken sonunda o da güldü. "Ne tür bir pasta aldın?"

"Melek yemeği, ama atlarınızı tutun. İlk dilimi Ro alacak."

"Gidiyor ve yarısını isteyeceğini biliyorsun Luna. Onun nasıl biri olduğunu bilirsin," diye ikna etmeye çalıştı Miguel, buzdolabını açıp içini karıştırmaya başlarken bile.

Ben temizlik yaparken ve Miguel'le konuşurken yemeğini ısıtmış olan Rip, masadan bir sandalye çekip içine oturdu ve önüne bir kap koydu.

İşim bittiğinde, küçük kız kardeşimden alabileceğim son öğle yemeğini aldım ve masanın aşağısına, onun yanına oturdum. Süslediğim gibi parça parça yiyordum. Salisbury bifteği, patates püresi ve buharda ıspanak. Dostum, onu özleyecektim.

Miguel benim yanımdaki koltuğa oturdu, öğle yemeği çantasını açıp bir sandviç ve bir paket cips çıkardı.

Onu dürttüm. "Bugün karının doğum günü değil mi?"

Dondu kaldı ve sonra başını kaldırıp yavaşça önündeki duvara baktı, cevabı biliyordum. "Bugün ayın altıncısı mı?" diye fısıldadı.

Rip'e baktım, o bile merakla Miguel'e bakıyordu. "Evet."

Miguel dehşete kapılmış ve paniklemiş bir ifadeyle bana bakmadan önce İspanyolca uzun ve alçak sesle küfretti.

"Bu sabah bana neden pis pis baktığını merak ediyordum." Neredeyse düşünceli bir şekilde mırıldandı, gözleri genişti. "Beni öldürecek. Doğum gününün yarın olduğunu sanıyordum."

"Seni öldürmeyecek," diye onu temin etmeye çalıştım, ama bu sözlere kendim de tam olarak inanmıyordum. Onunla tanışmıştım. Arkadaştık. Onu gerçekten öldürebilirdi.

Yüzündeki ifadeden onun da bilmediği anlaşıyordu.

"Tamam, belki, ama ne yapabileceğini biliyorum. Ona hediye aldın mı?"

Söylememişti. Söylemesine gerek yoktu, bunu söyleyebilirdim. "Yarın çocukları da yanımda götürecektim."

"Tamam, güzel." Ağzıma biraz daha yemek attım. "Bir çiçekçi tanıyorum, eğer hemen sipariş verirsiniz çiçekleri üçe kadar teslim edebilir."

Bu yüzüne biraz renk katmıştı. "Geçen ay Owen için sipariş ettiklerinin aynısı mı?"

Başımı salladım ve karşılığında bir baş selamı aldım. Aynı şey dükkândaki çocuklardan birinin başına ilk kez gelmiyordu. Adamların yarısının kredi kartı bilgileri telefonumda kayıtlıydı. Bu kadar tembel oldukları için genellikle eşlerine ve kız arkadaşlarına Noel hediyesi almalarına da yardım ederdim.

"En sevdikleri neler?" Ona sordum.

Sessizlik.

"Miguelito, hangi çiçekleri sever?" Yine boş boş bakmaya başlamıştı.

İkimiz de güldük.

"Nelerden hoşlanırsın?" diye sordu, sanki bu bir yardımımı gibi. Ama değildi. "Umurumda değil.

Bana sorma."

Miguel gözlerini kırptırdı. "Luna, erkek arkadaşların sana ne gönderdi?"

Erkek arkadaş. Sanki *gerçekten* çoğulmuş gibi. Telefonumu cebimden çıkarıp diğer erkeklerin daha önce kullandığı çiçekçinin rehberine bakmadan önce ona komik bir yüz ifadesi takındım. "Kullanmadılar. Hatırlattığın için teşekkürler," dedim, sanki önemli bir şey değilmiş gibi hafifçe ve şakacı bir şekilde söylemeye çalışarak.

Çünkü öyle değildi.

Çiçek isteseydim, kendim alırdım.

"Hiçbiri mi?" diye sordu iş arkadaşım, işin peşini bırakmayarak.

Kişiye buldum ve telefonumu aramızdaki masanın üzerine koydum.

"Hayır." "Eskisi bile mi?"

Kıs kıs güldüm ve başımı salladım. "Dur." Telefonu işaret ettim. "Ara ve çiçekleri sipariş et."

Sırıttı ve telefonunu da çıkardı, numarayı hızlıca çevirdi ve ardından telefonunu ahizenin üzerine koyarak "Kız kardeşlerinden ne haber?" diye sordu.

Rip'e neden bir bakış attığımı tam olarak bilmiyordum ama attım ve neyse ki dikkati yemeğindeydi. Ben de başımı salladım.

"Lise mezuniyetin mi?" diye sordu.

"Ah, GED'im var. Liseyi normal bir şekilde bitirmedim."

Miguel gözlerini kırıştırdı ve neyse ki çiçekçi cevap verdi, çünkü bir istek ve ardından bir adres sıralamaya başladı.

Bay Cooper mola odasına girdiğinde bifteğimin geri kalanını yemeyi başarmıştım, bir eliyle açlıktan ölüyormuş gibi karnını ovuyor, gözleri odada geziniyordu. Bana kocaman bir gülümseme attı. "Güzel görünüyor."

Miguel telefonu kapatıp derin bir iç çekerken ben de ona gülümsedim.

"Üç gibi onları iş yerine bırakabileceğini söyledi."

"Gördün mü? Şimdi seni sadece biraz öldürecek."

Miguel sırtıma iki tokat attı. "Teşekkürler, Lunita. Hayatımı kurtardın."

"Bunu kendin çözebilirdin." Ama

Miguel'in işi bitmemişti. "Luna?"

Biraz daha patates püresi yerken çenemi yukarı kaldırıp ona baktım.

Kendi sandviçinden bir ısırık aldı. "Sanırım sana bir erkek arkadaş bulmalıyız."

Bay Cooper'ın gülmeye başlamasıyla aynı anda çiğnemeyi bıraktım ve oturduğum yerin önüne tavuklu salataya benzeyen bir sandviç koydum.

Başımı salladım. "Bay C'yi görmezden gel, Miguel."

Ne yazık ki bu konuşma beni beş yıldır tanıyan adamın ilgisini çekmişti. "Ne var? Neden gülüyorsunuz, Bay C? Sizce onun da mı bir erkek arkadaş bulması gerekiyor?"

Bay Cooper'dan önce ben söze girdim. "Bu konuşmayı hafta sonu yapmıştık. Tek kabul ettiğim belki birkaç randevuya çıkmaktı. Belki. Hepsi bu."

Miguel düşünceli bir şekilde başını salladı ve ağzına bir cips attı. "Beş - hayır, üç- biliyorum."

"Oh, hayır. Senin aile toplantılarına katıldım." Diğer adam gülmeye başladı.

O anı konuyu değiştirmek için kullanacaktım. "Her *neyse*, görüştüğün ve beğendiğin adamla ne oldu? Onu işe alıyor musunuz?"

Ağzımdan çıktığı anda sorduğum soru için pişman oldum.

Özellikle de Bay Cooper'ın gözleri Ripley'e doğru kaydığında. Çok daha yaşlı olan adam yine de gülümsedi, burun delikleri tamamen gerçek olmadığını gösterecek kadar açılmıştı. "Bugün geldi. Sanırım iyi geçti ama bu konu hakkında konuşacağız."

"İyi biri mi?"

Bay Cooper'ın gülümsemesi gerçek bir gülümsemeye dönüştü. "Öyle olmayan birini işe alacağımı mı sanıyorsunuz?"

Ona sıırttım ama tek düşünebildiğim iyi bir gün geçirmemin tek nedeninin Jason'ın boğazının ağrması ve her zamanki kadar konuşmaması olduğuydu.

Ama bu konuda çenemi kapalı tuttum.

* * *

Jason'a öğleden sonrasının geri kalanı için talimatlar vermeyi henüz bitirmiştim, jinekolog randevuma gidebilmek için çantam ve anahtarlarım elimdeydi ki üst kattan gelen bağırırları duydum.

Saçmalık.

Gerçekten mi?

Herkes bir ya da iki dilim pasta almalıydı. Oldukça iyi bir gün olmalıydı. Dükkândaki adamlardan hiçbirisi odama gelip bir şeylerden şikâyet etmemişti bile.

Ve Jason beni neredeyse hiç kızdırmamıştı. Boş bir eve gitmekten korktuğum düşünülürse, yine de iyi bir gün olmuştu. Öğle yemeğini sorunsuz atlatmıştık. Günün geri kalanı da sorunsuz geçmeliydi.

Koridordan binanın ana bölümüne doğru ilerledim ve tüm iş arkadaşlarımı orada meşgul buldum, ancak ikisi durmuş ve

sanki tavandan başımızın üstündeki ofisi görebiliyorlarmış gibi yukarı bakıyorlardı.

Çantamı omzuma atarak orada durdum ve aynı yöne baktım.

"Bu konuda bir şeyler yapacak mısın?" Yukarı bakanlardan biri olan Miguel sordu.

Ona baktım. "Neden ben?"

Alay etti. "Ben onların favorisi değilim."

Gözlerimi tekrar kırıştırdım ve yukarı bakan diğer adam Owen'ın kıs kıs gülmesini görmezden geldim.

"Bende senin sihirli dokunuşun yok," diye ekledi Miguel. "Benim sihirli bir dokunuşum yok."

Owen'a baktı ve ikisi de aynı anda başlarını sallayarak onayladılar: "Evet, öyle."

"Gitmem gerek. Doktor randevum var-" Saatile baktım. "-otuz dakika."

Bağrıışmalar kısa bir an için daha da yükseldi ve hepimiz açık merdivene ve ondan çıkan sahanlığa odaklandık.

"Bir şeyler yap, Luna," dedi Owen. "Bugün Rogelio'nun son günü. Bugünün benim son günüm olmasını istemiyorum. Miguel de son günü olmasını istemiyor. Rogelio'dan başka kimse de bunun son günü olmasını istemiyor. Nasıl olduklarını bilirsin."

Tartışmak istiyordum, gerçekten istiyordum, ama kavgalarımı ne zaman seçeceğimi biliyordum ve bu durumda, bu kazanma şansım olan bir kavga değildi. Hiçbirinin yukarı çıkıp bir şey söylemeyeceğini zaten biliyordum.

"Tavuk bokları," diye inledim ve onlar gülünce gülümsemekten kendimi alamadım.

Çantamı omuzladım ve ayaklarımın dibine yere bıraktım. "Bana borçlusunuz," diye mırıldandım içimden, iş arkadaşlarımı görmezden gelip başımı sallayarak merdivenlerden yukarı çıkarken.

"Bu gece sana bir Sprite alacağım!" Owen bağırdı.

"Bu gece neler oluyor?" Durdum ve ona seslendim.

"Mickey's'de buluşacağız. Jason'a saatler önce sana söylemesini söyledim," dedi iş arkadaşım.

O lanet osuruk surat. Adamım, berbattı.

Bunu bir kenara bırakırsak, bu gece evde olma durumuma cevap veriyordu, bu yüzden ona bir başparmak işareti yaptım. "O zaman orada görüşürüz," dedim ona.

Merdivenlerden yukarı çıkmadan önce dinliyordu.

Sesler bir saniyeliğine kesildi, yine de yüksek sesli, boğuk bir öfke vızıltısı olmayı başardı, ancak merdivenlerin tepesine vardığımda tekrar başladı, daha az tanımlanamayan bir mırıltı ve daha çok birbirine bağlanmış bireysel kelimeler.

"-çok saygısızca!"

"Ben mi saygısızım? Benimle taşak mı geçiyorsun?"

"Hayır, seninle taşak geçmiyorum, Ripley! Lydia'nın duygularını incittin! Gitmemiz gerektiğini söylediği için gittik."

Ooh. Bunu duyunca irkildim. Rip'in doğum günü kutlaması sırasında onları terk etmesini gündeme getirmeyecek kadar uzun zaman geçtiğini sanıyordum. Yanılmışım. Bir adım öne çıktım ve sonra bir adım daha. Hâlâ dinliyordum.

"Neden gittiğin ya da onu neden yanında götürdüğün umurumda değil!"

"Çünkü o benim karım ve neredeyse yirmi üç yıldır öyle!" diye bağırdı en sevdiğim patronum.

Üç adım daha attım, dinlenme odasını geçtim ve ofis kapısına yaklaşırken kelimeler gerçek oldu.

"Evet, son karın öldükten bir yıl sonra evlendiğin karın. Saygısızlıktan mı bahsetmek istiyorsun?"

Bay Cooper daha önce evlenmiş miydi?

Kapıya göz kırptım, kendimi... Bilmiyorum. Şok mu olmuşum? Şaşkınlık mı?

Yaklaşık on yıldır Bay Cooper için çalışıyordum ve başka bir eş hakkında hiçbir şey duymamıştım.

Elimi kaldırırken kendi kendime, insanların bu tür bilgileri paylaşmaması için pek çok neden olduğunu söyledim. Eğer karısı ölmüşse ve bu konuda konuşmak istemiyorsa... nedenini öğrenmek, hele hele yargılamak benim işim değildi.

Hayatımda kimseyle konuşmamayı tercih ettiğim gereğinden fazla şey vardı.

Ama benim tanıdığımdan önce başka bir karısı olduğu bilgisi.... Birbirimizi çok uzun zamandır tanıyorduk ve ben ona başkalarına anlatmadığım şeyleri anlatmıştım, oysa o bana bu konuda hiçbir şey söylememişti....

Bu seninle ilgili değil, diye kendime hatırlattım. Değildi. Yakınından bile geçmedi. Sonra kapıyı çaldım.

Sesler kesildi.

Bay Cooper'dan gelen "Luna?" sesi alçak ve gergin ötesiydi.

Tabii ki ben olduğumu biliyordu. Başka hiç kimse onlar bağıırırken gelip onları rahatsız edecek kadar aptal değildi. Ya da bunu yapacak kadar cesur olan tek kişi benmişim gibi düşünebilirdim.

O korkak kediler aşağıda bir mucize bekliyorlardı. Elde ettikleri şey bendim.

"Bugünlük gidiyorum. Doktor randevum var ve Jason'ı odamda bıraktım. Gitmeden önce ikinizden birinin bir şeye ihtiyacı var mı?" Kendi sözlerime gözlerimi devirerek seslendim. Tartışmalarını ayırmak için kurnazlık yapmaya bile çalışmıyordum. Bir şeye ihtiyaçları var mıydı? Çıkmak üzereyken bunu onlara ne zaman sormuştum? Asla, işte o zaman.

Bay Cooper'ın masasının iki yanında oturduklarından ya da ayakta durduklarından, kapıya ya da birbirlerine baktıklarından emin olduğum bir duraklama oldu.

Sonra Bay Cooper seslendi, "Hayır, ben iyiyim. Sorduğunuz için teşekkür ederim." Yüzümü kapıya döndüm, çünkü ikimiz de bunun saçmalık olduğunu biliyorduk.

Sonra zar zor anladığım bir "Doktora git Luna" gümbürtüsü geldi.

"Tamam," diye tekrar seslendim, sesimin ne kadar sahte bir mutlulukla çıktığını görünce irkildim. "İyi geceler!"

Üç adım uzaklaştım ve durdum. Sonra dinledim ve bekledim.

Ama ofisin içinden tek bir ses bile gelmiyordu.

Ta ki kapı tokmağı aniden dönene ve bir de baktım ki kapının kendisi açılıyor.

Saçmalık.

Saklanmanın ya da kaçmanın bir anlamı yoktu. Bu sadece durumu çok daha belirgin ve kötü hale getirecekti. Bu yüzden normal bir şekilde aşağı inmek için merdivenlere doğru yürüdüm, sadece sahanlığa ulaştığımda omzumun üzerinden baktım. İşte o zaman beni dışarı kadar takip edenin Rip olduğunu gördüm.

İfadesi her zamanki gibiydi, sanki bir deri bir kemik kalmış bir gök gürültüsü gibiydi.

Boş ver. Ona el salladım.

"Yarın görüşürüz patron," diye seslendim ona, yanıt alamayacağımı bile bile. Huysuz küçük bir kazdı.

Cebimdeki telefonum titredi ve elime aldığımda ekranda kız kardeşimin adı belirdi.

Bana daha önce Galveston'daki Jamaica Plajı olduğunu söylediği yerin resimli bir mesajıydı.

Sonra başka bir mesaj geldi.

Lily: KEŞKE BURADA OLSAYDIN

Zavallı küçük kalbim gerçekten acıdı ama yine de ona mesaj attım.

Ben de. Seni seviyorum ve güvende ol.

Bir mesaj daha yazdım ve sonra parmaklarımı ekranın üzerinde gezdirerek gönderip göndermemeye karar verdim.

Gönderdim.

Beni unutma.

Cevabı anında geldi.

Lily: EN SEVDİĞİM KIZ KARDEŞİMİ asla unutamam.

En sevdiği kız kardeşi.

Peki, tamam. Tamam. Bana daha önce hiç böyle hitap etmemişti ama hoşuma gitti. Çok hoşuma gitti.

Buna karar verdiğim anda, boş bir eve gitme fikri bana cehennem gibi geldi. Telefonum hala dışarıdayken Lenny'ye hızlıca bir mesaj attım.

Otuz dakika içinde jinekolog randevum var. Daha sonra boş musun? İş arkadaşlarım işten sonra bir araya gelecekler, kız da gitti ve eve erken gitmek istemiyorum.

Bölüm 12

"Bak, *bak!*"

Akşam yemeği için gittiğimiz Yunan restoranından çıkarken arabasının direksiyonunda oturan ve bir eliyle bana işaret eden Lenny'ye bakıyordum. "Hayır," diye kestim sözünü. "Baktım ve o benim ligimin dışında."

İnledi.

Telefonumdaki yarı çıplak adam resmine baktım ve başımı salladım. "Öyle, Len. Bunu *görebiliyorum*. Muhtemelen sürekli ona asılan kızlar vardır. Ona bir baksana."

Görünüşe göre bana randevu ayarladığı adamın - emekli bir MMA dövüşçüsü - ona asılan bir sürü kız olduğunu tartışmaya zahmet etmedi. Eğer iddia etseydi lanet bir yalancı olurdu ve Lenny pek çok şeydi ama yalancı değildi. O bendim. Karar verdiği yol şuydu: "Beni rahat bırak. *Sen onun* liginin dışındasın."

Gülecektim ama ne söyleyeceğimi çok iyi biliyormuş ve bana izin vermeyecekmiş gibi devam etti.

"Sen en iyisisin Luna."

Ona gülümsedim ve bir omzumu kaldırdım. "Benim de bazı anlarım oluyor," diye şaka yapmaya çalıştım.

"Kaybedecek neyin var ki? Adam seksi ama sende de Külkedisi havası var," demeye çalıştı.

Gözlerimi deviriyordum çünkü benim için Külkedisi örneğini kullanmasından nefret ediyordum. Genellikle kirliydim, başkalarının arkasını temizlerdim, çok çalışırdım ve birilerinin pisliğini alırdım. Luna'nın Hayatı.

"Eğer randevumuz sırasında ona asılırsa ve beni başka bir kız için terk ederse, seni suçlarım," dedim.

Kıs kıs güldü. "Eğer berbatsa, Gus Dedenizi suçlayın. Onu seçen oydu."

Oh, Büyükbaba Gus.

"Bu arada kendisiyle gerçekten gurur duyuyor. Yemin ederim elinde bir liste vardı ve son birkaç gündür bu listeden isimleri işaretliyordu. Bir adamın isminin yanına 'çok kıllı' diye bir yorum yazdığını gördüm."

Kıs kıs gülme sırası bendeydi. "O adamı seviyorum."

Lenny başını salladı. "Ben de, ama yemin ederim onu benden daha çok seven tek kişi kendisi."

Çok haklıydı. Bay Cooper sakın, uysal ve babacan ve rahatlatıcı her türlü kişisel özelliğe sahipken, Lenny'nin Büyükbabası Gus... başka bir şeydi.

"Mickey's'e gidiyoruz, değil mi?" diye sordu, iş arkadaşlarımla Rogelio'nun bizi terk etmesini kutlamak için mesai saatleri dışında bir araya geleceklerini söylediğim yere atıfta bulunarak.

"Evet."

Jinekolog randevum bittikten sonra onun spor salonuna gitmişim. Büyükbaba Gus onu götürmemi söyleyerek bize el salladı. Oradan ayrılıp en yakın alışveriş merkezine alışverişe gitmiş, sonra da yemek yemiştik. Şimdi de onu yanımda Mickey's'e sürüklüyordum. Ancak arabamı benim evimde bırakmıştık çünkü o arka koltuğun en kötü şoförüydü ve çok yavaş sürdüğüm için azar işitmek istemiyordum. Bir kolu askıdayken araba kullanmalı mıydı? Muhtemelen hayır ama bunu ona söyleyecek kişi ben olmayacaktım.

"Rip orada olacak mı?" diye sordu.

"Sanmam."

"Kahretsin" diye mırıldanması beni güldürdü. Son üç yıldır onu şahsen görmek için çabalıyordu. Ben çalışırken onu buraya getiremezdim.

"Sadece onu görmek istiyorum. Sadece bir kez," dedi.

"Sana resimler gösterdim." Onu arka plana atmak için manevra yaptığım resimler.

Ses çıkarma sırası ondaydı. "Aynı şey değil."

"Aynı," diye karşı çıkmaya çalıştım.

"Belki şanslı günümde ortaya çıkar." "Nefesini tutma yoksa bayılırsın."

Koltuklarımızın arasındaki bardak tutucusuna yerleştirdiği telefonu çalmaya başladığında ikimiz de gülmekten kırıldık. Arabasının Bluetooth'una bağlı olan GRANDPA GUS gösterge panelinin ekranında belirdi. Cevaplamak için tereddüt etmedi.

"Büyükbaba."

"Maio House'a geri dönebilir misin?"

Arkadaşımla yüzünde endişe ifadesi belirdi. "Ne oldu?"

Bir hışırtı duyuldu, sonra Gus Dede'nin fısıltılı sesi duyuldu, bir *daha bana karşı bu ses tonunu kullanırsan seni patlatırım* gibi bir şey arabayı doldurdu, ama bizimle konuşmuyordu.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kaldım ve Lenny'nin de güldüğü belliydi çünkü bana komik bir surat ifadesi takındı.

"Bir kaza oldu," diye cevap verdi bir süre sonra, sesi gizemliydi.

"Ne tür bir kaza?"

"*Birinin* birkaç dikişe ihtiyacı var ve hastaneye gitmek istemiyor ve Peter *bunu* yapmayacağını söylüyor" diye cevap vermek için hatta geri dönmekten önce bir iç çekiş ve *duymak istemediğim gibi bir* fısıltı daha vardı.

Bu Lenny için yeterli bir açıklama olmuş olmalı çünkü inledi, belli ki kim olduğunu ve büyükbabasının en iyi arkadaşının neden *birine* dikiş atmak istemediğini biliyordu. Yıllar boyunca ondan düzenli olarak burun diktğini, bir şeyleri yapıştırdığını ve hastaneye gitmeden hemen hemen her türlü çıkışı düzeltebildiğini duymuştum.

"Pekâlâ. Yirmi dakika içinde orada olurum," diye yüzünü buruşturarak kabul etti. "Tamam." Telefonu kapatmadan önce "hoşça kal" bile demedi.

Lenny iç çekti ama ben ondan önce davrandım.

"Seninle her yere gideceğimi biliyorsun ama kan görürsem bayılacağımı da biliyorsun." Bu gerçek bir hikayeydi. Gerçekten midem bulanıyordu. "Yakın olduğumuz için beni Mickey'nin yerine bırakabilir misin? Eğer geri dönme şansın olursa, o zaman gel. Olmazsa biriyle eve giderim." Ya da Uber'e binerim. İçmeyi planlamıyordum.

Parmakları çoktan burnuna gitmiş, burnunun ucunu çimdikliyordu. Kısa bir an için o *kişinin* kim olduğunu merak ettim. "Emin misin?"

"Tabii ki eminim, bish. Eşyalarım sende kalsın, bu hafta sonu senden alırım."

Hâlâ yüzünü çimdikliyordu. "Yarın spor salonunda çalışmam gerekiyor ama randevunuzdan sonra bana mesaj atın. Pazar günü bir şeyler yapabiliriz" dedi, bizi Mickey's'den bir blok öteye götürürken.

Ertesi gün bir randevum olduğunu hatırlatınca iç çektim. Şimdiden gitmek istemedim. Bu iyiye işaret değildi.

Lenny arabasını barın hemen dışındaki kaldırıma çekti ve bana birisine dikiş atacağı ya da hastaneye götüreceği için ne kadar sinirli olduğunu anlatan neredeyse yarım yamalak bir göz kırptı. Ben gerçekten

sormak istedim. "Eve gittiğinde bana haber ver, tamam mı?" diye sordu. "İşim bittiğinde hâlâ buradaysan gelip seni alabilirim."

Gülümsedim ve ona başımı salladım. "Dikkatli sür."

Lenny bana bir öpücük verdi. "Rip ortaya çıkarsa beni ara."

Arabasından inip kapıyı arkamdan çarparak kapatırken başımı salladım ve çantamı göğsüme bastırdım.

Kaldırıma çıktığım anda kornaya bastı ve hızla uzaklaşırken başımı sallamama neden olan yasadışı bir U dönüşü yapmadan önce birbirimize el salladık.

Ehliyetimi bulmam ve ona bakmayan fedaiye göstermem sadece bir saniyemi aldı. Yaşımın büyük olduğunu anlayacak kadar çok görmüştü beni. İçeri girdiğimde saat çoktan sekiz olmuştu ve tanıdığım altı kişiyi buldum: üç iş arkadaşım, üç eşim ve kız arkadaşım.

Yanlarına gidip hepsine sarılmadan önce onlara el salladım ve tam orada başka kimlerin olduğunu görmek için arkamı döndüğümde, durduğum masanın hemen yanındaki küçük masayı fark ettim.

Orada tek başına oturan Rip'ti.

Gelmiş miydi?

Şaşkınlığım yüzümden okunuyor olmalı ki Owen omuz silkti ve biraz fazla yüksek sesle, "Ro'dan bu kadar hoşlandığını sanmıyordum," dedi.

Dürüst olmak
gerekirse, ben de
bilmiyordum. Ama o
oradaydı.

Tek başına oturuyor olması beni üzdü, oysa tanıdığım dört kişiyi daha fark etmem sadece bir dakika sürdü. Mesele şu ki, oturduğu masadaki sandalyelerin hiçbiri çekilmemişti. Gerçekten de yalnız oturuyordu.

Geldi ve kimse onunla oturmak istemedi.

Daha önce Bay Cooper ile yaşadığı tartışmanın ona yardımcı olmadığından emindim ama....

Ayaklarım hareket etmeden önce ne yapacağımı biliyordum. Owen'a omuz silktilim ve nerede olacağımı söylemek için başımı yana eğdim. Bana, Lily önümde buharda pişmiş havuç yediğinde ona attığım bakışın aynısını attı. *Gerçekten mi?*

Ve, evet, gerçekten.

Lenny'ye mesaj atıp uğursuzluk getirdiğini söylemem gerekecekti.

Çok agresif görünmemeye çalışarak, önce bir Sprite almak için bara doğru yöneldim. Sonra geri döndüm ve geldiğim yöne doğru ilerledim. Rip hareket etmemiştii. Hâlâ orada oturuyordu, telefonuyla uğraşmıyordu, başka bir şey yapmıyordu ama *orada oturuyordu*. Şu anda. Düşündüğümünden çok daha tatlı olduğunu düşündüm.

"Seni burada görmek ne güzel," dedim Rip'e masasının önünden geçip orada dururken.

O ana kadar beni gördüğünden emin olmadığım patronum bana göz kırptı. "Luna."

Çok coşkulu.

Tam onunla oturup oturamayacağımı soracaktım ki, hiç zahmet etmemeye karar verdim. Sandalyeyi çektim ve yine de oturdum. "Geleceğinizi bilmiyordum."

Kirli sakallı yanağı biraz seğirdi. "Senin de öyle olduğunu bilmiyordum."

Sprite'ımdan bir yudum alırken omzumu kaldırdım. "Kız kardeşim gitti ve ben evde yalnız kalmak istemiyorum."

Kendi bardağını ağzına götürdü, amber rengi bir sıvı vardı ve bir yudum aldı. "Üniversitenin Ağustos'a kadar başlamayacağını sanıyordum" demesini beklemiyordum.

Ona üzgün bir gülümseme vermek istememiştim ama oldu ve sesimi hafif tutarak bunu örtbas etmeye çalıştım. "Öyle değil. Planımıza göre Ağustos başında onu Lubbock'a taşıyacaktık, böylece herkes okula dönmeden önce yerleşip bir iş bulabilecekti ama... arkadaşının ailesinin Galveston'da bir restoranı var ve onu yaz boyunca orada çalışmaya davet ettiler."

"Galveston?" diye sordu o muhteşem sesiyle, sohbetimizi sürdürerek beni hâlâ şaşırtıyordu.

"Evet. Sahildeki bir evde kalıyorum. Tamamen aylak aylak takılıyorum ve sefil bir zaman geçiriyorum, anlıyor musun?" Bu sefer ona gerçek bir gülümseme verdim.

Rip sadece kaşlarını kaldırdı.

"Ona ziyarete gideceğime söz verdim, o da geleceğine söz verdi... Bu surat ne için?" Gülmekle kendimi şaşırttım. "Ben de inanmıyorum. Bir kere gelirse şanslıyım. O kadar da hayalperest değilim."

Yanağının tekrar nasıl seğirdiğini hayal bile edemedim, sadece birazcık, yüzümdeki gülümsemeyi korumaya yetecek kadar.

"Artık öğle yemeklerimi kendim yapmak zorundayım. Korku filmlerini birlikte izleyebileceğim, korkunç kısımlarda benden daha dramatik bir şekilde çılgılık atan kimsem yok. Ve evim bomboş," diye devam ettim.

"Öğle yemekleriniz mi?" diye sordu.

Bana bu kadar çok soru soracak kadar ne kadar içtiğinden emin değildim ama şikayet etmeyecektim. "Hayatımı kurtarmak için yemek yapamam patron. Herkesin bildiğini sanıyordum. Yapabildiğim tek şey fırıncılık."

"Ciddi misin?" diye sordu şaşkın bir ses tonuyla. Başımı salladım.

"Gerçekten mi?"

"Evet," diye onayladım. "Ben hazır tencerede pilav bile yapamıyorum. Ya çok kuru oluyor ya da lapa gibi oluyor." Oh. "Hazır Tencere-"

"Ne olduğunu biliyorum," diye sözümü kesti.

Surat asma sırası bendeydi ama benimki etkilenmiş bir surattı. Hazır tencerenin ne olduğunu biliyordu ama romantik komediyi bilmiyordu. Tamam. "Üzgünüm."

Onu kızdırmaya çalışmama tepki vermedi, bunun yerine "Bunun içinde pilav bile yapamıyor musun?" diye sordu.

"Hayır."

"İnternette talimatlar olduğunu biliyorsun."

Şimdi de benimle dalga mı geçiyordu? Yardım edemedim ama onu biraz izledim. Şimdiye kadar ne kadar içmişti? "Evet, biliyorum."

"Ve hala batırıyor musun?"

Gözlerimi kırptırdım, Geveze Cathy'yi uzun zamandır güneş görmemiş bir bitki gibi içime çektim. "Her şeyi berbat ettiğimi söyleyemem. Daha çok... ya biraz daha fazla çiğnemeniz ya da biraz daha az çiğnemeniz gerekiyor."

Göz kırpma sırası ondaydı.

"Bu bir sürpriz. İnsanları diken üstünde tutmayı seviyorum."

Daha önce birkaç kadeh içtiğini tahmin etmemiş olsaydım, daha sonra yaptığı şey bunu doğrulayacaktı.

Sol yanağı seğirdi. Sonra sağ yanağı da seğirdi ve göz açıp kapayıncaya kadar Lucas Ripley bana gülümsedi.

Düz beyaz dişler. İnce olmayan ama dolgun da olmayan ağzı koyu pembeydi ve kenarları yukarı doğru çekilmişti. Bir gamzesi bile vardı.

Rip'in lanet bir *gamzesi* vardı.

Ve gerçek olduğundan emin olmak için ona dokunmak istedim.

Böyle bir şey düşünmekle hiç işim olmamasına rağmen, gördüğüm en şirin şey olduğunu düşünmekten kendimi alamadım.

Ama bundan bahsetmek için tek bir kelime bile edemeyeceğimi bilecek kadar akıllıydım; aksi takdirde bir daha asla ortaya çıkmayabilirdi.

"Pilav yapabiliyorsun sanırım?" demeden önce Sprite'ımın yarısını yudumlamak için kendime güveniyordum. Eğer konuşmak isterse, konuşabilirdik. Konuşma konusunda iyiydim.

"Hı-hı," diye cevap verdi, sesi neredeyse ukalaca çıkıyordu.

Karşılık olarak yapabildiğim tek şey ona sırtıtmaktı ve beş saniye daha gamzesi -ve gülümsemesi- bana karşılık verdi.

"Hafta sonunun geri kalanı için büyük planların var mı?"

Bana o kendini beğenmiş yüz ifadesini takındı. Binlerce farklı anlama gelebilecek kısa cevabı "Hayır" oldu. "Yeni bir iyilik düşündün mü?"

Buna geri döndük.

Eğer bu oyunu oynamak istiyorsa, oynayabiliriz. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Kendini beğenmiş surat, en sevdiğim ukala surata dönüştü.

"Luna." Gülümsedim. "Ripley."

"Aklına bir tane geliyor mu gelmiyor mu?" diye homurdandı ama kötü bir şekilde değil.

Ona burnumu kıvırdım ve biraz öne eğilerek sesimi alçalttım ve "Bininci kez söylüyorum patron, bana gerçekten hiçbir şey borçlu değilsin" dedim.

"Gerçekten öyle," diye karşılık verdi hemen, sesini de alçaltarak.

"Hayır, değilsin. Ödeşтик."

Gamzesi o kadar hızlı belirip kayboldu ki, onu tekrar gördüğüm için hüsnü kuruntuya kapılmış olabileceğimi düşündüm. "Senin için başka bir iyilik yapana kadar ödeşmiş sayılmayız," diye iddia etmeye çalıştı.

"Ben de sana bunu söylemeye çalışıyorum. Benim için başka bir iyilik yapmak zorunda değilsin. Zaten yapmak zorunda değildin."

Gözlerini kırptırdı. "Bir iyilik

düşün, Luna." Ben de göz kırptım.

"Sen bir iyilik düşün."

Gözlerini dikip baktı ve sesinin fısıltı denemeyecek kadar kısıldığını kesinlikle hayal etmiyordum. "Bir tane düşünmemi ister misin?"

Doğrudan göğsüme giden yolu görmezden *geldim* ve bir omzumu kaldırdım, sakın ve soğukkanlı olmaya çalıştım. "Elbette. Neden olmasın?"

Bu bana cevap vermedi. Tam düşündüğüm gibi. *O kadar kolay değil, değil mi Rip?* Ona bir mola vermeden önce kendi kendime düşündüm. "Fayans işi nasıl yapılır biliyor musun?"

"Fayans işi mi?" diye sordu yavaşça.

Başımı salladım. "Evet. Banyomu döşememe yardım etmeye ne dersin?" "Banyonu döşemek mi?" diye yineleyerek içimdeki haşereyi körükledi.

"Bu iyiliğin bir an önce bitmesini istemek konusunda çaresiz ve muhtaç olduğun için sadece fikirlerimi söylüyorum."

Eğer Rip tükürebilseydi, o anda tüküreceğinden emindim, çünkü ifadesi.... "Çaresiz ve muhtaç olduğumu mu söylüyorsun?"

Tamam, belki de sadece onunla biraz dalga geçmek istemiştim. Bu yüzden çenemi kapalı tuttum ve Sprite'ımdan küçük bir yudum aldıktan sonra ekledim, "Nasıl yapılacağını bilmiyorsan sorun değil

kiremit. Çok az insan bir arabayı senin gibi parçalara ayırıp tekrar bir araya getirebilir."

Sessizlik bir an için aramızda esnedi ve sonra üç... "Ne kadar içtin?"

Bir kahkaha patlattım. "Bu Sprite, patron. O kadar çok içmem, özellikle de çoğu insanın önünde."

Kaşları havaya kalktı. "Sen bilmiyor musun?"

Hâlâ bana sorular soruyordu. Tamam. "İçki?"

Rip çenesini eğdi.

"Bir ya da iki iyi, ama bu bile nadirdir. Ama *sarhoş* olmak? Hayır... İki kez yaptım ve o da özel günler içindi," diye bilgilendirdim onu.

"Neydi onlar?" diye sorarken parmağıyla bardağının kenarında bir daire çizdi.

Rip beni tanımaya mı çalışıyordu? Bu konuda heyecanlanmak istiyordum ama... şey... bunu neden yaptığından emin değildim. Ama sorun değildi, fazla düşünmezdim. "Yirmi birinci doğum günüm ve en iyi arkadaşımın büyükbabasının yetmişinci doğum günü."

Rip bana baktı. "Huh."

Yüzüme bir gülümseme yerleştirerek konuyu tekrar değiştirdim. "Ama cidden Rip, her şey bir yana, bu iyilik konusunda ciddi olduğumu bilmeni istiyorum. Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin. Benimle cenazeye gelmen fazlasıyla yeterliydi."

"Ne düşündüğün umurumda değil. Hala sana borçluyum."

Gözlerimi kaçırdım ve iç çekmemi engellemeye çalışmadım. Neden ısrar ettiğimi bile bilmiyordum. Sanki fikrini değiştirecekti. Sadece dileyebilirdim.

Ve gerçekten, neden bu kadar konuşkan davranıyordu? Hoşuma gitti. Çok hoşuma gitti ama hiç mantıklı gelmedi.

Tam ona *iyi olduğunu* söylemek için ağzımı açmışım ki arkamdan biri "Luna!" diye seslendi.

Tam yanımda bir erkek bedeni durduğunda omzumun üzerinden zar zor bakabildim. Başımı geriye doğru eğdiğimde tanıdık bir yüzün bana sırtıttığını gördüm.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu yirmili yaşların sonundaki adam.

"Hey, ben iyiyim. Sen nasılsın?" Ben de adama sordum.

"İyi, iyi. Owen bizi uğramamız için davet etti."

Ona gülümsedim.

"Sana söylemek istedim. Seni son gördüğümde telefonuma yapmamı söylediğin pirinç şeyini yaptım ve çok işe yaradı. Bir içki istersen haber ver. Seni anladım," dedi ve elini üzerimden çekmeden önce Rip'e hızlı bir bakış attı. "En azından bunu yapabilirim."

"Sana haber veririm ama işe yaradığına sevindim."

"Görüşürüz," dedi sırtarak ve arkasını dönüp bara doğru ilerleyerek küçük bir insan grubunun içinde kayboldu.

Rip'e dönerek kaşlarımı kaldırdım. "Birçok şeyi sipariş ettiğimiz yedek parça mağazalarından birinde çalışıyor," diye açıkladım bakışlarının adamın gittiği yönde olduğunu fark ettiğimde.

Bu, patronumun bana o uzak yüz ifadesiyle bakmasına neden oldu. "Hoş biri," diye ekledim tam olarak emin olmadığım bir nedenle.

Parmakları çenesini kaplayan kirli sakalının üzerinde gezinirken gözleri neredeyse düşünceli bir şekilde bana odaklandı.

"Ne?"

"Hiçbir şey."

"Ne?" Israr ettim.

"Hiçbir şey, Luna."

Tamam o zaman. Bana söylemek istemiyorsa, benim için sorun yoktu. "Luna!" diye bağırdı barda başka bir tanıdık ses.

Omzumun üzerinden baktığımda, içeri ilk girdiğimde selamlaştığım ve arkamda duran bir grup iş arkadaşımın beni kendilerine doğru çektiğini gördüm. "Benim yerime oturabilirsin!" diye teklif etti içlerinden biri.

"Ben iyiyim!" Ben de bağırdım. "Burada iyiyim."

"Emin misin?"

Onlara bir başparmak verdim.

Tekrar ileriye baktığımda Rip bir içki daha alıyordu ve beni izliyordu.

"Ne?" Ben sordum.

"Buradaki herkesi tanıyor musun?"

Onunla oyun oynadığımı anlamasını umarak gözlerimi devirdim.

"Herkes değil. Sadece yarısı gibi," diye şaka yaptım.

Dürüst olmak gerekirse, bana inanmış gibi görünüyordu, ama hoşuma gitmeyen şey, çenesinin yana kayması ve açıkça "Bebek bakıcısına ihtiyacım yok" derken sesinin gerginlikten dürüstçe biraz keskinliğe dönüşmesiydi.

Elimde değildi. Kaşlarımı
çattım. "Bebek bakıcılığı
yapmıyorum."

"Benimle oturmak zorunda değilsin," dedi birdenbire soğukkanlılıkla.

Kıçına ne girmişti böyle? "Bunu biliyorum. Buraya geldim ve seninle oturdum. Başka bir yere oturmak isteseydim otururdum," dedim ona, sözlerini ve ses tonunu anlamaya çalışarak. "Ama burada oturmamı istemiyorsan kalkıp gidebilirim. Beni etrafta istemezsen duygularım incinmez. Misafirliğimi yıpratmak istemiyorum."

Lanet olsun, neden onun yerine tek başına oturmak isterse duygularımı incitmeyeceğini söylemedim ki? Bunu kendimle ilgili yapmak istememiştim. Ama yine de taburemi geri itip ayağa kalkmadım. Ona sözlerini ve ses tonunun beni rahatsız ettiğini göstermeyecektim.

Çünkü yapmadılar.

Hem de çok.

Başka bir şey söylememe fırsat kalmadan çantamın içinden telefonum çalmaya başladı. Rip onunla oturmamı istediğini ya da istemediğini doğrulayacak ya da reddedecek tek bir kelime etmedi. Bana gitmemi de söylemedi ama bu beni daha iyi hissettirmedi. Telefonu kapattığımda ekranda THEA'nın yanıp söndüğünü gördüm ve beni duyabilmesi için elimi ağzıma götürerek cevap verdim.

"Alo?" Zaten hemen hemen bağırıyordum.

"Luna," diye sulu sesi geldi hattan. "Evime zorla girdiler."

Donup kaldım. "Ne?"

"Benim evim. Eve zorla girdiler," diye açıkladı, arka plandaki gürültüye rağmen duyabildiğim kadar yüksek bir sesle burnunu çekerek. "Ne yapacağım ben?"

Kahretsin. "Polisleri ara ama acil durum hattını değil," diye geveledim, düşünmeye çalışıyordum. "Dairede hâlâ kimsenin olmadığından emin misin?"

"Olumlu," diye onayladı, sesi titrekti ve açıkçası oldukça paniklemiş gibiydi, onu suçladığımdan değil. "Sen... gelebilir misin?"

"Evet," diye hemen kabul ettim. "Evde değilim ama birazdan çıkacağım. Polisi ara ve ne aldıklarının bir listesini yapmaya başla. Ama ne olursa olsun, üzülme, tamam mı? Bunlar sadece eşya. Önemli olan senin iyi olman."

"Tamam, şimdi arayacağım ama acele edin lütfen."

Sesindeki korkuyu fark ettiğimde midem bulandı. "Yapacağım. Belki hiçbir şeye dokunma. Bilmiyorum. Cevap veren görevliye sor, tamam mı? Elimden geldiğince çabuk orada olacağım." Yutkundum. "Yine de iyi olmana sevindim. Ama stres yapma. Her şeyin yeri doldurulabilir. Bana adresini mesaj at, Thea, tamam mı? Beni aramaktan kurtarmış olursun."

Bana kırık bir veda ederek telefonu kapattı ve ben de taburemi geriye itip ayağa kalktım.

Zavallı Thea. Nasıl hissettiğini hayal bile edemezdim, hele ki polisleri aramadan önce beni aramış olmasına hiç. Açıkçası gelmemi istemesine şaşırmıştım ama bana ihtiyacı olsa ona asla hayır demezdim. Kız kardeşlerimin hiçbirine. Ya da değer verdiğim herhangi birine. Ama bu, üç kız kardeşimin en büyüğüyle olan ilişkimin, o taşınmadan önce gergin olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Ona sarılmaya çalıştığım ve onun da beni iterek onu rahat bırakmamı söylediği geceden beri. Bu söz dizisinden diğerlerinden daha çok nefret ediyordum. Gerçekten nefret ediyordum.

Neden bunu düşünüyordum ki? Bir daha yapmayacağıma dair kendime söz vermiştim.

Sakinleştirici bir nefes alarak ekran kilidimi açtım ve hızlıca uygulamaları gözden geçirmeye başladım.

"Her şey yolunda mı?" Rip sordu, dürüstçe bana orada olduğunu hatırlattı. Nasıl unuttuğumdan emin değildim ama unutmuştum.

İhtiyacım olan uygulamayı açtıktan sonra ona baktım ve "Kız kardeşimin dairesine zorla girilmiş" diyerek dışarı fırladım.

Kaşlarının arasındaki küçük çentik yukarı kalktı. "O iyi mi?"

"Sesi pek öyle gelmiyor," dedim ona, telefonuma bakarken beni götürecek bir araca ihtiyacım olacak adresi girdim. "Benden onu görmemi istedi, bu yüzden eve dönüp oraya gitmem gerekiyor."

"Nereye?"

Uygulamada bir araç bulmak için arama simgesine basarken ona bakmadım. "Dallas. Dallas'ta yaşıyor." Çantamı kaptım ve arama yaparken ekranın yanıp sönmesini izledim.

"Ne yapıyorsun?" Rip hemen sordu.

"Beni eve götürecek bir araba bulmaya çalışıyorum," dedim ona, hâlâ ekranıma bakarak. "Arkadaşım beni bıraktı."

Tabureyi görmek yerine geri ittiğini duydum. "Ben seni götürürüm."

Bu beni ona bakmaya itti. "Zorunda değilsin."

"Seni götüreceğim ve iyilik hakkında da bir şey söyleme." Çoktan kalkmış ve masanın etrafında dolaşmaya başlamıştı. "Hadi gidelim."

Gözümü kırptım ama... Uygulamadan çıkmak için simgeye bastım.

Belki de onunla biraz daha tartışmalıydım ama... belki de gerçekten düşünme fırsatı bulduğunda bunu bir iyilik olarak sayacaktı. Beni San Antonio'ya götürmesi sayılmadığı için pek umutlu değildim, bu yüzden beni birkaç dakika uzağa götürmesinin sayılacağından şüpheliydim ama...

Onun seçimi.

Başımı salladım ve kapıya doğru yöneldim, muhtemelen Rip hemen arkamda olduğu için meraklı bakışlarla beni izleyen iş arkadaşlarıma dalgın dalgın el salladım. Bardan çıkmam saniyelerimi aldı. Rip sokağın aşağısını işaret etti ve yarım blok ötede sarı kamyonetini gördüm. Hiç vakit kaybetmeden ona ulaştık ve beni içeri almak için yolcu kapısının kilidini açtı. Emniyet kemerimi takar takmaz sokağa çıktı.

"İyi misin?"

Nefes aldım, ön camdan dışarı baktığımı fark etmemiştim. "Evet, ben iyiyim. Sadece kız kardeşim için biraz endişelendim," diye açıkladım, adını bilmediğini düşünerek. "Beni aramasına şaşırdım sanırım. Evine zorla girilmesine o kadar da şaşırmadım. Dairesi bulunduğum en iyi muhitte değil."

"Tek başına mı yaşıyor?"

"Hayır, onun bir oda arkadaşı var." Burnumdan bir nefes daha alıp verdim. "Özür dilerim Rip, sana yolu tarif etmemi ister misin?"

"Oraya nasıl gideceğimi biliyorum."

Bir nefes daha aldım, bir nefes daha verdim. "Beni götürdüğün için çok teşekkür ederim," dedim ona.

"Uh-huh."

Saate baktım ve bir esnemeyi geri yuttum. Evine vardığımda saat gece yarısını geçmiş olacaktı. O sabah 5:45'te kalkmıştım. Biraz kahve yapabilirdim ve bunu gayet iyi yapabilirdim. Yani, mümkün olduğunca iyi. En kötü ihtimalle, camları açıp havanın beni uyandırmasına izin verirdim.

Düşüncelerim sandığımdan daha uzun sürmüş olmalıydı çünkü bir baktım Rip kamyonetini garaj yoluna çekiyordu.

Garaj yolum.

Kendimi toparlamam gerekiyordu. Sakinleşmeliydim. Odaklanmalı ve mümkün olduğunca çabuk gitmeliydim.

"Getirdiğin için çok teşekkür ederim," diyebildim.

Arabayı park edip koltuğa yaslanırken Rip'in bakışları bana odaklanmıştı ve bana dönmeden önce gözlerinin omzumun üzerinden evime kayışını izledim. Dudaklarını yaladı ve bana tartışmamamı söyleyen o patron-adam sesiyle, "Eşyalarını topla. Ben burada bekleyeceğim."

Belki de normalden biraz daha fazla içmişti. "Beklemene gerek yok. Benim mahallem oldukça güvenlidir."

Kimsenin bana o anda benimle paylaştığından daha yavaş bir göz kırpması vereceğinden şüpheliydim.

Durup o sabah taktığım bileziğe bakmasını izledim. Günün eğlencesi Lily'nin yıllar önce bana yaptığı, üzerinde beyaz boncuklarla siyah harflerle LOVEYOU yazan eski bir bileklikti. İçini çekti ve gözlerini tekrar yüzüme dikti. "Luna, seni Dallas'a götürüyorum. Eşyalarını topla."

Bölüm 13

"Bunu gerçekten yapmak zorunda değilsin."

Rip, evime gelip bana bombayı patlattığından beri ona beş farklı kez söylediğim aynı sözleri söylerken oflayıp puflamadı ya da gözlerini devirmedi bile.

Luna, seni Dallas'a götürüyorum. Eşyalarını al.

Tabii ki aklı başında her insanın vereceği tepkiyi verdim. Orada oturup bir dakika kadar boş boş baktım, ta ki o bana kaşlarını kaldırıp "*Gece daha gençleşmiyor bebeğim*" diyene kadar. *Hadi gidelim.*

Ve bu, *bu* beni kendime *getirdi*.

Bu da bizi neden beni götürmek zorunda olmadığı ve neden götüreceği hakkında beş dakikalık bir ileri geri tartışmaya başlattı. Yani benimle konuşurken oflayıp puflamadan ve kafasını sallamadan zorlukla konuşabiliyordu. Bu geceye kadar gamzesi olduğunu bile bilmiyordum. Yine de beni Dallas'a götürmek mi istiyordu?

Birine bana yardım etmemesini söyleyecek türden bir insan değildim ama bu hiç mantıklı gelmedi.

Yine de yirmi dakika sonra kendimi içinde kıyafetlerim, diş fırçam, kontakt lensim ve solüsyonum olan bir çantayla onun kamyonetinde buldum.

İçimi çektim ve omzumu cama yasladım. "Rip...." "Luna."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, karanlık taksideki profilini izledim. "Arkanı dön ve beni geri götür. En başta arabaya binmemeliydim bile. Bunu yapmana gerek yok. Eminim yapacak daha iyi işlerin vardır."

"Bilmiyorum."

Gözlerini bana çevirmesine neden olan bir nefes üfledim.

"Bilmiyorum," diye tekrarladı, uzun parmakları direksiyon simidinde esniyordu.

Tekrar iç çektim. "Sadece küçük bir yalandı Ripley."

"Benim için polislere yalan söyledin Luna. Eğer bilmiyorsan bu ağır bir suçtur. Bunun küçük bir yanı yok."

Sanırım *bunu* tartışmanın bir anlamı yoktu. Elimi yüzüme götürdüm ve bir nefes aldım, bakışlarımı ona doğru kaydırdım, sinsî olmaya çalıştım, böylece o da

beni bunu yaparken göremezdi. *Kimdi* bu adam? Benimle gerçekten konuşup bir şeyler sormasından ve nazik olmaya çalışmasından şikayetçi değildim ama....

"Seninle gelmem konusunda neden bu kadar baş belası oluyorsun?" diye sordu aniden, düşüncelerimi geri getirmeye zorlayarak.

Bakışlarımla sinsi olmaya çalışmayı bıraktım ve sadece baktım. "Ben baş belası değilim. Sen oluyorsun." *Karşımdakinin patronum olduğunu* hatırlayarak parmaklarımı büktüm. "Bunu Cooper's'ın sahibi olmana ve benim de senin çalışanın olmama duyduğum saygıyla söylüyorum bu arada. Lütfen beni kovmayın."

Başını salladı ve bunun beni kovmayacağı için mi yoksa sadece sinirlerini bozduğum için mi olduğundan emin değildim.

Rip'i tanırıyorsa, ikisi de olabilir.

"Bak, benimle geldiğin için minnettarım. Gerçekten, Rip. Arkadaşlığını seviyorum. Bunu biliyorsun." Dönüp bana bakmasını kaçırmadım, sadece bir saniyeliğine, sadece bir saniyeliğine, ama kaçırmadım. Asıl mesele, bunu yaparken yüz hatlarında beliren temkinli ifade hakkında ne düşüneceğimi bilemememdi. "Ama sana söyledim, bana borçlu değilsin. Dürüst olmak gerekirse, eğer sen... gönüllü olmasaydın muhtemelen en iyi arkadaşımı benimle gelmesi için arardım." Bana eşyalarımı almamı söylemesini gönüllü olması olarak adlandırabilir miydim emin değildim ama yeterince yakındı. "Benimle geldiğin için gerçekten minnettarım ama rahatsızlık vermek istemiyorum."

O uzun parmaklar tekrar büküldü ama dikkati ileride kaldı. "Değilsin."

"Hafta sonu tatilinin en azından bir kısmını beni Dallas'a götürerek mahvediyorsun."

"Hiçbir şeyi berbat etmiyorum, Luna." Bakışlarını bana doğru kaydırdı ve başını tekrar salladı. "Rahatsızlık verdiğini kim söyledi sana?"

Vücudumun gerilmesini istememiştim ama gerildi. Ona olabildiğince parlak bir şekilde "Kimse yok," demeye çalıştım.

Bana attığı bakış, saçmaladığımı düşündüğünü gösteriyordu.

Haklı olabilirdi, çünkü haklıydım ve her ne kadar kabul etmek istemesem de, bu fikre kapılmasından hoşlanmadım, özellikle de bu kadar çabuk.

"İnsanları rahatsız etmekten hoşlanmıyorum, hepsi bu. Kimseden bir iyilik istemeyi sevmiyorum ve eğer yapabilirsem...."

Yüce Tanrım.

Az önce ne dediğimi fark ettim.

Kimseden iyilik istemeyi sevmezdim. Gerçek buydu. Birinden bir şey istemektense yoksun kalmayı tercih ederdim.

Ve üç yıldır, Rip'in bana borçlu olduğunu düşündüğü bu iyiliği onun başının üstünde tutuyordum.

Bu işi bitirmek istemesine şaşmamalı. Çok mantıklıydı.

Cehenneme kadar yolu var.

"Bana borçluymuşsun gibi hissettiğin için üzgünüm ve neden bu iyiliği bir an önce bitirmek istediğini anlıyorum," diye mırıldandım, ne yaptığımı ve asla unutmayacağı bir iyilik için onunla tartışmaya devam etmemin neden aptalca olduğunu kabul ederken yüzümün ısındığını hissettim. Onu bundan ne kadar vazgeçirmeye çalışırsam çalışayım, o kalın kafasına bunu sokmuştu ve hiçbir şey değişmeyecekti.

"Sen sormuyorsun. Ben teklif ettim," dedi, sanki gerçekten böyle bakacakmışım gibi.

Bakışlarımı pencereden dışarı kaydırdım ve başımı salladım. "Haklısın."

Bir iç çekiş oldu, sonra "Artık bana zorluk çıkarmayacak mısın?" dedi.

"Hayır."

"Ha" demesi beni ona yan gözle baktırdı.

"Bağlılığınızı ve bu konuda bana karşı ne kadar sabırlı olduğunuzu takdir ediyorum," dedim ona, gerekenden biraz daha isteksizce.

Rip mırıldandı.

"Bunun ne kadar süreceğinden emin değilim. Eğer beni bıraktıktan sonra-"

"Niye sürekli seni bırakmamı istiyorsun?" diye tersledi birden.

Onun bu çıldırtıcı *tavrı* karşısında gözlerimi kocaman açtım. "Çünkü, sana söyledim, seni rahatsız etmek istemiyorum. Kimseyi rahatsız etmekten hoşlanmam. Bunu kişisel algılama, tamam mı?"

Yüzde yüz emin değildim ama bana kaşlarını çattığından oldukça emindim.

Ellerimi pantolonuma sürterek onunla biraz daha dalga geçmeye karar verdim ve mırıldandım: "Son zamanlarda bu kadar hızlı gidersen, seni sandığın kadar sinirlendirmediğimi düşünmeye başlayacağım patron."

Ağzından çıkan kahkaha, yaslandığım kapıyı tutmama neden oldu. O kadar keskin, o kadar beklenmedikti ki, sanki lanet bir havai fişek gibiydi.

kabinin içinde patladı.

Sıçradım. Sonra sııttım.

Ve devam ettim, çünkü neden olmasın? Onu güldürmüştüm. Rip. *Güldürmüştüm*. "Bildiğim bir sonraki şey, arkadaş olacağımız," diye mırıldanmaya devam ettim, gülmemek için kendimi zor tutuyordum.

Cevabı o yakışıklı başını sallamak ve devam eden bir kıkırdama oldu.

"Ama gerçekten, benimle geldiğin için teşekkür ederim. Ve beni eve götürdüğün için. Ve bana borçlu olduğunu düşünmediğim bir iyiliği yapmakta ısrar ettiğinde sözünü tutacak kadar gururlu ve onurlu olduğun için," dedim ona, o göremese de gülümseyerek.

Aldığı derin nefes yüksek ve netti. Bu kez bana baktığından hiç kuşku yoktu. "O kadar onurlu değilim Luna. Bana o kadar itibar etme."

Ciddi olduğunu anlayarak onu izledim. "Bence öyle. Çoğu insan, biri onlara binlerce kez hiçbir şeye ihtiyaçları olmadığını söylese pes eder ve unutmış gibi davranırdı."

"Hmm" demesi pek ikna olmuşa benzemiyordu ama haklı olduğumu biliyordum. Yine de onu zorlamamın bir anlamı yoktu.

Telefonumu çıkarıp Lenny ile olan mesajlarımı açtım ve ona bir tane gönderdim.

Ben: Hey, Dallas'a gidiyorum. Thea'nın evine hırsız girmiş. Out of My League'e yeniden planlayabilir miyiz diye sorabilir misin? Zamanında dönüp dönemeyeceğimden emin değilim.
Yarın.

İlk randevumu kaçırdığım için kalbimin o kadar kırıldığını bile söyleyemezdim... altı ay mı? Belki biraz daha uzun? Tarihi değiştiremezse o kadar hayal kırıklığına uğrayacağımdan da şüpheliydim.

Rip radyoyla oynarken Lenny iki dakika geçmeden bana mesaj attı.

O iyi mi? Ona bir mesaj göndereceğim. Pazar senin için uygun mu?

Pazar gününe kadar onunla kalmamın mümkün olmadığını biliyordum. Yarın bir ara kesinlikle eve dönecektim. Tabii ısrar etmediyse.

nefesimi tutmayacaktım. Meşguldü. En azından hep böyle söylerdi. Yıllar boyunca ona ziyaret etmemi isteyip istemediğini kaç kez sorduğumu saymak için tüm parmaklarımı ve Ripley'i kullanmam gerekecekti ama cevap hep aynıydı: onun için uygun bir zaman değildi.

Lenny: Buna cevap verme. Pazar iyi. Ne yapabileceğime bir

bakayım. Lanet olsun. Biri seni çok iyi tanırsa böyle olur.

Ben: O iyi. Ve evet, elbette, Pazar günü iyi. Ne kadar erken olursa o kadar iyi.

Lenny: :-)

En azından o iş bitti.

Rip'le tartışmamız bittiğine göre, kız kardeşime giderken arka planda hafif bir müzik çalıyordu. Birkaç kez uyuyakaldım ama o şikâyet etmedi ya da bana zorluk çıkarmadı. Telefonumu navigasyon açıkken aramızda bırakmıştım. Varış saatini kontrol edip sadece beş dakika uzaklıkta olduğumuzu gördüğümde dik oturdum ve dikkatimi vermeye başladım.

Kız kardeşimin taşındığını fark etmemiştim.

Üç yıl önce onu Dallas'a kadar ilk kez takip ettiğimde, sadece peşinden gitmiştim.

Gittiğim yer, *çok* kabataslak görünmeyen iyi bir apartman kompleksi idi. Hiçbir şekilde lüks bir yer değildi ama fena değildi. Temelde Bay Cooper'ın evinden taşındıktan sonra yaşadığımız yerle aynıydı.

Ama *burası*, burası *güzeldi*. Çok güzeldi.

Eğer kapının diğer tarafındaki Mercedes, Audis ve BMW'ler bir anlam ifade ediyorsa, fazla güzel.

Rip'e kapının kodunu verdim -heh bana adresiyle birlikte mesaj atmıştı- ve gördüğüm her şey hakkında gerçekten garip hissetmekten kendimi alamadım. Arabaların hepsi son model lüks arabalardı ve aralarına birkaç tane de Hondalar ve Kialar atılmıştı. Şimdi düşündüm de, Thea uzun zamandır Houston'a arabayla gelmemişti. Genellikle Austin'de Kyra ile buluşur ve onunla birlikte giderdi.

Neden bana taşındığını söylemedi?

"Kız kardeşinin üniversitede olduğunu söylediğini sanıyordum," dedi Rip, bir binanın önünden geçip diğerine doğru yavaşça ilerlerken ve kompleksin tabelalarını takip ederken.

Tam da ona söylediğim gibi bir Range Rover gördüm, kendi sesim tuhaf ve garip geliyordu, "Öyle."

"Burası şimdiye kadar bulunduğum en güzel site."

"Ben de," diye mırıldandım, bana söylemediği için gerçekten huzursuz ve hatta biraz incinmiş hissediyordum. Kıskanacağımı falan mı düşünmüştü?

Ama gerçekten, böyle bir şeyi nasıl karşılayabilirdi ki? Üniversitede bir işi vardı. Yaz dersleri alıyordu. Stajı ve kredileri vardı.

Okuldaki yemek planını ben ödedim.

Bana başka bir yerde yaşadığını söylememesinin bir nedeni olmalıydı.

Belki de yeni bir ev arkadaşı edinmişti ve o da bunun içinde yuvarlanıyordu?

Bu mantıklı olurdu. Hâlâ tamir etmekte olduğum evimde yaşıyordum ve ben hâlâ kendi evim için para biriktirirken onun muhtemelen duşakabinli ve granit tezgahlı olduğunu bilmemi istemiyordu. Thea hiçbir zaman *bu kadar* alçakgönüllü bir insan olmamıştı ama....

"Kaç numara demiştin?"

Bana verdiği daire numarasını söyledim.

Rip, kamyonu hemen yanında, misafirler için ayrıldığı belirtilen yerlerden birine çekti. Daire numarasına bakılırsa, ev üçüncü kattaydı. Dışarı çıktık ve ben merdivenleri ya da asansörü ararken yolu göstermeme izin verdi. Önce merdiveni buldum ve yukarı çıktım, o da arkasından takip etti. Üçüncü katta, aradığım numarayı bulmam uzun sürmedi.

Kapının zilini çaldım ve bir adım geri atarak Rip'in yanına çarptım. Yukarı baktığımda bana baktığını gördüm ve ona gülümsedim. "Benimle geldiğin için tekrar teşekkür ederim."

O mavi-yeşil gözleriyle beni izledi. Sesi alçaktı, "Elbette." "Bakalım ne yapmak istiyor, ben de bir otel odası ayarlamaya çalışayım.

Ya da kalabileceğin bir yer." Gözlerim hâlâ açılmamış olan kapıya kaydı ve tedirginliğe yakın bir şey üzerimden geçti. "Burada kalmayı planlıyordum ama bunun gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini bilmiyorum."

Neden bana söylemedi?

Zili tekrar çalmak için parmağımı yumrukladım, sonra kapıyı da çaldım. Daha sabahın biri bile olmamıştı. Uyumayacağını biliyordum.

Kapı hâlâ açılmamıştı.

"Ara onu," dedi Rip.

Zile tekrar bastım. Hala

bir şey yok.

Telefonumu çıkarıp hafızamdan numarasını çevirdim ve içeride çaldığını *duydum*. Birden, sanki yoksay tuşuna basmış ya da susturmuş gibi zil sesi kesildi.

Bu gerçekten oluyor muydu?

Rip'e baktım ve onu hâlâ bana bakarken buldum, yüzünde garip bir ifade vardı.

Hayal kırıklığı ve acı *anında* göğsümde birikti ve bir sonraki bildiğim şey, yumruğumu kaldırıp dış kısmını olabildiğince sert bir şekilde kapısına vurduğumdu. Sonra tekrar yaptım, kapıya doğru "Thea!" diye bağırdım.

Bu işe yaradı.

İki saniye sonra, sürgüye benzer bir ses duyuldu ve bir de baktım ki kapı açılmış, kız kardeşim orada duruyordu. Üzerinde bir bornoz, sarı saçları dökülmüş, gözleri iri, şiş ve kırmızı çerçeveli, berbat görünüyordu. Konuşmayı seven biri olduğumdan değil ama gerçekten berbat görünüyordu ve hiç öyle görünmezdi.

"Luna," diye mırıldandı, sesi gerçekten şaşırmış gibiydi. "Merhaba," dedim ona, garip görünmemeye çalışarak.

Yirmi bir yaşındaki kız kardeşim ellerinin tersiyle yüzünü sildi ve arkamdaki Rip'e bakıp gözlerinin bir an oyalanmasını izledim, bu garip, *tuhaf* ifade beni tekrar içine almadan önce ona geldi. "Geleceğinden emin değildim," diye iddia etmeye çalıştı aynı derecede tuhaf sesiyle.

Gözlerimi kırptım. "Sen istedin. Yoldayken sana iki kez mesaj attım." Ona bir kez daha gülümsemeye çalıştım ama başarılı olduğumdan emin değildim. *Gerçekten de aramamı görmezden mi gelecekti?*

"Evet, biliyorum, ben sadece-" Başını salladı ve bir adım geri çekildi, bunu yaparken burnunu çekti. "İçeri gel."

İçeri birkaç adım attım, Rip hemen arkamdaydı. Ona bakıp Rip'i işaret ettiğimde kapıyı daha yeni kapatmıştı. "Thea, bu Ripley. Rip, bu da kız kardeşim Thea."

Elini ilk uzatan kız kardeşim oldu, Rip yanıma geri adım atmadan önce elini sıkıca ama hızlıca sıktı. Gözleri benimkilere kaydı ve çıkardığı iç çekiş hoşuma gitmedi. "Polisler yaklaşık bir saat önce gelip gittiler."

Başımı salladım. "Ne dediler?"

"Haydi, oturma odasına gelin," dedi, bakışları bir an için Rip'e kaydı ve bizi havadar bir oturma odası ve mutfığa açılan kısa bir koridora yönlendirdi. Üç adet kadife lacivert kanepeler, ortada güzel bir cam masa ile odayı süslüyordu. Yan masaları süsleyen lambalar ve güzel biblolar, duvara monte edilmiş büyük bir televizyon, DVD oynatıcıya benzeyen bir şey ve bir tür ses sistemi tutan yüzer raflar vardı.

Güzeldi, gerçekten güzeldi.

Ve hiçbir şey... yerinde görünmüyordu. Ya da eksik. Her şey tertemizdi, Thea'nın eşyalarını sevdiğini biliyordum.

"İçecek bir şey ister misin?" diye sordu ellerini önünde kavuşturarak. Neredeyse onları sıkıyordu.

Boğazım aniden kurudu. "Biraz su istiyorum."

"İyiyim," diye cevap verdi Rip, sesi onunki gibi değildi ama üzerinde fazla düşünmedim. Thea başını salladı ve mutfığa giderek buzdolabından bir şişe su çıkardı. Bunun da markasız bir su olmadığını fark ettim. Üç yıl önce Thea'yı Dallas'ta bıraktığımda, kilerindeki her şey jenerik markaydı.

Lily ısrar etmedikçe benim kilerimdeki çoğu şey de jenerik markaydı.

Organik şeyler aldığımda bile, eğer jenerik etiketi varsa, Ben olsam bunu alırdım.

Kız kardeşim bana su şişesini uzattı ve öylece durdu.

Şişeyi ondan aldım, kapağını açtım ve tekrar yerine takmadan önce yarısını emdim. Yanımdaki adama bakarak şişeyi ona uzattım, belki gerçekten susamıştır diye. Susamıştı. Tereddüt etmeden şişeyi benden aldı ve kalanını içti.

Başka bir durumda ona arkadaşların su şişelerini paylaştığını söyledim, ama... şey, o zaman değildi ve kız kardeşim bu kadar tuhaf davranırken havamda değildim.

"Polisler gelip ne alındığını sordular, bir liste yaptılar ve sonra gittiler," dedi Thea, her birkaç kelimedede bir dudağını ısırarak. "Parmak izi ya da başka bir şey almadılar. Kameralara bakmak için mülk yöneticisiyle konuşacaklarını söylediler ama konuştular mı bilmiyorum."

Orada dururken yorgunluk omuzlarıma vurdu ve elimde olmadan dairenin geri kalanına göz gezdirdim. Tam karşıda bir çeşit koridora açılıyor gibi görünen bir kapı vardı ve durduğumuz yere daha yakın bir yerde, yarım banyosu varmış gibi görünen çatlak bir kapı ve bir kiler, belki başka bir yatak odası ve başka ne olduğundan emin olamadığım birkaç kapı daha vardı.

Ama hiçbir şey yerinde görünmüyordu. Ev *temizdi*.

Çok mu temiz?

"Ne aldılar?" Kendimi küçük kız kardeşime sorarken buldum.

Gözlerini tekrar silmek için elini yüzüne götürdü. "Dizüstü bilgisayarım. Biraz kıyafet. Biraz mücevher."

Kardeşimin çalınmaya değer ne mücevheri vardı?

"Odamı ve tüm çekmecelerimi karıştırdılar ve mutfaktaki her şeyi açtılar ama ben zaten her şeyi olması gereken yere geri koymuştum," diye açıkladı titreyerek.

Oh. "Thea, çok özür dilerim." Lily olsaydı ona sarılırdım ama kollarımı kaldırmama izin vermeyen kalbim ve tesellimi kabul etmezse kendimi utandırmama izin vermeyen beynimdi. Tekrar. "Ne konuda yardıma ihtiyacın var?"

Küçük kardeşim yine dudağını ısırды, ellerini titretti ve o kadar zor yutkundu ki boğazının acıdığından emin oldum. "Özür dilerim, Luna. Gerçekten hiçbir şeye ihtiyacım yok. Hatta... seni aramamalıydım bile." Tekrar yutkundu ve gözlerimin kısıldığını hissetmekten kendimi alamadım. "Senden gelmeni istememeliydim. Sadece çok korkmuştum ve aramak için aklıma gelen ilk kişi sendin. Ben iyiyim."

"Gelmemi istediğin için özür dilemene gerek yok," dedim kız kardeşime. "Sırf eğlence olsun diye istesen bile gelirdim Thea. Bunu biliyorsun." Ama....

Ellerini iki yana açtı ve bana sulu bir bakış atarak başını salladı. "Biliyorum Luna, ama senden bunu istememeliydim. Sadece korktum."

Bunların hiçbirisi doğru gelmedi. Hiçbiri. "Sorun yok. Yine de iyisin, değil mi?"

Küçük kız kardeşim başını salladı.

"Kira sigortanız var mı?" Bir omzunu kaldırdı.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve göğsümde büyüyen ağrıyı görmezden geldim. "Peki ya oda arkadaşın? Ondan bir şey aldılar mı?"

"Hayır "ı bana şimdiye kadar verdiği en keskin

"hayır "dı. Nefesimi tuttum. "Nerede o?"

O yaptı. Yanağını kaşıdı. Onu bir zamanlar tanıdığım kadar iyi tanımasaydım, saçmaladığında bunu söylediğini bilemezdim. Ama sesi oldukça inandırıcı geliyordu, "Dışarıda. Birazdan döner. Bu gece çalışması gerekti."

İşe mi? Gece yarısı mı? Böyle bir yerde garson sayılmazdı.

Thea ellerini kaldırdı ve gözlerini ovuşturarak beni daha da gerdi. "Seni buraya kadar boşu boşuna getirttiğim için özür dilerim."

İrkilmemek o kadar kolay değildi.

"Ben iyiyim. Biliyorum... Sadece bir şeyler aldıklarını biliyorum. Bunu karşılayacak bir sigortamız olup olmadığını öğreneceğim. Endişelendiğim tek şey dizüstü bilgisayarım."

Dizüstü bilgisayarı. Okul için. Yalan söylediği için -çünkü o çizdiği görmüştüm- ve beni buraya kadar getirdiğine pişman olduğu için yaşadığım hayal kırıklığını bastırmaya çalıştım... ve kendime bu insanı sevdiğimi söyledim. Göğsümü acıtmasına ve bunu ilk kez yapmamasına rağmen onun için en iyisini istiyordum.

"Bir dizüstü bilgisayar ne kadar?" Beni uçurumdan düşmekten kurtaracakmış gibi o sevgi ipine tutunarak sormayı başardım.

"Bunu yapmak zorunda değilsin Luna. Sorun değil. Bir yolunu bulabilirim," dedi. "Ama okul için buna ihtiyacın var. Sana biraz para gönderebilirim-"

Thea başını sertçe salladı. "Hayır, sorun değil Luna. Ben hallederim." Halletmiş miydi? *Nasıl?*

"Söz veriyorum," diye ısrar etti ve beni daha da endişelendirdi. Ve incitti.

Tamam. Ellerimi gevşetmeye zorladım, kendimi sakın kalmaya zorladım. İçimdeki sevgiye odaklanmaya. "O zaman ne yapabilirim? Neye ihtiyacın var?"

"Hiçbir şeye ihtiyacım yok," dedi ama bu daha çok Aşil'ime bir dilim gibi geldi.

Yanımda Rip kıpırdandı ve bir şey belime kısa bir süre dokunurken sesi alçaktı, o kadar hafifti ki neredeyse hissetmiyordum. "Ben arabada bekleyeceğim."

Boğazıma dolan zımpara kağıdı kalitesini görmezden geldim ve önümdeki kadına odaklandım. Çünkü o bir kadındı. Ve bir sebepten dolayı

anlamadığını ve büyük ihtimalle de anlamayacağını söyledim ve ona "Zorunda değilsin. İstersen kalabilirsin."

"Luna." Thea'nın sesi biraz fazla yumuşaktı. "Söz veriyorum iyiyim. Zamanınızı harcadığım için özür dilerim."

Yalancı olabilirdi, benden bir şeyler saklıyor olabilirdi ama ben onu seviyordum. *Seviyordum*. "Senin için her şeyi yaparım. Bunu biliyorsun."

"Biliyorum, ama gerçekten üzgünüm." Gözleri daha gençken birçok kez olduğu gibi yana kaydı. "Oda arkadaşım birazdan burada olacak ve onunla konuşmam gerekiyor." Yine gözlerini ovuşturdu, hâlâ gözlerini kaçırıyordu. "Yarın sekizde işte olmam gerekiyor ve bütün gün orada olacağım."

"Tamam." Ne söylemeye çalıştığını biliyordum. *Biliyordum*.

"İnsanların kalmasına izin vermemeye karar vermiştik..."

diye devam etti. İşte oldu.

"Gelmene çok sevindim. Sadece sen gelebilirsin. Sen isteyebileceğim en iyi üvey kardeşsin."

Sonunda beni ürküten üvey kız kardeş oldu.

Bana sadece arada bir, o da son beş yıldır böyle sesleniyordu. Önceden ben hep *onun kız kardeşi*ydım. Onun *ablası*. Ve şimdi, şimdi onun üvey kardeşiydım.

"Keşke yarın çalışmak zorunda olmasaydım ama paraya ihtiyacım var." Paraya ihtiyacı vardı.

"Bir daha ne zaman inebilirim bilmiyorum ama çok yakında inmeye çalışacağım." Kız kardeşim bana dümdüz bir gülümseme verdi, bu gülümseme beni bir kez daha, bu kez tam karnımın ortasından kesti. "Seni özledim. Son seferinde daha uzun kalmak istedim ama yapamadım."

Tek yapabildiğim orada durmaktı.

Kalbim kırılmaya çok yakın hissederken.

Boğazımda her geçen saniye büyüyen bir düğümle.

Kız kardeşimi seviyordum. Thea'yı gerçekten kalbimdeki her şeyle seviyordum. Hayatıma giren ve beni seven ilk kişi olmuştu.

Ve birkaç kelimeyle, onu görmek için neredeyse dört saat yol geldikten sonra gitmemi istiyordu.

Ağzım sulandı ve bunun iyi bir nedeni yoktu.

Ama yine de itiraz etmedim. Sol bileğimdeki LOVEYOU bileziğine dokundum. Yalvarmadım.

Sadece... başımı salladım ve ona pek de anlayışlı olmayan bir gülümseme verdim ama umarım bu onun kendini suçlu hissetmesine de neden olmazdı. Az önce beni incitmişti ama bu benim de onu incitmem gerektiği anlamına gelmiyordu. O anda vazgeçemediğim şey, içimdeki o korkunç acıydı. Beni kovduğu için ona zor zamanlar yaşatmayacaktım.

Ama...

Ama buradan öylece çıkıp gidemezdim, beni kandırdığını düşünmesine izin veremezdim. Her ne kadar bunu yapmayacağına inanmak istesem de... yapmıştı. Ya da en azından yapmaya çalışıyordu ve ben de bu küçük şeyin yok olmasına izin veremezdim. Bu sefer olmazdı.

"Neden taşındığını bana söylemedin?" Sesimin ne kadar uyuşuk çıktığını umursamadan sordum.

Durakladı ve çok iyi tanıdığım yüzü biraz ama yeterince buruştu. "Ben sadece..." Bir yalan mı düşünmeye çalışıyordu? "Ben... Ben seni rahatsız etmek istemedim."

Beni rahatsız etmek istemedi.

Belki de saatler önce Rip'e tam olarak bu sözleri söylemiştim ama bunun nedeni ondan yardım istemek istemememdi.

Kız kardeşimin evinden taşınması *rahatsız edici değildi*. Neden rahatsız etsin ki? Nasıl rahatsız edici olabilir ki?

Thea bu bahanenin ne kadar zayıf olduğunu fark etmiş olmalı ki bu sefer de en az bir önceki kadar sahte bir gülümseme ile karşılık verdi. "Oda arkadaşım beni burada onunla yaşamaya davet etti ama insanların gelmesinden hoşlanmıyor, bu yüzden sana ve sonra.... söylemenin bir anlamı olmadığını düşündüm."

Geceyi geçirmeme izin verilmediğini söylemek zorunda kalmak? Üç yıl boyunca benimle yaşarken dairemizin tüm masraflarını tek başıma karşıladıktan sonra mı? Anlardım.

O da bunu biliyordu.

Mantıksız değildim. Bir otelde kalabilirdim.

Ama Lily ve ben ne zaman ziyarete gelme konusunu açsak hep çenesini kapatırdı. Her seferinde. Anında. Yıllar boyunca tekrar tekrar.

Kyra birkaç ay önce gelip onunla kalmamış mıydı? Bilmek istemediğime karar vermeden önce bir an merak ettim. Bana yalan söylüyorsa diye.

Orada dururken dilimi ağzımın damağına sürttüm ve anlamış gibi başımı salladım. Ama gerçekten anlamamıştım. Biraz bile.

Thea beni dikkatle izledi ve ellerini sıkmaya devam etti.

Alt dudağımı ısırdım.

Seviliyordum. Mutluydum. Kendi evim vardı. Düzgün bir insandım.

Ve Rip beni Dallas'a kadar götürüp kız kardeşimi görmemi istemişti.

Utanmayacaktım ya da kötü hissetmeyecektim. Bunun beni etkilemesine izin vermeyecektim. Bu dünyada beni bu şekilde incitmesini bekleyebileceğim son insanlardan biri olsa bile.

Bundan sonra mutlu olmayı seçecektim.

"Tamam Thea," dedim ona dikkatlice, yanak bükmekten ibaret bir gülümsemeden fazlasını toparlayamıyordum. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver, tamam mı?" Kendimi hâlâ teklif ederken buluyordum.

O... o sadece başını salladı.

Bir adım geri çekildim ve ona sarılabilmeyi ya da sarılabilmeyi dilediğimi düşündüm ama o ne bir adım öne çıktı ne de sarılmak istiyormuş gibi bir hareket yaptı.

Ben de ellerimi yanlarıma bıraktım.

"Kendine iyi bak," dedim ona, ne kadar ahşap bir ses olduğunu duyunca.

Hiç irkilmedi bile. "Dikkatli sür," dedi bana, aramızın iyi ve normal olduğu yüzlerce kez yaptığı gibi. Yanağına attığı çizik bana biraz kötü hissedebileceğini söyleyen tek şeydi. Ve sadece birazcık. Bundan daha fazlasını beklemiyordum.

Güçlü bir insan olduğumu sanırdım. Bağışlayıcıydım. Tanıdığım çoğu insandan daha sabırlıydım. *O kadar da* önemsiz biri değildim. Kimseden çok şey beklemezdim, asla.

Ama gözlerim önümde, kız kardeşimin etrafında dolaşırken, kendimi son on yılda hiç hatırlayamadığım kadar boktan hissediyordum.

Gerçekten ama gerçekten kalbim kırılıyormuş gibi hissediyordum. Ya da belki de çatlak hep oradaydı ve gittikçe genişliyor, derinleşiyor, beni eskisinden daha fazla kesiyordu. Bunun mümkün olabileceğini düşünmemiştim.

Koridordan aşağı inip kapısını açtım, ellerimi iki yanımda birleştirdim ve burnumdan nefes alıp ağzımdan verdim.

Arkamdan seslenmedi.

Gitmem konusunda fikrini değiştirmede.

Rip'in varlığını hissettim, kapının arkamızdan kapandığını duydum. Yanağımın içini ısırdım ve merdivenlerden aşağı koşarak indim, koşmuyordum ama yürümüyordum da. Ve

Birinci kata geldiğimde, Rip'in adımları yakınımıdaydı, orada durdum ve ona etrafımdan dolaşması için yeterli alan bıraktım.

Kendimi kötü hissetmeyecektim. Mutlu olacaktım. Ben iyiydim.

Ellerim kalçalarımın gitti ve burnumdan derin bir nefes aldım, bunu yaptığının farkında olmaktan çok başımı salladığımı hissettim.

Orada durduğumda tam solar pleksusumda devam eden ince ama keskin acıyı görmezden gelmem mümkün değildi.

"Sadece bir dakikaya ihtiyacım var," dedim Rip'e sessizce, yüzümü görmemesi için hâlâ önünde duruyordum.

"Tamam" demesi de benim isteğim kadar alçak ve yumuşaktı ama bunu herhangi bir şekilde analiz edecek durumda değildim.

Gördüğünü umarak başımı salladım ve tekrar yürümeye başladım.

Mutlu olmayı seçiyordum. Mutlu olmayı seçiyordum. Değildim.

Mutlu değildim. Bir parçasını bile toplayamadım. Bir zerre bile

o.

Ayaklarım beni otoparka, Rip'in kamyonetinin yanına götürdü. Onlar beni Dallas'ın bunaltıcı havasında otoparkın ortasına doğru yürüdüm. Binanın sonuna kadar yürüdüm ve geri döndüm, burnumdan nefes alıp ağzımdan verdim, arada bir başımı salladım. Tüm bu süre boyunca ne kadar üzgün ve incinmiş hissettiğimi düşünmeme izin vermedim. O anda ne kadar mutsuz olduğumu düşünmeme izin vermedim.

Arkamı dönüp geldiğim yöne doğru yürürken tüm gücümle zihnimi boş bırakmaya çalıştım.

Ağlamayacaktım. Üzülmecektim.

Bu başıma gelen en kötü şey değildi. Kız kardeşim bana onunla kalamayacağımı söylüyordu. Kız kardeşimin bana *üvey kardeşim demesi*. Öz kız kardeşim her ne sebeple olursa olsun beni yanında istemiyordu.

Buraya o istediği için gelmişim. Bir şey beklediğim için değil.

Ama beni üzgün bir şekilde aradıktan sonra evinde on dakika kaldıktan sonra eve gönderilmekten daha fazlasını bekliyordum.

Özellikle beni nasıl hiçe saydığını düşünmeme izin vermedim. Beni bir kenara ittiğini.

Tekrar yanağımın içini ısırdım ve yürümeye devam ederken ellerimin eklemlerini kırdım.

Rip'in umurunda değildi. Olanlardan dolayı beni asla utandırmaz ya da benimle dalga geçmezdi, bunu iliklerime kadar biliyordum.

Hayır, bu yanığın onunla hiçbir ilgisi yoktu. Hiçbir ilgisi yok.

Tek bir damla gözyaşı gözümünden çıkıp burnuma doğru kaydı ve ağzımın kenarını okşayarak aşağıya, çeneme doğru süzölmeye devam etti.

Göz kıptım.

Bana sarılmaya bile çalışmadı.

Her şeyden sonra-

Bir saniye bile durup benimle konuşmak istemedi. Sadece girip çıktı. Çık dışarı. Güle güle.

Rip'in kamyonetine yaklaşırken ellerimi daha da sıkıp yumruk yaptım ve onu kamyonete yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, beni izlerken buldum. Yüzü tüm niyet ve amaçlar için boştu. Hatta bir ayağını diğerinin üzerine atmıştı.

Kömür grisi bulutlarla kaplı ve şehir ışıklarıyla aydınlanmış gökyüzüne bakmak için başımı arkaya doğru eğdim.

Ve derin bir nefes aldım.

Sonra bir tane daha aldım.

Ama bu nefesler tek bir işe yaramadı.

Bir başka gözyaşı gözümünden kaçıp ilkinin bıraktığı izi takip ederken tek bir şey bile olmadı.

Bu hırıltı boğazımda birikti ve içgüdülerim onu dışarı çıkarmamak için elinden geleni yaptı. Ağzımı bile kapatmıştım, ama bu küçük ses kaçtı, bir sızlanma gibi geliyordu. Acınası ve hüznönlü bir ses ve bir şeyin kırıldığında çıkardığı nota gibi.

Ve bir gözyaşı daha dököldü. Sonra bir tane daha.

Ve ağzı kapalı bir ses daha kaçtı.

"Bir dakika daha," diye ağzımdan kaçırdım, muhtemelen kelimeleri bozan ve kulağa tamamen farklı bir şeymiş gibi gelmesine neden olan titrek bir nefesi içime çekerek.

Bir nefes daha çektiğimde, gözümünden bir damla yaş daha süzöldüğünde onun "tamam" dediğini duydum.

Ağlamak için bir nedenim yoktu.

Kız kardeşim beni seviyordu, bunu biliyordum. O sadece... Ne yaptığını ya da neden böyle davrandığını bilmiyordum.

Bazen insanları aşarsın.

Belki de yaptığı buydu. Geçimini sağlamak için araba boyayan lise terk kız kardeşinden ayrılmıştı. Üvey kardeşi, çünkü artık beni öyle görüyordu.

Gözlerimden daha fazla yaş akması için ihtiyacım olan şey işte bu yarısıydı. Birbiri ardına, avuçlarımın etli kısımlarını göz çukurlarıma sokup hain gözyaşlarının akışını birbiri ardına yönlendirene kadar.

"Luna," diye homurdandı derinden gelen bir ses.

Kendime *durmamı söylerken* ona "On beş saniye," demeye çalıştım. Dur dedim.

Dur, Luna.

İyisin.

Dramatik olmayı bırak.

Bunu çok kişiselleştiriyorsun. Kes şunu.

Çok yakın bir yerden mırıldanılan bir "Siktir" sesi duyduğuma yemin edebilirdim ama asla emin olamazdım.

Emin olabileceğim tek şey, benimkine doğru adım atan bedendi. Ağlamayı bırakmama ya da ellerimi bırakmama bile fırsat vermeyen beden, kendini benim bedenime sarmıştı. Bir kol omzumun üzerinden kıvrıldı, diğeri de hemen altında, kürek kemiklerime doğru uzandı.

Vücudu sıcak ve sertti, kollarımı sanki hiç orada değillermiş gibi aramızda ezerek benimkine yapıştı.

Bacaklar ve kalçalar bana doğru bastırdı ve nazik, neredeyse narin kelimeler kulaklarımı doldururken sıcak bir şey yanağımı sıyırdı. "Her şey yolunda bebeğim," diye başladılar.

"Sen iyi bir kızsın."

"İyi bir kız."

"En iyisi." "En tatlısı."

Ve kulağıma söylenen her şeyle birlikte gözlerimden daha fazla yaş aktı, parmaklarımdan, bileklerimden ve kollarımdan aşağı döküldü, orada durup patronumun, iyi bir günde benimle zar zor konuşan bir adamın bana sarılmasına ve bana bu kadar küçük hissetmeyi hak eden üzgün, acınası bir insan olmadığımı söylemesine izin verdim.

Sen tam bir aptalsın Luna, babam bana o kadar çok söylemişti ki, sanki kelimeleri doğrudan beynime gönderen bir musluğa konuşmuş gibi geliyordu.

"Seni seviyorum' bilekliğini takmışsın. Bir şeyin yok." Tepeye en yakın olan, tam omuzlarımla üzerindeki kolum gerildi ve daha sıcak, yatıştırıcı kelimeler eskileri bastırmaya çalıştı. "Yanımdayım. Buradayım," dedi beni tutan adam.

Beni yakalamıştı.

Belki sadece bir dakikalığına. Belki on dakika. Bunun aptalca olduğunu, buna hakkım olmadığını ve kendimi toparlamam gerektiğini bilmeme rağmen ona doğru eğildim. Vücuduna karşı biraz gevşedim, hatta başımı boynu ile köprücük kemiği arasına gelene kadar öne eğdim.

Bir anlığına Lucas Ripley'in beni tutmasına izin verdim ve gözlerimden akan yaşlar, büyükannemin cenazesinden sonra yatak odamda akıttıklarımın yanında hiç kalırdı.

Tek istediğim sevmektir.

Ve hayatımın geri kalanında bana bunu koşulsuz olarak vermesini beklediğim tek insan, okulun nasıl gittiği hakkında benimle konuşmadan evinden çıkıp gitmemeye izin vermişti. Ya da iş hakkında. Ya da herhangi bir şey.

Buraya kadar arabayla geldik ve....

Etrafımdaki kollardan biri hareket etti ve eli olması gereken şey başımın arkasına indi, parmakları saçlarımla içine daldı, uçlarından geçtikten sonra tekrar yukarı çıkıp her şeyi tekrar yaptı.

"On saniye daha," diye mırıldandım ellerimin içine, gömleğinin içine, onun içine. "On saniye daha," diye kabul etti yanağıma doğru, eli gömleğimi kavradı.

tekrar kafamın arkasına.

Burnumdan bir nefes çektim ve yüzümü göğsünün yüksek noktasına daha da yaklaştırdım, altında kemikleri ve sert kasları hissettim - bu adamın hareketsiz olduğunu hatırlattı. Sert. Sert. Birinin desteklemesine izin verdiğimden daha fazla ağırlığımla ona yaslandığımda bile, hiç sorun çıkarmadan beni tuttu.

Parmakları saçlarımla arasından geçerek enseme dokundu.

O kaba, nasırlı parmaklar, başımı olduğu yerde tutmak için boynumun arkasına doğru ilerledi.

Thea beni seviyordu. Bunu biliyordum. Ama öyle hissetmiyordum. *Öyle hissettirmedi.*

"Ben sadece... Ben sadece...." Söylemeye çalıştım ama kelimeleri bulamadım.

"Biliyorum." Parmakları kaslarımı hafifçe yoğurdu, omuzlarımla etrafındaki bant gerildi. "Biliyorum. Sen iyisin. İyisin."

İyiydim. İyiydim.

Burnumdan bir nefes çektim ve ona karşı başımı salladım.

Öyleydim.

Yemeğim vardı. İyiydim. İstedğim ve ihtiyacım olan her şeye sahiptim. Thea için üzülmecektim.

Ben

değildi

m.

Ben

değildi

m.

İyiydim. İyiydim. Seviliyordum.

Ben-

"Beş saniye daha," dedim ona, kafamın arkasında bir yerlerde bunun ilk isteğimden sonra beş dakika gibi bir şey olduğunu biliyordum.

O parmaklar saçlarımın uçlarında biraz daha gezindi. "Beş tane daha," diye onayladı o nazik ses.

Burnumu çektim ve gözlerimden tekrar yaşlar akmaya başladığında bu dürtüyle savaştım. *İyiydim, iyiydim, iyiydim.* Ama yine de hareket etmedim. Parmakları bir kez daha saçlarımın arasından geçtiğinde, "Bu gerçekten çok hoş Rip," diye fısıldadım.

Ben iyiydim.

Bana bir şey olmaz.

"Annem bunu benim için yaptığında kendimi hep daha iyi hissederdim," dedi bana, her şeyi tekrar yapıyordu, çok yumuşak, çok doğal. "Korkmuş, üzgün ya da kızgın olmam fark etmezdi; o yaptıktan sonra her şey daha iyi hissederdim."

Rip'i annesinin onu sakinleştirdiği küçük bir çocuk olarak hayal etmek zordu.

Ama onun beni o anda bildiği tek yolla yatıştırdığını hayal etmek daha da zordu. Belki de. Muhtemelen. Bilmiyordum. Hiçbir şey bilmediğimi düşünmeye başlamıştım.

"Bunu yaparken beni de uyuturdu," diye devam etti, kendisi de bir sırmış gibi hissettiren o çakıllı sesiyle. "İki saniye daha mı?"

Benimle dalga geçtiğini ancak daha sonra, çok çok daha sonra anlayacaktım.

Ama yine de burnumu çekmeye devam ederken "Evet, lütfen" dedim ama gözyaşlarım yavaşladı.

Ben iyiydim. İyiydim. Ağlamama gerek yoktu. Bu beni bugün, yarın, bir hafta sonra ya da bir daha asla öldürmeyecekti.

Ne olmuş yani?

Peki ya ben buraya kadar geldikten sonra kız kardeşim fikrini

değiştirdiyse?

Bana yalan söylediye ne olmuş? Hayatımda yüzlerce kez yalan söyledim.

Ben iyiydim.

Ama yine de "Bir tane daha." dedim.

Rip yine de "Pekala" diye cevap verdi.

Yapabileceğimi düşünmediğim kadar derin bir keder etrafımdaki her şeyi kapladı. Parmaklarımın ucunu, ellerimin üstünü, kürek kemiklerimin arasını, tam merkezimi.

Ama kız kardeşimin bana gitmemi söylediği anıyı paketledim ve daha fazla canımı yakmaması için çöpe attım.

Ona neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bir şeyler vardı. Tek umudum bunun benimle bir ilgisi olmamasıydı.

Mutlu olmayı seçiyordum. Artık bunun beni rahatsız etmesine izin vermeyecektim. Etmeyecektim.

"Teşekkür ederim Rip," diye fısıldadım, sesimde hâlâ bana acı çektiğimi hatırlatan o notaları yakalıyordum ve eğer biraz daha oyalanırsam yine acı çekecektim.

Etrafımdaki kollar biraz gevşediğinde, kollarımı aramızda oldukları yerden indirdim. Ellerimi onun kalçalarına koymadan önce titremiyormuş gibi davranacaktım - sadece birazcık. Sertçe yutkunarak kendime iyi olduğumu hatırlattım. İyiydim.

"Teşekkür ederim," diye tekrarladım, gözlerinin içine bakabilmek için kendimi başımı arkaya eğmeye zorlayarak.

O acımasız yakışıklı yüz bana odaklanmıştı. O mavi-yeşil gözler hareket ediyor, bir gözümden diğerine bakıyor ve tekrar geri dönüyordu. Bana doladığı kollarını yavaşça yanlarına indirdi ve benimkileri kalçalarına sıkıştırdı.

"İyisin," dedi bana.

"İyiyim," diye onayladım.

O mükemmel, patronvari sesiyle, "Biliyorum," derken deniz mavisi gözleri hâlâ bir ileri bir geri gidip geliyordu.

Ellerimi belinden çekerek ve orada olmalarını çok da önemli bir şeymiş gibi göstermemeye çalışarak ellerimin tersiyle yüzümü sildim ve oldukça çekingen bir tavırla "Sen üzgünken annen başka ne yapardı?" diye sordum.

Bir duraksama oldu ve sonra, "Bana dondurma verirdi."

Ellerimi indirip burnumdan bir nefes çekerken bu sözlere biraz gülümsemekten kendimi alamadım.

İyiydim. İyiydim, iyiydim, iyiydim.

"Bu muhtemelen şimdiye kadarki en iyi dondurmaydı, ha?" Yutkunarak sordum. "Ama açlıktan ölüyorum ve eğer bizi götürmenin bir sakıncası yoksa, sana yemek ve gece için bir otel odası ısmarlayacağım. Eminim yatma vaktiniz çoktan geçmiştir. Benimkinin geçtiğini biliyorum."

Sert gözler ve sert bir ağız, ciddi bir şekilde başını sallamadan önce bir süre beni dikkatle izledi. "Ben sürerim."

Başımı sallama sırası bendeydi ve dudaklarımı birbirine bastırarak ona dikkatlice, "Beni buraya kadar sebepsiz yere getirdiğin için özür dilerim," dedim. Ona gülümsemeye çalıştım ama bunu başarabildiğimden emin değildim. "En azından şimdi ödeştik, ha?"

Bölüm 14

Pazartesi günü işe gittiğimde odamdaki ışıkların zaten açık olduğunu görünce bir şeylerin gerçekten ters gittiğini anladım.

Ben geldiğimde otoparkta sadece bir araba vardı ve o da iyi tanıdığım bir arabaydı. Arabanın sahibi, birlikte çalıştığımız yıllar boyunca hiçbir zaman sabahın o erken saatinde sebepsiz yere odama girmemişti. Gerçekten düşünecek olursam, muhtemelen ben yokken odama hiç girmemişti, nokta. Şimdi başlaması için hiçbir neden yoktu.

Thea'dan ayrıldıktan sonra geçen hafta sonu birlikte yaptığımız onca şeyden sonra bile.

"Her şey", en yakın yirmi dört saat açık lokantaya gidip hamburger, patates kızartması ve birer dondurma yememiz; sonra da yakınlardaki bir otelde kalmamızdı. Farklı odalarda. Ertesi gün Houston'a dönüş yolculuğu garip değildi... onun yerine ikimizin de radyoda mırıldandığı hoş, sakın bir yolculuktu. Cuma gününün beni uzun zamandır yaşadığım her şeyden daha derin bir şekilde yaraladığını düşünürsek, iyiydi - iyiden de öteydi.

O zamandan beri Thea için ağlamamıştım. Houston'a sağ salim döndüğümünden emin olmak için beni aramamış ya da mesaj atma zahmetine girmemiş olsa bile. Hala biraz ağrım olsa bile, sizi öldürmeyeceğini bildiğiniz bir kağıt kesiği gibi, ama yine de cehennem gibi acıtıyordu.

Ama bunların hiçbirisiyle gereğinden fazla oyalanmayacaktım. Enerjimi harcamak için daha iyi yollarım vardı ve o anda, odamdaki ışıkların neden açık olduğunu tahmin etmeye çalışıyordum.

Kapının üstündeki kare şeklindeki pencereden ışıkların yandığı kapıya yaklaşırken, elimde bütün hafta yetecek kadar hazırladığım tuhaf görünümlü tavada kızartmayla dolu bir kap tutarak çantamı dengeledim. Rip'in neden orada olduğunu merak etmekten kendimi alamıyordum. Bana yardım etmek için mi? İmkânı yok. Yapacak yeterince işi vardı. Bir şeyi kontrol etmek için mi? Belki de.

Cuma günü jinekolog randevum için ayrılmadan önce Jason'a sadece küçük bir proje bırakmıştım ama gitmeden önce bitirmiş olmalıydı. Muhtemelen Rip onun işini iki kez kontrol ediyordu. CCC'ye ilk geldiğinde benimkine de zaman zaman bunu yapmıştı, ona garanti ettiğim şeyi yapabileceğimden kuşkulandı.

Bu yüzden içimden bir ses bir şeylerin ters gittiğini söylese de, kapının tokmağını çevirip kapıyı iterek açarken içimdeki o rahatsız edici duyguyu bir kenara itmeye çalıştım. Rip'i içeride, kabinin açık kapısının hemen dışında durmuş içeri bakarken bulduğumda şaşırmanın imkânı yoktu. Onu ellerini kalçalarına koymuş, bunu yaparken bulduğumda endişelenmedim.

Ama içeri girerken "Günaydın" dediğimde, çantam bir omzumda, elimdeydi ve bana bakmadı... işte o zaman içimden bir ses bir şeylerin yanlış olduğunu doğruladı.

Bana bakmadı. Hiçbir şey söylemedi. Tamam.

Kız kardeşim kalbime lanet bir ok sapladıktan ve boyumu on santim kadar uzattıktan sonra onun bedenine sarılıp ağladığım gibi değil.

Ona yaslanmanın ve bana sarılmasının ne kadar güzel olduğunu düşünmeme *izin* vermemiştim.

Şimdi başlamayacaktım. Patronum olduğunu ve bana bir iyilik borcu olduğunu biliyordum ve bu yüzden en başta benimle gelmişti. Belki beni rahatlatmak bunun bir parçası değildi ama benden nefret etmediğini biliyordum. Belki de içinde bir yerlerde bana biraz düşkündü.

Ama hepsi bu kadardı.

İhtiyacı olmadığı halde yanımda olacak kadar iyi bir insandı. Ama bunların hiçbirisi bana dönük olan yüzüne yansımıyordu. Birbirimizle kurmuş olabileceğimiz herhangi bir bağ, herhangi bir bağlantı oraya yansdı. Hem de hiç.

Eşyalarımı masanın üstüne koyarken onu izledim ve çantamı her zaman bıraktığım bölmeye koymaya zahmet etmedim. Hâlâ hareket etmemişti. Kabinin içinde ne varsa ona bakmakla meşguldü.

Oradaki tek şey Jason'ın günler önce bitirdiği parçalar olmalıydı.

Oh, Tanrım. Bir şeyleri berbat etmişti, değil mi?

Ama nasıl? Ne? Ona batıracak pek bir şey bırakmamıştım.

"Rip?" Ona yaklaşmak için acele etmeden tekrar seslendim.

Bulduğum yerden derin bir nefes aldı ve ön kollarındaki kasların gerildiğini gördüm. "Bu da ne böyle?" derken dikkati dağılmıştı.

Siktiğimin Jason'ı. Lanet, *lanet Jason*. Biliyordum. Bilmeliydim.

o.

İçgüdülerime güvenmeyi öğrenmemiş miydim? Ve lanet olası içgüdülerim bana Jason'ın işleri berbat etmenin bir yolunu bulacağını?

Cehennem.

Lanet olası

cehennem.

Patronuma doğru daha hızlı yürüdüm, birkaç adım yanında durana kadar aramızdaki kısa mesafeyi kestim. Önümdeki manzarayı seyrederken nefesimi tuttum.

Ayrılmadan önce, iki çeyrek panelin son kat astarını bitirmiştım. Jason onları stanttan çıkaracağına söz vermişti, böylece başka bir proje için dört takım jantı bitirebilecekti. Randevuma yetişmek zorundaydım ve o baş belasına bir zeytin dalı uzatmaya çalışıyordum; ona birazcık sadakat kazanmak için yapabileceği bir şey vermiştim. Belki ona güvenebileceğimi göstermek için.

Ama standın içine baktığımda panellerin hâlâ orada olduğunu gördüm.

Paneller 2010 model bir Ford Mustang'e aitti. Cuma günü bıraktığım arabanın aynı marka ve modeliydi. Sadece, bıraktığım düz gri değildi. Ve bu sabah kullanmak üzere kilitlediğim koyu yeşil görünümlü siyah renk de değildi.

Yeşildi. O kadar kötü uygulanmış benekli bir yeşildi ki, bulunduğum mesafeden bile anlayabiliyordum. Berbat bir şeydi.

Sadece... korkunç... korkunç.

"Kahretsin," diye fısıldadım kendi kendime, sersemlemiş bir halde. *Sersemlemiş*.

"Bunu sen mi yapıyorsun?" diye sordu yavaşça, sanki bana bu soruyu sorduğuna inanamıyormuş gibi.

Ona bakmak için geri çekildim. "Hayır!" Son zamanlarda çuvallamıştım elbette ama böylesini hiç görmemiştım. Aslında beceri açısından değil.

Derin bir nefes verdiğinde hâlâ içerideki arabaya odaklanmıştı ve bana kız kardeşimin evinin önünde bana sarıldığını hatırlattı. "O zaman kim yaptı?" diye sordu, iki günden kısa bir süre önce aramızdaki bir engeli aşmışız gibi konuşmuyordu.

Aslında, sesi eskisi gibiydi. Öncekinden daha kötü. Göğsümü garip hissettirmesi de hoşuma gitmedi.

"Emin değilim," diye söze başladım, "ama Jason yapmış olmalı. Cuma günü ayrılmadan önce astarı bitirdim ve onun kalıp jantları yapması gerekiyordu, bunun üzerinde çalışması değil." Cuma sabahı toplantımızdan sonra, Mr.

Cooper bana zamanı geldiğinde gitmemi ve Jason'ın ne gerekiyorsa bitirmesine izin vermemi söylemişti.

"Sipariş nerede?" İş emri mi?

Odaya baktım ve tüm sipariş bilgilerinin bulunduğu dosyayı bulmaya çalıştım. Masamın üzerinde göremedim. O Cuma günü kesinlikle orada bırakmıştım, böylece Jason ihtiyaç duyduğunda ona ulaşabilecekti. "Dur ben bulayım. Gitmeden önce masamda bıraktığımı biliyorum ama sadece jantları yapması gerekiyordu. Ona üç kez söyledim."

Saatlerimi harcadığım bu lanet arabaya bakmaktan kendimi alamıyordum. İnsanların kendi yaptıkları boya işlerinin bundan yüz kat daha iyi görüldüğünü görmüştüm. Rengi çıkarmak büyük bir acı olacaktı, özellikle de yakın zamanda aynı şeyi yapmak zorunda kaldıktan sonra.

"Onu burada yalnız mı bıraktın?"

Cevap verirken gözlerinin içine bakmadığım için biraz korkak olduğumu bilerek masamın üzerinden geçmeye devam ettim. "Evet." Bay Cooper biliyordu. Rip'le o boktan tartışmaya girmeden önce bana gitmemi söyleyen oydu.

Rip beni tedirgin eden derin bir nefes daha verdi.

Yine de ona bakmayı başaramadım. "Ben yapmadım Rip," dedim kendimi ele vererek. "Birkaç hafta önceki diğer olaydan sonra doğru rengi yaptığımdan emin olmak için siparişleri üç kez kontrol etmeye başladım. Ve *bunu* kesinlikle hiçbir arabaya yapmadım, öğrenirken bile."

Bir nefes daha verdi ve çenesinin çatırdadığını duyduğuma yemin edebilirim.

Yüce İsa. Bu neydi? Onun gözünde üç hata mı? Sadece birkaç hafta içinde mi? Üç kez mi bir şeyler ters gitmişti?

Ve o zamanları plağıma ya da adı her neyse ona yazmamış mıydı?

Sikeyim.

Sakin ol, Luna. Sakin ol ve düşün.

Jason'ın kovulmasını istiyor muydum? Hayır. Ama ona yapmamasını söylediğim halde özellikle böyle bir şey yaptığında kovulmak istiyor muydum?

Hayır.

Masaya bakmayı bıraktım ve avucumun etli kısmıyla alnımı ovuşturmadan önce gözlerimi kapattım. "Jason son zamanlarda tam bir hıyar gibi davranıyor," diye anlatmaya başladım, kendimi kötü hissetmeme izin vermeyerek

onu otobüsün altına atmak. "Ama böyle bir şey yapacağını düşünmemiştim. Ona tek yapması gerekenin jantlar üzerinde çalışmak olduğunu söyledim, başka bir şey değil."

Rip'in eli alına gitti. Oh, hayır.

"Sanırım beni kovdurmaya çalışıyor. Kameralara baktığınızda ben ayrıldıktan sonra da kaldığını görebilirsiniz. Binaya geri dönmedim. Randevum için ayrıldım ve gecenin geri kalanında nerede olduğumu biliyorsunuz."

O mavi-yeşil gözlerini kapattı ve vücudunun üst kısmındaki gerginliği görebiliyordum. Oh, adamım. O anda bugünün beyaz kompresyon tişörtü günü olduğunu fark etmedim bile.

"Rip, ben yapmadım. Yemin ederim," dedim ona, gözlerimi açıp hissettiğim kadar çaresiz görünmediğimi umarak ama bunun iyi bir fikir olabileceği konusunda gerilerek. Kimsenin acımasını istemiyordum, özellikle de Rip'in. Özellikle de her şeyden sonra.

Ama eğer kafamda doğru hesapladıysam, bu üç vuruşluk bir ceza olabilir. Ben.

"Hayatım üzerine yemin ederim ki ben yapmadım," diye atıldı ve elimi bıraktı. Göğsümden daha fazla sinir fırladı.

"Konuşmayı kes Luna," dedi daha önce bana karşı kullandığı en kısık sesle. "Sadece konuşmayı kes."

Dediğini yaptım, tüm bu süre boyunca midem bulanıyordu. Bunun için beni suçlayamazdı... suçlayabilir miydi?

Jason'ı yalnız bırakmamalıydım, tamam mı? Ama bıraktım. Tıpkı benden önce baş boya pozisyonunda olan adamın işten dört saat erken çıkmak istediğinde beni sayısız kez yalnız bıraktığı gibi. Ekipte "ben" diye bir şey yoktu. Randevuma gitmek zorundaydım....

Sadece bahane uyduruyordum.

Bu yüzden suçlanmak istemiyordum ama bundan daha fazla kovulmak da istemiyordum. Bunu kesinlikle biliyordum, kesinlikle kabullenmiştim. Birazcık gurur işimi kaybetmeye değer miydi? Gerçekten sevdiğim bir işi?

Hayır, değildi.

"Rip," kendimi durduramadan tekrar başladım. "Çok özür dilerim. Bunu düzeltebilirim."

Orada durdu, bir heykel gibi hareketsizdi. Nefes aldı, nefes verdi. Kıpırdamadan. Tamamen, hiç kıpırdamadan. Ta ki, "Az önce ne dedim Luna? Şu anda bunu duymak istemiyorum," diye sakince cevap verince daha da kötü oldu. Öfkeliydi. Bunu anlamam için bana bağırmasına gerek yoktu.

Ve midemdeki korku daha da arttı. "Bunu düzeltebiliriz. Sadece biraz zaman alacak-"

Sonunda patlamak için o devasa bedenini bana doğru çevirdi. "Düzeltilip düzeltemeyeceğin ya da bizim düzeltilip düzeltemeyeceğimiz umurumda değil! Sadece bir saniyeliğine lanet olası konuşmayı kesmeni istiyorum!" diye tısladı, bahse girerim bağırmaya en yakın şeyi yapabiliyordu.

Daha önce hiç bu kadar yüksek sesle konuştuğunu duymamıştım.

Bu yüzden nefesimi içime çekmiş olmalıydım; bırakmadığım bir nefes. Boğazımda hüznü bir ses çıkarma dürtüsü hissettim. Sonra da kalbimde. Bir an sonra, istemeden de olsa hızla göz kırpmaya başladım.

Belki Jason'ı yalnız bırakmış olmam benim hatamdı ama bunu yapmış olması benim hatam değildi. Rip'in kötü bir ruh halinde olması ve şimdi de kaba davranması benim suçum değildi.

Benim hatam, o anda kendimi ihanete uğramış hissetmemdi. Aramızda herhangi bir beklenti oluşturacak kadar zamanım olmamıştı, ama *bu*? Bu acıttı. Sadece biraz, ama yine de.

"Lütfen beni kovmayın." Fısıldıyor olmama rağmen sesim çatallaşmıştı. "Düzeltilmesi gereken her şeyi düzelteceğim. Bu benim hatam. Bana ödeme yapmak zorunda değilsiniz ama lütfen beni kovmayın. Burada çalışmayı seviyorum," dedim patronuma - kırk sekiz saat önce bana sarılıp bebeğim diyen adama - sesim titreyerek, gözlerimi tam yüzümün önünde, göğüslerinin arasında bir yerde duran tulumunun düğmesine dikerek.

Seviliyordum. İyiydim. Bu işi istiyordum ve kaybetmek istemiyordum.

"Lütfen Rip," diye ekledim, sesimdeki kısıklığı duyuyor ve bunun beni utandırmasına izin vermiyordum.

Bu sözler ağızımdan çıktıktan sonraki sessizlik derimi ve kaslarımı yakabilirdi, o kadar bunaltıcıydı.

Ağlamayacaktım ama böyle bir şey olursa da bundan utanmayacaktım. Geçmişte ailemin beni üzen bir şey söylediklerinde bana bebekliği bırakmamı söylemeleri ve sonra da sonuçlarıyla uğraşmak istememeleriyle yeterince uğraşmıştım.

Bir kişi gururunu neyin oluşturacağını seçebilir.

Çocukken ailemin egomu paramparça etmesinin bir utanç olduğunu düşünürdüm, ama şimdi... şimdi bunun bir hediye olduğunu düşünüyorum. Kırılmadan nelere katlanabileceğimi biliyordum. Eğilmek acı veriyordu. Rahatsız ediciydi. Korkunçtu. Ama eğilmenin öldürmediğini biliyordum.

Eğer Rip'in bana bu şekilde davranıyor olması, kendimi toparlamakta zorlanmamın sebebiyse...

Bunu düşünmeyecektim.

O benim patronumdu ve ben bunu yine unutmuştum. Bu benim suçumdu. Başka kimsenin değil.

Hayır. Sebebin Rip olduğunu düşünmeyecektim, çünkü bu şekilde beş dakikadan daha uzun süre hissetmeyecektim. Bunu beş dakikalığına yapacaktım ve hepsi bu kadardı.

Bu kadar.

Boğazımdaki bu ağrı... beş dakika.

Bu ihanet duygusu... Beş dakika ve hepsi bu kadar.

Hayatım boyunca yeterince azar işitmişim. Rip beni bu şekilde hissettirmeyi başaran bir başka kişi olacaktı.

Baştan başlamak istemedim. Her şeyi berbat etmişim. İyi yapmışsın. Ama *o kadar da* kötü batırmamıştım.

"Lütfen beni kovmayın," diye tekrarladım, en başta bu pozisyonda olduğum için bile kendimden nefret ediyordum.

Bir dakika geçti. Hatta belki iki dakika. Tam hiçbir şey söylememesinin bir nedeni olduğunu kabul etmeye başlamıştım ki, geri adım attım ve kendimi... neredeyse Cuma gecesi hissettiğim kadar kötü hissettim. Sonunda Rip konuştu. "Seni kovmuyorum," dedi hırlamaya oldukça yakın bir sesle.

Beni kovmuyormuş gibi görünmüyordu. "Kovmuyorum," diye tekrarladı.

Her şekilde olduğum yerde kalırken ağzımdaki tükürük tatlı gelmeye başladı. "Emin misin?" Kendimi sormaya zorladım.

Rip'in sesi alçaktı, "Evet" diye mırıldandı.

Tamam o zaman.

Başkasının hatası yüzünden beni kovmuyordu.

Gözlerimin arkasındaki hayal kırıklığını ve acıyı hissederek nefesimi içime çektim ve başımı salladım. Bir adım daha geri atarken burun deliklerimin açıldığını hissedebiliyordum. Sonra bir adım daha.

İstedığimi elde etmişim. Üzgün olmak için bir nedenim yoktu. Bu haksızlık olduğu için değil. Bana patronum olduğunu ve aramızdaki tek şeyin bu olduğunu hatırlatarak duygularımı incittiği için de değil.

Kız kardeşimin beni hayatından kovmasına ağlarken bana sarıldığı için değil.

"Luna," dedi adım o mırıltılı, sert sesle, o an hariç genelde hoşuma giderdi.

Görmezden geldim.

"Onu buradan taşımama yardım eder misin?" Onun yerine kendi sesimi alçaltarak sordum.

Bir süre sessizlik oldu ve bana bakıyor muydu, haç işareti mi yapıyordu, yoksa gözlerini mi deviriyordu hiçbir fikrim yoktu. Kovulmamıştım ve o anda önemli olan tek şey de buydu.

Lenny randevumu o gece için yeniden planlamıştı ve çok heyecanlı olmasam da dört gözle beklediğim bir şeydi. Hiçbir şey çıkmasa bile günümün en iyi kısmı bu olabilirdi. Çünkü en azından hayatımı daha iyi hale getirmeye çalışıyordum. Her gün hayatımı daha iyi hale getirmeye çalışıyordum ve bunun bir anlamı olmalıydı. Olmalıydı.

"Luna?"

Kalbim daha hızlı atmaya başladı ama bunu da görmezden geldim ve "Lütfen yapabilir miyiz, böylece başlayabilirim?" diye sormayı başardım.

Bir duraksama oldu ve sonra yumuşak bir "Elbette" dedi.

Yutkundum ve bakışlarımı o küçük düğmeden ayırmadım. "Tamam. Hadi yapalım şu işi."

Daha derin bir iç çekiş oldu. Daha uzun bir tane. Bana arkasında uzun bir kuyruğu olan kayan bir yıldız hatırlatan bir başka "Luna...". Ölmekte olan bir meteor. Bir bakıma öyleydi. Onu affedecektim. Hayatıma devam edecektim ama o *Luna* gerçekte ne olduğunu değiştirmeyecekti.

Onun her şeyden önce benim patronum olduğunu hatırlatan bir şey. Kendini tüketen, ölmekte olan küçük bir rüya.

"Sorun değil," dedim ona, ses tonumun ne kadar düz çıktığını fark edip sinirlenmeye başlamıştım. "Lütfen taşımama yardım eder misiniz?"

Sessizlik.

Bir iç çekiş daha oldu.

Kademeli olarak söylediği "Tamam" beklediğim gibi değildi. Yumuşaktı. O kadar yumuşaktı ki üzerimden kayarak yere düştü ve sonsuza dek kayboldu.

Sonra da panelleri taşıdık.

Bölüm 15

"Nasıldı?"

Yemeğimi Bay Cooper'ın yanındaki masaya koydum ve omzunu okşadım. "Ne nasıldı Bay C?" diye sordum, o sabah Jason'a attığım dayaağı sormadığından oldukça emindim, belki bir önceki gün attığım dayak yeterli gelmemiştir diye.

Bu konuda hâlâ kızgındım. Bir önceki sabah onu azarlamak, sonra da günün geri kalanında onunla konuşmayı reddetmek öfkemi üzerimden atmama yetmemişti. O sabah hala onu affedememiş bir şekilde işe gitmiştim ve yaklaşık bir saat önce bana bir soru sormaya karar verdiğinde, ona verdiğim yanıt pek de hoş olmamıştı.

Sadece kafasını ısıırıp kopardığım için birazcık kötü hissettim.

Yine de onun yüzünden kafam kopmuştu, bu yüzden yapmamam gerektiğini biliyordum.

Ben yanındaki sandalyeyi çekerken Bay Cooper bana gülümsedi ve neyi kastettiğine dair en ufak bir ipucu bile vermedi. "Nasıldı?" diye tekrar sordu.

İçine oturdum ve ona gülümseyerek karşılık verdim. "Bay C, ne sorduğunuzu bilmiyorum."

Bir gün önce olanlar hakkında şikâyetle bulunmamıştım. Bildiğim kadarıyla sadece Rip, Jason ve ben onun yaptığı hatayı biliyorduk ve Rip'in hafta sonu benimle Dallas'a gittiğini öğrendiğinden kesinlikle şüpheliydim. Bunu bilen tek kişiler Thea, Rip ve bendim. Bay Cooper'la her ne kadar paylaşmaya istekli olsam da, kız kardeşimin saçmalıkları kendime saklamayı tercih ettiğim nadir şeylerden biriydi. Üstelik o ya da Rip arasında geçen tek bir tartışmaya bile kulak misafiri olmamıştım....

Başını yana eğdi. "Randevun nasıl geçti küçük ay? Cumartesi günü bir randevuya gideceğini söylediğini sanıyordum."

Oh. Oh. Bu.

Ona bundan bahsetmiştim. "Cumartesi günü olmadı ama dün onunla buluştum."

"İyi geçti mi?"

Yemek kabının üstünü çekerken bir omzumu kaldırdım. Erişteler Pazar günü yaptığım partiden kalmaydı. Çok pişmişlerdi, sebzeler vıcık vıcıktı, ette yeterince baharat yoktu ama... Yapmıştım işte. Ve dün beni ishal etmemişti, o yüzden bugün de etmemesini umabilirdim.

"O... iyi biriydi," diye itiraf ettim.

Bay Cooper kıs kıs güldü. "O kadar iyi gitmedi o zaman?"

İç çekerek yemeğimin kapağını aramıza koydum. "Sıfır beklentiyle gittim Bay C ve iyi ki de öyle yapmışım."

Gerçek buydu. Bara hayatımın aşkıyla tanışmayı umarak gitmemiştim ama Rip'le olanlardan sonra günümün daha da berbat olamayacağını düşünerek gitmiştim.

Olmamıştı. Ama daha iyi bir hale de getirmedi.

Ligimin Dışındaki adam kırklı yaşlarındaydı ve Lenny'nin bana gösterdiği gibi çok yakışıklıydı. Dışa dönük ve konuşkandı. Önceki gecenin nasıl geçtiğini düşünürken gülmek istememişim, ama oldu.

Bay Cooper'a bir bakış fırlatırken omzumu kaldırdım ve homurdandıktan sonra başımı salladım. "Tamamen saçmalık değildi. Belki yüzde 50'si."

Yüzündeki aşırı korumacı ifade kalbimi yüz derece ısıttı. "O kadar kötü mü?"

Şey...

Tüm ayrıntılarla uğraşmak istemedim. O sabah işe giderken Lenny'yi aramış ve Gus Dede'nin bana ayarladığı adamın tüm zamanını bana nasıl yeni boşandığını ve *hayatına devam etmek* ve *yıllardır yapamadığı şeyleri yapmak* için ne kadar heyecanlı olduğunu anlatarak geçirdiğini haber vermiştim.

Ben bunu şöyle anladım: Bekârim ve önümüzdeki on yıl içinde evliliği yeniden yaşamayı düşünmüyorum.

Hayatımda sadece bir gerçek ilişkim olmuştu. Kısa bir süre başka bir erkekle çıkmıştım ama onu saymadım. O zamandan beri, bir avuç dolusu tek seferlik randevuya daha çıkmıştım. Hatta daha çok bir ilişki sitesi olan çevrimiçi arkadaşlık uygulamasını bile denemişim ve babacığımın orada tanışmıştım. Yani, bir erkeğin bağlılık için hazır olmadığına gözlerindeki bakışı tanımakta oldukça iyi olduğumu düşünüyordum.

En azından benimle bağlılık değil.

Karşımda oturan adam yakın gelecekte herhangi bir şekilde yuva kurmayı düşünmüyordu. Yakınından bile geçmiyordu. Sözlerinin hiçbirisi de bana başka türlü hissettiği izlenimini vermemişti. Tüm doğru kelimeleri söylemiş ve bana ne kadar "sevimli" olduğumu düşündüğünü söylemişti, ama hepsi bu kadardı.

"Kötü bir şey olmadı mı?" diye dikkatle sordu. Biraz fazla dikkatli, gerçekten.

Dürüst olmak gerekirse, bayıldım. Dünden sonra güzel bir hatırlatma oldu.

Başımı salladım, kulaklarım koridorun aşağısından gelen iki tanıdık, ağır ayak sesini duydu. Beni bir seks partneri aradığım konusunda ikna etmeye çalışması dışında hiçbir şey olmamıştı ama Bay Cooper'a bunu en azından bu kelimelerle söyleyecek değildim. Sesimi bir parça alçalttım. "Hayır, sadece ciddi bir şey aramıyordu ve bunu söyleyebilirim. Ve ben... almak istemediğim kıyafetleri denemem, anlıyor musun?"

Bay Cooper başını sallarken gülümsemesi nazikti. "Bu macerada sana imrenmiyorum, küçük ay."

"Keşke bunu yapmak zorunda olmasaydım Bay C, inanın bana, ama belki bir sonraki adam ayaklarımı yerden keser ve bana Lydia'ya davrandığınız gibi davranır." Yemeğimden bir ısırık aldım ve tadında yanlışı olan her şeyi görmezden geldim. Ağzımı kapatıp ona, "Belki şansım sonunda iyiye döner," dedim.

Kötü randevular oldu. Dükkandaki çocuklardan yeterince duymuştum. Kız kardeşlerimden de yeterince duymuştum. İlkinden sonra pes etmeyecektim.

Büyükbaba Gus'a yakın zamanda beni iyileştirmesi için bir daha güvenmeyecektim.

Sadece bir ısırık daha almıştım ki çok aşına olduğum bir ses konuştu. "Luna, benimle dükkâna gelip boya almak için vaktin var mı?"

Dükkana gidip Rip'le biraz boya mı alacaksın? İlk defa mı? Birlikte geçirdiğimiz kısmi hafta sonundan sonra mı?

Dün bana o kadar saçmaladıktan sonra mı?

Ağzımdaki lo mein'in geri kalanını çiğnedim ve dikkatimi diğer patronuma çevirdim, onu orada elleri kalçalarında, bugün lacivert renkte olan atletinin üzerinde dururken buldum. Mutfağa doğru ilerlerken, bir şeyler almak için o iri bedenini oturduğum sandalyenin arkasına taşıdı

konuşmaya devam etmeden önce buzdolabından. "GTO ve bulduğunuz SS için biraz boya seçmek istiyorum ama katalogdaki ya da elinizdeki örneklerden hiçbirini beğenmedim."

Hakkını vermek gerekirse, o sabah bana karşı hiç de tuhaf davranmamıştı. Ona kahvesini getirmiştım, "Merhaba Rip" diye mırıldandım ama bu her şeyden çok görgü kurallarına uymak içindi. Çalışıyordu ve arkamdan seslendi, "Luna." Sanki hiçbir şey olmamış gibi. Sonra hâlâ homurdanarak, "Kahveni bankta bırakıyorsun," dedim. O da "Teşekkürler." diye cevap verdi.

Ve hepsi bu kadardı. Normaldi. İyiydi... Sanki dün hiç olmamış gibi.

Ben de ona bunu söyledim, sesim oldukça soğukkanlı çıkıyordu, "Size en sevdiğim dükkanın adresini verebilirim."

Göz ucuyla Bay Cooper'ın ikimizin arasına baktığını gördüm - muhtemelen hemen evet demediğime şaşırmıştı- ama hareketini görmemiş gibi davrandım.

İkimizin de görmezden gelemediği şey Rip'in "Benimle gelmeni istiyorum" demesiydi.

Onunla gitmemi istedi.

Bay Cooper tekrar ikimize baktı ve Rip'in sözlerine kimin daha çok şaşırdığından emin olamadım. Ben mi, o mu? *İnsanların gerçekten çalışmak için para almaları* konusunda her zaman çok titizdi. İki kişi boya için mi gidiyordu? Bu duyulmamış bir şeydi. Bir aydan kısa bir süre içinde beni iki kez onunla bir yere gitmeye davet etmesi? Neredeyse bir mucizeydi.

İçimden bir ses kötü hissettiği için yaptığını söylüyordu.

"Seninle gelmemi mi istiyorsun?" Hâlâ davetini ve bunu neden yaptığını anlamaya çalışarak yineledim.

"Evet "i daha çok "duh" gibi çıktı.

Çatalımla biraz daha erişte aldım ve ağzıma attım. Aç olduğum için, ne diyeceğimi bilemediğim için değil.

Kesinlikle *hayır, çünkü* bir parçam ona, bir gün önce çok kaba davrandığı için onunla hiçbir yere gitmek istemediğimi söylemek istiyordu.

Ben değil. Ben bundan daha iyiydim. Evet.

Gitmeye devam ettiğinde hâlâ buzdolabının yanında takılıyordu. "Zamanın var, değil mi?"

Sadece yeterince meşgul olduğumu söyleseydim, yapacak yeterince işim yokmuş gibi görünürdü. Zamanım var deseysen, yeterince zamanım yokmuş gibi gelirdi.

yapmak için. Ve eğer ona Mustang'le olan saçmalıktan sonra zar zor yetiştigimi söyleseydim, o zaman ona karşı biraz kızgınlık besliyormuşum gibi görünürdüm.

Yani...

Ona nasıl cevap vermem
gerekiyordu? Gitmek *istiyor*
muydum?

Bunu çok uzun süre düşünmeme gerek kalmadı. Cevap şuydu: pek değil. Normalde gitmeyi sorun etmezdim. Çok meşgul değildim ve Jason'ın yanında gereğinden fazla bulunmak istemiyordum çünkü aramızdaki buzlar normalden daha inceydi. Üstelik Bay Cooper'la önceki gün hakkında konuşup Rip'le aralarında yeni bir tartışmaya neden olmak da istemiyordum, çünkü olacak olan buydu. Onlara nasıl yardımcı olabileceğimi görmek için kattaki çocukları rahatsız etmeyi zaten planlamıştım.

Ama gitmek istemediğimde ısrar edersem, kığımın acıdığını anlayacaktı ve ben neredeyse hiç kığımın acıdığını hissetmezdim. Eğer böyle düşünürse, beni kızdırdığını anlayacaktı.

Rip benim patronumdu. Herhangi birine yapacağı şeyi bana da yapmıştı. Bunu kişisel algılamak için mantıklı bir nedenim yoktu.

Ama bunu bilmek ve kabul etmek gerçekten zordu.

Beyninizin anlayacak kadar akıllı olduğu şeyleri kalbinize anlatmak zordu.

Hâlâ cevap vermediğimde "Bekleyen bir şey yok mu?" diye sordu. Teknik olarak her zaman bekleyen bir şey vardı.

Cevap vermemi beklemedi. Ona cevap vermem için bana bir şans vermedi. "Yemeğini bitir, sonra yola çıkacağız."

Onunla gitmeme gerek yoktu. Aslında neden beni istediğinden bile emin değildim. Bazen beni dinleyebilirdi ama o kadar da değil.

Ama...

Ben bundan daha iyiydim. Beni etkilemesine izin vermeyecektim. Yaptığını *bilmesine izin* vermeyecektim.

"Tamam," dedim sonunda omuz silkerek. Sadece küçük projeler olduğu için Jason'ın o günkü programda ne varsa yapmasına izin vermiştim ve doğru yaptığından emin olmak için onu izlemiştim. İstememişim ama Bay Cooper onu bu yüzden yanıma vermişti. Öğrenmek için. Benim ayrılmam ikimiz için de iyi olacaktı. Günün geri kalanında yapılması gereken sadece birkaç şey kalmıştı.

Olgun, makul bir insan olabilir ve o günü geride bırakabilirdim.

Seviliyordum. İyi bir işim vardı. İhtiyacım olan her şeye sahiptim. Bir gece önce iyi bir randevum vardı, ama yaklaşan başka bir randevum daha vardı.

Her gün, önünüzde tüm hayatınızı geçirme fırsatı veren yeni bir gündü. Ben de kendime bunu söylemeye devam edecektim.

"Gidiyorum da ne demek?"

Öfkemi kontrol etmeye çalıştım - normalde sahip olmadığım bir öfke Kışkırtılmadığı sürece, bu adamın bir yılan oynatıcısı gibi körüklediği bir öfke, sanki onun süper gücüyümüş gibi, benim süper gücüm ise yumuşak başlı olmam ve çok sık sinirlenmememdi.

Ama sanırım Süpermen'in bile kriptoniti vardı.

Benimki, kız kardeşimi aldatan ve tavır problemi olan bir iş arkadaşıydı. Ne yazık ki çoğunlukla sadece benim şirketimde alevlendiğini fark ettiğim bir tutum sorunu.

Bu, üzerinde durmak istemediğim bir nedenden dolayı hayatım boyunca devam eden bir tema gibi görünüyordu.

"Rip'le birlikte boya seçmeye gidiyorum," dedim masanın üzerinde çantamın durduğu dolabın kilidini açarken. Bunu Jason'la birbirimize takılıp kaldığımızdan beri yapmaya başlamıştım. Orada sakladığım atıştırmalıkları yemeyeceğine ya da eline fırsat geçerse dış fırçamı tuvalet kenarına sürmeyeceğine güvenmiyordum. Kabin benimdi. Yıllarca Mack'in asistanlığını yaptığım gibi onu da kalıcı olarak yanıma almaya kalkarlarsa ne yapacağımdan emin değildim ama bunun olmamasını sağlayacaktım.

Her nasılsa.

"Neden?" diye sorma cüretini gösterdi, sanki en son konuşmamızda onu boğmak istememiştim.

Ona bir cevap vermem gerekiyor muydu? Hayır, ama yine de verdim. "Çünkü o istedi," diye yanıtladım dolabı tekrar kilitlerken. İçinden çıkmaya çalıştığımı bilmesine gerek yoktu.

Jason sanki bunu yapmak için para almıyormuş gibi, "Ama şimdi burada senin işini yapmak zorunda kaldım," diye yakındı. Dünden beri istismara uğramış bir köpek yavrusu gibi davranıyordu. Uysal ve mızızdı ama sevimli ya da sempatik bir şekilde değil.

Sinirlerimi ne kadar bozduğunu gizleyemeyen bir yüz ifadesi takınırken sırtımın ona dönük olduğundan emin oldum. "Onunla gitmek işimin bir parçası. Ayrıca saatlik ücret alıyorsun, yani ya kabinde olacaksın ya da dışarıda diğer çocuklara yardım edeceksin. Eğer oraya geri dönmek istiyorsan, git Bay Cooper'a söyle. O seni istemediğin bir şeyi yapmaya zorlamaz," dedim ona, kızgınlığımı tam olarak gizleyemedim.

Ama dostum, umuyordum, *umuyordum, umuyordum, umuyordum* ki gidip Mr. Cooper çıkmak istedi.

Eğer doğum günüm geldiğinde buradan gitmemiş olursa, ne isteyeceğimi çok iyi biliyordum.

Bir an sessizlik oldu ve sonra "Onunla gidebilirim." dedi.

Aman Tanrım.

Mutluluğu ve sabrı seçiyordum.

Mutluluğu ve sabrı seçiyordum.

Mutluluğu ve sabrı seçiyordum.

Ben de yanağımı ısırdım. "Rip'e sor. Senin gitmende bir sakınca görmezse kalırım." Nasıl olsa paramı alacaktım. Onun yerine benim kalmam umurumda değildi.

Öte yandan, Jason kendini davet ettirecek cesareti gösterse bile Rip'in evet demeyeceğinden de yüzde 99 emindim. Onu nasıl kabul ettiğini görmüştüm ve bahse girerim onun nasıl biri olduğunu anlamak için yerde yeterince şikâyet ettiğini duymuştu. Dünden sonra, bu pisliği ilk elden tecrübe etmişti.

Henüz yapmadıysa, eninde sonunda onu azarlayacağını umuyordum. Ya da kovmasını. Dün kovmadığı için biraz hayal kırıklığına uğramıştım.

Verdiği yanıtın yetersizliği, ya anlatmak istemediğim noktayı gördüğünü ya da patronun fikrini değiştirmeye çalışmaması gerektiğini anladığını gösterdi.

"Benim için soramaz mısın?"

"Hayır, gelemes ve sen de gelmiyorsun," diye ikimizin de tanıdığı bir ses geldi.

İkimizi de ürküten bir ses, çünkü her nasılsa ikimiz de kapının açılışını kaçırmıştık. Kulak misafiri olmayı kaçırmıştık. Ama sadece birimiz bundan utanmıştı ve o kişi ben değildim.

Rip sıkılmış bir ses tonuyla, "Luna benimle geliyor," diye onayladı.

Neyse ki Jason benimle yaptığı konuşmaların aksine çenesini kapamayı başarmış, tartışmamış, yalvarmamış ya da pasif-agresif bir pislik gibi davranmamıştı. Konuştuğunu duyar duymaz kafasını Rip'e doğru çevirmişti ama patronumuzun kararıyla sustu.

Enayi.

Ama Rip dün bana bir tane verdikten sonra ona da zor anlar yaşatmış mıydı? Merak ettim.

"Hazır mısın?" diye sordu o derin ses.

Çantamın askısını sıkıca kavrayarak başımı salladım. Kapıyı açık tutarak orada durdu.

Jason'ın yanından geçerken ona bir şey söylemedim ama sııttım.

Her zamanki gibi, CCC'den çıkarken ikimiz de tek kelime etmedik. Rip kız kardeşimin beni arayıp aramadığını sormadı - sormamıştı - ve geçtiğimiz hafta sonu hakkında başka bir şey söylemedi, ki bu da benim işime yaradı. Yolda ağzımdan çıkan tek kelime, işletmeye nasıl gideceğime dair talimatlardı; uzak değildi ama yine de Houston trafiğinde yirmi dakikalık güzel bir yolculuktu. Birkaç dakika sonra Rip'e aklında ne olduğunu sordum.

Çünkü ona duygularımı incittiği fikrini vermeyecektim.

Sessiz kalmak tam da bunu yapacaktı. Neyse ki işe yaradı.

Sorun şu ki, aklında bir şey yoktu. Bakmak ve kendisi için neyin karıştırılabileceğini bizzat görmek istiyordu. Bana uyar. Mağazaya hiç birlikte gitmemiştik ama görünüşe bakılırsa her şeyin bir ilki vardı. Boya almaya gitmek hoşuma gidiyordu. Çoğu zaman haftalık teslimatlarımızda bırakılsa da, kabinden ayrılmaktan çekinmediğim tek şey buydu.

Rip kamyonetini neredeyse boş olan arsaya park etti ve ikimiz de indik.

Hangi renklerle ilgilenebileceğini düşünmekle meşguldüm - dürüst olmak

gerekirse bir gün öncesini de düşünmemeye çalışıyordum - kapıyı

benim için açtığına ona zar zor "teşekkür ederim" diyebilirdim.

İkimiz de içeri girdiğimizde nihayet "Açık renk mi yoksa koyu renk mi hissediyorsun?" diye sordum.

Gözleri dükkânı tarıyor gibiydi ve kendime buraya gerçekten gelip gelmediğini sormak zorunda kaldım. Sanmıyorum. Genelde renkleri numunelerden seçerdi. Geçmişte özel bir şey istediğinde benimle gelen Bay Cooper'dı, ama o zaman bile bu nadirdi. Özel boyalar, seçebileceğiniz binlerce seçenekten çok daha pahalıydı.

Doğrudan bir katalogdan, ancak bazen satın aldıkları belirli araba türlerinde gerçekten özel bir şey yapmaya değerdı. Müzayededen aldığı iki araba buna tamamen değerdı, bu yüzden orijinal bir şey yapmak istediğı için onu suçlamadım.

"Gördüğümde anlayacağım," diye yanıtladı fırçaların bulunduğu koridora doğru dönerken.

Neredeyse şaşı bakacaktım. Sonra kendime neden fırça bölümünde olduğunu sordum. Sonra kendime bunu merak etmeme gerek olmadığını hatırlattım.

"N'aber Luna?" diye seslendi mağazanın arka tarafındaki tezgâhın arkasından bir ses.

Boyahanenin en arka duvarındaki tezgâha doğru boynumu uzatırken gülümsemekten kendimi alamadım. "Merhaba, Hector."

"Bugünün şanslı günüm olacağını hissediyordum," diye cevap verdi kendini bildim bileli dükkânda çalışan, gerçekten yakışıklı adam durduğu yerden. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel gülümsemelerden biri olması gereken o kocaman, beyaz gülümsemesini çoktan takınmıştı.

Homurdandım. "Bunu herkese söylüyorsun." "Sadece sana." Sırıttı.

"Neye ihtiyacın var?"

Tezgâhın önünde durdum ve omzumun üzerinden şöyle bir bakarak, "Patronum üzerinde çalışmaya başlayacağı iki araba için özel bir şeyler yapmak istiyor, bu yüzden onu en iyisine götürmek zorundaydım," dedim. Ayak parmaklarımin ucunda durarak "Rip?" diye seslendim.

Onu en son gördüğüm yönden homurdanarak bana cevap verdi. Vitrin oldukça küçüktü. Neye baktığından ya da onu neden göremediğimden emin değildim ama olsun.

Arkadaşıma döndüm ve topuklarımin üzerinde sallandım. "Bir saniye içinde burada olacak."

Hector öne doğru eğildi, dirseklerini aramızdaki tezgâha dayadı ve onu görmeye geldiğimde her zaman sorduğu soruyu sordu. "Öğle yemeğinde ne yapacaksın?"

Sonra ona her zaman yaptığım şeyi söyledim. "Ben zaten öğle yemeği yedim. Öğle yemeğinde ne yapıyorsun?"

Sanki bu yeni bir şeymiş gibi güldü ve gülüşü de en az gülüşü kadar güzeldi. Onunla ilgili her şey kadar güzeldi. "Artık benimle gelmeyeceğine göre hiçbir şey yok."

"Çok dolusun." Tekrar homurdandım ve omzumun üzerinden bir kez daha baktım. Rip hâlâ gelmemiştii. Kaşlarımı kaldırarak "Sende var mı?" diye sormadan önce diğeri adama döndüm.

O da kaşlarını kaldırdı. "Senin için her zaman bir tane var," dedi, olduğundan çok daha flörtöz bir sesle.

Her zaman vardı ama bu bizim oyunumuzdu.

Bir dolar için çantamı karıştırdım, sonra iki kez düşündüm ve ikisini de aramızda tutmadan önce bir tane daha aldım. "İki tane alabilir miyim, lütfen?"

Faturayı alırken "İki mi?" diye sordu, sonra tezgâhın diğeri tarafındaki çekmeceyi açtı ve istediğim şeyi çıkarıp parayla değıştirdi. "Şimdi bir bisiklet için para biriktiriyor."

"Bisiklet mi? İstediiği cep telefonuna ne oldu?"

Hector çekmeceyi kapatırken kıs kıs güldü. "Sen uğramayalı o kadar zaman oldu. O şeylerden hücrecini almaya yetecek kadar sattı bile."

"Asla olmaz!"

"Muhtemelen dörtte birini sen ödedin," dedi.

Arkamdan gelen bir boğaz temizleme sesi Rip'in ortaya çıktığını haber verdi ve arkamı döndüğümde onun bana baktığını görünce biraz şaşırdım. Gözlerini dikmiş bakıyordu.

Hector'da.

Yüz hatlarını yeterince iyi tanıdığım için, başkalarına dikkatle boş görünen o yüzün yalan olduğunu biliyordum.

Sinirlenmişti.

Ama neye göre, hiçbir fikrim yoktu.

Ve bu beni ilgilendirmezdi.

"Nasıl gidiyor?" Hector her zamanki gibi dostça sordu. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Bir süre geçip de patronum bir şey söylemeyince diğeri adama baktım ve "Hector, bu benim patronum" dedim. Sanki bu her şeyi açıklayacakmış gibi. "Rip, bu Hector."

Yine de Rip cevap vermedi ve gözleri hâlâ tezgâhın diğeri tarafındaki adama attığı ölü gözlü bakıştan ayrılmıyordu.

Tamam.

Bu işi halletmem gerekiyordu.

Patronuma doğru işaret ettim. "Ah, Rip? Buraya gelmek ister misin, böylece bazı fikirleri daraltabilirsin?"

Hareket etmedi ve diğer adama bakmadı. *Pekâlâ*. "Al bakalım Luna," dedi Hector tezgâhın diğer tarafından, ön koluma mango aromalı biber kaplı lolipolar olduğunu bildiğim bir şey vuruyordu.

Her geldiğimde ondan -tam olarak yeğeninden- bir tane alırdım. içinde.

Onları alıp gülümsedim ve plastiği çekmeden önce "Teşekkür ederim" dedim. Birinin tepesini kopardım ve diğerini Rip'e doğru uzatmadan önce hepsini ağzıma attım.

Vücudu hâlâ hareket etmemişti ama o mavi-yeşil gözler hareket etmişti. Lolipopa. Sonra tekrar Hector'a.

"Senin için aldım," dedim gazozun etrafında, diğer elimle ambalajı toparlayıp odada duygularımı hiç incitmemiş olan tek adama uzatırken.

Hector çöpü atarken, "Luna birkaç araba için özel bir renk istediğini söyledi," diye söze girdi.

Rip lolipopu benden aldı ve boştaki cebine soktu.

Gözleri bana kaydı ve bir şekilde kaşlarımı kaldırmayı başardım çünkü onu neyin rahatsız ettiğini anlamamıştım. "İyi misin?"

Çenesini eğdi ve derin bir nefes aldığını fark ettim. Tezgâha doğru gelirken omuzlarının nasıl geriye itildiğini fark ettim. Sonra yanımda duruşunu, üst kolunun omzuma dokunuşunu kesinlikle kaçıramazdım. Botu botumun yan tarafına değiyordu.

Belki de dün için kötü hissediyordu.

Daha önce benden uzaklaştığı olmamıştı ama bir neden olmadıkça yanıma da gelmiyordu. Eğer son iki sefer sayılırsa, bu sebep benim üzgün olmamdı. Bu düşünülmesi gereken bir şeydi.

"Ne aradığınıza dair bir fikriniz var mı?" Hector sordu, gözleri Rip ve benim aramda nasıl karşılayacağımı bilemediğim bir şekilde gidip geliyordu.

Tam ağzımı açmıştım ki Rip benden önce davrandı. "Kırmızı. Kan kırmızısı."

Şaşkınlıktan ağzım açık bir şekilde ona baktığıma eminim. Bu da nereden çıkmıştı? Arabada ona bir fikri olup olmadığını sormuştum.

"Neredeyse siyah, ama değil," diye devam etti Rip.

Hector başını sallamadan önce bir an düşünür gibi oldu. "Bununla çalışabilirim. Peki ya diğeri?"

O yakışıklı yüz bana bakmak için eğildi, o yoğun gözler benimkilere doğru inmeden önce bir an saçlarımda kaldı ve "En sevdiğin renk ne?" diye sordu.

En sevdiğim renk mi?

Hector benim yerime cevap verdi. "Beyaz, değil mi?"

Başımı salladım ama bunun için ağzımdaki lolipodu suçlayacaktım. Yıllar boyunca renkler hakkında pek çok konuşma yapmıştık. Elbette biliyordum.

Rip'in bakışları tekrar bana döndü, alnı çatılmıştı. "Beyaz mı?" Tekrar başımı salladım.

"Neden?" diye sordu, sanki kendisi bile inanamıyormuş gibi.

Omuz silktim ve lolipodu ağzımdan çıkararak "Çok şık. Beyazın içinde her şey güzel görünür."

Gözlerini kırptırdı.

"Üç primeri birbirine karıştırırsanız beyaz elde edersiniz. Bence bu harika." Ona gülümsedim, bu sefer gerçekten gülümsedim. "Ve yıllardır sadece bir beyaz araba boyadım. Henüz bıkmadım."

Patronum diğer adama "O zaman ne tür bir beyaz yapabilirsin?" diye sordu ama bakışları benim üzerimde kaldı.

"Bunu benim yüzümden yapma. İstedüğün rengi yapabilirsin," diye araya girdim, satacağı bir arabaya en sevdiğim rengi koyma baskısından hoşlanmamıştım.

Yüzü çok ciddiye. "Biliyorum."

Tamam o zaman.

"Bana mavi alt tonlu saf, parlak bir beyaz göster o zaman," dedi Rip diğer adama, sonunda tekrar yüzünü ona döndükten sonra.

Hector bilgisayar klavyesini gagalamadan önce başını salladı. Pekâlâ.

Gerçekten kötü hissediyor olmalı.

Güzel.

* * *

Rip'in kafasında canlandırdığı kırmızı tonunu elde etmek için yaklaşık on farklı deneme yapması gerekti, bu da saatler aldı çünkü renkleri karıştırmak Hector'un doktora yaptığı bir bilim dalıydı ve sevdiği beyaz tonunu elde etmesi de bunun yarısı kadar sürdü.

Rip, arabanın üzerine seçtiği beyaz tonunda ince bir metal pul tabakası püskürtebileceğimi söylediğinde -açık mavinin bazı ipuçlarıyla beyaz-"oohed" ve "ahhed" yapmıştım çünkü metal pulları yapmayı *seviyordum* ve bunları çok sık yapamıyordum; kabini ve tabancayı daha sonra temizlemek zaman alıyordu ve kışta büyük bir acı vardı ama kesinlikle buna değdi.

Rip boyayı kamyonun arkasına yüklerken kamyonun kapısını zar zor kapatmıştım -ilk konteyneri almaya gittiğimde bana deli olduğumu söyleyen bir bakış atmıştı- ben de geri çekildim, ellerimi kaldırdım ve işi ona bıraktım. Hector her zaman teklif etse de, kendi boyamı CCC kamyonunun arkasına binlerce kez taşımamış değildim, ama Rip şimdi yapmak istiyorsa, öyle olsun.

Telefonum çantamın içinden çalmaya başladığında kapı daha yeni kapanmıştı. Çıkardım ve ekrana kaşlarımı çatarak baktım. Dükkânın numarasıydı. "Alo?" Cevap verdim.

Bay Cooper'ın, hatta Miguel'in ya da bir başkasının sesi yerine, korktuğum ses "Ne zaman dönüyorsun?" dedi.

Yüzümü sağ tarafımdaki pencereye doğru eğdim ve yanağımın içini ısırdım. "Yakında. Neden?"

"Bir şeyler doğru görünmüyor."

Ona bıraktığım işi düşündüm ve herhangi bir kısmını berbat etmesinin nasıl mümkün olduğunu anlamadım. O zamana kadar bitirmiş olmalıydı. Yerde yardım ediyor olmalıydı. "Nasıl?" Kendi sesimdeki gerginliği duydum. Ondan gerçekten bıkmıştım. O kadar bıkmıştım ki, bu kadar sık hata yaptığı için işten atılıp atılmamasını umursamayacak noktaya gelmiştim.

"Bak... geri dönmen lazım ki tamir edebilesin," dedi çocuk adam. Tam da duymak istediğim sözler.

Suratımı asmaya devam ettim. "Bana neyi yanlış yaptığını düşündüğünü söyle, ben oraya varmadan önce sana nasıl düzelteceğini söyleyeyim."

Sürücü kapısı açıldı ve Rip binerken bana doğru dönen deniz mavisi renkli gözleri kaçırmadım.

"Sana göstermek daha kolay. Daha ne kadar kalacaksın?" diye tekrarladı.

"Bilmiyorum. Muhtemelen o kadar uzun sürmez, ama bana neler olduğunu anlatmanı istiyorum çünkü berbat olduğunu düşündüğün pek çok şey düzeltilebilir," dedim, sakın görünmeye çalışarak, ama sadece geri döndüğümde onun berbat olmasının zamanımı ne kadar yiyebileceğini düşünmek bile içimde gergin bir his bıraktı. Saat neredeyse beş olmuştu ve geç saatlere kadar kalmak için çok da hevesli değildim. En azından bugün. Lenny ile spor salonuna gitmem gerekiyordu.

Jason beni duymamış gibi davranmaya karar verdi. "Ne kadar? Yirmi dakika mı?"

Onu nezaketle öldür, onu nezaketle öldür, onu nezaketle öldür. Sadece bu kelimeler bile tüm varlığımın ortasına bir kaya parçası gibi düşmüştü. Son zamanlarda aynı sözleri kendime çok sık söylemek zorunda kalıyordum ve bu sözler her zamanki kadar etkili olmuyordu. "Jason, bana ne yaptığını anlat."

Her zaman yaptığı gibi beni görmezden geldi. "Önemli değil. Bunu düzeltmek zorunda kalacaksın."

Kamyonun hareket etmesi düşüncelerimi dağıttı ama bakışlarımı önüne park ettiğimiz binadan ayırmadım. "Ben hiçbir şeyi tamir etmeyeceğim. Nasıl tamir edeceğini öğrenmen gerek. Yani ben oraya gitsem bile, yine de sen yapmak zorunda kalacaksın, tamam mı?"

Diğer uçta bir sessizlik oldu ve sonra, "Bu benim işim değil."

Oh, *hayır*.

Önüme avuç içi yukarı bakacak şekilde büyük bir el kondu ve bakınca bunun Rip'e ait olduğunu gördüm.

Her banyoda bulunan büyük boy Orange el temizleyicisine rağmen o uzun, sonsuza dek lekeli parmaklarını açtı ve kapattı.

O...?

Siktir et. Tamam. Zaten bu ikisinin arasına girmiştım, bunu tekrar yapmak için gönüllü olmayacaktım.

Telefonu eline bıraktım ve bir saniye bile kaybetmeden kulağına götürüp "Ne yaptın sen?" diye homurdandı.

Jason'ın yerinde olsam bu soruya cevap verir miydim emin değildim. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen telefonu kapatırdım.

"Luna'nın benimle meşgul olduğunu bildiğin halde onu arıyorsun, bu yüzden seni aratacak ne yaptığını bilmek istiyorum.... Hiçbir şey yapmadın mı? O zaman neden arıyorsun? Yani batırdın mı? Ben de öyle düşünmüştüm....

Yine mi? Dün sana ne demiştim? Yukarı çık ve Cooper'a ne yaptığını anlat.... Evet, Bay Cooper. Evet, seni işe alan kişi. İşte o. Git hemen söyle ona. O gelene kadar bekleme. Bir bok yapmıyor." Bir duraklama oldu ve sonra, "Ne dedin lan sen?" Rip tersledi ve ağzımın açılmasını engellemek için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kaldım... neredeyse neşeyle.

O göz kırptı.

Göz

kırptım.

Sonra telefonu yüzünden uzaklaştırdı ve ekrana baktı.

"Telefonu yüzüne mi kapattı?"

Mırıldandığında hâlâ telefona bakıyordu, sesi şöyle geliyordu

"Bu orospu çocuğu...." Telefonu

yüzüne kapatmıştı.

Ve... bu beni güldürdü.

Belki Rip'in yüz ifadesinden, belki de gerçekten öfkelenildiği düşüncesinden, ama güldüm ve gülmeyi bırakmadım. Rip'in deyiimiyle o *orospu çocuğuna* karşı hissettiğim hayal kırıklığı anında yok oldu. Belki de bok gibi muamele gören tek kişinin ben olmadığımı görmek güzeldi. Cidden telefonu yüzüne kapattığına inanamıyordum. Bu beni kıkırdattı ve profesyonel olmam gerektiğini unutturdu. "Dikkat et, telefon düşmüş gibi yapacak ama sabit hattan arıyor," diye uyardım onu.

Rip gözlerini siyah ekrandan ayırmadan telefonu tekrar bana doğru itti. Ses tonu son derece huysuzdu, "Her zaman bu kadar boktan biri midir? Dünden sonra aleyhine bir darbe aldığını zaten biliyor. Şimdi bu saçmalıktan sonra iki olacak. Aptal kartını daha fazla oynayamaz."

O zaman başı belaya girmişti. Bu beni dün için biraz daha iyi hissettirdi. Ama baltayı yemiş olsaydı daha çok hoşuma giderdi. Yani, Rip daha azı için insanlardan kurtulmuştu, ama bu beni ilgilendirmezdi.

Neyse ki, cevabımı beklemedi, muhtemelen bunun bir cevap olduğunu biliyordu. *Evet*. "Sana karşı hep böyle mi davranır?"

Gözlerimi kapattım, hâlâ ileriye bakıyordum. "Tam olarak ne demek istiyorsun?"

Rip'in dilini gıdıkladığından emindim. Tanrı onu korusun, yeniden ifade etti. "Hep böyle hıyar gibi mi davranır?"

"Şey..." Sustum ama içimden *evet dedim, bir gün önce beni bu yüzden oymuştu çünkü Jason hıyarın tekiydi.*

Sert bir "Hmm." oldu. Ripley'nin yanağı seğirdi ve az önce ne kadar kızgın olduğunu hatırlatarak neredeyse tekrar gülecektim. "Sana bir daha böyle bir bok verirse, bana söyle. Anladın mı?"

Yüzümü buruşturdum, kendime bir gün öncesini unutmamı söyledim ve bunu kısmen başardım ama yine de "Elbette" demeyi başardım. Alaycı göründüyse de niyetim tam olarak bu değildi.

O mavi-yeşil gözler bana doğru döndü ve içlerinde tam olarak tanımlayamadığım bir şeyi açığa çıkardı. "Luna, sadece söyle bana, tamam mı?"

Sanki Jason'ın tavırlarıyla daha fazla uğraşmak istiyormuşum gibi. Rip isterse onu alabilirdi. Ondan kurtulmak için Rip'i kullanarak Bay Cooper'i aldatıyormuşum gibi hissediyordum ama Bay C'ye benim yanımdayken nasıl davrandığını anlatmışım ve o yine de onu bana göndermişti. "Elbette," diye tekrar kabul ettim, sesimin inandırıcı gelmediğini biliyordum.

Mutluluğu seçiyordum. Hayatıma devam edecek ve Rip'i önceki gün için affedecektim. Bunu herkese yapabilirdi.

Bunu kişisel algılamamalıyım.

Ellerinin direksiyonun üzerinde esnediğini görebiliyordum ama ağzından bir sonraki kelimelerin çıkması bir dakika sürdü. "Söyle, istediğin başka bir şey düşün."

Vücudum dondu, anında odaklanmak için... öncesi yerine bunu seçti. Çünkü buna geri mi dönmüştük? *Yine mi?* "Rip," diye neredeyse inliyordum. "Hayır, bitti. Ödeştik. İyiyiz, nasıl adlandırmak istersen." Neredeyse iyiyiz demeye başlayacaktım ama bu biraz abartı gibi geldi. Birkaç gün içinde iyi olacaktık. Şu anda sadece iyiydik.

Yine de bana bakmadı. "Bakmıyoruz."

"Ama öyleyiz."

"Hayır Luna, değiliz. Başka bir şey seç," diye ısrar etti, hâlâ önüne odaklanmıştı.

Ciddi miydi? Benimle birlikte on beş saat geçirmişti, koridorun sonundaki odada uyuduğu süre de buna dahildi. Eğer bu büyük bir iyilik sayılmazsa, bizi tüm niyet ve amaçlar için tamamen eşit kılacak bir iyilik, başka ne sayılırdı emin değildim.

Unless....

Bana kızdığı için gerçekten bu *kadar* kötü mü hissediyordu?

"Rip, sayılır. Sırf-" *Kız kardeşim beni kovdu* diye düşündüm ama söylemedim. "-sonunda kalmak ya da bir şey yapmak zorunda kalmadık, bu sayılmayacağı anlamına gelmez. Sen benimle geldin. Bu fazlasıyla yeterli." Sadece hayatıma devam etmek istiyordum.

Ama onun başka fikirleri vardı.

"Çok kötü." O mavi-yeşil gözler bir anlığına bana kaydı ve çenesindeki gerginliği görebiliyordum. "Bir yolunu bul ve ne istediğini bana söyle."

"Hiçbir şey. Söz veriyorum. Yapman gereken başka bir şey yok." Çünkü yoktu. Gerçekten yoktu.

Uzun parmakları direksiyona vurdu ve çenesi yine o sıkışma hareketini yaptı. "Evet, var. Diğer sayılmaz. Tek yaptığımız lanet bir gezintiye çıkmak ve geç bir akşam yemeği yemekti. Bir yolunu bul, Luna. Karar verdiğinde altmış yaşında olmak istemiyorum."

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

Yapma, Luna. Her şey yolunda değil. Yapma bunu. Bırak gitsin. Bırak-Ben yapmadım.

"Yani benim... iki yılım var... ondan önce mi?" Konuşmamızın ciddi konusuna odaklanabilmemiz için yapmamam gereken şakayı yüzümü buruşturarak fısıldadım. Böylece o benim patronum olduğu için aramıza koymam gereken mesafeyi koruyabilecektim.

Elde ettiğim şey
sessizlikti. Lanet olası
sessizlik.

Ondan çıkan iç çekiş bana bir sıcak hava balonunun söndüğünde çıkardığı sesi hatırlattı. "Seni geçen gün kovmalıydım."

Nefesimi içime çektim ve tüm vücudum ona döndü.

Sırıtiyordu.

Komik olduğunu sanıyordu. Şaka yapıyordu.

Daha önce hiç görmediğim bu alaycı, gülen gözler bana doğru kaydı ve yüz ifademi fark ettikleri anda değiştiler. Adım homurdanarak çıktı. "Oyun oynuyordum."

Elbette, öyleydi.

Ağzı o kadar gerilmişti ki, kenarları beyazlaşmıştı. "Seninle dalga geçiyordum," diye ısrar etti, ciddiymi.

Benimle dalga geçiyordu.

O uzun parmaklar tekrar büküldü. "Bana bu kadar kızgın mısın?"

diye sordu. "Sana kızgın değilim."

"Bana kızgın mısın?"

"Hayır" derken ona bakmadım. Bakmıyordum. *Bakmıyordum*. "Ben sadece..." Ne diyebilirdim ki? "Benimle hiç şaka yapmıyorsun. Sadece şaşırdım." Parmak eklemlerimi kırmaya başladım ama durdum. "Tamam, belki sana biraz kızgınım ama bunu neredeyse aştım."

Göz ucuyla bana tekrar baktığını gördüm ve tekrar konuştuğunda sesini zar zor duyabildim. "İş dışında şakalaşıyorum," dedi usulca.

Fazla düşünmeyecektim.

Savunmaya mı geçtim, yoksa hayal mi görüyorum? "Bu iyi." Tam bir enayiydim. Gerçekten öyleydim. Deniyordu ve benim onu başından savacak gücüm yoktu. "İstediğin zaman benimle şakalaşabilirsin," diye onun kadar yumuşak bir şekilde cevap verdim. "Kimseye söylemem. Bunun bir anlamı olmadığını biliyorum ve sır tutma konusunda gerçekten iyiyimdir. Bu da bizimkilerden biri olabilir."

Bana bakmak için başını çevirişini, yavaşça, çok yavaşça, kızgın kömür gibi gözleriyle beni süzüşünü asla unutamayacağımdan şüpheliydim. Beni görmesini. Sanki derin düşüncelere dalmış gibi kaşlarını çatmıştı ve o sadece-

"RIP!" Arabanın aniden önümüze çıktığını fark ettiğim anda bağırdım.

Ani bir fren yaptı. O kadar ani, o kadar beklenmedik, o kadar güçlüydü ki nefesimi içime çekip kollarımı yüzüme doğru kaldıracak vaktim bile olmadı. Emniyet kemeri göğsümde sarsılırken gözlerimi kapattım ve arka planda birinin frenleri *çığlık atarken* tam göğüslerimin arasında bir şeyin beni tokatladığını hissettim. Ama çıt çıkarmadığımı biliyordum.

Yapamazdım.

Tüm beynim kapandı.

Vücudumun üst kısmı ileri gitti...

Ve kamyon temas etti.

Metalin metale çarpma sesini tarif etmem mümkün değil. Sonradan benzin istasyonu olduğunu anlayacağım bir yerden çıkan arabaya çarpan kamyonun sesini. Biri bana çarpışma seslerinden örnekler dinletse bile duyduklarımı seçemezdim. Sadece gürültüden ibaretti.

Ama vücudumun sarsıldığını hissettim. Emniyet kemerinin omzuma battığını hissettim. Saniyeler sonrasına kadar köprücük kemiklerimin tam ortasında büyük bir avuç olduğunu bilmediğim bir şey hissettim.

Daha sonra, boynumda ve omuzlarımda acı verici bir ağrı hissederdim.

Ve bir anda her şey bitti.

Kamyon hareket etmeyi bıraktı, frenler gıcırdamayı kesti ve kulaklarımı nefes alıp vermekten başka bir şey doldurmadı.

Benim

nefes

alışım.

Benim

nefesim.

"Rip?" Gözlerimi açtığımda nefesimi içime çektim ve karşımda tamamen sağlam bir ön cam buldum.

Köprücük kemiklerimin üzerindeki ağırlık kımıldadı ve aşağıya bakıp onun bir el olduğunu görmemi sağladı. Beni geri tutuyordu. Oradaydı. Sadece orada.

Gözlerimi bileğinden dirseğine, omzuna ve sonra da yüzüne doğru sürüklediğimde yanaklarının kızardığını fark ettim. İnce olmayan ama dolu da olmayan ağzı ayrılmıştı. Ama bakışlarımı üzerinde tutan, kaşının üst kısmındaki ince kırmızı kesik oldu.

"Sen iyi misin?" Nefes nefese kalmıştım, kan ve adrenalinin uğultusundan onu duyabileceğimden bile emin değildim ve beynim tehlikenin geçtiğini ve iyi olduğumuzdan oldukça emin olduğumu kaydederken kulak kanallarına neyin dolduğunu kim bilebilirdi ki?

Rip gözlerini kırptırdı. Kıvrıcık siyah kirpikleri bir kez ve sonra iki kez düşerek gözlerini kısa süreliğine kapattı. Burun delikleri açıldı.

"İyi misin?" Tekrar sordum, ona en yakın olan ve refleks olarak vücuduma soktuğum elimi uzattım. Avuçlarımı ve parmaklarımı ön koluna koydum, sadece kısa bir süreliğine tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. "İyi misin?"

Keskin bir nefes verdi ve sonra başını salladı.

Kolunu tekrar sıktım, titrediğini zar zor fark ettim. "Birdenbire ortaya çıktılar." Kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalışarak nefesimi içime çektim. "Neredeyse çok geç olana kadar onları görmedim," diye itiraf ettim, beynim yavaşlamayı reddederken sesimdeki titremeyi duydum ve bunun yerine *bilmiyorsan diye bir araba kazasında olduğunu* söyledim.

Bir araba kazası geçirmiştik.

Kahretsin.

Ağızımdan bir nefes çektim ve başımı koltuk başlığına yasladım,

gözlerimi tekrar ileri doğru hareket ettirerek kamyonun ön tarafının

son model bir BMW'nin sürücü ve arka kapılarına çarpmıştı. Yıllar boyunca gövde iskeletini tanıyacak kadar detaylandırmıştım. "Lanet olsun," diye tısladım, her tarafım titremeye başlamıştı. Lanet olası bir araba kazası geçirmiştik. Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi.

Lanet olası göğüs, sanki. "Lanet olsun."

Yutkundum. Derin bir nefes almaya çalıştım. Sonra tekrar yutkundum. İyiydim.

Rip iyiydi.

Önemli olan tek şey buydu.

Göğsümdeki ve belimdeki emniyet kemerine bakarken... Rip'in kamyonetini modifiye ettiği anlamına gelen restomodding yaptığını o ana kadar fark etmemiştim. Bu da kamyonu hava yastıkları çağından önce yapıldığı için daha güvenli emniyet kemerleri eklediği anlamına geliyordu. Ve cırtlak seslere bakılırsa fren sistemini de yenilemişti. Eğer yapmadıysa....

Bunu düşünmek hoş bir şey değildi.

Sedanın içindeki hareketlilik bana diğer arabanın sürücüsünün de iyi olduğunu söyledi. İçerideki kişinin hareketlerinden kapı sıkışmış gibi görünüyordu, ancak arabadan çıkmaya karar verecek kadar sağlıklı düşünmeyi başardığımda, sürücü kapıyı açmayı başarmış ve bir bacağını dışarı atmıştı.

Emniyet kemerinin takılma sesini duyunca yan tarafıma baktım ve Rip'in elinin kalçamın o kısmında gezindiğini gördüm. Biraz solgun görünüyordu ve eli orada gezinirken pek de sabit sayılmazdı. Benimkini onunkinin üzerine kaydırıp koyduğumda ne düşündüğümden emin değildim, dirseğime kadar olan her şey onunkinden daha az titreşim değildi.

Beni izliyordu ve tek yapabildiğim, muhtemelen geri kalan her şeyim gibi tuhaf ve tuhaf bir gülümseme idi.

"Orospu çocuğu!" diye bağırdı kamyonun dışından bir ses ve bunun, çevresel görüşümün dışında arabasının etrafında döndüğünü gördüğüm BMW'nin sürücüsü olduğunu anlamak için dışarı bakmama gerek yoktu.

Kalbim içimde gümbür gümbür atıyordu. Biraz titriyordum. Omzum ağrımaya başlamıştı ama ben iyiydim ve yanımdaki adam da iyiydi. Önemli olan tek şey buydu.

"Orospu çocuğu!" diye bağırdı dışarıdaki şoför. Rip'in bana cevap vermediğini fark etmemiştim.

Ama bir şekilde, "Polisleri arayacağım ama önce kamyonu inelim" diyecek kadar odaklanmayı başardım.

Yine de hiçbir şey söylemedi.

Emniyet kemerini etrafımdan çekerek çıkardım ve koltukla kapı arasında yana düşmesine izin verdim, kollarımı titremelerini durduracak kadar kontrol altına almak için elimden geleni yaptım. Her yerimde tüylerim diken diken olmuştu ama onları da görmezden geldim.

Çok yakındı. Çok yakındı.

"Luna, kamyondan in," diyebildi Rip sonunda, sesi yumuşak ve... kapalı.

Başımı salladım.

Ben iyiydim. Adrenalinim düşüyordu. Gaza gelmiştim ve şimdi düşüyordum. Güvendeydik. Her şey yolundaydı.

Solumdaki adama bakmadan kendimi toparlayıp kamyonetin kapısını iterek açtım ve dışarı çıktım, çantamı ayağımın dibinde bıraktığım yerden zar zor hatırlayabildim. Neyse ki fermuarını çekmiştim, bu yüzden hiçbir şey düşmemiş ve yere saçılmamıştı. Telefonumu çıkarıp 911'i aramak sadece bir dakikamı aldı.

Rip'in hurdaya dönmüş kamyonunun önünde durmuş, Rip'le aynı yaşlarda görünen gri takım elbiseli bir adamla, BMW'nin sahibiyle sessizce konuşmasını izlerken dikkatimi toplayıp memurun sorularını yanıtlamak için her şeyimi verdim. Takım elbiseli adam *kızgın* görünüyordu, Rip ise öylece duruyordu, birkaç santim daha uzun ve çok daha genişti, kollarını başının üzerinde kavuşturmuş, avuç içlerini kafatasının arkasına bastırmıştı. Birkaç araba kenara çekilmiş, şoförler herkesin iyi olduğundan emin olmak için inmişti ama birkaçı oyalanıyordu, o insanlar da takım elbiseli adama bir şeyler söylüyordu.

Arka planda bir polis sireninin sesini duyabiliyordum ama telefonu kapatmak için polis gelene kadar beklememi isteyen santral görevlisiyle konuşmaya devam ettim. Omzum birkaç dakika öncesinden daha fazla ağrıyordu ama kaskatı kesilmişti.

Derin nefes al. Sakin ol. Her şey yolundaydı.

BMW'nin sürücüsü daha yüksek sesle konuşmaya başladı ve "aptal herif!" gibi bir şey söylediğini duydum.

Rip cevap verme zahmetine bile girmedi. Kenara doğru bir adım attı ve uzaklaştı. Güneş yolun her tarafına vururken bile, gözlerinin enkazın etrafında dolaştığını görebiliyordum, oyalanmıyordu ama bir yönden diğerine doğru kaymaya devam ediyordu, ta ki beni kenarda görene kadar, bir elim telefonu yüzüme tutuyordu ama iki kolum da yanlarıma ve göğsüme yakın sıkışmıştı.

O uzun bacaklar betonu yiyip bitirerek bana doğru gelirken, diğer sürücü sesini yükselterek büyük olasılıkla olanları görmüş olan ve ona hatalı olduğunu söyleyen diğer üç kişiyle tartışmaya devam ediyordu.

Çünkü öyleydi.

Kendi fikrimi söylemek ve ona tüm olanları gördüğümü ve hatalı olanın o olduğunu söylemek istemedim.

Tek yapabildiğim orada durup, patronumun bulunduğumuz işlek caddenin ötesinde, uzaklarda bir yerde yanıp sönen mavi, kırmızı ve beyaz ışıklarla bana doğru ilerleyişini izlemektir. Belki bir metre kadar uzaklaştığında, telefonu yüzüme tutarken nihayet ona zayıf bir gülümseme verdim. Beş adım uzaklaştığında, yüz hatlarını ele geçiren çatık kaşlarını fark ettim.

Tam o sırada kollarındaki kasların zıpladığını, bileklerindeki seğirmeyi, şakaklarında ve boğazında patlayan damarları fark ettim.

Rip titriyordu.

Benim titrediğim gibi titremiyordum, tamamen titriyordum. Solgundu. Dudakları bile rengini kaybetmişti.

Telefondaki kişiye en azından bir "teşekkür" içermesini umduğum bir şey söyledim, ancak bundan asla emin olamayacaktım, çünkü bir sonraki fark ettiğim şey aramayı sonlandırmak ve telefonumu kalçama yasladığım çantama sokmaktır.

O 1.80 boyundaki, iki yüz küsur kiloluk vücudun tamamı kelimenin tam anlamıyla titriyordu.

Sadece bir hayalet değil, yüzlerce hayalet görmüş gibi görünüyordu.

Bilerek elini tutmaya ya da onu kendime doğru çekmeye çalışmadım ama yaptım. Bir keresinde ben de onun şu anda yaptığı gibi sarsılmışım ve sonrasında tek istediğim birinin bana sarılmasıydı.

Ve benim için bunu yapacak kimse yoktu. Ama şimdi bir başkası için o kişi olabilirim.

Onu üzerinde durduğum kaldırıma götürdüm ve kaldırıma çöküşünü izledim, o uzun bacakları dizlerinden bükülmüştü, elleri yanlarında gevşekti, burun delikleri derin derin nefes alıp veriyordu ki bu başka birinin pantolonundan bile geçebilirdi. Beni korkuttu. Tam o anda, normalde bronz olan yüzünün bembeyaz kesilmesini izlemek, tanıdığım en iri yarı ve saçma sapan adamın titremesini izlemek beni çok korkuttu.

Etrafımızdaki diğer her şeyi görmezden gelerek ona "İyisin," dedim.

Gözleri dümdüz bana bakıyordu ama bana bakmıyordu ve ben bunu zar zor fark ettim.

Elini sıktım ama yine kemik titreten bir sarsıntıdan başka bir şey olmadı. "Rip, sen iyisin. O adam tam bir aptal," dedim usulca.

Hâlâ dümdüz ileriye bakıyordu, tam önünde olduğu için taytımın üst paçasına bakıyordu.

Çömelerek endişemi üç katına çıkardım ve diğer elini tutarak çok daha büyük olan avuç içlerini ve parmaklarını sıktım. Hâlâ tepki vermiyordu.

Ellerinden birini bıraktım ve kendi ellerimi yüzüne doğru kaldırdım, sadece parmak uçlarımla sakallı çenesini sıyrmasına izin verdim. "Hey, sen iyisin. Hiçbir şey olmadı."

Hiçbir şey.

Ona dokunmaya hakkım ve işim olmadığını ve muhtemelen bundan hoşlanmayacağını bile bile yanağını avuçladım, minik bıyıkları tenimi sıyırdı. Nemli ve çok soğuktu. "Rip?"

Hiçbir şey.

Diğer elini bıraktım ve yüzünü iki elimin arasına alıp gözlerini yakalamaya çalıştım ama hâlâ dümdüz ileriye bakıyorlardı, odaklanmamışlardı ve dalmışlardı.

Ne yapmam gerekiyordu?

Uzaktan gelen siren seslerini hâlâ duyabiliyordum ama yüzündeki kesik dışında muhtemelen fiziksel olarak iyi olduğunu biliyordum. En kötü ihtimalle birkaç morluğu vardı ve muhtemelen omzu benimki gibi ağrıyordu.

Tekrar denedim.

"Rip?" Bir şey çıkmadı.

"Hey, iyisin," dedim ona, hâlâ yanaklarını tutarak. "Ben iyiyim. Derin bir nefes al."

Yapmadı. Hiçbir şey yapmadı.

Onun yerinde olsaydım ne isterdim diye düşünmeye çalıştım ve tereddüt ettim. Ama beni itip kaksa ve daha sonra bana küfretse bile bunu yapacağımı anlamak için onun kendinden geçmiş yüzüne bir kez bakmam yetti.

En azından buna hazır olurdum.

Kendimi bundan vazgeçiremeden ellerimi yanaklarından başının arkasına doğru uzattım, sonra bir elimi başının üstünde gezdirerek aynı hareketi yaptım. İrkilmeyince dizlerimin üzerine çöktüm,

Betonun içlerinde yarattığı acıyı görmezden gelerek kollarımı boynuna doladım ve ona sarıldım.

Yanağımı onun yanağına bastırdım ve bırakmadan ona daha da sıkı sarıldım.

Ama yine de yeterli değildi. Hâlâ titriyordu, bu titreme vücudunun merkezinden parmak uçlarına doğru akıyordu.

"Sen iyisin. Her şey yolunda," diye tekrarlardım, hâlâ ona sarılıyordum. Ellerimi ensesinden trapez kaslarına, omuzlarına ve kollarına doğru hafif bir baskı uygulayarak gezdirdim. Sonra bunu tekrar tekrar yaptım, ellerimi göğsünün tam üzerine getirmeden önce, boynunun altından başlayıp kollarının üzerinden geçerek aşağıya doğru devam ettim.

Sarsıntı sadece biraz daha iyi oldu.

Siktir et.

Ayağa kalkarken dizlerim gıcırdadı ve sonra daha önce hiç yapmadığım bir şey yaptım. Rip'le yapmayı hayal bile etmediğim bir şey. Ama umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektiriyordu.

Ona bir adım daha yaklaştım ve kendimi, kıçımı, tüm vücudumu sağ kalçasının üzerine yerleştirdim, karşı bacağını içeri çekerek beni zorla arasına sıkıştırmasını sağladım ve kollarımı, ellerimi ve vücudumun olabildiğince büyük kısmını etrafına sardım. Avuç içim doğrudan boynunun üst kısmına gitti ve diğer elim başının arkasını tutarken elimi omurgasından aşağıya doğru sürükledim, tabanında daireler çizdim.

"Rip," diye fısıldadım kulağının hemen yanına, çünkü yanağımı onunkinden bir milimetre uzağa koymuştum. "Her şey yolunda."

Elim tekrar sırtında dolaştı ve ona daha sıkı sarıldım, kendi sarsıntıları beni de hareket ettirdi.

"Benim, Luna," dedim ona. "Sen iyisin. Her şey yolunda."

Parmak uçlarımı başının arkasındaki kısa, yumuşak saçlarında gezdirdim, tıpkı kız kardeşimin evinin dışında bana yaptığı gibi.

"Konuş benimle Rip," dedim ona. "Güvendesin. Bir şeyin yok. Hiçbir şey olmadı. Derin bir nefes almanı istiyorum."

Hiçbir şey vermedi. Bana hala hiçbir şey vermedi.

Sesimdeki neredeyse çaresizliği duyarak parmaklarımı tekrar saçlarında gezdirdim. "Beni korkutuyorsun. Konuş benimle, lütfen. Böyle titremen hoşuma gitmiyor."

Sırtını ovdum. Ona iyi olduğuna dair söz verdim. Ona göz kulak olacağımı söyledim.

Kollarımdaki koca adam sakinleşene kadar tekrar tekrar... biraz daha fazla, ama hiç yoktan daha fazlaydı. En azından bir yerlere varıyorduk.

"İstersen bundan sonra dondurma almaya gidebiliriz." Onunla konuşmaya devam ettim, bunun yardımcı olup olmadığından emin değildim. "Bu hafta sonu yediğimiz dondurma oldukça iyiydi ama dükkânın yakınında en iyi dondurmayı yapan çok iyi bir yer biliyorum. Her gün küçük partiler halinde yapıyorlar. Eğer bugün gidemezsek, yakında öğle tatilinde sana biraz getiririm."

Elimi tekrar yukarı kaydırarak serin ama nemli boynunun arkasını okşadım. Altımdaki kalça esnedi ve gerildi, ben de ensesindeki sert kasları ovma için biraz daha güç harcadım. "Biliyor musun, hep annem yanımda olsaydı, ihtiyacım olduğunda bana sarılır ve sırtımı ovardı diye hayal etmişimdir. Annem hakkında birkaç kez bilgi toplamaya çalıştım ama Teresa Ramirez isminde o kadar çok insan var ki, samanlıkta iğne aramak gibi bir şeydi. Merak ediyorsan diye söylüyorum, bu yüzden şu an tependeyim. Eminim bana da börek yapardı.

"Bir keresinde babamla yaşarken o küçük börek paketlerinden almıştım ve babam onları bulup kaybetmişti. Muhtemelen annem sevdi ve bu onu kızdırdı diye düşündüm ama bilmiyorum. Eskiden her şey onu kızdırdı. Belki sadece börekten nefret ediyordu ama bence bundan daha fazlası vardı. Bilmiyorum," diye saçmalamaya devam ettim, en başta ne söylediğimden bile emin değildim ama bir işe yaradığını hissediyordum.

"Eğer daha önce börek yemediysen, bazen gittiğim şu fırından sana biraz getiririm. Senin için yaparım diyeceğim ama gerçekten denememi bile istemezsin. Muhtemelen tencereyi ve tüm mutfağımı yakmakla sonuçlanır." Elim omurgasında gezdirdim ve sırayla boynunu ovdum. "Bir saniye bekle."

Tişörtümün içine girdim ve taktığım kolyenin tokasını açtım. O sabah görmüştüm ve içimde bir his vardı. Buna ne dersiniz? Parmaklarım hâlâ biraz titriyor olsa da zinciri Rip'in boynuna geçirmem ve kopçasını yeniden açarak kolyeyi ona takmam sadece bir saniye sürdü. Üzerindeki dondurma tılsımının boğazındaki çentiğin tam üstüne düştüğünü görece kadar geri çektim. Orada gülünç görünüyordu ama yine de yerine yerleştirdim. "Bak. Gördün mü? Üzerinde küçük bir dondurma külahı var. Seni daha iyi hissettirmek için."

Göğsünden gürültülü bir ses patlamadan önce tüm vücudu bir anlığına gerildi. Sesi algılamam için geçen sürede ses kayboldu ve kasları daha da gevşedi. Nefes alışının da yavaşladığına yemin edebilirim.

"İşte oldu," dedim ona, sırtına ve boynuna tekrar baskı uygulayarak. "İyisin. Bir şeyin yok."

Nedense bu durum ona daha sıkı sarılma isteği uyandırdı bende. O kadar büyüktü ki onu sarmaya çalışmak zordu; kollarım ancak yetişiyordu. Başının arkasını avuçladım ve Lily'nin küçükken sevdiği şekilde kafa derisini hafifçe kaşıdım. Arada bir uykuya dalarken bana da yapardı ve ben de çok severdim.

Vücudunun kas kas gevşemesinden, onun da öyle olduğunu anladım.

Ben de kaşımaya devam ettim.

Yavaş ama emin adımlarla, o koca beden benimkine karşı gevşedi, tamamen değil ama bir şeydi.

"İyi misin?" Ondan gelen tek hareket derin, derin nefesler olduğunu hissettiğimde sordum.

Bir yanım bana kızmasını, beni kucağından itmesini, defolup gitmemi söylemesini bekliyordu.

Ama bunların hiçbiri olmadı.

Yanlarında tuttuğu kollarından biri yukarı kalktı ve eli kalçama yerleşerek hafifçe sıktı. Alnı omzumun boynumla birleştiği noktaya düştü ve yumuşak nefes alıp verişini köprücük kemiklerimde ve göğsümde hissedebiliyordum. Eli tekrar kalçamı sıktı. Ve kalbim... ne yapacağını bilemedi.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle,"

diye sordum. Bana karşı başını salladı.

Gelen ayak sesleri üzerine omzumun üzerinden baktığımda bir polis memurunun arabaların etrafından dolaşarak bize doğru geldiğini gördüm.

Rip de gerilmiş olmalı çünkü o da gerildi. Her yeri. Altımdaki kalçadan göğsümdeki kütleye kadar Rip granit gibi oldu. Kokladığımda hafifçe temiz kokulu bir sabun ve sportif bir deodorantın keskinliğini hissettim.

"Acıyan bir şey yok mu?" Soruyu

fısıldadım. Rip tekrar başını salladı.

"Kamyonetiniz için üzgünüm."

"Sadece bir kamyon," diye cevap verdi sessizce, beni şaşırtarak. Kalçamdaki ağırlık, parmakları alt göğüs kafesimin etrafına yayılana kadar yukarı doğru hareket etti, parmakları kemiklerimin etrafında kendini şekillendirdi.

"Polis geliyor," diye uyardım onu, elimi bir kez daha omurgasında gezdirdim. Tutuşumu gevşetmeden önce ona son bir kez daha sarıldım. Geri çekildim, eli hâlâ kaburgalarımıdaydı ve artık parlak olan mavi-yeşil gözleriyle buluştum. Ona gülümsedim, ne kadar solgun olduğunu düşündüğümde göğsümde bir düğüm oluştu. "O emniyet kemerlerini takarak lanet olası yüzlerimizi kurtardın patron."

Altımdaki beden sertleşti ama bir an önceki gibi değildi. Kaburgamın üzerindeki el hareket etmedi ve ona bağlı olan kol da gevşemedi. Rip orada oturdu, geçmişte bunu yüzlerce kez yapmışız gibi kalçasında kalmama izin verdi -kucağında oturuyordum.

"İyi olmana ve kamyonetin için kızgın olmamana sevindim. Eğer yapabilirsek tamir etmene yardım edeceğim."

Kaburgalarımın üzerindeki el beni sıkmaya karar verdi.

Polis sözünü kesmeden önce ağzından bir sonraki kelimeler çıkmıştı, sessizce, nazikçe ve hayal edebileceğimden çok daha ciddi bir şekilde. "Senin de iyi olmana sevindim, bebeğim."

Bölüm 16

Lily canımın yanacağı konusunda beni uyarmıştı. İki yıl önce bir araba kazası geçirmişti. Sürücü olan arkadaşı, dur işaretini geçip sağa kırmış ve T'ye çarpmıştı. Küçük kız kardeşimin yüzü hava yastığıyla dolmuş, iki gözü morarmış ve burnu şişmişti ama önemli olan her yönden iyi durumdaydı.

Bu yüzden bir gün önce ona mesaj atıp kaza geçirdiğimi söylediğimde - çünkü bir şekilde öğrenecekti ve başka bir yol yerine ona söyleyen kişi olmayı tercih ederdim- beni uyarmıştı. Ondan önce de ona bu kadar ciddi bir *mesaj attığım* için beni azarlamıştı. *Sonra ne oldu?* Bana resmen bağırmıştı.

Haklarını teslim etmek gerekirse, Kyra da hemen ardından bana mesaj atmıştı ve Thea da sadece bir saat sonra bana bir mesaj göndermişti. Hafta sonu hakkında hiçbir şey söylemedi ve benim de bu konuyu açacak cesaretim yoktu.

Ama Lily'ye dönersek, "*Canın yanacak şekerim,*" demişti.

Yine de o sabah uyandığımda, ezilmiş bir insanın nasıl hissedeceğini hayal ettiğim gibi hissettiğimde hala şaşırıyordum. Boynum o kadar ağrıyordu ki başımı iki yöne de çeviremiyordum. Omuzlarım ağrıyordu. Dürüst olmak gerekirse, her şey ağrıyordu, hatta göğsümün tam ortasında Rip'in elinin olduğu yer bile.

Duş almam ve giyinmem iki kat daha uzun sürdü, merdivenlerden inmem bile iki kat daha uzun sürdü, çünkü dizlerimin bile darbe aldığına yemin edebilirim. Kahvaltımı hazırlarken kendimi bir robot gibi hissettim ve yediğim en lezzetli şey olmasa bile birkaç gün yetecek kadar öğle yemeği hazırladığım için dünyadaki her şeye şükrettim.

İki ağrı kesiciden sonra, kalan eşyalarımı ve anahtarlarımı alarak kapıya doğru yöneldim.

Bir an için işi bırakmayı düşündüm. Bay Cooper kaza geçirdiğimizi biliyordu. Polis Rip'le konuşurken ifadesini almak için onu aramıştım. Bulduğumuz yere gelip bizi alan da oydu. Bana o güne kadarki en büyük sarılmayı yapmış ve vücudunda hafif bir titreme hissetmeme fırsat vermişti.

Rip'e attığı uzun, çok uzun bakışı görmüştüm, çünkü adam ben etraftayken Bay Cooper'a bir kez bile bakmamaya özen göstermişti. Gözleri, kamyonetini dükkâna götürecek olan çekiciye dikilmişti.

Daha sonra, yaşlı adam beni evime bıraktı ve daha sonra arabamı bırakması için birini göndereceğine yemin etti, bana bir kez daha sarıldı ve beni kapıya kadar geçirdikten sonra iyi olduğuma sevindiğini söyledi.

Ama seslenmeyi düşündüğüm anda kendime *hayır* dedim.

Ölmüyordum. Evde kalmaya degecek bir şey yapamazdım. Daha yavaş gitmek zorunda kalsaydım, kimse şikayet etmezdi.

Jason hariç, ama zamanımı ya da sabrımı onun için harcamayacaktım. Bugün onun bana zorluk çıkaracağı bir gün değildi. Hele de iki kere vurmuşken. Ön kapımı açtım ve dışarı bir adım attım, ama tam o anda durdum. Çünkü garaj yolumda, arabamın arkasında yepyeni, siyah, çift kabinli bir kamyonet duruyordu.

Sürücü koltuğunda açıkça Rip oturuyordu.

Gözlerimi kırptım. Sonra gözlerimin bana oyun oynamadığından emin olmak için biraz daha kırptım.

Yani, hayal görmediğimi biliyordum. Bu bir deja vu, bir vahanın içindeyim, bir hayranlık görüyorum anı değildi. Bu gerçektir.

Rip garaj yolumdaydı.

Neyse ki, ön kapımı kilitleyip merdivenlerden incek kadar kendime hakim olabildim ve Bay Cooper'ın beni ön kapıya kadar geçirmesinden yaklaşık bir saat sonra iş arkadaşlarımdan birinin bıraktığı arabama baktım. Ona doğru yöneldiğimde Rip beni izlemeye başlamıştı bile ve kapıların kilidi açılıp camı indirmek yerine koltuklara doğru eğilip kapıyı iterek açtığına daha da şaşırmaktan kendimi alamadım.

Neden gülümsediğimden tam olarak emin değildim ama gülümsedim ve "Günaydın" dedim. *Burada ne işin var diye* zar zor sordum.

Şık siyah güneş gözlüklerini takmış olan Rip başını benden yana doğru eğdi. "Atla, Luna."

İçeri gir. *Günaydın* değil. *Seni almaya* falan gelmedim.

Sadece... içeri gir.

Kendime gelmeden ve pikabın yüksekliğine bakmadan önce bir saniye ona bakmayı başardım. Üzerinde kesinlikle bir kaldırma kiti vardı. İçine sıkışmış

Yolculara destek sağlamak için yanlarda geri çekilebilir koşu tahtaları vardı. Yolcu koltuğu siyah deri kaplıydı.

Kelimenin tam anlamıyla

yepyenyidi. Ve orada

öylece durdum.

Çünkü Rip garaj yolumdaydı.

Tekrar.

Çünkü işe gittiğimden emin olmak istiyordu.

"Seni gördüğüme sevinmediğimden değil ama burada ne işin var?" Kendimi durduramadan soruyu ortaya attım, ona kaçık bir gülümseme verdiğimden emindim.

"Seni almaya geldim," diye cevap verdi sanki her şey çok açkımış gibi.

Arabamın kamyonun hemen önünde olduğunu belirtmeme gerek yoktu ama yine de gözlerimi yana kaydırdım. Çünkü *evet*, arabam kesinlikle oradaydı. Kamuflaj teknolojisini bir gecede rastgele adapte etmemişti.

Gözlüklerinin arkasından patronumun kaşları yavaşça kalktı ve sorusu aynı hızda, ne yapacağımı bildiğimden biraz daha fazla alaycılıkla işaretlenmiş olarak geldi. "Desteğe ihtiyacın var mı, yok mu?"

O benim patronumdu ve hiçbir koşulda kendimi çaresizmişim gibi onun arabasına atmayacaktım.

"Kendim sürebilirim."

O kalın, kara kaşları havada kaldı ve ses tonunda *kesinlikle* alaycılık vardı. "Eminim omzunun üzerinden bakamıyorsundur," diyerek beni daha da şaşırtmaya çalıştı.

Bir enayi gibi onun beklenmedik şakacılığına kapıldım ve "Ama sen yapabilir misin?" diye sordum.

"Uh-huh. Gerginleşecek zamanım olmadı." Kaşları düştü ve bana kamyoneti işaret etti. "Bin, seni işe bırakıyorum ve zaten geç kalıyoruz."

Sanırım bu açıdan düşünmemiştim ama haklı olduğu bir nokta vardı. Başımı çeviremiyordum, en azından güvenli bir sürücü olacak kadar iyi değil. İki gün önce bana pislik gibi davranan ama diğer iş arkadaşlarıma da aynı şekilde davranacağını içten içe bildiğim bir adamın beni işe bırakmasını istemediğim için *gerçekten* inat edecek miydim? Kazadan sonra garip bir sinir krizi geçirdiğinde ona sarılmama ve onu teselli etmeme izin veren aynı adam mı? Anlamadığım, ama dün gece yatağımda yatarken düşündüğüm ve sadece bir sonuca varabildiğim bir kriz.

Bu Ripley'in geçirdiği ilk kaza değildi.

İlkinin ne olduğunu sormayacaktım. Bilmek istiyordum ama birinin sebepsiz yere böyle bir tepki vermeyeceğini de biliyordum.

İçimi çektim ama ona gerçeği söylerken yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemedim. "Kolumu başımın üzerine kaldıramıyorum patron. İçeri giremiyorum." Ona gösterebilmek için kolumu yukarı kaldırmaya başladım, sadece birkaç santim içeri girebildim ve bir iniltiyle durmak zorunda kaldım. "Evet, bu olmayacak." Nasıl çalışmam gerektiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama bir yolunu bulacaktım.

Bana verdiği ifade, hafif bir kaş çatma ve küçük bir baş sallama, "ben de öyle düşünmüştüm" dedi. Ama neyse ki bunu yüzüme vurmadı, direksiyonun yanında bir düğmeye dokundu ve panjurlar yerine oturdu. Sonra kapısı açıldı ve ben tam olarak ne olduğunu anlamaya fırsat bulamadan kamyonun n tarafında bir daire çizerek dışarı ıktı.

Sonra bir baktım, Rip arkamdaydı ve o koca elleri kalçalarımın üzerinde, popomun hemen altındaydı ve beni *yukarı* kaldırıyordu. Zorlamıyordu. Homurdanmıyordu, hiçbir şey yapmıyordu. Sadece ayaklarım koşu tahtasının üzerine gelene kadar kaldırdı ve sonra, ancak o zaman beni bıraktı.

Arabasına eğilmek için yardıma ihtiyaım yoktu, boynuma acı veren hareket karşısında bir iniltiyi zar zor bastırdım. Rip fark ettiyse bile, beni bırakıp bir adım geri çekilirken ve kapıyı çarparak kapatırken bir yorum yapmadı. Onun kamyona geri dönmesi için geçen sürede, bunun neden olduğuna dair tüm nedenleri gözden geçirdim.

Sonra önemli olması gereken tek bir neden olduğunu ve bunu mümkün olan en kısa sürede çözmemiz gerektiğini kabul ettim.

Garaj yolumdan geri geri çıkıp dükkâna doğru ilerlemeye başlamasını bekledim ve boynumu evirmemi gerektirmeyecek şekilde onu görebilmek için bedenimi koltuğun köşesine kaydırđım. Bana iyi göründü. Ve bugün lacivert gömlek günüydü.

"Boynun ne kadar kötü?"

Neyse ki küçük bir çukurun üzerinden bile geçse yüzümün buruşmasını izlemiyordu, çünkü bunu bildiğimi anlayabilirdi. "Yeterince kötü," dedim ona, uzanıp boynuma masaj yapma dürtüsüyle savaşarak.

Başını yavaşça öne doğru eğerek selam verdi.

İşte o zaman saldırmam gerektiğini anladım.

"Söylesene, Rip?" "Ne?"

Ne? Bunun beni neden bu kadar eğlendirdiğinden emin değildim. "Ben iyiyim, tamam mı? Boynum ağrıyor, omzum da öyle ama geçecek. Kendini suçlu hissettiğin için gelip beni evden almaya gerek yok."

Sözümü kesti. "Suçlu hissetmiyorum."

"Oh," dedim ve çok akıllıca bir şey söyledim. Peki. Tamam. "Pekala o zaman."

Sonra kendi kendime *yalancı diye* düşündüm, çünkü başka neden beni almak için buraya gelsin ki? İsteddiği için mi? Arkadaş olduğumuz ve beni önemseydiği için mi? Hayır, hayır. Benden biraz hoşlanıyor olabileceğine dair bana verdiği işaretler konusunda neredeyse her gün fikir değiştiriyordum. Sonra Pazartesi günü olduğu gibi bir şey yapıyor ve her şeyi yeniden düşünmeme neden oluyordu.

Rip bir saniye sonra, "Bu diğer pisliğin suçuydu," dedi. "İyi olacağımı biliyorum, tıpkı bugün acı içinde olmana ve muhtemelen çok kötüleşmeden önce uzun süre çalışamayacak olmana rağmen işe geleceğini bildiğim gibi."

Kendi kendime bir yüz ifadesi takındım. "Bütün gün çalışabilirim." Daha önce de griple çalışmışım. Biraz zorlansam da bir gün dayanabilirdim.

Hız tümseğinden biraz hızlı geçtiğinde bir iniltiyi gizlememe neden olan küçük bir gerginlik.

Yüzüne bir bakışta, bunu bir şeyi kanıtlamak için bilerek yapıp yapmadığını merak ettim.

Deniz mavisini gözleri bana doğru kayd ve ağzının bir köşesinin bir milimetre kadar yukarı kalktığına yemin edebilirim. "Biliyorum."

Bunu bilerek yapmıştı. Nasıl bildiğimden emin değildim ama biliyordum. İyi. Bunu sineye çekmemi istemedi mi? İstemezdim. Yapacağım şey iyi bir insan olmaya devam etmektir. "O halde kendini suçlu hissetmemene sevindim, çünkü suçlu hissetmen için bir neden yok. Ama söz veriyorum beni almaya gelmene gerek yoktu. Arabayı kendim kullanabilirim."

Rip "Luna?" demek için o kadar uzun süre bekledi ki konuyu değiştirmesini bekledim.

Öyle bir şey olmadı.

"Öyle mi?"

"Eğer gelip seni almak istiyorsam, gelip alırım. Bunu kabullen," dedi, daha doğrusu bana bunu *söyledi*. "Şu sevdiğin çörekçide durmak ister misin?"

İlk yorumunu çok ciddiye almamam gerektiğini söyleyerek yerimde biraz kıpırdandım. "İstersen çörekçiye gidebiliriz."

"Pekala."

Tekrar öne doğru döndüm. "Tamam."

"Artık kızgın olmadığına emin misin?" "Eminim."

Bana baktı. "Nasıl somurtulacağını biliyor musun ki?" Ona küçük bir gülümseme verdim. "Hayır, pek sayılmaz."

Sesi taksiyi doldurmadan önce Rip'in bir nefes aldığını duydum.

"Luna?" "Hmm?"

"Annem ben on sekiz yaşımdayken bir araba kazasında öldü. Kaza olduğunda yanımdaydım," diyen Rip'in sözleri içime yerleşirken olduğum yerde donup kaldım. "Bu yüzden ben... dün olan şey buydu. Sadece yaptığın şey için teşekkür etmek istedim."

Annesi bir araba kazasında mı ölmüştü? Kendini daha iyi hissetmesi için başını kaşıyan ve ona dondurma alan annesi mi?

Sonra konuşmaya devam etti ve ben ne diyeceğimi bilemedim. "Bunu da sırlarımıza ekle, tamam mı? Sadece bilmeyi hak ettiğini düşündüm."

* * *

Her ne kadar kendime işe gelirken doğru bir seçim yaptığımı söylemeye çalışsam da, gerçek şu ki, bunun berbat bir karar olduğu ortaya çıktı.

Acı içindeydim. Daha açık konuşmak gerekirse, Rip'in daha önceki itirafının bana verdiği acıyla hiçbir ilgisi olmayan fiziksel bir acı. İtirafı eve gidip özel olarak düşünene kadar bilerek düşünmeyecektim. Rip'in kazadan sonra hayatındaki travmatik bir deneyim yüzünden kendini kaybettğini düşünmeyi kaldırabileceğimden emin değildim.

Yani, sonra. Bunu daha sonra düşünecektim. Şimdilik fiziksel olarak ne kadar acı çektiğime odaklanacaktım.

Omzumun üzerinden bakmak ya da aşağı bakmak diye bir şey olmadığını çok çabuk öğrenmiştim. Bunlardan herhangi birini yapmak için tüm bedenimi bir yöne ya da diğerine çevirmem gerekiyordu ve o zaman bile canım yanıyordu. Daha önce botlarımı bağlamak için eğildiğimde kendi kendime "siktir git" diye mırıldanmışım. Acı yüzümde o kadar belirgin olmalıydı ki Jason bile bana en ufak bir zorluk çıkarmadı. Ya öyle ya da Pazartesi günü Rip'le yaşadığım olaydan sonra hâlâ onu pataklamak istediğimi biliyordu.

Reçetesiz aldığım ağrı kesiciler hiçbir işe yaramamıştı. Öğle yemeği vakti geldiğinde, daha büyük bir sorunu görmezden gelmediğimden emin olmak için doktora gitme fikrinden vazgeçmiştim.

Jason'ı odada bırakıp koridordan aşağıya indim ve fazla pişmiş, berbat lo mein'imi yemek için merdivenlerden yukarı çıktım.

Erkekler tuvaletinden çıkan Miguel'le neredeyse tuvalette karşılaşıyordum.

"Sen lanet olası bir ninjasın Lu-" diye söze başladı ama göz kırparak sözünü kesti ve ardından yüzünü buruşturdu. "Cehennem gibi görünüyorsun."

Pekala. "Teşekkürler, Miguelito."

Cevabım karşısında gülümsemedi bile. Bunun yerine, ters çevrilmiş bir çöp tenekesine bakar gibi bana baktı. "İyi misin? Bay Coop dün iyi olduğunu söyledi ama ölmeye hazır gibi görünüyorsun."

Oh, Miguel. "Her yerim ağrıyor," dedim ona. "Biraz midemi bulandırıyor."

Burnunu kırıstırarak incelemesini tamamladığında yüzünü buruşturdu. "Öyle görünüyor."

Elimde olmadan güldüm, boynuma keskin bir ağrı saplanmasına ve bir iniltiyle kendimi kesmeme neden olsa bile. "Aman Tanrım, beni güldürme."

Mide bulantımdan duyduğu tiksinti anında endişeye dönüştü. "Bir şeyler al. Gerçekten. Bok gibi görünüyorsun." Sesini alçaltmadan önce bir an düşüncelere daldı. "Biraz rahatlamak istersen nerede votka olduğunu biliyorum."

Gülmemek için kendimi zor tuttum ama onun yerine gülümsedim. "Sorun değil. Erken çıkmama ve şu acil bakım yerlerinden birine gitmeme izin verirler mi diye bakabilirim."

İş arkadaşım omzumu okşadı. "Yapacaklarını biliyorsun. Ama votkanın nerede olduğunu bildiğimi biliyorsun. Araba lazımsa söyle," diye teklif etti. "Arabanı otoparkta görmedim. Bay Coop seni götürmeme izin verir."

Yüzümü nötr tuttum. "Rip beni aldı."

"Başına bir şey gelmiş gibi görünmüyor," diye onayladı Miguel, sanki aniden üzerine kusmamı bekliyormuş gibi beni çok dikkatli izlemeye geri dönmüştü. "Şeytan onu geri almıyor."

Başımı salladım. "Kötü davranma. Ama gidersem seni doktora götürmek için haber veririm."

Beni son bir kez okşadı. "Kusacakmış gibi hissediyorsan Jason'a nişan al."

Banyoya girip işimi çabucak hallederken kıs kıs güldüm, çişimi yapmak için çömeldiğimde baldırlarımda oluşan ağrıyı görmezden geldim. İşimi bitirdikten sonra koridorda yürümeye devam ettim.

"Luna!" Bay Cooper'ın tanıdık sesi hemen ileriden, ana odanın diğer tarafında durduğu yerden yükseldi. Yanında tanımadığım, kot pantolon ve tişört giymiş bir adam vardı.

Elimi sadece bel hizasına kadar kaldırdım ve onlara yaklaşırken el salladım. "Merhaba, Bay C. Merhaba, diğer kişi."

Diğer adamın anlık gülümsemesi Bay Cooper'inkiyle eşleşti. "Biz de tam ziyarete gelmek üzereydik," dedi uzun zamandır birlikte çalıştığım patronum.

Sonunda diğer adama iyice bakmayı başardığımda birbirimizden yaklaşık bir metre uzaktaydık. Benden çok da uzun olmayan, koyu sarı saçlı, düzgün vücutlu ve yakışıklı bir çocuk gibi görünen yüzü beni şaşırtmıştı. Bana kim olduğuna dair bir işaret verip vermeyeceğini görmek için Bay Cooper'a tekrar bakmak zorunda kaldım. Ama bunu yeterince hızlı yapmadı. Onlardan birkaç adım uzakta durarak, "Şu anda öğle yemeği molası veriyorum ama uğramak isterseniz Jason kabinde," diye açıkladım.

"Ashton'a dükkânı gezdirecektim ama aslında daha sonra bizimle yemeğe gelmek ister misin diye soracaktım," diye açıkladı Bay Cooper. "Luna, bu Ashton, yeni Rogelio'muz. Ashton, bu Luna, burada her şeyden biraz yapan baş ressamımız."

Önce elimi ona doğru uzattım, ona ve Bay Cooper'a gülümsedim, o da benimkini tutup sıkıca sıktı, kendi ağzı da oldukça sevimli bir sırıtışla orantısız bir şekilde yukarı kalkmıştı.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi yeni adam tam bırakırken.

"Ben de memnun oldum," dedim ve omzumun üstünü göstermeye çalışıp o da acıyınca başarısız oldum. İnledim ve bunu saklamakta pek de iyi bir iş çıkaramadım. "Bir şeye ihtiyacın olursa arka tarafta çalışıyorum."

"O kadar kötü mü ağrıyor?" Bay Cooper, yüzünü ve sözlerini kaplayan endişeyle sordu.

Ona yüzümü buruşturarak gülümsedim. "Birazcık," diye yalan söyledim. "Bir şeyler yiyeceğim, birkaç ağrı kesici daha alacağım ve işe yarayıp yaramadığına bakacağım." Neredeyse erken çıkıp çıkamayacağımı soracaktım ama yeni elemanın önünde kötü bir örnek olmak istemedim, küçük bir sıyrık yüzünden erken çıkmayı isteyebileceğini düşünmesini istemedim. Bunu daha sonra gizlice yapardım.

"Gel bizimle öğle yemeği ye," diye önerdi patronum, hâlâ kaşlarını çatmış bana bakıyordu, gözleri tıpkı Miguel'inki gibi beni süzüyordu. "Bakalım sonra nasıl hissedeceksin. Ne dersin?"

Yemeğimi yemek *istiyor* muydum? Pek istemezdim. İster miydim? Tabii ki isterdim. Ama yine de Bay C'nin teklifini kabul edecektim. Onunla daha fazla vakit geçirmeye asla hayır demezdim.

Yeni çalışan da orada olacaksa, şikayet etmeyecektim. Birlikte çalıştığım herkesle iyi geçinmeyi severdim - Jason istisnaydı.

"Elbette," diye kabul ettim ve Ashton adındaki adama bir an için tekrar bakmama izin verdim. "Çantamı almam için bana bir saniye ver."

Patronum, "O şeye ihtiyacın yok," dedi.

Normal şartlar altında yine de alırdım ama masamdan almak için koridorda onca yolu yürümek istemedim. Bay Cooper'ın yemeğimin parasını ödemesine izin verdiğim için de hiç suçluluk hissetmedim.

"Bu durumda, ben hazırım."

Bay Cooper elini omzuma koydu ve mağazanın çıkışını işaret etti. Yanından geçtiğimiz iş arkadaşlarına gülümseyerek yol gösterdim. Katın yarısına gelmiştik ki Bay Cooper'ın durduğunu hissettim ve "Ashton'la öğle yemeğine gidiyoruz. Bizimle gelmek ister misin?"

Rip'le konuştuğunu biliyordum, o sabah bana sadece burgu çörek değil, bir de kolache alan adamla. Aç bile değildim ama bir eliyle arabayı sürerken diğer eliyle de kendi kolajını tuttuğu için işe giderken ikisini de yemiştim.

Eşyalarımı dükkânın içine taşımama yardım ettikten sonra arkasını dönüp odamdan çıkan aynı adam, omzunun üzerinden "Bugün sakın ol," demekle yetindi. Eğer iki gün öncesinden ona karşı biraz daha kızgınlık besliyor olsaydım, tüm bu olanlardan sonra bu duygularım yok olurdu.

Ama Bay Cooper'ın sorusu üzerine Rip'in ona sert bir yanıt vermesi için hazırlandım. En azından dün birbirlerine tek bir kelime bile etmemişlerdi. Bizi aldıktan sonra Bay Cooper'ın arabasındaki gerginlik rahatsız ediciydi ve aralarını bozduğum tartışmalar düşünüldüğünde bu da bir şey ifade ediyordu.

Bunun yerine Rip ona "Önce elimi yüzümü yıkayayım." dedi.

Geliyor muydu? Bizimle mi? Boynumu oynatabilseydim, cehennemin donup donmadığını görmek için oynatırdım.

Bay Cooper'ın gerçekten gideceğini biliyor muydu yoksa...?

Bay Cooper'ın "Tamam" demesi, kabul etmesine şaşırın tek kişinin ben olmadığımı gösteriyordu. Hatırlayabildiğim kadarıyla yaşlı adam işe aldığı tüm yeni çalışanlarını yemeğe çıkarırdı. Benim durumumda, bunu yapmış ve beni berbat bir motel odasında yaşamaktan kurtarmış, sonra da yıllarca çatısı altında yaşamak zorunda kalmamı sağlamıştı.

Jason'ı işe aldığı anda gitmediğimi hatırladım -çünkü çok meşguldüm- ve Rip de her ne sebeple olursa olsun gitmemişti.

Yani....

Bay Cooper'ın mırıldandığı "huh" beni gülümsetti. "Ripley'i bekleyelim o zaman," dedi, sesi farklıydı ama kötü anlamda değil. Daha çok... tamamen şaşırmıştı. İyi anlamda.

Onlarla yüzleşmek için bir daire çizme zahmetine girmeden, Ashton denen adam konuşup "Ne zamandır burada çalışıyorsun Luna?" diye sorana kadar öylece durdum.

Sonra patronum ve en yeni iş arkadaşım ile yüzleşmek için arkamı dönmek zorunda kaldım. "Dokuz yıl." Kendimle gurur duyuyor gibi mi görünüyordum?

"Luna en uzun s ü r e d i r bizimle, ö y l e değil mi?" Mr. Cooper sordu.

Başımı oynatmamayı hatırladım ve onun yerine "Evet" dedim.

"Eğer bir şeye ihtiyacın olursa, işte bu senin kızın. Her şeyi bilir, bilmezse de bir yolunu bulur," diye devam etti yaşlı adam, sesi gururlu bir baba gibi çıkıyordu. Dostum, onu sevmiştim.

"Gitmeye hazır mısınız?" Rip'in derin sesi diğer iki adamın arkasından geldi.

Bay Cooper irkildi ama başını salladı. "Arabayla gitmeyi planlıyordum ama isterseniz..."

"Sen sürebilirsin" diye cevap verirken Rip'in yüzünü görebiliyordum.

Onun bu kadar hoş ve nazik olmasının sebebi neydi? Rip'in yüzünün ne kadar sakın olduğunu fark ettim ama şaşkınlığımı yüzüme yansıtmamaya dikkat ettim. Bunun için bile tartışacaklarını düşünmüştüm ama...

Hamburger yemeye gitmek için bile tartışmadılar.

Çıkışa doğru ilerledim ve kapıyı sadece Rip'in uzanıp ağırlığı benden almasına yetecek kadar açık tuttum.

"İyi misin?" sorusu arkamdan, özellikle de Ashton'ın ağzından geldi.

"Sadece boynumu incittim" demek için arkamı dönmeye zahmet etmedim.

Rip o alçak sesiyle, "Dün bir kaza geçirdik," diye açıkladı.

Arabasının tam önünde durduğumda Bay Cooper yeni adama "İkisi de iyi," dedi. "Luna'nın zavallı boynu dışında."

Her şey kötü, ama spesifik olmama gerek yoktu.

Kapının kilidini açtı ve koltuğu öne çekti, ben de tırmandım ve yolcu koltuğunun arkasına oturdum. Beklemediğim şey, arkaya tırmanan yeni adam yerine Rip'in yanıma sıkışmayı başarmasıydı. Bu süreçte koltuğun dörtte üçünü kapladı ve vücudumun sol tarafının tamamı onunkine yapıştığı için beni köşeye sıkışmaya zorladı.

Dirseğinin ucu bile kalçamın üzerinde duruyordu.

Bay Cooper ve diğer adam da binerken o mavi-yeşil gözler benimkilerle buluştu. Rip bana baktı. "İyi misin?"

Bir gün önce, enkazdan sonra o anını yaşarken ona aynı sözleri en az üç kez sormamış mıydım?

"Ben iyiyim," diye güvence verdim.

"Sen mi?" "Yok artık" der gibi bir bakış fırlattı.

Kaşının üstündeki kesiğe baktım.

Kendimi durduramadım. Omzumdaki acı parıltısını görmezden gelerek hemen üstündeki bir noktayı dürttüm. Kesik çoktan tamamen kabuk bağlamıştı.

"Tüm bunların olmasına gerçekten çok sevindim," diye fısıldadım elimi zorlukla bastırdığım bir iniltiyle bırakırken. "Sigortanı aradın mı?"

Gözleri bir an yüzümde gezindi. "Gelip kamyonu bakacaklar ama kamyon hurdaya dönmüş. Tamir etmek istediğimden emin değilim."

Bu beni üzdü, kamyoneti çok güzeldi. Çok güzeldi. "Emin misin?"

Yanağı seğirme hareketi yaptı.

"Kesinlikle." Burnumu kıvırdım. "Özür dilerim."

Burun delikleri alevlendi. "Sadece bir kamyon. Önemli bir şey değil."

Dışarı çıktığımızı bana sadece arabanın kapılarının çarparak kapanması haber verdi.

Sürücü koltuğundaki baş dönerek koltuğun etrafına baktı ve Mr. Cooper, "Doktora mı gidiyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye cevap verdim, benimkiyle aynı hizada duran uyluk uzunluğuna bakarak. Altımda ne kadar sert ve kaslı olduğunu hatırlamak kolaydı. Olanları unutmaya ihtiyacım vardı. Tıpkı benim ihtiyacım olduğu gibi.

Rip'in bana annesi hakkında söylediklerini bir kenara itmek için. "Sonunda gidebilirim, ama hiçbir şey gerçekten berbat değil. Sadece omurga incinmesi olduğuna eminim."

Rip'in bana doğru eğilmesi ya da "Doktora gitmek ister misin?" diye sorarken parmaklarının elimin üstünü sıyırması benim hayal gücümün ürünü değildi.

Sesinde bir gözümü kapatmak istememe neden olan bir şey vardı. "Bunu düşünüyorum. Eminim o pisliğin sigortası bunun için bana geri ödeme yapacaktır."

"Olacak," dedi Bay Cooper öndeki koltuğundan.

Parmak uçları elimin üst kısmına geri döndü. Sesini alçaltmaya bile çalışmadı. "Döndüğümüzde seni götüreceğim."

Parmakları parmak eklemlerimde gezinirken ön kolumu germedim ve onun aksine, ona sessizce "Ben iyiyim" dedim. Özellikle de o elime dokunurken.

O da sessiz kalmadı. "Döndüğümüzde seni götüreceğim."

Gözlerimi kırıştırdım ve tekrar denedim, sessizce, "Beni almak zorunda değilsin." Göz kırpma sırası ondaydı. "Luna."

Ben de göz kırptım. "Ripley."

"Seni doktora götüreceğim," dedi bana daha önce her kelimeyi söylediği gibi yüksek sesle.

Gerçekten çok kötü hissediyor olmalı.

Onun ilgisinden bu kadar etkilenmemem gerekirdi. O benim patronumdu. Eğer iyi olmazsam, işimi çok kötü yapabilirdim.

"Çok tatlı davranıyorsun," demeyi başardım, sırf acı olsun diye gülümsemeden. "Ama-"

Sözümü bitirmeme izin vermedi ve yemin ederim bana daha da yaslandı. "Tatlı olmaya çalışmıyorum."

Annesi bir araba kazasında ölmüştü, diye düşündüm ve kendime söz verdiğim gibi bunu daha sonra düşünmek üzere bir kenara ittim.

Normal davranabilirdim. Bir gözümü kapattım ve işaret parmağımla başparmağıma birbirine oldukça yaklaştırdım. "Birazcık."

Çenesi yine o seğirme hareketini yaptı. "Değilim, ama doktora gideceksin ve seni oraya ben götüreceğim," diye iddia etmeye çalıştı. Bana anlatmaya çalıştı.

Ama ben sadece ona baktım. "Yapmak zorunda değilsin."

Dirseği kalçamın üstüne indi ve bunu beni korkutmak için mi yaptığından -ki bundan şüpheliydim- yoksa sonunda alanın ne kadar dar olduğunu hissettiğinden emin değildim. "Seni lanet olası doktora götüreceğim."

Onunla tartışmaya devam etmek için ağızımı atımd ama tam o sırada telefonum çaldı. Cebimden çıkarıp ekrana baktım ve Thea'nın adı belirince kaşlarını çatmaktan kendimi alamadım. Dikiz aynasına baktım ve Bay Cooper'ın mavi gözlerinin yansımadan bana baktığını gördüm. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Ekranı kurcalamadan önce ona gülümsedim.

"Alo?" Fısıldamaya çalışarak cevap verdim, çünkü Rip daha yeni tanıştığım birinin ve Rip'le neden ya da nasıl bu kadar arkadaşça konuştuğumuzu anlamayabilecek başka bir adamın önünde yeterince işimi ortaya dökmüştü.

"Luna," kız kardeşim adımı komik bir şekilde söyledi.

"Merhaba, Thee." Hemen başka bir şey söylemeyince yanağımanın içini ısırdım. "İyi misin?"

"Ben iyiyim," diye atıldı. "Sen iyi misin?"

"Evet. Sana mesajımda söylemişim, hatırladın mı? Ben iyiyim," diye söz verdim, ses tonundan hoşlanmamışım. Benim için endişelenmesini takdir edebilirdim ama....

Seni dairesinden kovdu.

İşte böyle.

"Öyle mi? Başka bir şey olmadı mı?" diye sordu, sesi çok... farklı geliyordu.

Ses tonunun bende yarattığı tedirginliği görmezden gelmeye çalışarak önümdeki koltuğun arkasına baktım. "Hayır, sadece kazaydı. Sadece biraz incindim," diye söz verdim ve kendime bunu çok fazla düşünmemem gerektiğini söyledim. "Sen iyi misin?"

"Evet, Luna. Evet," diye cevap verdi kız kardeşim biraz fazla hızlı bir şekilde.

Sesi pek öyle gelmedi. Başımı eğdim. "Kiralama sigortanı yaptırdın mı?" Kendimi sormaya zorladım.

Thea daha önce duymadığım garip bir ses çıkardı ve bu beni daha da gerdi. "Evet. Eşyalarımı örtüyorlar."

"Güzel."

"İyi olmana sevindim," diye mırıldandı, o sırada dikkati dağılmış gibiydi. "Ben de sadece bunun için aramışım. Sadece... iyi olduğundan emin olmak istedim."

Kendi başına taşınmasından bu yana geçen üç yıl boyunca, *iyi* olduğumdan *emin olmak* için bir kez bile aramadı. Ben de arama konusunda pek iyi değildim ama haftada en az bir kez mesaj atıyordum.

"Ben iyiyim." Başımı kaldırdım ve koltuğun arkasına baktım, bir şeyler yanlış ve tuhaf geliyordu. "Thee, her şey yolunda mı?"

Seninle mi?"

"Ben iyiyim, benim için endişelenme. Ama gitmem gerek. Seninle sonra konuşuruz," diye hızlıca cevap verdi.

"Tamam." Durakladım. Sonra kendimi şaşırtarak ekledim: "Seni seviyorum Thea." "Evet, ben de."

Sonra telefonu kapattı ve beni telefonu yüzüme doğru tutarak, konuşmamız üzerine kaşlarını çatarak bıraktı.

Bu da neydi böyle? Thea ve benim ilişkimiz her zaman çok çalkantılı olmuştur. Hiçbir zaman Lily ve benim kadar yakın olmamıştık ya da onun durumunda, Kyra'ya olduğu kadar yakın olmamıştık. Ama onu hâlâ seviyordum. Söylediği ya da yaptığı şeyler ne olursa olsun hep sevecektim.

Araba tam o sırada bir kasise çarptı ve Rip'in dirseği doğrudan kalçama girdi.

"Kız kardeşin mi?" diye sordu sessizce, gözlerimi ona çevirmem için beni zorladı.

"Evet," dedim ona, bir şeylerin ters gittiğini düşündüğüm kısmı atlayarak çünkü... neden düşünmeyeyim ki? Muhtemelen en başta onun hakkında iyi düşüncelere sahip olmadığını bilmek için fikrini sormama gerek yoktu. Dürüst olmak gerekirse, rollerimiz tersine dönseydi, onun bana yaptığını ona yapsalardı, aile üyeleri hakkında iyi şeyler düşünmezdim.

Ama bunun için endişelenmeyecektim.

Bunun yerine ona doğru baktım ve bir bakış attım. "Konuşmamıza dönecek olursak, beni doktora götürmene izin vermeyeceğim patron, ama teklifin için tekrar teşekkür ederim."

Bölüm 17

Ertesi sabah tüm umutlarım ve hayallerim suya düştü.

Kendime daha iyi olacağımı söylemişim. Ertesi gün uyandığımda *çok* daha iyiydim. Belki hala biraz acı çekiyor olabilirdim ama üstesinden gelemeyeceğim bir şey değildi.

En azından ben buna gerçekten inanıyordum.

Gerçekte, her şey daha da fazla acıtıyordu. Ne kadar fazla olduğunu anlamam için alarmımın çalmasından sonra beş saniye geçmesi yetti. "Kahretsin," diye mırıldandım kendi kendime, uzanıp kendime masaj yapmak istiyordum ama sonra durdum çünkü kolumu kaldırmak büyük olasılıkla sadece boğulmama neden olacaktı.

Ve gerçekten emin olmak istemedim.

Yan döndüğümde ne kadar yüksek sesle inlediğimi kimseye söylemeyecektim ve sonra kendimi oturmaya zorladım. Sonra garaj yoluma park etmiş siyah bir kamyon olmadığından emin olmak için pencereden dışarı baktım. Yoktu.

Dün akşam beni eve bıraktıktan sonra Rip'e beni almasına gerçekten gerek olmadığını söyledim. Bana bir bakış atmakla yetindi, sonra omzunu kaldırdı ve "Tamam" dedi. Gelmeyeceğine hâlâ tam olarak inanmıyordum ama en azından kamyoneti orada değildi.

Duş almam ve kıyafetlerimi giymem uzun zaman aldı; dışarı baktığımda hala bir kamyon yoktu ve sonra kahvaltı hazırlamam ve bir Rubbermaid'i bir şekilde daha da lapa gibi görünmeyi başaran bir porsiyon lo mein ile doldurmam daha da uzun sürdü. Bunun mümkün olabileceğini düşünmemişim.

Eşyalarımınla hokkabazlık yaparak ön kapımı açtığımda ve orada siyah bir Ford F-250 bulduğumda her zamanki çıkışımdan otuz dakika sonraydı.

Ön camdan baktığımda, sürücü koltuğunun arkasında iri bir bedene bağlı, tanıdık koyu kahverengi bir saç teli gördüm.

Kapımı kilitleyip merdivenlerden inmemle patronumun kamyonetten inip yolcu kapısını açması ve bana "kapa çeneni Luna" der gibi bakması bir oldu.

"Günaydın patron," diye seslendim ona doğru yürürken, kendimi oldukça teslim olmuş hissediyordum.

Güneş gözlüklerini yine takmıştı ve sesi her zamanki gibi kısık ve boğuktu. "Günaydın, Luna."

Tam önünde durdum ve üzerinde kompresyon tişörtü olmadığını fark ettim. Onun yerine, Haziran ayının ortasında, boğazının tam çentiğinde biten ve kalın boynunun tamamını gösteren ince, uzun kollu beyaz bir tişört giymişti.

Bakışlarıyla karşılaştım ve kaşlarımı kaldırdım. "Ne yapıyorsun burada?" "Seni almaya geldim," diye cevap verdi, eli çantayı benden alırken bile. Elimde tutabilir miydim? Elbette. Ama tutmayacaktım.

Ama yine de...

Rip bana, "Bunların hiçbirine ihtiyacın yok," dedi.

İşte şimdi tereddüt ettim ve gözlerimi kısıtım. "Neden?"

Bana kamyona binmemi işaret etti. "İşe gitmiyorsun. Doktora gidiyoruz."

O yakışıklı yüze baktım, gözlerini kaçırmaya ya da sinsi olmaya falan çalışmadığını fark ettim. Ciddi davranıyordu. "Ama doktora gitmeme gerek yok," dedim ona dikkatlice.

"İşe gitmiyorsun. Değersiz, yapılması gereken her şeyi halledebilir." Tekrar kamyonun içini işaret etti. "Hadi gidelim."

Değersiz mi? Jason'dan böyle mi bahsediyordu? Çünkü eğer öyleyse, bunu tamamen kabul edebilirdim. Yine de lakabına takılmak yerine kıpırdamadım ve o da bunu fark etti.

Fark ettiğinde de kaşlarını çattı. "Neden inat ediyorsun? Canın yanıyor. Bir enkazın içindeydin-"

"Sen de öyleydin."

Kaşlarını çatması bir yere gitmedi. Bir kez daha kamyonetin içini işaret etmeden önce, "Acı çekmiyorum," dedi. "Lanet olası doktora git ve seni kontrol etmelerini sağla. Daha sonra başka bir sorun yaşayabilirsin ve en başından beri iyi hissetmediğine dair bir kaydın yoksa araba sigortası bunu karşılamayacaktır," diye açıkladı.

Haklıydı.

Ama aslında bende hiçbir sorun olmadığını biliyordum.

Ellerinden biri kafasına gitti ve kafatasının kıvrımlarını düzelttikten sonra derin bir nefes alıp sakın bir sesle, "İçeri gir. Cooper dün senin için bugün sabah sekiz için randevu aldı."

Bay Cooper bunu yapmış mıydı?

O zaman bunu düşünmeme bile gerek yoktu. Eğer Bay Cooper gitmemi istiyorsa, o zaman... bu her şeyi farklı kılıyordu. Sadece beni önemsedığı için gitmemi istiyordu.

Küçükken benimle ilgilenen bir babam olması için her şeyi verirdim. Şimdi olsa kabul ederdim.

"Peki," diye kabul ettim, bu konuda sinirlenmiş gibi görünmemeye çalışıyordum, çünkü sinirlenmemiştim, özellikle de artık tüm hikâyeyi bildiğim için. Ayrıca, dün gitmemiş olmamın tek nedeni Jason'ın neredeyse her şeyi berbat etmiş olmasıydı ve onu yalnız bırakmaya güvenmiyordum. Gerçekten de sürekli bakıcılık yapmak zorunda kaldığım küçük bir çocuk gibiydi ama sevimli, meraklı ya da çocuk olma bahanesine sahip değildi.

Eğer bu konuda kendini beğenmiş hissediyorsa, Rip hiçbir şey söylemedi. Yaptığı tek şey kamyonun içini işaret etmekte.

Ben de ona zor anlar yaşatmak için işaret ettim. "Bana destek mi vereceksin?"

Yanaklarının seğirmesini özlemedim. Verdiği tepkiyi de kaçırmadım, çünkü öyle bir tepki yoktu. Tek yaptığı çantamı yere indirmek, hemen arkamdan gelmek ve tıpkı bir gün önce yaptığı gibi beni koşu tahtalarına ulaşana kadar kaldırmak oldu. Arabaya bindim ve diğer tarafa geçip ben de binmeden önce eşyalarımı ayaklarımın yanına yere koymasını izledim.

Rip "Kızgın değil misin?" diye sorduğunda daha garaj yolundan yeni çıkmıştık.

Ona baktım, boynunun yan tarafında görebildiğim kalın mürekkebe baktım, neredeyse... alevlere mi benziyordu? Hah. "Neye kızmış olabilirim ki?"

"Randevu."

Bunların kesinlikle bir kafatası ve alevler olduğundan emindim. Sanatsal görünümlü alevler ama alevler. "Hayır. Biri benim için endişeleniyor diye asla sinirlenmem." Kulağa ne kadar acınası geldiğini fark ettiğimde kelimeler ağzımdan daha yeni çıkmıştı.

Oh iyi.

"Emin olmak için kontrolden geçen gerekmediğine emin misin?" Sadece onunla dalga geçmek için sordum.

Kıs kıs gülmesi hiç de sürpriz olmadı.

"Hayır." "Emin misin?"

"Eminim," diye ısrar etti, ses tonunda en ufak bir eğlence izi vardı.

Gülümsedim çünkü onun bunu görmeyeceğini biliyordum. "İstersen arayıp senin için randevu alabilirim," diye devam ettim.

"Sana hiç baş belası olduğunu söyleyen oldu mu?" diye sordu dikkatini yola verirken.

Telefonum kucağımda titrerken sıırttım. Küçük kız kardeşim Lily'den bir mesaj vardı.

Günaydın. Bugün kahvaltı vardiyam var. Seni çok özledim.

O kızı severdim.

Ben: Seni de çok özledim, şekerim. İş yerinde iyi günler. Biraz bahşış parası kazan.

Tereddüt ettim ve kendimi vazgeçiremeden bir mesaj daha yazdım.

Ben: Seni seviyorum

Bir yanıt almam için otuz saniye geçmiş olabilir.

Lily: SENİ ÇOK SEVİYORUM <3 <3 <3 <3 <3

"İyi haber mi?"

Gözlerimi ona doğru çevirdim.

Açıklama olarak "Yüzünüzde kocaman bir gülümseme var," dedi.

Oh. "Sadece küçük kız kardeşimden bir günaydın mesajı." Bunu düşündüm, sonra dün annesi hakkında yaptığı yorumu düşündüm. Sonra, sormak üzere olduğum şey hakkında iki kez düşünmeden, sordum. "Hiç erkek ya da kız kardeşin var mı?"

Hemen "hayır" dedi. Sonra başını yana eğdi ve konuşmaya devam etti. "Annem daha fazla çocuk istiyordu ama hiç olmadı. Nedenini bilmiyorum ama sadece ben varım."

Sadece o. Bunun beni neden üzdüğünden emin değildim ama üzüyordu. Annesi gitmişti. Hiç kardeşi yoktu ve babasına ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Eğer onu tanısaydı.

Annemi tanıyormuşum gibi değildi. Ya da belli bir noktadan sonra babamı tanımak istemiştim.

Ama bu konuyu açmayacaktım. Açmayacaktım. O yüzden güvenli bir konu seçtim. "Sen de ister misin?"

Başını sallamadan önce bir süre düşündü. "Hayır." Ben başka bir soru sormadan o benden önce davrandı. "Kız kardeşinle yine mi konuştun?"

"Hangisi?" Kimi kastettiğine dair bir fikrim olmasına rağmen sordum. için.

"Dallas'taki."

Haklıydım. "Daha dün." Yanağımı ısırđım ve anlamadım neden konuşmaya devam ettiğimi. "Ama onu görmeye gittiğimizden beri ilk kez böyle oldu. Yine de onun gibi değil. Beni asla aramaz -" *bir şeye ihtiyacı olmadıkça*, ama bunun yerine ona, "- acil bir durum olmadıkça iş günü boyunca" dedim.

"Hmm" sesi dikkatimi çekecek kadar yüklü geldi. "Ne?"

Sormadan edemedim.

Rip konuyu uzatmadı. "Ondan iyi bir elektrik aldın mı?"

Bu beni anında savunmaya geçirdi. "Ne demek istiyorsun?"

Bir şeyler hissetmiş olmalı ki bana bir bakış attı. "Kız kardeşin hakkında konuşmuyorum Luna," dedi sakince. "Tek söylediğim onunla ilgili bir şeyler döndüğü ve sen de bunu biliyorsun."

Demek ki bunu hayal eden tek kişi ben değilmişim. "Balık gibi derken neyi kastediyorsun?"

Yüzünü buruşturdu. "Sinirlenmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır," diye cevap verdim, yalan söylüyormuş gibi görünüyordum ama söylemiyordum. Çünkü kızmayacaktım. Ortada kızacak bir şey yoktu. Kız kardeşim hakkında konuşmadığını söylemişti. Yani...

"Bak, bir şey söylemek istemedim ama onunla ilgili bazı şeyler akla yatkın değil." Bana öyle bir baktı ki, sanki ona karşı çıkmam için bana meydan okuyordu.

Yapmazdım, çünkü onun yorumu içimde bir şeylerin canlanmasına neden oldu. "Ne değil?"

Bir sonraki söyleyeceğı şeyden hoşlanmayabileceğime dair bir uyarı olması gereken bir nefes verdi. Ama gerçek Rip tarzında, kendini tutmadı. "Dairesine gittiğimizde ön kapısında hiçbir sorun olmadığını fark etmedin mi?"

Ne?

"Ön kapısı," diye tekrarladı, sanki soruyu gerçekten yüksek sesle sormuşum gibi. "Evine zorla girildiğini ama hiçbir sorun olmadığını söyledi. Daha önce de zorla girilen yerler görmüştüm Luna; kimse onun eşyalarıyla uğraşmış gibi görünmüyordu. Kapı çerçevesi sağlamdı. Tanrı aşkına, bir alarm sistemi vardı."

Sözlerini anlamam bir saniye sürdü. *Düşünmem.*

Ama iş başa düştüğünde... haklıydı.

Ön kapıda bir sorun yoktu. Zili çalmıştım. Kapıyı çaldım. Vurmuştum. Ve o üçüncü katta oturuyordu. Örümcek adam gibi davranıp balkona tırmanmadıkları sürece içeri nasıl girmiş olabilirlerdi ki? Sürgülü kapıdan içeri girmek için mi? Tüm bu çaba, zaten o kadar pahalı olduğunu bile düşünmediğim bin dolarlık bir dizüstü bilgisayarını çalmak için miydi? Buna değmesi için daha fazla daireye girmeleri gerekmez miydi?

Ben orada otururken Rip homurdandı. "Sadece söylüyorum. Akla yatkın değil." Huh.

Huh.

Haklıydı.

Ve bu nokta kulaklarımı çınlattı. Çünkü tüm bu olanlarda bir şeyler doğru gelmemişti ama ne olduğunu ya da nedenini tam olarak kestirememiştim. Sadece Thea'nın garip davrandığını düşünmüştüm ama öyle değildi.

Ya da belki de sadece öyle olduğunu varsaymak istedim.

En iyi arkadaşım olmasını beklemiyordum ama birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra bana yalan söylemesini de beklemiyordum. Ama o söylemişti. Her ne sebeple olursa olsun, evinden taşındığı ve bana söylemediği andan itibaren bana yalan söylemeye başlamıştı.

...belki de daha önce.

Bu ihanet her şeyden daha kötü hissettirdi. Neden böyle bir şey uydurmuştu ki? Sonuçta evine biri mi girmişti?

Kyra'nın Thea'da bir tuhafılık olduğunu bilip bilmediğini merak ettim. Lily'nin bildiğinden şüpheliydim.

İlk defa ne diyeceğimi bilemedim. Tek yapabildiğim düşünmektir. Ve hayal kırıklığı hissetmek.

İşte bu hayal kırıklığı, ondan sonra uzun bir süre boyunca kelimeleri boğazımdan çaldı.

Bir buçuk saat sonra doktor ziyaretimin faturasını ödedikten sonra resepsiyoniste "Teşekkürler," diye mırıldandım.

Kadın bana tekrar hatırlattı: "Eczanede reçeteniz otuz dakika içinde hazır olacak."

Rip'i bulduğum bekleme odasına açılan kapıdan kaçmadan önce "teşekkürlerimi" tekrarladım. Sandalyelerden birine yayılmış oturuyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuştu, resmen zavallı koltuktan fırlamıştı. Bir an için evdeki koltuklarının neye benzediğini merak ettim; sonra kendime durmamı söyledim. Koca ayaklarının üzerine kalktı ve sanki üzerimde teşhisimi gösteren bir işaret varmış gibi bana baktı. "Hazır mısınız?"

"Evet," dedim ona, kısmen zoraki bir gülümsemeyle. Thea'nın şeyinden bahsettiği için ona kızgın değildim ama bu bana çok ağır geliyordu. O kadar ağırdı ki ona ne diyeceğimi gerçekten bilmiyordum. Her şeyden çok ne düşüneceğimi.

İnsanların beni incitmesine nadiren izin veririm ama Thea'nın bana karşı dürüst olmaması... olması gerekenden daha fazla acı veriyordu. Yani, hayatım boyunca yeterince insana yalan söylememiş miydim ki, aynı şeyi bana yapan biri karşısında büyük bir ikiyüzlülük yapayım? Bunun cevabını biliyordum. Yalanlarım her zaman beyaz değildi.

Yine de kendime gelmem gerekiyordu.

Ben de toparladım ve bir kenara koydum.

Şimdilik. İyiydim. Seviliyordum. Her

şeye sahiptim.

Sadece kız kardeşimin dürüstlüğü değil. Ve muhtemelen sadakati.

Ve işte yine gittim.

Ofisten çıkıp koridordan aşağıya, daha önce kamyonetini park ettiği yere doğru yürürken Rip'e "Ben iyiyim," dedirttim kendime. "Röntgen çektiler. Doktor her şeyin yolunda olduğunu söyledi, ama sadece biraz sarsılmışım." *Sana söylediklerimi* kendime sakladım. "Benim için yarım saat içinde hazır olacak bir reçete yazdı ama almamın bir anlamı yok. Almayacağım."

"Neden?"

Daha ne kadar gurur duyabilirdim ki? Benim kötü yanlarımı zaten yeterince biliyordu. Bir tane daha ne olabilirdi ki? "Bağımlılık yapabilecek hiçbir şey konusunda kendime güvenmiyorum. Riske atmak istemiyorum ve haplar da uyuşturucu. Beklerken araştırdım."

Ayıldığını anlamak için ona bakmama gerek yoktu. Bunu hissedebiliyordum. Bana bir bakış attığını hissedebiliyordum.

Önemli bir şey olmadığını anlaması için omuz silktilim. "Her neyse, eğer istersen
."

"İşe geri dönmüyorsun," diye karşılık verdi ben daha sözümü bitiremeden.

Gülümsememek elde değildi. "Biliyorum. Röntgen çektiirmek için beklerken Bay Cooper bana bir mesaj gönderdi ve haftanın geri kalanında gelmememi söyledi. Beni eve bırakabilir misin diye soracaktım patron."

Homurdanması beni tekrar gülümsetti. "Seni götüreceğim. Boşuna beklemedim."

Gözlerimi devirdim.

Sonra şimdi ne yapacağımı merak ettim. Daha önce hiç öylesine bir gün izin almamıştım. Her zaman kız kardeşlerimden biriyle bir şey yapmak için ya da nadiren hasta olduğumda izin alırdım.

Ama şimdi? Aklıma gelen ilk ve tek şey Lily oldu. Lily ve sadece Lily.

Ve Rip, aklımı okuyabildiğine yemin ettiğim o şeyi yaparak, "Sakin olacak mısın?" diye sordu.

"Evet. Belki Galveston'daki küçük kız kardeşimi görmeye gidebilirim diye düşünüyordum."

"Galveston?"

"Evet." O daha bir şey söyleyemeden, "Gidersem Uber'le falan giderim. Araba kullanmaya çalışarak ne kendimin ne de başkasının hayatını riske atmayacağım, tamam mı?"

Dışarıya açılan kapıyı benim için açık tuttu ve yanından geçerken göğsündeki ve karın kaslarındaki sert kasların kolumu sıyırdığını hissettim. Adam kaslıydı. Sıkı. Sert.

Ve patronum.

Patronum, vücudunu düşündüğümü düşünmesin diye onunla uğraşmaya devam etmem gerekiyordu.

"Tabii gelmek istemiyorsan?" Binaya çıkan merdivenlerden aşağı inerken laf olsun diye söyledim.

Kamyonetine doğru giderken cevap vermedi ve ben bunu kişisel olarak algılamadım. Davetlerimin hiçbirini kabul etmemişti ve ben de ne sormuştum? Son birkaç yılda yüz kere mi?

Yürürken cebimden telefonumu çıkardım, mesajlarımın altında Lily'nin adını buldum ve bana gönderdiği son mesaja gülümsedim.

Ona yeni bir tane gönderdim.

Ben: Bugün ve yarın izinliyim, vaktin olursa ziyarete gelmeyi düşünüyordum. Bana haber ver. Baskı yok.

Eğer meşgul olsaydı, anlardım. Önemli bir şey değil.

"Geceyi burada mı geçireceksin yoksa gününbirlik mi gideceksin?" Rip kamyonetinin kilidini açarken sordu.

Oh. "Lily'den haber bekliyorum ama eğer gidersem... sanırım geceyi orada geçirebilirim. Şimdi düşünüyorum da, daha önce hiç Galveston'da gecelediğimi sanmıyorum."

Tam arkamda durmadan önce yolcu kapısını açtı, elleri yine kalçalarımın üzerinde o tanıdık yere gitti. "Yirmi yıldır Galveston'a gitmemiştim. Ayaklar yukarı."

"Sahili sevmiyor musun?"

"Kumsalı severim. Kıçma kum girmesini sevmiyorum."

Yapmayın. Yapmayın. Yapma-

Kendime engel olamadım. "Orada yapmaktan hoşlandığın bir şey var mı?" diye sordum.

Rip boğuldu.

Bacaklarımı tam o kaldırırken yukarı kaldırdım ve doğru hissettiğimde aşağı indirirken güldüm. Ben koltuğa oturur oturmaz kapıyı çarparak kapattı ve ne kadar gereksiz yere nazık davrandığına gülümsemekten kendimi alamadım. Direksiyona geçer geçmez ona dedim ki, "Rip, kaza yüzünden bana iyi davranmak zorunda olmadığını biliyorsun. Senin hatan değildi."

Bana kızgın bir bakış atma zahmetine bile girmedim. "Bunu zaten konuşmuştuk."

Bu boktan şey.

Ve kendini suçlamadı. Evet, tabii.

"Güzel, kendini suçlamadığına sevindim ama cidden, beni gezdirmek zorunda değilsin. Ben Bayan Daisy değilim. Ödeştik. Aramız iyi. Eğer endişelendiğin buysa, sen ve Bay C izin verirsiniz yine de işe giderim."

Neyi anladı? "Hâlâ eşit değiliz," diye iddia etmeye cüret etti, bana karşı o kuru ses tonunu kullanarak.

Ona ters ters bakmak istememiştim ama... bu da neydi? "Neden?"

Omuz silkti. "Çünkü biz değiliz."

Tam o sırada telefonum titredi ve aşığıya baktığımda kız kardeşimden gelen yeni bir mesajla karşılaştım. Sonra bir tane daha geldi.

Saat 5'e kadar çalışmam lazım ama beni görmeye gel. SENİ ÇOK ÖZLEDİM.

Lily: Benimle restoranda takılabilirsin.

İlk ikisini okumayı bitirmeden bir tane daha geldi.

Lily: Odam gerçekten küçük ama UYUYUN. Eski günlerdeki gibi yatağımızı paylaşabiliriz.

Sonra bir başkası geldi ve onun mesajlarına gülümsemekten kendimi alamadım.

Yola çıktın mı? Onu sevmiştim.

Onu çok sevdim.

Ben: Henüz değil ama yapacağım.

"Bu gülümseme ne için?" diye sordu yanımdaki adam.

Telefonumu çantama geri koyarken yüzümdeki gülümsemeyi hâlâ silemiyordum. "Küçük kız kardeşimin işi var ama onu görmeye gelmemi söyledi, sanırım beni götürmesi için bir araba bulacağım." Onu düşünmek bile kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. "Onu çok özölüyorum," dedim iç çekerek. "Kamyonun için gerçekten üzgün olsam ve izin almak zorunda olduğum için kendimi kötü hissetsem de, onu göreceğim için heyecanlıyım. Onun birkaç düzine kucaklamasını kullanabilirim."

Bana "hmmed" dedi.

Kafamda ne almam gerektiğine dair bir liste yaparken, telefonum titremeye başladığında gerçekten şaşırdım, ama bir mesajla olduğu gibi değil. Bu bir aramaydı. Lily olmasını beklerken, elime aldığımda ekranda San Antonio alan kodunu görünce duraksadım. Yine o avukat adam mıydı?

Cevap vermeden önce sadece bir saniye tereddüt ettim. "Alo?"

Hattan bir erkek sesi gelmeden önce arka planda yüksek bir gürültü duyuldu. "Bu Luna mı?"

Tamam. Bu, haftalar önce Büyükanne Genie için konuştuğum adama hiç benzemiyordu. "Evet?" Emin olmadığımı bildiğim halde umursamadan cevap verdim.

"Sonunda," diye mırıldandı hattaki adam ve telefonu yüzümden çekip bakmak zorunda kaldım, çünkü bu da kimdi?

"Affedersiniz?" Yüzüme geri getirdiğimde sordum.

Beni bekletmedi. "Konuşmamız gerek," diye devam etti adam, kelimeleri hızlı hızlı söyleyerek. "Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi."

Bekle. *Bekle.*

İyiydim. Seviliyordum. İhtiyacım olan her şeye sahiptim.

Bir şekilde, bir şekilde babam olduğunu anladığım bir adamla yaptığım bu konuşma hariç.

Numaramı nereden bulmuş?

Babam beni arıyordu. Dokuz yıl sonra. Beni öldüreceğini söyledikten sonra. Bir-

Sakin ol, Luna.

Sakindim. Sakindim. İyiydim. Düşünebiliyordum.

Ahizeye yavaşça "Beni bir daha arama," dedim ve diğer uçtaki adamın sesini kestim.

Ne yaptı? Küfretti. Büyürken ondan bir şey istediğim her seferinde yaptığı gibi küfretti. Sanki bir rahatsızlıkım gibi ve sonraki sözleri hiçbir şeyin değişmediğini doğruladı. "Seni sadece kız kardeşin için arıyorum, başka bir şey için olduğunu düşünme."

Kız kardeşim yüzünden mi? Hangisi yüzünden?

"Ona o lanet olası işten ayrılması gerektiğini söyle. Artık telefonlarıma çıkmıyor."

Artık onun telefonlarına çıkmıyor mu? En başından beri alıyor muydu? Ne zamandan beri? Neden?

Neden böyle bir şey yapsın ki?

Yalan söylediğini düşünmezdim, ama... neden? Bunu neden yapsın ki?

"Sadece konuş onunla. Böyle bir şey yapmasına gerek yok," dedi. saçmalıyor, çok hızlı konuşuyor.

Beni kelime kelime parçalıyordu. Ya da belki de ağzından çıkan her kelimeyle bunu yapan kız kardeşimdi.

Ellerim titremeye başladı. *Benim ellerim.* Ve tam boş olanı kalçalarımın altına sokmak üzereyken durdum. Sonra bir karar verdim.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedim ona dürüstçe, çünkü bilmiyordum ve bunu saklamayacaktım. "Ama bir daha asla sesini duymak istemiyorum. Lily ya da Kyra'yı da arama. Eğer ararsan, şartlı tahliye memurunu ararım. Aramayacağımı sanma."

Ve telefonu kapattım.

Ancak o zaman titreyen ellerimi kalçalarımın altına sokup derin bir nefes aldım.

Tanrı aşkına, Thea neyin peşindeydi? Ne halt ediyordu? O kadar insan varken neden onunla konuşuyordu?

Tam da işler daha kötüye gidemez diye düşünürken... *Bunu mu öğrendim? Bunu mu?*

"İyi misin?" Rip sormak için beklemedi.

İyi olduğumu söylemek istedim. Gerçekten istedim. Ama böyle cevap vermedim. "Evet. Hayır. Sanırım... Sanırım kız kardeşimin şüpheli bir şey yaptığı konusunda haklısın. Az önce arayan babamdı."

Benim babam. Ne şaka ama.

"Onunla yıllardır konuşmadım ve az önce dedi ki..."

Tüm bunları Rip'e neden anlatıyordum ki?

Ellerimden birini kalçamın altından çıkarıp başıma doğru kaldırdım ve avuç içimi alnıma oldukça sert bir şekilde sürttüm, sanki bu az önce olan konuşmayı silecekmiş gibi.

Rip'in sesi alçak ve çakıllıydı ve "Ne dedi?" diye sorarken çok ama çok ciddiye.

Bakışlarımı ileride tutarak ona zar zor söyleyebildim. "Kız kardeşimin bir şey yapmaması gerektiğini söyledi ama ne olduğunu söylemedi ve..."

Acı, gerçekten acı, hatırlayabildiğim ilk kez boğazımda şişti. A c 1 çekmiyordum. *Değildim.* Ama o zaman hissettim. O zaman anladım. İnsanların hayatlarının geri kalanında neden kin tutabildiklerini anladım.

"Sanki yeni bir şeymiş gibi telefonlarına çıkmadığını söyledi." Nasıl yapabilirdi ki? Bana söylediği ve yaptığı onca şeyden sonra? En büyükleri oydu. Diğer kız kardeşlerimden daha fazla tanıklık eden kişi. İlişkimizin nasıl olduğunu. Ve

onunla mı konuşuyordu?

"Özür dilerim." Telefonumu tekrar elime aldım ve anında ihtiyacım olan hızlı arama numarasına bastım, kalbim boğazıma düğümlenmişti. "Onu aramam gerek."

Aramayı başlatmak için simgeye bastığımda cevap vermedi. Ama orada oturup çalmasını, sonra biraz daha çalmasını, sonra biraz daha çalmasını dinledim. Ta ki sesli mesajı açılana kadar.

Sonra onu tekrar aradım ve yine cevap vermedi. Boş ver. Mesaj bırakacaktım.

"Thea, ben Luna. Az önce evden aradılar. Sen iyi misin?" Arkamdan babamla konuşuyormuş. Tanrım, çok *kızmışım*. Ama daha fazlası... her şeyden daha fazlası... bıçaklanmış gibi hissettim. Canım o kadar yanmıştı ki zar zor konuşabiliyor ve kendimi zor toparlayabiliyordum. Zar zor *düşünebiliyordum*. "Bak, neler olduğunu bilmiyorum ama sana elimden geldiğince yardım edeceğim. Sadece konuş benimle, tamam mı? Beni ara lütfen. Bugün işe gitmeyeceğim. Beni istediğin zaman ara." Burnumdan nefes aldım ve geri verdim. "Dikkatli ol, tamam mı?"

Ancak o zaman telefonu kapattım, garip bir şekilde hissizleşmişim. Ne yapıyordu ki?

Elimi kalçamın altından çekerek ikisini de kucağımda birleştirdim ve düşüncelerimi yeniden düzene sokmaya çalışarak onlara baktım. O ölmüyordu. Aslında ona korkunç bir şey olmamıştı. Çıldırmanın ve onu görmek için Dallas'a geri dönmem için hiçbir neden yoktu - dairesinin kapısını bana açacağından bile değil.

Bir kez daha derin bir nefes aldım ve gerçekten de dışarı çıkarken geri tepen bir susturucu gibi ses çıkardım.

Sakinleş. Sakinleşmem gerekiyordu.

Durduğumuzu fark etmemi sağlayan tek şey kamyonun sallanmasıydı. Tam evimin önünde.

"Luna," dedi Rip adımı yavaşça ve dikkatle söyleyerek. "İyi misin?"

Alt dudağımyı ısırdım ve boğazımdan çıkmak isteyen yalanı duydum. Onun yerine gerçeği söyledim. "Olacağım."

Tanıdık, uzun ve dövmeli parmaklar elimin üstünden geçti ve o sabah taktığım LOVEYOU bilekliğini okşayarak orada kaldı. Lucas Ripley'in sesi üzerimde gezinirken, "Kız kardeşine neler olduğunu bilmiyorum ama yapabileceğim bir şey varsa bana söyle. Yalnız değilsin, beni duyuyor musun?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve başımı salladım.

Ama daha bitirmemişti. "Değilsin Luna, ve sana söylemeliyim ki, kimsenin seni ezmesine ya da bir boktan kaçmaya çalışmasına izin vermemelisin."

"Ben bunu yapmam," diye araya girdim.

Normalde sert olan yüz hatlarının bir kez olsun gerilmediği yumuşak yüzü sayesinde sözlerinin ya da ima ettiği şeyin beni rahatsız etmesine izin vermedim. "Tek söylediğim, bir boka bulaşmak zorunda olmadığın ve buna inanmaktan vazgeçmen gerektiği. Bunu bir düşün, tamam mı? Kız kardeşinle eğlen ama söylediklerimi düşün."

Bölüm 18

"Seni tekrar gördüğüme sevindim küçük ay," dedi Bay Cooper elinde bir fincan kahveyle mola odasına doğru ilerlerken.

Sandalyemde arkama yaslandım ve sııttım. "Ben de Bay C. Sanki bir haftadır yokmuşum gibi geliyor." Ama aslında sadece iki tam gündü. Fazladan bir gün daha evde kalabilirdim ve kimse bir şey demezdi, ama kimsenin iyiliğini isteyecek değildim.

Ayrıca dün gece evde sadece birkaç saat yalnız kalmıştım ve ne yapacağımı bilemiyordum. Lily'yi ziyarete gittiğimde çok çabuk öğrenmişim ki, beş saniyem bile boş geçse kendimi Thea ve babamı düşünürken buluyordum. Onları düşünmediğim zamanlarda ise Rip'i, onun gizli arkadaşlarını ve annesini düşünüyordum. Sadece bir kez, o da beni eve bırakmadan önce bana söylediği son sözleri, insanların saçmalıklarını kabul etmemekle ilgili sözlerini düşünmeme izin verdim.

İkisini de düşünmek istemiyordum, özellikle de kendi kız kardeşim beni arayacak gücü kendinde bulamazken Lily'ye mesaj atmakta hiçbir sakınca görmediğinden beri. Sadece ona mesaj attığı için ve ondan haber alıp almadığını öğrenmek için Kyra'yı aradığım için en azından hayatta ve düzgün olduğunu biliyordum. Kyra'nın bana söylediğine göre, işler kötü olsaydı çalışmıyor ve okula gitmiyor olurdu. Yalan söylemek zorunda kaldım ve ona bir tartışma yaşadığımızı ve bana kızgın olduğunu söyledim.

Daha önce de olmuştu.

Yaşlı adam arkamdan yürürken elini başımın üstüne koydu ve beni kız kardeşimin bana duygusal olarak ihanet etmesine ya da babamın bir pislik olmasına odaklanmayan güvenli, güzel düşüncelere geri çekti. "Normale döndün mü?"

"Çoğunlukla," diye cevap verdim, nihayet boynumu çevirebiliyordum - en azından eskisinden daha fazla. Çarşamba günü Lily'nin işten çıkmasını beklerken yaptırdığım masaj işe yaramıştı. "Nasılsın? Hanımın nasıl?"

Yanıma bir sandviç koydu. "Her şey yolunda. O harika biri. Seni öznlüyor ve onu aramanı söylememi istedi. Bunun dışında bir şikayetim yok."

"Tansiyonun?"

Bana bir bakış attı.

Sırıttım ve "Yeni çocuk mu?" diye fısıldadım.

"Güzel." o doğruladı. "O işler Sert, çok saygılı ve profesyonel. Çok mutluyum."

"Güzel."

"İzin günlerinde ne yapardın?"

Thea olayını Bay Cooper da dahil olmak üzere kimseye anlatmamaya karar vermiştim. "Lily'yi görmeye gittim ve gece onunla kaldım. Dün geceyi televizyon izleyerek ve çamaşır yıkayarak geçirdim."

"Başka randevulara gittin *mi*?"

Cehenneme kadar yolu var. Eğer o sabah küçük kız kardeşim bana bir mesaj göndermeseydi, birlikte olduğumuz süre boyunca konuyu onlarca kez açmış olmasına rağmen bu konuyu tamamen unutmuş olacaktım. "Bu gece aslında. Lily'nin eski öğretmeniyle çıkıyorum."

"Öğretmen mi?"

Sesi şüpheci miydi yoksa ben mi hayal görüyordum? Yine de başımı salladım.

"Seni bir öğretmenle birlikte görebilirim," dedi düşünceli bir şekilde. Yani bu konuda şüpheci değildi. Pekâlâ.

"Yapamam. İyi biri olduğunu söyledi. Mickey'nin yerinde buluşacağız, umarım iyi gider," diye cevap verdim ve Rip'in dinlenme odasının yarısına kadar geldiğini görmek için yan tarafa baktım. İçeri girdiğini bile duymamıştım, çok sinsiydi.

Bana ne düşüneceğimi bilemediğim taş suratlı bir bakış fırlattı.

O sabah içeri girdiğimde çoktan çalışmaya başlamıştı. Kısa bir süre sonra ona kahvesini getirdiğimde, her zamanki konuşmamızı yaptık, tek fark daha iyi hissedip hissetmediğimi sordu. Ben de ona evet demiştim ve her şey sona ermişti.

İhtiyacım olursa kız kardeşimin durumu hakkında bana yardım etmeyi teklif ettikten sonra kız kardeşimi sormamıştı.

Yapacağımdan değil.

Çok gerekli olmadıkça.

"Daha iyi hissediyor musun Luna?" diye sordu başka bir ses, Rip tam arkamdan yürürken bakışlarımı tekrar kapıya doğru çekti.

Kapıdaki yeni adam Ashton'dı, elinde dükkânın bir blok ötesindeki hamburger kamyonundan alınmış bir poşete benzeyen bir şey tutuyordu.

"Evet," dedim ona gülümseyerek. "Sonunda başımı biraz çevirebiliyorum. Gördün mü?"

Sarışın adam çantasını benim önümdeki koltuğa bırakırken gülümsedi. "Güzelmış."

"Teşekkürler," dedim ona.

Görüş alanımın dışında, Rip mikrodalgaya bir şey koydu.

Ashton koltuğunu çekerken, "Herkes senin burada olmadığından şikâyet ediyordu," diye devam etti.

"Ayy, uğraşacak başka kimseleri yok ki," diye şaka yaptım.

İki lokma yemekten sonra, diğer tarafımdaki sandalyenin çekilirken çıkardığı sıyrık, Rip'in içine düşmesi için hazırlanmamı sağladı ve düştü. Elinde yeniden kullanılabilir bir cam kap vardı ve içinde tavuk, esmer pirinç ve sebzeler vardı. Sonra benimkine baktım ve aynı yapışkan, bronz erişteler ve tadı hala ilk günküden daha iyi olmayan solmuş kahverengi sebzeler buldum.

O da benim yemeğime bakmış olmalı çünkü göz göze geldik ve ona sırtmak zorunda kaldım.

Bana en yakın olan yanağım havaya kalktı - gamzeli olan da oydu - ve içimizdeki şaka karşısında küçük bir zafer hissetmekten kendimi alamadım.

Kabımı ona bir santim daha yaklaştırdım ve tamamen ciddi bir şekilde "Biraz ister misin patron?" diye sordum.

O derin sesinin tüm derinliğini kullanarak çok net bir şekilde "Ben iyiyim" diye cevap verirken yanağı biraz daha yukarı kalktı.

"Emin misin?"

Gözleri tekrar yemeğime kaydı ve bir süre düşündükten sonra elimdeki çatalı aldı, kabın içine daldırdı ve daha önce defalarca yaptığı gibi, ne yaptığını anlamam için geçen sürede yemeği ağzına götürdü. Çenesi çalıştı... Deniz mavisi gözleri kocaman oldu...

Ve öğürdü.

Ripley, boğazı zorlukla düğümlenip yutmadan önce korkuyla *öğürdü*.

Daha sonra sanki bu anıyı beyninden silmeye çalışıyormuş gibi başını sallayışını izlerken ağzım bir karış açık kaldı.

"Rip," diyebildim ağzım hâlâ açıkken.

"Bu da neydi böyle?" diye sordu, su şişesine uzandı ve yarısını yudumladıktan sonra bana dehşete düşmüş ama sevimli bir ifade takındığından emin olduğum bir bakış attı.

"Lo mein," dedim ona, gülmeye başlayarak.

Bana baktı. Sonra benim Rubbermaid'imi aldı, sandalyesini geriye itti ve içindeki her şeyi çöpe attı.

"Rip!" Tısladım, gülüyordum. "Ne yapıyorsun sen? Bu mükemmel bir yemek!"

Sandalyesini çoktan masaya yaklaştırmış, elindeki boş kabı yere bırakıp kendi kabını alırken bana bir bakış fırlattı. "Bunların hiçbiri mükemmel değil, Luna," diye homurdandı, yemeğinin yarısını kaseme sıyrırken başını salladı. Çenesini kaldırarak bana doğru geri itti. "Ye şunu."

Yaptığı şeyi anladığımda kollarımda beliren dikenli hissi görmezden gelerek gözlerimi kırptım. "Yemeğini yemek istemiyorum."

"Luna."

"Ya sadece yarısını yediğin için daha sonra acıkırsan?"

O yakışıklı surat biraz değişti, ama sonra gözlerini devirdi ve o otoriter sesiyle, "Ye şunu," dedi.

Rip yanıma oturup konuşmaya başladığımızdan beri ne Bay C'nin ne de Ashton'ın tek kelime etmediğini o ana kadar fark etmemiştim. Bay Cooper'ın ne düşüneceğini merak ediyordum.

Ama Rip'in tekrar konuşması ona odaklanmamı sağladı. "Gerçekten de yemek için benimle tartışacak mısınız?" diye sorma cüretini gösterdi.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve "Hayır" diye mırıldandım. Sonra bunu yapmayı bıraktım, parmağımı kâsenin üstünden geçirdim ve sürükledim. "Paylaştığın için teşekkürler. Paylaşmak zorunda değildin."

Sıcak cevabı bir homurtu oldu.

Telefonum masamdaki yerinden bip sesi çıkarmasaydı, devam edecektim ama Lily'den bir mesaj aldığımı görmek için aşağıya baktım.

Babamın aramasından sonra, ne zaman telefon çalsa paranoyak oluyordum.

Ekran kilidini açtım ve mesajına dokunarak açtım.

Lily: Bu gece için hazır mısın?

Tamam, en azından başka bir şey değildi. Sadece o randevu. Bu gece. Boynum aniden tekrar ağrımaya mı başladı yoksa hayal mi görüyordum? Ona mesaj attım.

Ben: Evet...

Boynum ağrıyor ama.

Bu olması gerekenden daha abartılıydı ama....

Lily: O zaman kafanı çevirme, aptal.

Rip'e bakarken, bir yerden - cebinden mi? - bir dergi çıkardığını ve yanında açtığını görebiliyordum. Ama sanki dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor, bunu yaparken de yüzünü buruşturuyordu. Yemeğimin insanlar üzerinde böyle bir etkisi vardı.

Ona ne cevap yazacağımı düşündüm ve sonunda kabımdaki yeni yiyeceğe baktım. Tam olarak düşündüğüm gibiydi: sebzeli kızarmış pilav ve bir tavuk butu. Çatalımla biraz pilav aldım ve ağzıma attım, çiğnerken ve yutarken göz kıptım.

Bakışlarımı Rip'e kaydırdım ve bir ısırık daha aldım.

Çok lezzetliydi. Acaba o mu yapmıştı, yoksa ne? Evine gelen bir aşçısı ya da yemeklerini yapan bir kadını yoksa, o yapmıştı.

Belki de bunu onun için yapan bir kadındı. Kız arkadaşı olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ya da belki kız arkadaşı bile değil, sadece bir arkadaşı. Belki de çıkarları vardı. Kimse hayatında bir kadın olduğundan bahsetmemişti ve otoparkta tanıştığı adamdan başka kimseyi dükkâna getirmiyordu.

"Bunu sen mi yaptın?" Ona sordum.

Bana bakmadı bile. "Uh-huh."

Tamam o zaman. Ağzıma daha fazla yemek atarken Lily'ye bir cevap mesajı attım.

Ben: Gerçekten gitmek istemiyorum, Lily.

Hadi. Yapın. Kim bilir, belki anlşırsınız. Söz veriyorum çok tatlı biri.

Sevimli olduğunu biliyordum. Bana en az üç kez fotoğrafını göstermişti. Ama konu bu değildi.

Lily: Ama istersen başka bir gün gidip gidemeyeceğine bakarım.

İlk etapta gitmek istemiyordum, ama... denemem gerekiyordu. Yani...

Rip'e tekrar baktım, bir yandan dergiyi karıştırırken bir yandan da çatalını yemeğine batırıyordu. Yemeğini benimle paylaşmıştı. Kendi yaptığı yemeği.

Kalp ne isterse onu ister ama beyin ne elde edebileceğini bilir. İşte bu düşünceyle ona cevap yazdım.

Ben: Evet, yapabilirsen.
Tamam, yapacağım.

Ondan sonra kendimi biraz pislik gibi hissettim ama en azından doğrudan iptal etmemiştim. Hâlâ deniyordum. Sadece... bugün değil.

Nedense, çok sessiz olduğu için Bay Cooper'ın ne yaptığını görmek için diğer tarafıma baktım ve sandviçini yerken yüzündeki gülümsemeyi görünce durup ona bakmak zorunda kaldım.

"O kadar iyi mi?" Ona sormadan edemedim.

Mavi gözleri bana kaydı, yüzünde hâlâ o gülümseme vardı ve Bay Cooper hafifçe kıkırdadı. "Evet, o kadar iyi, Luna." Başımın üstünü okşamak için elini hareket ettirmeden hemen önce gülümsemesi daha da genişledi. "Şimdiye kadar yediğim en iyi sandviç."

* * *

Saatler sonra, saat beş olduğunda ve ürkütücü bir şekilde düzgün davranan Jason'la zar zor konuşmaktan ibaret olan o günkü işimi hemen hemen bitirdiğimde, telefonumu tekrar kontrol ettim ve Lily'den öğleden sonraya yayılmış daha fazla mesaj buldum.

Lily: Ona e-posta gönderdim ama geri dönmedi.

Lily: Hala bir şey yok

Cevap yok, Luna anne. İşe gitmem gerek ama bakalım bana cevap yazacak mı? Üzgünüm. <3

Cevap vermedi mi?

Ya buluşmak için sözleştiğimiz bara gittiyse ve beklemeye başladıysa?

Kız kardeşime mesaj atıp sorun olmadığını söyledim ve eşyalarımı alıp yola koyuldum. Rip dükkândaki birkaç kişiyle konuşmakla meşguldü, bu yüzden ona el sallayamadım bile. Odanın öbür ucundan ona kusacakmışım gibi beni izleyen Miguel'e hoşça kal diye seslendim.

Eve geldiğimde Lily randevumun iptal olduğunu teyit etmek için hâlâ mesaj atmamıştı ve kendimi kötü hissettim. Gerçekten gitmek istemiyordum ama onu da yüzüstü bırakacak değildim. Kendimi giyinmeye ve bara gitmeye zorladım.

En kötü ihtimalle Lenny'ye mesaj atar ve işler kötüye giderse bir saat içinde beni aramasını söyledim.

En iyi ihtimalle beni ekerdi.

* * *

Öğretmenin ya kız kardeşimin mesajını aldığını ve ona cevap yazamayacak kadar göt olduğunu ya da öldüğünü kabul ettiğimde sadece birkaç dakikadır bardaydım. İkisinden biri olmalıydı. En azından kendime böyle söyleyecektim.

Ama çok küçük bir ihtimalle e-postasını almamıştı ve sadece geç kalıyordu...

Bekliyordum. Yapılacak en güzel şeydi.

Orada oturduktan yaklaşık beş dakika sonra, Lily'nin bana mesaj atıp atmadığını görmek için her dakika telefonumu kontrol ederken, en başta evde kalmadığım ve onun yerine öğretmenin etrafta oturması riskini göze aldığım için kendimi kıcımdan tekmeliyordum. Ama bir bardak Sprite ısmarladım ve bara giren herkesi tek tek süzdüm, içlerinden birinin kız kardeşimin bana gösterdiği adamın resmine benzemesini umuyordum.

On beş dakika sonra, etrafa bakmaya çalışan herkesi kabul ederdim, yani en azından birinin beni aradığına dair biraz umut vardı. Ama etrafta sadece gruplar halinde gelip masa arayan insanlar vardı. Ben odanın ortasında iki kişilik bir yer kapmışım.

Gerçi kimse yoktu. Sadece ben, tek başıma oturmuş, diğer insanları izliyordum. Hayatımın hikayesi.

Telefonumu bir kez daha kontrol ettim ve ekranda değişen bir şey olmayınca iç geçirme zahmetine bile girmedim. Garsonlardan biri elinde erimiş peynirle kaplı patates dilimleri ve parçalanmış pastırma parçaları olduğundan emin olduğum bir tepsiyle yanımdan geçti. Midem homurdandı. Gelmeden önce en azından bir şeyler atıştırmalıyım.

On dakika daha. On dakika sonra gidecektim ve geldiğim için kendimi suçlu hissetmeyecektim. Buraya kadarmış. Bir dakika daha kalmayacaktım; açlıktan ölüyordum. Patates dilimi isteseydim, eve dönerken Jack in the Box'a uğramakla yetinebilirdim.

Tam karşımda bir dart tahtasının yanında duran bir grup adam vardı, eğer nişan almalarının ne kadar kötü olduğu bir şey ifade ediyorsa, zaten yarı yarıya sarhoşlardı. İçlerinden birinin attığı dart yaklaşık üç metre sağa isabet etti ve geçmişte aynı oyunu oynamaya çalışan diğer sarhoş adamlar yüzünden üzerinde bir sürü delik bulunan alçıpan kaplı duvardan sekti. Kalabalıktaki adamlar gülmeye başladı, ama aynı adam tekrar gitti ve aynı kötülüğü yaptı.

Telefonuma baktım.

Üç dakika gitti, yedi dakika kaldı. "Tek başına mı?"

Dikkatim o kadar dağılmış olmalıydı ki, karşımda duran ve bir bardakta koyu sarı bir şey tutan kişiyi algılamam bir saniye sürdü. İlk dikkatimi çeken, parmakları dövmelemlerle kaplı büyük el oldu. Sonra adamın bileğinde biten uzun kollu ceket dikkatimi çekti.

Yazın uzun kollu gömlek giyen tanıdığım tek bir kişi vardı. Ve o bilek büyük, kaslı bir kola, sonra geniş bir göğse, kalın bir boyuna ve nihayet sayısız kez gördüğüm bir yüze bağlandığında...

Gözlerimin kafatasımdan fırladığına eminim.

"Rip?" Adını bilmiyormuşum gibi nefes nefese kalmış olabilirim.

O deniz mavisi gözleri parlamadı ve ağzında bir gülümseme şekli oluşmadı. Orada durmuş bana bakmaya devam ediyordu, her zamanki gibi uzun, her zamanki gibi geniş ve ben orada oturup ayağa kalkarken fazlasıyla yakışıklıydı. "Burada yalnız mısınız?" diye sordu patronum.

Burada yalnız mıydım?

Aklımı kaçırmıştım. Hay aksi. O kadar şaşırmış olmalıyım ki doğru düzgün düşünemedim. "Merhaba. Evet." Gülümsedim, neden burada olduğu konusunda kafam karışmıştı. "Bir randevum vardı ama geleceğini sanmıyorum," diye geveledim.

Boştaki elinin başparmağıyla burnunun kenarını kaşıdı. Sonra masadaki diğer sandalyeyi çekti ve o kocaman bedenini içine sıkıştırdı. Kollarını yukarı kaldırdı ve gözleri bana döndü.

Yüzünde komik bir ifade var mıydı yoksa ben mi hayal ediyordum?

"Ne yapıyorsunuz burada?" Etrafıma bakınarak sordum -ne için olduğundan emin değildim, devasa göğüsleri olan güzel bir kadın bize doğru geliyordu ya da başka bir şey.

Ama kimse masamıza en ufak bir ilgi bile göstermiyordu.

Rip, "Eve gitmeden önce bir içki alacağım," derken dart atan adamlara odaklanmıştı.

Bu mantıklı geldi.

İkimdeki pipetin ucunu tutarak, masanın diğer tarafındaki adama bakarken pipetle oynadım. "Buraya yakın mı oturuyorsunuz?"

Hâlâ bir grup adama bakıyordu. "Hayır." So....

"Burada yalnız mısınız?"

"Evet."

Rip ikisinden bir yudum alırken o mkemmел profilli yüzünü bana çevirdi. Tembelce, o kara kaşlar biraz yukarı kalktı. "Burası bir yabancıyla tanışmak için boktan bir yer, bebeğim."

Gördün mü? Yine o küçük düşkünlük vardı. "Burası halka açık." "Karanlık," diye karşı ıktı.

Gözlerimi kırptım. "Burada bir sürü insan var." "Bir sürü insan sarhoş ya da olmak üzere."

"Fedai neredeyse senin kadar büyük," dedim ona.

Diğer kaşı da kalktı ve yavaşça, "Otopark çok karanlık," dedi.

Hayatım zerine yemin edebilirim ki sırttı ve ben de bundan duyduğum küçük hazzı görmezden geldim. Böyle bir şeyi yapabileceği kişi olduğum için. *Ama bunun hiçbir anlamı yoktu.* Bunu unutamazdım. O benim patronumdu ve... benden hoşlanıyordu. Dşknd. Bunu biliyordum. ğle yemeğini benimle paylaşmıştı. Eğer bu düşkünlük değilse, ne olduğunu bilmiyordum. Nasıl paylaşılacağını biliyordum ve bunu herkes biliyordu. Ama Rip? Rip doğum günü pastasını saklamıştı, böylece başka kimse alamayacaktı.

"Buluşmak için neden burayı seçtiniz?"

Sonunda onun burada beni randevumu beklerken izlediğini fark ettim. Ekilmemi izliyordu. Muhteşemdi.

Kesinlikle harika.

Luna Şansım en kötü zamanlarında neden hep etrafımdaydı? Gerçekten, kuzenim bana zarar vermeye çalışırken? O da oradaydı. Kız kardeşim dört saatlik bir yolculuktan sonra beni evinden atarken? O da oradaydı. İşi batırdığımda mı? O oradaydı. Aynı kız kardeşin bana yalan söylemesi mi? O da oradaydı.

İşaretlere inandığımdan emin değildim ama inansaydım, bunlar büyük işaretler olurdu. En azından ben öyle düşünürdüm.

İçimi çektim, bu endişeleri bir kenara ittim ve ona gerçeği söylemeden önce zaman öldürmek için pipetimden bir yudum aldım. "Çünkü evime o kadar uzak ya da yakın değil."

Bakışının eğlenmesine oldukça yakın olduğunu tahmin etmemiştim. "Oldukça zekice."

Şakağıma vurdum.

Konuyu değiştirmek isteyerek ve benimle oturmaya gelmesini fırsat bilerek öne doğru eğildim ve çenemi açık avucumun üstüne koydum. "Bana nerede yaşadığını söyleyecek misin yoksa bu çok mu kişisel? İstersen bunu sır kutumuza koyabilirim."

Kuzeyde olduğunu bildiğim iki büyük caddeyle cevap vermeden önce başını bir o yana bir bu yana hareket ettirdi.

"Ev mi, dubleks mi, apartman mı, site mi?" "Bok çukuru."

Gülmemeliydim... ama güldüm ve onu sırtırken yakaladığımda bunu bilerek söylediğini anladım. Yine oynuyordu. Neden şimdi? Bunca yıldan sonra? Merak ettim ama o kadar da umurumda mıydı? Hayır.

"Boktan bir yer. Sadece uyuyacak ve yemek yiyecek bir yer," diye açıkladı yumuşak bir sesle. Sprite'ımdan hızlıca bir yudum aldım.

"Kira kontratın ne kadar sürecek?"

"Benim yok."

Boktan bir yerde yaşıyordu ama kiralık değildi. Bunun mantıklı olmadığını söylemek istemedim ama... değildi.

"Burası o tür bir yer değil." Ağzı seğirdi ve birdenbire, "Arsa üzerinde bir mobil evim var," dedi.

"Senin mi?"

Rip başını salladı.

"Orası bok çukuru değil o zaman."

"Nasıl istersen," dedi, gözlerini benden ayırmadan. "Boktan bir yer, inan bana, ama uyumak, duş almak ve yemek yapmak için bir yer."

"Benimkinin de hepsi bu kadar," dedim ona. "Benim evim harika falan değil ama benim, o yüzden bence oldukça harika."

Sözlerime verdiği küçük gülümseme, konuşmaya devam etmem için beni cesaretlendirdi.

"Evimi ilk satın aldığımda görmeliydiniz. Bir ailenin eve taşınması ve çocukların son iki yüz yıldır evde bulunan kötü ruhlar tarafından ele geçirilmesini konu alan bir filmin sahnesi olabilirmiş gibi görünüyordu. Küçük kız kardeşim Lily, onu korkuttuğu için dolap kapısının altına bir sandalye koyardı. İlk yıl boyunca lamba açık uyudum ama bunu sana söylediğimi kimseye söyleme. Onlara hep aşırı tepki verdiklerini söyledim ama orası gerçekten ürkütücüydü. Çoğu zaman bir şeyin ayağımı yatağın kenarından tutup beni aşağı çekmesini beklerdim."

Ripley'in gözleri parladı ve göğsüm zevkle doldu. "O kadar kötü mü?"

Hiçbir fikri yoktu ve bu beni güldürdü. "Evet. Banyoda benimle birlikte gizlenen bir şey olmadığından emin olmak için her iki saniyede bir gözümü açmadan huzur içinde duş alıyordum."

Rip *neredeyse* kıkırdamaya benzeyen boğuk bir ses çıkardı ve tepki vermeme izin vermedim. Hayır.

"Şu anda pek çoğu oldukça farklı görünse de, belki ele geçirilmek ya da bir fikir edinmek istersen bir gün gelebilirsin. Yine de yapmak istediğim çok şey var." Gülümsüyor muydu? "Ama burası benim ve ipoteği ve emlak vergilerini ödediğim sürece, hayaletler ve duvarlarda yaşayan küçük çocuklar dışında kimse elimden alamaz."

Bana kıkırdadı. Gerçekten güldü. "Ne kadar zamandır sende?" diye sorduğunda gamzesi tüm çıplaklığıyla ortadaydı.

"Bir buçuk yıl. Siz ne zamandır buradasınız?" "Üç yıldır," diye yanıtladı hiç düşünmeden.

Cooper'a geldiğinden beri.

Sonra konuşmayı benim üzerime çevirmeye karar verdi. "Çok gençtin, kendi evini alıyordun."

Sprite'ımdan bir yudum aldım. "Bir apartman dairesinde ihtiyacım olandan daha uzun süre yaşamak istemedim. Ben çocukken çok taşınırdık ve bundan nefret ederdim. Bu yüzden bir işe girdiğimde, haftada sadece yirmi dolar olsa bile kenara koyabildiğim kadar para koydum. Amacım yirmi iki yaşına geldiğimde bir şeyler satın almaktı, ama kız kardeşlerim benimle yaşamaya başladıktan sonra, her zaman para harcayacak başka bir şey vardı. Bay Cooper ihtiyacım olursa kefil olmayı teklif etti ama evi o kadar iyi bir fiyata almıştım ki

Yıllar boyunca kredimi ödediler, ben de ödemek zorunda kalmadım. Zaten yeterince şey yapmışlardı, on sekiz yaşımıdayken araba kredime kefil olmuşlardı." Ona gülümsedim ve bir sonraki söyleyeceğim şey konusunda tereddüt ettim. Ama boş ver. "İkinizin çok iyi arkadaş olmadığınızı biliyorum ama Bay C tanıdığım en cömert adam. Bana kendi babamdan daha iyi davrandı, ama eminim bunu şimdiye kadar anlamışsındır."

Yabancılar bana kendi babamdan daha iyi davranmışlardı ama kimsenin bunu dile getirmesine gerek yoktu.

Neyse ki Rip yorumumdan dolayı sinirlenmedi ve rahatsız olmadı. Sadece bir an için düşünceli göründü, sonra omuz silkti ve o yoğun bakışlarını tekrar bana yöneltti. "Neden buradasın Luna?" diye sorarken vücudu bile öne doğru eğilmiş gibiydi.

"Kız kardeşimin erkekler konusunda kötü bir radarı olduğu ve randevumuzu yeniden planlamayı ya da en azından artık ilgilenmediğini söylemeyi bile yüreği kaldırmayan birini bana ayarladığı için mi?"

Bakışları benden uzaklaşmadı. Onunla ilgili hiçbir şey değişmedi ve bu da bana sorduğu sorunun tam olarak bu olup olmadığını merak ettirdi.

"Yoksa neden bir randevuya çıkmaya çalıştığımı mı soruyorsun?"

Bana attığı bakış, asıl sorusunun bu olduğunu doğruladı. Evet.

"Çünkü" benim muhteşem cevabımdı.

Bu kaşlarımı kaldırmama neden oldu. "Çünkü mü?"

Neden birdenbire kendimi bu kadar rahatsız hissettim? Bir omzumu kaldırdım. "Çünkü. Neden çıkıyorsun?"

Gözlerini kırıştırdı. "Bilmiyorum."

Göz kırpma sırası bendeydi. "Çıkıyorum da ne demek?"

"Çıkıyorum," diye onayladı.

Bakakaldım. "Neden?"

O deniz mavisini gözler tamamen bana odaklanmıştı. "Çünkü bilmiyorum. Hiç istemedim. Bağlanmak istemedim. Kimseyi yeterince sevmedim, sen seç," diye cevap verdi kolayca, sanki bu bir gerçekmiş gibi. Belki de onun için öyleydi.

Kendime engel olamıyordum, özellikle de o bu kadar açık davranırken. Bunu er ya da geç bana karşı kullanacağını tahmin ediyordum, ne kadar ısrarcı olabileceğini biliyordum, ama o istekli olduğu sürece bunu sağacaktım. "Hiç kız arkadaşın olmadı mı?"

Bu benim burun deliğimin açılmasına neden oldu. "Hayır." *"Asla mı?"*

Bana o "duh" bakışlarından birini attı. "Hayır."

Yüzümü öyle bir hale getirdim ki, kıkırdama gibi bir şey yaptı.

"Aynı kadını birkaç kez gördüm mü? Evet..."

Bu kıskançlık ya da midemi geren bir şey değildi.

"Ama lanet olası yaşlı bir kadın? Kız arkadaş mı? Arkadaşız, bir şeyler konuşuyoruz ve birbirimizle vakit geçirmeye gidiyoruz gibi mi? Hayır." Başını salladı. "Hayır."

Seks. Bana kadınlara duyduğu ilginin sadece seksle ilgili olduğunu söylemeye çalışıyordu. Bunun içimde tuhaf bir his bırakmadığını söyleyemezdin ama... bu bazı şeyleri açıklıyordu. Onun insanlarla seks yapma fikri karşısında midemde oluşan o acı şey için endişelenmeyecektim.

Bakire değildim ki.

Ancak onun yorumu ve bakışı, beklentilerimi neden olduğu gibi kabul etmem gerektiğini anlamama yardımcı oldu.

Buradaydı, benimle konuşuyordu ve istediği zaman nazik, kibar ve şefkatli olabiliyordu ama hepsi bu kadardı. Bu bir sürpriz ya da başka bir şey olmamalıydı. Belli bir şekilde bakarsam, belki de beni farklı bir ışıktan görmesi beni gerçekten iyi hissettirirdi... bir şekilde.

Tahmin ettim.

"Neden buradasın Luna?" diye tekrar sordu, umduğumdan çok daha kısa sürede benimle ilgili konuya geri döndü.

Önceki sözlerini bir kenara ittim ve odaklandım. "Çünkü arkadaşım olacak ve benimle vakit geçirecek biriyle tanışmak istiyorum." Sözlerini tersine çevirdim.

Parmaklarını bardağına sürttü. "Neden zaten biri yok?"

Neden?

"İlk tanıştığımızda biriyle çıktığını sanıyordum," diye devam etti. "O zamana kadar çoktan ayrılmıştık ama... bilirsin işte, bir anda bitti. O benim istemediğim bir şeyi istedi ve ayrıldık," dedim, gizemli görüldüğünün farkındaydım ama takılmayacağını umuyordum

Yemin üzerine.

Bunu yapacak kadar meraklı biriymi ve şaşkınlığını hissetmeden edemedim. "Ne istiyormuş?"

Tam da bunun içine girmiştin, değil mi? Pipetimle tekrar oynadım. "Aramızda mı?"

Başını salladı.

"Üçlü."

Yüz hatlarında şaşkınlık belirtisi yoktu.

"Eski karısıyla," diye bitirdim, ona bir gülümseme verdim ve omzumu kaldırdım. Bunu aşmıştım. Şimdi bu beni sadece güldürüyordu.

Rip gözlerini kırıştırdı, bir yudum aldı ve bir sonraki sorusunu sorarken neredeyse afallamış bir yüz ifadesi takındı. "Tekrar söyle."

Sonunda güldüm. "Eski karısıyla üçlü yapmamızı istedi. Görünüşe göre boşandıktan sonra bile bazen başkalarıyla yaptığı bir şeymiş ama o sorana kadar hiçbir fikrim yoktu."

O iri vücut sandalyesinde geriye yaslandı ama o komik surat hiçbir yere gitmedi. "Bu yüzden mi senden ayrıldı?"

Pipetle tekrar oynadım, bakışlarımı tekrar ona çevirmeden önce Sprite'a baktım. "Bu yüzden ondan ayrıldım. Üzgün olduğumu ve sormaması gerektiğini söyledi ama artık çok geçti. Duygularımı incitti ve bunun üstesinden gelemedim. Aşırı dramatik olduğumu düşünmüyorum ama bir adamın eski karısıyla hala seks yapması biraz garip. Birlikte iki kızları vardı. Anlarsınız ya?"

"Yapmamamızın önemli bir şey olmadığına yemin etti, bir sebepten dolayı bittiklerini ve bunun bir anlamı olmadığını, sadece seks olduğunu söyledi. Ama o zamanlar, hayatımda bir tek o vardı..." Lanet olsun. Geri kalanının nereye gittiğini bilmesine gerek yoktu. Bilmiyor muydu? Hayır. "Gerçekten çok iyiydi, bana çok iyi davrandı ve beni önemsediyini biliyordum ama o soruda... güvenimi kırdı ve bunu asla atlatamayacağımı biliyordum. Ne yani, daha sonra onunla üçlü yapmayı tekrar mı gündeme getirecekti? Ya da benden sıkılıp önerecek başka birini mi bulacaktı? Hiç sanmıyorum. Bu yüzden ondan ayrıldım ve hepsi bu kadar."

Bu hikâye, geçmişte anlattığım her seferinde olduğu gibi bu sefer de çok daha az acı verdi.

Kalbimi kırmamıştı ama güvenimi kazanmıştı.

Yaklaşık iki gün boyunca üzgündüm ve sonra üstesinden geldim. İnsanların zamanımdan çok fazla çalmasına izin vermedim ve yas tutmak ve sızlanmak da buydu. Boşa harcanan zaman ve enerji.

Belki bazı insanlar üçlü yapabilirdi... belki bir ilişkimiz olmasaydı ve o bekâretimi kaybettiğim adam olmasaydı ben de yapabilirdim... ama içimde böyle bir ilişkiye asla izin vermeyecek bir şeyler olduğundan emindim.

Hayatımda çok şey paylaşmak zorunda kalmıştım. Arada bir bencil olmak istiyorsam, bunda yanlış bir şey olmadığını düşündüm.

Tekrar omuz silkdim. "Ve ondan hemen sonra, birkaç haftalığına bir adamla görüştüm... bir tür ribaunt gibi, sanırım... ve birkaç ayda bir orada burada birkaç randevu dışında hepsi bu kadardı, ama hiçbirisi işe yaramadı." Gülümsedim. "Ama şimdi Lily gittiğine göre, herkes beni bir kez daha denemeye ikna etti. Bu yüzden buradayım ve ayağa kalkıyorum. Yaşasın."

Rip'in burun delikleri tekrar alevlendi ve o kalın parmaklarından biri bardağının kenarına gitti, gözleri benimkilere kayarken kadehin etrafında dönmeye başladı. "Ama sen neden buradasın, bebeğim?"

Neden buradaydım?

Bu yüklü bir soru değildi.

Hâlâ dart oynamaya çalışan bir grup erkeğe baktım. "Mutluyum ama hayatlarındaki insanlar sayesinde daha da mutlu olan insanlar tanıyorum, anlıyor musun? Etrafta dolaşan, el ele tutuşan yaşlı çiftleri görmek her zaman hoşuma gitmiştir; ben de aynı şeyi istiyorum ya da en azından bunun için çabalamak istiyorum. Bir eş istiyorum. Güvenebileceğim birini istiyorum. Sarılıp yatabileceğim biri iyi olurdu. Sarılmayı severim.

"Ve eğer beni tek başıma olduğumdan daha mutlu hissettiren birini bulana kadar bir sürü erkekle tanışmam ve bir barda oturup birkaç kez ekilmem gerekiyorsa, bir gün buna değecek." Konuşmanın bana hissettirdiği kadar ağır görünmemesi için ona gülümsedim.

Ama hepsi gerçektir. Ben sadece... birini istedim. Herhangi birini değil, özel birini. En iyi arkadaş ve sevgili. Bir eş. Bir *hayat* arkadaşı. Yalnız olmakta iyiydim ama yalnız olmak istemiyordum ve arada net bir fark vardı.

Rip beni izledi, yani o anda beni gerçekten izledi. Aklımı mı kaçırdığımı yoksa acınacak bir şey mi olduğumu anlamaya mı çalışıyordu, hiçbir fikrim yoktu.

Belki de çenemi kapalı tutmalıydım. "Her neyse, gitsem iyi olacak."

O büyük, güzel adam sandalyesinde öne doğru eğildi, gözleri yüzümde ve nem yüzünden oldukça dalgalanan saçlarımda gezindi. O sabah yüzümden uzak dursun diye gümüş simli bir toka taktığımı neredeyse unutmuştum. "Beni burada yalnız mı bırakacaksın?"

"Gerçekten sana eşlik etmemi istiyor musun?" Cevabı uzun, çok uzun bir bakış oldu.

Nedense bu beni garip bir şekilde savunmasız hissettirdi. Benim zavallı olduğumu düşünüyordu. Bunu biliyordum. Ama zavallı ya da değil.

ona eşlik etmemi istedi. "İstersen kalabilirim."

Yapmamı istediğini söylemedi, ama... sadece bakmaya devam etti.

Ben.

Ben de bunu evet olarak kabul ettim.

"Tamam, kalacağım." Doğru cevaptı.

İçkisinden bir yudum aldı. "Güzel."

Artık biraz daha kalacaktım gibi görünüyordu. Bizim

Konuşma hâlâ kafamı kurcalıyordu, ona tekrar sordum: "Yani gerçekten *hiç* kız arkadaşın olmadı mı? Kırk bir yıldır mı?"

"Hayır."

"Lisede bile mi?" Başını

salladı.

"*Bir kere bile mi?*"

"Hayır." Bana neredeyse meydan okur gibi bir yüz ifadesi takındı. Bir meydan okuma gibi. "Telefonumda siki olan birine ait olmayan iki numara var. Biri haftada bir evimi temizleyen kadın..."

"Diğeri kim?" Cevabının köşesinde bekleyen kıskançlık duygusunu görmezden gelmeye çalışarak sordum.

Bu bana bir kıs kıs gülme daha getirdi. "Sen, başka kim olabilir ki?"

"Ben mi?" Sonra öne doğru eğildim. "Ne zamandan beri? Cep telefonumu hiç aramadın."

"Her zaman olduğu gibi. Seni aramamam, bir şey yapmayacağım anlamına gelmez.

o."

Ellerimi kalbime doğru kaldırmaktan ve oraya yerleştirmekten kendimi alamadım, Yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldı. "Bu şu anlama mı geliyor... Patron, biz arkadaş mıyız? İş dışında tabii ki."

Yüzü bir an için tamamen ciddileşti, sonra başını geriye atıp *güldü*. "Siktir git buradan, Luna. Tanrım."

Öyleydik. Tamamen arkadaştık. O benim de patronumdu ama bu, dükkânda olmadığımız zamanlarda arkadaş olamayacağımız anlamına gelmiyordu. Ya da öğle yemeği sırasında. Ya da hayatım biraz parçalanmaya çalıştığında.

Ben ve Rip.

Arkadaşlar.

Ben alırdım. Yılın her günü, sonsuza dek.

Bölüm 19

Kabine doğru yürürken Miguel'e "Sen öldün," diye güldüm.

"Arabayı neden yanımda getirdiğimi sanıyorsun?" diye sordu.

"Her halükarda seni öldürecek. Bunu doğum gününde yapmamasına hâlâ şaşıyorum," diye onayladım, ilk başta karısının arabasını kastederek. Son on dakikayı arabaya bakarak ve tamir için bir plan yaparak geçirmiştik. Görünüşe göre o sabah arabasını karısının arabasına çarpmış ve bunu karısına söylemeye cesaret edememiş, bu yüzden bir yalan uydurmuş ve bugün işe karısının arabasıyla gitmiş, böylece karısının haberi olmadan arabayı tamir edebilecekmışiz.

Mesele şu ki, ikimiz de nasıl olsa öğreneceğini biliyorduk. Şimdi ya da sonra.

"Biliyorum, ama ona biraz çiçek ve evimizin yanındaki fırından biraz *concha alırsam*, sanırım bana karşı daha yumuşak davranmasını sağlayabilirim," dedi gülerek.

Kabinin kapısının önünde durduğumuzda başımı salladım ve o da uzanıp kapıyı benim için açtı. "Hemen adamımı arayacağım, çünkü rengin kodu bende var ve onda olması gerekiyor. Standart bir stok rengi. Öğle tatilinde gidip sizin için alabilirim."

İçeri girdiğimde Jason'ı odada görmeyi bekliyordum ama yeni adamı da görmeyi beklemiyordum. İkiisi birlikte kabine bir panel taşıyorlardı. Jason'ın içeri girdiğimizi görmemiş gibi davranması beni şaşırtmadı.

Küçük pislik.

Son zamanlarda şaşırtıcı derecede uysallaşmıştı -en azından sözleri, göz devirmeleri ve sızlanmalarıyla- ama yine de o şeyleri yapmak istediğini hissedebildiğim gerçeğini gizleyemiyordu. Bunun için Rip'e teşekkür etmem gerektiğini biliyordum.

"Sen bir meleksin Luna," dedi Miguel, başımı okşayarak, çünkü bütün erkekler bana bu şekilde sevgi gösterirdi. Sanki yavru bir köpekmişim gibi. Çok sevilen bir köpek yavrusu. Bunu kabul ederdim.

Ona gülümsedim. "Biliyorum."

"Boya kalemini bulabilirsen söyle. Öğle yemeğimi atlayıp çizikleri parlatacaktım." Yaşlı adam bana kirpiklerini kırptırıyormuş gibi hissettiren bir şey yaptı. "Boyayı sen yapabilir misin?"

Ona sııttım. "Yapacağımı biliyorsun." Başıımı tekrar okşadı.

"Bir melek."

"Ben sadece senin arkadaşınım ve ölmeni istemiyorum." Miguel güldü. "Teşekkürler Luna. Sana borçluyum."

Omuz silktim. "Rica ederim. Önce kalemi arayıp bulayım, cevap alınca gelip sizi rahatsız ederim. Eğer onda yoksa, bayide olmalı. Ben bir yerden bulurum."

Miguel, yaptığı kazanın yanına kâr kalacağını düşünmüş gibi yüzünde bir sırıtışla odadan çıkmaya başladı. "Seni öz kız kardeşimden daha çok seviyorum," diye seslendi.

Güldüm. "Bir dahaki sefere onu gördüğümde bunu söylediğini ona söyleyeceğim."

"Ona sarhoş olduğunu söylerim," diye seslendi kapıyı açıp odamdan çıkmadan önce.

Tam olarak neler olduğunu görmek için arkamı dönüp kabine doğru ilerlerken homurdandım. İçeride Jason ve Ashton taşıdıkları paneli, eşyaları desteklemek için kullandığımız eski küvetlerin üzerine yerleştiriyorlardı. "Yardım lazım mı?" diye sordum.

Yeni adam bana sııttı. "Hayır."

Diğer baş belası ise "Artık değil" diye mırıldandı.

Daha iyi davrandığını düşünerek aceleci davrandığım için başıma bu geldi.

Onu görmezden geldim.

"Günün nasıl geçiyor?" Ashton paneli yere bırakır bırakmaz sordu.

Saat daha sabahın dokuzuydu ama sormasının iyi bir şey olduğunu düşündüm. "Şimdilik harika. Seninki nasıl?"

"İyi," diye cevap verdi ellerini pantolonuna sürterek.

"Benim günüm de harika geçiyor," diye mırıldandı

Jason.

Ona bakma zahmetine bile girmedim. "Şimdiye kadar dükkanı beğendin mi?"

"Evet," diye kabul etti, insan sigile küçük yorumları için şaşkın bir bakış fırlatmanın tam ortasındaydı. "Bu harika."

Gülümsedim. "Jason'a yardım ettiğin için teşekkür ederim," dedim sanki yardıma ihtiyacı olan çocuğummuş gibi.

Sanırım bir bakıma öyleydi de. O benim küçük boktan, şımarık çocuğumdu ve hala düzgün bir insan haline getirmeye çalışıyordum.

Onunla gereğinden fazla konuşmadan.

Ve etkilenebilir üç yaşında bir çocuk yerine yirmi yaşındaydı.

"Elbette," dedi yeni adam.

Jason'ın arkasını dönüp kabinden çıkarken kıs kıs güldüğüne hayatım üzerine yemin edebilirim. Bazen onu gerçekten tokatlamak istiyordum.

"Buralarda yemek yiyebileceğiniz iyi bir yer biliyor musunuz?"

"Evet. Bir blok ötede gerçekten iyi hamburgerleri olan bir yemek kamyonu var ama seni oradan bir poşetle gördüğümü sanmıştım. Ayrıca dört blok ötede çoğumuzun çok sevdiği bir Meksika restoranı var; küçük bir yer ama harika. On bir ile bir arasında giderseniz, öğle yemeği spesiyalleri var. İki blok ötede de oldukça iyi bir barbekü mekanı var."

Ayaklarının üzerinde kaydı. "En sevdiğin Meksika mekanı mı?"

"Evet. Oraya çok sık gitmiyorum ama buraların en iyisi."

"Öğle yemeği için bir şey yapıyor musun?"

"Meşgul olacak," diye cevap verdi derin bir erkek sesi arkamda bir yerden.

Sadece bir kişiye ait olabilecek derin bir erkek sesi.

Omzumun üzerinden baktığımda, Rip oradaydı, o devasa pazularını göğsünün üzerinde çaprazlamış ve yüzünde mülayim, mülayim bir ifadeyle kabinin girişinde duruyordu.

Meşgul olacak mıydım? Ne zamandan beri? O sabah kahvesini getirdiğimde onunla daha yeni konuşmuştum ve bana ihtiyaç duyduğu herhangi bir projeden bahsetmemiştik.

Ama bana o hoşuma giden sırıtışını takındı ve "Yemeğini berbat mı ettin?" diye sordu.

Ben de Cuma günü barda geçirdiğimiz iki saati hatırlayarak ona sııttım ve "Sadece biraz yandı, teşekkürler" diyerek alay ettim.

Başını iki yana sallayıp işine geri dönerken yüzündeki sırıtışın devam etmesine izin vermişti.

Ve hepsi bu kadar.

Daha önceki her şeyden daha fazla. Belki zaman zaman neden bu kadar dostça davrandığını anlamıyordum ama şikâyet edecek değildim.

Rip meşgul olacağımı söylediğinde, tek yapabildiğim orada durup ne yapmakla meşgul olacağımı merak etmekti.

Ashton iyi bir çocuktuk çünkü bana gülümsedi ve "Sorun değil. Belki yarın."

Omzumun üzerinden Rip tekrar konuştu. "Luna yarın da meşgul olacak."

Uh.

Ashton'ın komik bir surat ifadesi takındığını gördüm, sonra kolayca omuz silkti ve "Pekâlâ. İşe dönmeliyim ama daha sonra gelip yardıma ihtiyacın olup olmadığına bakarım."

Ona, yardıma ihtiyacım olduğunda soracağım son kişinin kendisi olacağını söyleyecek cesareti kendimde bulamadım. Her zaman önce burada daha uzun süredir bulunanları rahatsız ederdim. Ama teklif etmesi çok hoştu.

Ve beni yemeğe davet etmesi de güzeldi, eğer yapmak üzere olduğu şey buysa.

Düşündüğüm kadar arkadaş canlısı olmadığını hissetsem bile. Özellikle de o allık yüzünden.

Sevimli olduğunu düşünmüştüm ama bu onun başlangıcı ve sonuydu. Boya dükkanındaki Hector hayatımda gördüğüm en seksi adamlardan biriydi ama bu onunla çıkmak istediğim anlamına gelmiyordu. Gözlerim ondan hoşlanıyordu. Beynim ondan hoşlanıyordu. Ama kalbim o şekilde değildi.

"Görüşürüz Luna," dedi Ashton. Patronumuzun yanından geçerken çenesini ona doğru eğdi. "Rip."

Gözlerimi kırıştırdım ve Ashton'ı dışarı çıkarken takip ettim. Onu daha fazla göremediğim anda, bakışlarını tekrar bana çevirmiş olan Rip'e baktım. "Öğle yemeğinde ne işim var?" diye sordum. "Gidip biraz daha boya almak ister misin? Çünkü hâlâ GTO ve SS üzerinde çalıştığını sanıyordum."

"Hayır," diye cevap verdi, bir milim bile kıpırdamadan sadece beni izliyordu. "Sana öğle yemeği getirdim."

Bana *yemek* mi getirdi? *Az önce yemek mi dedi?*

"Buzdolabında üzerinde adın yazan bir şey var," diye devam etti Rip, beni dikkatle izleyerek. "Vaktin varsa daha sonra yardımına ihtiyacım olabilir."

Tek duyduğum, zamanım olursa yardımına ihtiyacı olduğuyla ilgili bir şeydi ama asıl odaklandığım şey buzdolabında üzerinde adımın yazılı olduğu kaptı. "İstiyorsan gel beni al," dedi, az önce hiç yardım etmemiş gibi bir adım geri çekilerek.

beni çok şaşırttı.

Ama yine de birkaç düşünceyi bir araya getirebiliyordum, en azından "Yarın ne yapacağım?" diye soracak kadar.

Bana "Yarın sana öğle yemeği de getireceğim" derken hâlâ geri geri yürüyordu.

Ne oluyordu?

Ne oluyordu?

"Arkadaşın olmam için bana rüşvet vermene gerek yok! Yıllardır bunu bekliyordum Rip," diye bağırdım arkasından, midemin az önce dik bir roller-coaster yolculuğundan inişe başlamışız gibi hissetmesine aldırmadan.

Cevap verirken bir kıkırdama duyduğuma yemin edebilirim: "İşinin başına dön ve bana yardım edecek vaktin varsa gel beni al."

Biz arkadaşlık.

Öyleydik.

İyilik olsun olmasın, sevmediğiniz birine yemek getirmediğiniz.

Gerçekten gülümsemek istemiyordum ama o odadan çıkarken kendimi tutamadım. Jason, Rip'in az önce durduğu yerde durup, "Flört etmeyi bitirdiysen, şu panellere başlayabilir miyim?" diye sorduğunda hâlâ gülümsüyordum.

Bu yüzümdeki ifadeyi hemen sildi. "Bana bir kez daha böyle bir şey söylersen Jason, seni ispiyonlarım, tamam mı?"

Genç adam dudak bükte, görünüşe göre normale dönmüştü. "Lanet hayatımda ne yaptığım seni ilgilendirmez."

Bugün de oraya gidiyorduk. "Sen neden bahsediyorsun? Hayatında ne yaptığın konusunu açmıyorum, Jason. Kaba bir şey söyledin, ben de bundan bahsediyorum."

"Senin benden hoşlanmadığından bahsediyorum ve şimdi o da benden hoşlanmıyor," diye tartışmaya çalıştı.

Ona dudak bükme sırası bendeydi. "Eğer senden hoşlanmıyorsa, bunun nedeni ona söylediğim herhangi bir şey değildir. Belki de beni aradığında telefonu yüzüne kapattığın içindir dostum ya da hiç yapmaman gereken şeyleri yaptığın içindir. Bunu hiç düşündün mü?"

Ağzı düğümlendi ve aceleyle, "Telefonu yüzüne kapatmadım," dedi.

Bu konuda yalan söyleyeceğini biliyordum. İnsanlara aptal demekten nefret ederdim ama o gerçekten aptaldı. Onunla bu konuda tartışmak istemedim. Onun yerine omuz silktilim. "Senden neden hoşlanmadığımı bildiğini biliyorum ve bunu söylediğim için özür dilerim çünkü bunu daha önce kimseye söylemedim ama bana karşı hiç nazik olmadın. Ama bu yüzden sana kötü davranmak için yolumdan hiç sapmadım. Seninle çalışmak için senden hoşlanmak zorunda değilim, ama iki yıl önce Rip'in senden hoşlanmaması için yaptığın şeyler hakkında fısıldamazdım."

"Bak, Kyra ile aramda neler olduğunu bile bilmiyorsun."

İki elimi aramızda kaldırdım ve "Umurumda değil. Bana hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin." Çok mantıklı olsa bile, yine de ondan hoşlanmazdım. "Sebebi ne olursa olsun küçük kız kardeşimi ağlatan birinden hoşlanmazdım."

"Ben bir pislik değilim," diye iddia etmeye çalıştı. Ben sessiz kaldım.

"Ben-"

Masamdan çalan telefonum başımı sallamama neden olurken onun yanından geçip yere doğru yürüdüm. "Panele başla, Jason."

Küfretti, benim duyabileceğim kadar yüksek sesle değil ama onu duymazdan geldim ve masamın kilidini açmak için anahtarlarımı çıkardım ve hala çalan telefonumu çıkarıp Cevapla düğmesine bastım.

İşte orada çuvalladım.

Jason'a o kadar sinirlenmişim ki cevap tuşuna basmadan önce ekrana bakmadım.

"Alo?"

Tam Jason'ın sinir bozucu kışının arkamdan beni terslemediğinden emin olmak için arkamı döndüğümde "Kapatma" sesini duydum. "Luna, sakın telefonu kapatma," diye yarı tanıdık bir erkek sesi diğer uçtan tükürdü.

Belki beynim bunu otomatik olarak fark etmedi ama içgüdülerim fark etti.

Babamdı.

Jason'ın yakınlarda olmadığından emin olurken ahizeye, "Beni aramamanı söylemiştim," diye fısıldadım.

"Thea'dan haber aldın

mı?" Thea'dan haber

almış mıydım?

Telefonu yüzümden çektim ve aramayı sonlandırdım.

Boşta kalan elimi yumruk yaparak hiç tereddüt etmeden kız kardeşimin numarasını tuşladım ve onu aramaya çalıştım. Tekrar. Sanki bu adam benimle ilk iletişime geçtiğinden beri onu her gün aramamışım gibi.

Cevap vermediğinde şaşırmamam gerekirdi ama şaşırdım. Boş ver.

Kyra'nın numarasını çevirdim ve neyse ki en azından

o açtı. "Luna-face, ne oldu?" diye cevap verdi ortanca

kardeşim.

"Kız kardeşinin nesi var. Thea ile konuştun mu?" Sesimdeki titremeyi duyarak ona doğrudan s o r d u m . Çünkü, *yine mi bu? Babam arıyor*

Yine mi? Buna ihtiyacım yoktu. İstemiyordum.

"Dün aslında," diye cevap verdi biraz tedirgin bir şekilde. Belki de ses tonumdaki titremeyi duymuştu. "Neden?"

Ona babamızdan bahsetmek istiyor muydum? Hayır. Başka seçeneğim yoktu, değil mi? "Babam az önce beni aradı."

Bir duraksama oldu ve sonra "Neden?" diye sordu.

"Thea'yı soruyordu, Kyra. Ona işi bırakmasını söylememi istedi."

Bir duraklama daha oldu. "Ah..."

Göğsüme sert bir şey çarptı.

"Onunla konuştuğunu biliyorum..."

Nefesimi tuttum.

"Luna?" dedi biraz fazla tatlı bir sesle, sesi biraz fazla yüksekti.

"Öyle mi?" Kendime sakın olmamı söylemeye çalışarak mırıldandım. Öfkelenmemeye. Sinirlenmemek için.

Sabırlı olacaktım. Sakin olacaktım. Bu her neyse, hayatın sonu olmayacaktı.

"Sinirlenme," diye başlamaya karar verdi ve tabii ki vücudum onun istediğinin tam tersi şekilde tepki vermeye karar verdi. Kan basıncım çoktan yükselmeye başlamıştı. "İkimiz de sana aramalardan bahsetmenin kötü bir fikir olduğunu düşündük."

İkisi de bunu benden saklıyordu. İkisi de.

İma etmeye çalıştığı şey buydu.

İki kız kardeşim bunu benden saklıyordu.

Nefes *falan* çekmiş olmalıyım çünkü Kyra garip bir şekilde yutkunmaya benzeyen bir ses çıkardı. "Oh, Luna. Ona işi hakkında bir şey söylemeyeceğime söz verdim. Ama babam hakkında... Kızma. Büyütülecek bir şey değil. Bazen onu arar ve konuşurlar. Onunla birkaç kez konuştum-"

Ne?

Ve dinlemeyi bıraktım. Dinlemeyi bıraktım çünkü kulaklarım uğulduyordu ve hissedebileceğimi düşünmediğim gerçek bir öfke ve acı göğsümü dolduruyordu.

Kyra bunun *sadece bir ya da iki yıldır* devam ettiğine dair *bir* şeyler söyledi.

İkisinin de beni sevdiğine ve bunun benimle hiçbir ilgisi olmadığına dair başka bir şey söyledi.

Thea'nın iş için yaptığı ve babamızın bile onaylamadığı şey hakkında endişelenmememi söyledi.

Benimle hiçbir ilgisi yoktu.

Ruhumdan kelimeleri çalan şeyin öfke olduğunu söyleyemem. Kalbimi daha da kıran şeyin öfke olduğunu da söyleyemem. Ama o zaman bir şey kaybettim. Kelimelere dökebileceğimden ya da dökebileceğimden emin olmadığım bir şey.

Yine de bir şekilde, son zamanlarda içimi kemiren diğer soruyu sormayı başardım. "Kyra, benden başka ne saklıyor?"

Sessizlik, kullanabileceği ya da kullanabileceği herhangi bir kelimedenden daha iyi bir yanıttı.

Bir parçam sormak istemese ve açıkçası merak etmekten korksa da... Kendime engel olamıyordum. Sırlardan bıkmıştım. Her şey hakkında düşünmeye hazır olmadığım bir sürü şeyden bıkmıştım. "Evine zorla girildiğini sana söyledi mi? Çünkü taşındığını bile bilmiyordum ve eğer yardıma ihtiyacı olursa, hepiniz bilmelisiniz ki size her zaman yardım edeceğim. Sadece neler olduğunu bilmek istiyorum, tamam mı?"

Elde ettiğim şey bir başka duraklama dozuydu.

Aramızda olduğunu düşündüğüm güvenin sadece hayal gücümde olduğunu ve bir sonraki sözlerinin hayatımızın geri kalanı için aramızdaki her şeyi değiştirdiğini söyleyen başka bir yanıt.

Kyra sorumu duymazdan gelerek, "Ona aradığını ve seni geri araması gerektiğini söyleyeceğim," diye devam etti, ama farkında olduğum tek şey sonunda telefonu kapattığımdı. Orada öylece uyuşmuş ve bana çöpten daha kötü davranan biriyle konuşmak için arkamdan iş çevirdikleri bilgisiyle paramparça olmuş bir halde duruyordum. Ben olmasaydım açlıktan ölmelerine izin verecek biriyle. Hayatları boyunca tek bir çamaşırlarını bile yıkamamış biri. Onlara tek bir doğum günü ya da Noel hediyesi bile almamış biri. Onları okulda hiç desteklememiş ya da üniversiteye gitmeleri için teşvik etmemiş biri.

Ve eğer telefonunu parçalayan bir insan olsaydım, bunu yapardım.

Bunun yerine yaptığım şey, kaybettiğim parçamı da içeren derin bir nefes almak, sonra arkamı dönüp boş bir beş galonluk kovayı odanın diğer ucuna tekmelemek oldu.

Bileğimdeki tek boynuzlu at bileziğini çekiştirirken o anda bir karar verdim. Babamın bu günü benim için mahvetmesine izin vermeyecektim. Hele ki o

Hayatımın en kısa iki telefon görüşmesinde kız kardeşlerimle olan ilişki mi mahvettim bile.

* * *

Arabamın kapısını çarparak kapatırken bile kendime kötü bir ruh hali içinde olmadığımı söyledim.

Kızmamıştım

.

Ben

değildim.

Azıcık bile

değil.

Hayır, ben

değilim.

Ama buna inanan tek kişi ben olmalıyım çünkü Hector bile bana sorunun ne olduğunu sordu.

Ona hiçbir sorun olmadığını söylemiştim.

Sadece iki kız kardeşimin bu dünyada nefret ettiğim tek adamla konuşuyor olmasıydı. Üniversite masrafları için elimden geldiğince yardım ettiğim iki kızın arkamdan iş çevirip beni yaralayacağını bildikleri bir şey yapmaları. *Ben kızmayayım diye* bunu kendilerine saklamışlardı.

Hayır. Buna hiç kızmamıştım. Hector'un yeğeninin lolipopu bile öfkemi dindirmedi.

İşte bu yüzden, bir elimde Miguel'in karısının arabasının boya kalemını tutarken diğer elimde çantamla binaya doğru yürürken biraz bile dikkat etmiyordum.

Ve dikkat etmediğim için birisi "Hey!" diye bağırdığında donup kaldım.

Sesin geldiği yöne doğru döndüğümde, çitin hemen diğer tarafında, alçaltılmış kırmızı bir kamyonetin yanında duran bir adam gördüm. Kırk yaşlarında, bir kolunda birkaç dövme olan bu adama göz kırptım ve "Selam" dedim.

Adam sırtıttı. "Bana bir iyilik yapar mısın?"

Bir adım öne çıktım. Ona kızmak ya da hıncımı ondan çıkarmak için hiçbir nedenim yoktu. "Ne olduğuna bağlı."

Sırtışı daha da genişledi. "Ripley'i buraya getirebilir misin?" Yüzümdeki hoş ifadeyi bıraktım. "Kimi?"

"Ripley," diye tekrarladı adam, sırtışı hiçbir yere gitmiyordu.

Rip'in yanına hiç ama hiç kimse gelmemiştir. Şey, onu konuşurken yakaladığım bir adam hariç, ama... Adama iyice bakamamıştım. Önümde duran bu adam daha öncekiyle aynı mıydı?

Bilmiyordum, ama eğer değilse...

"Ripley diye birini tanımıyorum," dedim hemen.

Sırtışı, sihirli bir şekilde daha da büyüyen, aralık dişli bir şeydi. "Pekâlâ. Benim adım Gio ve bir süre daha burada oturacağım-" Saatine baktı. "-yirmi dakika." Göz kırptı.

İki kaşımı da kaldırdım. "Memnun oldum, Gio."

Gülümsedi ve "Ben de memnun oldum Luna." dedi.

Tam olarak ne dediğini anladığımda dükkânın kapısını açıyordum.

Bana adımla hitap etmişti. Üzerinde adım yazan tulumlar giymezi, giysen bile dükkândan onlarla çıkmazdım. Bunun için fazla paranoyaktım.

Adımı nereden biliyordu?

İçeride, dükkândaki en iri adamı bulmak için ana kata baktım ama boylu poslu ya da saç rengi uygun kimseyi göremedim. İşe dönmeden önce Rip'in bana getirdiklerini yemek için yirmi dakikam olduğunu bilmek için saatime bakmama gerek yoktu. Ya da en azından işe dönmem gerektiğini. O kadar çok fazla mesai yapıyordum ki, on beş dakika daha çalışsam da fark etmezdi ama evim ne kadar yalnız ve sessiz olsa da, şimdi olmayı tercih ettiğim yer orasıydı.

Merdivenlerden yukarı çıkarken dinlenme odasından gelen iki ses duydum. Ashton içeride diğer çocuklardan biriyle konuşuyordu ve masanın hemen ucunda tek başına sessizce oturmuş bir dergiye bakan Rip vardı.

Diğer iki adama gülümsedim ve Rip'in başını kaldırıp beni izlemesini izledim.

Buzdolabını açtığımda yüzümdeki gülümsemeyi korudum ve hemen üst rafta duran, üzerinde bir post-it'e ismim yazılmış cam bir kap buldum. Kenarından erişte, sığır eti ve sebzeye benzeyen şeyleri görebiliyordum - tam olarak lo mein'imi yaptığımda nasıl görünmesi gerekiyorsa öyle.

Çekmecedan plastik çatallardan birini kaparak Rip'in hemen yanındaki koltuğu çekip aldım. Kabın üstünü açarak, yemeğimi indirdim.

sesimi olabildiğince alçalttım, dizimi Rip'inkine çarpana kadar yana yatırdım ve fısıldadım, "Dışarıda Gio adında biri seni soruyor. Ona burada çalışmadığını söyledim ama beş dakika önce yirmi dakika daha dışarıda bekleyeceğini söyledi."

Rip'in donduğunu hissedebiliyordum.

Sonra çevresel görüşümün dışında onun başını kaldırdığını ve bana yanağının bir milimetre yukarı kalktığı komik bir ifade verdiğini gördüm. "Ona burada çalışmadığımı mı söyledin?"

Çatalımı aldım ve "Evet" diye fısıldamadan önce bir parça bifteği mızrakladım.

Bugünlerde kimseye güvenemezsin, merhaba. Kendi durağınıza bile.

Rip sandalyesini geriye itip ayağa kalkmadan önce başını salladı. Ona ağzımı kapatarak gülümsedim.

tamamen özgün olmamak.

Ama elini kaldırdı ve ben daha gözümü bile kırpamadan parmakları yanağımdaki gevşek bir saç telini tutup kulağımın arkasına sıkıştırdı, yastığı hemen arkasındaki hassas deriye sürtündü.

Ve hemen ardından elini indirdi. "Benim için yemeğime göz kulak olur musun?" diye sordu.

Az önce saçımı kulağımın arkasına mı sıkıştırmıştı yoksa öfkem beni hayal görmeye mi itiyordu?

Kapıdan çıkıp gözden kaybolmadan önce başımı sallayabildim. Dikkatimi tekrar yemeğime verip ağzıma bir parça biftek atmadan önce sadece beş saniye kadar orada oturup arkasından baktım.

Geçen haftaki tavuk kadar lezzetliydi.

Bölüm 20

Adam bana iki kez üst üste "tatlım" dediğinde bir hata yaptığımı anladım.

Çünkü randevulaştığım adamın adımı hatırlayamadığından oldukça emindim.

Eğer kendime karşı dürüst olacaksam, son birkaç gündür içinde yüzdüğüm acıma, incinme ve öfke havuzu da hiçbir şeye yardımcı olmuyordu. Kendime her ne kadar sineye çekmemi ve kardeşlerim hakkında öğrendiklerimle başa çıkmamı söylesem de -kendime onları affetmemi söylesem de- affetmemiştim. Henüz affedemedim. Bırakın Lily'yi, Lenny'ye bile bunlardan bahsedememişim. Çok gergindim. Bu konuda kimseye tek kelime etmemiştim.

Yani tüm bu durum hiçbir şeye yardımcı olmadı.

Bu da tek bir şeyi değiştirmede, bu yüzden ayarladığım randevuyu iptal etmemiştim.

Hayatımdaki pek çok şey gibi bu da büyük bir hataya dönüşüyordu. Devasa bir hata.

Sevgilim oturduğumuz yuvarlak masanın etrafına bakıp "Evli olmadığına emin misin?" diye sorduğunda bu bilgi kafama daha da yerleşti.

Kaşlarımı çatmamak için kendimi zor tuttum. "Evet." Durakladım. "Neden?"

Benden uzun boyluydu, koyu siyah saçları vardı ve telefonumda gördüğümde iyi olduğunu düşündüğüm bir sırtışı vardı -Lydia bana onun sinsi bir fotoğrafını göndermişti. Görünüşe göre Lydia'nın çalıştığı klinikte fizyoterapistmiş. Hayatını insanlarla uğraşarak kazandığı için sıcak biri olduğunu düşünebilirdiniz ama biraz... agresifti ve hiç de çekici değildi.

Buraya gelir gelmez yanağımı öpmeye çalışmıştı ve ben o hayatı sevmiyordum. İnsanlara kendilerini rahat ve hoş hissettirmeyi severdim ama bir yabancının tükürüğünü üzerime sürmesini istemezdim. Eğer arkadaş olsaydık, bu farklı bir hikaye olurdu.

Ama bu adam ve ben değildik.

"Adamın biri otuz dakikadır birini öldürmek istiyormuş gibi buraya bakıp duruyor," diye cevap verdi sevgilim, bakışlarını hâlâ etrafta gezdirerek

Mickey's.

"Evli değilim," diye onayladım, ona yıllardır bir erkek arkadaşım da olmadığını söylemeye zahmet etmedim, bu yüzden kıskanç bir eski sevgilimin beni takip etme ihtimali yok denecek kadar azdı.

Adamın gözleri omzumun üzerinden bir şeye kilitlendi. "Emin misin?" diye tekrar onay istedi, oturduğu yerde kıpırdanıyordu. Kıvranıyordu, kıvranıyordu.

"Evet." Kimden bahsettiğini görmek için neredeyse tamamen arkamı dönecektim ama dönmemeye karar verdim.

Buluşmamızın üzerinden sadece otuz dakika geçmişti ve ben eve gitmeye hazırdım.

Kendime karşı dürüst olacak olursam, daha evden çıkmadan eve dönmeye hazırdım.

"Huh," diye mırıldandı adam bakışlarını tekrar bana çevirmeden önce. "Daha önce ne hakkında konuşuyorduk?"

Bu doğruladı. Adımın ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu kesindi. "Bana işinden bahsediyordun," diye cevap verdim, sesimdeki coşkuyu duyarak. Hayır.

Omuz silkti. "Anlatacak pek bir şey yok. Hepsi bu. Lydia senin... resim yaptığını söyledi?"

"Evet."

"Sanat gibi mi?"

On beş dakika önce bana aynı soruyu ilk sorduğunda ona özellikle ne tür bir resim yaptığımı söylediğimi biliyordum. Onun için hecelelemeye karar verdim. "Hayır. Arabalar. Kamyonlar. Otomobiller."

Gözlerini kırıştırdı. "Bok yok mu?"

"Evet," diye onayladım, gerçekten düşüncelere dalarken yüzünü izliyordum. Çekiciydi ama onda sadece bir şey vardı....

"Arabaları farklı renklere boyadığınız gibi mi?" diye sordu. Bundan daha fazlası vardı ama... "Evet."

Hâlâ kıvranıyordu. "Öyle değil mi-"

Bu saçmalığın nereye varacağını çok iyi biliyordum. "-Bilirsin, daha çok erkek işi?"

"Hayır," dedim ona sabırla. "Ben de yapıyorum ve ben bir erkek değilim."

Evde kalmalıydım. Yalnız olmak, adımı bile bilmeyen bir adamla burada olmaktan daha iyiydi.

"Neden?" diye sordu aniden.

Sonunda kaşlarımı çatmaktan kendimi alamadım.

"Neden ne?" "Yapabileceğin başka bir şey yok mu?"

Gözlerimi kısıtım. "Hoşuma gidiyor. Bu işte iyiyim. Neden başka bir şey yapayım ki?"

Bu pislik *gülmeye cüret etti*.

Yanağımın içini ısırđım ve Sprite'ı aramızda tuttum, uzun bir yudum aldım ve kendimi bu duruma nasıl soktuğumu merak ettim. Neden? Randevularım neden bu kadar büyük başarısızlıklarla sonuçlanıyordu? Hayatımdaki her şey kaderim miydi-

Dur.

İyiydim. Seviliyordum. İyi bir işim vardı. Her şeye ve daha fazlasına sahiptim. Sabır. Sabır. Sabrı seçecektim.

"Çalıştığın yerdeki tek kız sen misin?" diye sordu, etrafına bakmaya devam ediyordu ve sanırım bu konunun peşini bırakmıyordu.

"Hı-hı" derken kaşlarımı kaldırdım.

Yüzündeki ifadeyi *gördünüz mü? Sanki* bir şey anlatmaya çalışıyormuş gibiydi.

Ama anlatmak istediğı tek şeyin, kendisinin biraz cinsiyetçi olabilecek büyük bir pislik olduğu olduğunu bilmiyordu.

"Kızımın bir grup azgın adamla çalışmasına izin verebileceğimi sanmıyorum," dedi, bana hala o patronluk taslayan ifadeyi takınarak.

Kıs kıs güldüm. "Neden azgın olsunlar ki?" "Çünkü."

Ne embesil ama. "Evet, sürekli ereksiyon olan erkeklerle çalışmıyorum. Sizin ne tür adamlarla çalıştığınızı bilmiyorum ama benimkiler... asla. Olsa bile, bakmam için etrafta dolanmazlar."

Bana ölü gözlerle bakması en kötüsünü beklememe neden oldu ve bir sonraki yorumu beni şaşırtmadı. "Lydia senin gerçekten iyi biri olduğunu söyledi... Bir sorunun mu var?"

Başımı salladım ve ellerimi yüzüme doğru kaldırıp gülmekten kendimi alamadım. "Evet, sanırım bu iş bitti. Bu konuda anlaşabilir miyiz?"

Neredeyse anında "Sanırım haklısın" diye cevap verdiği için minnettar olmalıydım.

Ama bunun yerine rahatlamıştım ve hâlâ hissizdim.

Bu geceyi dört gözle beklemiyordum ama bundan daha iyi bir şey bekliyordum. Bunun yerine ekilmeyi tercih ederdim. Eve gitmeli, Lily'yi aramalı ve beni neşelendirmesine izin vermeliydim.

Garsonu selamladıgımda ikimiz de pek bir şey söylemedik ve o da bize hesabı getirdi, o benim tek içkimin parasını ödemeyi teklif etmediğinde Hollanda usulü bölüştük, çünkü öyle bir randevuydu.

Dondurmanın en güzel yanı ise adamın kalkıp "Evet, görüşürüz" diyerek gitmesiydi.

Ayağa kalkıp arkamı döndüğümde, konuştuğu kişi her kimse ona bakmayı unutmuşum.

Umurumda değildi.

Benim için hiçbir zaman büyük ya da küçük ya da herhangi bir erkek olmadı ve bu kalbimi biraz acıttı. Kendim için çok üzülüyordum ve bu hiçbir şeye yardımcı olmuyordu.

İşler pek iyi gitmese de birileriyle çıkmaktan vazgeçecek değildim ama ne bekliyordum ki? İki buluşmada ruh eşimi bulmayı mı? Haftalar içinde mi? Aylar mı?

Lily televizyonda görücü usulüyle evlendirilen insanlarla ilgili bir program izlemeyi severdi ve ben de onun asla bir yabancıyla evlenemeyeceğine dair inançlarının aksine bunun o kadar da tuhaf olduğunu düşünmemiştim. Ama şimdi... Bunun cazibesini kesinlikle görebiliyordum. Bir ilişki içinde olmak isteyen birinin nesi yanılttı? Sizi önemseyen ve sizin için en iyisini isteyen, sizinle bir aile kurmak isteyen biri. İçinde saygı olmayan bir ilişki neydi ki?

Benimle birlikte olmak isteyen birini istedim, sadece bir ganimet çağrısı olarak değil.

Bu arada, evde erken yatabileceğim rahat bir yatağım vardı. içinde.

* * *

Arabamı garajımın önüne park ettiğim anda örümcek hislerim harekete geçti.

Birincisi, verandanın ışıklarını açık bıraktığımı biliyordum. Birinin karanlıkta saklanıp çalılarının arasından bana saldıracağı konusunda paranoyak olmuşum. Güvenliğimle oynamazdım.

İkincisi, ön kapımın karanlıkta açılmış bir ağız gibi ardına kadar açık olması, bir şeylerin normal olmadığını doğrulayacaktı. Hiçbir koşulda kapıyı açık bırakmazdım. Arabamdan inip, kapıyı açmamla tanınırdım.

ve kilitledikten sonra kapı kolunu çekiştirdiğimi net olarak hatırlamıyorsam ön kapıyı kontrol etmek.

Ve üçüncüsü... eğer ışıkların sönük olması ve kapının ardına kadar açık olması yeterli olmasaydı, kırık ahşap çerçeve parçalarının verandanın her yerinde olması birinin evime zorla girdiğini doğrulayacaktı. Ön kapıdan.

Birisi evime girmişti. *Birisi evime*

girmiş. Kahretsin.

KAHRETSİN.

Parmak uçlarımı kaş kemiğimin üzerine bastırdığımda, çirkin, sıcak ve... korkunç bir şey... anında göğsümü doldurdu. Ve boğazımı. Ve ağzımı. Ve kusma dürtüsü boğazımda patladı ve-

Düşün, Luna.

Vücudumdaki canavarı sakinleştirmeye çalışarak çantamdan telefonumu çıkardım, polis departmanının numarasını aradım ve arama simgesine bastım.

Sonra elimin ne kadar kötü titrediğini, kusmak istediğimi ve birinin evime girmiş olmasından ne kadar endişelendiğimi görmezden geldim. Kötü bir mahalle değildi. Sessiz bir yerdi. Taşındığımda ev tamamen yenilenmiş olsaydı, aldığım fiyatın dört katını rahatlıkla bulurdu. Emlakçı bile bana evi hacizli olarak aldığımı söylemişti.

Eski ama istikrarlıydı.

Herhangi bir tarzda bir ev beni çok mutlu edecek olsa da, Lenny beni bu yüzyıla uygun hale getirmek için umutsuzca bir boya ve tadilata ihtiyaç duyan harap bungalovun yanına götürdüğü anda aşık olmuştum.

Ve şimdi, birisi sadece bana ait olan tek yere girmişti. Uğruna kıcımlı yırttığım şeyleri çalmış olabilirler. Çekmecelerimi ve kişisel eşyalarımı karıştırmış olabilirlerdi.

Ağlamayın. Sigortan her şeyi karşılayacaktır. Sadece eşyaydı. Sen

mutlusun. Sağlıklısun. Güvendesin. Hayattasın. Hâlâ bir işin var.

Sadece eşyalar. Sadece eşya. Bir önemi yok.

Ama tekmelenmiş kapıya bir bakış sırtımdaki tüm tüyleri diken diken etti.

Bir kapı tamir edilebilir. Bir alarm kurulabilir. Sürgü takılabilir.

"Houston'ı aradığınız için teşekkürler-"

Polis departmanıyla konuşmak ve neler olduğunu anlatmak yaklaşık yirmi dakika sürdü.

Orada kal, demişlerdi.

Ama tek yapmam gereken.... şu kapıya bakmaktı.

Titredim. Sonra orada durup karanlık eve bakarken biraz daha ürperdim....

Omurgamı sarsan bir başka ürperti telefonuma uzanmama neden oldu. Telefonumdaki numarayı çevirdim. Telesekreter açılmadan önce bir kez çaldı. *"Ben Cooper's'dan Allen Cooper-"*

Uyurken telefonunu kapattığını unutmuşum. Tamam.

Tamam. Pekala.

Odaklan, Luna.

Bir nefes aldım ve başka bir numara çevirdim. Çaldı. Çalmaya, çalmaya ve çalmaya devam etti, ta ki *"Ulaştığınız sesli mesaj kutusu dolu-"* diyene kadar.

Lenny de uyuyordu. Tamam. Bu iyiydi. Bunu yapabilirdim. Yapabilirdim-

Birisi evime girmişti. Birisi eşyalarımı almış olabilir. Çamaşırlarımı karıştırmış. Uyuduğum odaya girmiş olabilir. Biri kapımı tekmelemişti. Biri bunu tekrar yapabilir... diye fısıldadı kafamın içindeki bu kötücül ses, ön kapıya bakarken yutkunmama neden oldu.

Hiç şüphe duymadan kilitlemişim. Her gece taktığım kilidin aynısını. İnsanları dışarıda tutması gereken, beni güvende tutması gereken kilit.

Birdenbire gözlerim yaşlarla doldu; yakıcı, rahatsız edici, boktan gözyaşları, yalnız olduğuma sevinmeme neden oldu. Ben bir enayiydim. Kötü şanslı olan bir enayiydim. Buna alışık olmalıydım. Öyle olduğumu tahmin edersiniz.

Ama iyi olurdu. Olurum. İyi olurdu. Her şey daha kötü olabilirdi.

Burnumdan bir nefes alarak, uzun zamandır kendimi güvende hissettiğim yere açılan açık kapıya doğru baktım. Ağlamama izin vermedim.

Ama gözlerimden birkaç damla yaş süzülürse, nefesimi içime çeker ve süzülmemiş gibi davranırdım.

Orada öylece durup kapıya baktım ve kendime içeri girmemi söyledim. İçeride birinin olma ihtimali neydi?

İçeride biri var. Evimde nasıl biri olabilir?

Ya ben de orada olsaydım?

Çömelip öylece kaldım ve karanlık deliğe baktım. Polis geldiği zaman buraya da gelirdi. İçeri girmeyecektim. Tek başıma girmeyecektim.

Ellerim hiç düşünmeden yanaklarıma gitti ve yüzümü yavaşça sildi. Elimi göğsüme koydum ve nedense Rip'e taktığım kolyeyi düşündüm. Hâlâ geri vermemişti. Bu düşünce aklıma geldiği gibi, tekrar evimin önüne odaklandığımda hemen geri gitti.

Her şey yoluna girecekti.

Olacaktı.

Bölüm 21

O gece hiç uyumadığımda hiç şaşırmadım.

Ön kapınızı kapalı tutan tek şeyin sürüklediğiniz bir konsol masası olmasının duyulmamış bir şey olmadığını düşündüm. Kendi başıma itebileceğim daha ağır bir şey olsaydı, iterdim. Ama tek başıma yapabileceğim çok şey vardı ve o kadar çok mobilyam da yoktu.

Bu yüzden uyuyamadım. Çok paranoyakça davranmıştım, yatakta yatıyor ve kimsenin kapıyı itip açmadığından emin olmak için dinliyordum. Bu konuda endişelenmediğim zamanlarda, yattığım yerde kız kardeşlerimin babamla konuşmalarını düşünüyordum.

Hayatımın en güzel gecesi sayılmazdı.

Saatın alarmı çaldığında, tam uykuya dalmaya başlamıştım ki *neredeyse* ağlayacaktım. *Neredeyse*.

Neden böyle şeyler hep benim başıma gelmek zorundaydı? Neden? Neden arada bir mola veremiyorum?

Dramatik davrandığımı biliyordum. Dünyada evinize zorla girilmesinden ve eşyalarınızın çalınıp kırılmasından daha kötü şeyler olduğunu biliyordum. En azından evim diyebileceğim bir yerim vardı. En azından sigortam vardı. Ama... tüm bunlar yine de lanet ruhuma bir eşek tekmesi gibi geliyordu.

Bir adım öne geçersiniz ve sonra beş adım geri gitmek zorunda kalırsınız. Hayat bazen böyleydi, değil mi? Herkes için, sadece benim için değil.

Sadece somurtuyordum ve ne yapacağımı ya da bunu nasıl doğru giyeceğimi bilmiyordum.

Kendimi hasarlı yatağımdan sürükleyerek çıkarırken ağlamadım - çünkü onunla bile uğraşmışlardı. Aldığım ilk yatak olan yatağımla aramda bir bariyer görevi görsün diye lastikli çarşafı onarmaya bile cesaret edememiştım, bu yüzden biraz savurganlık yapmıştım. Ve şimdi, ciddi şekilde yaralanmıştı. Birisi bıçağı bir uçtan diğer uca sürükleyerek ona saplamıştı.

Çünkü pisliğin biri evime girmiş ve sebepsiz yere evimi darmadağın etmişti.

Zengin gibi mi görünüyordum? Ya da yatağa diktiğim sırları olan bir casus gibi mi? Çok anlamsız görünüyordu. Polisler bile aynı fikirdeydi. Bana kızgın olabilecek biri olup olmadığını soracak kadar ileri gitmişlerdi.

Onlara hayır dedim ama olduğunu biliyordum. Sadece böyle bir şey yapacak kadar üzüleceğini düşündüğüm biri değildi. Bana çelme takmak mı? Lastik patlatmak? Yerdeyken tekmelemek? Evet.

Ama evime zorla girmek? O kadar da kötü bir insan değildim, en azından ben öyle düşünmüyordum.

Giyinmek ve güne hazırlanmak olması gerekenden daha uzun sürdü ve kapıyı kontrol etmeye gittiğimde tekmelendiği için yapamadım, neredeyse tekrar ağlayacaktım. Kapıyı içeriden sabitlemek için elimden geleni yaptım ve sonra arka kapıya doğru gizlice gidip bahçeye çıktım. İşe doğru yola koyuldum, evde beni bekleyen şeye değil de araba kullanmaya odaklanmak için çok uğraştım ve... başarısız oldum.

CCC'ye girdiğimde kalbim ve vücudumun her parçası ağırlaşmıştı. Eşyalarımı masaya koydum, sonra içmek istemediğim kahveyi yapmak için merdivenlerden yukarı çıktım. Dürüst olmak gerekirse, canım hiçbir şey yapmak istemiyordu. Çalışmadığımdan eminim. Ama paraya ihtiyacım olacağını biliyordum ve bunu elde etmenin tek yolu da işe gitmekti. Birkaç saatliğine bile olsa. Küçük bir maaş çeki, hiç maaş çeki olmamasından daha iyiydi.

Kahve yaptım ve yan odada herhangi bir tartışma olmadığı için rahatladım. Aşağıdan gelen sesleri duyduğumda içimi çektim ve diğer fincan kahveyi hazırladım, çünkü ne kadar berbat hissedersen hissedeyim, Rip'in kahvesini yapmamak... deodorant sürmemek gibi bir şey olacaktı - düşününce o sabah deodorant sürmeyi unutmuş olabileceğimden emin olsam bile.

Ağlamayacaktım.

Eşyalarımı kaybetmek büyük bir sorun değildi çünkü en azından ben iyiydim.

Kendimi kaybetmemek için yüzümü buruşturarak merdivenlerden indim. Günü atlatabilirdim. Yapabilirdim. Öğle tatilinde birkaç tamirciyi arayıp işten çıktıktan sonra eve uğrayıp kapıyı benim için tamir edip edemeyeceklerini sorabilirdim. Programda yeterli sayıda proje olduğundan emindim ama Bay Cooper ona söylediğimde gitmeme izin verecekti. İzin vereceğini biliyordum.

Yutkundum ve elim boş olsaydı burnumun ucunu çimdiklerdim.

Ana katta etrafıma bakındım ve Rip'in alet sandıklarından birinin yanında durduğunu, bir şey ararken çekmeceleri açıp kapattığını gördüm. Şükürler olsun. Belki de o bana bakmadan odama dönmeyi başarabilirdim. Bu yeterince sık oluyordu, değil mi?

Bırakmam gerekiyordu. Kontrolüm dışındaki şeyler hakkında kendime ne söylemişim?

Onlara takılmak için bir neden yoktu.

Ama şansım bana hiçbir zaman o kadar da iyi olmadığını hatırlatmaya karar verdi.

Çünkü Rip, "Teşekkürler Luna," diye mırıldandığında kupayı henüz yere bırakmışım ki bakışlarını bana doğru çevirdi.

Hızlı olması gerektiğini söyleyebilirdim. Sadece bir bakış. Ama gözleri daha önce baktığı şeye gitmeden bana döndü. Rip kaşlarını çatarken ve kaşları birbirine yaklaşıırken doğruldu.

"Sorun ne?" diye sordu, o inanılmaz gözleri hızla yüzümde geziniyordu.

Ona gülümsemeye çalıştım ama vazgeçmeden önce yüzümde sadece yarısını görebildim. "Bir şey yok."

Gözleri kıpırdamayı kesti ve tekrar "Sorun ne Luna?" diye sorarken sesinin daha da derinleştiğine yemin edebilirim.

Kendimi tekrarlarlarken ağzım zayıf pozisyonunda zorlandı. "Hiçbir şey."

Açtığı çekmeceyi yere bakmadan kapattı ve o kocaman bedenini bana doğru çevirdi. "Sorun ne söyle bana."

"Hiçbir sorun yok."

"Bunu yüzünde görebiliyorum," dedi o sert sesiyle ve bir adım öne çıktı.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve hızlıca iki kez göz kırptım. Sesim neredeyse bir fısıltı gibi çıktığında ve normalden daha boğuk olduğunda, hayal kırıklığımın yüzümde görünmesine izin vermemeye çalıştım. "Endişelenmene gerek yok," demeye çalıştım.

Bir anda yüzü bulutlandı ve bana doğru bir adım daha attı. "Bunun için endişelenmek istiyorum. Bana sorunun ne olduğunu söyle."

O-

Burun deliklerimin alevlendiğini hissettim. Dudaklarımı birbirine daha sıkı bastırdığımı hissettim ve daha da fazla göz kırptım. Bir arada tut. Bir arada tut. "Rip, bunun işle bir ilgisi yok. Ben berbat etmedim."

Gözleri yüzümde daha da gezindi ve bir adım daha yaklaştı, kaşları *hiçbir yere* gitmiyordu. "Ne oldu?"

Boştaki elimle uzanıp bu kez burnumu çimdikledim ve hayatımdaki diğer her şey ve herkes gibi bana ihanet etmeye karar vermeden önce iki gözümü de kısa süreliğine kapatmama izin verdim.

Dur.

Ben iyiydim. Bunların hiçbirisi ağlamaya değmezdi. Ben iyiydim.
Tek söyleyebildiğim "Hiç uyumadım," oldu ve bana bile çok
doluymuşum gibi geldi.

Rip nefes aldı ve bana bir an önce olduğundan daha yakın olduğunu
anlamak için bakmama gerek kalmadı. "Neden?"

Bu işin peşini bırakmayacaktı. Tamam. Pekala.

*Ağlamayacaktım. Ona söyleyebilirdim. Yara bandı gibi çabuk. Yırtıp
atabilirdim.* "Benim evim-"

Ve ağlayacaktım. Evet. Bunu inkâr etmek mümkün
değildi. "Evine ne oldu?" diye yavaşça sordu.

Sesim rüzgârlı bir günde dalgalanan bir bayrak gibi dalgalandı. "Eve
hırsız girdi." İşte. Söyledim işte. Hayatta kalmıştım. "Bazı şeyleri çalmışlar,
bazılarını da parçalamışlar..." Ondan sonra tekrar durmak zorunda kaldım.
Burun deliklerim alevlendi ve gözlerimi açarak tekrar burnumu sıktım. "Bu
konuda biraz üzgünüm."

Gülümsemeye çalıştım ama hemen devrildi.

Rip'in ellerinden biri giydiği tulumun kumaşından ön kolunu kaşımaya
gitti ama gözleri bende kaldı. Adem elması sallanıyordu ve "Eşyalarını mı
mahvettiler?" diye sorarken sesi bile değişmişti.

Dudaklarımı bir arada tutarak başımı salladım.

Yanağındaki bir sinir tik tak etmeye başladı.

"Kötü mü?" Tek yapabildiğim omuz silkmek
ve nefesimi tutmaktı. "Ne kadar kötü?"

Yanağımın içini ısırdım ve "Kötü" diye mırıldanmamı engelleme
zahmetine girmedim.

Adem elması tekrar sallanmaya başladı ve başı yana doğru eğildi. Elini
kaldırdı ve elinin tersiyle yanağını ovuşturdu. Rip'in sesi gergindi. "İçeri
nasıl girdiler?"

O pisliklerin benden aldıkları her şeyi düşündükçe gerginlik tüm
ruhumu doldurdu, fiziksel olarak değil ama... "Kapıyı tekmelediler."

"Polisleri aradın
mı?" Başımı
salladım.

Deniz mavisi gözlerinden biri kısıldı ve "Senin için eve kim girdi?" diye
sorarken sesindeki alçak öfkeyi kaçıramadım.

"Polisler." Bu konuda konuştuğça daha da kötüleşiyordu. Günü nasıl
atlatacağımı sanmıştım?

Belki de ondan bana bir gün izin vermesini istemeliyim. Ya da en azından sabah. Ya da haftanın geri kalanında.

"Şimdiden temizlendin mi?"

Boğazıma bir kurbağa yerleşmiş gibiydi çünkü sesimden çıkan şey kesinlikle bir vıraklamaydı. *Ağlama, Luna. Sakın yapma.* "Yapmadım. Eve geç geldim ve polislerin gelmesi çok uzun sürdü..." Ağlayacaktım. Ağlayacaktım ve bunu durdurmanın hiçbir yolu yoktu. Sadece biraz daha tutmam gerekiyordu. Evde yalnız kalana ya da en azından odamda tek başıma kalana kadar. *İyi dim, iyi dim, iyi dim.* "İlk başta uyuyamadığım için temizlik yapmayı denemeliydim, ama bu gece başlayacağım. Kapıyı tamir etmek için bir tamirci çağıracaktım-"

Sesindeki değişikliği duymadan önce yüzünün bulutlandığını gördüm. "*Orada mı uyudun?*"

"Geç oldu," diye mırıldanmaya devam ettim. "En iyi arkadaşımı aramaya çalıştım ve Mr.

C, ama hiçbiri cevap vermedi."

Aman Tanrım, bu da yalnız olduğumu hatırlatan bir başka şey değil miydi? Lydia'nın cep telefonunu, Bay Cooper'ın evini ya da Büyükbaba Gus'ın numarasını deneyebilirdim. Hatta Miguel'i bile arayabilirdim. Ama kimseyi rahatsız etmek istememiştim. Benim evimdi. Benim eşyalarım.

Rip o yoğun bakışlarıyla beni delip geçti ve bir sonraki sorusuna hazırlık yapmama izin vermedi. "Neden beni aramadın?"

Ara... onu?

Bu sefer ağzımı bir gülümsemeye dönüştürebildim ama sadece mutlu bir gülümseme olmadığı için. "Evime hırsız girdi diye seni aramayacaktım. Bunun işle bir ilgisi yok-"

"*Luna,*" diye hırladı dişlerinin arasından, bir adım daha ileri atarak. O koca gövdesi gözlerimin önünde genişliyor gibiydi. "Bu benim işim. Sen benim işimsin."

Ne?

"Kapın doğru düzgün kilitlenmemişken o lanet olası yerde mi uyudun?" diye sordu ama cevabımı beklemedi. "Tanrım, aklından ne geçiyordu?"

Ne düşünüyordum ki? "Kimseyi rahatsız etmek istemedim," diyebilirdim, ona karşı tek omzumu silktim, utanmış ama daha çok... bunalmış hissediyordum. "Üzgündüm Rip. Bütün eşyalarım-" Kendimi durmaya zorlayana kadar sesim gittikçe yükseldi çünkü...

Hepsi benim eşyalarımdı. Benim eşyalarım. İlk defa her şey benim olmuştu. Ve birisi-

Bu gıcırtilı sesi çıkardığının farkında değildim ve kesinlikle sonunda gözlerimden yaşlar boşanacağının da farkında değildim.

Sadece eşya değildi. Onlar benim eşyalarımdı. *Benim eşyalarım.*

Tam orada. Tam orada, bir termosta bir fincan kahveyle dururken, Rip karşımda gök gürültüsü gibi bakarken, hüngür hüngür ağlamaya başladım. Hüngür *hüngür*. Omuzlarım kamburlaştı ve titremeye başladım. Ellerim yüzüme gitti ve kendime *durmamı söylememe*, bunun dünyanın sonu olmadığını söylememe, dünyada bir milyar insanın daha benimkini kesinlikle önemsiz gösteren sorunları olduğunu kendime hatırlatmama rağmen... yine de ağladım. Gözyaşlarım parmaklarımdan ve avuçlarımdan aşağı damladı.

Ve ağladım.

Çünkü sahip olduklarım için çok çalışmışım ama biri gelip her şeyi mahvetti.

Çünkü yorulmuştum. Her seferinde boku yemekten bıkmışım.

Kendimi mutlu, gururlu ve güvende hissettiğim bir yerim vardı ve tanımadığım biri bunu benden almaya karar vermişti.

Al, al, al. İnsanlar bana bunu yaptı. Çünkü onlara izin verdim.

Çünkü açgözlüydüler.

Ve bu hiç adil değildi.

Saçmalıktı.

"Ah, kahretsin," diye mırıldandığımı duydum orada dururken, kendim için çok üzülüyordum, çok incinmişim, çok hüsrana uğramışım....

İki el olması gereken şey, kulaklarımı tutup yüzümü çerçevelemeden önce bir an için kendi ellerimi örttü. Rip olduğunu anlamak için başımı kaldırmama gerek yoktu. Başka kim olabilirdi ki? Ama ağlamaya devam ettim, çünkü Rip'in orada olması, bana iyi davranması bile kendimi ne kadar kötü hissettiğimi hafifletmeye yetiyordu.

Neden?

"Neden biri bana bunu yapsın ki?" Yüzümü tutarken, başparmakları ellerimin arkasındaki küçük kemiklerin üzerinde gezinirken, gözyaşlarımın muhtemelen bileklerinden aşağıya indiğinden emin olarak sordum. "Çalınmaya değer hiçbir şeyim yok. Son zamanlarda kimseye bir şey yapmadım. Bunun neden olduğunu bilmiyorum." Sesim kırıldı. Kırıldı, kırıldı, kırıldı.

Neden böyle bir saçmalık yapılır ki?

"Sadece eşyalar, ama benim eşyalarım ve biri hiçbir şey yokmuş gibi içeri girdi. Ve sanki... bazı insanlar kötü günler geçirir, ama ben yirmi altı yıldır kötü günler geçiriyorum ve çaresiz hissetmekten nefret ediyorum ve bunun acısını senden çıkardığım için üzgünüm. Ve kahretsin, ağlamaktan nefret ediyorum. Özür dilerim."

Titreyerek daha da içime kapandım ve geri çekilmeye çalıştım. Sopayla dövülmüş gibi hissetmeyen o parçamı korumaya çalışıyordum çünkü umut beslediğim tek şey oydu. Aptalca. Çok aptaldım.

İki büyük kol etrafımı sararak düşüncelerimin önünü kesti. Bildiğim bir sonraki şey, yüzümün çok sıcak bir boyna ve göğsümün daha geniş bir göğüse dayanmasıydı... ve nasıl yapacağımı bildiğim tek şeyi yaptım. Ellerim kendime ait olmayan kalçalarımın gitti ve parmaklarım onun giydiği tulumun içine kıvrıldı.

Ve ağlamaya devam ettim.

Eşyalarım yüzünden mi, yoksa birinin evime girme fikri yüzünden mi, yoksa hiç bilmiyordum. Hiçbir fikrim yoktu. Belki de hayatın adil olmadığını ve bunun saçmalık olduğunu hissediyordum ama emin değildim.

Tek bildiğim, kendimi bok gibi hissettiğim ve işlerin yolunda gitmemesinden yorulduğumdu ve insanların pisliklerini benden çıkarmalarından daha da yorulmuştum. Hayat adil değildi ve bazen tam bir saçmalıktı ve bu gerçeği çok uzun zamandır biliyor olsam da, bu durumu daha kolay hale getirmiyordu. Aksine daha da zor geliyordu.

"Başka bir hayatta bunu hak edecek ne yaptım bilmiyorum," diye öksürdüm ve burnumu o sıcak, tanıdık kokulu boğaz sütununa olabildiğince yaklaştırarak göğsüne doğru boğuldum.

Isı başımın tepesine hafifçe dokundu ve bir avuç içi olduğunu bildiğim şey kürek kemiklerimin arasındaki boşluğa yayılarak beni tulumla kaplı bedene daha da yaklaştırdı. Rip'in sesi alçaktı, "Her şey yolunda Luna. Ağlama."

Omurgamdaki el bir aşağı bir yukarı, bir aşağı bir yukarı hareket etti. "Özür dilerim."

"Üzgün olmanı gerektirecek hiçbir şey yok," dedi saçlarıma doğru, kolları güçlüydü. "Tek bir lanet şey bile yok."

Hiçbir şey söylemedim. Orada öylece durdum, onu içime çekip soludum... çoğunlukla kazara, ama bilerek de. İlaç gibi ama diğer tüm küçük acılar için. Büyük acılar için de. Ve orta büyüklükte olanlar.

Günler sonra, belki de teninin nasıl İrlanda Baharı gibi koktuğunu hatırlayacaktım. Bir şekilde dükkân gibi kokuyordu ama daha iyi kokuyordu. Ben de

Kolonya ya da tıraş losyonuyla hiçbir ilgisi olmayan bu şekilde nasıl güzel koktuğunu hatırlayın.

Ama o zaman için, o an için, onu olduğu gibi kabul ederdim. Sadece güvendiğim, beni az da olsa önemseyen ve kendimi daha iyi hissetmemi sağlayan bir adamdı. En azından kendimi daha az yalnız hissetmemi sağladı.

"Bugün izin alıp bununla uğraşmak ister misin?" diye sordu saçıma.

Başımı salladım ve zar zor, "Şimdi olmaz," diyebildim. Yapmam gereken her şeyi düşündüm... "Bu sabah ve belki öğleden sonra bazı şeyleri tamamlayabilirim..."

Her şey mahvolmuştu. Sigortamı aramam gerekiyordu. Bir tamirci çağırmam gerekti. Çöp torbası almalıydım.

Ağlama.

Çok geç, değil mi?

Yüzümü tekrar Rip'in boynuna dayadığımı hissettim ve tenine umutsuz bir ses çıkardığımı duydum.

Lanet olsun. *Lanet olsun.*

"Gitmek istediğin zaman git, Luna," diye fısıldadı, eli omurgamı okşadı ve ben titreyen bir nefes verirken bile kürek kemiklerimin arasında kaldı. "Her şey yolunda bebeğim."

Başımı salladım.

"İyi olacaksın."

İyi olacaktım. O haklıydı. Ben de tekrar başımı salladım.

Eli boynumu avuçlamak için daha yukarı kaydı ve "Beni aramalıydın" derken sesi yumuşaktı.

Hayır, bunun için bir sebep yoktu. Bunu biliyordu, sadece iyi davranıyordu. Tıpkı şu anda bana sarılarak yaptığı gibi.

Ama bunu kabul edecektim çünkü bir daha ne zaman tutulacağımı kim bilebilirdi ki?

Ne yazık ki, bunu yapmanın Rip'e yakışmayacağını biliyordum.

* * *

Son on dakikadır bahçemde durmuş, ön kapıya bakıyor ve kendimi içeri girmeye ikna etmeye çalışıyordum.

Dün gece yeterince korkmuştum ama bunu başarmıştım, çünkü başka bir seçeneğim yoktu ve polisler yanımdaydı.

Ama Şimdi bunu benimle yapacak kimse yoktu.

Yapabilirsin, Luna. Her Şeyi yapabilirsin.

Yapabilirdim de. Sadece istemedim.

Mesele Şu ki, Lenny'yi, Gus Dedeyi, Bay Cooper'ı ya da başka birini içeri çağırmak istemiyordum. Onların sorumluluğunda değildim. Bunu yapabilirdim. Yapabilirdim.

Merdivenlerden verandaya çıkmak için kendimi zorluyordum ki siyah Ford pikabın garaj yoluna girip arabamın arkasına park ettiğini gördüm. Direksiyonda kimin olduğunu görmek için n cama bakmama gerek yoktu. Kendi adımı bildiğim gibi onu da biliyordum.

Rip'ti.

Benden beş dakika sonra işten çıkmış olmalı.

O devasa vücudu tanıyordum. Kamyonetin kapısını çarparak kapatan, sonra da etrafta tepinip bakışlarını evin önünde gezdiren adamı tanıyordum. Bir ileri bir geri, arkasında ve önünde. Bakıyordu.

Bakışları orada öylece duran, ellerimi göğsümde tutan bana takıldı. Gözlerinin kısıldığını görebiliyordum. Ağzından çıkardığı kocaman nefesi görebiliyordum. Omuzlarının düştüğünü, ellerinin aynı anda gevŐediėini söyleyebilirim.

"Bana gideceğini sylememiŐtin."

Lanet olası ruhumun içinde bir Şey kekeleydi. Boğazım alfabadeki her harfte boğuluyor gibiydi ve tek yapabildiğim dudaklarımı birbirine bastırmak ve bir saniye sonra -içimdeki o Şey kekeledikten sonra biraz daha kekeledikten sonra- başımı sallamak oldu.

Ama kelimeleri çıkarmayı başardım. "Seni rahatsız etmek istemedim."

Ve Rip... Rip gözlerini kırpıŐtırdı. Burun delikleri alevlendi. Göğsü inip kalktı ve daha önce onda hiç görmediğim bir sakinlikle, "Sana kaç kere daha rahatsız edici olmadığını söylemem gerekiyor?" dedi.

Nefesimi tuttum.

Gözlerimin içine baktığından emin oldu. "Bana ihtiyacın olursa, beni ara. Her zaman. Herhangi bir gün. Bu kadar kolay."

Bu beni neden rahatsız etti? "Her Şeyi tek başına yapmak zorunda değilsin."

"Hiç istemedim, Rip."

Ve o çarpıcı, yakışıklı yüzdeki bir Şey parçalanır gibi oldu. Ripley'in çenesi bir kez aşağı eğildi ve sonra o uzun, devasa kalçalardan biri ne ıktı. On iki ya da on üç numara bir ayak imlerimin üzerine indi ve

Sonra Rip bana doğru yürümeye başladı. Elleri iki yanında, burun delikleri geniş ve bakışları bana kilitlenmişti.

Ne olduğunu anlayamadan, nereye gittiğini kavrayamadan oradaydı.

Tam önümde duruyordu, o kadar uzun boyluydu ki benden rahatlıkla on santim daha uzun olan bu yüze bakmak için başımı arkaya eğmek zorunda kaldım.

Sağ gözümün köşesinde biriken yaşları hissedene kadar ağladığımı fark etmedim ve sonra bir şeyin onları aynı hızla uzaklaştırdığını hissettim.

Yine de bunu yapan benim elim değildi. O gözün altını süpüren ve sonra diğer gözün altını süpüren parmaklarım değildi.

Bunu yapan Ripley'in parmaklarıydı.

Ben daha tek bir kelime bile edemeden ve gözümü kırpamadan, o kocaman eli hiçbir şey olmamış gibi benimkinin içine girdi ve beni evin yanına doğru çekti.

Buraya gelmesini takdir ettiğimi ama kalmak zorunda olmadığını söylemek için ağzımı açtım. Ama ağzımı açmama rağmen ağzımdan hiçbir şey çıkmadı. Ona elimi bırakmasını söyleyecek kadar aptal ya da inatçı değildim. Buna ihtiyacım vardı. İstiyordum. Bu berbat koşullar için bile olsa, alabileceğimi alacaktım.

Eğer yeterince çabalasaydım, sonrasında olan her şeyi büyük olasılıkla hatırlayabilirdim. Ancak bir şey gerçek olmaktan çok korkunç bir rüya gibi hissettirdiğinde, çoğu zaman bazı şeyler sonsuza dek anılarınızda kalır ve diğer şeyleri ise sadece yaşamaya karar verirsiniz.

Bazen hayatınızda yeterince boktan şey vardır ve daha fazlasını eklemekten hatırlamak zorunda kalırsınız. Bu noktada seçip seçip duruyordum. Tek yapabildiğim buydu.

Çöp torbalarıyla evimi oda oda dolaşmak, daha önce yaptığım en acı verici şeylerden biriydi. On yedi yaşındayken eşyalarımı toplamaktan, elime ne geçtiyse bir spor çantası ve iki plastik market poşetine tıkıştırmaktan ve ne yapacağıma ya da nereye gideceğime dair en ufak bir fikrim olmadan ailemin evinden ayrılmaktan daha kötüydü.

Ama hatırlayabildiğim ve hatırlayacağım şey, Rip'in eşyaları attığımız süre boyunca benimle birlikte durup elimi tutmasıydı.

Tüm bunlar, yakın zamanda ya da mecbur kalmadıkça asla elime alıp incelemeyeceğim tuhaf anılardı.

Almak için üç ay para biriktirdiğim ve şimdi ortasında kocaman bir çatlak olan televizyonu gözümün önüne getirdiğimde tüm vücudum gerildi. Bu

sadece başlangıçtı. Kırık tabaklar, ters çevrilmiş dört yemek odası sandalyesi, yatağım ve çekmecelerim sökülmiş ve karıştırılmıştı.

Çekmecemde sakladığım yaklaşık yüz dolar ve banyo lavabosunun altındaki iki yüz dolar nakit dışında neredeyse hiçbir şeyin çalınmadığını fark ettiğimde ağlamama izin vermedim. Dizüstü bilgisayarım kayıptı, tabletim de öyle. Çok fazla... yıkım vardı. *Ne anlamı vardı ki?*

Göğsüm ağrıyordu ve uzun süre nefes alamayacakmışım gibi hissettim.

Bir gece önce kıyafetlerimi yere atıp, bir yabancıнын onları karıştırdığını, ellerini büyük bir sevgiyle aldığım şeylerin üzerine koyduğunu hayal etmemek için elimden geleni yaptığımı hatırlamak yeterliydi.

Ve çok büyük bir kısmı yok edilmişti.

Güvenli yerim mahvolmuştu ve ne yapacağımı bilmiyordum.

* * *

Saatler ve saatler sonra, müteahhit büyüklüğünde on çanta doldurduktan sonra, Rip kapımı tamir etmek için ihtiyaç duyduğu şeyleri almak için ev geliştirme mağazasına giderken her şeyi temizledikten sonra, kapıyı tamir ederken Vietnam yemeği sipariş ettikten sonra çünkü benim için tüm bunları yaptığı için onu beslemem gerekiyordu... bitkin düştüğümde ve yatmak istediğimde, bir el bileğime gitti ve Rip onu kavradı.

"Hadi," dedi beni uyutmak isteyen o ses tonuyla. "Hâlâ açsan pizza sipariş edebilirim."

"Aç değilim." Tekrar çekti. "Bu gece burada kalamazsın."

Bu gece orada kalmak istemedim. Ya da ertesi gece. Ama oradan ayrılmak da istemiyordum.

"Benimle geliyorsun."

Geliyor muydum?

Ben neydim?

"Hadi ama. Artık yirmili yaşlarımda değilim. Şimdiye kadar genelde yatakta olurdum."

Ne? Saatile baktım ve zamanı gördüm. Neredeyse gece yarısıydı.

Vay anasını. Nasıl bu kadar uzun sürmüştü?

Nasıl uyandım ki?

Rip bileğimi tekrar çekiştirdi. "Burada kalmıyorsun. Bana o suratı yapma."

Surat mı yapıyorum? Ciddi miydi?

Kalmak istemiyordum ama gitmek de istemiyordum. O zaten yeterince şey yapmıştı. Bir patronun çalışanı için yapması gerekenden çok daha fazlasını yapmıştı, bu da bana olanları henüz kimseye anlatmadığımı hatırlattı. Bay C.'ye bile. Ve bu beni suçlu hissettirdi. Rip ona ayrılma sebebim olarak ne söylemişti?

Başparmağı elimin arkasında geziniyordu ve sesi gerçekten çok yorgundu. "Gel hadi. Benimle kalmak istemezsen sana bir otel odası ayarlarım."

Tek yapabildiğim orada durup göz kırpmaktı.

Gözlerini kırpıştırdı. "şimdi, Luna. Sana bir bok veremeyecek kadar yorgunum."

Ona iyi olduğumu söylemek istedim. Onunla eve gitmeme ya da otelde kalmama gerek olmadığını söylemek istedim ama ağzım kıpırdamadı.

Tanrım, çok korkak biriydim. Acınası bir durumdu. Burada uyuyabilirdim. Kapıda yine bir kilit vardı.

İyi olur.

İyi olduğundan emin

olurdum. Ben-

"Luna. Yoruldum, bebeğim." Rip iç çekerek beni nazikçe sıktı.

Başımı kaldırıp ona baktım, yorgunluk göz kapaklarımı ağırlaştırıyordu. Elinin yüzüme doğru gelişini ve parmağının gözümün altından geçişini izledim. Orada gözyaşı yoktu. Olamazdı da. Önümüzdeki on yıl için yeterince ağlamıştım zaten. Ama parmağı başka bir yere gitmedi; orada, gözümün altında kaldı.

"Hadi gidelim." Hâlâ alçak sesle konuşuyordu, yüzü gerçekten bitkin görünüyordu. "Burada kalmayacaksın. İyi olacaksın. Otelde kalmak istemiyor musun? Benim evimde kal. Benim evimde kalmak istemiyor musun? Sana bir oda buluruz."

Gözlerimi diktim.

"Güzelsen bir şey değil ama alabileceğin bir yatağım, kapımda bir kilit ve buzdolabımda biraz yiyecek var."

Ben bir şey söylemedim.

Bileğimi saran eli gevşedi ve parmaklarını bir kez daha benimkilerin arasından geçirdi. "Gidelim," diye tekrar ısrar etmeye çalıştı.

Ama "gitmedim". Orada öylece durdum, evinin neye benzediğini, yatağının neye benzediğini hayal etmeye çalıştım... ve yine de hiçbir yere gitmedim. Otelde kalmak istemiyordum ve anlamadığım bir nedenden dolayı onun evinde de kalmak istemiyordum. O her şeyden önce benim patronumdu. *Patronumdu*.

Ama Rip benden daha da yorgundu ya da daha erken yatmak istiyordu çünkü içini çekti, "Pekâlâ bebeğim. Biz burada kalacağız."

* * *

Yatak odamın etrafına bakarak, biraz kütlesi olsaydı bir ton ağırlığında olacaktı gibi hissettiren bir nefes üfledim ve kollarımı evin dört bir yanından toplamayı başardığım tüm battaniyelere sardım. Tanrım, sonunda uyanık kaldığım her saati kemiklerimin her santimetresinde hissedebiliyordum.

Oturma odasına doğru ilerlerken her şeyi olabildiğince sıkı tuttum. Battaniyeler, iki yastık... Karar vermiştim, yerde uyuyacaktım. Neyse ki kanepe çekiyordu ve evime giren şerefsizler birkaç yastığı bıçaklamaktan başka bir şey yapmamışlardı.

Ama dün gecedan beri merak ettiğim soru hâlâ aklımdaydı. Bunu bana kim yapabilirdi? Neden yapsınlar ki?

Düşüncesi bile kusma isteği uyandırdı bende. Çok *kabaydı... Sadece bir şey.*

Sadece eşyaydı.

Ve sigortam vardı. Bu da bir şeydi. Rip mağazaya gittiğinde onları aramıştım ve her şeyi ayarlayıp harekete geçirmek neredeyse bir saat sürmüştü.

Bir şey hiç yoktan iyidir.

Rip'i koltuğumda oturmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, karşıdaki küçük eğlence merkezinin üzerinde duran televizyona bakarken buldum.

Eğer o bitkin görünüyorsa, benim nasıl göründüğümü bilmek istemezdim.

"Özür dilerim Rip," dedim, o anda kendimi gerçekten düşüncesiz bir pislik gibi hissediyordum. Ne kadar yorgun olduğunu kaç kez dile getirmişti?

"Eğer eve gitmek istiyorsan..." Tek *başına hayatta kalacağım*.

Sadece başını salladı ve hayatım üzerine yemin edebilirim ki gözleri bir an için kısıldı. "Ben burada kalıyorum," diye tekrarladı, bu seçeneği gündeme getirdiğinden beri en az beşinci kez tekrarlıyor olmalıydı.

"Evet ama..." Kendime söyledim. "Eve gitmeyi tercih edersen gidebilirsin."

"Ben kalıyorum."

Ona gerçekten yalvarmak istiyor muydum? Pek istemedim.

"Tamam." Yutkundum. "Teşekkür ederim o zaman." Odaklan. "Çekyatı hazırlamana yardım edeyim o zaman-"

"Çekyat yok. Kanepede uyuyabilirim."

Harap olmuş minderlere ve uzunluğuna baktım ve sonra gerçekten uyuyabilme şansını tarttım.

"Eh, Rip, sen devasa boyuttasın ve benim kanepem normal boyutta."

Başka koşullar altında beni güldürebilecek bir bakış fırlattı. Başka bir şey söylemeden o uzun bedenini mobilyanın üzerinden kaldırdı, uzun olduğunu bildiğim ayaklarının üzerine kalktı ve bana döndü, o yakışıklı yüzü tam bana dönüktü. "Kanepede iyi Luna. Ben hallederim."

O aldı.

Tam olarak hissetmediğimi belli eden bir baş sallamayla kanepeye, onun yanına doğru yürüdüm ve çarşaf, battaniye ve fazladan yastık yığını kanepenin ucuna bıraktım. Çarşafı silkeleyip yastıkların arasına sıkıştırırken Rip'in ayağa kalkışını izledim.

Ama uzun süre ne yaptığımı izledikten sonra tek kelime etmedi ve sonunda "Sen de burada uyumak ister misin?" diye sordu.

O...?

Uyuşuk bir şekilde, en azından ben öyle hissediyordum, sorusu hakkında on beş saniye kadar düşündüm -eğer öyleyse- ve kendimi durduramadan "Tamam" dedim.

Tamam. Kanepede uyumaya da.

Bunu kim yapar?

Ben. İşte o kişi. Birisi daha sonra gerçekten aptal ve muhtaç hissedecekti.

Ama bunu daha sonra düşüneceğim. Çok sonra. Gururum, gerçekte olduğumdan daha sert olmaya çalışacak kadar büyük değildi.

Çünkü gerçek şuydu: Yalnız kalmak istemiyordum. Ve bunu düşündüğüm için aptalın tekiydim.

Ama neyse.

"Pekâlâ," dedi Ripley usulca... o kadar usulca ki, tüm bu şefkatin nereden geldiğini merak ederek ona bakmaktan kendimi alamadım.

Sadece kötü hissediyor, diye fısıldadı beynim.

"Hadi," diye konuşmaya devam etti Rip ve başımı kaldırdığımda onun koltuğa çöküp derin bir iç çekerek arkasına yaslandığını gördüm. Derin ve yorgun bir iç çekerken kolunu koltuğun arkasına dayamıştı. "Şuraya uzan, bu köşede uyuyabilirim."

Gözlerimi kırptım, yorgunluk beni çok etkilemişti. O oturarak uyurken benim uzanmamı mı istiyordu?

"Her yerde uyuyabilirim. Gel uzan. Biraz dinlenmem lazım."

Ben bir şey söylemedim.

"Her şey yoluna girecek," dedi.

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı salladım. O buradaydı. Onun yanına uzanacaktım. Tamam.

Tanrım, bunun doğru olmasını ne kadar isterdim.

Değildi ama bu gece için bunu kabul edebilirdim. Rip yanındaki yeri okşadı.

"Hadi gel." Ben de geldim.

İki adım attım ve ondan bir minder uzakta, kanepeye uzandım.

Esnedi ve sürekli beni izledi. "İyi misin?"

"Evet," dedim ona gönülsüzce, botlarımı çıkarırken. O sabah Pac-Man çoraplarımı giydiğimi unutmuştum. Gitmek istediğim en eğlenceli yerd. Bir de bütün mücevherlerim etrafa saçılmıştı.

Ben daha ne yaptığını anlayamadan kanepeye uzandı ve elimi tutarak kendine doğru çekti. Yaptığım şeyi bıraktım ve onun büyük elini, o uzun parmaklarını, mükemmel kısa tırnaklarını görünce gözlerimi kırptırdım. Sonra tekrar çekerek beni kanepeye uzattı.

Rip ayağa kalktı, koltuktan yastığı ve battaniyeyi aldı. Battaniyeyi üzerime atmadan hemen önce silkeledi. Kanepenin üzerinde durup ayakkabılarını çıkarırken, elleri kot pantolonunun en üst düğmesine gidip onu çözerken onu izledim. Kanepenin ucuna, tam yattığım yerin yanına doğru yürüyüp yere uzandığında esneme sırası bana gelmişti. Kalçasının sıcaklığını ve ağırlığının kanepemi batırdığını hissedebiliyordum.

Hazır olmadığım şey, başımın altına girip onu kaldıran eldi -Rip kahrolası başımı kaldırdı-, parmak uçları alnıma dokunmadan önce yastığı zahmetsizce başımın altına kaydırıldı. "Uyumaya git. Ben buradayım," dedi bana.

Kafamı kaldırdım ya da arkama bakmaya çalıştım ve onun baş aşağı uzandığını gördüm.

Rip gözlerimi ondan alamadığımı fark edemeyecek kadar esnemekle meşguldü. "Uyu, Luna. Hiçbir yere gitmiyorum."

Tek kelime etmedim. Ne söyleyeceğimi bilemedim. En çok da bitkin hissediyordum.

Kanepeye uzanırken Rip'e uzanması gerektiğini ve benim dik uyumam gerektiğini söylemeyi düşündüm. Yerde de uyuyabilirdim.

Ellerimi başımın altındaki yastığın altına sokarak yan döndüm. Hiçbir şey düşünmedim. Sadece... orada uzandım, Rip'in derin nefeslerini dinledim. Ama hala sakinleşemiyordum.

Saat on dakikanın geçtiğini gösterecek şekilde değiştiğinde, yanımdaki adamdan alçak bir inilti geldi ve bir an sonra parmakları avuç içi yukarı bakacak şekilde yüzümün tam önüne yerleşti. "Hiçbir şey seni yakalayamayacak," diye gürledi sessizce, sesi sert ve yumuşaktı.

O iri parmaklara baktım, her yerindeki nasırları ve avuç içlerini inceledim. Güçlü ellerdi. Sağlam eller. Ve benimkileri kaşındırıyorlardı.

"Bunun olmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Yüzüstü yuvarlandım ve ellerimi çenemin altına koydum, böylece ona bakabiliyordum. Yani, o da henüz uykuya dalmadıysa... "Hayır."

Başını kanepeye yaslamıştı, gözleri ağır ve kısıktı. "Güzel, çünkü ben yapmazdım." O etkileyici parmakları benimkileri sıktı. "Kız kardeşinle konuştun mu?"

Tam olarak hangisini sorduğunu biliyordum ve aptalı oynayamazdım. "Hayır. Hâlâ aramalarımın cevap vermiyor."

"Ondan haber alan başka kimse var mı?"

Tanrım, ben çoktan canıma okunmuş gibi hissederken o hançeri derinlere saplıyordu. "Evet, sadece beni görmezden geliyor." Burnumdan derin bir nefes aldım ve hançeri kendim daha derine soktum.

Homurdanır gibi bir ses çıkardı. "Hepinizin o evi babanız bir pislik olduğu için terk ettiğinizi sanıyordum."

Bu durumu daha da kötüleştirdi. "Yaptık, ama babam bana karşı en kötüsüydü. Kız kardeşlerim umurunda bile değildi. Aradaki fark buydu."

Bu duraksama aramızdaki havada asılı kaldı. Sonra, "Bu ne demek oluyor?"

"Sana işlerin karışık olduğunu söylemiştim. Babam bana çekilmesi gerektiğini söylerdi. O ve karısı... şimdi düşündüğümde yasal olarak evli olduklarından bile emin değilim... hayatımda tanıdığım en kötü insanlardı. Kötü, mutsuz ve bencildiler. En başta neden birlikte olduklarını bilmiyorum. Sefalet sefaleti davet eder ya da bu söz her neyse." Onları düşünerek bir nefes aldım. "Ve kardeşim hiçbir şey yapmadı. Zaten hiç ortalıkta yoktu. Hiçbirimizi savunmadı. Onlardan en az benim kadar nefret ettiğini biliyorum; liseden mezun olur olmaz ayrıldı ve bir daha arkasına bakmadı."

Gerisini ona anlatmadım. Babamın bana aptal ve değersiz olduğumu söylediği onca zamandan. Aynı şeyleri söyleyen o kadın hakkında. Hatırlamak istemediğim geri kalan her şeyi. Hiçbir zaman.

Gözleri benimkilere kilitlendi ve eli sıkılaştı. "Sadece kız kardeşlerin olduğunu sanıyordum."

"Hayır, benim de bir ağabeyim var, aynı anne ve babadan. Sadece onun hakkında hiç konuşmadım. Onu on bir ya da on iki yıldır görmedim. On sekiz yaşıma kadar bile dayanamadım, biliyorsun. Lise son sınıftan birkaç ay sonra ayrıldım." Ama kız kardeşlerimi terk etmedim. Bu kısmı ona söylemedim.

"Seni kovdular mı?" diye sordu o sessiz sesiyle.

İçimi çektim. "Tam olarak değil."

"Bu ne anlama geliyor?"

Ayak parmaklarımı battaniyenin altına sıkıştırdım. "Yani, üç yaşımdan beri on sekiz yaşıma girmem için gün sayıyorlardı. Ve bir gün bana gitmem için başka bir sebep vermediler. Ben de gittim."

"Ne oldu?"

Ripley'in elini sıktım ve hayatımın o dönemini düşündüm. "Bir şey yaptım," dedim ona çok küçük bir sesle.

Bir duraklama oldu. "Ne yaptın?"

Onları tekrar buruşturdım. "Bilmeni isteyip istemediğimi bilmiyorum." "Neden?" diye sordu acımasızca, alçak sesle.

"Çünkü bu konuda kendimi kötü hissetmiyorum. Bu konuda biraz bile kötü hissetmiyorum," diye itiraf ettim.

"Ben de bazı kötü şeyler yaptım Luna. Yaptığın herhangi bir şey için seni yargılayacak son kişi ben olurum."

Nefesimi tuttum.

Sonra ekledi, "Bana başka zaman söyle, ne zaman istersen, tamam mı? Onu bizim... ne diyordunuz ona? Sır kutusu mu?"

Bunu ya da sır kutumuzu kabul ettiği gerçeğini iki kez düşünmedim. Sadece kabul ettim. "Evet, tamam."

"Sonra nereye gittin?"

Neredeyse rahat bir nefes alacaktım. Rip'e en azından bunu söyleyebilirdim. "Büyükanneyle bir plan yapmıştık, kız kardeşlerimi o alacaktı çünkü ikimiz de annelerinin onlara bakamayacağını, bakmak istemeyeceğini ya da bakamayacağını biliyorduk." *Oh, Büyükanne Genie.* "Bana biraz para verdi, benim de biraz param vardı ve o evden ayrıldıktan hemen sonra Houston'a giden otobüse bindim. Sanırım bunu sana söylemişim. Houston'daki en boktan otelde kaldım. Muhtemelen Houston'daki en pis, en berbat yerdi ama kimlik ya da kredi kartı falan istemediler. O kadar korkmuştum ki orada kaldığım süre boyunca şifonyeri kapının önüne itmek zorunda kaldım."

Yakalanıp San Antonio'ya geri gönderilmekten çok endişe ettiğim o günleri düşününce kalbimin biraz daha hızlı atmaya başladığına yemin edebilirim. Büyükanneyle bana bıraktığı parayı ne kadar uzatabileceğimi bilememekten. "Craigslist'te bulabildiğim hemen hemen her iş ilanına başvurdum. Houston'a geldikten yaklaşık iki hafta sonra burada resepsiyonist olarak çalışmak için başvurdum. Bay Cooper geldiğim gün ilanı kaldırmaya karar vermişti ama ben oraya gidene kadar bana söylemedi."

"Bana bir resepsiyon görevlisine ihtiyaç duyma konusunda fikrini değiştirdiğini ve bunun yerine başka bir tamirci işe almasının daha iyi olacağını söyledi. Ofisinde ağlamaya başladım. Bana yapabileceği bir şey olup olmadığını sordu, ben de ona gerçekten bir iş bulmam gerektiğini söyledim ve beni işe alacak birini tanıyıp tanımadığını sordum. Ona kimsenin beni tam zamanlı bir iş için işe almayacağını söylemedim çünkü on sekiz yaşında değildim. Ona on yedi yaşında olduğumu bile söylememiştim ama her zaman oldukça genç görünmüşümdür...."

Bir duraksama oldu ve sonra "Sana iş mi buldu?" diye sordu.

Gerçekten yapılması gerekmeyen bir iş için rastgele birini işe almasının riskli bir iş kararı olduğunu düşündüm. Bay Cooper'ın bana ihtiyacı yoktu ama yine de beni işe almıştı. Bu yüzden yeni patronuma başımı salladım. "Dükkanında yapmam gereken pek çok şeyden hoşlanmayabileceğim konusunda beni uyardı ve bana farklı davranmayacağını söyledi.

Kız olduğum için, ama benim için sorun değilse, bir tamirci tutmak yerine beni bir tür topluluk asistanı olarak işe alabileceğini söyledi. Ama ona hızlı öğrendiğimi ve onun ya da başka birinin istediği her şeyi yapabileceğimi ve bundan pişman olmayacağını söyledim.

"O noktada gerçekten de ellerimle bir şeyler toplayabilirdim. Tuhaf bir şey içermediği sürece benden ne yapmamı istediği umurunda değildi. Ne zaman başlamak istediğimi sordu, ben de hemen başlayabileceğimi söyledim. Bana bulabildiği en küçük tulumu buldu ve ben de dükkânı temizlemeye başladım." O günü hatırlayarak üst dudağımı kaşıdım ve ne yaptığımı merak eden yeni iş arkadaşlarımın şaşkın bakışlarını üzerime çektim.

"O gün, saat altıda, herkes evine giderken, Bay C bana yeni çalışanların evine yemeğe gitmesinin bir gelenek olduğunu söyledi... Bana evli olduğunu ve bunun gerçekten akşam yemeği için olduğunu ve karısının evde olacağını söyledi. O zamana kadar her gün dolar menüsünden ve fincandaki eriştelerden yiyordum. Ben de gittim ve Lydia beni doyurdu. Beni otelime bırakacaklarını söylediler ve bırakmak zorunda olmadıklarını söylememe rağmen yine de bıraktılar. Motele şöyle bir baktılar ve ikisi de benimle birlikte odaya girdiler, eşyalarımı aldılar ve ben taşınmaya karar verene kadar onlarla kalacağımı söylediler."

Yeni çalışanların gelip yemek yeme geleneği hakkında nasıl yalan söylediklerini düşünerek yutkundum. Yemeğe ihtiyacım olduğunu biliyor olmalıydı. Bir şeylerin yanlış gittiğini biliyor olmalıydı. Ve Bay Cooper bu işe el attı. "Onlarla dört yıl kaldım. Bana daha uzun süre kalabileceğimi söylediler, ama kız kardeşlerim de bir süredir onlarla yaşıyordu ve ben de bundan faydalanmak istemedim... ve daha sonra taşındım. Bay Cooper yapmamam için yalvardı ama yaptım. Sonraki birkaç yıl boyunca iki yatak odalı bir dairede yaşadık ve sonra evimi satın aldım. Ve şimdi buradayım."

Rip'in büyük göğsü ben konuşurken içeri girip çıktı ve "Senin kimseden faydalandığını göremiyorum" derken de içeri çekili kaldı.

Ona gülümsedim. "Bu çok hoş ama ben yapmazdım. Bunu bir başkasına yapmak için benden faydalanmaya çalışan çok fazla insan oldu."

Rip o kadar derin ve yavaş bir nefes verdi ki, göğsü bana iğneyle delinmiş bir balonu hatırlattı ve yavaşça tüm havasını kaybetti.

Ağzından çıkacak bir sonraki soruyu beklemiyordum. "Neden hâlâ Cooper'da çalışıyorsun? Ve bana borçlu olduğunla ilgili saçma bir cevap verme.

Cooper'ı ya da iş arkadaşlarını da sevmiyorsun."

Gerçeği düşünmem sadece bir saniyemi aldı. "Bir şeyleri tamir etmeyi ve tekrar güzel görünmelerini sağlamayı seviyorum." Yanağımın içini ısırđım, kulağa nasıl geldiğinden emin değildim ama bu noktada Rip'in benim hakkımda nasıl bir izlenim edindiğini ve ağızımdan çıkan şeyleri dert etmenin ötesine geçmiştım. Şimdiye kadar buna alışmış olmalıydı. "Mesela... artık mükemmel olmamaları önemli değil - bilirsin, eğer bir kaza geçirmişlerse - çünkü hala çalışacaklar. Yani arabalar. Eskisinden daha iyi görünecek ve çalışacaklar ve önlerinde hala uzun, mükemmel bir hayat var. Sanki onlara ikinci bir şans veriyoruz." Vay canına. "Sanırım bunu çok anlayabiliyorum."

Uzun, çok uzun bir süre beni izledi.

Bu yüzden yavaşça "Neyin var senin, her gün bu eğlenceli şeyleri mi giyiyorsun?" diye sorduğunda çok şaşırdım.

Oh. "Uzun zaman önce mutlu olmakla ilgili bir kitap okumuştım." Kulağa nasıl geldiği ya da nasıl anlaşıldığı umurumda değildi. "Bütün bir bölüm kişisel bakıma ayrılmıştı," diye açıkladım küçük bir gülümsemeyle. "Her gün eğlenceli olduğunu düşündüğüm bir şey giymek bana her şeyin yolunda olduğunu hatırlatıyor. Mutlu olmayı hak ettiğimi. Olayları nasıl ele alacağımı seçebileceğimi. Bana mantıklı geldi. Elde edebileceğimi alacağım. Elimden gelse üzgün ve sefil bir şekilde ölmeyeceğim."

Rip tek kelime etmedi ama beni o kadar yakından izledi ki ne diyeceğimi bilemedim.

Ağızını sözcüklerin çıkabileceği bir şekle sokması için geçen süre içinde ayağa kalkmışım. Kolu benimkine yapışmıştı. Yanında oturmamı, neredeyse ona yapışmış olmamı umursayıp umursamadığını bilmiyordum ama bana çekilmemi de söylemedi.

"O yüzü tanıyorum. Benim için üzölme," dedim ona dikkatlice.

Gözlerimin içine bakarak şöyle dedi: "İstemiyorum. Azıcık bile değil, bebeğim."

Evet. Gülümsedim. "Tamam o zaman. Bugün bana yardım ettiğin için teşekkürler." Sonra devam ettim çünkü neden olmasın? "Biliyor musun, bana kızgın olmadığın zamanlarda çok harika olduğunu düşünüyorum."

O da gülümsemedi. Sesi sıcaktı, ağır bir şekilde, "Bir şey değil. Uyu artık, Luna."

Bir an için ona baktım, o da ne yapacağımı bilemediğim yüzü ve sesiyle bana baktı ve "Uyu artık Ripley," dedim.

Bölüm 22

Çoğunlukla telefonumun alarmı kulağımın dibinde çaldığı için uyandım ama omuzlarıma ve omurgama vuran boynumdaki kasılmanın da yardımı oldu.

"Oww." Elimle cep telefonumu ararken inledim, hemen bulamayınca bir gözümü açmak için kendimi zorladım.

Ve gözümü açtıktan bir saniye sonra nerede olduğumu fark ettim.

Kanepede. Bir gece önce uyuyakaldığım yerde. Ya da aslında dört saat önce.

Elim göğsümün altına sıkışmış telefonumu buldu ve onu dışarı çıkardım, susması için kas hafızamla parmağımı ekrana vurdum, tam o sırada çevresel görüşümün dışında bir şey hareket etti. Bir şey...

Parmaklardı. Uzun, kalın parmaklar. Tanıdığım tek bir kişinin yüzük ve serçe parmağında M ve C harfleri vardı.

O parmaklar Ripley'e aitti.

Ben kanepede yan yatarken Rip'in parmakları yüzümün hemen yanında hareket etti.

Geceyi benimle geçirdi. Kanepede, tam yanımda uyumuştı. Başımın altındaki yastık hareket ettiğinde bunu daha yeni düşünmüştüm.

Başımın altındaki yastık mı hareket etti?

"Çok yoruldum," dedi Rip'in sesi - her zamankinden daha derin, daha boğuk bir ses. -Altımdaki "yastık" biraz daha kıpırdarken, sanki... geriliyor gibiydi?

Başımı onun kalçasına koymuştum, değil mi?

"İyi misin?" diye homurdandı o inanılmaz ses.

Başımı salladım, hâlâ düşüncelerimi toparlamaya çalışıyordum. Nasıl orada olduğunu.

Başımı onun kucağına nasıl koyduğumu. Çoğunlukla *nasıl orada olduğunu*.

Yasadışı olabilecek boğuk bir ses çıkardı. "Saat kaç?"

Fark ettiğim şey yüzünden şişmiş olması muhtemel tek açık gözümle telefonuma baktım. "Altı."

Yastık olarak kullandığım adam homurdandı.

Kulağımı altımdaki bacağa bastırmak için başıımı hareket ettirdim. Ayağa kalkmam gerekiyordu. Yaptığı her şey için ona teşekkür etmem gerekiyordu. Ve sırf bu yüzden kalkmam gerekiyordu.

Ama ben bunların hiçbirini yapmadım.

Yaptığım şey, sol elimin parmak uçlarını onun kalçasının altına kaydırmaktı, sanki uykuya geri dönmek için yerleşiyormuşum gibi. Sanki o gerçekten benim yastığımmış gibi. Ya da ona dokunmaya hakkım varmış gibi.

"Ben de kalkmak istemiyorum," diye esnedi Rip, yüzümün yanındaki parmakları havaya kalktı... ve omzuma inip onu kavradı.

O bir şey söylemedi, ben de söylemedim. Nefes alışımı bile duyamıyordum. Ama sadece bir dakikalığına orada uzandım ve yapmam gereken her şeyi düşündüm, kalkıp *onu bırakmakla* başladım. Ama tüm bunlar yerine, zihnim daha *sonra* dedi.

Omzumdaki el, gözlerimin daha da açılmasına neden olan hafif bir sıkışma yaptı. "Bugün izinlisin bebeğim. Birkaç saatliğine dükkâna gitmem gerekiyor ama sonra geri gelip sana yardım edeceğim."

Gözlerimi açtım ve doğruca kırık televizyonuma baktım. Benim güzel, güzel televizyonuma. Tamam, yapmam gereken şeye odaklanma zamanı gelmişti. Ama yine de hemen hareket etmedim. "Ben de işe gitmeliyim. Şu anda bütün bir gün izin almayı göze alamam ama yine de teşekkür ederim."

Bir kez daha esnedi. "Ev sahiplerinin sigortası olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Biliyorum, ama içimde her şeyi karşılamayacaklarına dair bir his var ve bana bir çek kesmelerinin ne kadar süreceğini bilmiyorum," diye açıkladım. "Önümüzdeki on yıl boyunca her şeyi krediyle satın alarak borçlanmak istemiyorum..." Ve granit tezgahım için biriktirdiğim paranın da gittiğini fark ettim. Oh neyse, sanırım. Hiçbir yere gitmiyorlardı ve benimkiler hala işlerini yapıyorlardı ve yapmaya devam edeceklerdi.

Rip bir kez daha esnedi.

"Artı, dün yapmadığım şeyleri geride bıraktım ve Jason beni hiç aramadı, bu yüzden ne yapıp yapmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Geri kalan şeylerle ben ilgilenebilirim-" Asla "-işten sonra ve hafta sonu. Ben hallederim."

Sessizlik oldu ve altımdaki kas sertleşti. Omzumdaki el onu bir kez daha sıktı, tıpkı bir öncekinde olduğu gibi nazikçe. Ve Lucas Ripley elini kolumun üstünden yanağımı sıyırmak için hareket ettirdi... ve

O sert parmaklar orada kalırken nefesimi tuttum. "Pekala o zaman, işe koyulalım."

Her nasılsa, kalçasına yorgun bir gülümseme yerleştirmeyi başarmıştım; onunla tanışmak çok güzeldi ve ne yazık ki gelecekte böyle bir şey olmadığı sürece bir daha asla karşılaşmayacaktık, ama umarım böyle olmazdı

-Sonra altımdaki yastığı ittim ve doğruldum. Rip kanepemde olabildiğince rahat bir oturma pozisyonunda yayılmıştı ve olabildiğince kanepenin içinde erimişti. Kanepeyi rahat olduğu için almıştım, güzel olması için değil ve o kanepedeyken... bana kalırsa gördüğüm en güzel kanepeydi.

Bir kolu kolçağın üzerine yayılmış olan gömleği vücudunun üst kısmına tamamen yapışmış, geniş kaburgaları boyunca kırışmış ve dalgalanmıştı. Kot pantolonu kalçalarına dar geliyordu... ve ağ kısmından V şeklinde açılarak altındaki siyah kumaştan sadece küçük bir üçgeni gösteriyordu. O sert, yakışıklı yüzün her yerinde "uykulu" yazıyordu.

Hiç bu kadar iyi görüldüğünü sanmıyorum. Bu özlem duygusu sadece...

Sheesh. Nasıl oluyordu da her zaman bu kadar iyi görünüyordu? Ben yapmadım.

Cehennem gibi görüldüğümü bilmek için aynaya ihtiyacım vardı. Son yirmi altı yıldır aynada kendime bakıyordum. Gözlerimin şiş olduğunu, yüzümün şiştiğini, ağzımın şiştiğini biliyordum. Uyumadan önce saçlarımı başımın altına sıkıştırmamıştım, bu yüzden hepsi rastgele yönlerde doğru uzanıyor olmalıydı.

Oh iyi.

Elimi ağzıma götürüp esnemedi önce ona gülümsedim. "Senin bedeninde giyecek bir şeyim yok," dedim işim bittiğinde ona olabildiğince parlak bir şekilde.

Göz kırpması öncekinden daha da tembelceydi. "Kamyonumda bir gömlek var. Tek ihtiyacım olan bu."

Esnemek için ellerimi başımın üzerine kaldırdım ve esnedim, "Şampuanım çok meyveli değil, sabun da öyle, eğer duş almak istersen."

O deniz mavisini gözler bir an için aşağıya kayd, sonra tekrar yüzüne geldi ve bana kıyafetlerimle uyuduğumu ve pijama giyme zahmetine bile girmediyimi hatırlattı.

"Unuttuysan söyleyeyim, banyo koridorun sonunda, sağda, benim odamda. Oradaki küçük dolapta havlular var," dedim bir esnemeyle daha kollarımı indirirken. "İstersen gömleğini kamyonetinden çıkarabilirim."

Bugün zor geçecekti. Kolayca on saat daha uyumam gerekiyordu. Belki öğle arasında kestirebilirim.

Rip başını sallayarak siyah çoraplarıyla kaplı ayağa kalkmadan önce bir dakika boyunca beni dikkatle izledi.

"Bir şeye ihtiyacın olursa seslen," dedim ona, hâlâ gülümseyerek, çünkü neden olmasın? Belki pek çok şey berbattı ama o buradaydı ve yapmak zorunda olmadığı bir şeyi yapıyordu.

İyilik konusunu bir süredir açmamıştı ama bu konudaki hislerini unuttuğunu düşünerek nefesimi tutmuyordum. Belki hâlâ bana bir şey borçlu olduğunu düşünüyordu ama umarım borçlu olmadığını biliyordur. Bir kez olsun ona hatırlatmak istemedim.

Bana uzun uzun baktı, hatta dönüp odama doğru gitmeden önce bakışlarını çoraplarımın üzerinde gezdirdi. Orada otururken derin bir nefes aldım, parmaklarımla yanaklarıma hafifçe vurdum ve ayağa kalktım. Anahtarlarını bulmam uzun sürmedi ve aynı şeyi arka koltuğundaki tişörte de yaptım. Sonra Rip'in gittiği yöne doğru ilerledim ve dün yatağın üzerine koyduğum yığından birkaç kıyafet almak için yatak odama yöneldim. Bir gece önce o kadar çok eşyayı atmıştık ki, açıkçası geriye ne kaldığından emin değildim. Çok yakından bakmak ya da üzerinde çok fazla düşünmek istememiştim.

Ama işler her zaman daha kötü olabilirdi.

Banyoma açılan kapıya baktım ve sadece bir saniyeliğine diğer taraftaki çıplak adamı hayal ettim. Sonra iç çektim.

* * *

Saatler sonra öğle yemeği molamda, CCC'nin ikinci katındaki merdivenlerden yukarı çıktığımda, iki adamın yüzlerinde komik ifadelerle dinlenme odasından çıktığını gördüm.

"Tuhaf," diye mırıldandı ikisinden daha uzun olanı.

"Ben olsam oraya girmezdim," dedi kısa boylu olan fısıltıyla. Kaşlarını çatıttım.

"Kavga ediyorlar," diye açıkladı uzun boylu olan, hâlâ fısıldayarak. Eh, bu sadece bir zaman meselesiydi.

Diğeri yanımdan geçerken kaşlarını kaldırdı, ben ilerlemeye devam ederken merdivenlerden inerek gözden kayboldu. Onlardan birini kapmayı planlamıştım.

Acil durumlar için aldığım ve dondurucuda bıraktığım dondurulmuş yemekler, çünkü hala kendi öğle yemeğimi hazırlayamamıştım ve Rip eve gitmemiştir, bu yüzden sihirli bir şekilde bir şeylerin ortaya çıkmasını bekleyemezdim.

Tartışmayı duymadan önce dinlenme odasına bir adım bile atmama gerek kalmadı.

"Bu tam bir saçmalık."

"Gerçekten değil."

"Hayır, gerçekten öyle. Bensiz bu kararı vermeye hakkın yoktu."

"Bu kararı sensiz vermek için her türlü hakka sahiptim. Acele etmene gerek yoktu-"

"Bir cevaba ihtiyaçları vardı ve ben de onlara bir cevap verdim. Seni defalarca aradım ama cevap vermedin."

"Meşguldüm."

"Bir duraklama oldu. Yani senden hiçbir şey söylemeden izin aldığını gördüm."

Olamaz. Benim hatam mıydı?

"Buraya herkesten önce geliyorum ve herkesten daha geç kalıyorum. Eğer izin almam gerekirse, bu sorun olmaz." Bir duraksama oldu ve sonra, "Ben çocuk değilim ve sen de benim patronum değilsin. Bana ne zaman izin alıp ne zaman alamayacağımı söyleyemezsin."

Bay Cooper hemen cevap vermedi ve ben de orada, dinlenme odasının kapısının hemen dışında durup onları dinledim ve sözlerini kesip kesmemem gerektiğini düşündüm. Tartışmaları beni deli ediyordu. Gerçekten de öyle.

"Denemiyorum-"

"Evet, öyleydin."

"Beni biraz rahat bırak. Bu işte beraberiz. Başının belaya girmesini istemiyorum."

"Sence başımı belaya sokacak bir şey mi yapıyorum?"

"Bilmiyorum, Ripley. Bilmiyorum! Bana hiçbir şey söylemiyorsun!" "Söylemem mi gerekiyor?"

"Neden deniyorsun-"

Tamam. Pekâlâ. İç çekerek yürümeye devam ettim ama dinlenme odasına dalmak yerine ofisin kapısına kadar geldim ve kendimi durduramadan kapıyı çaldım. Tam olarak ne halt edeceğimi bilmiyordum ama durmalarını istediğimi biliyordum ve bu tavukların geri kalanı asla yapmadığı için bu bana bağlıydı.

Kapıyı çaldıktan bir milisaniye sonra sesler tamamen kesildi.

"Bay Cooper, ben Luna. Rip'i gördünüz mü?" Bu kadar kötü bir yalancı olduğum için gözlerimi devirerek seslendim.

Bay Cooper bir saniye sonra, "Elbette Luna, içeri gel," diye seslendi.

Birbirlerine nasıl baktıklarını merak ediyordum. Ya da rahatsızlık verdiğim için bana. Ama ikisine de iyilik yapıyordum. Sadece bunu bilmiyorlardı.

Fikirlerini değiştirmelerini beklemedim, kapının tokmağını çevirip kafamı içeri uzattım ve Rip'i görür görmez yüzüme şaşkın bir ifade yerleştirdim. Tam kapının yanında duruyordu, o kocaman kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Ona pek de parlak olmayan bir gülümseme verdim -bunun için çok yorgundum- ama geçiştirmek için yeterince iyiydi.

İşyerinde olanları hâlâ kimseye anlatmamıştım ve Bay Cooper dün iş gelmememin tuhaf olduğunu düşündüyse de kontrol etmek için arama zahmetine girmemişti. O anda anladım ki Rip ona benimle ilgili ayrı bir şey söylemiş ama nedense nerede olacağını söylememişti. Açıkçası ona söyleyecektim ama günüm yeterince zor geçiyordu. Bu kadar kısa sürede tekrar ağlamak istemiyordum.

"Öğle yemeğine gitmek ister misin diye sormak için seni arıyordum," dedim hızlıca, bakışlarımı Rip'e dikerek. "Dün için sana borçluyum."

Bay Cooper'ın önce Ripley'e, sonra da bana attığı şaşkın bakışları kaçırmadım. Ayrıca sorum üzerine Rip'in vücudunun nasıl gerildiğini de kaçırmadım.

Hayır diyecekti, bunu biliyordum ve benim için sorun olmayacaktı. Bir şey söylememin tek nedeni bu işi bitirmekti.

"Ne olmuş yani?" Ona olabildiğince büyük bir gülümseme daha vererek sordum, gözlerimle ona hayır demesinin sorun olmadığını anlatmaya çalıştım.

Ama o bunu yapmadı.

"Pekâlâ." Kollarını kavuşturdu ve yanlarına bıraktı. "Ama ödeme yapmayacaksın."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve göz kırptım. Tamam o zaman. Tamam o zaman. "O zaman bana yardım ettiğin için sana borcumu ödeyemem, değil mi patron?" Ona tatlı tatlı sordum.

Bay Cooper'ın kafası benden Rip'e ve tekrar bana döndü ve onu karanlıkta bıraktığım için kendimi kötü hissettim.

Fırsat bulur bulmaz ona söyleyecektim.

"Bir bok için bana geri ödeme yapmana gerek yok." Bir adım öne çıktı. "Ben hallederim. Hadi gidelim."

Yüzümdeki o sinir bozucu tatlı gülümsemeyi koruyarak onun bana yaklaşmasını izledim. "Ama gerçekten, ödememe izin vermelisin."

"Gerçekten, yapmamalıyım," diye alaycı bir şekilde cevap verdi, yanımdan geçerken omzunu benimkine sürttü.

Şimdi de şaka mı yapıyordu? Tamam. Pekala.

Burnumdan nefes alarak bakışlarımı Bay Cooper'a çevirdim, doğru şeyi yapıp yapmayacağımdan emin değildim. Ama sadakatimi hak eden biri varsa onun da Bay Cooper olduğunu biliyordum. Ona diğer şeyleri söylememiş olmam yeterince kötüydü.

"Bizimle yemeğe gelmek ister misin?" Ona sordum, bilerek iş ortağına sırtımı döndüm, böylece eğer bir tane yapıyorsa yüzünü görmeyecektim.

Ama tabii ki öyleydi.

Bu soru Bay Cooper'ı şaşırtmış olmalıydı çünkü bir an öylece durdu. Bana dönmeden önce bakışlarını bir saniyeliğine Rip'e kaydırması gözümünden kaçmadı. "Teşekkürler Luna, ama ben çoktan öğle yemeğimi yedim" derken tamamen sahte olmayan bir gülümseme takındı.

Yine de gitmek istemiş miydi?

Ashton'ın ilk gününde yemeğe gittiğimizde ikisi gayet iyi anlaşmışlardı. Bir yanım yeni adamın önünde en iyi davranışlarını sergilediklerini düşünüyordu. Birbirleriyle bir kez bile doğrudan konuşmamışlar, hatta göz teması bile kurmamışlardı ama iyi gitmişti. Tüm bu süre boyunca onları bir şahin gibi izlemiş, bir şeyler olmasını beklemiştim ama hiçbir şey olmamıştı.

Bir süredir hiçbir şey yoktu.

"Bir dahaki sefere o zaman?" Ona daha öncekilerden daha dürüst olduğunu hissettiren bir gülümseme vererek sordum. Ona gerçekten gerçeği söylemem gerekiyordu.

Bay Cooper başını salladı, yüz ifadesi oldukça meraklıydı ama... tamam. Parlak, ama iyi.

Sonunda Rip'e dönüp baktım, yüzümdeki ifadeyi korudum, böylece öyle olsa bile onu kandırmaya çalıştığımı düşünmeyeceğini umuyordum. "Hazır mısın?"

Gözleri benimkilerin üzerinde gezindi, içlerinde aşına olmadığım bir şey vardı ama sonunda başını salladı.

Bay Cooper'a bir el sallayarak kapıdan çıktım ve merdivenlerden aşağı indim, Rip de arkamdan geliyordu. Gitmeye hazır olmadığımı fark edene kadar aşağıya inmiştik ve omzumun üzerinden baktığımda onu bir adım ötemde buldum. "Çantamı almam için bana bir saniye ver, tamam mı?"

O mavi-yeşil gözler bana doğru kaydı. "Paraya ihtiyacın yok."

Ağzımı açtım ama sözümü kesti.

"Paraya ihtiyacın yok. Gidelim," diye ısrar etti.

Ağzımı tekrar açtım ama o da aynı şeyi yaptı ve bana bıkkın bir ifade verdi.

"Bana borcunu başka bir şekilde ödeyebilirsin, tamam mı?"

"Sizi başkasının yemeğini ödeyesiniz diye davet etmedim."

Bana baktı.

"Sen yeterince şey yaptın. Senden faydalanmak istemiyorum," dedim son zamanlarda yüzüncü kez, bunu anlayacağını bilerek.

O gözler bana odaklandı ve kulaklarıma gitmelerini izledim. Yatak odamın harabesinde bulduğum ilk seti takmıştım: sahte altın oyuncak ayılar. "Benden faydalandığını hissedersen sana söylerim. Ama hadi gidelim, acıktım. Bu sabahki kolaçiler beni bitirdi."

Oh, adamım. Bu işin peşini bırakmayacaktı. "Tamam. Ama en azından yemeğimin parasını ödeyeceğim." Gözlerimi kıstım. "Bir şekilde."

Kabul etmedi ama başını sallamadan önce bana bir kez daha yan gözle baktı. "Hadi ama."

Ripley ile yemeğe çıkacaktım.

Kendime bunun içimden geçen bir heyecan ya da çılgınca bir beklenti olmadığını söyleyecektim. Sadece iki iş arkadaşının dışarıda yemek yemesi. Önemli bir şey değildi. Bunu ilk kez yapmıyorduk bile.

Kapıdan çıkarken kimsenin Rip ve bana bakmadığını fark ettim. Kapıdan daha yeni çıkmıştık ki o uzun bacakları onu bana doğru çekti ve yan yana kamyonetine doğru yürüdük. O sabah bizi işe götürmek için ısrar etmiş, hatta aklıma bir şey gelmesin diye anahtarlarımı cebine sokmuştu. Yemin ederim artık bu adamın kim olduğunu bilmiyordum. Kilitlere basıp yolcu tarafındaki kapıyı açtıktan sonra sürücü tarafına geçip aynısını yaparken ikimiz de bir şey söylemedik. Ben kemerimi bağlarken o da içeri girdi. Kısa sürede yola çıktık.

Birlikte yemeğe çıkmak.

"Ne yemek istersin patron?"

"İş yerinde olmadığımız zamanlarda bana öyle seslenme," dedi, sesi yumuşaktı, kaba ya da onun gibi bir şey değildi. Sadece... bana öyle demememi söyledi.

Bazı nedenlerden dolayı.

Yüzümü buruşturdum. "Tamam... O zaman işte olmadığımız zamanlarda sana nasıl hitap edebilirim?"

Homurdanarak cevap verdi ama "Barbekü hakkında ne düşünüyorsun?" diye sorarken bana bakmadı.

"Sanırım yarım kilo göğüs eti yiyebilirim," dedim ona, onun yerine sinir bozucu ama çok da sinir bozucu olmayan başka ne diyebileceğimi düşünürken.

Yanağı seğirdi ve ben bunu bir gülümseme olarak kabul ettim. "Sigortandan bir haber var mı?"

Ah. "Evet, onlarla daha önce konuştum. Bir eksper gönderiyorlar ve onlara bazı evraklar göndermem gerekiyor, bu yüzden bahse girerim bir çek aldığımda elli yaşında olacağım."

Parmakları yeniden direksiyona uzandı ve başı yana doğru eğildi.

"Sorun değil. Ben hallederim. Kapımı beni idare edecek kadar tamir ettin ve içeri giren insanlar geri dönecek değiller ya. Zaten iyi olan her şeyi aldılar," diyerek şaka yapmaya çalıştım ama aslında şakadan başka her şeye benziyordu.

Her şey yolundaydı. İşler sadece... şeylerdi. Her şey değillerdi. Onlarsız da yaşayabilirdim. Daha önce daha azıyla hayatta kalmıştım. Ama... "Luna..."

"Ben iyiyim. Geri geleceklerinden ya da aynı şeyin olacağından endişelenmenin aptalca olduğunu biliyorum."

"Bu aptalca değil."

Öyleydi ve ikimiz de bunu biliyorduk.

"Kendini güvende hissetmiyorsun. Bunda aptalca bir şey yok," diye karşı koyamadığım o ses tonuyla anlatmaya çalıştı Rip. "Bir alarm almayı düşündün mü?"

"Bunu *düşündüm*," dedim ona. "Ama bir keresinde evime gelen şirket, karşılayabileceğimden çok daha fazlaydı. Ekipman için üç yüz dolar peşinat istiyorlardı. Bu, mutfak tezgahım için istediğim süslü fayansın maliyeti."

Parmakları direksiyon simidinde esnedi ve onlara dokundu. "Tanıdığım biri var. Onu bir arayayım, bakalım ne diyecek."

Gözlerimi ondan alamadım. "Bunu yapmak zorunda değilsin, Rip." Çünkü yapmadı.

"Onunla konuştuktan sonra sana geri döneceğim." Tabii ki beni görmezden gelecekti.

Eğer ısrar edecekse bu konuda bir şey yapamazdım. Param yetmiyorsa anlayış göstermek zorundaydı. Polisler civarda birkaç hırsızlık olayı olduğunu söylemişti.

Yani, normal olması gerekiyordu. Evinize hırsız girmesi duyulmamış bir şey değildi. Komşularımın hiçbirinden hırsızlık olaylarını duyduklarına dair tek bir şey duymamış olsam bile.

"Teklifin için teşekkürler," dedim ona. "Sen-"

O yakışıklı yüz bana döndü ve başını sallayarak gözlerini devirdi. "Her şey için bana teşekkür etmeyi bırak."

Gözlerimi ona doğru yuvarladığımı izlediğinden emin oldum. "Tamam, ama yine de teşekkürler."

Tekrar başını salladı ve ön camdan dışarı bakmaya başladı. "Bana teşekkür etmene gerek yok."

"Benim için yaptığın her şeyi senin de yapmana gerek yok ama-"

"Dur," diye homurdandı.

Bana bakıyor olsaydı gözlerimi kaçırdım. "Minnettarım, tamam mı? Çok nazik davranıyorsun ve bunu yapmak zorunda değilsin. Sadece minnettar olduğumu bilmeni istiyorum, o yüzden sineye çek."

Dur işaretine geldiğimizde o mavi-yeşil gözleriyle bana baktı ve yumuşakça değil ama kabaca da değil, sadece... farklı bir şekilde, "İstiyorum, tamam mı?" dedi.

Ağzımı açtığım gibi hemen kapattım. O mu istedi?

Lucas Ripley bana iyi davranmak mı istedi? İlk düşüncem şuydu: Neden?

İkincisi ise şuydu: Ben kim oluyordum da ona hayır diyebiliyordum?

Hayır efendim, lütfen bir pislik olun ve beni umursamayın. O kadar aptal değildim.

* * *

Kurutucudan çıkardığım kıyafetleri katlamayı henüz bitirmiştım ki ön kapım çalındı.

Telefonuma baktım ve hiçbir aramayı ya da mesajı kaçırmadığımı fark ettim. Tanıdığım hiç kimse gelmiyordu; aksi takdirde mesaj atarlardı. En büyük mutfak bıçağımı aldım, çünkü neyse ki onlar pisliklerden kurtulmuştu ve ön kapıya doğru yöneldim.

Ama gözetleme deliğine geldiğimde bir adım geri attım.

Sonra tekrar bakmak için bir adım daha attım. Kişi hâlâ aynıydı ve diğer taraftaki yüz de sihirli bir şekilde değişmemişti.

Kilidi çevirip kapıyı açtığımda, verandamda duran bir spor çantası ve orada duran geniş omuzlu ve geniş göğüslü uzun boylu bir adam bulduğumda düşünemedim bile.

Bana tek kelime etme fırsatı bile vermedi. "Beni içeri alacak mısınız?"

Evet. "Hayır," dedim sırtarak, onu içeri almak için yana doğru hareket ederken bile.

Gizlice geçmeye de çalışmadı; geçerken tüm yan tarafı önüme değdi.

Kapıyı kapatıp kilitlerken "Yemeğini yedin mi?" diye sordu.

"Evet, öyle mi?"

Yani, beni iki saat önce bırakmıştı. İkimiz de geç saatlere kadar çalışmıştık ve hazır olduğumda beni eve götürmeyi teklif etmişti. Saat yediden hemen önce odama gelip günün bitip bitmediğini soran oydu ve ben de bitirdim. Ya da en azından buna oldukça yaklaştım.

"Hayır," diye cevap verdi adam, çantayı merdivenlerin dibine bırakarak.

Gözlerim çantaya odaklandı, gece saat dokuzda evimde ne işi olduğunu *bununla birleştirdim*.

Geceyi burada geçirecekti.

"Sana bir şey sipariş etmemi ister misin? Pho sipariş etmiştim ama hepsini yedim, özür dilerim," diye özür diledim, hâlâ üzerinde kilometreler olan lacivert çantaya bakıyordum.

"Hayır," dedi, eğilip fermuarını açtı ve bana öğle yemeğini getirdiği kabın aynısını çıkardı. Ama sonra tıpkı onun gibi üç tane daha çıkardı ve doğrulurken onları elinde dikkatlice istifledi. "Yemek getirdim. Kalanları buzdolabına koyacağım, tamam mı?"

"Tamam," diye mırıldandım.

Mutfağa giden koridorda kaybolmadan önce gözleri bir saniyeliğine benimkileri yakaladı.

Tıpkı Lenny geldiğinde yaptığı gibi. Ya da Bay Cooper veya Lydia geldiğinde. Ya da kız kardeşlerim buradayken.

Sanki normalmiş gibi.

Ve bana yemek getirmişti. Tekrar.

Dostum, kendime izin versem bu adama aşık olabilirim. Gerçekten, gerçekten aşık olabilirdim. Ama sadece aptallar patronlarına aşık olurlar - *kız arkadaş ya da ilişki yaşamayan* patronlara.

Sahip olamayacağım şeylerin hayalini kurmanın bir faydası yoktu. Ona aşık olabileceğimi düşünmenin bir faydası yoktu, her ne kadar içimdeki küçük bir parça zaten aşık olduğumu sessizce fısıldasa da. Bu kesindi. Bu düşünceyle koridorda bağırdım, "Rip! Ben duşa giriyorum ama sen evindeymiş gibi davran!"

"Kay," diye seslendi aynı yüksek sesle, mutfakta her ne yapıyorsa onu yapıyordu. Yemek mi yiyordu?

Olduğum yerde durdum. "Yemek yerken arkadaş ister misin?" diye bağırdım. "Böyle iyiyim," diye cevap verdi.

Tamam.

Akşam yemeğimi beklerken düzenlediğim kıyafetlerimi alarak yatak odama yöneldim ve Lily'nin bana aldığı pembe kalpli lacivert bir şort ve atlet pijama takımını çıkardım.

Ne kadar yorgun olduğumu görmezden gelmek için elimden geleni yaparken duş almam ve giyinmem uzun sürmedi. Son üç günde belki beş saat uyumuştum ve bunu hissediyordum. Dürüst olmak gerekirse, tek yapmak istediğim yüzüstü yatağıma düşmektir. Birinin geri gelmeye karar verebileceği gibi küçük bir olasılığı bile umursamayacak kadar uykuluydum.

Ve... Rip buradaydı.

Dişlerimi bile fırçaladım, sonra yüzümü nemlendirdim ve gözlerimin altındaki halkalara bir iç çektim. Gerçekten biraz uyumam gerekiyordu. Ve şu jel göz maskelerinden birini kullanmanın da zararı olmazdı. En azından stres yüzünden saçlarım dökülmemişti.

Tekrar iç çekerek banyonun kapısını açtım ve durdum.

Olduğum yerde durdum ve yatağımın kenarında oturan adama baktım.

Yatağımda oturan adam çoraplarını çıkararak bana pembe tabanlarının güzel bir görüntüsünü verdi.

Kapıyı açar açmaz başını kaldıran ve neredeyse benimki kadar yorgun bir gülümsemeyle bana bakan adam.

"Gecenin bir yarısı acıkırsan buzdolabına yiyecek bıraktım," dedi bana sessizce, çoraplarını katlayıp iş botlarının üstüne bırakırken. "Yine de markete gitmen gerek. Orada hiçbir şey yok."

"Biliyorum, ama teşekkür ederim," dedim ona, orada dururken. "Bu hafta sonu gitmek için zaman yaratacağım." Durakladım. "Her şeyi kendin mi pişirdin?"

"Evet" diye cevap verirken gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı.

Acaba annesi mi öğretmişti yoksa o gittikten sonra mı öğrenmek zorunda kalmıştı?

"Duş almak ister misin?" Odaklanmak için bunu seçerek sordum. Başını salladı. "Buraya gelmeden önce yaptım."

Pekala.

"Bir geceyi daha senin kanepende geçiremem," dedi, hâlâ ne yapacağımı bilemediğim o sakın, sessiz sesiyle konuşarak.

Oh.

Bunu düşündüm. "Lily'nin yatağı çok küçük, sadece bir divan, diğer kız kardeşlerim de onlarınkini aldı."

Oh.

Oh.

Yatağıma bakmama gerek kalmadan, kral boy olmasa da kraliçe yatak olduğunu anladım. Ve evdeki en büyük yataktı.

"Yatağımda uyuyabilirsin. Yatakta bazı yırtıklar var ama onları çarşafarla kapattım. Yine de dün gecedен daha iyi olur," diye teklif ettim ve ona gülümsedim. "Ben kanepede uyurum."

...kendi başıma.

Ön ve arka kapılara daha yakın.

Böyle bir şey olmayacaktı.

"Ya da Lily'nin odasında," diye atıldım.

Rip ayağa kalktı, uzun boyluydu, çok uzun boyluydu ve onunla göz teması kurabilmek için çenemi biraz geriye eğmek zorunda kaldım. Kaslı kollarını başının üzerine doğru uzattı ve esnedi, "Senin de iyi bir dinlenmeye ihtiyacın var gibi görünüyor bebeğim."

Yaptım. Gerçekten yaptım.

Ayrıca o b-kelimesinin tekrar kullanılmasını da görmezden gelmem gerekiyordu.

Ve korkaklığı bırakıp istediğim yerde uyumalıyım.

"Hiçbir şey olmayacak, bunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu dikkatli sesiyle ve ona odaklanmamı sağladı.

Başımı salladım.

Nefesi derin ama doğrudu ve "Neden sen de burada uyumuyorsun?" diye sorarken bana bakıyordu.

Sen de mi? Aynı
yatakta mı? Yani...

Kendimi durduramadan ya da neye atladığımı bile fark edemedim
"Tamam" dedim.

Ne halt ediyordum ben?

Kendimi durduramadan Rip, "O zaman yatağa gidelim."
dedi. Aynen böyle.

Pekala. Lanet olsun.

O kadar gergindim ki, duvara gidip ışıkları kapatırken nefesimi tuttum
ve evime giren bu pisliklerden kurtulan lambaya doğru körlemesine
ilerledim. Lamba odayı yeterince aydınlattı ve bana Rip'in yatağın diğer
tarafında olduğunu gösterdi - uyumadığım tarafta

-Beyaz örtüyü dünyanın en doğal şeyiymiş gibi geri çekmeye başladı bile.

Diledim.

Ya da en azından kalp ağrısı isteseydim isterdim.

"Bu iyi bir fikir mi?" Sormadan edemedim. Patronumla aynı yatakta
uyumak sanki olmaması gereken bir şeymiş gibi görünüyordu. En azından
bana. En azından o patron Rip iken.

"Neden olmasın ki?" diye sordu hemen ardından, daha önce serdiğim
çarşafların altına girmeden önce.

Huh.

Bunu kötü bir fikir haline getirecek bir şey olmadığını düşünseydi...

Bunun yeni bir şey olduğunu görmezden gelebilirdim. Kalbimin onun
yanında uyuma fikriyle biraz daha hızlı attığını. Bunun kesinlikle platonik
olmaması için hiçbir neden yoktu.

Örtüleri geri çektim ve ben de içeri girdim. Lambayı kapatarak yorganın
içine girdim ve yanımdaki yatağın hareket ettiğini hissettim, Rip'in de
kendini ayarladığını söyledim.

Yüzümü onun olduğu yere dönmek için yan döndüm ve ellerimi
yanağımın altına soktum.

"Luna?"

Denemeden gözlerimi kapattım. "Hmm?" "İyi
misin?"

"Hı hı, sen?"

"Evet."

Esnedim. "Geldiğin için teşekkürler. Çok fazla hareket edersem beni dürt, tamam mı?"

Onun kıs kıs güldüğünü duyduğum anda gözlerim fal taşı gibi açıldı. Çok yorgundum ama yine de güldüm.

Başka bir şey söylediğinden oldukça emindim ama hiç enerjim yoktu, Rip'in benimle aynı yatakta olmasını ya da ona beni dürtmesini söylememi düşünecek gücü kendimde bulamadım bile. Anında uykuya daldım.

Ve rüyalarımın da anında başladığından emindim.

Belki de soyulmanın stresiydi. Belki de Thea için duyduğum endişe ve öfkeydi... Belki de babamla konuşmanın bende yarattığı öfkeydi. Ya da Kyra'ya olan kızgınlığım.

Ama içinde babamın olduğu bir rüyaya daldım. Tekrar.

Bir parçam bunun gerçek olmadığını, gerçekten yaşanmadığını biliyordu ama tüm bunlara rağmen yaşadığım panik gerçektir. Hepimiz yatak odamda oturmuş ev ödevlerimizi yaparken Kyra'nın acıktığını söylemesiyle başladığı için çok gerçektir. Evin arka tarafından mutfığa doğru ilerledim ve dolabımın alçıpanında açtığım gizli delikten iki kutu makarna ve peynir aldım. Oturma odasından babamla kızların annesinin tartıştığını duyabiliyordum ve acele etmeye çalıştım - bir şekilde suyu daha hızlı kaynatmaya ve böylece odama geri dönmeye çalıştım - ama olmamıştı.

Oturma odasında bir şey kırıldı ve *acele etmem gerektiğini* düşündüm.

Ama yeterince hızlı değildim. "*Ne yapıyorsun lan sen?*" dediğinde orada dikiliyordum.

Gerildim. Titredim. Kusmak istedim.

Ne ile karşılık verdiğimi bilmiyorum ama olacaklardan önce olacakların farkındaydım. Uyanmaya çalıştım. Daha önce uyanmak için kendimi zorlamaya çalıştım... daha önce... ama yapamadım ve metal ilk önce boynumun tabanına çarptığında her zamanki gibi soğuktu ve-

Karanlık odamda nefes nefese uyandım. Tüm vücudum gergin bir şekilde sırtüstü yatarken uyandım. Kollarımın her yerinde tüylerim diken diken uyandım ve ellerim anında yüzümü ovmaya gitti.

Sadece bir rüyaydı.

Öyle olduğunu biliyordum. İyiydim. Güvendeydim.

Rip'in sesi beni sert bir "Luna?" sesiyle şimdiki zamana daha da geri çekmeden bir an önce karnıma ağır bir şey indi.

Saçmalık.

"İyiym," diye fısıldadım, sesimin titreyişindeki yalanı duyabiliyordum. Yuvarlandığını anladığımda şilte hareket etti.

"Kötü bir rüya mı gördün?"

Hava hâlâ çok karanlıktı, çok uzun süre uyumamış olmalıydık ama yine de onu uyandırdığım için kendimi suçlu hissettim. Sadece ben varken yeterince kötüydü. "Evet." Burnumdan bir nefes aldım ve yüzümü tekrar ovuşturdum, parmaklarım biraz titriyordu ama fazlasıyla yeterliydi. "Ben iyiym. Seni uyandırdığım için özür dilerim."

Üst kolumdaki sıcak nefes bana dönük olduğunu söylüyordu. "İçinde ne oldu?" diye sordu beklenmedik bir şekilde.

Ayrıntıları düşünerek nefesimi tuttum. Bu sadece kolumdaki tüylerin daha uzun süre diken diken olmasını sağladı.

"Sır saklamayı bilen tek kişi sen değilsin," diye gürledi sesi.

Dondum kaldım, karanlığa körlemesine bakıyordum. Ayrılmadan bir gün önce olanları kimseye anlatmamıştım. Lenny'ye bile. Bay Cooper'a bile. Hiç kimseye.

Rüyamdaki gibi kızlar için makarna yapmıyordum ama...

"Luna," dedi adımı dikkatle söyleyerek.

Burnumu çektim ve enseme ovmak için uzandım, o günden sonra asla aynı hissi vermeyen noktaya dokundum.

"Bebeğim, bağırdın," diye mırıldandı şeker gibi bir ses, parmakları olduğunu bildiğim şey koluma uzanmadan bir an önce, eli benimkini tutup bütünüyle yutana kadar aşağı doğru kayarak. "Bana ne olduğunu anlat. Bu gerçek değil. Gerçek olmadığını biliyorsun."

Burnumdan bir nefes aldım, enseme yine kaşınıyordu. "Gerçektir Rip," diye kokladım, titreyen parmaklarımı sıkıştığını hissettim.

"Biri bir şey yapsın mı?"

Parmaklarımı onun sert parmaklarına sürtmeye çalıştım.

"Biri sana zarar mı verdi?" diye tekrarlardı yanımdaki adam.

Yıllarca her gün. Acı fiziksel olmak zorunda değildi, ama bunu ona söylemedim. Sır saklayabileceğini söyledi ve ben de ona inandım. Ve belki de ona söylememeliydim, belki de kelimeleri yüksek sesle söylememeliydim ve onları sadece kendi kafamda yaşadıklarından daha gerçek hale getirmemeliydim ama...

Ama denemek zorundaydım.

Yıllardır Lily ve Kyra ile yapmaya çalıştığım şey bu değil miydi? Bir şeyler hakkında konuşmalarını sağlamaya çalıştım, böylece içlerine atıp patlamayacaklardı.

daha sonra baskı?

Bazen çok ikiyüzlü oluyordum.

"Rüyamda babamı gördüm..." Lanet olsun. Bunu nasıl açıklayabilirdim ki? "O her zaman bir pislikti. Her zaman, anlıyor musun? Sarhoş olduğunda ya da sinirlendiğinde ya da televizyon açıkken çok sesli nefes aldığım için ya da bir şeyler ters gittiğinde ve ben yakınlarda olduğumda..."

Benimkini saran parmakları bizi birbirimize bağlamak için hareket etti. Avuç içi sıcaktı, benimkinden çok daha sıcaktı, sanki bana güç veriyordu. Ya da güvence. Ya da başka bir şey. Çok hoş ve gerekli bir şey. Ve hiç de bana ait olmayan.

Ama ben devam ettim. "Beni ondan para çalarken yakaladı. Küçük kız kardeşim Kyra'nın ateşi vardı ve annesinden para istediğimde bana siktir olup gitmemi söyledi. Ona parayı sadece doktor parası için aldığımı söyledim ama beni dinlemedi. Ürününü çalmaya çalıştığımı falan düşündü, bilmiyorum bile... ama çok kızdı, her zamankinden çok daha fazla kızdı... ve her türlü şeyi söyledi ve odadan çıkmaya çalıştığım da beni saçımdan yakaladı ve o... o...."

Ensemdeki yumuşak nokta kaşınıyordu ama onunla uğraşmak için Rip'in elini bırakacak değildim. Bırakmayacaktım. Bırakmayacaktım.

"Kafama silah dayadı ve bir daha yaparsam beni öldüreceğini söyledi," diye fısıldadım, titrememi tutamıyordum... ve o adamın bana yaşattıklarına, bana yaptıklarına duyduğum öfke dilimini sıyırmaya çalışıyordum. "Bazen bununla ilgili rüyalar görüyorum ama çok nadir. Ama kafamın arkası kaşınmaya başlıyor ve sanki tekrar oraya dönmüşüm gibi hissediyorum..."

Aramızdaki sessizlik uzadıkça uzadı ve eğer son kısmı söylerken parmaklarının benimkilerde nasıl sarsıldığını görmeseydim, belki de uyuyakaldığını düşünebilirdim.

Ama sanırım ne diyeceğini bilemiyordu ve onu suçlayamazdım. Rollerimiz tersine dönseydi ben de ne diyeceğimi bilemezdim.

Ona söyleyebileceğimden bile emin değildim.

"O gün daha sonra büyükannemin evine gittim. Ona olanları anlattım, o da gitmemi söyledi. Bundan ilk kez bahsetmiyordu. Orada asla güvende olamayacağımı söyledi ve ben de elinden geldiğince kız kardeşlerime bakacağına dair söz vermesini istedim, o da bakacağını söyledi. Ben de ona... Onları alacağından emin olacağımı söyledim..." Elini sıktım. "Ondan sonra orada kalamazdım, Rip. Kalamazdım.

"Ertesi gün kızlar okuldayken -benim de okulda olmam gerekirken-polisleri aradım ve evimde uyuşturucu olduğunu söyledim. Nerede bulacaklarını ve orada nasıl çocuklar yaşadığını anlattım. Ve geldiler... Geldiler ve babamla annelerini tutukladılar. Bana beni öldüreceğini söyleyerek bağırdı... ve daha sonra gazeteden öğrendiğime göre kardeşini de tutuklamışlar." Küçüklüğümde beri babamın ne yaptığını biliyordum. Ona göre polisler hep onun peşindeydi. Bana binlerce kez çenemi kapalı tutmam gerektiğini söylemişlerdi.

Paylaşmadığım şey ise kız kardeşlerimi ayrılacağım konusunda nasıl uyardığımdı. Bir süreliğine büyükannemle yaşayacaklarını. Her şeyin nasıl çok daha iyi olacağını. Onlara benimle gelemedikleri için üzgün olduğumu söyledim ama sadece on yedi yaşındaydım.

Her ne sebeple olursa olsun onunla yaşamama izin vermeyi hiç teklif etmemişti, ama onlar için gönüllü olmuştu.

Ben de yaptım.

"Sana söylemek istemediğim şey buydu. Onu nasıl ispiyonladığımı. Benim yüzümden nasıl üç yıl hapse girdiğini. Çünkü yaptığım şey için kendimi kötü hissetmiyorum. Azıcık bile. Keşke daha uzun süre hapiste kalsaydı. Bu yüzden kız kardeşlerimi almaya gittim. Çünkü büyükannem onun çıkacağını öğrendiğinde aradı ve onun yanında güvende olmayacaklarını biliyordu, o bu kadar yakınken değil. Bu yüzden bir yolunu bulduk ve onları almaya gittim..."

Tekrar burnumu çektim, öfkenin beni körüklemesine, bana yaptığım ve asla geriye dönüp bakmayacağım şeyi hatırlatmasına izin verdim. "Kendi babamı ihbar ettiğim için vefasız ya da boktan biri olduğumu düşünüyorsan sorun değil, biliyorsun."

Parmakları tekrar benimkilere dolanırken sarsıldı ve nasıl cevap vereceğine dair hiçbir hazırlığım yoktu. Ses tonundaki güce, kendinden eminliğe. "Senin hakkında asla böyle düşünmem," dedi o inanılmaz boğuk sesiyle... bir şeyle doluydu. Emin olamadığım bir şey. "Sen doğru olanı yaptın. Yapabileceğin tek şeyi yaptın. Kötü hissetmeni gerektirecek hiçbir şey yok. Beni duyuyor musun?"

Onu duydum mu? Ciddi miydi? Sesimin ne kadar küçük çıktığını, kendimi ne kadar küçük hissettiğimi engelleyemiyordum. "Hâlâ arkadaşım olmak istiyor musun?"

"Tanrım," diye tısladı boğulur gibi bir ses çıkarmadan önce. "Lanet olsun, Luna."

Elimi tutan el ayrılmadan önce sözlerini düşünme fırsatım olmadı ve bildiğim sonraki şey, bir elin göğüs kafesimin arasına girdiği ve

diğeri kalçama gitti ve beni kendine doğru çekti. Ona doğru.

Lucas Ripley beni vücudunun yarısına kadar çekti ya da en azından pazusu yastığıma, kalçası ve uyluğu yatağımın bir parçasına dönüştüğünde öyle hissettirdi.

"Beni öldürüyorsun kızım," diye mırıldandı o güne kadar duyduğum en sert sesiyle. "Yemin ederim, sen kutunun içinde olduğunu sandığım lanet olası bir yapbozsun, ama her lanet olası gün her yere gizlenmiş bir iki parça buluyorum."

Bununla ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belki de Rip bunun farkındaydı çünkü her fırsatta bakmaktan kendimi alamadığım o yüz ifadesiyle bana bakabilmesi için birazcık yan dönmesini beklemiyordum. Açıları ağırdı ve oda o kadar karanlıktı ki başka bir şey görmek zordu.

Ama yeterince gördüm. Yeterince hissettim.

Kendime şans verirsem onu sevebileceğimi düşünmek için gerçekten çok geçti, diye düşündüm, bu fikri olabildiğince uzağa itmeden önce. Yine de bu düşünceyle uğraşacak kadar pervasız değildim. Olmazdım da.

Görüşüm onu kendini desteklerken izlemeye yetecek kadar iyiydi.

Yukarı.

"Ne oldu?" Sesimdeki gerginliği duyarak sordum.

Yine de cevap vermedi. Rip bir kalça ve bir dirsek üzerinde öylece duruyordu, O kadar uzun süre baktım, baktım ve baktım ki dudaklarımı yalamak zorunda kaldım. O kadar uzun süre bende bir sorun olduğunu düşünüp düşünmediğini merak ettim ki. Ta ki aniden yüzünü aşağı indirene kadar - ve ben nefesimi tuttum - ve o hiç beklemediğim son şeyi yaptı.

Rip kuru, sıcak dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Ağzımın köşesine. Dudaklarımın uzunluğu boyunca. Hayatımın en hızlı, en hafif, en tüy gibi öpücüğü.

Ve ne kadar çabuk olduysa o kadar çabuk bitti. Sırt üstü yuvarlandı ve beni....

Aynen böyle.

Rip beni öpmüştü. *Beni.*

Rahatlamak için miydi? Arkadaşlar bunu yapar mıydı? Bazen karşısındakini daha iyi hissettirmek için birbirlerini öperler miydi?

Evet, öyle. Evet, verdiler, dedim kendime onun nefes verişini duyarken. Kendime bunu söylemeye devam edecektim. Dilini sürçtürmemişti, bu dostça olmazdı. *Sen de hayır demezdin, diye düşündüm* beynim.

fısıldadı, ama kafamın içinde dolaşan ve mantıklı olan tek şeye tutunmak için şimdilik ve sonsuza dek görmezden geldim. O anki tek gerçek endişemin bu adamın beni öpmeme ihtimaliyle -evet- belki de- hiçbir ilgisi yoktu. "Yine de hâlâ arkadaşım olmak istiyor musun?" Ona sordum.

Hayatım üzerine yemin edebilirim ki bana daha da yaklaştı ve ben bunu fazla düşünmeyecektim. Az önce olanlar hakkında da kesinlikle düşünmeyecektim. "Luna, yaptığım şeyleri bir bilersen..."

"Yine de arkadaşın olmak isterdim," dedim ona, burnumdan İrlanda Baharı'nın kokusunu içime çekerek. Dudaklarımı tekrar yaladım ve kendime sadece tatlarının farklı olduğunu hayal ettiğimi söyledim. "Bir çocuğa, bir hayvana ya da bir kadına zarar vermediğin sürece."

Aldığı nefesi duyabiliyor, kolumun altındaki pazısının gerginliğini hissedebiliyordum.

Rip'in kolunda yatıyordum. *Rip'in kolunda yatıyordum.* Dudakları benimkilerle buluştuktan sonra.

Beni rahatlatıyordu, dedim kendi kendime. Hepsi bu.

"Hayır, ben hiç böyle bir şey yapmadım ama diğer erkekler..." Hala o sert ses tonuyla konuşarak sözünü kesti. "Yaptığım şeyler hakkında en ufak bir fikrin bile yok ve sana anlatmak istemiyorum." Aldığı nefesi hissedebiliyordum çünkü yüzümün tam önünde duran, dokunarak tanıdığım göğsünün genişlemesine, genişlemesine ve genişlemesine neden oluyordu.

İşte. İşte. Bana biraz anlatıyordu. Sadece birazcık. "Sorun değil, bana söylemek zorunda değilsin."

"İstemiyorum ama bilmelisin, kiminle arkadaş olmak istediğini bilmelisin."

"Sonra anlatırsın," dedim usulca, o temiz erkek kokusunu bir yudum daha içime çekerken. Ama düşündüm. Onun sözlerini düşündüm. Yıllar boyunca aklıma gelen tüm farklı hikâyeleri düşündüm.

"Ama sana bir şey sorabilir miyim? Ne söylersen söyle değişmeyecek bir şey? Çünkü yemin ederim fark etmeyecek, ama bunu çok düşündüm ve sadece... Sadece bilmek istiyorum. Daha sonra bu konu hakkında konuşmak zorunda değiliz. Ve bunu benim iyiliğim olarak sayabilirsin. Bunu sır kutumuza koyacağız."

"Hmm" sesinin endişeli olduğunu düşünmek istemedim ama öyle olduğunu düşündüm.

Elini tekrar sıktım ve parmaklarımın, üzerinde M ve C harfi olduğunu bildiğim iki parmağın üzerinde gezinmesine izin verdim. "Daha önce bir çetede miydin?"

Başımın altındaki kol tekrar sertleşti ve gevşemesi saniyeler sürdü. Vücudu nihayet savunmasızlığını yitirdiğinde dakikalar gibi gelen saniyeler. "Evet, bebeğim." dediğinde tamamen şaşırdığımı söyleyemem. Bunu söyleyebilirsin."

Evet. Şaşırdığımı söyleyemem. Hiç şaşırmadım, hatta biraz bile şaşırmadım ama verdiği yanıt, aklımda bir düzine farklı soru olan o parçamı gıdıkladı. Sadece bir tanesini seçecektim. "Sana bir şey daha sorabilir miyim?"

"Evet "i bir gümbürtü gibiydi. "Bunu neden yaptın?"

Soru onu şaşırttıysa da bundan asla emin olamayacaktım. Farkında olduğum tek şey iç çekişiydi ve cevap vermeden önce bunu nasıl hissettiğimdi: "Annem öldükten sonra çok kızmıştım. Gerçekten çok kızgındım. Katılmak için dışarı çıkmadım... ona. Ben burada büyüdüm; bunu sana hiç söylediğimi sanmıyorum. Annem öldükten birkaç ay sonra eşyalarımı topladım ve gittim. Bir süre orada çok dolaşım. Yaklaşık bir yıl boyunca New Mexico, Colorado, California'da birkaç gün geçirdim, sonra geri döndüm. Çok fazla akrabam yok ama o zamanlar San Antonio'da bir amcam vardı-"

Bir yanım büyüdüğüm şehirden bahsedilince irkildi ama sesimi çıkarmadım.

"O hayatın içindeydi. Annemin kardeşi. Hayata çok kızgındım ve... onlar... beni yanlarına aldılar. Yeni bir aileye sahip olmak gibiydi, eğer ailen berbat durumdaysa ve herkes aklını kaçırmışsa," diye anlatmaya devam etti sabit bir sesle. "Orada on sekiz yıl geçirdim."

Ayak parmaklarımı battaniyenin altına kıvırdım ve az önce söylediklerini düşündüm. "Mutlu muydun?"

Rip'in ağzından çıkan ses çarpık, hüzünlü, alçak bir kahkahaydı. "Hayır bebeğim, o hayatta böyle şeyleri pek düşünmezsin ama bazen kendini bir şeyin o kadar derinine gömersin ki bir gün uyanıp bir dakika daha devam edemeyeceğini anlayana kadar nasıl çıkacağını bilemezsin."

Sözleri kaburgalarımın altından göğsüme doğru kaydı. Bunun nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordum. Çok fazla şey kaybetmeden bir şeyi daha fazla yapmaya devam edemeyeceğinizi bilmek. Parmaklarımı Rip'inkilere sürttüm ve onun da hemen geri çekildiğini hissettim, benimkileri tutmuyordu ama sadece oradaydı. Orada ve orada ve orada. Sıcak, güçlü ve

mevcut.

"Neredeyse yirmi yıldır kızgın olmaktan yoruldum. Sonunda annemin benim için ne isteyebileceğini düşündüm ve bu değildi. Çocukken kendim için istediğim şey de bu değildi ve her şeyden ve herkesten bıkmış olmak bir tür işaret gibi görünüyordu... ben de ayrıldım. İşte o zaman geri döndüm."

Rip'in parmak eklemleri elimin arkasındaki ince kemiklerin üzerinde gezindi ve ben de merak ettiğim son soruyu sormadan önce tavana baktım. "Geri döndüğüne memnun musun?"

Kıkırdaması puf gibiydi ve eklemleri bir kez daha üzerimde gezindikten sonra, "Bazı günler hayır... ama evet. Ama evet. Geri dönmek yaptığım en iyi şeydi."

Bölüm 23

Eğer Bok Serisine bir ara verebileceğimi düşünseydim, yanılmış olurdum.

Büyük zaman.

Neyse ki, her ne kadar her şeyin farklı olmasını ve şansımın dönmesini ummuş olsam da, durumun böyle olacağını bir an bile beklemiyordum. Şansımın nasıl işlediğini biliyordum ve hayatımda yağmur yağdığında... bir kasırga geliyordu. Bu durumda, kız kardeşimin başına gelenler, kasırganın bana doğru geldiğinin habercisiydi; sadece ne olduğunu yeterince erken fark edememiştim. Hırsızlık olayı beni fırtınanın gözüne getirmişti ve şimdi de diğer yarısını yaşamam gerekiyordu. Bu yüzden Rip'in elini tutarak uyandığım sabah hayatımın en iyi gününü ya da günlerini geçirmemeyi bekliyordum.

Sözlerine bakılırsa, bir çeteye katıldığını ya da buna yakın bir şey yaptığını itiraf ettiği akşamın ertesi sabahı.

Ama o hazır olana kadar bu konuda konuşmayacaktık. Tabii hazır olursa.

Son derece kişisel şeyleri itiraf etmenin ne kadar zor olduğunu bilen biri varsa o da bendim. Ne de olsa hayatımda çok ama çok güvendiğim bir avuç insan vardı ve onlara babamdan ve silahtan hiç bahsetmemiştim. Onlara polisi aramamdan hiç bahsetmemiştim. Sadece bıktığımı ve kaçtığımı düşündüler.

Bu yüzden bunu düşünmeyecektim. Bu konuyu bir daha açmayacaktım ve ben yataktan kalktıktan sonra uyandığında da açmadım, işe yine birlikte gittiğimizde de açmadım, öğle yemeklerimiz otuz dakika çakıştığında ve yanıma oturup sessizce dergisini okurken de açmadım, dirseği sık sık benimkine değiyordu.

Ertesi sabah, benimle yatağında bir gece daha geçirdikten sonra, ikimiz de kabullerimizin herhangi bir parçasını gündeme getirmedi... ya da yatağı tekrar paylaşmamız hakkında yorum yapmadık, ancak bu sefer ilk geceki gibi onun omzu yerine yastığımı kullanmıştım.

Ne yazık ki, hırsızlıktan sonraki günlerde Jason ikinci grevde olduğunu unutmuş ya da işini umursamadığına karar verip

iğrenç bir pislik olmayı tamamen farklı bir seviyeye taşıdı. Eskisinden çok daha huysuz ve hırçındı ve bu huyuyla kaynadığında onunla zar zor başa çıkabiliyordum. Gün içinde uzun süreler ortadan kaybolmaya başlamıştı ve bunu ona sorduğumda, neden her saat başı yirmi dakika ortadan kaybolduğuna dair ishal olduğunu iddia etmişti.

Zaman tutmuştum: yirmi dakika. Beni o kadar germiştir ki, iş o noktaya gelirse kanıt olarak kullanmak için kakasını zamanlayacaktım. Bir parçam, yakın bir zamanda karmanın geri dönüp, koca bir yalancı olduğu için gerçekten korkunç bir ishal olması şeklinde onu kışından ısırmasını ummaktan başka bir şey yapamadı.

Pislik.

Bu yüzden o Cuma günü, bir haftalığına tatile çıkmadan önceki son gün, doğduğum günden beri geri saydığım bir gün, berbat bir ruh hali içinde ortaya çıktığında şaşırmadım. Sadece yüzüne bakarak bile bir sürü şirret surat, iç çekiş ve nefes altından yorum yapacağını anlayabiliyordum.

Sadece bu bile beni germiştir.

Daha öğlen bile olmamıştı ki, ben üzerine eşleşen kalın beyaz çizgiler (Shelby çizgileri) yaptığım bir kaputun bantlarını sıyırırken, ondan benim için hazırlamasını istediğim boyayı karıştırmaması yüzünden tartışmaya başladığımızda çok da şaşırmadım.

Kabinden çıktığımda boyayı daha önce durduğu yerde bulduğumda, "Sana boya siparişi veriyordum," diye iddia etmeye çalışmıştı.

Anında saçmaladığını anlamıştım. "Yani bunu benim için mi sipariş ettin?"

Boş bakışları cevabımı doğruladı. "Beni beklemeye aldılar ve telefonu kapattım."

Sabır. Sabır.

Sol bileğimdeki tılsımlı bileziğe dokundum ve "Seni kim beklemeye aldı?" diye sordum.

"Birisi."

"Erkek mi kadın mı?"

Bana vurduğu ifade, bunun hileli bir soru olduğunu düşündüğünü düşündürdü, ama değildi. "Adamım."

"Adı neydi?"

Jason gözlerini devirdi ve başını salladı. "Adının ne olduğunu nasıl hatırlayabilirim ki?"

"Eğer sizi beklemeye aldıysa, bunu kimin yaptığını bilmek istiyorum. Onlarla çok iş yapıyoruz, seni beklemeye almamaları gerekir," diye yalan söyledim. Elbette bazen Hector bile bir sipariş için aradığımda beni beklemeye alıyordu ama bu konunun dışındaydı. İçimden bir ses yalan söylediğini söylüyordu. "Adı neydi?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı pislik.

"Bunu bir düşün. Andy miydi? Larry miydi? Hector? Clarence mı?"

"Bilmiyorum. Clarence, sanırım? Soyadını, nerede yaşadığını ya da kan grubunun ne olduğunu sormadım, eğer daha sonra soracaksanız."

Clarence adında kimse boya dükkanında çalışmıyordu. Andy ya da Larry adında kimse de orada çalışmıyordu. Her ne kadar kendime ona karşı sabırlı olmamı söylesem de, bu ses tonuyla sabrım çok çabuk tükeniyordu. Bu saçmalıklarla üzerime gelmek için hayatımın en yanlış dönemiymi.

Her ne kadar iyi bir insan olmak istesem ve insanların benden hoşlanmasa bile en azından bana saygı duymasını sağlamaya çalışsam da, işaretler anlamsız bir çabayı gösterdiğinde fark ettim.

Jason da öyleydi.

"Ve beklemeye aldıktan sonra telefonu kapattın?" Yavaşça sordum, hâlâ kaba davranmayarak ona karşı bana olduğundan daha iyi olmaya çalışıyordum.

Bana attığı kaş hareketi evet anlamına geliyordu.

Bu yalancı *küçük pislik*.

Burnumdan bir nefes aldım ve kendime sabırlı olmamı, her şeyi olurluna *bırakmamı* söyledim. Ama çok zordu. O kadar zordu ki, o anda gidip Bay Cooper'a ne kadar sahtekâr olduğunu söylemek istedim.

Ama bir şekilde bunu yapmamayı başardım. Bunun yerine, büyük olasılıkla boşa gideceğini fark etsem de, ona ince bir uyarıda daha bulunabileceğimi düşündüm. "Jason, ben yalancıları sevmem, Bay Cooper da sevmez."

Yüzünde bir şey parladı - kızgınlık.

Kendisine laf söylenmesinden hoşlanmıyordu ama ben yalan söylenmesinden ve oyuna getirilmekten daha da fazla hoşlanmıyordum.

"Lütfen bir daha bana yalan söyleme ve kesinlikle ona da yalan söyleme," diye bitirdim, ona beni ne kadar sinirlendirdiğini gizleyeceğini umduğum boş bir ifade verdim. "Rip'in yalancılar hakkında ne hissettiğini sana söylememe de gerek yok."

Bu onun kızarmasına neden oldu. "Yalan söylemiyorum!"

O zaman kendi göz devirmeme engel olamadım. "Bak, seninle tartışmıyorum. Sana tek söylediğim, burada kimseye yalan söylememen gerektiği. Hiçbirimiz

Özellikle de ben." "Yalan söylemiyorum!"

Neredeyse ona sesini alçaltmasını söyleyecektim ama yapmamayı başardım. "Şu anda bana yalan söylüyorsun ve bir arama yaptığın konusunda da yalan söylüyordun." Ağzını açtı ama ben devam ettim. "Zahmet etme, öyle olduğunu biliyorum. Mağazada telefona cevap veren sadece iki çalışan var ve hiçbirinin adı sana söylediğim isimlerden biri değil."

"Beni kandırdın mı?"

Omuz silktim. "Evet, hoşuma gitmedi ama beni zorladın. Ben sadece gerçeği istedim. Senden bir şey yapmanı istedim ve sen yapmadın. Bu iyi bir şey değil ve mesele de bu. Başını belaya sokmaya ya da seni kovdurmaya çalışmıyorum. İşinizi kaybetmenizi istemiyorum, bu yüzden gelecekte ne yapmamanız gerektiğini söyleyerek şu anda size yardımcı olmaya çalışıyorum. Arasan da aramasan da senden yapmanı istediğim şeyi yapmalıydın. Ben senin patronun değilim ama sana öğretmeye çalışıyorum çünkü benden bunu istediler."

"Ama ben yalan söylemiyorum!" diye bağırdı.

Sabır ve nezaket, Luna. Sabır ve nezaket.

Yutkundum ve kendime tekrar hatırlattım. *Beni etkilemesine izin verme.* "Pekâlâ. Eğer yalan söylemiyorsan, seni suçladığım için çok özür dilerim. Telefonun tekrar arama düğmesine basmamı mı istersin yoksa başlığı kabinden çıkarmamda bana yardım etmek ister misin?"

Dudaklarını birbirine bastırma sırası ondaydı. Yalancı bok çuvalı. Düşünecek ne vardı ki? Yalan söylediğini biliyordu. Yalan söylediğini biliyordum. Sadece bunu itiraf etmeyecekti. Asla kabul etmeyecekti.

Birkaç saniye geçmesine rağmen başka bir şey söylemeyince, "Başlığı dışarı taşıyıp bana yardım et, ben tuvalete giderken sen de boyayı çalkalamaya koyabilirsin," dedim.

Hayatım boyunca, arkalarında böyle bir güç olsaydı beni öldürebilecek bakışlar atan pek çok insan olmuştu ama Jason'ın bana o anda attığı bakış... gerçekten de en kötülerinden biriydi. Ve tek yaptığı beni kızdırmaktı. Onunla yarışmaya çalışmıyordum. Gerçekten istemiyordum. Eğer başını belaya sokmak isteseydim, bunu yapmak için fazlasıyla şikayetimin vardı ve kanıt bulabilirdim.

Ama ben yapmadım.

Sadece düzgün bir iş yapmasını ve bana biraz saygılı davranmasını istedim.

Ve onun bir pislik gibi davranmamasını istedim.

Görünüşe göre, bu çok fazla şey istemektir.

Farklı insanlar tarafından yetiştirilmiş olsaydım, bana verdiği yüz ifadesi karşısında yıkılabilirdim, ama hayatımda gerçekten önemli olan insanlardan daha kötü bakışlar atlatmıştım, bu yüzden bu ahmak karşılığında bir kaş çatma bile almayacaktı.

Gözünü bile kırpmadı.

Kiminle uğraştığını bilmiyordu.

"Hadi," dedim, sesim neredeyse Rip kadar sert ve katı çıkıyordu. Beni takip etmeyeceğini söylemesi için ona bir seçenek bırakmadım.

Yıllar içinde bir şey istiyorsan bunu soru haline getirmemen gerektiğini öğrenmiştim. Eğer bunu bir soruya dönüştürürseniz, bazen karşınızdaki kişi bunu bir fikir beyan etme fırsatı olarak algılayabiliyordu. Aslında onlara hayır demeleri için bir fırsat vermiş oluyordunuz.

Gerçek şu ki, istediğim son şey bu salağın beni zaten olduğundan daha fazla terslemesiydi.

Jason'ın burun deliklerinin alevlenmesi ve çenesini onaylarcasına... öfkeyle aşağı indirmesi sadece on saniye kadar sürdü.

Kimse ne kadar tatlı, sevimli bir erkek çocuğu olduğunu söylemedi.

Vücudumu gevşek ve ağzımı kapalı tutmaya çalışarak kabine doğru ilerledim. Bandı çıkarmak için içeri girdiğimde çift kapıyı çoktan açmıştım, bu yüzden hemen içeri girdim ve kaputun yanında durdum. Tek bacaklı ve bağırsakları karnından dışarı sarkan bir zombiden daha yavaş yürüyen Jason diğer tarafa geçip durdu.

Bana bakmadı ama önemli değildi.

"Üç deyince, kaldıralım." Hâlâ bir şey söylemedi. Tamam. "Bir, iki, üç," diye seslendim kaldırmadan önce. Neyse ki bu yüzden benimle kavgaya etmedi.

Bir şeye çarpmamak için dikkatimi omzumun üzerinden ayırmadan kendi payıma düşeni taşıyarak geri geri çıktım. Kısa sürede kaputu eski paçavralarla kaplı beş galonluk eski kovaların üzerine yerleştirdik. Bir an için ondan ne yapmasını istediğimi hatırlatmayı düşündüm ama vazgeçtim. O yetişkin bir adamdı ve hafızasında hiçbir sorun yoktu.

Ben de tuvalete gittim, biraz oyalandım ve kata uğrayıp Rip'e kaputun gelip almaları için hazır olduğunu söylemeye karar verdim. Bunun yerine, inşaatçılardan birini bir Hummer'ın yanında çömelmiş buldum ve ona söyledim. Bu arada

Odama döndüğümde, sallanan bir boya kutusunun sesi odayı doldurdu, ama Jason odada değildi.

Hangi cehenneme gitmişti?

Aslında programda bir sonraki sırada olan motor bloğunu boyamasına izin vermeyi planlamıştım, ancak tavrından sonra bunu yapmak istediğimden emin değildim.

Ama....

Nezaket ve sabır. Nezaket ve *sabır*. Onu beklerdim.

Ben de öyle yaptım. Bekledim, bazı dosyalara göz attım, malzemelerimi kontrol ettim... ama saatim yarım saat geçtiğini ve hâlâ gelmediğini söylediğinde sinirim yine tavan yaptı. Önce yirmi dakika ile mi zorluyordu? Ama şimdi otuz mu?

Sabır, Luna, sabır.

Ama sabırlı olmam beklemem gerektiği anlamına gelmiyordu.

Bu pisliği arayacak ve gelip bloğu boyamasını söyleyecektim. Eğer bana karşı başka bir tavır takınırsa, o zaman belki de Bay Cooper'a neler olduğunu anlatmanın zamanı gelmiş olacaktı. Benimle ne kadar çirkin konuştuğuna bağlı olarak belki Rip'e bile söyledim. Bu noktada, yirmi bir yaşın altında güvenebileceğim tek kişinin Lily olduğu gerçeğini aşmıştım.

İçimi çekerek odamdan çıktım ve koridorda ilerledim, erkekler tuvaletinin önünde durup kapıyı açtım ve "Jason?" diye seslendim.

Ama cevap veren Jason değildi, "Luna! Sıcıyorum!"

Biraz kötü bir ruh halinde olmak bile beni kıs kıs gülmekten alıkoymaya yetmedi. "Özür dilerim! Jason'ı arıyorum, Owen!"

"Koridordan aşağı inerken yanımdan geçti," diye cevap verdi, sesi... gergin geliyordu.

Ona güldüğümü duymasın diye ağzımı kapattım. "Tamam, teşekkürler!" Oradan geri geri çıktım ve ana kata doğru ilerledim. Ayak parmaklarımın ucuna basarak onu görebilmek için etrafa bakmaya çalıştım... ama hiçbir yerde yoktu.

Neredeydi o?

Merdivenleri koşarak çıktım ve dinlenme odasına baktım ama orada da yoktu. Bir an için Bay Cooper'a gidip onu görüp görmediğini sormayı düşündüm ama vazgeçtim. Merdivenlerden hala onu göremiyordum. Daha önce hiç duman kokusu almamıştım ama belki de dışarıdaydı?

Odama dönüp işi kendim yapmalıyım. Gerçekten yapmalıyım. Ya da önce gidip Bay C'ye söylemeli ve sonra yapmalıyım.

Ama aptalca bir nedenle ana katı geçip dışarı açılan kapıya doğru yöneldim.

"İyi misin?" Miguel, yanından geçerken detaylandığı Malibu'nun ön ucundan başını uzatarak sordu.

"Jason'ı gördün mü?"

Çenesini kapıya doğru eğdi. "Telefonla konuşuyordu. Şu taraftan çıktı." Miguel düşünceli bir yüz ifadesi takındı. "Gerçi bu bir süre önceydi. Bay C gittikten hemen sonra."

Bu küçük pislik. "Evet, onu son gördüğümünden beri yarım saatten fazla oldu. Gidip bakayım orada mı?"

İş arkadaşım başını salladı ve kapıya doğru kalan mesafeyi kısaltmadan önce ona bir surat ifadesi takındım. Rip'in, üzerinde çalıştığı SS'in hemen yanında durduğunu gördüm ve ona el salladım. O da el sallamadı ama ağzının hareket ettiğine ve gamzesinin patladığına yemin edebilirim.

Benim için yeterince iyi.

Üç adım sonra kapıyı omuzlayarak açtım ve kapı aralığında durarak "Jason?" diye seslendim.

Sesler duyduğuma yemin edebilirim. "Jason?" Tekrar seslendim.

Yine de bir şeyler duyabiliyordum.

Devam edip ispiyonlamam gerekiyordu. Gerçekten istedim. Seslerin nereden geldiğini anlamaya çalışarak otoparkta yürürken kapının arkamdan kapanmasına izin verdim. Otopark çalışanların ve müşterilerin arabalarıyla doluydu. Mitsubishi Eclipse'inin tepesinde Jason'ın kafasını gördüğümde muhtemelen ana otoparkın yarısını geçmiştim.

"Hey," diye seslendim, olduğum yerde durdum.

Bana bakmak için döndü ve kendi kendine başını sallayıp bana doğru yürümeye başlamadan önce yüzündeki tereddütü görebiliyordum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. "Ben de seni bekliyordum."

Jason o yaklaşırken yere bakmakla meşguldü ve cevap vermedi.

Tam yanımdan geçerken adını tekrar söyledim. Hâlâ bana bakma zahmetine bile girmedim. Olduğum yerde kaldım ve tekrar denedim. "Jason." Hâlâ bir şey yoktu.

Ona neler oluyordu?

Az önce girdiğim kapıya doğru yürürken onu izlemek için arkamı döndüm ve bir şey söylemek için ağzımı açtım - ne olduğundan bile emin değildim - o sırada gümbürdeyen ayak seslerini duydum.

Ama ne düşündüğümünden emin değildim. *Neden* bu kadar yavaşlayıp omzumun üzerinden arkamda koşan biri varmış gibi sesler geldiğini anlamak için baktığımdan da emin değildim. Ama asıl mesele, geri dönmemiş olmamdı. Yeterince hızlı değildim.

Çok geç olana kadar parçaları bir araya getiremedim.

Ta ki arkamdan çok sert bir şekilde itilip uçana kadar. Düşüşümü engellemek için ellerimi uzattığımda, ellerim ve ön kollarım betonu sıyrarak yaklaşık üç metre uzağa düşene kadar. *O zamana* kadar neler olduğunu anlamamıştım.

Nedeninden emin değildim, nedenini asla bilemeyeceğimden de emin değildim ama ağzımdan çıkan ilk şey avazım çıktığı kadar "RIP!" diye bağırma oldu. Vücuduma bir ağız dolusu harf daha sokabildiğim anda tekrar bağırardım.

Ama bu isim ağzımdan çıkar çıkmaz homurdanan "Lanet olası orospu" sesini duydum ve bir el saçlarımı, dalgalı olduğunda çenemi ancak geçen kısa, ucube saçlarımı karıştırıp başımı geriye doğru iterek tanıdığım bir yüzü bir anlığına görmemi sağlamadan bir saniye önce beynimin bir bölümünü tetikledi.

Kuzenim beni bir pislik gibi terslemeden bir saniye önce içine tükürmek için plan yaptığım bir yüz.

Her zaman taktığı o aptal yüzük yanağımı ısırırken bir anlığına, sadece bir anlığına gözlerimde yıldızlar parladı.

"Ne yapıyorsun Rudy?" diye bağırdı tanımadığım bir ses, panik içinde. "Onunla konuşacağımızı söylemiştin!"

"Ben-" diye söze başladı kuzenim, açılan bir kapının sesi arsadan süzülürken. Görüşümü dolduran küçük noktalara karşı gözlerimi açtım, son zamanlarda hayatımda yanlış giden her şey o saniyede bana yakıt ikmali yaptı... ve bacağımı savurdum, kuzenimi mükemmel bir şekilde süpürdüm... sadece onun yere düştüğünü duyacak kadar.

Ellerimin ve ayaklarımın izin verdiği kadar hızlı kalktım, adrenalin ve daha önce hayatımda hiç hissetmediğim bir öfke içimde bir delik açıyordu.

Piç herif üzerime atlamaya çalışıyordu.

Öz kuzenim üzerime atlamaya çalışıyordu. Bu neden şaşırtıcıydı? Bu beni neden kızdırdı? Sonunda ayağa kalkıp yerde şaşkın bir halde gökyüzüne göz kırpan ve inleyen adama bakarken merak ettim.

"LUNA!" Rip'in sesi karşıdan kükrüyordu, kaldırıma çarpan birden fazla ayağın sesi bana yalnız olmadığını söylüyordu.

Ama ben de değildim.

"Siktir!" diye tısladı tanımadığım sesli adam, tam arkasını dönüp otoparkın kapısına doğru koşmaya başladığı sırada beni ona bakmaya zorladı. Kapı kapanma aşamasındaydı.

Hayatım üzerine yemin ederim ki gözlerim kıpkırmızı oldu.

Ama bir de baktım ki uzanıp iş botumu çıkarmışım.

-Neyse ki onları çok sıkı bağlamamıştım ve kaçmaya çalışan adama olabildiğince sert bir şekilde vurdum. Çelik burunlu botumun tam kürek kemiklerinin arasına isabet etmesini izledim, kollarını önünde gererek yere doğru uçma sırası ona geldiğinde "Oh!" diye kaçışını duydum. İçinden patlayan "Siktir!" sesini duyduğumda canını yakanın sadece botum olmadığını anladım.

Ve tek düşünebildiğim *iyi olduğuydu*.

Arkamda ayak seslerinin kesildiğini, sert bir şeyin ete çarpma sesini duydum.

Ama hiçbir şey beni Miguel ve Rip'in kuzenimin canına okuduklarını görmeye hazırlayamazdı. Yerde yatan kuzenim sıkı bir top gibi yan tarafına kıvrılmıştı. Her zaman olduğu gibi bir korkak gibi.

Kendimi asla kötü hissetmeyeceğim şeyler listeme bir şey daha ekledim ve bu da orada durup onu tekmelemelerini izlemektir. En azından ben aramızdaki mesafeyi kapatıp, çizmeli ayağımla kuyruk sokumuna sert bir tekme atana kadar.

"Bu ne lan, Rudy!" Ona bağırdım, geri çekildim ve kışına bir tekme daha attım, çevresel görüşümden Rip'in durduğunu ve bir adım geri çekilip beni izlediğini gördüm, yakışıklı, sert yüzü kıpkırmızı olmuştu, elleri iki yanında sallanıyordu.

"İyi misin?" diye sordu, gözleri ön kollarıma ve bileklerime indi, her taraflarında ve aşağılarında sıyrıklar olduğunu bile görmediğim şeyleri aldı.

Ona baktım, o kadar zor nefes alıyordum ki yakalayamadım, o kadar zor nefes alıyordum ki Miguel'in kuzenimin alt yarısına bir tekme daha atmasını takdir etmedim.

"O sadece... arkamdan koştu ve beni itti..." Açıklamaya çalıştım, nefes alış verişim ve ne kadar kızgın olduğum arasında kelimelerimi kaybediyordum.

Kuzenim iş yerimin otoparkında üzerime atlayacaktı. Ellerini üzerime koyacaktı.

"Durun! Tanrım! Lanet olası dur!" diye bağırdı kuzenim. "Tanrım!"

Miguel bana baktı, ayağı havada duruyordu, normalde sakın olan yüz hatları gerçek bir öfke ve inançsızlıkla yeniden düzenlenmişti. "Durmamı ister misin?"

"Hayır," dedim ona hiç düşünmeden. "Ne yapıyorsun Rudy?"

Benden biraz daha yaşlı olan adam "Siktir git!" derken cenin pozisyonunda duruyordu.

"Bileğim kırıldı, Rudy!" diye bağırdı botumu fırlattığım adam.

Hepimiz onu görmezden geldik.

Rip bu sefer Rudy'nin kışına benim attığımdan çok daha sert bir tekme attı. Kuzenim yine "Siktir!" diye bağırdı. "Dur!"

"Burada ne işin var?" Tekrarladım, tüm bu duruma, onun burada olmasına tamamen hazırlıksız yakalanmıştım. Houston'da. Benim işimde.

Nasıl öğrendi-

Babam numaramı bulmuştu. Bu durumda işimi öğrenmek ne kadar zor olabilirdi ki?

Bunu ona babam mı yaptırdı?

"Sana San Antonio'ya dönme demiştik!" Rudy o hırpani ama acı dolu sesiyle bağırmaya cüret etti. "Dönersen ne olacağını söylemiştik!" diye bahane bulmaya çalıştı ama tek yaptığı beni dondurmak oldu. "Seni lanet olası evinin dışına çıkarmalıydık-"

Oraya döndüğüm için misilleme olarak mı buradaydı? Büyükanne Genie'nin cenazesi için mi? O gerçek miydi?

Korkunç bir dehşet hissi o anda beni vurdu. *Seni lanet olası evinden dışarı çıkarmalıydım.* İçimde bir şey klikledi ve kuzenime baktım ve taşaklarına olabildiğince sert bir tekme atmak istedim. Buna inanmak istemiyordum ama bu oydu. Onlardı. Bunların hiçbirisi şaşırtıcı olmamalıydı.

"Rudy, evime zorla mı girdin?" Elinin titrediğini gördüm. İrkildiğini gördüm. *"Evime zorla mı girdin?"*

"Buna cevap verirsem yine tekmeyi yer miyim?" diye sorma cüretini gösterdi.

Bunu o yaptı. Bu küçük pislik, bok çuvalı yapmıştı. Rastgele hırsızlar değildi.

Hatta birinin evine girip onu soyduğunu ilk kez duymuyordum. Çocukluğumuzdan beri böyle şeyler yapardı.

Ona bakmakla o kadar meşguldüm ki kimin tekme attığını göremedim ama tekme attığını biliyordum çünkü yine "Lanet olsun!" diye bağırdı.

Evime giren oydu.

Bana saldırmak için özel mülke girmişti. Bana zarar vermek için. Ve bu ilk kez olmuyordu.

Bir dakika önce her şeyin kırmızıya döndüğünü düşünseydim yanılırdım ama o anda her şey kesinlikle kırmızıya dönmüştü. Öfke içimde kabardı. O kadar güçlü, o kadar deliciydi ki nefes alamıyordum.

Ama bir şekilde, bir şekilde, onun olduğunu bilmek de beni sakinleştirdi. Ne yapacağımı tam olarak bildiğimi bilmek beni sakinleştirdi.

Bu yüzden orada durup ona bakmak o kadar da zor değildi. "Rudy, babam bana asla San Antonio'ya dönme demedi. Bana asla eve dönmememi söyledi. Eğer ayrıntı oyunu oynamak istiyorsan, asla San Antonio demedi."

Çünkü doğruydı.

Belki kuzenim beni öldürmeye gelmemişti ama hayatımı mahvetmek için geri gelmişti. Beni mahvetmek için. Beni incitmek için.

Bunu sorun etmiyordum. Bunu asla kabullenemeyecektim.

Bir Miller asla sözünden dönmezdi ve belki şimdi bir Allen'dım ama önce bir Miller'dım. Kuzenim bana bunu hatırlattı. Ne yazık ki onun için.

Rudy aptalca, "Siktir git, seni aptal sürtük," diye söylenmeye devam etti. Ama ben geçmiştim.

"Cenazede sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?" Cevap alamayacağımı bildiğim için sakince sordum. Beni hayal kırıklığına uğratmadı. Bu yüzden yanına çömeldim, bir kez daha ateş etmeye çalışacak kadar aptalsa vuruş mesafesine girecek kadar yakın değildim ama daha sessiz konuşabileceğim kadar yakındım, böylece mantıksız konuşmadığımı anlayacaktı. Rip bana bunun bağırıktan ne kadar daha etkili olduğunu öğretmişti.

Belki unutmuştur diye kendi soruma kendim cevap verdim. "Geldin ve beni incitmeye çalıştın, bununla yaşayacağım. Ama sana o gün söyledim.

Cenaze töreninde bir daha bana elini sürersen elini kırarım."

Tüm vücudu dondu ve Miguel'den bir ses duydum ama ona bakmak için dönmedim. Çok odaklanmıştım. Ne kadar iyi aşına olduğumu unuttuğum bir bölgedeydim.

"Ve bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?" Ona tekrar sordum. Miguel'in "Siktir," diye mırıldandığını duydum.

Ama patronuma ve arkadaşşıma "Biriniz onu benim için tutabilir mi?" diye sorarken gözümü kaçırmadım.

Miguel hiç tereddüt etmedi. Kuzenime doğru eğildi ve kıvrılmış bacaklarının üzerine diz çökerek ellerini Rudy'nin yere en yakın olan kolunun üzerine bastırdı. Eğer bu konuda biraz fazla iyiye, bunu ona daha sonra soracaktım.

Tam Rudy'nin eline uzandığım sırada bir diğeri omzuma kondu ve Rip'in sesi netti: "Bırak ben yapayım."

Ona bakmadım. Onun yerine kuzenimin yüzüne baktım, acılı, öfkeli ve kızgındı - hayatımda bundan sonra bir daha asla istemediğim bir dönemi hatırlatıyordu. "Yapabilirim," dedim Rip'e.

"İstiyorum," diye sessizce beni temin etti.

Ve bu yüzden ona tekrar baktım. Yüzü hala kızarıktı, nefes alış verişı hala oldukça kötüydü ve... öfkeli görünüyordu.

Benim için mi?

"Git sıyrıklarınla ilgilen. Bunu biz hallederiz," dedi Rip o soğukkanlı sesiyle ve daha önce hiç görmediğim bir yüz ifadesiyle beni izledi. Kollarımdaki tüyleri diken diken ederken aynı zamanda göğsümün gerilmesine neden olan bir yüz.

Gözlerinin ardında ne yapacağımı bilmediğim bir duygu vardı. Nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

Kuzenimi elinin kırılması için terk ettiğimi bilerek ona başımı salladım.

Ve tek düşünebildiğim bunu hak ettiğiydi. Yaptığı ve yapmak istediği onca şeyden sonra bunu hak etmişti.

Ama yapmam gereken bir şey daha olduğunu biliyordum ve yerde çırpınan adama baktım ve dedim ki, "Babama söyleyin, eğer birinizi bir daha görürsem, eğer beni bir daha ararsa, polisleri arayıp evde uyuşturucu olduğunu söylemekten daha fazlasını yapacağım. Ona on yıl öncesine ait pek çok şeyi hala hatırladığımı söyleyin, beni anlıyor musunuz?"

"Siktir-" Rudy, Rip elini tuttuğunda yüksek sesle ağlamadan önce tıslamaya başladı.

"Ne dediğimi unutma," diye uyardım onu, bir adım uzaklaşarak. Tüm bunlar hakkında ne kadar iyi olduğum beni rahatsız etmeliydi. Bunu daha sonra düşünecektim. Belki de. "Senden beni yalnız bırakmanı istedim Rudy. Bunu unutma. Seni uyarmıştım."

"Botunu kap," dedi Rip sessizce. "O zaman içeri gir, Luna."

Ona başımı salladım ve kuzenimin üzerine çömelmiş, elini iyi bildiğim bir pozisyonda tutan iri adama baktım. Otoparkta bir yerden bir inilti duydum ve oraya doğru yöneldim, botumu iki arabanın arasında oturan, ön kolunu tutan ve dehşetle eline ya da bileğine bakan bir adamın sadece birkaç adım ötesinde buldum.

Botumu kaparken onun için endişelenmeyeceğimi düşündüm. Miguel ve Rip'in kendi başlarının çaresine bakabileceklerini biliyordum.

Biraz fazla iyi.

Ya da sadece yeterince iyi. Hah.

Ağrıyan yanağıma dokunmak için uzandığımda, botumu giyip geldiğim yöne doğru ilerlerken yerdeki figüre bakıp başımı sallamaktan kendimi alamadım.

"Hallederiz," diye güvence verdi Miguel, ben yanlarından geçerken hâlâ kuzenimi kolluyordu. Bakışları düşünceli ve aynı zamanda bir şekilde kızgındı.

"Teşekkürler Miguelito," dedim dikkatle, bir an için o anda ne düşündüğünü merak ettim. Bu düşüncelerin arkadaşlığımız için ne anlama gelebileceği konusunda daha sonra endişelenecektim.

Kendimi kötü hissetmedim, biraz bile kötü hissetmedim, diye düşündüm uzaklaşırken.

Rip'in garip bir şekilde "Beni hatırladın mı?" diye sorduğunu duyduğumda onlardan sadece birkaç adım uzaktaydım.

Bölüm 24

Koruyucu giysimi çıkarmayı henüz bitirmiştım ki odanın kapısının tokmağı sallandı. Diğer taraftaki her kimse kapıyı tekrar açmaya çalışırken kapı kolu ve kapı bir kez daha sallandı. Kapının kilitli olduğunu düşündükleri için onları suçlamadım. Zaten hiç kilitli değildi.

Ama gerçek şu ki Jason'ı saatlerdir görmemiştım. Yanımdan geçip binaya girdiğinden ve beni orada tek başıma bıraktığından beri. Teknik olarak yalnız değildim.

Ellerimi dirseklerime kadar yıkadıktan sonra parçaları bir araya getirmem belki on dakikamı almıştı. Bir anlam ifade etmiyorlardı. En azından tam olarak değil... ama yeterliydi.

Birisi kuzenimi ve diğer adamı otoparka sokmuş.

Ve orada sadece bir kişinin daha olduğunu bilmek için dahi olmaya gerek yoktu. Benden hoşlanmayan birini isteyerek içeri alan başka bir kişi. En azından içgüdülerim böyle söylüyordu.

Ortadan kaybolan tek kişi. Dinlenme odasına giren adamlardan herhangi birine ne olduğunu ya da Jason hakkında bir şey bilip bilmediklerini soracak cesareti kendimde bulamamıştım. İşimi bitirdiğimde Rip ve Miguel geri dönmemişti, arka kapıya gidip dışarı baktığımda boş olduğunu gördüm.

Ne karmaşa ama. Ne lanet bir karmaşa.

Babam ne *düşünüyordu*? Hiçbir şeyin beni şaşırtacağını düşünmemiştim ama şaşırttı. Bunca zaman sonra, hala şaşırtıyor.

Artık bunu düşünmeyecektim. Bitmişti. Onlar için durumun nasıl olduğunu biliyordum. Rip Rudy'ye zarar vermemiş olsa bile... mesele halledilmişti. Beni zorlarsa yine polise giderdim. Ama içimden bir ses bunu yapmayacaklarını söylüyordu.

Kağıt havluyla yüzümü silerken "Bekle," diye seslendim.

Diğer taraftaki yüze bakarak kilidi çevirdim ve ardından sonuna kadar çektim.

"Luna," Owen başını kapıdan içeri uzattı.

"Hey." Ona arkamı döndüm, oturmam gerekiyordu, böylece elbisenin geri kalanını çıkarabilirdim. "Neler oluyor?" Tam masama geldiğimde sordum.

ve oturabilmem için tekerlekli sandalyeyi çekti.

"Bay Cooper size ofisine gitmenizi söylememi istedi," diye cevap verdi iş arkadaşım, sesi her zamankinden çok daha ciddiye.

Takım elbiseyi ayağımdan çıkardım ve ona bakarak yanağımı acıtan bir gülümseme attım. Sonrasında yanağıma buz ve merhem sürmüştüm, bu yüzden yanağımın daha az acıdığını biliyordum. Lanet olası bir molaya ihtiyacım vardı. Güzel, uzun bir ara ve eğer işler kısa bir süreliğine de olsa yolunda giderse, bu da güzel olurdu.

Ama nefesimi tutmayacaktım.

Özellikle de kız kardeşlerden biri hâlâ telefonlarıma cevap vermezken ve bir diğeri de tuhaf davranırken.

"Tamam, bir saniye içinde oraya gideceğim." Owen tereddüt etti.

"İyi misin?"

Omuz silktim. "Yanağım acıyor ve ellerimdeki kesikler batıyor ama iyi olacağım."

Uzun zamandır arkadaşım bana inandığını belirten bir şekilde baktı ama bu onun daha iyi hissetmesini sağlamadı. Ben yukarıdayken etrafta değildi ama dükkândaki çocuklar meraklılardı. Bir şey olduğunu biliyorlardı ama tam olarak ne olduğunu söylememiştim. Bahse girerim üç dakika içinde bir sonuca varmışlardı ve şimdi beni rahat bırakıyorlardı.

Bunu takdir ettim. Bir aile üyesinin size zarar vermeye çalışmasında gerçekten berbat bir şey vardı, özellikle de bunu yürürlüğe koyan babanızsa.

Ama neyse ki bunların hiçbiri benim için yeni şeyler değildi.

Ve eğer Rudy'nin yaralanmasından biraz zevk alırsam... kendimi kötü hissetmeyecektim. Olanlardan sonra kendimi iyi hissedebilirdim. En azından bunu hak etmişti.

"Luna..."

Gülümsemeyi bile kendimde bulamadım. "Öyle mi?"

Koyu kahverengi gözleri odanın bir ucundan diğerine kaydı ve sesi o kadar alçaldı ki onu zar zor duyabildim, "Bununla ilgilenmemizi mi istiyorsun?" dedi.

"Neyle uğraşacaksın?" Ayağa kalkarken ona sordum.

Hâlâ odaya bakıyordu. "Çocukla birlikte." Orada durdum.

Bana baktı ve bakışlarının öylece kalmasına izin verdi. "Videoya baktık. Onları içeri alan oydu," dedi ciddiyetle. "Ona bir şeyler öğretmemizi mi istiyorsun?"

Ders mi?"

O anda iş arkadaşlarım tarafından her zamankinden daha fazla sevildiğimi hissetmem benim hakkımda ne söylüyor bilmiyorum.

Sizin için bir anlamı olmayan birini dövmeyi teklif etmediniz.

Owen da burada temsilci olarak bunu yapıyordu. Miguel ve Rip'in bana yardım etmek için arsaya koşarak benim için yaptıkları da buydu. Ailenin yaptığı *buydu*.

Gülümsememem gerektiği halde gülümsedim. "Bu şimdiye kadar bana teklif edilen en güzel şeylerden biri Owen, ama sorun değil" diye cevap verirken muhtemelen sesim olması gerekenden çok daha neşeli çıkmıştı.

Gözleri kısıldı. "Emin misiniz? Çünkü kimse bizden biriyle uğraşamaz."

Her zaman onlardan biri olduğumu biliyordum, ya da onlar benden biriydi, ama bunu duymak...

Bu acıyı başka hiçbir şeyin dindiremeyeceği kadar dindirdi. "Eminim, ama teşekkür ederim. Diğerlerine de teşekkür ettiğimi söyle.

Gerçekten çok duygulandım," dedim ona.

"Fikrini değiştirirsen bize söyle." Owen bir adım daha geri çekildi ve sonra şöyle dedi: "Bunu bizim yapmamız da gerekmiyor, tanıdıklarım var. Miguel'in tanıdığı insanlar var."

Miguel Rudy'yi nasıl zapt edeceğini biliyordu... ama bu ona daha sonra sorulacak bir şeydi.

Görünüşe göre tüm iş arkadaşlarımdan karanlık geçmişleri varmış.

Tek olmadığımı bilmek güzeldi. O kadar güzeldi ki, canımı yaksa da Owen'a sırttım ve "Fikrimi değiştirirsem sana söylerim ama ben iyiyim. Bana ulaşamayacak." En azından şimdiye kadar olduğundan daha fazla.

"Hepimiz onu aramaya çalıştık ama cevap vermiyor. Görünüşe göre Rip ve Miguel'den hemen sonra gitmiş."

Bekle. *Bekle*.

Kameraları izlediler mi... ve ne olduğunu gördüler mi? Bir dakika önce söylediği tam olarak bu değil miydi? *Videoya baktık mı?*

"Şerefsiz. Geri dönmeyi aklından bile geçirmese iyi olur."

Söylediklerini takdir ettim ama tek bir şeye odaklanmıştım. "Güvenlik kayıtlarını izledin mi?"

Owen sırttı... ve başını salladı. "Hepsini."

Pekala.

Sonra yüzünde o sinsi ve bir şekilde garip bir memnuniyet ifadesiyle geri çekildi.

Her zaman Nice Luna olmadığını öğrendiklerinde benden hoşlanmayacaklarından endişe etseydim, sorun etmeyeceklerine dair güvence alırdım.

Şimdi gidip Bay Cooper'la konuşmam gerekiyordu. Beni daha önce hiç ofisine çağırmamıştı ve bu sefer anlamsız olacağını düşünecek kadar hayalperest değildim. Ben yukarıdayken ortalıkta yoktu. Uzun bir öğle yemeği için ayrılmıştı.

Benimle Jason hakkında konuşmak istediğini düşündüm ama... O zaman neden aşağıya gelmedi?

Her şeyi sineye çekmeyerek bunların çoğunu önleyebileceğimi şimdi fark ettim. Bay C'ye, genç adamın benimle birlikte olduğu süre boyunca işlerin nasıl sarpa sardığını anlatsaydım... işte o zaman burada, patlamış yanağım ve yırtılmış kollarımla olmazdım. Ya da Rip'e doğrudan o sansara katlanamadığımı söyleseydim....

Bu benim hatamdı. Suçlayabileceğim tek kişi kendi lanet olası benliğimdi.

Belki ona karşı gerçekten daha nazik olmaya çalışsaydım, daha iyi bir iş ilişkisi kurabilirdik.

O zaman, muhtemelen hayır.

Göğüslerimin arasında, o sabah taktığım tilki kolyesinin olduğu yeri ovuşturarak kapıya doğru yöneldim ve kapıyı açtım. Ana kata çıktığımda ana kattaki adamlara el salladım ve onlara acımasız bir gülümseme verdim. Karşılık olarak birkaç baş eğme, birkaç el kaldırma ve bir başparmak kaldırma karışımı aldım.

Ama beni duraklatan odanın ortasında duran Miguel oldu. "Çok iyisin," dedi yavaşça sırtarak ve gerçekten memnun görünüyordu.

"Teşekkür ederim," diye karşılık verdim ve karşılığında daha da geniş bir sırıtış aldım.

Arkamı dönüp merdivenlerden yukarı çıkmadan önce ona başımı salladım.

Ofise vardığımda kapıyı çaldım. Ellerimi kot pantolonumun ceplerine sokarak, "Ben Luna," diye seslendim.

"İçeri gelin," diye bağırdı Bay Cooper.

Dirseğimle kolu aşağı indirdim ve kapıyı iterek açtım. Bu işi bir oto kaporta tamirhanesinden başarılı bir restorasyon işine dönüştüren adam masasının arkasında oturmuş, yüzünde endişeli bir ifadeyle bilgisayarını tıklıyordu. Gülümsemeye çalıştı ama gülümsemesi de aynı hızla kayboldu.

"*Küçük ay*," diye nefes aldı, sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı... çoğunlukla. Bana bakarken daha çok eğilmiş gibiydi.

"Ben iyiyim Bay C. Söz veriyorum, oturun." Masasının karşısındaki eski sandalyelerden birine otururken ona gergin olduğunu bildiğim bir gülümseme verdim. Ellerimi ceplerimden çıkarıp avuçlarımı birbirine bastırdım ve sonra kalçalarımın arasına sıkıştırdım. Bay Cooper'ın sandalyesine tekrar oturup yerleşmek için sandalyesini öne doğru iterken hareketlerindeki gerginliği kaçırmadım. Gri Polo gömleği ve siyah haki pantolonuyla, Rip geldiğinden ve katta çalışmayı bıraktığından beri her zamanki gibi giyinmişti.

"Bana yüzünden bahsetmediler," diye mırıldandı sessizce, tavırları her geçen saniye daha da endişeli bir hal alıyordu.

"Sadece küçük bir kesik," dedim ona, yanağımı hafifçe acıtan küçük, sıkı bir gülümseme attım. Muhtemelen üzerine biraz daha merhem sürmemin zamanı gelmişti.

Başını salladı, gözleri yanağımdaki kesik olduğunu bildiğim şeye yapışmıştı. "Özür dilerim, tatlım."

"Üzülmenizi gerektirecek bir şey yok," dedim ona dürüstçe. "Hepsi ailemin suçu, Bay C. Burada olduğu için üzgünüm."

Patronumun yüz ifadesi bana inanmadığını gösteriyordu ve omuzlarının kıvrılıp eğilmesi de bunu doğruluyordu. "Rip yolda. Onu bekleyelim, tamam mı?" diye sordu bana, hâlâ nazikçe konuşarak.

"Tamam," diye kabul ettim, yüzümde bu konuda kendini kötü hissetmesini istemediğimi belirten bir ifade vardı.

Benim

hatamdı.

Ve Jason'ın.

Ve Rudy'nin.

Ve babamın.

Ama kendi eylemlerimin sorumluluğunu alabilirdim ve alırdım da.

"O gelene kadar başka bir şeyden bahsetmenin sakıncası var mı?" Ben sordum.

O yeşil zümrüt renkli gözler beni izliyordu. "Ev nasıl gidiyor?" diye sormaya karar verdi.

Evime zorla girilmesiyle ilgili gerçek bir konuşma yapmadığımı unutmuşum. Bunu anlatabileceğim tek kişi Lily'ydi. Ona söylemediğim şey ise orada yalnız kalmadığımđı.

Rip ve benim aynı zamanlarda bir kanepeyi ve yatağı paylaşmış olmamızdan çok daha az.

Yatağımđa yattığını Bay Cooper'a söylememiş olmasına da şaşırmamıştım ama bunu ilk etapta düşünmemek için elimden geleni yaptım. Ayrıca Rip neden ona benim hakkımda bir şey söylesin ki?

"Tamam," dedim ona, kendimi her zamankinden daha da yalancı hissederek. "Birkaç gün önce evime hırsız girdi. Sigorta, dağılan pek çok şeyi karşılayacak. Aslında dizüstü bilgisayarım ve tabletim dışında bir şey almamışlar." Onlar. Kuzenim ve ona yardım eden her kimse. Belki de botumu fırlattığım adam.

Dürüst olmak gerekirse, onu tekrar fırlatabilmeyi diledim. Kafasına. "Oh, Luna, üzgünüm. Kimin yaptığını bilmiyorlar mı?"

İşte oldu. "Polis bölgede bazı soygunlar olduğunu söylemişti ama tanıdığım hiç kimse böyle bir şey duyduğunu söylemedi." Göğsümün tam ortasındaki ağrıyı görmezden gelerek yutkundum. "Kuzenim... otoparkta sorun yaşadığım adam... bunu yapanın kendisi olduğunu itiraf etti." Ne kadar çok söylersem o kadar kolaylaşacaktı. Öyle umuyordum. "Demek o yaptı."

Bir eli başının üstünü ovmak için başına gitti ve bana aynı şeyi yapan Rip'i hatırlattı. Bay Cooper iç çekti. "Bunu yaptıklarına inanamıyorum."

O zaman onu gönderenin babam olması gerektiğini bilmesine gerek yoktu. Ona söyleyecek yüreğim yoktu.

Yaşlı adam başını salladı, harap olmuş görünüyordu. "Özür dilerim tatlım. Bana daha önce söylemeliydin."

Olayın olduğu gece onu aradığımı söylemek istemedim ama telefonu kapalıydı. "Teşekkürler Bay C. Sorun değıl. Her şeyi halledeceğim ama yardıma ihtiyacım olursa size haber veririm."

Uzun zamandır birlikte çalıştığım patronumun yüzü düştü ve yüzündeki tartışmayı görebiliyordum. Ama sözlerini tuttu ve beni biraz kötü hissettiren bir tonda, "Lydia ve benim yapabileceğimiz bir şey varsa, bize söyle. Sana her konuda yardımcı olacağımızı biliyorsun küçük ay. Seni seviyoruz."

Biliyordum, elbette biliyordum ama yine de ona "Biliyorum ve ikinizi de seviyorum" dedim. Birbirimizi tanıdığımız onca yıl boyunca bu sözleri belki de onuncu kez söylüyordum. "Ve sana izin vereceğim

Biliyorum, söz veriyorum. Hâlâ kafamı toparlamaya çalışıyorum. Bu son birkaç hafta gerçekten kötü bir rüya gibi geldi."

Başını sallaması anladığını gösteriyordu ve anladığını biliyordum. Ama bu yüzündeki istifayı silip atmadı. "Belki de bir alarm sistemi almayı düşünmelisin?"

Eh. "Evet." Duraksadım ve Rip'le olan konuşmamı ondan saklamayı düşündüm ama saklayacak bir şey yoktu. Olsa bile saklamak istemedim. "Rip bana bu konuda yardım etti, olayın ertesi günü, bu yüzden izin aldı. Bana yardım etmek için. Bu ikinizin arasında bir soruna neden olduysa özür dilerim."

Bay Cooper gözlerini kırıştırdı ve neyse ki bunu ondan saklayıp Rip'e anlattığım için yüzünde herhangi bir kırgınlık yoktu. Sesi biraz yüksek, biraz da şok olmuş bir şekilde "Bizim Rip mi?" diye hırıldadı.

Belli ki bu nezaket karşısında şaşırın tek kişi ben değildim ve bu durum kendimi biraz kötü, biraz da savunmacı hissetmeme neden oldu. "Evet." Saklayacak bir şey yoktu ve bunu ondan daha fazla saklamak istemiyordum. "Korktuğumu biliyordu ve son birkaç gecedir benimle kaldı."

"Öyle mi?" diye sormak istediğini bile sanmıyorum. Ama soru ağzından çıktı.

Tek yaptığım başımı sallamak oldu.

Yüzünde beliren ifadeyle ne yapacağımı bilemedim. Bu yüzden konuyu değiştirmeye karar verdim. "Lydia nasıl bu arada?"

Hâlâ Rip'in bana yardım etmesine takılıp takılmadığını merak ediyordum ama dikkati dağılmış bir şekilde, "O harika biri. Birkaç gün önce bana seni sordu. Sanırım bu hafta sonu müsait olursan seni öğle ya da akşam yemeğine davet etmeyi planlıyordu."

"İkiniz için her zaman boşum," dedim ona dürüstçe. "Randevularınıza gidiyor musunuz?"

"Sayılır," dedim ve ona küçük bir gülümseme verdim.

Ripley ekildiğim barda bana eşlik etmişti, diye düşündüm kendi kendime. "İki tanesine gittim ve bir tanesinde de asıldım."

Dikkatinin dağıldığı belliydi ama yine de sormayı başardı. "Kazanan var mı?"

Neredeyse homurdanacaktım. "Hayır, yakınından bile geçmedim ama sadece üç tanesiyle çıktım. Zamanımı boşa harcamak istemiyorum ve bu adamların çoğu ciddi bir şey istemiyor..." Omuz silktim. "Sadece seçici davranıyorum ve yerleşmek istemiyorum. I

sadece... doğru adamı istiyorum." Kalbim yanlış adamı istiyordu ama gelecek bin yılda bunu bir daha düşünmeyecektim. Hayır.

Bay Cooper'ın başını sallayışı ciddiydi ama sesi daha da ciddiydi. "Anladım, tatlım." İç çekti. "Lydia'dan önce evliydim. Bunu biliyor muydun?"

Onunla Rip'in konuşmasına kulak misafiri olana kadar duymamıştım, ki bu konuşmaya kulak misafiri olmamam gerekiyordu. Bu yüzden yalan söyledim ve başımı salladım.

Yutkunur gibiydi, bir dakika düşündükten sonra, "Öldüğünde kırk yaşındaydım. Yirmi bir yaşımdan beri birlikteydik." Sesi sessiz ve ciddiydi. "On dokuz yıldır birlikteydik ve altı ay gibi geldi. Bir ömür gibiydi ama hiç öyle hissettirmedi."

Kendimi Lydia'dan utanmış ve hatta biraz korumacı hissetmem aptalca mıydı? Bay Cooper'ın uzun zamandır başka biriyle birlikte olduğunu bilmek?

Devam etti, sesi hâlâ ağırlığını koruyordu... ve acı-tatlı olabilecek başka bir şey daha vardı. Boğazının sertçe titremesi bunu doğruladı. "O... o benim hayatımın aşkıydı," diye itiraf etti. "Lydia da bir bakıma öyle ama Bea benim dünyamdı. Yirmi üç yıl oldu ve onu ilk öldüğünde özlediğimden daha az özlemiyorum. Lydia hayatıma hayal ettiğimden çok daha erken girdi, istediğimden çok daha erken girdi ama..." Omuz silkmesi omuzlarına üç yüz kilo yük bindirmiş gibi görünüyordu. "Olması gereken buydu. Lydia geldiği zaman geldi ve bizi bir araya getirenin kader olmadığını söyleyemem."

Oh Tanrım. Gözlerimi kırptım. "Ne kadar sonra?"

Elini tekrar başının üzerinde gezdirdi ve tavana baktı. "Onunla altı ay sonra tanıştım."

Ne yapacaktım ki? Onu yargılayacak mıyım? Başka biri olsaydı alay eder ya da kötü bir şey düşünürdüm ama Bay Cooper bana karşı her zaman dürüst olmuştu. Ben kendimi pek sevmezken o beni sevmişti. Onu Lydia ile görmüştüm. Aralarında derin bir aşk olduğunu biliyordum.

Dünyada hayatın siyah ve beyaz olmadığını anlayan ilk kişiydim. Bırakın iki kişiyi, beni romantik bir şekilde sevecek bir kişi bile bulamamıştım. Tek bildiğim, bana verdiği yüze bakılırsa, geçmişte başka insanların ona hayatına devam ettiği, aşkı bulduğu için zor zamanlar yaşatmış olduğuydu. Bu adamın benim için yaptıklarından sonra, ben de onlardan biri olmayacaktım.

"Neden vefat ettiğini sorabilir miyim?"

Tereddüt etmesi kendimi berbat hissetmeme neden oldu. İçine çektiği ve sonra bıraktığı nefes kendimi bir pislik gibi hissetmeme neden oldu. "O-

Kapı gıcırdayarak açılmadan ve tanıdık bir ses "Hazır mısın?" demeden bir saniye önce kapıya vuran yumrukların sesi geldi.

Bay Cooper'ın yüzü bir anda kızardı ve sesini alçaltarak, "Bu konuşmayı daha sonra bitireceğiz, tamam mı?" dedi.

Ripley yüzünden konuşmayı bitirmek istemedi, değil mi? Merak ettim... ama yine de başımı salladım. Bu hayatta konuşmak istemediğin bazı şeyler vardı. Hiçbir zaman. Özellikle de bazı insanların önünde.

Bunu herkesten daha iyi anlıyordum. Hakkında konuşmaktan hoşlanmadığım pek çok yıl oldu.

"İçeri gel Rip," diye seslendi Bay Cooper bir an sonra.

Hayatımda gördüğüm en iri adam kapıyı sonuna kadar açıp içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Vücudunun üst kısmına yapışmış gri bir gömlekle öylece duruyordu. Ripley benim boş bıraktığım kapıya en yakın koltuğa otururken ben de Bay Cooper'a baktım. Bana bir kez baktı ve "Luna" diye homurdandı, ben de ona "Merhaba Ripley" diye karşılık verdim.

"İyi misin?"

"Yaşayacağım. Üzerime ilk kez atlamıyor."

Belki de bunu söylemek yanlıştı.

"Şey," diye devam etti Bay Cooper, ortağı yanımdaki koltuğa yerleşmiş gibi görüldüğü anda. "Sizi buraya daha önce olanlar yüzünden getirdik."

Ve haklıydım. Bu Jason'la ilgiliydi. Ya da kuzenimin iş yerime gelip sorun çıkarması.... Ama Bay Cooper'ın bunun için beni suçlayacağını sanmıyordum. Neyse ki etrafta bunu görecektir herhangi bir müşteri yoktu, bu yüzden işleri etkileyecek gibi görünmüyordu.

Rip öne doğru eğildi ve konuşmayı ele aldı, bakışları doğrudan üzerimdeydi. "Bize Jason'a neler olduğunu anlat."

Bay Cooper hemen söze girdi. "En başından beri, Luna. Seninle birlikteyken ona neler olduğunu anlat bize. Bana bir kısmını anlattın ama bence Rip de en başından duymalı."

Demek gideceğimiz yer burasıydı. Neyse ki Rudy ile bir ilgisi yoktu. Ama ya videoyu izlemişlerdi ya da Jason'ın

Onu otoparka alan oydu ve daha sonra ortadan kaybolması da yardımcı olmamıştı. Aptal herif bunu hiç düşünmemişti. Bir daha geri dönmese bile işverenlerin referansları kontrol ettiğini bilmiyor muydu?

Ben de onlara "Hiçbir şey söylemedim ama onu burada çalışmaya başlamadan önce tanıyordum" dedim.

Her nasılsa Rip'in gözlerinin Bay Cooper'dan bana ve tekrar yaşlı adama kayarken nasıl daraldığını kaçırmıştım. "Nasıl?" diye sormadan önce Rip'in yüzünde beliren ifade hiç hoşuma gitmemişti.

İşte başladık. "İki yıl önce kız kardeşimle çıkmıştı. Tam bir karmaşaydı. Kız kardeşim beni onunla tanıştırdığında ondan hoşlanmamıştım ve altı ay sonra başka bir kızı hamile bıraktığı ortaya çıktığında da ondan hoşlanmadım. Olayın dışında kaldım ama eve gelip kızı görmeye çalıştığında evdeysem gitmesini söyledim. Her neyse, sonra buraya başvurdu - o zamanlar bu alanda çalışmakla ilgilendiğini bile bilmiyordum - ama ikinize de kişisel konulardan bahsetmek istemedim. Onun iyi bir insan olmadığını düşünerek yaşayabilirdim.

"Ancak buraya başladıktan hemen sonra gerçekten kaba ve saygısız davranmaya başladı. Ona karşı pek de nazik ve sıcak bir insan değildim ama o her konuda gerçekten savunmaya geçti. Ondan hoşlanmıyordum ve o da bunu biliyordu ama profesyonel olmaya çalıştım. Yine de hiçbir şey yardımcı olmadı.

"Bana yardıma gelmeye başladığından beri birkaç kez hata yaptı ve yemin ederim bunu bilerek yapıyor. Beni dinlemiyor. Kötü bir tavrı var. Asi. Küçük ve tembel biri," diye devam ettim. "Benim bölümüme gelmeden önce bile her konuda tartışıyorduk. Bay C bazı önemsiz şeyler yaptığını biliyor ama yemin ederim bilerek yaptı. Ve Rip, onu benimle telefonda konuşurken dinledin, onun bir çakal olduğunu biliyorsun.

"Bugün bir anlaşmazlık yaşadık ve odadan çıktı ve yarım saat boyunca geri gelmedi, ben de onu aramaya çıktım. Owen'a ve diğer çocuklara sorabilirsiniz, beni gördüler ya da ne yaptığımı sordular, ben de onlara anlattım. Miguel bana onu dışarıda gördüğünü söyledi ve ben de bu yüzden oraya gittim. Onu gördüm, beni görmezden geldi ve yanımdan geçip gitti, sonra bir baktım..." Arkamdan itilmiştim.

"Olanları gördün mü?" Bay Cooper Ripley'e kaşlarını çatarak sordu.

"Oraya sonra vardım," diye onayladı genç patronum, yüz ifadesi gergindi. "Luna'nın bağırdığını duyduğumuzda Miguel ve ben arka kapıdaydık ve kapıdan çıkarken hemen yanından geçtik. Duramayacak kadar dikkatim dağılmıştı.

ve ne yaptığını düşündüm." İri elini yumruk yapışı gözümde kaçmadı.

"Geri dönüp gitmediğinden emin olmalıydın," diye cevap verdi Bay Cooper, sesi hiç duymadığım kadar öfkeliydi ve bu da bir şey ifade ediyordu çünkü daha önce Rip ile tartışmalarına kulak misafiri olmuşum.

Genç patronumun ağzı gevşedi ve ağzından çıkacak şeyin iyi bir şey olmadığını anladım.

Ben de içeri girmeye çalıştım. "Bu benim hatam. Son birkaç haftadır başınıza bela olduğunda içinizden birine bir şey söylemeli ve size gerçeği anlatmalıydım. Beni görmezden geldiğini belli ettiğinde onu binaya kadar takip etmeliydim-"

Rip sözümü kesti ve Bay Cooper'a sıkıca sorarken beni açıkça görmezden geldi, "Luna'nın iyi olduğundan emin olmakla meşguldüm. Olması *gereken* şey, onu Luna'nın çırağı yapmaya çalışmaktan vazgeçmen gerektiğini söylediğimde beni dinlemen gerektiği idi."

Bekle. Bay C'ye benimle takılmamasını mı söylemiş?

Rip devam etti. "*Sana* çocukta bir gariplik olduğunu *söylemiştim*. Onunla çalışmasından hoşlanmadığını söylemiştim."

Bunu da mı yapmış?

"Sana ilk başarısızlığından sonra onu kovmamız gerektiğini söyledim ama sen '*Ona bir şans daha verelim*' dedin. *O daha genç. Herkes hata yapar*' dedin, değil mi?"

"O kadar kötü olduğunu bilmiyordum," dedi yaşlı adam titrek bir sesle, yüzü kızarmıştı.

"Sana söylemem yetmedi mi?" Rip karşılık verdi. "Onun sana söylemesi yeterli değil miydi?"

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. "Hayır, bu benim hatam. Bay Cooper, ısrar etmeliydim-"

Ripley elini kaldırdı ve bana el salladı. "Hayır. Ona söyledim." Kalın, uzun parmağıyla Bay Cooper'ı işaret etti. "*Sana söyledim* ve lanet kuzeninin üzerinde silah olabilirdi. Üzerinde bir sopa, bir levye olabilirdi. Her zaman neyin doğru olduğunu bildiğini düşündüğün için beynini dağıtabilirdi!"

Birbirlerine bakışlarının ne kadar yoğun olduğuna bakılırsa orada ya da on mil yakınında olmayabilirdim.

Ve aniden, bu konuşmanın aniden Bunun Benimle Hiçbir İlgisi Yok'a dönüştüğünü hissettim.

Haklı olabilirdim.

"Hiçbir fikrim yoktu-"

Ripley yüksek sesle, "Hiçbir zaman bir fikrin olmuyor," dedi.

Onlardan biriyle göz teması kurmaya çalışarak, "Bu benim hatamdan başka kimsenin hatası değil," demeye çalıştım ama ikisi de birbirlerine çok sert bakıyorlardı. Sanki aynı evrende bile değildim. "O benim kuzenimdi. Ailemden biriydi. Jason'a kapıyı açması ve onu içeri alması için para mı verdi yoksa başka bir şey mi yaptı bilmiyorum ama bu benim hatam," demeye çalıştım... ama beni dinlemiyorlardı. Dinlemeye yakın bile değillerdi.

"Bu haksızlık Ripley," dedi yaşlı adam, tamamen ona odaklanmış bir halde. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Bay Cooper bir elini daha başının üzerinde gezdirdi. "Öyle olduğunu biliyorum. Size bilmediğimi söylemiştim."

"Bunca yıldan sonra bu bahanenin eskimeye başladığını düşünmüyor musun?"

"Evlat, beni rahat bırak," diye neredeyse mırıldanıyordu Bay Cooper, elini göğsüne sürerken yüzü kıpkırmızı pembeydi.

Ama sandalyedeki adam ne iş ortağını ne de bana uzun zamandır bu kadar nazik davranan adamı rahat bırakmayacağına karar verdi. "Sakın bana 'oğlum' deme. Her zaman herkesten daha iyi bildiğini sanıyorsun ama bilmiyorsun."

Tamam. Pekala. Bunu sakinleştirmem gerekiyordu. "Hey, Rip. Bunu Bay C'ye yükleme. Benim suçum. Baştan bir şey söylemeliydim-"

Sesleri yükseldikçe beni görmezden gelmeye devam ediyorlardı.

"Bilmiyordum!" Rip ayağa kalkarken Bay Cooper karşılık verdi. "Yirmi yıl önceki olayları gündeme getirip durman hiç adil değil."

Yirmi yıl önce birbirlerini nereden tanıyorlardı?

"Hey, siz ikiniz, bunun Jason'dan başka kimsenin suçu olmadığını kabul edebilir miyiz?" Ayağa kalkarak onlara burada yalnız olmadıklarını hatırlatmayı umdum.

Yine de görünmezdim çünkü hiçbir şey değişmemişti.

Hiçbir şey değişmedi çünkü Rip parmağını Bay Cooper'a doğru uzattı ve fırlattı,

"Yirmi değil, yirmi iki yıl önceydi ve bir kırk yıl daha geçse de anneme yaptıklarını unutmazdım-"

Bekle.

Bekle,

bekle.

Anne?

Anne?

Bay Cooper'ın hırıltısı gözlerimi ona doğru çevirmeme neden oldu, tam o sırada uzanıp bir elini daha göğsünün ortasına vurdu.

"Bay Cooper?" Ripley'in sesi kesilir gibi olunca masasına doğru bir adım atarak sordum.

Bay Cooper, parmakları üzerindeki tişörtün üzerinde kıvrılırken bir nefes daha çekti. "BEN... BEN..."

"911'i arayın!"

Bölüm 25

"Kafeteryadan çay ya da kahve alacağım. Sen bir şey ister misin?"

Ayağa kalkarken, hastanedeki bekleme odasında ne kadar uzun süredir oturduğum için dizlerimin nasıl patladığını görmezden gelerek sordum.

Hastanede.

Bay Cooper'ı taşıyan ambulansı takip ettikten sonra hastanedeydim. Bay Cooper'ın kalp krizi geçirdiğinden yüzde 99 emindim.

Bekleme odasında geçirdiğim iki saat bana şiddetli bir baş ağrısına, göğsümde kötü huylu bir tümör gibi hissettiren bir düğüme ve ayağa kalktığımda çatlayan dizlerime bakacak kadar zaman vermişti. Sağlık görevlileri geldikten sonra arkalarından gittim, hem kusmak hem de dua etmek istiyordum ama o kadar uzun zamandır hiçbir şey için dua etmemiştim ki artık nasıl dua edeceğimi bildiğimden emin değildim.

Ve benim arkamda, Bay Cooper'ın arabasında, Ripley de onun kamyonetindeydi.

Birinin ambulans çağırması için bağırdığı ilk andan beri bana bir avuç kelimedenden fazlasını söylemeyen Rip. Ambulans görevlileri Bay C'yi taşıırken kenarda durmuştu. Gitmek için bir hamle yapmamıştı, bu yüzden benimki evde olduğu için onun arabasını almıştım.

Rip ve ben orada, üç sandalye arayla, tüm zaman boyunca sessizce oturmuştuk. Ne düşündüğünden ya da ne hissettiğinden emin değildim. Ben de ne diyeceğimi bilemiyordum.

Kendime karşı dürüst olacak olursam, ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Anne.

*Yirmi iki yıl. Bütün
o öfke.*

Bunu düşünmenin zamanı değildi, ama zihnimin bu kelimelere ve muhtemelen ne anlama geldiklerine kaymasına izin vermemek zordu.

Aptal değildim.

Son iki saattir kalbim boğazıma düğümlenmişti. Midem bulanıyor, geriliyor ve yanıyordu; sevdiğim ve değer verdiğim bir adam için endişelenmekten gerçekten midem bulanıyordu. Lydia'nın telefonunu patlatıyor olmam ve

Cevap vermemişti. Cep telefonuna ve ev telefonuna beni aramasını söyleyen sesli mesajlar bırakmıştım ama hala aramadı.

Ona yaptıkları şeyin bu kadar uzun sürmesi normal miydi? Merak ettim. Emin değildim. İnternette bir şeyler araştırmaya çalıştım ama bilgiler o kadar genişti ki, tek yaptığı beni daha da hasta etmek oldu.

Bu yüzden kalkıp biraz hareket etmem gerektiğini biliyordum, bu sadece kafeteryaya kısa bir yolculuk olsa bile. Çaresiz olmak dünyadaki en berbat şeylerden biriydi.

Rip, daha önce hiç duymadığım bir sesle cevap verirken *Law and Order* dizisinin bir bölümünü oynayan televizyona bakıyordu. "Hayır."

Orada oturduğumuz saatler boyunca neredeyse hiç hareket etmemişti. O da mı endişeliydi? Daha önce Bay Cooper'la -belki de babası olduğunu düşündüğüm kişiyle- tartıřtığđ için kendini suçlu mu hissediyordu? Eğer öyleyse onu suçlayamazdım.

Daha fazlasını yapmadığım için kendimi suçlu hissettim. Onları durdurmadığım için. Bay C onu bana ilk kez soktuğunda ağzımı açıp o küçük pislik hakkında şikayet etmediğim için.

Aslında o kadar da küçük olmayan küçük bir parçam, noktaları birleştiremediğim için kendimi aptal gibi hissediyordu.

Bir başka küçük parçam da, eğer akraba oldukları doğruysa, ikisinin de tek kelime etmemiş olmasından dolayı biraz ihanete uğramış gibi hissediyordu.

Özellikle de bana kendi babamdan daha iyi bir baba figürü olmuş olan Bay Cooper'a. Gerçekten sevdiğim bu adam, haftanın altı günü olmasa da beş günü gördüğüm kırk bir yaşındaki adamın oğlu olabileceği gerçeğini ima bile etmemişti.

Eğer düşünürsem... eğer gerçekten düşünürsem... ikisi de aynı uzun boylu, geniş yapıya sahipti. Geniş omuzlar, büyük göğüsler, tank gibiydiler. Ripley'in gözleri yoktu ama çenesi vardı. Ve eğer Bay Cooper'la saçları tamamen beyazladıktan sonra tanışmamış olsaydım, saç renkleri de aynı olabilirdi. Kahvelerini aynı şekilde severlerdi, aynı tiklerden birkaç tane vardı....

Eğer akrabaysalar, birbirlerine karşı olan düşmanlıkları o kadar mantıklıydı ki sinir bozucuydu.

Bir akrabaya karşı kırgın olmanın nasıl bir şey olduğunu bilen biri varsa, o da Ben.

Ve ben bilmiyordum.

Yaşlı adamı dokuz yıldır tanıdđım halde en ufak bir fikrim bile yoktu.

Belki de doğru değildi. Belki de yanlış anlamıştım, ama bundan ciddi *ciddi* şüpheliydim. Yoksa Rip neden Bay Cooper'ın yanında "anne" kelimesini kullansın ki? Başka bir şekilde akraba olsalardı, bahse girerim o noktaya kadar bu konu açılırdı. Ve yıllar anlamlıydı. Rip annesi öldüğünde on sekiz yaşında olduğunu söylememiş miydi? Bay C bir yıl sonra yeniden evlenmemiş ve Lydia'yla yirmi iki yıl birlikte olmamış mıydı?

Akrabaydılar.

Öyle olmak

zorundaydılar.

Ve bunu bir sır olarak sakladılar.

Sırlar, sırlar eğlenceli değildir. Sırlar birilerini incitir.

Kendime buna odaklanmanın zamanı olmadığını söylemeye çalıştım. Bay Cooper için endişelenme zamanıydı. Bunun benimle hiçbir ilgisi yoktu.

Bazen, günün sonunda, on yıllar boyunca yavaş yavaş paslanan ve parçalanmış bir şeyin neden olduğu bir tren kazasında masum bir kazazede olduğunuzu fark ettiğinizde bazı şeyleri kabullenmek çok daha kolaydı.

Baldırlarımı esnetmek için parmak uçlarıma çıktığımda, benim oturduğum sandalyeden birkaç adım ötedeki sandalyesinde oturan Ripley'in yüzündeki ciddi ve içine kapanık ifadeye baktım ve sordum: "Rip? Bir şey ister misin? Kahve istemiyorsan sana soda da getirebilirim."

Çakıllı ve gergin bir sesle, "Hayır," derken dikkatini televizyondan ayırmıyordu.

Öğle yemeğini yiyip yemediğinden bile emin değildim. Kuzenimle olanlardan sonra benim de canım yemek istemiyordu. "Yiyecek bir şey var mı?" Ameliyathanedeki adam için hissettiğim çaresizlik duygusuyla savaşıyorlardı.

"Hayır."

Parmaklarını kalçalarının üzerinde açtığını gördüm, dudakları hafifçe aralanırken bakışlarını bana doğru çevirişini izledim, yüzünde sinirli bir ifade vardı. Bu ifadeyi biliyordum. Hayatım boyunca ailemin de aynı ifadeyi takındığını defalarca görmüştüm.

Özellikle de onlarla konuşmaya çalıştığımda ve bunun yerine onları rahatsız ettiğimde. O *aptal, salak çocuk* suratları. Sanki umursadığım için bana acıyorlardı. Elde edemeyeceğimi bildikleri bir şeyi istediğim için, bana vermeyeceklerini bilmem gereken ama anlayamayacak kadar küçük olduğum bir şeyi istediğim için.

Pişmanlık duymak için bir nedenim olmadan hemen önce yaptıkları yüz ifadesiydi.

"Hiçbir şey istemiyorum Luna, tamam mı?" dedi o kadar sakince ki ürkütücüydü.

Yutkundum. Kendime, geçmişte birlikte olduğu biri hastanede olduğu ve kendini kötü hissettiği için suçlu ve kızgın hissediıyor olabileceğini hatırlattım. Babası olabilecek biri. Belki de.

Bu yüzden omuz silkmeye çalıştım. Midemin daha da sıkışmasına neden olan o yüz ifadesi için onu affetmeye çalıştım. Kendime bazen insanların acı çekerken neye ihtiyaç duyduklarını ya da ne istediklerini bilmediklerini söylemeye çalıştım. Kimse üzgünken mantıklı değildir. Ben bile. Saatler önce bu adamdan misilleme olarak benim için birinin elini kırmasını istemiştim. Merhaba, ikiyüzlü.

"Emin misin?" Lafı dolandırmadım çünkü bir şeyler yemesi ya da en azından içmesi gerektiğini biliyordum. "Bir şey yediğini sanmıyorum ve-"

O çirkin mi *çirkin* ifade hiçbir yere gitmedi, o sakın, tuhaf, yumuşak ses tellerine yapışıp kaldı. "Hiçbir şey istemediğimi söyledim zaten, *tamam mı?*" diye homurdandı.

Babası kalp krizi geçirdi ve ona karşı sabırlı olman gerekiyor, dedim kendi kendime, acıyan kalbime ve inanılmaz derecede sıkışan mideme.

Bakışlarımı yüzünde tuttum ve ona sabırla, "Sadece soruyorum Rip. Kafamı koparmak zorunda değilsin. Sadece yardım etmeye çalışıyorum. Bir daha sormayacağım, tamam mı?"

Yatağımda uyuyan bu adam gözlerini devirdi. Elleri uyluklarının üzerinde açılıp kapandı ve ben kendimi hazırlamaya çalıştım. Kendime *onu nezaketle öldürmem gerektiğini* söylemeye çalıştım. *Sabrı seç.* Tanıdığım ama tanımadığım bu adam hırslayarak, "Dükkâna geri dön Luna. Senin saçmalıklarınla uğraşacak havada değilim."

Benim bokumla mı uğraşacaksın?

Tamam. Pekala. Bir şeylerle uğraşıyordu. Bunu unutmamalıydım. Hatırlamak *zorundaydım*. Söylediklerinde ciddi değildi. Bu yüzden sesimi olabildiğince dostça ve sabırlı tuttum. "Bay Cooper için buradayım." Sonra ona küçük bir gülümseme vermeye çalıştım. Sabırlı bir gülümseme, böylece sadece yardım etmeye çalıştığımı anlayacaktı. Onu önemsemeseydim, aldığı kalori ya da sıvı miktarı umurumda olmazdı. O bunu bilmiyor muydu? "Ben de senin için buradayım Rip. Burada yalnız olmamalısın."

Başını yana eğmesi beni daha da gerdi. Sesinin tonu da yardımcı olmadı. Hem de hiç.

"Havamda değilim, beni anlıyor musun? Şu anda benim için endişelenmene ihtiyacım yok. İhtiyacım olan şey bana biraz zaman vermen.

duygularını incitmekten endişe ediyorum."

İrkilmek istedim ama yapmadım. "Duygularımı incitmek konusunda endişelenmene gerek yok."

"Her zaman senin duygularını incitmekten endişe ediyorum Luna. Beni rahat bırak," diye tersledi.

Sözlerine karşılık vermemem beni şaşırtmadı. İfadesi beni sıcak su altında kalmış bir yanık gibi yaksa bile. "Ne zamandan beri?" Sesimdeki gerginliği duyarak ve bana hissettirdiklerinden hoşlanmayarak sordum.

Bu adam başını salladı. "Hiç havamda değilim."

Havasında değil miydi?

"Sadece arkadaşın olmaya çalışırken bana kötü davranmanı kaldırarak durumda değilim," diye cevap verdim, yüzümün kızardığını ve sanki yabancıymışız gibi benden kurtulmaya çalışmasının ruhumu öfkeyle doldurduğunu hissettim.

Bir gece önce benim yatağında uyumuştum. Bana öğle ve akşam yemeği hazırlamıştı. Bana kahvaltı ısmarlamıştı.

Arkadaşlar birbirleri için oradaydı ve ben de öyle yapıyordum. Ona göz kulak olmaya çalışıyordum. Onun yanında olmaya.

Ve beni itiyordu, hem de hoş bir şekilde değil.

Ağzından çıkan sonraki birkaç kelime bunu kanıtladı. "Arkadaşım olmaya mı çalışıyorsun? Daha sonra pişman olacağım bir şey söylemeden ya da yapmadan önce bana biraz zaman tanıyarak arkadaşım ol. Bana biraz zaman ver ki daha sonra seni kötü hissettirdiğim için kendimi kötü hissetmek zorunda kalmayayım."

Belki de boş vermeliydim, çekip gitmeli ve ona istediği alanı tanımalıyım ama uzun bir gün olmuştu ve kendimi öfkeli hissediyordum. İğnelenmiş. Fiziksel ve duygusal olarak incinmişim. Beni ezmesine izin verecek gibi hissetmiyordum.

Özellikle de son zamanlarda cenaze, kız kardeşlerim ve babamla ilgili olanlardan sonra. Belki kız kardeşim beni evinden kovmasaydı, ya da babamdan kalan bu yaralar yeniden açılmasaydı, ya da kuzenim beni incitmek için iş yerime gelmeseydi... Belki de tüm bunlar bu kadar yakın zamanda olmasaydı, her şeyin üstesinden gelebilirdim. Eğer beni bu kadar incitmemiş olsalardı.

Şimdi de bu mu? Onca insan arasından ondan mı?

Tehdit edilmekten hoşlanmıyordum, özellikle de bugün.

"Bu ne anlama geliyor?" Ona temkinli bir şekilde sordum, beni kasıtlı olarak incitecek şeyler söyleyebileceğini düşünmeye çalışırken midemde korku birikiyordu.

"Bırak onu."

Düşürmek mi? Bırakacak bir şey mi vardı? Kalbim daha hızlı atmaya başladı ve o hayatta kalma içgüdüğü bana bırakmamı söyledi. Bana buna değmeyeceğini söyledi. Ama yapamadım. *Yapamadım*. "Bu ne anlama geliyor?" Kendimi tekrarladım. "Bana duygularımı incitecek ne söyleyebilirsin ki?"

Yaptığı surat... yaptığı surat beni uyardı. Mavi-yeşil gözlerini sanki içlerinde ateş varmış gibi bana dikmeden önce alabileceğim tek önsöz buydu.

"Anlat bana," bir yanım bilmek istemediğimi bilse de devam ettim.

"Dur."

Ama yapamadım. *Yapamazdım*. Bugün olmaz. Sevdiklerimin yarısı bana güvenmiyormuş ya da bana yeterince değer vermiyormuş gibi görünen bu kadar uzun süredir yaşadığım bu hayattan sonra olmazdı. Bu kadar bağlandığım bir kişiden daha bunu almak istemedim. Rip'in de o listede olmasını istemedim. Bu çok mu yanılttı? "Bilmek istiyorum. Zayıf ya da acınası olduğumu düşündüğün için etrafımda dolanmanı istemiyorum. Değilim. Ben de değilim. Bana *söylemeni* istiyorum."

Sadece yüz ifadesi bile beni öldürebilirdi. "Öyle mi? İstediklerin bu mu?" diye sordu, ses tonunda neredeyse zalimce bir şey vardı. "Cenazeye gittiğimiz günden beri ailene ne yaptığını biliyorum Luna. Bu lanet bir sır değil. Biliyordum. Herkes biliyordu, Tanrım."

Sakın ürktüğünü görmesine izin verme.

Ama durmuyordu. İşi bitmemişti. "Nasıl bildiğimi bilmek ister misin? Gerçeği bilmek ister misin? Baskını gazetede okumadım. Biliyordum çünkü bana içinde olup olmadığını sorduğun *çete*, *bir çete* değildi. Bir MC'deydim. Motosiklet kulübü. Reapers. Ailenin uyuşturucu işine bulaşmadık ama amcanla tanışmıştım. Babanla tanışmıştım. Ailenin yarısını tutuklatan kız hakkında her şeyi duydum. Seninle tanışmadan önce seni biliyordum."

Beynimin mantıklı bir kısmı geri kalanına söylediklerinin önemli olmadığını anlatmaya çalıştı. Hiçbir şeyi değiştirmediklerini. Hiçbir şey ifade etmediğini.

Bundan utanmadım. Kendimi kötü hissetmedim.

Ama...

"Cooper da başından beri biliyordu, yani biliyorsun. Bana yıllar önce seni araştırması için bir özel dedektif tuttuğunu söylemişti ve senin nereden geldiğini ve ailenin kim olduğunu hep biliyordu."

O da biliyordu. Kim bilir ne zamandır, belki de en başından beri biliyordu.

Ve tek kelime etmemiştir.

İlk karısını sır olarak saklamasını anlayabilirim. Belki, gerçekten mantıklı olmak isteseydim Rip'i sır olarak saklamasını bile anlayabilirdim. Ama geçmişimi biliyordu ve hiçbir şey söylemedi mi? Dokuz yıl boyunca?

"Bu yeterince iyi mi? Şimdi gider misin ve beni rahat bırakır mısın, yoksa bunu senin için hecelemem mi gerekiyor? *Beni rahat bırak.*"

Beni rahat bırak, diye kız kardeşim sayısız kez sözsüz bir şekilde bana projeksiyon tutmuştu.

Beni rahat bırak, diye tıslamıştı babam bana sayısız kez.

Beni rahat bırak.

Kalbimde bir sürü öfke tutabilirdim. Thea ya da Kyra gibi insanlar beni üzdüğünde, onları incitmek için düşünebileceğim milyonlarca şey vardı ama asla yapmazdım. Çünkü sevdiğim hiç kimsenin benim yüzümden incinmesini asla istemezdim. Bunun olmaması için elimden geleni yapardım.

Yine de...

Donup kaldım. Gözlerimi kırptım ve ağzından çıkanların tanıdıklığını görmezden gelmeye çalışarak, neredeyse tahta gibi, "Sadece arkadaşın olmaya çalışıyorum," derken yutkundum.

"Şu anda bunu umursuyor gibi mi görünüyorum?"

İnsanlar tarafından ezilmek konusunda çok iyiydim. Faydalanarak.

Ama güvenilebileceğimi düşündüğüm insanlardan değil. Güvenilebileceğime beni inandıran insanlardan. Yine de buradaydım.

Kimsenin seni sevmesini ya da önemsemesini sağlayamazsın. Bunu herkesten daha iyi biliyordum.

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu, sırtım karıncalandı ve orada öylece durup yıllarca değer verdiğim adama bakarken hissizleştim. Bana bir baş belası olmadığımı, ondan bir şeyler istemenin sorun olmadığını hissettirmeye başlayan adama. Bu beni güvende hissettirmişti. Anlaşıldığımı.

Ve içimdeki yanığın aslında bir dondurucu yanığı olduğunu fark ettim. Beni rahat bırak, demişti Lucas Ripley bana.

Çok gururlu değildim ama yeterince gururluydum.

Belki Rip her şeyi yeterince toparlayamamıştı ama beni etraflarında istemeyen insanları terk etmiş ve bir daha arkama bakmamıştı. Artık yeterdi. Bu sözleri, değer verdiğim tüm bu insanlar tarafından bir kenara itilmeyi, vazgeçilebilir hissettirilmeyi aşmıştı; tüm *bunlar* ruhuma asit gibi geliyordu.

Onu da mı yalnız bırakmamı istedi? Arkadaşım olmak istemedi mi? Herkes gibi o da mı benden bir şeyler saklamak istedi?

Yanağımın içini ısırarak, o dondurucu yanık acısı içime yayılırken bakışlarımı ona sabit tuttum. Yüzümün gözeneklerinde, ağzımın içinde, gözlerimde hissedebiliyordum.

Bu işin peşini bırakmalıyım, biliyordum. Bu konuşmadan kaçınmalıyım ama yapmadım. Bunun içine doğru yürümüştüm ve bu acı tamamen benim hatamdı. Kendimden başka suçlayacak kimsem yoktu.

Öte yandan, bana başka bir şey de söyleyebilirdi, bu da onun yarısı kadar acı vermezdi.

Ama komik olan şuydu: O yapmamıştı. Bıkmıştım. O kadar yorgundum ki, kendimi en son ne zaman bu kadar bitkin hissettiğimi hatırlamıyordum. Ve aniden, o kadar yalnızdım ki buna dayanamıyordum.

Umut ettiğim için başıma gelen buydu. Unuttuğum için.

Herkes sevgiyi hak eder, ancak ne kadar umutsuzca ve içtenlikle verirseniz verin, bunu istemeyen insanlar vardır.

Bir adım geri çekildim, sonra bir adım daha attım ve hak etmediği bir sakinlikle başımı sallayarak ona şöyle dedim: "Haklısınız Bay Ripley. Duygularımı incitebileceğinizi benden daha iyi biliyordunuz ama yine de bunu yaptınız." Yanağımın içini ısırdım ve ruhumu sıktım. "Çizgiyi aştığım için özür dilerim. Seni zorladığım için özür dilerim. Bunu bir daha asla yapmayacağım."

Arkamı dönüp bekleme odasından çıkarken tek bir damla gözyaşı dökmedim. Kafeteryaya gidip kendime kahve alırken de tek bir damla gözyaşı dökmedim. Ve kalbimi kıran son kişiyi bıraktığım bekleme odasına geri döndüğümde kendimle gurur duydum.

Benim desteğimi bile istemiyor olması kaçıp saklanacağım anlamına gelmiyordu, hele de değer verdiğim ve beni de önemseyen biri ameliyattayken. Lucas Ripley az önce göğsüme tekme atmış olabilirdi ama bana neden orada olduğumu unutturamayacaktı.

Bu Bay Cooper içindi. Beni odadan kovmayan adam için. Defalarca yanımda olan kişi.

Belki de nereden geldiğimi biliyordu ve benden bu kadar çok şey saklaması beni incitiyordu ama bununla daha sonra ilgilenecektim. İyi olduğunu öğrendiğimde bunu halledecektim. İyi olup olmayacağından bile emin değilken ona karşı kötü duygular beslemeyecektim.

Odanın duvarı olarak kullanılan şeffaf cam sayesinde, bakmayacağım koyu saçlı bir adam dışında odanın hâlâ boş olduğunu görebiliyordum.

Patronumdan daha uzaktaki bir koltuğa oturmak yerine daha önce oturduğum koltuğa otururken çenemi yüksek tuttum.

Sonra arkama yaslandım, gözlerimi televizyon ekranına diktim ve otuz dakika sonra bir doktor gelip Bay Cooper'ın akrabalarını sorana kadar Ripley'e bir daha bakmadım. Ameliyattan başarıyla çıktığını ama saatler ya da günler sürebilecek bir süre yoğun bakımda kalacağını duyacak kadar uzun süre konuşmalara kulak misafiri oldum. O zamana kadar sadece ailesi.

Ve bu benim olmadığım bir şeydi. Ailelerinden herhangi biri.

Belki bir ailenin nasıl olması gerektiğine dair en iyi temele sahip değildim ama bana yalan söylenmesinden bıkmıştım. Tekrar tekrar bir kenara atılmaktan bıkmıştım. Ben bile *ailenin* böyle olmaması gerektiğini biliyordum.

Beni rahat bırak.

Bundan bıkmıştım. Bu kelimelerden bıkmıştım. Kendimden bile bıkmıştım.

Telefonumu elime aldım, Lydia'nın numarasını çevirdim ve cevap vermesini bekledim. Sonunda cevap verdiğinde, bir müşteriyle birlikte olduğu için özür dileyerek ona olanları anlattım. Sonra onun şok feryatlarını ve en kısa zamanda orada olacağına dair verdiği sözü dinledim.

Ancak o noktada kalkıp gittim; kalbim bana her ne kadar aksini söylese de aileden değildim.

Ailem beni öldürmekle tehdit eden bir babadan, bizi terk eden bir erkek kardeşten, beni dövmeye çalışan bir kuzenden, iki yalancı kız kardeşten ve beni benim onu sevdiğim kadar seven tek kişiden oluşuyordu.

Neyi hak ettiğimi bilecek kadar kendimi sevdim.

Ve bu... az önce olan şey, o şeylerden biri değildi.

Dünyada buna değecek kadar çörek ya da ev yapımı öğle yemeği yoktu. Bundan kesinlikle emindim.

Bölüm 26

Sevgili patronumuz Bay Cooper'ın kalp krizi geçirdiği haberi dükkândaki herkesi sarstı. Büyük bir kriz değildi ama doktorlarının geri dönmesi için acele etmemesi konusunda ısrar etmesine neden olacak kadar ciddiye *Dinlenmesini*. Stres seviyesini daha iyi yönetmesi konusunda.

Lydia hastaneden ayrıldıktan hemen sonra beni arayıp neden onu beklemediğimi sorma nezaketini göstermiş, ardından da nasıl olduğu konusunda beni bilgilendirmişti. Ertesi gün, Büyükbaba Gus hastaneden çıkarken onu tekrar ziyarete gittim.

Kalp krizinden bir gün sonra yatağının yanına gittiğimde patronum "Beni kurtardın tatlım," diye fısıldamıştı.

Elini tutmak için uzandım, hafifçe sıktım ve hala çok solgun olan yüzüne gülümseyerek, küçük bir kriz *olmasaydı başına* neler gelebileceğini düşünmemeye çalıştım. Kalp hastalığının ülkedeki ölümlerin başlıca nedeni olduğunu okumak gibi bir hata yapmıştım. "Tek yaptığım sana bir aspirin vermektir," dedim ona, benden uzun zamandır sakladığı şeyleri düşündüğümde hissettiğim acıyı görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

"Sonuncusunun son kullanma tarihi geçtiğinde bana yeni bir şişe aspirin almamı söylemiştin, hatırlıyor musun? '*Ne olur ne olmaz Bay C*' diye aspirin almam için ısrar etmiştiniz," diyerek her zamankinden daha zayıf sesiyle tartışmaya çalıştı ve elimi bir kez daha sıktı.

Daha fazla aspirin alması için ısrar ettiğimde özellikle onu düşünüyordum. Bana yüksek tansiyonu olduğunu ilk söylediğinde biraz araştırma yapmıştım, ama bu konuyu hiç açmamıştım. Ama o benim için önemliydi ve daha da kötüleşmemesi için ona elimden geldiğince iyi bakmak istiyordum. Çünkü insanları önemseydiğinizde yaptığınız şey buydu. "Dinlediğine sevindim," dedim ona.

Hastane yatağında yatarken karşılığında bana verdiği gülümseme zayıftı. "Dükânâ ne zaman döneceğimi bilmiyorum."

Aklıma gelen ilk şey Ripley oldu.

"O zamana kadar benim için kaleyi koruyacaksın, değil mi?" diye sordu.

Ona bakarken duygular boğazımı tıkamıştı ve elini sıkma sırası bana gelmişti. "İsterseniz dünyayı sizin için zapt ederim Bay C. Dükkan için endişelenmeyin. Hepimiz iyi olacağız."

Özellikle Ripley'i ve Bay Cooper'ın gitmesinin geri kalanımız için ne anlama geleceğini düşünmeme izin vermedim.

Gün zaten yeterince zor geçmişti. Gergin, garip ve hatta biraz da suçlanmış olmak hepimizin nasıl olduğunu anlatmak için iyi tanımlamalar değildi. Konuşmadığım, göz teması kurmadığım ve hatta aynı odada bile bulunmadığım Rip hariç hepimiz. Zamanla tüm iş arkadaşlarım en sevdiğimiz patronumuzu sormak için odama doluştu.

İşe gelmeyen ve bir daha da gelmeyeceğine bahse girdiğim Jason dışında. Ama artık o serseriye zerre kadar umursamıyordum. Adresini bu şekilde alabilirdim. Ama neyse ki Bay C'nin kalp kriziyle karşılaştırıldığında tüm bunlar önemsiz görünüyordu. Ve eğer onun kıcını tekmelemekle kuzenimin kıcını tekmelemek arasında bir seçim yapmak zorunda kalsaydım, her zaman kuzenimi seçerdim. Her zaman.

Sevdiğim ve beni seven bu adam bana nazik, sıcak bir gülümseme verdi ve benim için her şeyi daha iyi bir perspektife oturttu. *Hayat, sizi asla sevmeyecek birini severek kendinizi asmak için çok kısaydı*, nihayet bunu şimdi daha net görebiliyordum. "Seveceğini biliyorum Luna," dedi Bay Cooper bana. Sonra içini çekti, gözleri biraz kısıldı ve "Jason için üzgünüm. Hiçbir fikrin yok-"

Oh, lanet olsun. Ona geri dönmüştük. "Onun ya da kuzenim için endişelenme. Her şey yolunda," diyerek onu rahatlatmaya çalıştım, hatta bunu laf olsun diye söylemediğimi anlaması için ona gülümsedim. "Kuzenim ilk kez üzerime atlamaya çalışmıyor ama bu son olacak."

Miguel bana, yaptıkları ya da söyledikleri her ne olursa olsun her şeyin yoluna girdiğini açıkça belirttiklerinden emin olmuştu. Ayrıntıları sormamıştım çünkü bu benim için yeterince iyiydi.

Umarım mesajımı babama iletirdi, böylece o da benim boş işlerle uğraşmadığımı bilirdi. Yine de başını belaya sokacak kadar şey biliyordum ve eğer yapmazsam, yapacak olanı bulmakta hiç zorlanmazdım. Çünkü tekrar bir şeyler yapmaya kalkarlarsa o kadar ileri gitmeleri ihtimal dışı değildi ve bunu anlayacak kadar zeki olmalıydı.

"İyi değil ama özür dilerim," diye karşı çıktı yaşlı adam. Gözleri bana dönmeden önce Lydia'nın oturduğu yöne doğru kaydı. Boğazı hafifçe titredi ve bir kez daha derin bir iç çekti. "Bazı şeyler var ki

sana söylemek istediğim... sana daha önce söylemem gereken bazı şeyler var...." Yüzündeki ifade sanki bana bir şey anlatmaya çalışıyormuş gibiydi.

Onaylıyordu, değil mi?

Bana gerçekten Rip'in babası olduğunu ve bu sırrı kendilerine sakladıklarını söylemeye çalışıyordu.

Yalan söylememişti. Teknik olarak değil. Sadece bana ya da bir başkasına gerçeği söylememişti.

Son üç yıldır bizimle çalışan adam onun oğluydu. Bizden birkaç adım ötedeki karısından olan oğlu. Bana hayatının aşkı olduğunu ya da öyle olduğunu söylediği kadından olan oğlu.

Ve o oğul, tartışmaya girmeden iki dakika konuşamayacağı bir adamdı.

Yirmi dört saat önce beni, beni gerçekten incitmiş olan hemen hemen herkesle aynı şekilde gördüğünü açıkça belirtmiş olan kişi.

Dostum, bunu düşünmek hiç hoş değildi.

"Yarın gelip seni göreceğim," diye söz verdim, ona güven verici bir gülümseme verdim, böylece eğer işleri yoluna koyduysam, benden sakladığı şeyle bir sorunum olmadığını bilecekti.

Değildim. Tam olarak değil.

Ama bunu ona karşı kullanmazdım. Kendince sebepleri vardı. Olmak zorundaydı. Ve ben de o zamana kadar bu yalan olmayan kişiden duyduğum küçük ihanet duygusuyla başa çıkacaktım.

Listeme bir kişi daha eklemek istemiyordum.

"Sen buradan çıktıktan sonra ben de seni görmeye evine geleceğim," diye devam ettim, içimde incinmemeye karar veren o ipliğe zar zor tutunarak. "Dükkândaki dedikodulardan seni haberdar etmem gerekecek, ha?"

Bay Cooper'ın bakışları benimkileri aradı ve bir an sonra çenesini, kabul ettiği sayılacak kadar aşağı eğdi. Ancak bunun dükkânda neler olup bittiğini duymaya ihtiyacı olduğunu kabul etmesiyle bir ilgisi olup olmadığı farklı bir hikâyeydi. İkimiz de odadaki dev filin üzerimizde dolaştığının farkındaydık. *Sana söylemek istediğim bazı şeyler var... Sana daha önce söylemem gereken bazı şeyler...*

Çünkü tam o anda -ve bunun sadece o anda, bir sonraki anda ya da ondan sonraki anda olmayacağına dair bir his vardı içimde- hikayenin tamamını öğrenecek kadar umursamayacağımı biliyordum.

Kalbim artık gerçekten umurumda değildi.

Kalbim daha dün kırılmış, üzerinde tepinilmiş ve toz haline gelmişti ve aynı şeyin diğer zamanlarda olduğu gibi, onu yeniden büyütebileceğimi biliyordum. Bu benim diğer süper gücümdü. Kendimi her zaman çöplükten geri getirebilirdim.

Çünkü Rip'in beni debelenmem için bıraktığı yer tam da orasıydı.

Bir keresinde ona küsmediğimi, en azından uzun süre küsmediğimi söylemiştim ve onun için küsmeye başlamayacaktım. Unutmak ve görmezden gelmek, acı veren şeylere tutunmaktan daha kolaydı.

Ne Bay Cooper ne de ben başka bir şey söylemeye fırsat bulamadan kapı çalındı ve önce bir aralık, sonra da tamamen açıldı. Yeni hastane odası ziyaretçisinin giydiği lekeli iş botlarını ve lekeli mavi kot pantolonun üzerine tam oturacak kadar uzun beyaz tişörtü görmeden önce kimin geldiğini hemen anlamıştım.

Ripley olduğunu biliyordum.

İşte bu yüzden elimi Bay Cooper'ın elinden kurtardım ve yanağına bir öpücük kondurmak için eğildim. "Ben gideyim artık. İkinizden birinin bir şeye ihtiyacı olursa beni arayın. Eminim patronum gerekirse bir süreliğine dükkândan kaçmamı sorun etmeyecektir," dedim mümkün olduğunca neşeli görünmeye çalışarak.

Rip her yanımda olduğunda benimle konuştuğu tonda, "Teşekkür ederim küçük ay," dediğinde Bay Cooper'ın başı çoktan kapıya doğru eğilmişti. Biraz daha az şefkatle. Biraz daha mesafeli. Her zaman onu kızdırmak ya da kayırdığını hissettirmek istemediğini düşünmüştüm ama şimdi bunun tam olarak anlayamadığım başka nedenleri olduğunu görebiliyordum. Onu kıskandırmamak için mi? Kıskandırmamak için mi? İlişkimize ve ne kadar iyi anlaştığımıza sürtünmediniz mi?

Bilmiyordum ve açıkçası öğrenmek de beni ilgilendirmiyordu. Artık değil. Görünüşe göre başından beri hiç.

"Sen de Lydia," dedim ve eğilip yanağına bir öpücük kondurduktan sonra gözlerinin odaya girdiğini duyabildiğim adama takılmasını izledim.

Gözleri bana kaydı ama gülümsemesi de başını sallayışı gibi kırılğan ve yorgundu. "Teşekkür ederim tatlım. Seni yakında arayacağım."

Başımı salladım ve bir adım geri çekildim. "Dinlenin Bay C. Yarın gelip sizi kontrol edeceğim."

Dışarı çıkmak için döndüğümde onlardan bir "dikkatli sür" ve "kendine iyi bak" cevabı aldım, ancak bunu söylerken seslerindeki gerginliği fark edemedim.

Tabii o sırada benden bir baş daha uzun ve çok daha geniş bir figür tam yanımda durdu.

Orada değilmiş gibi davranmak istedim ama yapamadım.

Beni gerçekten önemsemişine inanmaya başlamam onun suçu değildi. İşteki ruh haliyle başa çıkabilirdim. Gizliliğiyle başa çıkabilirdim. Ama beni aptal yerine koymasını, beni kendinden uzaklaştırmasını kaldıramazdım.

Aramızdaki şeylerin değiştiğini düşünmek benim hatamdı. Çaresiz ve yapışkan olduğum için. Benim hatamdı.

Bunun yerine diğer patronuma baktım ve oldukça sakin ve soğukkanlı bir şekilde "Merhaba Bay Ripley" dedim.

Çoktan bana bakmaya başlamıştı. Yüzü, hakkında ne düşüneceğimi asla bilemediğim o maske. Aynı maskeyi bir anlığına taklit etmeye çalıştım, çünkü üçüne de omzumun üzerinden "Hoşça kalın" demeden önce o kadar süre orada durdum.

Hastaneden çıkarken göğsüm sadece biraz ağrıyordu ve diğer pek çok şey gibi onu da daha küçük bir acıya dönüştürüp çöpe attım.

Seviliyordum ve her şeye sahiptim. *O zaman* mutlu değildim, ama yine olabilirdim.

Rip'i dükkânda her gördüğümde göğsüm biraz daha ağrımaya devam ediyordu.

İlk gün, bekleme odasındaki konuşmamızdan üç gün sonra, bir siparişle ilgili bazı belirsiz ayrıntıları sormak için onu bulmak zorunda kalmıştım. Ana atölyede 1970 model bir Ford Bronco'nun döşemelerini söküyordu. Odamda sadece bir dakika durmuş, onunla kafamda tasarladığım şekilde konuşabilmek için kendimi pompalamaya çalışmıştım.

Sanki duygularımı incitmemiş gibi.

Sanki kaba, soğuk ve zalim değilmiş gibi.

Kendime *bunu yapabileceğimi* söylemiştim.

Oyun oynamadım ve oynamaya da başlamayacaktım.

O dakikada kendimi toparladım ve oraya doğru yola çıktım.

"Bay Ripley?" Sesimi kontrol altında tuttuğum için kendimle biraz gurur duyarak seslendim.

Yaptığı işi anında bırakmış, cipin hemen dışında olduğu yerde çömelmişti.

Hiç beklemeden hemen yanında durdum ve faturayı aramıza sıkıştırdım. "Sipariş vermek üzereydiniz ama işaretlediğiniz ve karaladığınız şeyleri teyit etmek istedim. Bilgisayara herhangi bir not eklenmemiş. Yazdığınız rengi istiyorsunuz, değil mi?"

Doğru. Dostum, ben iyiydim.

Rip kâğıdı alıp incelemeyen önce bir süre sessizce, pasif bir şekilde beni izledi.

Yapmam gerektiği halde yüz hatlarını incelememe izin verdim. Karalamalarını okurken gözlerinin altında torbalar ve köşelerinde ciddi bir gerginlik vardı. Soğukkanlı bir tavırla bana bakıp "Doğru" dediğinde yanağımın içini ısırdım.

Ona her zamanki gülümsememi göstermedim. Sadece başımı salladım ve aynı hızla geri dönmeyen önce "Teşekkür ederim" dedim.

Ve birkaç saat sonra o sabah yaptığım bir başlığa bakmak için odama geldiğinde, tek yaptığım ona "Merhaba" demek oldu ve sonra doğrudan bantlama işine geri döndüm. Sanki orada değilmiş gibi. O benim patronum ve ben de onun çalışanı olduğum için yapmam gerektiği gibi.

Ve eğer öfke damarlarımda dolaşıp beni birkaç dakika boyunca sıcak ve gergin bıraktıysa, bunu görmezden geldim.

Kızgın değildim. İncinmemiştim.

İyiydim. Her zaman iyi olacaktım.

O zamandan beri de öyleyim.

Bir hafta sonu Lenny ile Lily'yi görmeye gittik. Başka bir hafta sonu, Büyükbaba Gus'ın evinde oyun gecesi yaptık. Biraz fazla mesai yaptım ama çok değil. Spor salonuna gittim, beni şaşırtmayan iyi bir randevum oldu. Devam ettim. Başardım.

İki hafta olmuştu ve dükkan ayakta duruyordu. Maaş bordrosunu kimin yaptığından emin değildim ama ben de bir çalışandım, o yüzden bunu dert etmeyecektim. Rip bunun için vardı. Kendi üzerime aldığım tek ekstra şey dinlenme odası için bir şeyler sipariş etmek ve bunları dükkanın hesabına yüklemeydi, ama hepsi bu kadardı.

Her şey yolundaydı. Atölyedeki herkesin durumu iyiydi. Öğle yemeği sırasında ve aynı anda dinlenme odasında olduğumuzda ya da bir şey taşımak veya bir şey almak için odama geldiklerinde diğer çocuklardan kulak misafiri olduğum kadarıyla, bana Rip'in ne kadar asabi olduğunu ve soru sorabilecekleri tek kişinin o olmasının ne kadar sinir bozucu olduğunu anlattılar.

Tek kelime etmedim. Ne katıldım ne de karşı çıktım. Sadece sırtlarını sıvazladım ya da onları güldürmeye çalıştım.

Onun hakkında kötü konuşmayacaktım.

Bu süre içinde Bay Cooper'la hâlâ konuşma fırsatı bulamamıştık. Serbest bırakıldıktan sonra iki günde bir evine ziyarete gidiyor, ona yiyecek ve evine en yakın Redbox'tan film getiriyordum ama bana pek bir şey anlatmamıştı.

Bunun nedeni Lydia'nın hiç uzağa gitmemiş olması olabilirdi.

Aylar önce düzenli olarak gördüğüm birini hayatımdan çıkarmakta zorlanacağımı düşünseydim yanılırdım. Bunun ne kadar kolay olduğunu unutmuşum.

İçimden bir ses bunun sebebinin Rip'in sözlerini aklımdan çıkaramadığım için olduğunu söylüyordu. Onları ezberlemiştim. Ya da ona oldukça yakın. *Beni yalnız bırak*, demişti bana bekleme odasında.

Bana çocukken onlara davrandığım kadar iyi davranmayan insanların özlemine çekmeyi bırakmıştım. O zamanlar kendime bir daha asla bu saçmalığa kanmayacağıma dair söz vermiştim ve kendimi onlarca kez hayal kırıklığına uğrattığım bir hayatta, bu yemin tutmayı başardığım tek yemin oldu.

Bu yüzden kahvemi yapmakta ve aşağıya, odama doğru yürürken Rip'i görmezden gelmekte hiçbir sorun yaşamadım.

Kahve mi istedi? Kendisi alabilirdi. Onu yalnız bırakmamı mı istedi? Tabii ki. Zamanları, sevgileri ya da ilgileri için kimseye yalvarmayacaktım. Kesinlikle arkadaşlık ya da dostluk için de yalvarmayacaktım.

Artık değil.

Bu yüzden Bay Cooper'ın iyileşmesinin üzerinden iki hafta geçtikten sonra babamla ilgili bir rüya gördüğümde - San Antonio'dan bir daha dönmek üzere ayrılmadan önceki gecenin birebir kopyası olan bir rüya - anlatamayacağım kadar üzgün ve sinirliydim. Uyandığım andan itibaren ensem kaşınması ve yanması da yardımcı olmamıştı. Ya da kısa bir süre önce Rip'in yatakta benimle birlikte olduğu çok benzer bir rüya gördüğümü hatırlattı. Beni kendine çektiği bir gece....

Yoğun bir iş sabahı ve *Hairspray* soundtrack'inin tamamı bile derimin altında mayalanan huzursuzluğu üzerimden atmamı sağlayamamıştı.

Öğle yemeği geldiğinde yukarı çıktım ve odayı dolu buldum, buzdolabından yemeğimi aldım - kuru ve tuhaf bir güveç - ısıttım ve kendime ve

iş arkadaşlarıma bir iyilik yapıp kötü bir ruh halinde olabileceğim başka bir yere gideceğim. Ripley yüzünden de değildi. Ben odaya girdiğimde başını kaldırıp bakma zahmetine bile girmemişti. Eğer bu aramızdaki ilişkinin nasıl olduğu hakkında yeterince şey söylemiyorsa, başka ne söyleyebilirdi bilmiyorum.

Ben de yemeğimi aldım ve çocukların sigara molası verdiği dükkanın arka tarafına yerleştirilmiş sandalyelerden birinde yedim. Houston'ın kuzey yakasıydı, sıcak ve her zaman nemliydi ama gölgede, iyi bir esintiyle, böceklerden uzakta ve dükkanın girişine yakın sokak kirliliğinin en kötüsünden uzakta... iyiydi.

Dürüst olmak gerekirse, kuzenimin beni terslediği yerin hemen köşesinde olsam bile bu biraz rahatlatıcıydı. Ama yüzümde bir kabuk ya da yara izi yoktu ve o pisliğe odaklanmayacaktım. Hele ki çocukken okuldan eve yürürken bana da benzer şeyler yapmışken.

Rudy hiç kimseydi. Babam hiç kimseydi. Ve hiç kimse kimseye zarar vermezdi.

İyi dim. Bir işim vardı. Seviliyordum.

Bay Cooper tamamen iyileşecekti.

Lily mutluydu, sağlıklıydı ve bolca bahşiş parası kazanıyordu.

Thea ve Kyra hayattaydı ama bunu sadece Lily doğruladığı için biliyordum.

Babam bir daha aramadı.

Jason işe hiç geri dönmemişti.

Güvendeydim. Başımı sokacak bir evim ve yiyecek yemeğim vardı. Çok şeyim vardı. Her şey mükemmel değildi - ve kız kardeşlerime karşı duyduğum kızgınlıktan nefret ediyordum - ama çoğu insanın sahip olduğundan daha iyiydi.

Orada tek başıma otururken kendime sürekli bunu söylüyordum.

Öğle yemeğime yaklaşık yirmi dakika kala, eşofmanımın paçalarını dizlerimin hemen üstüne kadar ittim ve biraz güneş almak için solgun bacaklarımı önüme doğru uzattım.

Molamın bitmesine on dakika kaldığında eşyalarımı topladım ve içeri girdim. Merdivenlerden yukarı çıkmadan önce ana atölye katında kimler var diye etrafa bakmadım ama dinlenme odasına vardığımda iki beden işçisi ve Rip dışında boş olduğunu görünce ikisine de gülümsediğimden emin oldum.

Yanlışlıkla bakışlarımı Rip'in gözleriyle buluşacak kadar kaydırdığımda, yüzümdeki gülümsemenin kaybolmasına izin vermedim.

Ona acılarımı vermeyecektim. Ona aylar önce benden istediği gibi davranacaktım. Sanki o benim patronummuş gibi. Sanki hayatımda bir yer kazmamış ve sonra artık onun bir parçası olmak istemediğine karar vermemiş gibi.

Sanki o üç lanet kelimeyi bana söylememiş gibi.

Ama yüzümdeki gülümsemeyi koruyarak gözleriyle karşılaştığımda, o deniz mavisini renkli gözler yüzümün her yerinde zıpladı ve gömleğimin altına sıkıştırdığım yerden düşen yıldız kolyeye takıldı.

Bir saniye sürdü.

Üç adamın yanından geçerken bakışlarımı buzdolabına çevirdim ve neredeyse bitmek üzere olan güvecimin kalanını bir kenara koydum.

Çantamı tekrar içeri koyarken çocuklardan biri "Luna, öğle yemeğinde ne yedin?" diye sordu.

"Güveç" derken elimin tersiyle kapattım. Tadı göt deliği gibi ama tat alma duyunuz yoksa gerisini alabilirsiniz."

Pek ilgili görünmüyorlardı, ama su şişemi filtreden doldurdum ve sadece konuştuğum ikisine "görüşürüz" diyerek odadan çıktım.

Odama döndüm ve o öğleden sonra astarlamaya başlayacağım arabayı bantlamayı bitirdim. Notlarımın üzerinden geçiyor, kapı açıldığında faturadaki boya rengiyle etiketteki numarayı üç kez kontrol ediyordum. İçeriye atılan ilk iki adımı duyduktan sonra başımı kaldırıp bakmadım. Sadece bir kişi o kadar ağır yürüyordu.

"Bir şey yapmamı ister misin?" O daha fazla uzaklaşmadan seslendim. içinde.

Ayak sesleri gelmeye devam etti ve onun sesi de. "İki katına çıkarmak istedim-SS'deki bir şeyi kontrol et," diye cevap verdi Ripley hemen.

Dudaklarımı birbirine kenetlemedim ya da yüzümü buruşturmadım. Ayağa kalktım ve hemen elimdeki notların olduğu panoyu uzattım. O zaten yanımda duruyordu. O panoyu alırken gözlerimi tahtadan ayırmadım, o uzun parmaklar az önce okuduğum sayfayı çeviriyordu.

Sonra bir adım geri çekildim ve etrafıma bakmak ve doğru olduğunu bildiğim halde tüm bantlamanın doğru olduğundan emin olmak için kabine yöneldim.

Rip hemen bir şey söylemedi; kulübenin dışında bir yerden "İşim bitti" diye seslenmeden önce arabanın etrafını yarılamayı başarmıştım.

Siparişe neden bilgisayardan bakmadığını anlamıyordum ama merak ederek bile zamanımı boşa harcamayacaktım.

Küçük bir yanımla neredeyse onu görmezden gelmek istiyordu ama yapmadım. Ona bunu bile vermeyecektim. Ben de karşılık olarak "Tamam." diye seslendim.

Ana odaya geri döndüğümde onu orada bulamayınca rahatlardım. Gerçekten öyleydin.

* * *

Ertesi gün, odamın kapısı açıldığında, son model bir Audi A4 üzerinde kullanmaya başlayacağım boyanın makinemiz tarafından çalkalanmasının bitmesini bekliyordum. Büyük bir figür içeri girdi ve kapının arkasından kapanmasına izin verdi.

Kim olduğunu biliyordum.

Daha büyük bir insan olacaktım, bu yüzden kendime "Senin için ne yapabilirim?" diye sordum.

Rip odanın içinde birkaç adım daha atana kadar bekledi ve "Bu sabah listende olan tekerlekleri kontrol etmek istedim" dedi.

Programıma ne zaman baktı?

Ama sormadım. Onun yerine gözleriyle kısa bir süre -gerçekten kısa bir süre- göz göze gelmeye özen gösterdim. Yüzü her zamanki gerginlik ve kontrol maskesiydi ve ben onu içime çektim ve hemen geri tükürdüm, sonra bir saat önce tekerlekleri hareket ettirdiğim sağ tarafıma doğru işaret ettim. Çevresel görüşümün dışında, onun tekerleklerle doğru hareket edişini izledim, o uzun bacaklar bana genellikle büyük gelen odayı yiyip bitiriyordu. Sonra tekrar makineye odaklandım, öğle yemeğinden önce bir sonraki projeme geçebilmek için acele edip döngüsünü bitirmesini umuyordum.

Rip sessizdi ve ona sırtımı vermek için bilerek hareket ettim.

O işimi incelemeyi bitirmeden önce döngü bitti ve boyayı aktarmak için kabine doğru yöneldim.

Koruyucu giysimi giymek için ana odaya geri döndüğümde hala oradaydı, bu sefer tezgahın üzerinde duran boya kataloglarından birine bakıyordu. Bana baktı mı, doğrusu hiçbir fikrim yoktu. Gözlerimi odanın karşısındaki duvara dikmişim. Önce spor ayakkabılarımı giydim, sonra takım elbisemi giydim.

Fermuarını çektim ve kabine doğru ilerleyip omzumun üzerinden "Bana ihtiyacın olursa kapıyı çal" diye seslendiğimde cevap vermedi.

Kendimi odama kapattım ve bir süre sonra beyaz odadaki tek pencerelerden birine baktığımda Rip'in orada durmuş içeri baktığını gördüm.

Tekrar dikkatimi vermem gereken panellere odaklandım.

Daha sonra öğle yemeği molası verdiğimde yine dışarı çıktım. Tıpkı bir gün önce olduğu gibi, çantamı ve kalan yemekleri buzdolabına bırakmak için mola odasına geri döndüğümde, Rip orada oturmuş tavuktan yapılmış bir şeyler yiyor ve bir dergiyi karıştırıyordu. Göz teması kurduk ve ben ancak çok yaklaşıp buzdolabını açmak zorunda kaldığımda göz temasını kestim.

Sonra kendimi aşağıya attım.

* * *

Ertesi sabah, sabah dokuzdan sonra, tüm atölye çalışanları orada olduktan sonra, ana kata çıktım ve onlardan rotisserie dediğimiz şeyi (üzerine bir motor bloğu monte edilmişti) ana kattan kabine taşımama yardım etmelerini istedim. Bir gün önce kurmuştuk ama tek başıma ya da bir kişiyle taşıyamayacağım kadar ağırdı.

Rotisserie'yi boya odasına taşımama yardım etmeleri için Owen ve Ashton'a doğru yönelmem kasıtlı mıydı? Kesinlikle öyleydi. Ama başımı dik tuttum ve yere park edilmiş arabaların arasından geçip bana her zaman çok iyi davranan iki adama doğru ilerlerken yüzümde bir gülümseme vardı.

"Hey," dedim yanlarına geldiğimde.

Ayakta duran Ashton hemen çenesini yukarı kaldırdı ve bana sıcak bir gülümseme fırlattı. "Hey, Luna."

Owen arabanın altından seslendi, "Döner ızgara için yardıma ihtiyacın var mı?"

Owen'ın CCC'de en sevdiğim çocuklardan biri olmasının bir nedeni vardı. "Evet," diye cevap verdim ve Ashton'ın yanında durup neye baktığına bir göz attım. Yerde, Owen'ın yattığı yerin yanında koyu renkli ve sıvıya benzer bir şey vardı, elinde bir İngiliz anahtarıyla yukarı bakıyordu. "Fırsat bulduğunuzda onu çıkarmama yardım eder misiniz lütfen?"

"Beş dakika mı?" Owen sordu.

Durduğum yerden ona bakarak başımı salladım. "Teşekkürler. İkiniz de hazır olduğunuzda odamda buluşuruz," dedim.

Yeni adam başını salladı.

Odama geri dönerken bakışlarımı yerdeki arabalara kilitlemiştim, Rip'in benim gittiğim koridordan döndüğünü görebiliyordum ama onun yerine banyoya girdi. Odama geri döndüğümde, her şeyin olması gereken yerde olduğundan emin olmak için kabini bir kez daha gözden geçirdim. Çok geçmeden kapının açıldığını ve çarparak kapandığını duydum. Onlar olduğunu düşünerek tekrar dışarı çıktım ve Rip'i elleri kalçalarında dikilirken bulduğumda neredeyse yürümeyi tamamen bıraktım.

"Bir şeyi taşımak için yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu ellerini bir beze silerken, o yoğun gözleri üzerimdeydi.

Elimde olmadan bakışlarımı bir anlığına kapıya doğru kaydırdım, sonra tekrar yüzüne yönelttim ve "Çocuklardan yardım istedim bile" dedim.

Yanağındaki bir kas seğirdi.

Kendimi ona bakmaktan alıkoydum. "Beş dakika içinde geleceklerini söylediler," diye bitirdim, kapıya doğru bir kez daha bakarak.

Rip'in burnu bir an için kıvrıldıktan sonra bez parçasını tulumunun ceplerinden birine soktu ve dikkatlice, "Bana sormadınız," dedi.

Gözlerimi kırptım. "Sana mı sorayım?" İzin için mi? "Yardım için," diye açıkladı, sesi gergindi.

Oh. "Onlara bana yardım etmelerini söyleyeceğini düşündüm." Sesimi eşit, sakın ve kontrollü tuttum. "Her zaman yaptığın şey bu." Sonra elimde olmadan kapıya doğru bir kez daha baktım. "Kendim sorabilecekken senin zamanını harcamak istemedim."

Tam orta cümleyi söylediğim sırada burnu tekrar kıvrıldı ve ben konuşurken hiçbir yere gitmedi. Fark ettiğim şey, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmasıydı; bakışları hâlâ benimkilere kilitliydi ve başka bir yere çevirmeye hiç niyeti yoktu. Çenesini geriye doğru eğerek uzun ve güçlü boynunu iyice görmemi sağladı. "Sana vaktimi boşa harcama konusunda ne demiştin?" diye sordu aynı ses tonuyla.

Omurgamdaki deri anında karıncalandı ve elimde olmadan kalbimin tam ortasında küçük bir acı hissettim. Öfke. O anda hissettiklerimi tanımlamak için mükemmel bir kelime olurdu.

Bu ve ihanet.

Ve öfke.

Ama daha çok öfke.

"Bir şey varsaymak istemiyorum Bay Ripley" derken sinirlenmeme izin vermedim.

Tamam, belki *Bay Ripley* kısmı biraz önemsizdi ama bunun için kendimi hırpalamayacaktım.

Bu sözleri söylerken Ripley'in yüzüne baktığımda ve çene çizgisinin nasıl gerildiğini izlediğimde, bu beni daha iyi hissettirmedi. Kendimi bok gibi hissetmeme neden oldu. Onu kötü hissettirmeye çalışmıyordum. Ondan bunu istemedim.

Ondan hiçbir şey istemedim.

Ben de kendimi toparladım. "Zamanını harcayacak daha iyi şeylerin var. Şu anda Bay Cooper'ın yokluğuyla yeterince uğraşıyorsun." Babası. Sadece Bay Cooper değil. *Babası*.

Tek kelime etmedi. Bu iri adam orada durmuş beni izliyordu.

Devam ettim, sesim eşitti... belki biraz monotondur. "Bir sorun çıkarsa size haber veririm elbette."

Rip hala cevap vermedi.

Bakışlarımı kapıya doğru kaydırarak açılmasını ve Ashton ile Owen'ın yardıma hazır bir şekilde orada olmalarını diledim.

Ama hiçbir şey olmadı. Hayatımın hikayesi.

"Yine de kontrol ettiğiniz için teşekkür ederim, ama sanırım kendi başımıza hareket edebiliriz," diye bitirdim, sesimi Bay Cooper dışında herhangi bir patrona karşı kullanacağım aynı iş gibi tuttum - ve bu aylar önce olsaydı Rip.

Ama istediği buydu ve ben de ona bunu verecektim.

Bu yüzden bana doğru dört uzun adım attığında, botlarının ucu benimkiyle buluştuğu anda durup eliyle çenemi yukarı doğru ittiğinde nefesimi tuttum. Çünkü Rip tam *oradaydı*. Benim alanımdaydı. Beni ona bakmaya zorluyordu.

Ve ona baktım.

Kompresyon tişörtünün ona verdiği hafif balıkçı yaka örtünün etek ucunun hemen üstünden görünen dövmelere baktım. Etek ucunun hemen üzerindeki küçük koyu şekillere baktım. Çenesinin alt tarafındaki ve yüzünün alt yarısındaki belli belirsiz kirli sakallara baktım. Bana doğru yönelttiği öfkeli ifade karşısında neredeyse incecik pembe ağzını bir çizgi haline getirdim.

Ve gözlerinin bana doğru nasıl parladığını fark ettim. Sanki bana bağlamak ya da başka bir şey yapmak istiyordu.

O "başka şeyin" ne olduğunu bilmiyordum ama çenesinin çizgisine bakılırsa bilmek istediğimden de emin değildim.

Rip'in çenesi aşağı doğru eğildi ve yüzünü benimkine daha da yaklaştırdı. "Bu işi bitirebilir miyiz?" diye sordu, sesi sertti ve o kadar kısıktı ki onu zar zor duyabiliyordum.

Nefesimi tuttum. "Ne ile?"

O inanılmaz yakışıklı yüz uzakta duruyordu ama o gözler... "Bay Ripley saçmalığıyla. Bu ses tonuyla. Benimle konuşmak ya da benden yardım istemek istemeyişinle." Çenesi eğildi ve nefesini yüzümde küçük puflar halinde hissedebildiğime yemin edebilirim. "Beni dondurmanla."

Kaşlarımı kaldırmak istedim ama yapmadım. "Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye kısmen yalan söyledim. Çünkü bunları isteyen o olduğu halde neden bana bunları söylediğini anlamıyorken tam bir yalan olamazdı.

"Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun Luna," diye yanıtladı Rip, sesi hâlâ kısıktı, duymak için neredeyse kulaklarımı zorlamam gerekiyordu.

Çizmelerinin uçları benimkilere daha da yaklaştı.

Önemli değildi. Hiç önemi yoktu.

"Siz Bay Ripley'siniz," dedim, hâlâ gergin bir şekilde. "Sizinle patronum olan herhangi biriyle konuşur gibi konuşuyorum, profesyonellikle, çünkü en başından beri size göstermem gereken şey buydu."

Boğazından boğuk bir ses çıktı, neredeyse bir homurtuya benziyordu... homurtu mu? Hırıltı mı?

"İşleri kendim halledebilecekken sizi rahatsız etmeyeceğim."

Botları benimkilere öyle sert vurdu ki, kendi botlarım yarım santim geriye kayd.

"Sana her zaman davranmam gerektiği gibi davranıyorum," diye kestirip attım ve sonuna bir "Bay Ripley" daha ekledim. İçimden bir ses bunun berbat bir fikir olduğunu söylüyordu, aç bir aslanı yemlemek gibi bir şeydi bu. "Siz benim patronumsunuz ve bunu unutmamalıydım."

Ağzımdan çıkan her kelimeyle boynunun daha da şiştiğine yemin edebilirdim. Yüzü de kızarmış olabilir.

Ama yüzü ne zaman kızarmıştı ki?

Çenemdeki el yüzümü daha da yukarı çekti, ta ki ben baskıdan, gerginlikten neredeyse gerilene kadar. O zaman kesinlikle onun

Yüzümde yumuşak bir nefes. Ağzımda. Vücudunun sıcaklığını ön tarafımda hissedebiliyordum. Bir ay önce olsa, bu yılımı mahvederdi. Bir hafta önce, bayılmak istememe neden olurdu.

Ama şimdi...

Şimdi tüm o pisliği zorla aşağı indirdim ve uzaklaştırdım. Bir kürek ve yarım ton toprakla gömdüm. Gitti. Gitti, gitti, gitti.

Bunu o istemişti ve ben de uzun zamandır vermek istediğim her şeyi vermiştim.

Sadece bir aptal belli bir noktadan sonra vermeye devam eder ve ben kimsenin aptalı değildim.

Kimsenin kum torbası değil. Kimsenin geçici eğlencesi değil.

Ona başka birine verdiğimden çok daha fazlasını vermiştim ve o da aramızdaki köprüyü sonsuza dek yakmıştı. Bana diğer insanların söylediklerinin aynısını söylemişti: *beni rahat bırak*.

"Sadece istediğin şeyi yapıyorum," dedim ona yavaşça, her kelimeyi hece hece söyleyerek. Bakışlarımı bir kalp atışı, sonra iki kalp atışı onun üzerinde tuttum ve sonra burnumdan nefes alırken çenesine doğru geri çektim.

Sonra bir adım geri attım. Sonra bir adım daha.

"Yardıma ihtiyacım olup olmadığını kontrol etmeye geldiğiniz için teşekkür ederim ama yok. Ashton ve Owen geliyor," diye açıkladım ona. "Kendi başıma halledebileceğim her şeyi yaparım. Ama teşekkür ederim Bay Ripley."

Bay Ripley bir santim bile kıpırdamadı.

Sonra ağzını açtı ve şöyle dedi: "Yapmamız gereken-"

Ve tam o anda kapı açılıp Owen, "Kusura bakma Luna," dediği için inandığımdan emin olmadığım bir Tanrı'ya şükredecektim. Hadi et lokantasının yerini değiştirelim." Orada durdu. Birimizden diğerine baktı, yeni adam hemen arkasından içeri girince gözleri büyüdü.

İş arkadaşlarıma gülümsedim ve onlara doğru bir adım attım. "Siz ikiniz hazırsanız ben de hazırım."

* * *

Patronumla arama mesafe koymaya son derece kararlı bir şekilde, üst üste üçüncü gün öğle yemeğimi aldım ve CCC'nin otoparkındaki sandalyelere ve masaya yöneldim.

Yine sıcak bir gündü, Houston'da her gün sıcak olduğundan değil, ama gölgede çok dayanılmaz değildi. Böcek de olmadığına göre, alabileceğim en iyi şey buydu. Temiz hava. Biraz açık alan.

Buraya yıllar önce gelmeliydim. Bu da bana şunu hatırlattı.

Telefonumu elime aldım ve bir haftadır her gün aradığım numarayı çevirdim.

Çaldı.

Pantolonumun paçalarını ve tişörtümün kollarını omuzlarıma kadar kıvrarak telefonu kulağımla omzum arasında tuttum ve devam eden zil seslerini dinledim. Biraz güneş almak için bacaklarımı uzattım ve çantamdan öğle yemeğimi çıkarırken sandalyeye yaslandım. Üç günlük güveç felaketinden oluşan kabımı daha yeni açmıştım ki dışarı açılan kapı açıldı ve göğsündeki her bir kası saran uzun kollu tişört ve koyu renk kot pantolonuyla tanıdık bir figür yanıma geldi.

Gözlerimi kısmadım ama onu biraz fazla dikkatli izledim. Şimdi ne istiyordu? Thea'nın telesekreteri açıldığında merak ettim.

"Thea, ben yine Luna. Umarım iyisindir ve beni geri ararsın, tamam mı?" Aramayı sonlandırmadan önce kızgın ya da üzgün görünmemeye çalışarak söyledim.

Çantamın içinden çatalımı alıp pirinç ve kıyma lapasına sapladım, bana doğru gelen adama değil, ona odaklandığımdan emin oldum. Çatalımı biraz fazla kahverengi görünen bir şeye saplamayı başardım ve hatta iri adam önüme geçmeden önce ağzıma götürdüm.

Tek kelime etmedi, ben de etmedim çünkü masanın diğer tarafındaki sandalyeye gitti ve benim oturduğum sandalyeyle aynı hizaya gelene kadar öne doğru çekti.

Elindeki cam kabı aramızdaki masaya bırakıp otururken onu izledim.

Tam onun için yapabileceğim bir şey olup olmadığını soracaktım ki kendimi durdurdum. Öğle tatilindeydim. O zaman bir şey yapmama gerek yoktu.

O da benim gibi öğle yemeğini yedi. Yani...

Birdenbire neden onun da burada olduğunu anlayamadım.

Merakımı kendime sakladım ve yemeğimi çiğneyip telefonumu kalçama götürürken gözümü ondan kaçırmamaya dikkat ettim.

Burada her ne yapıyorsa... beni ilgilendirmezdi.

Yemeğinin kapağından çıkan hafif ses aramızdaki havayı dolduruyor, ara sıra çiğneme ya da içtiği şeyden yudum alma sesleriyle noktalanıyordu.

Ben ise orada oturup Sprite kutumu emdim ve güveçimi yerken bir yandan da televizyon ekranlarının fiyatlarına bakmaya başladım.

Öğle yemeği saatim dolmak üzereyken, sıcaktan boynum ve sırtımın alt kısmı terlediğinde ve bacaklarımdaki deri fazla güneşten gerginleştğinde kalktım.

Ben uzaklaşırken ikimiz de bir şey söylemedik.

Bölüm 27

Ertesi günkü öğle yemeği molam bir öncekinin tekrarı gibiydi ve açıkçası ne düşüneceğimi bilemiyordum.

Ya da bunu düşünerek zamanımı harcamam gerekip gerekmediğini bile.

Dışarı çıktım, tüm yiyeceklerimi çıkarmıştım, giysilerim istediğim gibi kıvrılmıştı ve bacaklarımı güneşe doğru uzatmıştım ki kapı açıldı ve az önce odama gelip ben ilaçlama yaparken kabinin penceresinden bakarken gördüğüm adam dışarı çıktı. O gün üzerinde gri bir kompresyon gömleği ve üzerine giydiği tulumla bile bir şekilde kirlenmiş olan başka bir kot pantolon vardı.

Üzerindeki her şey her zamanki gibi kaplıydı.

Boynundan bilek kemiklerine kadar her şey, yıllarca yakalanmadan her fırsatta kontrol ettiğim o büyük, kaslı figürü vurguluyordu.

Ama bu sefer, başka tarafa bakmak o kadar da zor değildi. Gerçekten hiç zor değildi.

Önceki gece babamla ilgili bir rüya daha görmüştüm, başımı rahatsız ve gergin eden, beni yatakta terli ve nefes nefese bırakan önceki rüyanın aynısıydı. Bu rüyadan kurtulmam sadece birkaç saatimi almıştı. Tek yaptığı bana o anda Rip'ten uzak durmanın neden zor olmadığını hatırlatmaktı.

Mesele şu ki, ne yaptığını anlamak için gözlerimi kullanmama gerek yoktu.

Rip bir gün önce yaptığı şeyin aynısını yaptı. Gelip yanıma oturdu ve ikimiz de tek kelime etmedik. Yemek yerken değil. Yemeğimi zorla mideye indirdikten sonra geçirdiğim birkaç dakika içinde de. Telefonuma bakarken ve indirimde olan koltukların yorumlarına göz atarken de.

İşe dönme vakti geldiğinde, eşyalarımı toplayıp odama dönerken ona bakmaktan başka bir şey yapmadım bile.

* * *

Ertesi gün, en azından Bay Cooper'ın kalp krizinden bu yana, önceki her gün gibi geçti.

İşe gittim. Ripley zaten oradaydı. Odama girerken onu görmemiş gibi davrandım ve sonra kahvemi hazırlamak için yukarı çıktığımda ya da elimde kahveyle aşağı indiğimde onu görmemiş gibi davrandım. Sadece benimkini. Onun değil. Sanki yeni bir şeymiş gibi, çünkü öyleydi. Patronum istemediği ve beni işe alarak bana bir iyilik yapmadığı halde ona iyi davranmak için yolumdan çekilmemeliydim.

Bay Cooper'dan geçmeden beni kovamazdı. Çünkü akraba olma ihtimalleri çok çok yüksek olsa bile, iş başa düştüğünde onunla Rip'ten daha iyi bir ilişkim olduğunu biliyordum. Bir gece önce Bay C'yi görmeye gitmiş, onunla ve Lydia'yla yemek yemiş ve film izlemek için kalmıştım. Yaşlı adamın hayatındaki yerimi biliyordum.

Ancak son zamanlarda her gün olduğu gibi, sabahın ilk yarısında odama bir ziyaretçi uğradı.

Yaklaşık iki yüz elli kilo ağırlığında olduğuna bahse girebileceğim, altı ayak dört inçlik bir ziyaretçi.

Artık alanıma girmesini istemediğim adam.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" İçeri her girdiğinde kullandığım aynı kelimeleri kullanarak sordum. Sakin, soğukkanlı, profesyonel.

Diğer günlerden farklı olarak, patronum bir şeyi kontrol etmek ya da görmek istediğine dair bir bahane kullanmadı.

Elleri kalçalarında öylece durdu, dişlerini sıktı ve "Bitti mi?" dedi.

"Evet. Kabindeki başlığı az önce bitirdim ve onu buradan çıkarıp panellere başlamadan önce bir dakika bekliyorum. Ashton zaten taşımama yardım edeceğini söyledi."

Gözlerini dikti.

Ben de baktım.

Sonra derin bir iç geçirdi, çenesini yana eğdi ve homurdandı, "Neden bahsettiğimi biliyorsun. Gerçekten yaptın mı?"

"Neyle?" diye sorarken en kibar sesimi kullandım.

Tanrım, ellerini iki yana açmış bana bakıyordu. "Bununla."

"Ne ile?"

Dudaklarını birbirine bastırdı. Yeterince dikkatli baksaydım, o bunu yaparken dudaklarının ne kadar beyazlaştığını görebilirdim ama bakmadım. Birazcık bile bakmadım. "*Bununla*, Luna," diye yanıtladı ellerini tekrar çevirerek.

Geriye dönüp baktığımda, farklı bir yaklaşım seçmeliydim. Ancak eylemlerinize geri dönüp baktığınızda karşılaştığınız şey buydu: hayatın bir geri sarma düğmesi yoktu. Ne yazık ki.

Ama en azından geriye dönüp baktığımda başımı dik tuttuğumu, sesimi düzgün çıkardığımı ve patronumun gözlerinin içine bakarak, "Size, size davranmamı istediğiniz şekilde davranıyorum Bay Ripley," dediğimi hatırlayabiliyordum. Saygıyla. Sanki faturalarımı ödüyormuşsunuz gibi. Sizi yalnız bırakıyorum. Sizi rahatsız etmiyorum. Kendimi sana zorlamıyorum ya da istemediğin şeyleri yapmanı istemiyorum. Benden başka ne istiyorsun bilmiyorum."

O yoğun bakışlar bir santimetre bile sapmadı. Bir saniye bile. Bir milisaniye bile. Sanki bakışları lazer ışınlarından yapılmış ve beni yakıp kül etmek istiyormuş gibi bana baktı.

Ve sonra denedi.

"Şu Bay Ripley'i keser misin?"

İrkilmedim. Hareket etmedim. Sözleri beni hiç etkilememiş gibi ona baktım. "Adınız bu, efendim."

Belki de "efendim" abartıyordu.

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" Rip'in sesi yükselmeye başlayarak sordu.

Tamam, biraz fazla oldu, tahmin ettim ama bu hiçbir şeyi değiştirmede. Ne benimle ilgili, ne de bu durumla ilgili. "Hayır, değilim," diye cevap verdim ona sakince. "Ve neden sesini yükselttiğini anlamıyorum. Ben bir şey yapmıyorum."

Rip öne doğru eğilirken gözleri *neredeyse* kafatasından dışarı fırlayacaktı. "Hiçbir şey yapmıyorsun lan. Beni rahatsız edeceğini bildiğin şeyi yaparak boş boş konuşuyorsun."

"Seni rahatsız edecek bir şey yapmıyorum. Geçmişte seni rahatsız edecek yeterince şey yaptım, hatırladın mı? O yüzden bırakıyorum. Bıraktım. Tek yaptığım tam olarak istediğin şeyi yapmak."

Patronum bir adım öne çıktı. "Benimle böyle konuşmayı kes."

"Patronumuşsun gibi mi?" Yavaşça sordum, onu kışkırttığımı biliyordum ama başka ne söyleyebileceğimden emin değildim. "Bir sabah gelip nerede olduğunu sorduklarında senin için polislere yalan söylemeyen bir çalışan gibi mi? Evde yalnız olduğuna inandığım için sana mazeret gösterdiğimde? O gece seninle birlikte olduğumu söylediğimde yanağına bir öpücük kondurmama izin verdiğin gibi mi?"

"Lanet olsun Luna," diye söylendi.

Babamın sesinin benimle bu tonda konuştuğunu duyabiliyordum. Aynı kelimeleri söylediğini duyabiliyordum.

Ama bu ses tonu ve bu cümle bir arada söylendiğinde dinlemekten bıkmıştım. Gerçekten. Özellikle de Rip'in ağzından çıktığında.

"Senin bir şey yapmadığını biliyorum Rip. Bu yüzden polisler geldiğinde onlara o gece benimle olduğunu söyledim. Bundan bir şey beklemiyordum. Şimdi nerede durduğumuzu bildiğimi söylüyorum. Senin için yalan söylemeyi sorun etmedim ama bu iyilik işini sen başlattın. Ve bana seni rahat bırakmamı söyledin," diye tükürdüm ona, sakın ve mesafeli görünmeye çalışarak ama başarısız olduğumu bilerek. "İşte ben de bunu yapıyorum. Senin arkadaşın olmak istedim. Arkadaşın olmaya çalıştım. Senin de benimle olmak istediğini düşündüm. Beni sevmeni istedim ve beni bir arkadaştan daha fazlası olarak sevmeni isterdim Rip. Bunu her şeyden çok isterdim.

"Daha iyisini biliyordum ama yine de öyle hissettim. Ama bana vermek istediğin tek şey bu olsaydı gerçekten sadece arkadaşın olmayı kabul ederdim. Seni artık böyle düşünmemeye çalışıyordum. Sanırım bir gün, sana duyduğum bu aptalca aşkı kendi başıma atlatacaktım. Muhtemelen hoşlanacağım başka birini bulduğumda. Karşılığında beni önemsemeyen insanları önemsemeye alışkınım Bay Ripley.

"Ama beni etrafında istemeyen yeterince sevdiğim insan var. Ve o yola tekrar girmeyeceğim. Bay Cooper'a kızgın olduğun için mi bana kötü davranmak ve beni kendinden uzaklaştırmak istiyorsun? Anlıyorum. Onunla olan ilişkinin ne kadar kafa karıştırıcı olduğunu anlamaya başlayamıyorum. Annenden hemen sonra başka biriyle evlendiği için kızgınsın, anlıyorum. Anlıyorum. Ama beni bir kenara atmanı hak edecek hiçbir şey yapmadım. Senin için orada olmaya çalıştım ve beni incitmek istemediğin konusunda uyardığın halde yine de incittin.

"Ama ben bittim. Nasıl dinleyeceğimi biliyorum. Zamanımı ne zaman boşa harcadığımı anlayabiliyorum ve artık zamanımı boşa harcamayacağım. Paylaşmak zorunda olduğum şeyleri istemeyen birine verip verip vermeyeceğim. Annem babam bana bunu yaptı, kardeşlerim bana bunu yaptı, izin verdiğimde herkes bana bunu yapıyor ve sen beni lanet bir baş belası gibi hissettiren son kişi olacaksın.

"Tek istediğin şeyi yapıyorum. Bana söylediğin şeyi yapıyorum ve bu benim için sorun değil. Kendini suçlu hissetme. Bana iyilik yapıyorsun. Eninde sonunda olacak olan şeyi hızlandırıyorsun.

"İş bırakmıyorum. İşimi kötü yapmaya ya da gerekirse geç saatlere kadar çalışmamaya karar vermeyeceğim, bu yüzden bunun işimi etkilemesi konusunda endişelenmenize gerek yok, tamam mı? Zamanımı ve enerjimi asla olmayacak bir şey için harcamak yerine, en başından beri yapmam gerektiği gibi kendi işime bakacağım Bay Ripley," diye kestirip attım, rüzgâr ciğerlerimden fırladı, omuzlarım en başta ne kadar gergin ve yüksek olduklarını bile fark etmemişken sert bir şekilde aşağı indi.

Tanrım, çok kızmıştım.

İncinmiştim. Ama daha çok kızgın ve yorgundum ve bir yanım ağlamak istiyordu ama ağlamayacaktım. Yanlış yönlendirilmiş suçluluk duygusu olan biri için değil. Onu yalnız bırakmamı isteyen biri için değil. Beni istemeyen ve asla istemeyecek biri için değil.

Aynı şeyleri istemiyorduk ve ben bunu göremeyecek kadar inatçı ve çaresizdim.

Konuştuğum süre boyunca onu izledim. Yumruklarının nasıl sıkıldığına şahit oldum. Boğazındaki tendonların nasıl daha belirgin hale geldiğini gördüm.

Ama bakışlarının değişmesini özledim.

Ve büyük ihtimalle bunun bir önemi olmayacaktı.

Onu terslediğim için kendimi kötü hissettim. Hayatımın bu noktasına gelmem tamamen onun suçu değildi, değil mi? O benim zaten eğri olan çivime vurulan bir başka çekiçti sadece. Ve bunların hiçbiri onu yapamayacağı bir şeyi hissetmeye zorlamak için değildi.

"Bak," dedim sesimin ne kadar boş ve yorgun çıktığını görmezden gelerek, "sana en başından beri patronum gibi davranmalıydım. Davranmadım ama bundan sonra davranacağım. Kalbimi kırmışsın gibi davrandığım için özür dilerim. Bazen seninle tanışmadan uzun zaman önce kırıldığını unutuyorum. Bana eşlik etmen ya da bana iyi davranman için sana baskı yapıyormuşum gibi görüldüğüm için özür dilerim. Bana tüm bu iyilikleri yapman için seni zorladığım için özür dilerim."

Yüzündeki tuhaf ifadeyi görmezden gelerek bakışlarını karşıladım. Gözlerinin nasıl kısıldığını görmezden gelerek. "Zaten yeterince sorunum var, bir de bunlara yenileri eklenmesin. Ben sadece... bunlar olmamış gibi davranmak istiyorum. Her şeyin en başından beri olması gerektiği gibi olmasını istiyorum."

Tanıştığımız andan itibaren.

Rip bana göz kırptı. Hatta yutkundu da. O kadar sertti ki gömleğinin yakası boğazındaki kafatasını daha fazla ortaya çıkarmak için aşağı indi.

Her zamanki gibi.

Adımı söylemeden önce bir adım geri atmayı başardım. Ona baktım.

Çenesini yukarı kaldırdı ve ondan bekleyebileceğim en son şeyi söylerken mavi-yeşil gözlerini benden ayırmadı. "Seni incitmek istememiştim bebeğim."

Evet, yapmadığından emindim.

"Ben yapmadım," diye ısrar etti, sanki aklımı okumuş gibi, o deli gözlerle beni izliyordu.

Elbette.

Elbette, yapmamıştı.

Bununla işim bitmişti. Her şeyin daha az karmaşık olduğu zamanlara geri dönmek istiyordum. Tekrar mutlu olmak istedim.

"Evet, yaptınız Bay Ripley ve sorun değil." Dilimi dişlerimin üzerinde kaydırdım ve bir adım geri attım. "Bana yapmam için para ödediğiniz işe geri dönmem gerekiyor. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin. Bunun için burada olacağım."

* * *

Lydia beni yıllardır onlarla birlikte yaşadığım eve sokarken, "Tatlım," diye mırıldandı.

Önce ona sarıldım, içeri girdim ve o kapıyı arkamızdan kapatırken bekledim. Evin tam olarak nasıl bir yer olduğunu anlamak için etrafa bakmama gerek yoktu. Taşındığımdan beri geçen sürede pek değişmemişti. Lydia'nın antikalara karşı bir ilgisi vardı ve mobilyaların çoğu koyu renk ve kirazdı. Bana anlattığına göre, birçoğu ailesinden miras kalmıştı ama bazılarını da kendisi satın almıştı; hafta sonları izinli olduğumda onunla birlikte gittiğimde bana da birkaç şey getirmişti.

Eve taşındıktan sonraki ilk birkaç ay boyunca ne kadar gergin olduğumu hatırladım. Nesillerdir onun ailesine ait olan bir şeyi devireceğimden endişe ediyordum. Hiçbir şeye dokunmamak için elimden geleni yapmışım. Babamın evinde sahip olduğum tek güzel şey televizyondur ve evde yalnız olmadığım ya da gerçekten çok sessiz kalmadığım sürece onu gerçekten izlememiştim.

Kendime karşı dürüst olacak olursam, şu anda bile Cooper'ların evinde bir şeyleri devireceğim için hâlâ gergindim.

"Nasılsın?" Ayakkabılarımı çıkarırken sordum.

İç çekti. "Ben iyiyim. Stresliyim. Endişeliyim. Umutluyum." Bana bitkin bir gülümseme verdi. "Sen?"

Omuz silktim, Ripley ve onun o günkü davranışları hakkındaki tüm düşüncelerimi hayali çöp kutuma attım. "Tamam. İşte meşgulüm." Omuzlarımı indirdim ve gülümsemesine karşılık verdim. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Başını salladı, sonra durdu. "Aslında, dükkâna gidip reçetesini almam için yeterince uzun kalabilir misin? Allen uyuyana kadar bekleyecektim ama gece araba kullanmaktan kaçınabilirsem... Bu gözler eskisi gibi değil...."

"Benim için sorun olmadığını biliyorsun. Zaten kalmayı planlıyordum." Başımı kapıya doğru eğdim.

Lydia bana öyle bir gülümsedi ki, Bay Cooper'ın ilk karısının nasıl bir kadın olduğunu merak ettim, hayatının aşkıydı ama bu kadın... değildi.

Bu adil olmayan bir düşünceydi. Her zaman mutlu, sevgi dolu ve sıcak olmuşlardı ve Bay C ona her zaman bir kraliçe gibi davranmıştı.

"Uzun sürmeyecek," diye söz verdi, kapının yanındaki kasede duran anahtarlara uzanmaya başlamıştı bile.

Onun da çantasını almasını beklerken, "Acele etme," dedim.

Gitmesi uzun sürmedi. Çantamı onunkinin olduğu yere bıraktım ve koridorun sonundaki oturma odasına doğru ilerledim. Bay Cooper'ı otururken bulduğum koltuğun yanındaki kanepede sayısız gece geçirmiştım. Üst yarısı arkaya doğru yatıktı, ayakları ayaklıkta duruyordu ve gerçekten çok ama çok iyi görünüyordu.

"Bay C," diye seslendim usulca, uyuyup uyumadığını anlamak için yüzünü göremediğimi fark ettiğimde.

O değildi.

"Küçük ay?" Elini havaya kaldırarak beni yaklaştırdı. "Gel otur, tabii içecek bir şey istemiyorsan."

Kanepeye doğru ilerledim ve oturdum. "Ben iyiyim ama bir şey ister misin?"

"Hayır, burada biraz su var." Yattığı koltukla kanepenin arasındaki yan sehpanın üzerinde duran şişeyi işaret etti. "Lydia beni içinde boğuyor."

Elimi onun elinin içine sokmak için uzandığımda ona sırtımdan kendimi alamadım. "Sana içmen gerektiğini söylemiştim."

Elimi sıktı. "Tadı hâlâ toprak gibi." "Tadı neye benziyor biliyor musun?"

Bay Cooper bana komik bir yüz ifadesi takındı.

"Yemeğinizde tuz yok." Elimini onunkinden çekerken kaşlarımı kaldırdım. "Pastırma yok."

Yaşlı adam inledi. "Hatırlatmayın bana. Bana da kafein yok demişlerdi." İçini çekti. "Sanırım son birkaç yıldır karışıma gizlice kafeinsiz kahve katıyor olman iyi bir şey olmalı."

Elini çoktan bırakmamış olsaydım, o anda bırakırdım. "Biliyor muydun?"

"Evet." Kıkırdadı. "Sinsi kız. Bana eskiden tanıdığım birini hatırlatıyorsun."

"İyi biri mi?"

"En iyisi," dedi usulca, Ripley'inkine çok benzediğini yeni fark ettiğim bakışlarını bana yöneltmeden önce. "Luna... Üzgünüm tatlım. Sana söylemeliyim, içim içimi yiyor."

Yutkunan bendim. "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok," dedim ona çünkü bu gerçektir.

Yaşlı adam başını salladı, geçirdiği kalp krizi yüzünden bir gecede yaşlanmış olan yüzü, kaybettiği on yılın her santimini gösteriyordu. "Hayır, biliyorum. Gerçekten istiyorum."

Benden bir şeyler sakladığını bildiğimi ya da en azından tahmin ettiğimi biliyordu. "İşlerin bazen karmaşık olduğunu anlıyorum Bay C. Eminim kendinize göre nedenleriniz vardır," dedim olabildiğince nazik bir şekilde. Onu ve Rip'i düşünmemek için elimden geleni yapmışım, gerçekten.

Elinin yüzüne doğru gittiğini gördüm, daha sonra gözlerinde biriken yaşların onları nasıl parlattığını gördüm. "Geriye dönüp baktığımda hiçbiri o kadar da iyi görünmüyor," diye itiraf etti, kapalı yumruğu bir gözünün üzerine geldi. "Yıllar boyunca pek çok şeyi berbat ettim küçük ay ve bunun için geçerli bir mazeretim de yok."

"Hepimiz çok hata yaparız," diye onu ikna etmeye çalıştım.

Gerçek buydu. "Görünüşe göre ben herkesten daha çok batırıyorum."

"Bu doğru değil. Ben hâlâ hayattayım."

Gülüşü suluydu. Başını sallayıp burnunu çekerken yüzü hâlâ kısmen kapalıydı. "Oh, Luna, sana gerçeği söylemediğim için gerçekten üzgünüm. Bunu yüzlerce kez düşündüm. Hatta belki bin kez. Bana her kahve getirdiğinde. Ripley'le tartışmalarımızdan birini ayırmaya çalıştığın her seferinde... *Ona söylemem gerektiğini* düşündüm. Ama söyleyemeyecek kadar utanıyordum." Nefes verdi. "Bir kişinin daha beni hayal kırıklığına uğratmasını istemedim, özellikle de senin. Bunun bencillik olduğunu biliyorum ama eğer sen hayal kırıklığına uğrarsan buna dayanamazdım."

Bana karşı dürüst olmadığı için hayal kırıklığına uğramıştım.

Beni önemsemediğini ya da ilişkimize bir oğlu olduğunu söyleyecek kadar değer vermediğini düşünmek beni hayal kırıklığına uğratmıştı.

Birlikte çalıştığım bir oğlum.

Geçmişimi araştırdığı için biraz incinmiştim ama üzerinde düşününce anladım. Sihirli bir şekilde ortaya çıkan on yedi yaşında bir kızdım.

Ama bu tamamen benimle ilgili değildi ve başkalarını hayal kırıklığına uğratmamak için bazı şeyleri kendime saklamaktan bahsedecek biri değildim. Bu onunla ve beyninden geçenlerle ilgiliydi. Biz tanışmadan önce kalbinden ne geçtiyse.

Ona yalan söylemek ve bu kadar büyük bir şeyi sır olarak sakladığı için hayal kırıklığına uğramadığımı söylemek istemedim, bu yüzden ona anlatabileceğim kadarını anlattım. Ona sakladığım kendi gerçeklerimi anlattım. "Sana babamın uyuşturucu sattığını, amcamın uyuşturucu ürettiğini, kuzenlerimin uyuşturucu sattığını ya da babamın bana silah doğrultup keşke hiç doğmasaydım dediğı gün evi terk ettiğimi hiç söylemedim." Gülümsemeye başladım ama durdum çünkü... çünkü içimde bir gülümseme yoktu. "Bir gün kalkıp giden bir ağabeyim olduğunu sana hiç söylemedim. Nereden geldiğimi bilmeni istemedim, böylece ben büyürken herkes gibi benden en kötüsünü beklemeyecektin. Başka bir şekilde öğrenmenize neden olduğum için özür dilerim Bay C. Size sadece gerçeği söylemeliydim ama bundan çok utandım."

Nefesini içine çekti ve başını iki yana salladı, gözlerinden bir damla yaş yıpranmış yanağından aşağı süzülene kadar fokurdadı. Elini uzatıp benimkini tuttuğunda şaşırmadım, burnunu çekerken sesi biraz titriyordu, "Sen tanıdığım en iyi kızsın, Luna Allen. Böyle düşünemezdim. Ben böyle düşünmezdim. Hiçbir zaman. Şeytan senin baban olabilirdi ve sen yine aynı kız olurdun."

Koklama ve nefesimi tutma sırası bendeydi.

"Eğer sır saklamaktan bahsedeceksek, umarım bunca yıldır sana karşı dürüst olmadığım için beni affedebilirsin." Elimin tersi yanağımı silmek için yüzüme geldi. "Çok şeyi berbat ettim Bay C. Hepimiz açıklayamadığımız ya da açıklamak istemediğimiz şeyler yaparız. Benim de son zamanlarda size anlatmadığım bir sürü küçük şey var."

Bay Cooper yutkundu ve başını salladı.

Ama cesaretimi kaybetmeden önce en azından bir şey sormanın zamanı geldiğini düşündüm. "Rip gerçekten senin oğlun mu?"

Başını salladı ama bu... Tam olarak nasıl hissettirdiğinden emin değildim. Göğsümden bir yük kalkmış gibi hissediyordum ama bu yük sadece omuzlarıma taşınmıştı. Belki ikisinin de bunu aralarında tutmak için kendilerince nedenleri olduğunu kabullenmiştim ama bununla mücadele ediyordum. Sadece birazcık.

"Gördüğün gibi, aramız pek iyi değil," diye keyiflendi, şaka gibi görünmeye çalıştı ama başaramadı.

"Bunun yardımı olacağından değil ama benim de ailemle pek iyi bir ilişkim yok." Sonra bunu düşündüm. "Thea ya da Kyra ile de şu anda çok iyi bir ilişkim yok, eğer bu seni daha iyi hissettirecekse ve eğer sorun olmayacaksa, bu konuda henüz konuşmak istemiyorum."

Gülüştü yine sulu bir sest ve kulağa hiç de mutlu bir şeymiş gibi gelmiyordu. "Ama eminim kız kardeşlerin senden nefret etmiyordur."

Rip'in ondan nefret ettiğini düşünüyordu. Ama ne yapabilirdim ki? İnkâr mı edecektim? Onun yerine tek söyleyebildiğim, "Özür dilerim Bay C." oldu. "Benim için üzülmeyin," diye cevap verdi hemen. "Bunu hak ediyorum." Lanet olsun. "Annesi ilk eşiniz miydi?"

Başını salladı, eli yüzünün büyük kısmını örtmek için geri geldi. "Onunla o kadar çok şeyi berbat ettim ki... Yaptığım hiçbir şey yeterli olmayacak." Durakladı ve kalbimi biraz daha kıran boğuk bir ses çıkardı. "Annesini geri getiremem ama hayatlarımızı takas edebilseydim, yapardım. Bunu gözümü kırpmadan yapardım," dedi yüreğini bir kez daha parçalayan bir sesle.

Pişmanlıklarla yaşamının nasıl bir şey olduğunu biliyordum ve sesinin tonundan anladığım kadarıyla bu sadece bir pişmanlık değildi. Çok daha fazlasıydı.

Bu, dünyadaki hiçbir protezin yerini tutamayacağı bir amputasyondur.

Ve zavallı adam o çatlak ve acılı sesiyle konuşmaya devam etti. "Onu yirmi yıl boyunca görmedim. Hayatta olduğunu bilmemin tek nedeni, onu bulmak için her yıl özel bir dedektife para ödememdi."

Elimde olmadan gerildim. Konuşmayı seven biri değildim ama *yirmi*

yıl? Bu bir ömür demektir.

Elbette bir şey söyleyemezdim çünkü neredeyse on saattir evimden ayrıydim. Tek fark şuydu: Kimsenin beni umursamadığını biliyordum. Yaşayıp yaşamadığım, ölüp ölmediğim, uyuyacak sıcak bir yerim ya da yiyecek yemeğim olup olmadığı. Geride bıraktığım hiç kimsenin umurunda değildim.

Rip'e bakarken Bay Cooper'ın yüzünde gördüğüm özlem birdenbire çok anlamlı gelmişti.

"Siz dükkana geldiğinizde Ripley'i çocukluğundan beri tanıyan herkes işi bırakmış ya da hayatına devam etmişti, ben de etrafta ondan haber isteyecek kimse olmadığında dükkanda ondan bahsetmeyi bıraktım. Yıllar... birbiri ardına geçti ve ben farkına bile varmadan, o geri gelene kadar hiçbirinize ondan bahsetmedim," diye açıkladı.

Onun için yutkundum. Bana bu hikâyeyi anlatırken sesinin titremesi için.

"Bir gün aniden ortaya çıktı Luna ve dükkânı satın almak istediğini söyledi... Yalan söylemek istememiştim. Onun hakkında konuşmamak... kartopu gibi kontrolden çıktı ve eğer size gerçeği söyleseydim, artık o kadar da masum görünmeyecekti."

"Anlıyorum," dedim ona sessizce. Çünkü gerçekten anlıyordum. Gerçekten anladım.

İç çekişi kederliydi. "Kendimi bu karmaşadan nasıl kurtaracağımı bilmiyorum."

"Kimseye bir şey söylemedim," dedim. "Ve söylemem de. Hiçbir zaman. Bu senin ve onun hikâyesi, başkasının değil. Başkalarının da bilmesi için bir neden yok."

Yaşlı adam boğuldu, parmaklarının arasından birkaç damla gözyaşı süzülürken elini yüzüne sürdü. "Kimsenin onun babası olduğumu bilmesini istemiyor. On yıllardır bilmiyor; bu yakın zamanda da değişmeyecek. Yarın ölebilirim ve bu onun için hiç sorun olmaz," diye boğuk bir sesle konuştu, göğsü duygularla ve belki de asla anlayamayacağım bir düzine başka duyguyla hıçkırıyordu.

"Umurumda olurdu," dedim ona. "Onun yerini tutamayacağımı biliyorum ve asla tutmaya çalışmam ama sen benim sahip olduğum tek baba figürüsün. Ve sen gidersen çok umurumda olursun. Seni hayatımın sonuna kadar özlerdim."

Yüzünü kapattığı eli kaydı ve cam gibi, kırmızı çerçeveli gözlerini bana dikti.

Ben de devam ettim. "Bence Rip'in de umurunda olurdu. Ambulansı beklerken ben de oradaydım ve beklerken de çoğu zaman oradaydım.

size ne olduğunu duymak için. Endişeliydi Bay C. Bunun bir anlamı var mı bilmiyorum ama sizden gerçekten nefret etseydi, doktorunuzdan haber almak için saatlerce orada oturmazdı."

"Muhtemelen gerçekten öldüğümden emin olmak istiyordu."

"Ya da onunla kimsenin anlayamayacağı bir ilişki yaşıyorsun." İçimi çektim. "Bay C, size şunu söyleyebilirim ki babam kalp krizi geçirseydi, nasıl olduğunu öğrenmek için hastanede beklemesdim. Ziyaretine gitmezdim. Ve o gün gelip de vefat ettiğinde cenazesine de katılmazdım. Gitmem için bana bir milyon dolar teklif etseler bile yeterli olmaz. Belki Rip senin en büyük hayranın değil ve seni suçladığı her neyse onun için seni nasıl affedeceğini bilmiyor ama ikinizin arası daha da kötü olabilirdi. Eğer işler o kadar kötü olsaydı, geri dönmezdi ve her gün sana bakamazdı."

Patronum başını sallarken adem elması sallanıyordu. Göğsü bir inip bir kalktı. Burnunu çekti ve kalbimi acıtan bir başka boğuk sesle devam etti.

Karısına ne olduğunu bilmiyordum. Rip'e ne olduğunu bilmiyordum. *Onlara* ne olduğunu bilmiyordum.

Ama Bay Cooper'ı önemsiyordum ve kendime Rip'i eskisi gibi önemsemeyeceğimi söylesem de bir parçam hâlâ önemsiyordu ve önemseyecekti.

İkisi için de en iyisini istedim.

Aile ilişkileri hakkında bir şey söyleyecek yanlış kişiydim ve gerçek de buydu.

Burnunu çekti ve kokusu göğsümün tam ortasına çarptı. "Yaşlı bir adamı nasıl daha az dünyanın pisliği gibi hissettireceğini biliyorsun, küçük ay."

"Sen asla dünyanın pisliği olamazsın. Çoğu zaman sana doğruyu söylemeyi bilirim ve bu olayda yalan söylememe gerek kalmadı. Rip'in yüzünü gördüm." Sonra sesimi alçalttım ve ekledim, "Ve eğer seni daha iyi hissettirecekse, o da benden pek hoşlanmıyor."

Bu yüzden ön koluyla yüzünü sildi. "Bundan şüpheliyim, tatlım."

Kendi kendime sırttım ama o bunu görmüş olmalı ki konuşmaya devam etti.

"O değil, Luna. Rip'i tanımıyorum-" Nefesini içine çekti. "-Oğlumu gerektiği kadar iyi tanımıyorum ama onun hoşlanmayacağı son kişinin sen olduğunu biliyorum."

Pekala. "Aynı fikirde olmadığımızı kabul edebiliriz, ha?" diye sordum ve ayağa kalktım. "Bir bardak su alacağım. Mutfaktan bir şey ister misin?"

Diğer kolunu indirip bana kısmi bir gülümsemeye bürünmüş pembe, şiş yüzünü gösterirken ifadesi titriyordu. "Bir paket cipse ne dersin?"

"Biraz meyveye ne dersin?"

Kanepenin etrafından dolanıp oturma odasının hemen yanındaki mutfığa doğru ilerlerken Bay Cooper homurdandı.

Ve tam o sırada, döndüğümde, neredeyse dilimi ısıracaktım.

Çünkü ön kapıdan oturma odasına ve mutfığa açılan koridorda bir insan duruyordu.

Sadece. Orada duruyorum. Sessizce. Hareket etmeden.

Ve bu kişi, koridorun genişliğinin çoğunu kaplayan Rip'ti.

Rip orada durmuş, ağır gözlerle ve her zamankinden daha gergin bir çeneyle beni izliyordu.

"Lu, ne-" Bay Cooper sözünü kesmeden önce konuşmaya başladı ve başını kapıya doğru çevirdi. "Rip."

Ripley'in gözleri bir an için babasına kaydı. Sesi hırçındı ve sorusu beklediğim son şeydi. "Sen iyi misin?"

Bay Cooper başını sallamakta tereddüt etmedi. "Evet."

Öyle mi? Bu kadar mıydı? Yani, sanırım ona *hayır*, iyi olmadığını söylemesini beklememeliydim çünkü az önce kendi oğlunun ondan nasıl nefret ettiğinden bahsediyordu.

"Doktordan haber var mı?" Rip sordu.

Yanağımın içini ısırdım ve mutfığa yöneldim. Dolaptan bir bardak çıkarıp buzdolabından su doldururken Rip'in kısık sesini ve Bay Cooper'ın biraz daha yüksek sesini dinledim.

"Ölmeni istemiyorum," dedi Rip, o kadar sessizdi ki onu zar zor duyabiliyordum. Cevaptaki duraksama her şeyi anlatıyordu, diye düşündüm ve irkildim.

"Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak ama senden nefret de etmiyorum ihtiyar," diye devam etti huysuzca. "Sana katlanamıyorum ama senden nefret etmiyorum. Anladın mı?"

Bir koklama ve "anladım" cevabı geldi.

Peki. Tamam. Pekâlâ.

Tam buzdolabından bir torba üzüm çıkardığım sırada iki adamın sesi kesildi.

Üzümleri durulayıp bir kahve fincanına koymayı bitirdiğimde, hala konuşmaya devam etmemişlerdi, ama bunun sorun olmadığını düşündüm. Oturma odasına açılan tezgahın üzerinden baktığımda Bay Cooper'ı aynı yerde buldum, Rip ise ortalıkta yoktu.

"İşte üzümлерiniz." Bir fincan meyveyi Bay Cooper'a uzattım.

Alırken burnunu kırıştırdı. "Teşekkür eder misiniz?"

Ona sırtıtmaktan kendimi alamadım. "İlacınız ya da almanız gereken bir şey var mı Bay C?"

"Hayır, hanımefendi," diye cevap verdi kuru bir sesle.

Tam ağzımı açmıştım ki, başka bir ses havayı kesti. "Benimle bir dakika dışarıda konuş, bebeğim."

Orada donup kaldım ve gözlerimi sadece onu son gördüğüm yerde yeniden beliren adama çevirdim. Yüzümü düzgün ve dengeli tuttum. "Lydia dönene kadar Bay Cooper'la kalmam gerekiyor." Gerçek buydu ve inandırıcıydı, değil mi?

"Bir dakika yalnız kalabilirim," diye ekledi Bay Cooper, tartışmamı bitirdiğim anda.

Ağzımı kapattım.

Bakışlarımı tekrar Rip'e çevirdiğimde elini uzatmıştı. Bana doğru.

Ve adımlarını yaklaştırdı, böylece ulaşma mesafesindeydi. Böylece elini tutabilirdim.

Haftalar önce bana yaptığı çirkinliği telafi etmeye çalışıyordu. Belki de kahvesini kendi almak zorunda kalmaktan bıkmıştı. Belki de Bay Cooper'a söylediklerime kulak misafiri olmuştu. Suçluluk hissedebileceğini zaten öğrenmemiş miydim?

"Benimle gel," dedi o yavaş, yumuşak sesiyle, parmakları hâlâ bana uzanıyordu.

Acı göğsümü sıktı ama yine de ayağa kalktım. Ve elini tuttum. Rip'in Bay Cooper'la ölen sevgili annesi ve onun ölümünden hemen sonra yeniden evlenmesi yüzünden sorunları olduğunu öğrenmemiş olsaydım belki de bunu yapmazdım ama bunu asla bilemezdim.

Ama deneyimlerimden bildiğim şey, bir sıçrama yapmanın ve sizi yakalayacak kimsenin olmamasının nasıl bir şey olduğuydu. Ya da en azından düşüşünü engelleyecek. İşte bu yüzden atladım.

Çünkü en son ne zaman birine elini uzattığını kim bilebilirdi?

Yavaşça elimi tuttu ve beni ön kapıya doğru götürdü, dışarı çıkar çıkmaz kapıyı arkamızdan kapattı. İleriye doğru bir adım atmasını izledim, boştaki eli başının tepesine gitti ve arkasını düzeltti. Hâlâ elimi bırakmamıştı.

Bay Cooper'ın ön bahçesindeki çimenlerde cırcır böcekleri cıvıldıyordu. Etrafımızın çalılar ve çiçeklerle çevrili olduğunu anlamak için etrafıma bakmama gerek yoktu. Lucas Ripley'nin elimi onunkinden çekmeye çalıştığımda bana baktığını ve elini gevşetmek yerine sıktığını anlamak için başımı kaldırmama da gerek yoktu.

Bu yüzden tereddüt etmediğinde şaşırmadım, sesi güçlü ve emindi, bu adam "Artık bana kızma" dedi.

Yanağımın içini ısırdım ve kendimi ezberlediğim o yüze bakmaya zorladım. Koyu kahverengi saçları, gümüş telleri, derin bakışlı gözleri, geniş, düz elmacık kemikleri ve biri onu yeniden yaratacak kadar zeki olsaydı bir sanat eseri olabilecek çenesiyle karşımdaydı. Gözleri bana odaklanmıştı, niyetli ve gözünü kırpmadan.

Beni rahat bırak, demişti.

"Söylediklerimde ciddi değildim ve bunu sen de biliyorsun," dedi bana, bırakmadığı elini çekiştirerek.

Derin bir nefes aldım ve sesimi eşit tuttum. "Bay Ripley-"

"Kes şunu" diye bağırmadan önce daha ileri gitmeme izin vermedi.

"Neyi keseyim?"

Çenesini yaklaştırırken boğazı sallanıyordu. "Biliyor musun, Luna."

Yüzümü boş tutarak ona baktım.

"Şu Bay Ripley saçmalığı," diye hırladı sonunda. "Ama bu senin adın."

Boğazından bir ses çıkardı.

"Sen benim patronumsun," diye hatırlattım ona.

Parmaklarımın etrafındaki parmaklar sarsıldı. "Ben senin patronundan daha fazlasıyım."

Elimi onun elinden çekmeye çalıştım. "Hayır, Rip. Sen busun ve ben bunu unutmuşum."

Küfretti. Rip nefesinin altında küfretti, parmakları gerildi. "Hayır bebeğim, unutman gereken hiçbir şey yoktu."

Beni rahat bırak.

Bu sözlere iki elimle sarıldım ve sıkıca tutundum. O benim patronumdu. Bugün, yarın, ondan sonraki gün. Yapmak zorunda olduğum şeyi istemiyordu.

ve insanların değiştiğine inanacak kadar saf olmayacaktım.

Rip ne istediğine karar vermeden önce bir süre aklını kaybetmişti.

Ve bu ben, arkadaşlığım ya da sorunlarım değildi.

Suçlu hissetti ve hepsi bu.

Çenemi yukarı kaldırdım, kendime daha kötülerini yaşadığımı ve öfkeyle söylenen sözlerden daha incitici şeyler yaşadığımı hatırlattım. Ve ona içten içe emin olmak istediği şeyi söyledim. "Endişelendiğin buysa, bırakmayacağımı sana zaten söyledim." Yutkundum ve boştaki elimi yumruk yaparak sesimi sakınleştirdim. "Birkaç ayda bir başka iş yerlerinden teklif alıyorum ama hiç düşünmüyorum. CCC'de çalışmayı seviyorum, benden hoşlanmasanız bile-"

Bu kocaman adam geriye doğru çekildi ve gözlerini kırpıştırdı, eli sıkılaştı ve sesi kısıldı. "Senin gibi değil mi?"

Güçlü ol. Her şeyin üstesinden gelebilirsin, Luna.

Başımı salladım. "Ne istersen onu diyebiliriz. Benim için sorun yok Bay Ripley. Benden hoşlanmayan ya da beni etrafında istemeyen ilk kişi siz değilsiniz. Sorun değil."

Elimi o kadar hızlı bıraktı ki, önümdeki adam aramızdaki mesafeyi o kadar azaltmadan önce tepki verecek zamanım olmadı.

Yüzümün hemen yanında duran o büyük el şimşek gibi hareket etti ve avucu başımın arkasını kavradı. Ben daha cümlemini bitiremeden, nefesimi bile içime çekmeden Lucas Ripley yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Vücudundaki tek bir kemikten bile *hoşlanmıyorum* Luna."

Ağzım kapandı ve muhtemelen gözlerim de yuvalarından fırladı. "Beni deli ediyorsun-"

"Bu hiç hoş değil," dedim kendimi durduramadan.

Kaşlarının nasıl havaya kalktığını kaçırmadım. "Bitirmeme izin ver, tamam mı?" Çenemi kapattım.

"Ama seni çok özölüyorum, sürekli benimle uğraşmanı, beni çok fazla kışkırtmanı, sürekli gülmeni, gülümsemeni ve başımın belası olmanı." Ben orada dururken küçük parmağı ensemini sıyırdı. "Bu siktiğimin dünyasındaki tek insana kötü şeyler söyledim-"

Durdu ve eğer Adem elması sallanmasaydı, kelimelerle boğuştuğunu fark edemeyecektim. Mücadele etmek

Bana ne anlatmaya çalışıyorsa. Kafam allak bullak oldu.

"Sen. Seni asla incitmek istemem," diye nefes aldı ve o yoğun bakışlarıyla beni aydınlattı. "Hiçbir şey için değil. Aileni tanıdığımı sana söylemediğim için üzgünüm ama nasıl ve neden tanıdığımı bilmeni de istemedim. Beni anlıyor musun?"

Tam ağzımı açmıştım ki, eli hareket etti ve başparmağı dudaklarımın üzerine konarak beni susturdu.

Rip bana, "İsa Mesih'e yemin ederim ki, eğer iş hakkında ya da istifa etmeyeceğin hakkında bir şey söylersen, ağzını başka bir şekilde kapatırım," dedi.

Çenemi kapatmamı sağladı.

Kalbim küt küt *küt atmaya başladı, neler oluyor?*

Tek söyleyebildiğim "Ne?" oldu.

"Başka kaç şirketin sana iş teklif ettiği ya da dükkânda ne kadar mutlu olduğun umurumda bile değil. Ben ve yaşlı adam hiçbir yere gitmene izin vermeyiz," dedi, bakışları niyetliydi.

"Az önce hiçbir yere gitmek istemediğimi söyledim..." diye mırıldandım, bana bakışları yüzünden kalbimin ne kadar hızlı attığını görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

Benimle konuşurken bile.

Rip'in yanakları seğirdi ve "Güzel" diye fısıldarken sesi daha da alçaktı. Boynumun arkasındaki serçe parmağını hafifçe derimin üzerinde gezdirdi, sadece sıyırdı. "Beni yalnız bırakmanı istemiyorum. Kızgındım ve sen de oradaydın, hıncımı senden çıkarmamalıydım. Seni incitmek istemiyorum. Beni duyuyor musun?"

Yaptım ve yapmadım.

Oradaydım ve her zaman olduğu gibi kolay bir hedeftim. Bu yeni bir şey değildi. Ama kelimelerin her zaman bir gerçeklik payı olduğunu biliyordum.

Asla patronumdan fazlası olamayacak bu adam için zamanımı boşa harcadığımı düşünmekte haklı olduğumu da biliyordum. Kendini kötü hissediyordu ve bu güzeldi ama hepsi buydu. Hepsi bu kadardı. Beni incitmek için kullandığı araçları ona ben vermiştim.

Acı çekmekten gerçekten yorulmuştum ama bu benim suçumdu. Sadece bunu geride bırakmak istedim.

Bana daha da yaklaşırken sıcak, tatlı nefesi yüzümde gezindi. Onu o kadar yaklaştırdı ki nefesimi tutmak zorunda kaldım. "Beni affediyorsun

lanet olsun?"

Öyle mi

yaptım?

Cevabımı bilmem için sadece bir an duraklamam gerekti. "Elbette."

"Emin misin?"

Başımı salladım ve bu bana yavaşça, temkinli

bir göz kırpması getirdi. "İyi miyiz?"

Tekrar başımı salladım.

Gözleri benimkilerin birinden diğerine gidip gelirken boynumdaki parmak hafifti. Nefesini hâlâ yüzümde hissedebiliyordum. Avucunun tamamını başımın arkasında hissedebiliyordum.

"Bu 'Bay Ripley' saçmalığımı aştık mı?"

Buna karşılık tek kelime etmedim, çünkü onu affetmiştim.

-Rip'in siyah, gri ve beyaz tonları vardı ve Bay C ile olan ilişkisi de öyleydi ama bu benim kendi gerçekliğimi değiştirmiyordu. Kendi gerçeğimi.

Ayrıca, yalan söylemek istemedim.

"Bay Ripley" saçmalığıyla işimin bittiğinden emin değildim. Başa çıkmama yardımcı olacaktı. Bana zor kazandığım dersimi hatırlatacaktı.

Ve *bununla* ilgili bir şey yüzünü bulutlandırdı. Gözleri daralıyor, sanki ne düşündüğümü *biliyormuş* gibi bir gözümünden diğerine geçiyordu. "Senden hoşlanmıyorum. Ne biraz, ne de hiç. Bunu kafana sokmak için daha kaç kere söylemem gerekiyor?"

O yakışıklı, yakışıklı yüze bakarken göğsüm ağrıyordu. Ama hatırladım.

Söylediklerini çok ama çok uzun süre hatırlayacaktım.

"Seni affediyorum Rip, gerçekten affediyorum. İçinde bulunduğun stresi hayal bile edemiyorum ve söylediklerin için kendini kötü hissetmeni takdir ediyorum. Sana söylemeden önce ne yaptığımı bilmenin umurunda olmadığını bilmiyordun. Ama bana seni yalnız bırakmamı söyleyeceğini hiç düşünmemiştim. Beni kendinden uzaklaştıracağını ve beni inciten de bu oldu. Çünkü insanları yalnız bırakmam söylenerek büyüdüm. Senin mutlu olmanı istiyorum, ben de mutlu olmak istiyorum. Ve son zamanlardaki hiçbir şey bunu yapmıyor. Sadece beni üzüyor. Bence her şeyi olması gerektiği gibi sürdürsek daha iyi olur. Sen benim patronumsun, ben de senin için arabalarını boyuyorum, hepsi bu."

Bölüm 28

Ertesi sabah, içinde yiyeceklerim, telefonum ve her gün yanımda getirdiğim tüm ıvır zıvırla dolu çantalarımı kapının hemen yanında yere bıraktım.

Çünkü sabahın yedisinde masamın üzerinde, küçük bir cam kavanozun içinde, sapına beyaz bir kurdele sarılmış parlak turuncu bir gül duruyordu.

Sadece orada

oturuyordum.

Bekliyorum.

Benim için mi?

Binada onu oraya koyabilecek tek bir kişi vardı. Aklımda hiç şüphe yoktu.

Bana çörek getirme oyununu bir çiçeğe dönüştürmüştü. Kendi kendime bunu neden yaptığını bildiğimi söylerken bile boğazımı sıkan bir çiçek.

Suçluluk duygusu yüzünden.

Birinin bana aldığı ilk çiçek suçluluk duygusu yüzündendi.

Bunun üzerine derin bir nefes almak zorunda kaldım.

Ona en başından beri olmamız gerektiği gibi olmamızı istediğimi söylemişim, söylememiş miydim?

Ona söylemiştim. Ve o burada işleri karmaşıklştırıyor, beynime daha düşünmeden çöpe atmam gereken fikirler veriyordu. Burada sadece benimle dalga geçiyordu. Beni artık yakın olmak istemediğim bir yere çekmeye çalışıyordu.

Boş vermeliydim ya da görmemiş gibi davranmalıydım ama... Bunu yapmadım.

Yorulmuştum. Ve yorgundum. Ve sadece... acayip yorgundum.

Tıpkı eşyalarımı düşürdüğüm gibi, onları orada bıraktım ve odamdan geri çıktım. Bir ayak diğerinin önünde. Bir adım diğerinin önüne. Beni daha da yaklaştırdı. Koridoru geçip binanın ana bölümüne girdiğimde Rip'in alet sandığının yanında durup çekmeceleri karıştırdığını gördüm.

Kalbimin neden hızlanmaya başladığından emin değildim ama hızlandı. Beynim ona sakinleşmesi gerektiğini söylemesine rağmen her adımda daha da hızlandı. Hiçbir anlamı yoktu.

Hoş ama zorlama ve tamamen gereksiz bir jestti. Ve bunu tekrar yaparak zamanını boşa harcamasını istemedim.

"Bay Ripley," diye seslendim, çünkü konuşmamızdan sonra bunu yapmamam gerektiğini biliyordum ama kendime verdiğim sözden de geri adım atmadım.

Hemen başını kaldırdı ve bana lazer gibi baktı. Bugün üzerinde lacivert bir kompresyon gömleği vardı ve tulumları çoktan giymişti. Beni hazırlıksız yakalayan şey, ona m-kelimesi dememe sinirlenmiş gibi görünmemesiydi. Çok sakin görünüyordu. Fazla rahat.

Çiçeği bıraktığından yeterince emin olsam da yine de sorarak kendimi cezalandıracaktım. "O gülü odama sen mi bıraktın?"

Alet sandığının üzerinde hafifçe eğildiği yerden doğruldu. Yüz ifadesi o ürkütücü sakinliğini koruyordu. Cevap vereceğini bildiğim şekilde cevap verdi: doğrudan. "Evet."

Evet.

Kalbim daha da hızlandı ama görmezden geldim. Bu yeni bir şey değildi. Başka kim olabilirdi ki?

Nefesimi tuttum. *Beni yalnız bırak.* "Teşekkür ederim ama buna gerek yoktu. Sana dün söyledim-"

"Unutmadım," diye sözümü kesti.

Cehenneme kadar yolun var. "Ama kendini suçlu hissetmene ya da bana bir şeyler uydurmaya çalışmana gerek yok-"

"Sana bir şey uydurmaya çalışmıyorum," diye tekrar araya girdi.

Bu konuşmayı kesmemi sağladı. Çünkü... başka neden yapsın ki? Cehennem için mi? Birdenbire birine gül almak istedi ve alabileceği tek kadın ben mi oldum?

Çekmeceyi kalçasıyla çarparak kapattı. "Beğendin mi?"

Hoşuma gitti mi? *Neden kalbim hiç yavaşlamıyordu?* "Evet," dedim ona dürüstçe. "Çok güzel, ama bunu yapmak zorunda değilsin-"

"Güzel," diye üçüncü kez sözümü kesti.

Oh, adamım. "Bay Ripley-"

"Rip."

Oraya gitmiyorduk. "Lütfen artık bana bir şey alma." Homurdanması hiç de ikna edici değildi.

"Kötü hissedecek bir şey yok," diye devam ettim.

Yine homurdandı ama bana bakmaya devam etti, yüzündeki o ifadeyi de korudu. Ne anlama geldiğini bilmediğim bir ifade.

"Günüme başlamam gerekiyor ama tek yapmak istediğim sana teşekkür etmek ve bunu yapmak zorunda olmadığını söylemekti," dedim.

Ripley'in bakışları kulaklarıma yerleşmeden önce yüzümde geziniyor gibiydi. Kalp küpelerime bakıyordu. Bunu biliyordum.

Ona sahte olduğunu bildiğinin farkında olduğum sıkı bir gülümseme verdim ama neyse. Söylediğim gibi güne başlamak üzere odama dönmek için arkamı döndüğümde adam arkamdan seslendi.

"Bugün saat kaçta gidiyorsun?"

Durdum ama ona bakmak için arkamı dönmedim. *Beni yalnız bırak.* "Bu gece en geç altıya kadar kalabilirim. Planlarım var." Plan derken, bir randevuyu kastetmiştim. Tamamen yabancı biriyle.

Neden sorduğunu açıklamadığını fark etmedim.

Ama dürüst olmak gerekirse, odama o kadar hızlı döndüm ki, nedenini daha fazla merak etme şansım olmadı.

* * *

Sevgilimin sorduğu ikinci soru "Kaç yaşındasın?" olunca bara gitmenin çok aptalca bir fikir olduğunu anladım.

İyi görünümlü bir adamdı.

Sevgilim sandalyesinde arkasına yaslandı ve ben söyledikten sonra komik bir ifadeyle "Huh," diye mırıldandı.

Bir şeyler bana doğru gelmiyordu, ya da unutmam gereken şeyleri yakalıyordum. "Neden?"

"Daha genç olduğunu sanıyordum," diye cevap verecek cesareti gösterdi adam.

Kaşlarımı kaldırdım, bu işin gidişatından kesinlikle hoşlanmıyordum ama... Ona şüpheyi yaklaşılabildim. Her ne kadar kendime iyi olduğumu söylesem de, değildim. Pek sayılmazdı. "Ne? Çok mu yaşlıyım?" Şaka yapmaya çalıştım.

Omuz silkti.

Omuz silkti

mi?

O gerçek miydi?

Yüzümdeki kısmi gülümseme hemen kayboldu. "Kaç yaşındasın sen?"

"Otuz dört" derken hâlâ beni biraz fazla yakından izliyordu. Otuz dört mü? Otuz *dört* ve *ben* çok mu yaşlıyım?

"Yine de yirmi altı yaşından daha genç görünüyorsun."

"Oh." Umarım hissettiğim kadar alaycı konuşmuşumdur. "Teşekkürler mi?" Dostum, çok huysuzdum. Daha önce hiç bu kadar huysuz olduğumu hatırlamıyorum.

Gözleri bir süre barda gezindikten sonra tekrar bana geldi, beni şöyle bir süzdü... şey, ne olduğundan emin değildim ama hoşuma gitmemişti.

"Yani," o noktada boşa kürek çekmeye çalıştım çünkü tek istediğim eve gitmekti. Tek yapmam gereken Lenny'ye KIRMIZI yazan bir mesaj atmaktı ve o da beni arayıp kurtaracaktı. Bu seçenek aklımdan geçtiği anda kendime *denemem* gerektiğini hatırlattım. *Denemek* zorundaydım. Başka birinin bana çiçek almasını istemeliydim, duygularımı incittikleri için değil. "Daha önce evlendin mi?" Ona sordum.

Adam kıs kıs güldü, bakışları tekrar odanın içinde dolaşmaya başladı. "On yıl önce yaklaşık bir dakikalığına. Hayatımın en aptalca hatasıydı. Ya sen?"

Başımı salladım, bunun bir hata olduğuna dair yorumunu nasıl karşılayacağımdan emin değildim.

"Tanrıya şükür," diye mırıldandı ve bunu söylerken sanki boşanmış olmamda yanlış bir şey varmış gibi yüzünü buruşturdu.

Tam ağzımı açmışım ki yanımdaki sandalye geriye doğru sürüklendi. Ellerim durdu ve sandalyeyi sormadan kimin aldığını merak ederek başımı çevirdiğimde gözlerim koltuğun arkasına tutunan parmak eklemlerine takıldı. Parmaklarını tanıyabilirdim.

Parmak eklemlerindeki eterler herkesin sahip olduğu bir şey değildi.

Özellikle de yemek tabağı büyüklüğündeki ellere bağlı parmak eklemlerinde... tanıdık, elastik, dar bir gömlekle örtülmüş bileklere bağlı ellerde. Rip koltuğa sertçe düşerken ağzımın kısmen açıldığından emindim, bacakları bir anda V şeklinde açılmıştı. dikkatini karşımızdaki adama verdi... bize.

Karşımızda.

Ah.

Onun burada ne işi vardı?

Patronum kollarını göğsünde kavuşturup sandalyede arkasına yaslanırken, "Bu iş bitti mi şimdi?" diye rahatça söylendi ve bir şekilde yaylanarak kendini daha da büyük gösterdi.

Diğer adam kaşlarını çatı. "Kayıp mı oldun?"

"Rip," diye söze başladım, randevuda olmam gereken adamı görmezden gelerek, tabii Sprite'ımın parasını bana ödettiği için buna randevu denebilirse. "Burada ne işin var?"

Diğer adam bana baktı. "Kim lan bu?"

Onu yine görmezden geldim ama Rip bana hiç dikkat etmiyordu. Aldatıcı bir şekilde tembel bir ifadeyle sevgilime bakıyordu. Ama bir sonraki sözlerinde en ufak bir rahatlık yoktu. "Gitme vaktin geldi."

Gitme zamanı mı geldi?

Diğer adam bana odaklanıp öfkeyle "Erkek arkadaşın var mı?" diye sormadan önce yüzünü bir kez daha buruşturdu.

Ben mi? Erkek arkadaş mı?

"Beni ilgilendirmez," diye konuşmaya devam etti Rip. "Artık evine gidebilirsin." Neden uzandığımdan emin değildim ama uzandım ve patronumun koluna dokunarak dikkatini çektim. "Burada ne işin var?"

Neredeyse

ona tısladı.

Mavi-yeşil gözleri hâlâ tembelce bana doğru kayıyordu ve yanağı, bunun bir gülümseme sayılabileceğini söyleyecek kadar hareket etti. "Çıktığın bu saçma randevuyu bitiriyorum," diyerek kafamı daha da karıştırdı.

"Sen kiminle konuştuğunu sanıyorsun?" diye sordu adam kaşlarını çatarak.

Sözleri Rip'i tetikledi, çünkü bakışları yana kaydı ve adama oldukça aşına olduğum boş bir bakış attı. "Sen."

"Ben mi?"

"İlgilenmiyor," dedi Rip sakince.

Adam bakışlarını bana doğru çevirerek beni tekrar konuşmaya dahil etmeye karar verdi. "O gerçek mi?"

Onu görmezden gelmeye karar verdim ve parmaklarımı iri adamın koluna dokundurdum. "Burada ne yapıyorsun?"

O küstah ifadesi düştü ve sadece bana baktı. Her şeyiyle odaklanmıştı. Çok fazla odaklanmıştı. Bana.

"Sen onun sevgilisi misin?" diye sordu diğer adam, sesi daha da yükselmişti.

Onun kızı mı? Rip'in sevgilisi mi?

Rip'in "Ne düşünüyorsun?" dediği anda benim "hayır "ım ortaya çıktı.

Sen ne düşünüyorsun?

Düne kadar iki haftadır konuşmadığım bu adam, *onun sevgilisi* olduğumu mu ima ediyordu?

"Hayır," dedim Rip'e, kompresyon gömleğinin kumaşından ön koluna tekrar dokunarak. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Öyle mi?"

Rip'in yüz ifadesi bir saniye bile değişmedi ama dikkati adamın üzerindeydi. "Kekeledim mi?"

"Ciddi misin lan sen?" diye tükürdü adam, bana kızgın bir bakış atmadan önce sandalyesini geriye itti. "Ne var biliyor musun? Bu tür saçmalıklarla uğraşacak vaktim yok. Sen siktirip gidebilirsin, o da-"

Rip o kadar hızlı ayağa kalktı ki, her şey bulanıktı. "Bütün o dişlerin ağzında olması hoşuna gidiyor mu? Yoksa eve gidip birkaçını kaybetmek hoşuna mı gidiyor?"

"Siktir-" diye başladı diğer adam.

"Bu cümleyi bitirmek istemediğini söylediğimde bana güven," diye yavaşça tükürdü Rip. "Senin gibi sıkık herifleri eğlenmek için kırdım ve şimdi sen bana bir sebep veriyorsun. Oraya gitmek istemezsin. Güven bana."

O kırdı- Oh

kahretsin.

"Siktir git ve-" diye söze başladı diğer adam.

Sandalyemi hemen geriye ittim, elim Ripley'in dirseğinin iç kısmına gitti ve onu çekti.

Kıpırdamadı ama gözleri kayarak yüzündeki o çılgın ifadeyle bana baktığında beni hissettiğini anladım. Bu beni tam kalbimden vurdu.

"Biliyor musun, sanırım gitme vaktim geldi." Rip'i sıktım. "Biz ayrıldık."

Adam bir adım geri atarken hırladı, bir an durakladı ve sonra sanki iki adam arasına yeterince mesafe koymamış gibi bir adım daha attı. "Burada ne haltlar döndüğünü bilmiyorum ama benden bu kadar. Adamına etrafta dolaşmak isteyen sen olduğunu söylemelisin."

Onunla tartışabilir ya da Ripley'in benim adamım olmadığını açıklayabilirdim. O kimsenin adamı değildi. Hele benim hiç.

Ama...

O kadar da umurumda değildi, özellikle de bana kendimi yaşlı hissettirdiği ve genel olarak bir tür pislik olduğu ve çoğunlukla takılmak için kullanılan bir uygulamada neden bir randevu bulmamam gerektiğini hatırlattığı zaman.

Çünkü bu gece için suçlayabileceğim tek kişi kendimdim. Bu randevuyu ben ayarlamıştım. Uygulamayı iki gece önce indirmiştım ve bu gece gitmeyi kabul etmişim.

beni davet eden ilk kişiyle çıktım. Çünkü kendime hayatıma devam etmeye çalıştığımı söylemişim.

Pislik herif masanın etrafından dolandı ve son dakikada orta parmağını bize doğru kaldırarak kuyruğunu kıstırıp bardan hızla uzaklaştı.

"Ne yapıyorsun sen?" Diğer adam gözden kaybolduğu anda Rip'e tısladım.

Rip orada durdu ve bana baktı, ifadesi yine boştu. "O lanet olası bir aletti, Luna."

Tamam, o bir maşaydı ama... "Öyle olsa da olmasa da, burada ne işin var?" Sandalyemi daha da geriye iterek ve yakınlarda durup bize bakan diğer bar müdavimlerini görmemiş gibi yaparak ona sordum. İşim bitmişti. Eve gidiyordum.

"İyi olduğundan emin olmak için geldim."

Onun yorumunu abartmayacaktım. Yapmayacaktım ve yapmadığım için de "Neden yapmayayım ki?" diye sorarken kendimi iyi ve sakin tutabildim.

Rip sözlerimi duymazdan geldi ama telefonumu ve anahtarlarımı alıp ceplerime yerleştirmemi izledi. "Araban nerede?"

Bir adım geri attım. "Ben sürmedim."

Bir adım öne çıktı ve masanın etrafından dolaşarak, "Güzel. Seni eve bırakayım."

Hayır, yine de yorumunu ya da teklifini fazla düşünmeyecektim. Ne tür bir oyun oynadığına dair hiçbir fikrim yoktu, hatta ne zaman oyun oynamaya karar verdiğini bile bilmiyordum, özellikle de birdenbire benden "*kızım*" diye bahsederek; ama bu benim sorunum değildi. *Şimdi* bana iyi davranmasına aldanıp, daha sonra benimle hiçbir şey yapmak istemediğine karar veremezdim. Bunu kaldıramazdım. Kaldıramazdım.

"Teklifiniz için teşekkür ederim ama beni bırakmanıza ihtiyacım yok. Bir araba bulurum-"

Rip beni kapıya doğru yönlendirmeye başlamadan bir saniye önce bir el sırtıma indi, kim olduğuna dair hiçbir fikrim yokmuş gibi ona nasıl baktığımdan habersizdi.

Çünkü ben yapmadım.

Beni bara doğru iten bu adamın kim olduğunu bilmiyordum, ortaya çıktı ve zaten berbat olan bir randevuyu mahvetti, onun *sevgilisi* olduğumu ima etti, nazik, koruyucu ve kıskanç davrandı ve-

Bunu ben yapmıyordum. Kendimi bu duruma sokmayacaktım. Rip söz konusu olduğunda zayıf olduğumu zaten biliyordum ve bu yüzden dışarıda olduğumuz anda bunu kapatmak zorundaydım.

"Yemek yedin mi?" diye sordu beni kapıdan geçirirken, fedai son zamanlarda beni çok sık gördüğü için bana meraklı bir ifade takındı.

"Hayır." Adımlarımı yavaşlatmaya çalıştım ama sırtımdaki o el beni otoparka doğru yürümeye devam ettirdi. "Rip, gerçekten araca ihtiyacım yok. Bak, ben sadece bir-"

"Hamburger yiyecek havanda mısın?" diye sordu, tam o sırada kamyonetini on beş metre ötede, park yerinin ışıkları altında gördüm.

Omzumun üzerinden ona baktım ve içgüdülerime *geri çekilmelerini* söyledim. "Seninle konuşmaya çalışıyorum. Lütfen dinler misin?"

Durdu, eli omurgamdan yukarı çıkıp omzumda durdu ve yemin edebilirim ki sadece bana bakmadı, kaşları yukarı kalkıp "Seni her zaman dinlerim" derken vücudu benimkine doğru kıvrılmış gibiydi.

Bu yoruma hazır değildim - o anda değil ve büyük olasılıkla hayatımın geri kalanında da değil, özellikle de bu sözleri söyleyen kişi bu adam olduğunda.

Omzumdaki el daha da yukarı çıktı ve enseme sıcak, güçlü bir şekilde kavradı. "Taksiye binerek para harcamak istiyorsun ve benimle yemek yemekten kurtulmaya çalışıyorsun, haksız mıyım?" diye sordu usulca.

Cehennem.

Cehennem, cehennem, cehennem.

Hiç şüphesiz bir parmak olduğunu bildiğim şey kulağımın tepesine geldi ve kabuğun etrafında öyle hafifçe kıvrıldı ki neredeyse gıdıklanacaktım. "Beni affettiğini söylemiştin," diye suçladı beni aynı kağıt mendil sesiyle.

Bunu yapabilirim. Üstesinden gelebilirdim. "Seni affediyorum, Rip. İnsanların sonradan pişman olacakları şeyler söylediklerini anlıyorum."

Yüz ifadesi bulanıklaştı. "Söylediklerim için pişmanım ama ciddi olmadığımı söylediğim kısmı kaçırıyorsun. Ailen hakkında bildiklerimi sana en başından söylemediğim için üzgün olduğumu söyledim."

Ciddiydi. Her şeyin altında bir tür gerçeklik kökü vardı. Her şeyi.

Ve bu olmasa bile.... böyle bir şeyi tekrar yaşamak istemediğim gerçeğini değiştirmiyordu. Hiçbir zaman. Onunla değil.

O hafif dokunuş yine kulağımın kabuğunda gezindi ve omuriliğimin dibinde o karıncalanmanın başlamasına neden oldu. İçime daha da kıvrılırken ılık nefesi alnımda gezindi. "Ne düşünürsen düşün, incitmek isteyeceğim son kişi sensin. Neden buna karşı koyuyorsun?" diye sordu, parmağını tekrar kulağımın üzerinde gezdirdi ve kulak mememdeki çivilerin üzerinde sürükledi.

Güçlü olabilirim. Cesur olabilirim. Bunu yapabilirim. "Ben... savaşıyorum. Sadece gerçek oluyorum. Zamanını boşa harcamanı istemiyorum."

"Asla zamanımı boşa harcamıyorsun."

Bu da nereden çıktı? "Rip-"

Bu dağ gibi adam diğer elini sırtımdan çekip boğazıma yerleştirdi ve ben ne yaptığını anlamadan ellerinin arasına almayı başardı. Lucas Ripley yüzünü benimkine daha da yaklaştırdı... o kadar yaklaştırdı ki ona iyice bakabilmek için geri çekilmeye çalıştım ama buna izin vermedi. Ağzını, yüzünü, gözlerini, onda en çok sevdiğim şeylerden bazılarını benden birkaç santim uzağa getirdi. Ağzı bir hamle uzağımdaydı.

Bunu düşünerek ne halt ediyordum? Tanrım.

"Söylediğim tek bir lanet şeyi bile dinlemedin, değil mi? Yaptığım tek bir şeyi görmedin mi? Bir boku bir araya getiremeyen tek kişi sen misin?"

Burnumdan nefes aldım ve içimden gelen sesi duydum.

"Sana nasıl güzel sözler söyleyeceğimi bilmiyorum Luna. Sana duymak istediğin ya da ihtiyacın olan şeyi nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Birini sikime takmayalı çok uzun zaman oldu. Bunu anlıyor musun?"

Bunu yapabilirim. Yapabilirim-

"Pantolonuna girmek isteyen rastgele bir pisliğin yanında oturman fikri hoşuma gitmiyor."

Ve söylemesini beklediğim şey hiç de bu değildi.

"Ne?" Fısıldamak istememiştim.

Parmağı yukarı kalktı ve başparmağının ucu elmacık kemiğimin üzerinde gezindi. "Biriyle çıkma fikrinden hoşlanmıyorum." Ped geldiği yöne doğru geri gitti ve alçak sesle, "Buna dayanamıyorum. Tam da daha fazla sinirlenemeyeceğimi düşünürken..."

O...

O...

Kıskanıyor muydu?

"Her şeyi berbat ettiğimi anlıyorum ve özür dilerim. Azrail olduğumu bilmeni istemedim. Böyle bir kulüpte olduğumu bilmeni istediğimden hiç emin değildim. San Antonio'da büyüdüğünü söylemiştin. Kulübün orada kötü bir şöhreti vardı ama ben kurtuldum. O gece yatağında bir şey söylediğinde sana söylemediğim için özür dilerim ama dediğin gibi, bu benim suçum. Ama yine de geri istiyorum."

Bir aptal gibi, "Ne istiyorsun?" diye sordum.

"Lanet olası Luna'mı geri istiyorum," diye nefes alarak ciğerlerimdeki havayı çaldı. "Beni yalnız bırakmanı istemiyorum. Rastgele şeyler için beni tekrar rahatsız etmeni istiyorum. Artık bana kahve getirmesen bile sabahları ilk iş olarak o lanet yüzünü görmek istiyorum. Sana yiyecek bir şeyler hazırlamak istiyorum, böylece pişirmeye çalıştığın o boktan şey yüzünden Salmonella'ya yakalanmazsın." dedi garip bir şekilde sakın bir sesle ve sanki tüm varlığıma matkapla vuran birinin yapacağı şeyin tam tersi gibi geldi.

Ve bana dikkatlice, çok dikkatlice, "İki hafta oldu ve geri istiyorum. Başka kimseye vermediğini bildiğim bu parçalarını bana verdin ve onlar benim. Onları geri alamazsın. Onlara senden daha çok ihtiyacım var, duydun mu beni?"

Burnumdan bir nefes aldım, içimde ve altımda fokurdayan ve yaşayan o şeyi görmezden geldim. Ama orada durup onu izlerken, beynim *yalancı, yalancı, lanet olası yalancı diye bağırırken içimdeki güvensizlik şiddetle* akarken, göğsümde büyük ve sert bir şey oluştu. Bu düğüm. Bu... öngörü. Ne olacağından emin değildim, ama bir şey olacaktı... her şeyden sonra başa çıkmaya hazır olduğumdan emin olmadığım bir şey.

Boğazımdaki eller omuzlarımı kavrayacak şekilde aşağı kaydı ve derin bir nefes verme sırası ona geldi. "Her şeyi berbat ettiğimin farkındayım ve bunu benim için kolaylaştırmayacağını biliyorum, anlıyorum. Ama bu arada benimle bir hamburger yemeni istiyorum, tamam mı? Benimle dondurma ye. Kazanın olduğu gün söz vermiştin. Hatırladın mı?"

Tabii ki hatırladım. Nasıl unutabilirim ki?

Rip bir adım geri attı ve ben hala bir şey söylemedim. Bir adım daha attı ve yine bir şey demedim.

Sonra bir tane daha ve bir tane daha, ta ki kapının hemen önünde durup bana niyetli bir bakış atana kadar, "Hadi gidip lanet olası bir hamburger ve dondurma yiyelim, bebeğim. Korkmanı gerektirecek bir şey yok. Bana güvenebilirsin."

Bunların hepsinden emin değildim. Bir kısmından bile emin değildim, özellikle de kafamın mantıklı kararlar vermesi gereken kısmından.

Ama ben hiçbir zaman kin tutan biri olmadım. Zaten mesele de bu değildi.

Ve... Ona inanmak istedim. Ona inanmayı o kadar çok istedim ki boğazım ve sınırın güneyindeki diğer her şey yandı. Yapabileceğimden emin olmasam da kendime güvenmek istedim.

Ama içimdeki bu deneme, inanma ihtiyacı göğsümdeki en parlak alevi yaktı. Tüm benliğimde, gerçekten.

Ona güvenmek mi?

"Seni yakaladım," dedi o kadar inançlı bir şekilde ki görmezden gelmek mümkün değildi.

o.

Birkaç gün önce bir hamburger ve iki külah dondurma yemeye gittiğimizde dakikalar sonra, nasıl hissettiğimden emin değildim.

Bildiğim tek şey, bana ona güvenmemi söylemesinin gecenin geri kalanında kafamda tekrar ettiğiydi.

Bölüm 29

Ertesi sabah odama girdiğimde masamın üzerinde başka bir çiçek bulduğumda eşyalarımı yere düşürmedim. Bu kez mor bir güldü - neredeyse beyaz olan ama neredeyse olmayan soluk bir lavanta - etrafına dantelli beyaz bir kurdele bağlanmıştı. Çok güzeldi. Gerçekten, acayip güzeldi.

Ama suçluluk duygusu yüzünden mi oradaydı?

Yoksa dün gece söylediği şeyler yüzünden miydi? Karşılıklı oturup hamburger yiyip patates kızartmasını paylaştığımızdan beri düşünmeden edemediğim şeyler. Söylediği şeyler içimdeki korkutucu bir parçayı aydınlattı. Bu bana çok fazla umut verdi.

Luna'sını geri istiyordu.

Onu.

Ama ne şekilde?

Ve dün gece yatağında tek başıma uykuya dalmadan önce kendime bunun tehlikeli, aptalca ve çok riskli olduğunu söylememe rağmen neden bunu her şeyden çok istiyordum... çünkü öyleydi. Gerçekten bunların hepsiydi.

Çantamı sağ çekmeceye koyarken kendime *aptal olma demeye* çalıştım, hâlâ güle bakıyordum. Mükemmeldi. Hiçbir yaprağında tek bir leke yoktu. Uçlarında morun biraz daha koyu bir tonu vardı.

En az dünkü kadar güzeldi, kavanozunda tek başına duruyordu.

Elime aldığımda elim titriyordu, bir nefes çektim, kalbimin hızlanmasını görmezden gelmek için elimden geleni yaptım ve sonra onu kavanoza, turuncu olanın yanına koydum.

Sadece bir çiçektir. Hayatımın ikinci çiçeği. Suçluluk duygusuyla ya da Rip aklını yitirdiği ve benimle paylaşmaması gereken şeyler hayal ettiği için satın aldım.

Ama...

Ne var biliyor musun? Bana çiçek almaya devam etmek istiyorsa, tamam. Yine de ona gerek olmadığını söyleyecektim, çünkü gerek yoktu.

Elimde ögle yemeği çantamla, günüme devam edebilmek için kahveye başlamadan önce sohbet etmek üzere ana kata doğru ilerlerken ne yapmam gerektiğini tam olarak biliyordum.

Rip daha önce görmediğim eski bir Corvette'in yanında bir el kitabına bakıyordu. Ayak seslerim yükselmeye başladığı anda bana doğru baktı. Bir gün önce ona turuncu çiçeği sorduğumda yüzünde olan ifadenin aynısı vardı. Sakin, sabırlı, ciddi.

"Bay Ripley-"

Gülümsedi.

Tamamen, düpedüz gülümsedi. Gamzesi ve her şeyiyle. Bana.

"Rip'i kastediyorsun."

Bunu görmezden gelecektim. Başımı kaldırdım, burnumdan bir nefes aldım ve olabildiğince profesyonel bir şekilde, "Sana söyledim, kendini kötü hissediyorsan bana bir şey almak zorunda değilsin-" dedim.

O güzel, ağzı kapalı gülümsemesiyle bana bakarken kaşları hafifçe yukarı kalktı. "Bunu kendimi kötü hissettiğim için yapmadığımı söylemişim."

O zaman neden Rip? Bunu neden yapıyorsun?

"Daha önce kimsenin sana çiçek vermediğini söylemiştin," diye devam etti, hâlâ çok sakindi, hâlâ gülümsüyordu.

Lanet çenemi kapattım.

"Beğendin mi?"

Hayır de. Hayır de. Bir bish ol ve hayır de.

Sorun şu ki, ben öyle biri olmaya alışık değildim. En azından gerçek birine. Bu yüzden ona gerçeği söyledim. "Bu çok güzel."

Gülümsemesi dalgalandı. "Güzel."

Ve ben ona çiçekleri, çörekleri ya da randevulaştığım barlara gitmeyi yapmak zorunda olmadığını tekrar hatırlatmak için ağzımı açmadan, çenesini yana, alet sandıklarının olduğu duvara doğru salladı ve "Kahveni yaptım. Doğru yaptığımdan emin değilim ama sanırım yaptım."

Kahvemi o mu yaptı?

Neler oluyordu böyle? Gerçekten de kafamın arkasına bir darbe almışım ve sanrılar görüyormuşum gibi hissediyordum. Sanki... Nasıl hissettirdiğini bilmiyordum. Ama gerçek değildi.

Lanet bir fantezi gibi bile değil. Yakınından bile geçmez.

Tek yapabildiğim orada durmaktı. Sanki bu adam beni solar plexus bölgeden olabildiğince sert bir şekilde yumruklamış gibi hissediyordum. Sonra bu yetmezmiş gibi

Bacaklarımı altımdan çekip aldı.

O başka bir şey söyleyemeden, ben nasıl konuşacağımı hatırlayamadan ya da ne söyleyebileceğimi veya söylemem gerektiğini düşünmeden cep telefonu çalmaya başladı. Elini cebinden çıkarırken, gülümsemesi daha küçük, daha nazik bir gülümsemeye dönüşerek, "Ellerin için endişeleniyorsan, sakladığın kafeinsiz içeceklerden de biraz kullandım," dedi.

Ve sonra aramasına cevap verdi. Sanki ben orada bir aptal gibi durmuyormuşum gibi, neden *bana* kahve yapmak için bu kadar ileri gittiğini anladım. Onu izlemiştim. Tembel olduğunda, kendi kahvesini bile istediği gibi yapmazdı.

Ama o benimkini yapmıştı.

Aynı gün bana evimi hatırlatan mor bir çiçek getirmişti.

Randevuma tekmeyi basıp beni hamburger, patates kızartması ve külahta dondurma yemeye götürdüğü, benim de bütün o süre boyunca ona bakıp düşündüğüm geceden sonra.

CCC'nin parça sipariş ettiği şirketlerden biri olduğunu düşündüğüm kişiyle konuşurken kahve fincanımı elime aldığımda bir yudum aldım ve... tadı tam da benim yaptığım gibiydi.

Aynen öyle.

Ve şimdi olduğum tavuk gibi, o telefonu kapatmadan önce odama geri döndüm.

Düşünmeye ihtiyacım vardı. Düşünmekten daha fazlasını yapmam gerekiyordu ama....

Bir gün önce Lenny'ye gülden bahsetmemiştim çünkü bir anlam verememişim ama kahvem kalbimde bir delik açmış halde odama döndüğümde telefonumu çıkarıp bir mesaj yazmak zorunda kaldım.

Bana mor bir gül getirdi ve kahve yaptı.

Cevap vermeden önce muhtemelen otuz saniyelik bir gecikme oldu.

Lenny: Kim?

Ben: Rip

Lenny: O.O

Lenny:

Neden?

Ona dün olanlardan bahsetme fırsatım olmamıştı ve ailem hakkında bildiklerinden de bahsetmemiştim. Tek bildiği hastanede bir pislik gibi davrandığı ve o zamandan beri konuşmadığımızdı.

Ben: Dün bana turuncu bir gül aldı ve ofisime de bıraktı. Ben de ona bunu telafi etmek zorunda olmadığını söylemeye gittim... ve o da bana bunu telafi etmeye çalışmadığını söyledi.

Ve???

Dün nasıl bir randevum vardı biliyor musun? Bara geldi ve adamı kovdu. Sonra Luna'sını istediğini ve her sabah ilk iş olarak yüzümü görmek istediğini söyledi ve sonra hamburger yemeye gittik.

Ben: Saçmaladığını ve sinirlenip işi bırakmayayım diye beni oyaladığını düşünüyordum ama şimdi bana kahve yapıp getiriyor. güller ve onları beğenip beğenmediğimi soruyor ve söylediğim her şeyi dinlediğini söylüyor... ve ben ne yaptığımı bilmiyorum.

Ben: Daha önce kimse bana çiçek almamıştı ve o bunu hatırladı.

Ben: Ne yapacağım?

Peki neden bana ne yapman gerektiğini soruyorsun? Bilmiyorum. **Lenny:** Ona siktirip gitmesini söylemeni hak ediyor ama regl dönemindeyim ve spor salonundaki erkeklerin yarısını öldürmek istiyorum.

Yine de bunun çok hoş olduğunu söylemeliyim.

Lenny: Bana kahve yapan tek erkekler Büyükbaba Gus ve Peter.

Düşünmek için yiyecek.

Ben: Sen işe

yaramazsın. **Ben:** Bunu

düşüneceğim. **Lenny:**

Üzgünüm

Ben: Sana her gün odama sebepsiz yere geldiğini söylemedim.

Şimdi de yüzüme vuruyorsun.

Bana neler olduğunu anlat. Hayatımdaki tek romantizm bu olduğu için seninle yaşamalıyım.

Ben: Bunun romantizm olduğunu sanmıyorum. Bence sadece kötü hissediyor. Bish, ben erkeklerle büyüdüm. Bir şey hakkında kötü hissetseler bile, çoğu zaman üzgün olduklarını bile söylemezler. Sadece normal davranırlar ve unutmanı umarlar. Size çiçek alıp kahve yapmazlar ve size böyle şeyler söylemezler. Pantolonuna girmek isteseler bile. Sadece söylüyorum.

Ben: Az önce ne yapmam gerektiğini bilmediğini söyledin.

Lenny: Bilmiyorum, ama erkekleri ve pislükleri tanırım ve ikisi de sana sebepsiz yere çiçek almayacaktır. Ya da seni geri istediklerini söylemezler. Büyükbaba Gus'a sorup ne düşündüğünü öğrenmemi ister misin? O yetmiş iki yıldır bir erkek. Bilmiyorsa bile bir şeyler uydurur.

Büyükbabam Gus'a ne yapmam gerektiğini sorması hoşuma gitmiyordu ama bana tavsiye verecek başka kim vardı ki? Bay Cooper? Miguel mi?

Avucumu alnıma sürttüm ve cevap verirken iç çektim.

Tamam. Sor ona.

Bir şey değil.

Ben: Teşekkürler. Şimdi işe gitmeliyim.

Lenny: Bazılarımız zaten iş başındaydı...

Lenny: Öpücükler

Tekrar iç çektim ve telefonumu arka cebime koyarken gözlerim kavanozun içinde duran ve benimle alay eden iki çiçeğe gitti.

* * *

Lenny dün gece bana mesaj atmış ve Büyükbaba Gus'ın ona haklı olduğunu söylediğini belirtmişti: Rip ciddi olmasa böyle bir şey söylemezdi ve Len yine haklıydı. Suçlu hissetseydi bana çiçek de almazdı.

Ama...

Ya durum böyle değilse? Ya fikrini değiştirdiyse?

* * *

Bir hafta geçti ve çiçekler her sabah masamda belirmeye devam etti. Pembe, kırmızı, turuncu, sarı, leylak, morun farklı tonları... Hepsi

kısa saplı ve dikensiz, beni bekliyorlar.

Bu da yetmezmiş gibi, kahve fincanım da her sabah oradaydı. Bir gün kahve makinesinin yanında, başka bir gün küçük çiçek kavanozunun yanında ve üç kez de hemen yanındaki alet sandığının üzerinde duruyordu. Onu almaya gittiğimde bana gülümser ve bıraktığı çiçeği beğenip beğenmediğimi sorardı.

Her öğleden sonra buzdolabında üzerinde adımın yazılı olduğu bir kap olduğunu düşünmeyecektim bile.

Onun yaptığının onda biri kadar bile iyi olmayan kendi getirdiğim öğle yemeği yerine onu nasıl yediğimi çok daha az.

Tüm bunlar yetmezmiş gibi, rastgele bir sabah işe gittiğimde Top kavanozumun değiştirilmiş olduğunu gördüm. Yerinde, yivli ucunun etrafına buzlu mavi ve beyaz dantel kurdele sarılmış, küre şeklinde güzel bir vazo vardı. Çok güzeldi, o kadar güzeldi ki neredeyse dokunmaya korkacaktım.

Rip kolay lokma değildi. Sanki bir çıta koymuş ve onun ötesine geçmesi gerekiyormuş gibiydi.

Sebepsiz yere odama gelmeye başladı. Her sabah saat on sularında, öğleden sonraları da geliyor, kabindeysem pencereden bana bakıyor ya da odamda onlarca kez gördüğü şeylere bakıp osuruyordu.

Ama o beni izledi, ben ona bakmaktan bilerek kaçındığımda bile.

Beni izledi ve sabırlıydı.

Ona her baktığımda yüzündeki o sıcak gülümsemeyi ya da ona yakın bir gülümsemeyi koruyordu, sanki bana bilerek zaman ve alan tanıyormuş gibi... Ne olduğundan emin değildim.

Gerçekten emin değildim.

Ona her "Bay Ripley" dediğimde, beni düzeltti ve sonra konuşmamıza devam etti, çoğunlukla tek kelimelik cevaplar versem ve profesyonel olmaya çalışsam bile.

Bir hafta iki haftaya dönüştü ve bir de baktım ki masamın üzerinde en güzel, en mükemmel güllerle dolu iki vazo vardı. Biri solmaya başladığında, ben daha işe başlamadan önce onu çıkardı, ama yenisi her zaman masamda duruyordu, sanki onu görmemi ve takdir etmemi istiyordu.

Deniyor. Hakkını vermelisin.

Ben: Denemesine gerek yok. Denemesini istemiyorum.

Lenny: Yalancı.

Seviyorsun ve bu sorun değil.

Beni korkutan da bu. Benimle işinin bittiğine karar veren insanları sevmekten yoruldum.

Lenny: Hayatta atmadığın tüm şutları kaçırsın Lu, bunu biliyorsun.

Deniyordu.

Ve Lenny haklıydı. Ama...

Ama.

* * *

Ertesi sabah kendimi kaybetmemin nedeni olarak bir gece önce bok gibi uyumuş olmamı gösterecektim.

Uyuyamamamın nedeni olarak bir gece önce postada bulduğum mektubu gösterebilirdim. Mektubu onlarca kez okumuş ve tekrar okumuştum. Sonunda bir düzine daha okuyacağımı biliyordum. Komodinin üzerinde uyudum.

Sevgili Luna,

Size üzgün olduğumu söylemek istiyorum ama bu artık bir kaçış gibi geliyor. Ama üzgünüm. Her şey için çok ama çok üzgünüm. Seni aramak istedim ama son zamanlarda yaptığım kaltaklıktan sonra senin bu kadar iyi biri olduğunu duymayı kaldırılabileceğimi sanmıyorum.

Babamı bu şekilde öğrenmeni istememiştim, tamam mı? Hapisten çıktıktan hemen sonra beni aradı ve ondan sonraki yıllar boyunca arada bir beni aramaya devam etti ve ben hiç cevap vermedim, ta ki bir gün sonunda cevap verene kadar. Kötü bir gün geçiriyordum ve onu azarlamak niyetiyle açtım... Ona bağırdım, hayatım boyunca neden böyle bir pislik olduğunu sordum. En az on dakikamı ona bağırarak geçirdim ve o hepsini kabul etti. Özür diledi, Luna. Bana ne kadar üzgün olduğunu, ne kadar mutsuz olduğunu ve

İşlerin nasıl yürüdüğüne pişman oldu. Ayık olduğunu ve yaptıklarını telafi etmeye çalıştığını söyledi.

Eğer sizi daha iyi hissettirecekse, tüm bunlardan sonra ilk gün telefonu yüzüne kapattım. Birkaç gün sonra tekrar aradı ve o zaman da tam bir sürtük gibiydim. Ama o aramaya devam etti, ben de cevap vermeye devam ettim.

Bunun bir bahane ya da açıklama olmadığını biliyorum ama böyle oldu. Lütfen olduğundan daha fazla sinirlenme ama o kadar da kötü biri değil. Çok değişti. Herkesi soruyor. (Evet, sen de dahil.) (Ama çoğunlukla ben, Kyra ve Lily, ama eminim bunu zaten biliyorsundur. Sadece artık sana yalan söylemek istemiyorum.)

Seni bir daha aramamasını söyledim ki bilesin. Onu asla affetmeyeceğini biliyorum ve bunu anlıyorum ama sanırım beni sen ya da o arasında bir seçim yapmaya zorlayacağından endişelendim. Kyra da ben de aynı şeyi düşündük. Eğer seni daha iyi hissettirecekse, erkek arkadaşım benim bir aptal olduğumu düşünüyor ve beni hayatından çıkarmanı hak ettiğimi söylüyor. Ama umarım yapmazsın. Umarım bir gün beni affedebilirsin.

Eğer hala bunu okuyorsan, geldiğin gece için hala ne kadar kötü hissettiğimi bilmelisin. Üzgünüm demek yeterli değil ama üzgünüm. O kadar çok şey için üzgünüm ki nereden başlayacağımı bilmiyorum.

Diğer bir şey de... bakın... bunu size nasıl söyleyeceğimi bilemedim ve hâlâ da bilmiyorum ama... uyuşturucu ya da benzeri bir şey satmıyorum. Sakın korkma. Striptiz yapmaya başladım, tamam mı? Kimseye söylemedim. Kyra'ya bir yıl önce zar zor söyledim. Daha fazla sır olarak saklayamazdım. Okul masraflarımın çoğunu karşılayacak kadar para kazanıyorum ve günde sadece birkaç saat çalışmam gerekiyor. Oda arkadaşım da striptizci. Mezun olana kadar bu işi yapıyorum.

Kendimden yaşça büyük bir adamla bir süre çıktım ve bulunduğum daireyi almamın sebebi oydu. Ayrıldık ve işler tuhaflaştı ve... uzun lafın kısası, o gece daireme giren oydu. Yeni erkek arkadaşımı kıskanıyordu, ama şimdi bir yasaklama emri aldım ve Ocak ayında kira kontratım bittiğinde taşınıyorum.

Sen her zaman doğru olanı yaparsın ve bana kızmanı istemedim. Bir şeyler söylemem gerektiğini anladığımda, çok uzun zaman geçmişti ve artık bunları nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. Yalanlar her zaman kontrolden çıkar, öyle olmasını istemesen bile, değil mi?

Seni seviyorum, Luna. Her şeyi berbat ettiğim, sana yalan söyledığım ve boktan bir kardeş olduğum için özür dilerim ama her şeyi bilmeni istiyorum.

Lütfen kızmayın.

Sevgiler, Thea

Not: Rudy'nin evinize ve işinize kendi başına gittiğini bilmelisiniz. Onu oraya babam göndermedi. Rudy'nin ona eve zorla girildiğini anlattığımı duyduğunu ve bundan kurtulmaya çalıştığını söyledi. Babam bir gün iyi olduğundan emin olmak için seni kontrol etmemi istemişti. Rudy'nin bir şeyler yapmaya çalışacağını hissetmişti. Seni uyarmalıydım ama şimdi kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa ben de bununla yaşamak zorundayım. İyi olmana gerçekten sevindim. Lily bana her şeyi anlattı. Pek bir şey ifade etmiyor ama üzgünüm.

Benim aldığım da buydu.

Bu yüzden neden bok gibi uyuduğum konusunda kız kardeşimin pasif-agresif notunu suçlayacaktım.

Hala kızgındım. Ben de. Nadiren kızgın olan ben. Ama striptiz yapmasını umursayacağımı nasıl düşünebilirdi? Ne yaptığı umurunda olmazdı.

Neden beni aramadı? Neden bana söyleyemedi? Korkutucu değildim. Anlıyordum, sanırım belli bir noktaya kadar, ama yine de saçmalık gibi geliyordu.

Ben deliydim.

Ve onu kaybetmemin nedeni olarak bunu suçlayacaktım. Sonra tekrar, belki de Ripley'i bir arabanın motorunun üzerine eğilmiş Korveti restore ediyordu ve poposunun harika bir görüntüsünü alıyordu, bu da pastanın üzerindeki krema olabilirdi.

Belki de pastanın üzerindeki krema, kısa kesilmiş ve cam kase benzeri bir vazoda duran altı kırmızı güldü. Çok güzellerdi. Ama çok güzellerdi. Vazoyu gerçekten incelediğimde ve camında tek bir parmak izi bile olmadığını, tertemiz olduğunu gördüğümde ve Rip'in elinde çok narin bir şey taşıdığını ve sonra onu bulmam için oraya bırakmadan önce belki gömleğiyle ya da bir bezle sildiğini hayal ettiğimde....

Kaybettim.

Bu kadar basitti.

Çantamı ve eşyalarımı yere bıraktığımı ve hediyemi oraya bırakan adamı bulmak için ana kata geri döndüğümü zar zor hatırlıyordum.

"Rip!" Tam olarak nerede olduğunu bildiğim için seslendim.

Yanıta bir gecikme olmadı. "Evet?" diye cevap verdi katın en uzak ucundan, hâlâ Corvette'in içindeki bir şeye bakıyordu.

Kahvem, üzerinde Rocky Horror Picture Show'un posterı olan bir kupada duruyordu.

Bu binada daha önce böyle bir şey yoktu. Benim için mi almıştı?

Nefesimi içime çektim, tam yanına gelene kadar ona baktım ve kendimi zorlayarak "Rip," diye söze başladım, "bayım" kısmını unuttuğumu fark etmemiştim bile, "artık çiçekleri bırakabilirsin, tamam mı?"

O cana yakın, yumuşak sesiyle "Beğenmedin mi?" diye sorarken başını kaldırıp bakmadı.

"Bu onları sevip sevmememle ilgili değil-"

Sözümü keserken hâlâ bana bakmıyordu. "Onları sevdin o zaman?"

"Beğendiğimi biliyorsun. Çok güzeller-"

"Artık onları odanda istemiyor musun?"

Gözlerimi kırptım. "Hayır, onları orada seviyorum-"

"Yani...?" diye sordu, hâlâ her ne yapıyorsa onunla meşguldü.

Poposuna hiç bakmadım.

Ben yapmadım.

"O zaman onları almaya devam etmek zorunda değilsin, tamam mı? Sana daha önce de söyledim, olanları unuttum, eğer bunu yapmanın nedeni buysa."

Şimdi bu onu doğruldu, başı Corvette'in kaputunu zar zor kaçırdı.

"Durabilirsin. Bunu telafi etmeye çalıştığımı anlıyorum ama yeterince şey yaptın. Bu sadece kafamı karıştırıyor ve kafamı karıştırıyor ve bundan bir ay sonra, altı ay sonra veya bir yıl sonra artık bunu yapmak istemediğine karar verdiğinde durmaktansa şimdi durmanı tercih ederim, tamam mı?"

Bu onu yavaşça dönüp benimle buluşmaya zorladı. Yüzü tamamen bana dönük olana kadar bekledi, o devasa vücudu benimkine ayarlanmıştı, "Sana bir şey uydurmaya çalışmıyorum. Bunu sana zaten söyledim." Elindeki İngiliz anahtarını yere bıraktı ve beni dikkatle izleyerek derin bir nefes aldı. "Sana çiçek alıyorum çünkü bunu istiyorum. Çünkü daha önce kimsenin sana çiçek vermediğini söyledin ve ben de bunu başkasının yapmasına izin vermeyeceğim. Bu patron işi değil bebeğim. Bunun Cooper'la bir ilgisi yok. Bu

Luna ve Rip. Bana bir şans vermeniz için uğraşıyorum. Anladın mı beni?"

Hay aksi. Ciddi davranıyordu. Luna ve Rip.

Ne yapmaya çalışıyordu? Beni kazanmaya mı? Hayal görmüyordum. Sadece inatçıydım. Ve korkuyordum.

Sadece çekmediğin şutları kaçıırırsın, diye mesaj atmıştı Lenny. Yaptığım şey bu muydu? Iskalamak istemediğim için atış yapmak istemiyor muydum? Kendimi incinmekten korumak istemek çok mu kötüydü?

Emin değildim ama bir parçam emin olmalıydı çünkü "Değil misin?" diye sordum.

Gülümsemesi yavaşça büyüdü. "Hayır bebeğim, kesinlikle değilim." "Neden?" Gülümsemesinin büyüdüğü kadar yavaş sordum. "Çünkü."

Kalbim çok hızlı atıyordu. Ne zaman bu kadar hızlı atmaya başladı? Lanet olsun. "Birdenbire benim... yapmamı istediğine karar veremezsin..." Ne diyecektim ki? Ona aşık olduğumu mu? İnsanlarla, özellikle de erkeklerle bir ergenden daha kötü görünmeden nasıl konuşulacağı konusunda hiçbir deneyimim yoktu. "Birdenbire senden hoşlanmamı istediğine karar veremezsin-"

"Benden hoşlanmanı isteyen ben değilim. İsteddiğim şey bu değil. Bu istediğim şeyin en küçük parçası Luna."

Aptalca bir nedenle geri adım attım ve Corvette'in hemen yanındaki arabaya çarptım. "Ne istiyorsun o zaman?"

Rip öne doğru bir adım attı ve sonra eli yüzüme doğru geldi. Parmaklarının arkası yanağımı sıyırdı... ve orada kaldılar, sadece tenime dokunuyorlardı, çok az. "Bana şeker gibi davranmaya başladığın andan itibaren senden almam gereken şeyi istiyorum. Beni iyi hissettirmek için elinden geleni yaptığın ilk andan beri... uzun zamandır ilk kez kendimi herkesten daha iyi hissettirdin."

Dudaklarını yaladı ve ben her saniye elinin olduğu yerde kalışını izledim. Yanağımda.

Parmakları çenemden aşağı indi ve boynumun kenarında oyalandı. "Beni sakinleştiriyorsun. Bunu biliyor musun? Taktığın tüm o mücevherlerin senin için yaptığını sen de benim için yapıyorsun. Sana bakmak bile kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor. Ve sadece daha iyi değil, *daha iyi*. Farklı. Sanki bana ve saçmalıklarına bakıyorsun ve orada ne olduğunu benden daha iyi biliyorsun."

Ağzım bir karış açık, ne diyeceğimi bilemeden öylece durdum. "Çiçekçideki kadın turuncunun hayranlık anlamına geldiğini söyledi."

Beynim ve sinir sistemim o anda yapabileceğim tek şeyin göz kırpmak olduğuna karar verdi ve o zaman bile bu bana neredeyse başa çıkamayacağım kadar fazla geldi.

Çünkü... *pardon?*

"Pembe mutluluktur... minnettarlıktır... takdirdir. Morlar arzudur... ilk görüşte aşk... Sarı şefkattir. Kırmızı aşktır. Sana birkaç tane de beyaz borçluyum ama biraz daha bekleyecektim çünkü her şeyi berbat ettiğimi biliyorum." Elini bıraktı. "Ama hiçbir yere gitmiyorum. Bugün değil. Ne de yarın. Üç yıl önce o küçücük ofise girip ukalalık yaptığında gördüğüm en güzel kız olduğunu düşünmüştüm. Ve her gece yatarken o kızı düşünüyorum Luna. Hayatımda bazı şeylerden uzaklaştığımı biliyorum, ama istediğim son şey... kaldırabileceğim son şey artık benimle konuşmamanı yaşamak. Beni şımarttın, Luna, ve çok fazla boktan biri olduğumu biliyorum. Benim gibi birinden daha iyisini hak ettiğini biliyorum. Bunu kendime binlerce kez söyledim ama hiçbir şey değişmedi. Seni özlüyorum ve açgözlü kızımın sana ihtiyacı var."

Bölüm 30

"Yüzündeki bu sıkıntılı ifade de neyin nesi, küçük ay?" Bay Cooper o gün daha sonra sordu.

Yemek masasında onun karşısında otururken, Lydia'nın o gece yaptığı hafif baharatlı tavuk göğsünü çiğnemeyi bitirmek için bir saniyemi ayırdım. Muhtemelen son iki dakikadır günün ilk bölümünü düşünmekle meşgulken çiğnediğim tavuk göğsünün aynısıydı bu. Özellikle de günün Ripley ile olan etkileşimlerimi içeren kısmını.

İşle hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde beni hayatında istediğini söylediği kısım.

Tüm o konuşma kalbimin çarpmasına, beynimin karışmasına ve tüm varlığımın alt üst olmasına neden olmuştu.

Bütün gün düşündüğüm şey buydu. Şu anda bile, Cooper'larla yemek yerken ve onlarla vakit geçirirken... iki saat sonraki randevuma kadar.

Randevum.

Ne halt ediyordum ben?

"İş yerinde sorun mu var? Ripley, Jason'ın geri dönmediğini söyledi," diye devam etti Bay Cooper, yüzü gerçekten endişeliydi, bu da kalbimi sızlattı.

Sonunda tavuğu yutarak başımı salladım, ne söylemem gerektiğinden emin değildim. *Efendim, yirmi yıldır ayrı olduğunuz ve bir motosiklet kulübünde olan oğlunuz bana ihtiyacı olduğunu söylüyor. Onu seviyorum ama bir gün fikrini değiştirip beni umursamayacağından ya da onu yine yalnız bırakmamı söyleyeceğinden korkuyorum.*

Böyle bir şey olmayacaktı.

"Evet, hiç geri dönmedi. Dönerse çocukların kışına tekmeyi basacağını biliyordu herhalde," dedim ona, en azından geri kalan her şeyimi Gordion düğümlerine çeviren kafa karışıklığımın altında, çoğunlukla gerçek olan bir gülümsemeyle.

Bu Bay Cooper'ın sırtıtmasına neden oldu. "Beni şaşırtmadı. Torunum olacak yaştaki çocuklarla kavga etmek için fazla yaşıyım ama söylemeliyim ki, on yaş daha genç olsaydım o çocuğun canını çok yakardım. Gus" - Lenny'nin büyükbabasından bahsediyordu - "olanları öğrendikten sonra beni aradı ve bu konuda bir şeyler yapmam için beni ikna etmeye çalıştı."

O zaman ona verdiğim gülümseme tamamen gerçektir. Büyükbaba Gus'ın bu konuda bir şeyler yapmak isteyen çılgın halini şimdiden hayal edebiliyordum. Yetmişli yaşlarında olduğunu henüz anlamamıştı.

"Ne oldu o zaman tatlım?" Lydia yemek masasının karşısındaki yerinden sordu.

Beni rahatlattı. Onlar beni rahatlattı. Onlarla birlikte yaşarken ilk kez bir yemek masasının etrafında oturup yemek yiyordum. Hepimiz dışarıda yemeğe gitmediğimiz ya da onlar dışarı çıkıp ben evde kalmadığım sürece her akşam işten sonra bunu yapardık. Onlarla yaşamının en sevdiğim yanlarından biriydi bu. Aile duygusu.

Bir gün kendim için de bunu istememe neden oldu.

Onlardan bir şeyler saklamamdan daha fazlasını hak ediyorlardı, bu şeyler her ikisinin de gergin ilişkileri olan bir adamın etrafında dönse bile. Ama sanırım hayat nereden bakarsanız bakın büyük bir karmaşadan ibaretti.

Hayat kolay ya da siyah-beyaz değildi.

Ve onlara gerçekten gerçeği söylemem gerekiyordu.

Çünkü Rip yalan söylemiyorsa....

Çatalımı ve bıçağımı tabağa indirmeden önce, "Bu..." diye söze başladım. "Bu Rip."

İkisi de gözlerini kırıştırdı ve kıpırdamadan durdular.

"Sonunda kafasını kışından çıkarmaya mı karar verdi?" Bay Cooper bir süre sonra temkinli bir gülümsemeyle sordu.

"Ne?"

Kendini tekrarladı. "Sonunda kafasını kışından çıkarıp sana o randevuları onun için saklamamı mı söyledi?"

Ağzım bir karış açık kaldı ve çatalla bıçağı bıraktığım için çok ama çok memnun oldum. Göz ucuyla Lydia'nın yüzündeki temkinli gülümsemeyi görebiliyordum, yemeğine doğru eğilip tavuğunu kesmeye başlarken Bay Cooper'la göz göze geldik.

"Görmediğini biliyordum, küçük ay. Ripley'in gözlerindeki o bakışı gördüğüm ilk andan beri biliyordum. Sana söylemedim mi Lydia, tatlım?" diye sordu karısına.

Lydia yemeğini çiğnerken başını salladı, sonra da elini kaldırıp ağzını kapatarak onayladı. "Söyledin ve ben de kendi gözlerimle gördüm." "Ona ne söyledin?" Ne söylediğini anlamaya çalışarak yavaşça sordum. ima ediyor.

Başını yana eğdi. "Bilmediğini." "Neyi bilmiyordum?"
Gülümsemesi acı tatlıydı. "Sana bir kez baktı ve anladı." "Bay Cooper, bulmacalarla ve bağlamlarla aramın pek iyi olmadığını biliyorsunuz. İpuçları. Bana bakarak ne biliyordu?"

"Lydia'ya baktığımda anladığım şeyle aynı." Gülümsemesi acı tatlı bir gülümsemeden yumuşak bir gülümsemeye dönüştü ve gözlerinde bir zamanlar tanıdığı başka bir kadını düşündüğünü görebiliyordum. "Benim babam da böyleydi. Onun babası da öyleydi. Biz Cooper'lar biliriz. Tek fark Ripley'in inatçılığını anne tarafından almış olması. Ben onunla savaşmadım."

"Sence Ripley... benden hoşlanıyor mu?" diye sordum.

Yaşlı adam başını diğer tarafa eğdi ve tavuğundan bir parça kesmeye devam ederek cevap verdi, "*Sanmıyorum*. Ben biliyorum. Bunu yüzünde binlerce kez gördüm Luna. Özellikle de sana sert davrandığında. Ona birkaç kez bu konuda bir şeyler yapması gerektiğini söylemeye çalıştım, ama Tanrı biliyor ya, bir şeyi kafasına koyduğunda, o karar vermedikçe onu değiştirmeye ikna etmek mümkün değil. Ve bunun Tanrı'nın bir işi olduğunu biliyorum. Tıpkı annesi gibi. Onda Ripley kanı var."

Devam ederken hâlâ bana dönüp bakmadı. "Onu artık o kadar iyi tanı mıyorum ama eskiden olduğu çocuğu hâlâ parça parça görüyorum. Şimdiye kadar gördüğüm en kalın deriye sahip, ama biliyorum ki o kemikler hala eskiden olduğu gibi sevgiden oluşuyor."

Annesinin kazasından önce mi? Houston'dan ayrılmadan ve hakkında konuşmak istemediği tüm o şeyleri yapmadan önce?

"Luna, tatlım," diye konuştu Lydia. "Ripley ile ilişkilerimiz neyse o. Bunu ona karşı kullanamazdım ama keşke bu kadar zaman sonra bizi affetseydi. Benim hiç çocuğum olmadı ama anneme ve babama yakındım ve eğer babam annem öldükten bir yıl sonra yabancı bir kadınla evlenseydi, ondan daha iyi davranacağımı söyleyemem. O zamanlar Allen ve Ripley'nin hayatına girerek ne yaptığımı biliyordum. Birini sevdiğim için oğlunun eşyalarını toplayıp yirmi yıl boyunca onu terk ettiğini bilerek yaşamak zorundayım," diye durakladı. "İkimiz de bununla yaşamak zorundayız."

Birden her şey anlam kazandı. Rip'in Lydia'ya tepkisi. Ve her ne kadar babamla sağlıklı bir ilişkim olsaydı

Onun mutlu olmasını isterdim... yeniden evlenirse ya da evlendiğinde ne düşüneceğimden emin değildim.

Lenny'nin Büyükbaba Gus'ın yeniden evlenmesine nasıl tepki vereceğini düşünmeye çalıştım ve gerçekten de hayal ettiğimde hoş bir sahne değildi.

İri bir el kolumun üzerinden geçip oraya yerleşti ve Bay Cooper'a ait olduğunu bilsem de yine de yüzüne baktım. "O zor bir adam. Bana güvenin. Bunu benden iyi kimse bilemez. Ama onu seven insanları iter, sanki bir yere gitmeyeceklerinden emin olmak istermiş gibi iter. Rip senin tam tersin. Tanrı biliyor ki onu seviyorum ve ölene kadar da seveceğim, ama seni de seviyorum. Ve ikiniz de mutlu olmayı hak ediyorsunuz. O senin için dünyaları düşünüyor ve Tanrı'nın seni hayatımıza sokmasının bir nedeni olduğunu düşünmeden edemiyorum."

Göğsümdeki korkuyu hissederek adama baktım ve sordum: "Ama sizi sevdi ve yirmi yıl boyunca sizi terk etti Bay C. Benim istediğim... bu değil."

Gülümsemesi yavaştı ve gerçekten yürek parçalayıcıydı. "Luna, geri döndüğü ilk yıl beni yüzlerce kez bırakmakla tehdit etti."

Göz kırtım.

"Benim yüzümden burada kalmadı, tatlım."

* * *

Neden buradaydım ki? Arabamı park edip kontağı kapatırken kendime sordum.

Neden ben? O aptal randevuyu iptal etmeliydim. Zamanımı, benzinimi ve paramı boşa harcıyordum ve benimle burada buluşacak olan zavallı aptal için de aynı şeyi yapıyordum.

Çünkü kız kardeşim Kyra'nın bir ay önce benim için ayarladığı bu adamla tanışmak istemiyordum.

Sahip olduğum erkeklerin hiçbiriyle tanışmak istemiyordum. Ne kadar çok düşünürsem, o kadar çok kabulleniyordum.

Tüm bu olanlar nasıl başa çıkacağımı ya da ne düşüneceğimi bilemediğim bir karmaşaydı.

Ayrılırken Bay Cooper, oğluyla arasında ne olursa olsun Rip'in beni önemsedığı konusunda kararlıydı. Ve *Rip*

bir zamanlar Lucas Ripley Cooper'dı. Hâlâ oradaydı.

Ama neden şimdiye kadar beklediğini asla bilemeyecektim. Ya da belki ben bilecektim.

İstiyor muydum?

Bu aptalca bir soruydu. Tabii ki sordum. Her şeyi bilmek istiyordum.

Doğru olmasını istedim.

Gerçek olmasını istiyordum ama bir şeyleri umut etmenin, hayal etmenin ve bunların gerçekleşmemesinin nasıl bir şey olduğunu da biliyordum.

Tavuk gibi davranıyordum. Kocaman bir tavuk oluyordum, değil mi? Bana doğruyu söylemediği için Thea'ya cehennemi yaşıtıyordum, çünkü benim için çok kolay görünüyordu ve işte buradaydım, onunla aynı şeyi yapıyordum.

Telefonum kucağımdayken Lenny'ye bir mesaj gönderdim.

Bu Rip olayında korkak olduğumu mu düşünüyorsun? Bana doğruyu söyle.

Cevap gelene kadar bir dakika bile geçmedi.

Lenny: Evet

Bir korkağı en iyi arkadaşım yapmadım.

Orada oturup Lenny'nin mesajını tekrar tekrar okurken midemde dolaşan suçluluk duygusunu ve sınırları görmezden geldim.

Midemin ağrması için hiçbir sebep yoktu.

Luna, Luna, Luna, vicdanım hayal kırıklığı içinde fısıldıyor gibiydi.

Şu an kendine yalan söylüyorsun.

Öyleydim. Gerçekten öyleydim. Korkak gibi davranıyordum. Bir korkak. Korkak bir kedi.

Ve arabamda oturmuş, hiç istemediğim bir randevuya çıkmak üzereydim. Ama...

Ortalıkta görünmemeyi içime sindiremiyordum. Ekilmek hoş değildi, masum birine *üzgünüm dostum, ben başkasına aşığım* demek de öyle. Ama ikincisiyle ilkinden çok daha kolay yaşayabilirdim. Bu kesindi. En azından bunu yapabiliyordum. Kyra'yı aramadan iptal edebilseydim, ederdim ama bunu yapacak gücü kendimde bulamamıştım. O gün

Randevuyu ayarlamak için birbirimize gönderdiğimiz kısa mesajlar yeterince garip ve acı vericiydi.

Gir ve çık. Bu işi olabildiğince çabuk bitirmeliydim. Sonra eve gidip Rip'e tam olarak ne söyleyeceğime karar verebilirdim. *Seni seviyorum* ve *lütfen beni incitme demek kulağa* yeterince iyi gelmiyordu.

Bu kararı aklımda tutarak arabamdan indim ve kapıyı arkamdan kapattım. Fedaiye formalite icabı ehliyetimi gösterdim, çünkü ikimiz de daha önce gördüğünü biliyorduk. Sonra, randevulaştığım diğer adamlarla tanıştığım bara doğru yöneldim, hiçbir yere gitmeyen randevular.

Bir sebebi var.

Kimi kandırıyordum ki? Elbette bunun bir nedeni vardı. Çünkü hiçbiri güreşçi gibi yapılmamıştı, kuru bir espri anlayışları ve kaşlarını çatmaktan daha iyi olan mülayim bir bakışları vardı.

İçeride, yarısı dolu odada uzun siyah saçlı bir adam aradım.

Birkaç dakika erken geldiğimi anlamak için telefonuma bakmama gerek yoktu. Belki de geç kalıyordu? Eğer öyleyse, gitmeden önce ne kadar beklemek kabul edilebilir bir süreydi? Üç dakika mı? Beş dakika mı?

Arka tarafa yakın bir masa görünce oraya yöneldim, Kyra'nın o zamanlar bana resmini gönderdiği adamın karanlık bir köşede oturup onu bulamadığımdan emin olmak için kalabalığa bakmaya devam ettim. Otuz iki yaşındaydı ve bir petrol platformunda çalışıyordu. Bu yüzden buluşmak için bir ay beklemek zorunda kalmıştık. Otururken telefonuma tekrar göz attım.

Sandalyeye geri otururken, sihirli bir şekilde ortaya çıkmasını umarak odaya bakmaya devam ettim, böylece yüzüne teşekkür ederim ama hayır teşekkür ederim diyebilirdim. Tam bu düşünce beynime girmişken kapı açıldı. İçeri giren, etrafına bakınmaya başlamış, tanıştığım kişi olamayacak kadar sarışın bir adamdı

ile. Uzun boylu, zayıf ve... Rip değildi.

O Rip değildi.

Çok gençti. Çok zayıftı.

Ama en önemlisi, üzgün olduğumda ellerini saçlarımda gezdiren ve beni dinleyen adam değildi.

Adam dört yıl önce tam olarak benim tipim olabilecek her şeye sahipti.

Bu adamın iki katı büyüklüğünde göğsü, kaslarla dalgalanan ön kolları, kalın boynu ve alt gövdesi olan 1.80 boyundaki bir adamın önünde

heykeltıraşlara yeniden yaratmaları için ilham vermiş olmalı, hayatıma girdi.

Siktir et. Banyoya saklanacaktım.

Barda oturan bir adam taburesinde dönüp ayağa kalktığında bu düşünce aklıma daha yeni gelmişti.

O vücudu tanıdığımı fark ettim. Bu kafa şeklini. Boyunu biliyordum.

Tanıdık beden dönüp oturduğum yöne doğru ilerlemeye başlayınca orada kaldım. Işıklar onun en güzel yanlarını gizliyordu ama kim olduğunu biliyordum. Onun kim olduğunu her zaman bilecektim.

Ve yüzünde sinirli bir ifade vardı.

Onun burada ne işi vardı? Nereden biliyordu...

Benim oturduğum koltuğun karşısındaki koltuğu çekip içine yerleşirken tek kelime etmedi. Karanlıkta, o muhteşem deniz mavisi renkli gözlerini göremiyordum ama nereye odaklandıklarını anlayabiliyordum. Kaşlarının eğimini görebiliyordum.

Evet. Kesinlikle kızgındı.

Ve dürüst olmak gerekirse, kesinlikle hiç bu kadar az kızgın olmamıştım. Asla.

O buradaydı. *Buradaydı.*

"Ne yapıyorsun?" Midemdeki gerginliğin yavaş yavaş çözüldüğünü hissederek ona sordum.

Dirseklerini aramızdaki masaya dayadı ve kollarını kavuşturarak, "Ne için burada olduğumu biliyorsun," diye cevap verdi.

Nefesimi tuttum ve sonra yalan söyledim... umut ve sevgi içimde o kadar hızlı çiçek açıyordu ki, bu adamla uğraşmak istememe engel olamadım. "Hayır, istemiyorum."

Sesi alçak, kısık bir hırıltıydı: "Evet, biliyorsun."

"Tekrar kaçırılmayacağımdan emin mi oluyorsun?" Mümkün olduğunca ciddi bir şekilde tersledim. Neden bu şimdi dünyadaki en kolay şeymiş gibi geliyordu? Onunla uğraşmak? Ona saçmalamak mı? "Yoksa şimdi de beni mi takip ediyorsun?"

Göz kırptı. Sonra derin bir nefes aldı... ve yanağı göz açıp kapayıncaya kadar bir milimetre yukarı kalktı. "Komik değil, Luna."

Tekrar konuşurken yüzümde beliren gülümsemeye engel olamadım, bu işin peşini bırakmadım, bırakmayı da düşünmüyordum. "Bebek bakıcısına ihtiyacım yok, eğer endişelendiğin buysa."

Yanak bir milimetre daha yukarı kalktı. "Haklısın, bebeğim. Bir bebek bakıcısına ihtiyacın yok. Özellikle de buluşacağın salak senin için yeterince büyük görünmüyorsa."

Sözlerini işledim... ama sonra tekrar işledim ve sadece önemli kısma odaklandım. "Onu ne zaman gördün?"

Bana gülümsedi. "Sen gelmeden önce."

Adamın hâlâ etrafta olmadığından emin olmak için barın etrafına bakmama gerek yoktu. Olmadığını biliyordum. Kimi arayacağını nasıl bildiği bile beni aşırıyordu ama bunun bir önemi yoktu. Azıcık bile. Ayrıca içimde tam olarak ne olduğunu bildiğime dair bir his vardı ama emin olmam gerekiyordu. Başımı ona doğru eğdim. "Nereye gitti?"

Yuvarlak bir omzunu silkti. "Burada olmayan bir yerde."

Uh.

"Ona defolup gitmesini söyledim," diye devam etti özür dilemeden. "Bu gece ya da başka bir gece onunla buluşmayacağını ve benimkini alamayacağı için gidip başkasının kızına asılabileceğini söyledim."

Benden "onun" diye bahsettiğinde kalbim hızla çarpmaya başlamamalıydı. Atmamalıydı. Bunu biliyordum. Kesinlikle kollarımda ve sırtımda tüylerim diken diken olmamalıydı.

Ama olan tam da buydu.

Onunla uğraşmanın çok eğlenceli olduğuna karar vermeden önce heyecanın içimden geçmesine izin verdim. Onunla uğraşmak her zaman çok eğlenceli olacaktı. "Rip, bunu yapmaya hakkın yoktu-"

"Buna hakkım vardı."

Bu sözleri bana hayatımın geri kalanı boyunca her gün söyleyebilir ve hiç eskimezler.

Öne doğru eğilip bana hayatımda görebileceğim en ateşli bakışı attığında bunu kanıtladı. "Evet, yaptım Luna. Yemeğe çıkmak ister misin? Ben seni götürürüm. Dışarı çıkıp Sprite almak ister misin? Söyle bana. Lanet bir film izlemek ister misin? Seni sinemaya götüreceğim. Yine kuzenini dövmeye gitmek istiyorsan, *seni götürürüm*. En iyi arkadaşın ve ortağın olacak biriyle mi tanışmak istiyorsun? Ben buradayım bebeğim."

Oh lanet olsun.

Oh lanet olsun.

"Senin yanında olmaktan hoşlandığımı kaç kez söylemem gerekiyor?" diye sordu, bakışları şaşkın yüzümde gezinirken sesi alçalıyordu. Çünkü yıllarca hoşlandığım adam bana bakarken başka ne yüzüm olabilirdi ki?

randevularımdan kaçıyor ve burada oturup beni istediğim her randevuya götüreceğini mi söylüyordu?

Yoktu. Başka bir yüz yoktu.

"Aynı şeyi yüzlerce kez yapabilirim Luna, şu randevularından kaçma olayını, ama asla olmayacak. Sana şimdiden söyleyeyim, onları azarlamakla ilgili bir sorunum olmayacak. Hayatımda bir sürü lanet kavgaya karıştım ve bunların hepsinin beni sana hazırlamak için olduğunu düşünmeye başladım," diye tehdit etti.

Nefesimi içime çektim ve orada öylece oturup ona baktım, hem çok sevinmiş hem de çok korkmuştum. Bunu her şeyden çok istiyordum ama yine de...

"Ya fikrini değiştirirsen? Başka bir iş bulmam gerekecek çünkü sana bakamayacağım. Şu anda sana zar zor bakabiliyorum," diye itiraf ettim, bu düşük seviyeli duygu dehşet olabilirdi ama büyük olasılıkla adrenalindi ve damarlarımda sürekli dolaşıyordu.

Bu güzel adam bana hayatımda gördüğüm en ciddi ifadeyi verdi. "Luna, neden böyle aptalca bir şey yapayım ki?"

Elimi yumruk yaptım. "Hiç kız arkadaşın bile olmadı."

"Yani? Yalan söyleyip birkaç düzine içtiğimi söylememi mi istiyorsun? Yoksa sadece senin olacağını bilmek hoşuna mı gidiyor?"

Pekal

a.

Cehe

nne

m.

"Çok gençsin. Çok tatlısın. Benim için fazla iyisin. Ama senin haberin bile olmadan bana hissettirdiğin tüm iyiliği emmeye çalışmaktan bıktım Luna. Sen benim kıızımsın. Sadece sensin. Başka hiç kimse olmadı ve olmayacak."

Nefesimi içime çektim ve yüzümü kaldırıp onun yüzüne baktım. "Öyle miyim?"

Başını salladı, yüz ifadesi daha önce gördüklerimden farklıydı.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten," diye kabul etti, gülümsemesi yumuşak ve neredeyse utangaçtı.

Alt dudağımı ısırdım ve nefesimi tutmama neden olacak kadar yoğun bir şekilde bana odaklanırken ellerimi sıkmaktan kendimi alamadım. Lenny, "*Sadece atmadığın tüm şutları kaçırsın*" demişti. Kendime her zaman hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin beni korkutmadığını söylemiştim çünkü insanların en kötüsünü görmüştüm.

Ama en iyisini de görmüştüm, değil mi?

"Önemli olan her şeyi biliyorsun, Luna. Bilmediğin tek şey benim için

yalan söylediğin o gün polislerle neler olduğu. Gio'yla birlikteydim ve o

kız kardeşinin erkek arkadaşını sikti çünkü ona vurdu. Bir bok yapmadım ama oradaydım. Ailesi de onun için aynısını yaptı. Bu yüzden geldiler. Suçlayacak birine ihtiyaçları vardı ama yemin ederim ben bir bok yapmadım."

İşte oradaydı ve eğer düşünseydim tam da beklediğim türden bir şeydi. "Biliyorum, Rip. Nasıl bildiğimi bilmiyorum ama biliyordum."

"Başka bir şey bilmek istiyorsan, tek yapman gereken sormak, ben de sana söyleyeyim. Gerisi hakkında seni zaten uyarmıştım ve sen hâlâ buradasın."

Çok kolaymış gibi gösterdi. Bu kadar kolay olabilir mi?

"Rip?" Ona dikkatlice sordum, endişem her saniye kayboluyordu.

"Öyle mi?"

Yutkundum ve kendimi onun mavi-yeşil gözlerinin içine bakmaya zorladım. "Benden hoşlanıyor **m u s u n**, yoksa bundan daha fazlası mı var?"

Cevap vermeden önce derin bir nefes aldı. "Benimle buradan çıkarsan sana anlatırım."

* * *

Evine dönüş yolculuğu, akşam saatlerinde bile bitmek bilmeyen trafik göz önüne alındığında hiç de uzun sürmedi.

Rip bizi evine götürmeyi teklif etmişti ama arabamı barın otoparkında bırakmak istemediğim için arkasından gittim ve Houston'ın kuzeyinde tek katlı evlerin ve arabalarla dolu garaj yollarının olduğu sokağa döndüğümüzde yolu izledim.

Rip kamyonetini, tam ortasına yeni dikdörtgen bir ev yerleştirilmiş açık çakıllı bir arsaya çevirdiğinde, buranın onun yaşadığı yer olduğunu anladım. Arabamı onun kamyonunun arkasına park ettim, inişini ve oraya gidişini izledim, onu yenmek için fazla çaba harcamadan benimkini de açtım.

Rip elimi tutup beni dışarı çıkarırken o tek yanaklı, gamzeli gülümsemesini takındı ve kapıyı çarparak kapattı.

"Sanki bir çöplükte yaşıyormuşsun gibi gösterdin," diye suçladım onu.

Anahtarlarıyla oynarken, "Burası güzel, mor bir ev değil," diye açıklamaya çalıştı.

Evinin geniş kenarlarına ve uzunluğuna baktım. "Rip, bahse girerim bu şey neredeyse benim evim kadar pahalıdır."

Omuz silkti, anahtarı kilide sokup çevirirken elimi sıktı. "Yine de güzel bir mor ev değil."

Haklı olmama rağmen bunu asla kabul etmeyecekti.

Ama o anda, bu konuda onunla tartışacak gücü kendimde bulamadım. Çünkü... çünkü... evinin anahtarıyla aynı anahtarlığa bağlı bir şey sallanıyordu. Dondurma külahı nazarlığına benzeyen bir şey. Bir kolyeye taktığım dondurma külahı nazarlığı. Araba kazasından sonra ona taktığım bir kolye.

Saklamış mı? Anahtarlığına mı koymuş?

Ben gidiciydim. Öyle bir gidiciydim ki kimse beni bir daha bulamayacaktı. Asla. Ağzımı kapalı tutmak için her şeyimi verdim. Bu anı daha sonraya saklamak için, çünkü aramızda daha sonrası olabilir gibi görünüyordu. Umuyordum.

Kapıyı iterek açtı ve kendisine en yakın duvardaki elektrik düğmesiyle oynarken beni metal basamaklardan yukarı çıkardı.

Karavanın içindeki ışık tam da

Beni içeri çekti, evinin içini gezerken bir paravan kapıyı ve daha ağır bir kapıyı kapattı.

Ona evinin benimki kadar pahalı olması gerektiğini söylediğimde yanılmamıştım. Çok *güzeldi*. Girişin sağındaki iki büyük, rahat koltuğun döşemesinde desenli taba ve zengin kahverengi renkler kullanılmıştı. Yan tarafta dört kişinin oturabileceği bir masa vardı. Sol taraftaki mutfak benimkinden çok daha güzeldi. Beyaz eşyalar yeni ve parlaktı, dört gözlü bir ocak, fırın ve mikrodalga fırın vardı. Altında depolama alanı olan güzel bir mutfak adası vardı. Gözlerim beni yanıltmadıysa, orada da bir avuç dolusu eski görünümlü yemek kitabı vardı. Bunların annesine ait olup olmadığını merak ettim ve bir gün bana anlatacağını ummaktan kendimi alamadım. Duvarda, bir yere açılıyor olması gereken bir kapının yanında elli küsur inçlik güzel bir televizyon bile vardı. Yatak odası mı? Banyo mu? Bilmiyordum.

Ve temizdi.

Gerçekten temiz.

"Her zaman bu kadar temiz misin?" Hâlâ her şeyi içime çekerek mırıldandım.

Gülüştü sıcak, zengin ve o kadar doğaldı ki, ona karşı hiçbir savunmam yoktu. Kaburgalarımın altından kayarak tam kalbimin üzerine yerleşti. "Dağınık değil ama son birkaç haftadır gelirsin diye daha fazla özen gösteriyor olabilirim."

Nefesimi içime çektim ve hemen yanımda duran, o anda bile beni izleyen ona baktım. "Getirdiğin her kız için değil mi?" Kendimi sormaya zorladım.

Başını iki yana salladı ve yüzünü tamamen bana döndü, eli boğazıma geldi ve onu avuçladı. "Sana bunu buraya taşındıktan sonra aldığımı söylemiştim." diye nefes alırken o deniz mavisini gözleri bir saniye bile benimkilerden ayrılmadı.

"Biliyorum." Sesim bu kadar kısık çıkmak *zorunda mıydı*? "Eğer varsa bu beni ilgilendirmez-"

"Hayır," dedi, hâlâ başını sallıyordu.

Gözlerimi kırdım. "Ama bu üç yıl önceydi." Bir kaşını kaldırdı.

"Ama sen benden hoşlanmadın bile."

"Senden çok hoşlandım bebeğim. Senden hep hoşlandım." Evet, ben gidiciydim. "Ama bana kötü davrandın."

Gülümsemesi yavaştı. "Sana karşı serttim, kaba değildim ve bu bok beni saatler ve günler boyunca yiyip bitirdi."

Öyle miydi? "Her zaman tatlı olabilirdin."

"Senin için çok yaşlı olduğumu düşündüm. Hayatımda sana sahip olamayacak kadar çok boktan şey yaptığımı düşündüm Luna," diye açıkladı usulca. "Seni önemsemek istemedim ve bu saçmalıkla elimden geldiğince savaştım."

"Yaptığınızı düşündüğün kötü şeyler yüzünden mi?"

Yüzü yumuşadı. "Yaptığımı bildiğim kötü şeyler yüzünden," diye onayladı ve bu da kaburgalarımın altından sızdı.

Gurur duymadığınız şeyleri yapmanın getirdiği suçluluk duygusunu biliyordum. Gerekli kötülükler. Gereksiz olanları da.

Ona bir adım daha yaklaştım, göğüslerim göğsüne değiyordu. Elinin sırtımın etrafından dolaşp küçük bir kısmına indiğini ve beni daha da kendine çektiğini hissettim. "Ama ya biriyle çıkmaya başlamış olsaydım?"

Rip başını benimkine yaklaştırdı ve ağzını benden birkaç santim öteye götürdü. "İkinci bir randevu olmadığından emin olurdum bebeğim. Bu saçmalığa kadar yedi kez çıktığınızı biliyorum. Üçünde yemeğe, ikisinde sinemaya, birinde beyzbol maçına, diğerinde Mickey's'e gittiğini biliyorum. Dinledim. Biliyorum. Evine hırsız girdiği gece oradaydım. Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim."

Bu doğrudu. Hepsi doğrudu. "Bunu nereden biliyorsun?"

Dudaklarını dudaklarımda hissettiğime yemin edebilirim. "Dinliyorum, sana söyledim."

"Başka ne duydun?"

"Her şeyi." Baş hareket etti, ağzı boğazımı öyle hafifçe okşadı ki hayatımdaki en iyi gıdıklanmaydı.

Pembe dudaklarını üzerimde gezdirir gezdirmez geri çekildi. "Neyin var?" diye sordum. Gülümsemeye çalışarak sordum. mutluydu... ve umarım o da mutluydu.

O büyük ellerinden biri başının tepesine gitti ve tepesini ileri geri ovuşturdu, hala bir düzine farklı duyguyu anlatan bu gözlerle beni izliyordu. Yine de odaklanabildiğim tek şey belirsiz olanıydı.

"Ne oldu?" Hâlâ gülümsememi koruyarak ona sordum. En azından bana çarpana kadar. Belki de... "Yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değiliz."

Uzun kirpiklerini kırptırdı ve gözlerini kısarak bana baktığını fark ettim. "Bebeğim, hiç de öyle değil."

"Ne oldu?"

Ama yine de tuhaf görünüyordu. Elini kaldırıp göğsünde gezdirdi, iri yuvarlak göğüs kaslarından birinden diğerine ve sonra boğazının dibine kadar gitti, parmakları kompresyon gömleğinin malzemesine kıvrıldı ve gömleği boynundan belki bir santim kadar sıyırdı. "Önce sana bir şey söylemeliyim."

Oh, hayır. "Senin... bir sorunun mu var?" Gözlerimi vücudunun alt yarısına doğru indirdim.

Bu bana göz kırptırdı. "Affedersiniz?"

Tamam, belki de bu değildi. "Üç meme ucun mu var? Çünkü bu önemli bir şey değil. Çatlaklarım var. Neden bana öyle bakıyorsun?"

Çünkü bana garip bakıyordu. Gerçekten bakıyordu. "Bazı izlerin olması umurumda bile değil ve benim üç meme ucum yok."

Ellerimi onun kalçalarına koyduğumda ellerimin sabit olmasına şaşırmadım, gömleğinin içinden vücudunun sıcaklığını hissediyordum. "Ne oldu o zaman?"

Eli tekrar tişörtünü çekiştirdi, bakışlarımı görebildiğim dövmeli tenine çekti... ve *sonra* nihayet beynime yerleşti.

Ohhh.

"Üzerinde bir kız ismi dövmesi mi var?"

Bu onun gözlerini devirmesine neden oldu. "Sana anlatayım, tamam mı?"

Gözlerimi açtım ve gömleğinin yakasını bir kez daha çekiştirmesini izledim.

"Bazı dövmelemlerim var..."

"Biliyorum. Bazılarını gördüm."

Başını tekrar ovalarken bana bir bakış fırlattı. "Luna, sana göstermeden önce söylemem gerek, tamam mı?"

Başımı salladım.

"Hayatımın yaklaşık yirmi yılında ne yaptığımı söyledim."

Başımı salladım çünkü öyle yapmıştı. Lanet olası bir motosiklet çetesinde... kulübünde... adı her neyse, orada olduğunu nasıl unutabilirdim?

"O günlerden kalma bir sürü dövmem var ve onları kapatmaya fırsat bulamadım," dedi kısık bir sesle ve kalbimi bir şey *çekt*i. Sıkı ve çılgınca *çekt*i.

Bu adamı sevdim. Onu sevdim, onu sevdim, onu sevdim.

"Rip, o zamanki dövmelemlerin umurunda değil," dedim ona nazikçe.

"Tabii üzerinde başka bir kızın adı yoksa, ama yok, değil mi?"

Yüzü bir anda o kadar yumuşadı ki gülümsemekten kendimi alamadım.

"Aptalca sorular sormayı bırak, tamam mı? Ve hayır, üzerimde kimsenin adı yazmıyor."

"Tamam o zaman." Çenemi yukarı kaldırdım. "Çete dövmelemlerin var. Bana söylediğin için teşekkür ederim."

"Onlar *çete* dövmesi değil."

"Kulüp dövmelemleri, adına ne dersiniz deyin." Kaşlarımı kaldırdım ve vücutlarımız arasındaki boşlukta parmaklarımı oynattım. "Bana malları göster."

Kahkahası sözlerinin etkisini azalttı. "Luna-"

"Ciddiyim," dedim ona dikkatlice. "Umurumda değil." Elimi ona doğru uzattım ve bana yaklaşması için elimi açıp kapattım. "Hiçbirimiz eskiden olduğumuz kişi değiliz ve şansına, bence sen tüm gezegendeki en ateşli erkeksin ve bunu seni sadece giyinik gördüğüm halde söylüyorum." Gülümsedim. "Göster bana."

Rip o ağır gözleriyle beni izliyordu, aldığı ve verdiği nefes derin ve sertti.

Gözlerindeki çizgilerin derinleşmesine neden olan belirsiz ifadeyi tanıdım ve kalbimin yeniden sıkışmasına neden oldu.

Bu adamı sevmiştim. Bu adamı uzun zamandır seviyordum ama onu hiç o anda, gözlerinde korkuyla dururken sevdiğim kadar sevmemiştim. Çünkü benim ne düşüneceğimden endişeleniyordu.

"Buraya gel," dedim yine gülümseyerek.

Burnundan aldığı o küçücük nefes onu daha da çok sevmemi sağladı.

Ben de onu tekrar kendime doğru çektim. "Sana bakkaldan ya da insanların cüzdanlarından kaç kez bir şeyler çaldığımı anlattığımı sanmıyorum."

Bu kocaman adam gözlerini kırıştırdı. "Sen mi?" diye sordu ama sesi daha çok bana inanmamış gibiydi.

Başımı salladığımda bu beni daha da gülümsetti. "Evet, ben. Kapüşonumun cebine saklayabileceğim kadar küçükse alıyordum. Acıkmıştım ve param bitmeye başladığında harcamak istemiyordum," diye açıkladım, son paramı aldığımda Luna'nın ne hissettiğini hatırlamakta hiç zorlanmadım.

"Ondan önce de her türlü şeyi çaldım. Genellikle bakkaldan şeker çalardım çünkü kimse beni bakkala falan götürmezdi. Ailemden para alabildiğimde de geri dönüp sahibine para verirdim. O yaşlı adamın ne yaptığımı çok iyi bildiğinden eminim ama hiçbir zaman beni bu konuda uyarmadı ya da polisi aramadı."

Parmakları gömleğinin yakasından ayrılırken Ripley bir adım öne çıktı. "Sana hiç şeker vermediler mi?"

Başımı salladım. "Eskiden doğum günü pastalarımı kendim yapardım." Omuz silktim. "Bakkaldan kek karışımlarını çaldıktan sonra. Babam süt ve yumurtayı çok severdi, bu yüzden evde her zaman biraz bulunurdu. Bunun için bana hep para verirdi." Gözlerimi kırptım. "Fişini ister ve her kuruşunu geri getirdiğimden emin olurdu."

Bu adam bana bir adım daha yaklaştı. "Şubat'ın on üçü, değil mi?"

Bana doğum günümü soruyordu ve doğum günümün hangi gün olduğunu bile biliyordu.... "Evet."

Bir adım daha öne çıktı. "Şu andan itibaren sen benimsin."

"Doğum günü pastaları için mi?" Sesimin emin olduğum kadar... umutlu çıkmamasını umarak sordum.

"Evet." Bir adım daha attı. "Sana o sevdiğin kırmızı kadife pastadan yapacağım."

"Tamam." Gülümsedim. "Şimdi neyiniz var bir bakayım, çünkü bazı karanlık işler yapan tek kişinin siz olmadığınızı biliyorsunuz."

Bir adım daha yaklaştı, bir adım daha atınca tam önümde durdu, parmakları çenemin altından dürtmek için kalktı. "Altında karanlık bir bok var, değil mi?"

"İhtiyacım olduğunda."

Parmağı çenem boyunca kulağıma kadar ilerledi ve sesi alçaktı, "Evet, kuzeninin elini kırdırduğında fark ettim. Yalan söylemeyeceğim Luna, onu öldürmeye hazırdım, ama senin onun kışını tekmelemenin ve o lanet ayakkabıyı bir ninja yıldızı gibi fırlatmanın şimdiye kadar gördüğüm en harika şey olduğunu düşünmekle meşguldüm."

Öne doğru uzanarak parmak uçlarımı kot pantolonunun üst kısmındaki kemer halkalarının geçtiği banda bastırdım. "Ondan sonra bile benden hâlâ hoşlanıyor musun?"

Gülümsemesi nazikti. "Mona Lisa'yı çalabilirsin ve bunu iyi bir sebep için yapacağını biliyorum. Yapabileceğin hiçbir şeyin benim hoşuma gitmeyeceğini sanmıyorum bebeğim."

Güldüm ve bu onun daha geniş gülümsemesine ve parmağını çenemin aksi yönünde sürüklemesine neden oldu, başparmağı boğazımın altındaki deriyi hafifçe fırçaladı.

"Sen hayatımda sahip olduğum en iyi, en tatlı şeysin ve çığlık atarak başka yöne gitmeni istemiyorum, beni anlıyor musun? Bir gün sana her şeyi anlatacağım," dedi usulca.

Sadece ona baktım ve eğer bir fotoğraf çekmiş olsaydı, eminim ağzım kısmen açık olurdu ve eğer başımın arkasında büyük, pembe kalpler olsaydı, orada olurlardı.

Kollarımı beline doladığımda utanacak bir şey bile bulamadım. "Bunu yüzlerce kez yapmak istedim."

"Ne?" diye sordu
sessizce. "Sana
sarılacağım."

Biraz zaman aldı ama avuçlarını başımın üstüne koyduğu anda yanağımı ona doğru bastırdım. O büyük avuçlardan biri başımın arkasını kavrarken diğeri tam kürek kemiklerimin arasına indi ve "Bebeğim" diye fısıldarken sesi kısıktı.

"Sen hayatımda sahip olduğum en tatlı şeysin," dedim ona.

Ağzından kıyma makinesinden geçmiş bir kahkaha gibi bir şey döküldü.

"Öylesin. Benimle tartışma."

Ağızından yine o kıyma makinesi kahkahası çıktı ve ona öyle sıkı sarıldım ki, ön kolumun kış yanaklarına doğru bastırıldığını görmezden gelmek kolaydı.

"Bunların hiçbirini bana dövmelelerini göstermen için söylemiyorum." "Biliyorum."

"Onları şimdi görebilir miyim?"

Gülüşü daha hafifti ama hareket ettiğini hissettim, tişörtünü başına çektiğini hissetmeden önce parmaklarının beni terk ettiğini hissettim. Benden zar zor uzaklaştı.

Sonunda yüzümü kaldırmadan önce onu bir kez daha sıktım ve belindeki neredeyse zeytin rengi teni anında fark ettim...

Soluk siyah mürekkeple kalın çizgiler ve şekillerle kaplanmış.

Gözlerimi üzerindeki mürekkebin üzerinde gezdirirken nefesimi tuttum, göbek deliğinin altında büyük ve yarım daire şeklinde harflerle ENFORCER yazıyordu. Kelimenin üzerinde, kaburgalarının üstünde kanatları olan iki kafatası vardı. Çizgiler ince ve ayrıntılıydı. Ve bunun üzerindeki her şey göğüs kaslarına, omuzlarına, pazılarına yayılan ve boğazına kadar uzanan bu devasa kabile çizgileriydi....

Güzel değillerdi. Hiç de güzel değillerdi.

Rip tek kelime etmeden önüme döndü ve bana sırtını gösterdi. Kusursuz olmayan bir dairenin içinde şemsiye tutan büyük boy iskelet de oradaydı.

Hemen önünde REAPERS MC 1978 dövmesi vardı, harfler düzensizdi ve bir tarafta diğerine göre daha yukarı eğikti.

Diğerleri. Tüm bunların etrafını aynı dev kabile kıvrımları ve çizgileri sarıyordu.

Parmaklarımı kaslarının üzerine gerilmiş pürüzsüz derisinin üzerinde gezdirmek için uzandım.

Ve derin bir nefes aldığımı duydum.

Parmaklarımı daha yukarıya, omurgasının eğiminin üzerinden ve omurgasının çentiklerinin altında olduğu yerden yukarıya doğru sürükleyerek, "Güç için bir Çin sembolü olmadığı için biraz hayal kırıklığına uğradım" dedim.

Ondan yükselen kahkaha beni de güldürdü. "Cildin de çok yumuşak, nemlendiriyor musun?"

Gülmeye devam etti. "Hayır. Onlar kalıcı olmasını istediğim bir şey değil. Artık değiller."

"Yani cildinizin doğal olarak yumuşak olduğunu mu söylemeye çalışıyorsunuz?"

"Mm-hmm" sesi düşüktü.

Parmaklarımın ucunu omurgasının omuzlarına doğru uzanan kıvrımı boyunca yukarı doğru sürükledim. Mürekkep omurgasını boydan boya kesiyordu ve bu dövmeyi yaptırırken canının çok yanmış olması gerektiğini bilmek için dahi olmaya gerek yoktu.

"Dövmem var."

Başını kaldırdı ve gözleri benimkilere odaklandı. "Öyle mi?"

"Evet."

"Nerede?"

"Kaburgalarım. Kalçamda olmasını istedim ama ressam beni vazgeçirdi." "Küçük mü?"

Başımı salladım ve bu bana sadece bir göz kırpma daha kazandırdı.

Yavaşça. "Ne oldu?"

"Bu bir tilki."

"Tilki mi?"

Başımı salladım, aşağı uzanıp gömleğimin altından tuttum ve tek bir hareketle başımın üzerine çektim. Düzgün bir sütyen giyiyordum, seksi bir şey değildi ama sevimli ve turkuaz rengindeydi. Sağ kolumu kaldırdım ve yan tarafımı net bir şekilde görebileceği kadar döndüm.

Ama kaburgalarım bakmadığını fark etmek için kısa bir bakış yetti. Her yerime bakıyordu. Sütyenimin yukarı kaldırdığı göğüslerime, karnımın yumuşak eğimine, kalçalarımın üzerindeki kot pantolonumun bandına.

"Bak," dedim ona, sütyenimin bandının hemen altından alt kaburgamın altına kadar uzanan tilki başını göstererek.

Ve sonunda gözlerinin oraya kaymasını, burun deliklerinin açılmasını izledim.

"Güzel, ha?" Öyle olduğunu bilerek sordum. Narin siyah çizgiler tilkinin başını ve kulaklarını çiziyordu, biraz kız gibi ama sertti. Güzel, kadınsı ve güçlü. "On dokuz yaşındayken almıştım."

Sıcak bir el kalçama indi, tilkinin başının hemen altına. "Neden bir tilki?"

Parmakları tenimi okşarken "Çünkü," diye zar zor söyleyebildim. "İnsanlar aslan ya da kuzu olmaları gerektiğini düşünür ama ben hep ikisinin arasında bir şey olmak istemişimdir." Dudağımı ısırdım ve bir omzumu kaldırdım. "Her ihtimale karşı hâlâ keskin dişleri olan bir şey."

Parmaklarını göğüs kafesimde tilkinin yüzünün hemen üzerinde gezdirirken boğazından alçak sesle mırıldandı. "Sadece bir tane mi?"

"Şimdilik, bununla neredeyse bayılıyordum. Ağladım, kimseye söyleme," diye cevap verdim, parmakları karnımın ön kısmında gezinirken ciyakladım, bir parmağı göbek deliğime hafifçe daldı. "Muhtemelen şu anda sana başka bir şey daha söylemeliyim."

"Hmm?" diye sordu, aynı parmağını karnıma doğru sürüklerken boğuk ve seksî bir sesle.

"Benim de piercingim var."

Rip'in başı, ağzı omzuma inene kadar aşağı eğildi, dudakları sıcak ve kuru bir şekilde boğazıma doğru ilerledi, yukarı çıkarken birbiri ardına öpücükler kondurdu. Karnımdaki eli tekrar omurgama doğru uzandı ve dudakları boynumun omzumla birleştiği noktaya yapışıp hafifçe emerken sütyenimi çekiştirdiğini hissettim, tekrar ciyaktırken beni ayak parmaklarımın ucuna kadar zorladı.

"Bu da sadece bir tane," diye uyardım onu. "İkisini de yapmak istedim ama çok canım yandı, vazgeçtim."

Ağzını omzumda biraz daha gezdirip dilini de sürükleyerek oradaki bir noktayı emerken, eli hâlâ sütyenimin kopçasıyla uğraşırken homurtuları tenimin üzerinde süzülüyordu. Onun sütyenle boğuşmasına bayılıyordum, sütyenimi çözmek için arkama uzanıp ona yardım etmeyi hiç umursamıyordum, sütyenimin gevşeyip aşağı kaydığını hissediyordum.

İşte o zaman ona söyledim. "Meme uçlarımdan biri."

Öyle yüksek bir nefes çekti ki kollarımdaki tüyler diken diken oldu. İki eli de kalçalarıma inmeden ve kafası *dalmadan bir* an önce sütyenime uzanan eli çekildi. Doğruca içinden küçük bir çubuk geçen meme ucuma doğru. O piercing ki aylardır canımı acıtıyordu.

Ama aniden, acının anısı eskisi kadar keskin gelmemeye başladı.

Rip'in dudakları meme ucumu ağzına aldığı anda değil, sıcak dili ağzını biraz daha açıp göğsümü daha fazla içine almadan önce piercingi ileri geri oynattı. Elleri kalçalarımdan kot pantolonumun önüne doğru hareket edip oradaki düğmeyi çözüp fermuarı aşağı çekerken, ben de ellerimi onun omuzlarına koyup beni tutmasını sağladığımda "lanet olsun" sözü iliklerime kadar işledi.

Sırtımı kamburlaştırarak nefesimi içime çektim ve kot pantolonumu sokabildiği kadar sokmasına izin verdim, ki çok dar olduğu için sadece birkaç santim daha aşağıdaydı. Ve tekrar ayak parmaklarımın ucuna geldiğimde, dikkatini çekmeye çalışıyordum

Ya da açgözlü davranıp diğer göğsümü ağzına almasını istediğimde Rip çömeldi ve kot pantolonumu kabaca aşağıya doğru çekti. Sabırsız, sarsak ve *çok ateşliydi*. Bu adam nasıl bu kadar ateşliydi?

"Rip," diye inledim, çünkü elleri tekrar kalçalarımın gitti ve iç çamaşırımın aynı hızlı hareketle ayağıma kadar çekti, bu da kumaşın sıyrmasından dolayı tenimi acıttı. Bir nefes daha aldığımda pantolonum, iç çamaşırım, çoraplarım ve ayakkabılarım halının üzerindeydi.

"Biliyorum bebeğim," diye homurdandı dünyanın en seksi erkeği, tekrar ayağa kalkıp beni kendine o kadar yaklaştırdı ki birbirimize bastırdık.

O kocaman eller kıcıma gitti ve bizi geriye doğru yürütmeye başladı. Ağzı bir meme ucundan diğerine geçti, emdi, fiskeledi, daha da emdi, biz hareket etmeye devam ederken Rip'in boğazından bu aç, kaba sesler fokurdadı...

Sonra kapının yanındaki koltuklardan birine uzandı ve ben tamamen çıplakken beni kucağına çekerek kalçalarına oturttu. Beni öpmeden önce ağzı göğsümde, yukarı ve yukarı, boynumun üzerinde öpücükler bıraktı.

Ve beni öptü. Sıcak, ağzı kapalı öpücükler beni delirtti ve dudaklarını bulmamı sağladı. Dilimi onunkine sürüp üzerinde gezdirdim. Islak, ıslak öpücükler, tamamen çıplak bedenimi onun yarı çıplak bedenine sürtmemi sağladı. Yumuşak dalgalanmalar ve ellerinin karnıma sürtünmesi olmasaydı ya da bir an için kalçalarını nasıl kaldırdığını görmeseydim, kot pantolonunu çıkardığını bilemezdim.

En azından kör, sıcak ve acayip sert ve kalın bir şey göbük deliğimin hemen altını dürtünceye kadar.

Dürtme.

Fırçalam

a.

Öpmek.

Ellerimi kucağıma indirerek, aramızda sallanan sert, sert aletin etrafına sardım. *Ve lanet olsun*. Rip sıcaktı, aynı zamanda yumuşaktan daha yumuşaktı, ama çoğunlukla kalın ve uzundu ve parmaklarımın ve kendisinin üzerine damlıyordu.

"Siktir," diye tısladı alçak sesle ve tenime doğru kırıldı.

Ellerim üst üste yığılmıştı ve Rip başını arkaya yatırıp ağzını açtığında kendimi aşağıya bakmaktan alıkoyamadığım geniş, mantar uçlu başın hemen altında bitiyordu. Onu sıktım, ne kadar büyük olduğunu sevdim. Ne kadar iyi hissettirdiğini. Ne kadar yakışıklı görünüyordu

derin nefes alıyordu. Bu yüzden onu biraz daha sıkı kavradım ve ellerimi yukarı ve aşağı, köke doğru hareket ettirdim.

Ve işte o zaman gözlerini açtı, o mavi-yeşil irisleri içten içe bir nefes çekerek bana doğrulttu. Biliyordum, o anda biliyordum, ne istediğini. Ne istediğimi biliyordum. Bacaklarımın arasındaki ıslaklık bir şey ifade ediyorsa, bedenimin de bir saniye daha beklemek istemediği şeyi.

Sert kemikleri ve çukur yanakları olan o yüze baktım ve ellerimi hareket ettirdim.

Ta ki aletin nemli başı ikimizin de istediği yeri bulana kadar... Sanki onunla birlikte olmak dünyanın en doğal şeyiymiş gibi kalçalarımı kaldırdım ve yavaşça, yavaşça, yavaşça bedenimi aşağı indirdim, içimde bir inçten diğerine yavaşça ilerlerken nefes nefese kaldım. *Vay anasını.* Kalçalarımı tekrar kaldırarak daha da aşağıya indim, her uzun santimi içime aldım, öpüşmelerimiz hiç bitmedi. Tekrar tekrar, o kalın, uzun şaftı içime aldım, dokuz katı, sert, çok sert, inç olması gereken şeyin dibine inene kadar başarabildiğim bir nefes emdim.

"Yüce Tanrım," diye tısladı tam popom onun sıcak taşaklarıyla buluştuğunda.

Nefesimi içime çektim, ikimizin de nefes nefese kalmasına yetecek kadar onun üzerinde kıpırdandım.

Onu yavaşça sürdüm, o geniş tabana sürtündüm, yukarı ve aşağı, elleri kalçalarımın dinlenirken, onu tekrar tekrar alırken bana rehberlik ederken, telli saçları klitorisime mükemmel bir fırça gibi geldi. İçeri ve dışarı. İçeri ve dışarı. Onu öpüyordum. O beni öpüyordu. Ağzını boynumda gezdiriyordu. Bir meme ucunu yalıyor, sonra diğerini. Diğerini alıp aynı şeyi ona da yapmadan önce sağdakini sıcak ağzının derinliklerine kadar emiyordu. Rip yaladı, emdi ve bu kadar iyi hissedebileceğimi hiç düşünmediğim küçük kuytuları ve çatlakları emdi...

"Siktir," diye inledi, kalçalarını kavislendirdi, sanki üzerine tamamen oturmamışım gibi itti. Ama gidebildiği kadar kök salmıştı. Kalçalarını tekrar kıvrırken içimde sertçe seğirdi ve vücutlarımızı birbirine daha da sıkı bastırdı.

Kalçalarımı döndürdüm, daha hızlı, daha sert, bana vermek zorunda olduğu her şeyi aldım, boşalana kadar tekrar tekrar, benim bile zar zor duyabildiğim bir çığlıkla onun etrafında sıkıldım.

Ve nefesini içine çektiğinde, elleri ve vücudu benimkine sıkıca sarıldığında, Rip bir an sonra beni tamamen üzerine itti, beni öyle derine soktu ki kaslarım onun üzerinde çırpındı, homurtuları kulaklarımda boğuklaştı

ve içime boşalırken ağzıma. O devasa vücudu titriyor, aleti yavaş ve istikrarlı bir şekilde titreşiyordu. Hepsini aldım. Her bir zerresini.

Daha sonra kendimi onun üzerine attım, kollarımı boynuna doladım, ikimiz de nefes almak için mücadele ederken terli göğüslerimiz birbirine bastırdı. O kocaman kolların beni sarması, yakınımda tutması hayatımın en büyük ve en hoş sürpriziydi. Oradan başka olmak istediğim hiçbir yer yoktu. Hiçbir yerde. Bir milyon dolar için değil.

Burnumu boğazına dayadım, o tatlı kokusunu içime çektim: temiz, taze deodorant ve sıcak bir ten.

Avuç içleri sırtımda, omurgamın iki yanında geziniyordu. Beni bir aşağı bir yukarı, bir aşağı bir yukarı süpürüyordu. "İyi misin?"

Gülümsedim. Nasıl gülümsemeyebilirdim ki? "Hiç bu kadar iyi olduğumu sanmıyorum Rip."

Kıkırdaması kulağıma karşı yumuşaktı. "Aynı şeyi hissetmediğimi söyleyemem." "Oh, öyle mi?" Onun sıcaklığını içime çekerek sordum. Onun sevgisini. "Öyle mi?" diye sordum. onu hissetmek.

"Evet," diye cevap verdi elleri omurgamda tekrar gezinirken, sanki o da beni hissetmeyi seviyor gibiydi.

Umarım öyledir.

Bir süre orada oturduk, o içimdeydi, yumuşuyordu ama kolları her zamanki gibi sağlamdı. Ve ben bunu sevdim. O kadar çok sevdim ki, ne kadar sevdiğimi anlatacak kelime bulamadım.

"Özür dilerim bebeğim. Son zamanlarda yanında olamadığım için üzgünüm, bir süre için tam bir pislik gibi davrandığım için üzgünüm ama bunu bir daha yapmayacağımı bilmelisin," dedi Rip, sesi çok ciddi geliyordu. "Denesem bile yapamam, biliyorsun değil mi?"

Gerilmeme izin vermedim ve gerçekten sormak istemesem de, güvenceye ihtiyaç duyan biri olmak istemesem de... Ben o kişiydim. Her zaman öyle biri olabilirdim ama olmamayı umuyordum. Ama yine de sordum, "Neden?"

Ve yakışıklı, muhteşem Rip bir saniye bile tereddüt etmeden, "Çünkü seni seviyorum Luna. Çünkü seni çok seviyorum kızım ve benimle işin bitmiş gibi davrandığın o iki hafta hayatımın en kötü günleriydi."

Ona bakabilmek için oturduğum yerden kalktım. Ona baktım. O ciddi yüze. O yoğun gözlere. İçinden bir ışın gibi çıkan ciddiyete. Dürüst olabilirdim, "Beni seviyor musun?" diye fısıldadığımı itiraf edebilirdim.

Evet değil. *Uh-huh* değil. Ne sulandırılmış ne de parçalanmış. Bana duyabileceğim en güzel dört kelimeyi söyledi. "Seni seviyorum kızım." Bir onay. Bir söz. Yara bandı olmaması gereken ama olan bir yara bandı.

Çünkü Rip'in ciddi olmasa bu sözleri söylemeyeceğini biliyordum. Belki haftalar önce ciddi olmadığı bazı şeyler söylemişti ama neden öyle söylediklerini anlıyordum. O sözleri sebepsiz yere geri almayacağını da kesinlikle biliyordum.

O anda, o kaba, karmaşık kalbinin derinliklerinden gelen bu üç kelimeyi kastettiğini biliyordum.

"Ben de seni seviyorum," dedim ona, korkarak çünkü neden olmasın? Benden daha zeki insanlar dünyanın korkaklar için olmadığını söylerdi ve ben bir korkak olmak istemiyordum.

Ağzının kenarları yukarı kalktı ve gülümsemesi nazik ama parlak ve tatlıydı. "İstediyini biliyorum bebeğim." Bir saniye bile göz temasını kesmeden hafifçe öne eğilirken o ellerden biri yine omurgamda gezindi. "Biliyorum. Sana iyi davranmayan pek çok insan olduğunu biliyorum ve kız kardeşinle aranızın pek iyi olmadığını da biliyorum."

"Bana bir mektup gönderdi," diye kestim sözünü. "Ben de sana söylemek istiyordum."

Hiçbir şey söylemedi ama kaşlarının düzleşmesinden geri kalanını ona anlatmamı istediğini anladım.

"Üzgün olduğunu söyledi. Babamla konuşmam gerektiğini bana nasıl söyleyeceğini bilemediğini."

Homurdanması sürpriz olmaya yakın bile değildi. Onu suçladığımı söyleyemem.

"Güya evine giren eski erkek arkadaşımış ve bana striptizci olduğunu söylemek istemediği için garip davranıyormuş. Dairesinin parasını bu şekilde ödüyormuş," diye göz kırparak bitirdim. "Sanırım bir an için uyuşturucu sattığından endişelendim, o yüzden..."

"Nasıl hissediyorsun?" diye sorarken Rip'in yüzü dikkatle boştu.

Öne doğru eğildim ve yanağından öptüm, gülümseme ile sırıtma arasında bir yerde olan ve doğrudan ruhuma işleyen bir ifade kazandım. Bu kadar kolay mı olacaktı? Böyle mi olması gerekiyordu? Rip onu istediğim zaman öpmeme izin mi verecekti? Ben bunu istiyordum. Gerçekten öyleydin. "Bana söyleyemeyecekmiş gibi hissetmesi beni üzüyor. Yalan söylemeyeceğim. O kadar insanın içinde babamla konuşuyor olması beni çok incitiyor.

Yıllardır. Anlamıyorum Rip, biliyor musun? Yani, sanırım anlıyor gibiyim ama aynı zamanda anlamıyorum. Onlara karşı o kadar kötü değildi, sadece bana karşı öyleydi, ama o zaman bile nasıl *denemek* isteyebildiğini anlamıyorum. O ve Kyra. Korkunç biriydi. Onunla birlikte yaşarken ne onu ne de diğerlerini zerre kadar umursuyordu ve bunu abartmıyorum. Eğer kötü davrandığı kişi o olsaydı, onu asla affedemezdim. Asla."

O büyük, sıcak el boğazıma gitti. "Anlamıyorsun çünkü sen onlar değilsin." Başparmağı yanağımda gezindi. "Kız kardeşlerinden bahsediyorum. Sen bunu yapmazsın Luna. Onların da neden yaptığını anlamıyorum."

"Ayrıca kuzenimi eve babamın göndermediğini, bunu kendi başına yaptığını söyledi," dedim. "O zamandan beri onu bir daha aramayı denemedim. Ne yapacağımı bilmiyorum. Onu seviyorum ama çok kızgınım."

"Doğru olanı yapacaksın."

"Umarım öyle olur."

Gülümsemesi yumuşaktı. "Yapacaksın, bebeğim. Her zaman yaparsın. Seninki kadar iyi bir kalbi olan başka birini tanımıyorum."

"Aww, bir sürü insan var-"

"Hayır, yok." Rip önce ağzımın yan tarafını, sonra diğer tarafını öptü; yanaklarındaki kısa kıllar benimkileri öpüyordu. "Gerçekten yok. Üzerinde o küçük tilki var ama sen bir kurtsun bebeğim. Lanet bir mucize. Nasıl bu hale geldin bilmiyorum ama bana her gün affetme ve sevgi hakkında bir şeyler öğretiyorsun. Seninle tanışana kadar hayatımın büyük bölümünde bir şeyler öğrenmeyi uzun zaman önce bıraktığımı sanıyordum."

Ben mi?

Gülüştü yumuşaktı. "Evet, sen. Sadece sen."

Yutkundum, yutkundum ve ona kaşlarını kaldırdım çünkü ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Ne düşüneceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Bunu biliyor olmalıydı çünkü devam etti.

"Kız kardeşlerinle ilgili ne yapman gerektiğini bilmiyorum ama bir yolunu bulacağını biliyorum. Baban hakkında ne söyleyeceğimi de bilmiyorum ama ne düşündüğümü bilmek istiyorsan, gidip onunla birlikte yaşadığın evi yakalım derim. Hayatına devam etmek istiyorsan, bunun arkasındayım.

"Bildiğim tek şey, sana şu anda söyleyeceğim, kimsenin sana bok gibi davranmasına ya da seni etrafında istemiyormuş gibi hissettirmesine asla izin vermeyeceğim. Ne ben, ne de ailen. Seni sevdiğimi söylediğimde dalga geçmiyordum,

Sana söylemem gereken çok şey olduğunu biliyorum ama bir yolunu bulacağız." Başparmağı tekrar yanağıma sürtündü ve beni emen ve geri tükürmeyen o mavi-yeşil gözler, "Eğer istersen" derken yüzüme kilitlendi.

Eğer
isteseydim.

Oh,
adamım.

Yanağımın içini ısırdım. "Peki ya yapmazsam?" İkimiz de durumun böyle olmayacağını bilmemize rağmen ona sordum.

"O zaman seni ikna etmek için yapmam gereken daha çok iş var," diye yumuşak bir şekilde cevap verdi.

Hayatın komik yanı, seçme şansınızın olmadığı pek çok şey olmasıdır. Kiminle akraba olacağınızı seçemezsiniz. Saç renginizi, boyunuzu ya da size verilen doğal yetenekleri seçemezsiniz. Nerede doğacağınızı ya da dünyanın size baktığında kimi ya da neyi göreceğini seçemezsiniz.

Ancak hayatın en güzel yanı, sonunda bunların hiçbirinin önemli olmamasıdır. Kim olacağınızı siz seçersiniz. Kimi seveceğinizi. Saç renginizi değiştirebilirsiniz ve bir dereceye kadar göz renginizi ve boyunuzu bile değiştirebilirsiniz. Bir konuda harika olmayı öğrenebilirsiniz.

Seçme şansınız olmayan çok şey var, ama seçebileceğiniz çok daha fazla şey var.

Ve o anda neyi seçeceğimi biliyordum. Her zaman seçeceğim şeyi.

Hayatımdaki en iyi kararlar, bir yanıma gerekli olduğunu bilse de korkarak atladığım kararlardı.

O anda ve hayatımın geri kalanında, hiçbir şeyin karşımdaki bu adam kadar gerekli olamayacağını biliyordum; randevularımı sabote eden, yemek yapamadığımı bildiği için bana yemek yapan ve çoğunlukla beni olmak istediğim kişi olarak gördüğü için. Pek hoş olmayan şeyler yaptığımda bile olmaya çalıştığım kişi olarak. Bu adam, Lucas Ripley, en az benim kadar bantlanmış bir yapbozdu.

Ya da hepimizin korktuğu gibi, sanırım.

Ben de ona kendimle yaşamama izin vereceğim tek cevabı verdim.

O mavi-yeşil gözlere baktım ve ona gerçeği söyledim. "İstiyorum. Gerçekten istiyorum."

Sonsöz

Beni uyandıran rüyaydı.

Nefes nefese uyandığım o rüya.

Karanlık tavana gözlerimi kırptıştırırken kendime bunun *gerçek olmadığını* söyledim. Babamı, o evi ve bilinçaltımı oradan kurtulmak için sarsarak uyandıran o *aptal en* son rüyamda gördüğümünden bu yana en az iki ya da üç ay geçmişti. Gerçek değildi. *Gerçek değildi.*

İyiydim, güvendeydim ve seviliyordum.

On yedi yaşında değildim ve iyiydim.

Ama saatin gece yarısını geçtiğini bilmek için dönmeme gerek yoktu, yani teknik olarak artık otuz bir yaşımdaydım. Otuz bir. İşte *bu* bilgi yatak odamda gülümsememe, kalp atışlarımın yavaşlamasına ve uyandığımda tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

Elbette hayatımın en güzel gecelerinden birinin ardından babamla ilgili bir rüya görmüştüm. Bu işler böyle yürüyordu. O aptal anılar zaman geçtikçe daha da dağıldı, ama hala o karanlık, sık sık ziyaret etmediğim küçük köşelerde duruyorlardı.

Yatağın diğer tarafına uzandığımda boş ama hâlâ sıcak olduğunu gördüm, örtüler kısmen üzerime atılmıştı. Banyoya doğru baktığımda kapının kapalı ve ışığın sönük olduğunu gördüm ve Rip'in tam olarak nerede olduğunu biliyordum. Tam olarak ne yaptığını biliyordum.

Ve bu, önceki gecemi hatırlatmaktan bile daha fazla, beni son bir parça sakinleştirdi.

Bacaklarımı yatağın kenarına doğru salladım, kenarda oturmak için yuvarlandım, yarısı dolu su bardağımı aldım ve ayağa kalkmadan önce kalanını içtim. Ev *sessizdi, açıkçası* bu beni şaşırttı çünkü cep telefonumun ekranına göre saat sabahın üçüydü. Rip ve ben birlikte duş almak için odamıza gitmeden önce gece yarısına kadar dayanmıştık.

-Sonra da herkesi ayakta ve evde osururken bırakıp yatmaya gitti.

Diğer herkes. Bu beni daha da gülümsetti ve ayağa kalktım, hala boş bardağımı tutuyordum.

Kapıyı olabildiğince sessizce açarak koridoru dinledim ama hâlâ bir ses duyamadım.

Zaten kötü bir şeyi berbat etmeyecek kadar iyi biliyordum, bu yüzden mümkün olduğunca sessiz bir şekilde oturma odasına doğru yöneldim. İşte o zaman sesleri duydum. Korkunç horlama sesleri geliyordu. Yatmadan önce eve gitmemiş olan herkese, kalmak isterlerse diye havalı yatakların nerede olduğunu söylemiştim. Görünüşe göre birileri gitmiş.

Oturma odasına geldiğimde Rip'in iki yıl önce almakta ısrar ettiği yetmiş beş inçlik televizyonu açık ama sesi kapalı buldum, orada durup havaya uçurulmuş iki hava yatağına bakmak zorunda kaldım. Birinde Lily ve son iki yıllık erkek arkadaşı, Abner adında gerçekten hoş bir adam vardı. Diğer yatakta ise Kyra ve onun kadar sevmediğim erkek arkadaşı vardı. Tamamen giyiniktiler, etrafta tek bir battaniye ya da yastık bile yoktu ama tamamen kendilerinden geçmişlerdi, adamlardan biri ve Kyra elektrikli testere gibi horluyorlardı.

Kanepede günümün en büyük sürprizi vardı, Thea.

Dürüst olmak gerekirse, Thea ve Kyra'nın doğum günü partime gelmeleri beni çok şaşırtmıştı.

Lily hiç de şaşırtıcı değildi. Lisans eğitimini tamamladıktan sonraki bir yıl içinde Houston'da bir iş bulmuş ama kendi evine taşınmıştı, her ne kadar geceleri kendi dairesinden çok bizim evde kalsa da. Rip ve ben ona geri taşınabileceğine dair güvence vermiştik ama o tek başına iyi olduğunda ısrar etmişti.

Ama Thea ve Kyra? Bazı günler aramızdaki şeylerin *eskisi gibi* olduğunu düşünmek istiyordum ama öyle değildi. Artık bunu kabul edebilirdim. Kız kardeşlerimi çok sevdiğimi ve onların da beni sevdiğini bilerek hayatımı sürdürebilirdim ama neredeyse beş yıl önce olan her şey aramızdaki o küçük bağları değiştirmişti.

Her konuştuğumuzda bunu yüzlerinde görebilmem de yardımcı olmadı. Tereddüt. Onlara cevaplamak istemedikleri bir şey soracağım endişesi. Duymak istemediğim bir şey söyleyecekleri endişesi.

Duymak istemediğim tek bir konu olmasına ve "D" ile başlayıp bitmesine rağmen.

Ama bu gece, yarın ya da başka bir gece o kişiyi düşünmeyecektim. Az önce gördüğüm rüya yeterliydi. Ayrıca, bugün benim kahrolası doğum günümdü ve harika bir gece geçirmiştik ve bu noktada hiçbir şey beni etkilemeyecekti. Hayır, efendim.

Bu yüzden evin içinde sürünmeye devam ettim, bir türlü açamadığımız mutfığa doğru ilerledim çünkü oradaki duvar yapısal olarak önemliydi ve özellikle de tüm aletlerimi satın almış ve destek kireşi koymanın mal olacağı fiyata granit tezgahlar almışken yeniden yapmak için para harcamak istemedim. Tüm bunlar Büyükanne Genie'nin vasiyetinde bana bıraktığı para sayesinde oldu.

Işıkları yakıp saatler önce buzdolabına koyduğum pastaya yöneldiğimde kapı arkamdan sessizce kapandı.

Rip'in bana yaptığı, üzerinde mavi simler olan iki katlı, beyaz krema ile süslenmiş güzel pasta artık yarı yarıya yok olmuştu.

Çıkarıp güzel, büyük bir dilim kestim ve tabağa koydum, pastayı buzdolabına geri koymadan önce bir çatal çıkardım.

İki yıl önce yaptırdığımız yepyeni adanın altındaki taburelerden birine daha yeni oturmuştum ki kapı tekrar açıldı ve tanıdık, iri bir beden karşımdaydı.

Gülümsedim.

"Ne yapıyorsun bebeğim?" diye sordu hayatımın geri kalanında her dakika bakabileceğim iri yarı dev adam, vücudunun üst kısmının her santimini saran dar, beyaz atletle orada dururken. Şu anda giydiği kesik lacivert uyku pantolonu biz yatmadan önce üzerinde değildi.

"Bu harika pastadan bir parça alıyorum," diye cevap verdim, tabağı ona doğru bir santim kaydardım ve kaşlarımı kaldırdım. "Gel benimle paylaş."

Rip yanıma gelmeden önce kalbime işleyen o acayip gülümsemesini takındı, bir eliyle yanımdaki tabureyi çekerken diğer eliyle saçlarımın arasından geçip ensemei kavradı. Son zamanlarda uzamasına izin veriyordum ve pamuk şekeri pembe ve mavi saç telleri artık omuzlarımı zar zor sıyrıyordu. Tabureyi bana daha da yaklaştırmadan önce eğilip boynumu öptüğünde biraz bile şaşırmadım, bir uyluğu benimkinin arkasına binerken diğeri ona en yakın dizini sıyırdı.

"Seni uyandırdım mı?"

Ona cevap verirken çatalı pastanın ucuna doğru kaydardım. "Azıcık bile değil. Kötü bir rüya gördüm ve siz işinizi bitirirken buraya gelip bir dilim alabileceğimi düşündüm." İkimiz de böyle gecelerde uyumakta hâlâ zorlandığımızı biliyorduk, ama genellikle uyuduğumda onu uyandırırıldım ya da rahatlamak için ona yaslanana kadar yatakta uzanırdım.

tekrar uykuya dalabilirdi. Hiç aldırmadı ve dürüst olmak gerekirse, en iyi sohbetlerimiz hep böyle anlarda, birbirimize o kadar kolay ya da güzel olmayan şeyleri söyleyebildiğimiz zamanlarda oldu.

Çatalı ağzına götürdüğümde ve bir ısırık aldığında cevabı homurdanmak oldu.

"Her şey için teşekkürler," dedim çatalı ağzından çıkarırken, o pembe dudaklara gerekenden bir saniye daha uzun süre baktıktan sonra çatalı tekrar kekin içine daldırdım ve kendi ağzıma biraz daha attım.

Dostum, çok lezzetliydi.

İri, sıcak bir el sırtımın ortasına indi ve bir daire çizdi. "Bu gece iyi vakit geçirdin mi?" diye sordu sessizce.

Ona başımı salladım ve yutkunmadan önce gülümsedim.

Tüm iş arkadaşlarımız ve onların kız arkadaşları ya da eşleri gelmişti, bazılarının çocukları da gelmişti. Bay Cooper ve Lydia. Kız kardeşlerim ve erkek arkadaşları. Lenny ve çetesi. Ve hatta Rip'in iki arkadaşı ve onların hanımları.

Rip ve Lydia tüm yemekleri hazırlamıştı. Pastayı o yapmıştı. Lily atıştırma malzemeleri almıştı. Lenny ve Bay Cooper da içecekleri.

Hepsi doğum günümü kutlamak içindi. Satın aldığım ve yıllar içinde Rip'le birlikte daha da güzelleştirdiğimiz evde. Artık ikimizin de adına olan bir evdi bu. Birlikte daha da yuva haline getirdiğimiz bir ev. Küçük kızımızın gecenin bir yarısı uyandığı ve babasının kalkıp onu beslediği, bezini değiştirdiği ya da en büyük onurmuş gibi ona sarıldığı bir yer.

Yardım etmek için beni hiç uyandırmadı, ama çoğu zaman monitör bana neler olup bittiğini söylüyordu. O gecelerin çoğunda, özellikle de küçük cihazı odada bıraktığında, yatağıma uzanıp sabırla ve patlayacakmışım gibi hissettirecek kadar büyük bir sevgiyle onunla konuşmasını dinledim. Onun harika bir baba olduğunu kabul etmek benim için hiç de zor olmadı.

Yani, işler cehenneme dönmeden önce Bay C ona harika bir baba olmuştu. Rip bana annesi hayattayken yaptıkları şeylerle ilgili hikayeler anlatmıştı. Harika bir rol modeli vardı.

Bay Cooper'la araları *çok iyi değildi* ama kötü de sayılmazdı. Bay C'nin kalp krizinden sonra, daha önce çalıştığı saatlerin yarısı kadar çalışıp sadece programlama yapması yardımcı olmuş olabilir. Hatta Rip'e yardımcı olması için başka bir tamirci de işe almışlardı, çünkü Bay Cooper'ın yaptığı işlerin daha fazlasını üstlenmesi gerekiyordu.

Artık neredeyse hiç tartışmıyorlardı. Çoğu zaman aynı fikirde olmasalar da kavga etmiyorlardı. Onları sarılırken ya da iş veya aileyle ilgili olmayan bir konuda konuşurken göreceğimden şüpheliydim ama bu da bir şeydi. Rip'in Lydia'nın sırtını iki kez sıvazladığını bile görmüştüm.

Eğer bu bir şey değilse, ne olduğunu bilmiyordum.

Tam o anda eğildim ve onu dudaklarından öptüm. "Her yıl gelmiş geçmiş en iyi doğum günüdür."

Ondan uzaklaştığımda Rip gülümsemedi ama o gözlerle beni izledi ve ne düşündüğünü merak ettim. Ama eli siyah atletimin altından geçtiğinde, avucumun içi gibi bildiğim parmakları çıplak tenimi bir kez daha okşadığında, diğer her şeyi düşünmeyi bıraktım. Kafamın karanlık köşesinde asılı duran kötü doğum günleri bulutu, rüya, diğer odadaki kız kardeşlerim, ne kadar şanslı olduğum, sadece... *her şey*.

En azından, o sessiz, sakın sesiyle "Şimdi sana doğum günü hediyesi vereceğim" demek için beklediği on saniye boyunca her şeyi düşünmeyi bıraktım.

Kaşlarımı tekrar kaldırmama neden oldu. "Tam burada, herkesin girebileceği bir yerde mi?"

Gözlerini devirip tabureyi geri iterken yüzünde bir sırıtiş vardı, çıplak ayaklarının üzerine kalktı ve adanın etrafında dönerek buzdolabının üzerindeki dolaplara doğru ilerledi. Dolapları kolayca açtı ve içinden mavi kurdeleli beyaz bir kâğıda sarılmış ayakkabı kutusu büyüklüğünde bir şey çıkardı.

Kendisinin paketlediğini bilmek için sormama gerek yoktu. Her zaman yapardı ve asla yarım yamalak yapmazdı. Asla.

Kapıyı kapatıp bana doğru döndü, o yakışıklı yüzünde komik bir ifade vardı. "Ne? Sen oraya hiç bakmazsın ki. Sadece tencere ve tavalar var."

Yıllar ve Rip'ten aldığım sayısız yemek dersi geçmesine rağmen hala bu konuda pek de iyi değildim.

Kutuyu paylaştığımız pastadan geriye kalanların yanına koyarken bir daha yerine oturmadı.

Kurdeleyi çözüp ambalaj kâğıdını olabildiğince sessiz bir şekilde yırtarak açarken ona gülümsedim. Bu bir ayakkabı kutusu değil, üstünde kapağı olan normal bir hediye kutusuydu. "Bana yeni bir solunum cihazı aldıysan çok heyecanlanacağım," dedim kutuyu kaldırıp bir kenara koyarken.

Kıkırdamamasının tuhaf olduğunu düşündüysem de bunu pek önemsemedim çünkü kutudaki resimler aklımdan geçen her şeyi çaldı.

Şanslı olduğumu biliyordum. Hayatın, hayal etmeye bile cesaret edemeyeceğim bir şekilde yoluna girdiğini biliyordum. İçimde o kadar çok sevgi olduğunu biliyordum ki, bunun için ölümüne savaşabilirdim.

Hayatımda olan tek bir şeyi bile değiştirmeyeceğimin tamamen farkındaydım çünkü hepsi beni *buraya* getirmişti. Bu adamla. Bu hayatla. Sevdığım ve beni seven bu insanlarla.

Ama o kutudaki fotoğraf yığınının bakarken heyecanlansam mı yoksa biraz yıkılsam mı bilemedim.

Çünkü bana bakan yüzü hiç görmemiştim. Bir kez bile. Ama kime ait olduğunu biliyordum. Bir şekilde. Bir şekilde. Biliyordum.

Kadın on sekiz yaşından büyük olamazdı. Üzerinde mor bir cüppe ve keple poz vermiş oturuyordu, bir elinde sahte bir diploma tutuyordu, ifadesi gergindi ama gülümsüyordu. Açık zeytin tenli. Orta boy saçlıydı. Miller yeşili gözleri yoktu ama neden olsun ki?

"Kim olduğunu biliyor musun?" Rip elini tekrar omurgama koyarak sessizce sordu. Yutkundum ve zar zor "Annem, değil mi?" diyebildim.

O koca eli bir aşağı bir yukarı gidip geldikten sonra onayladı: "Evet bebeğim. O senin annen."

En üstteki fotoğrafı çıkardım ve bir sonrakine baktım. Farklı bir arka plana sahip başka bir mezuniyet fotoğrafıydı, farklı bir pozisyonda oturuyordu, hala başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi kameraya sıkıca gülümsüyordu.

O benim annemdi. *Annemdi*.

"Bunu bulmam üç yılımı aldı. Bir yıl boyunca tatbikat takımındaydı. Sanatta çok iyi olduğu söylenirdi ama okulu pek sevmezdi," diye konuştu sessizce. "İkiniz birbirinize çok benziyorsunuz sanırım."

Başka bir fotoğrafa geçtiğimde aynı kadının talim takımı üniforması içinde oturduğunu ve yüzünde aynı ifadenin olduğunu gördüm.

Annemdi.

"Mezun olduktan hemen sonra evi terk etti ve kimse nereye gittiğini bilmiyordu," diye konuşmaya devam etti Rip. "Öldüğünü kimse bilmiyordu. Senden ya da kardeşinden haberleri yoktu. Uydurduklarından emindim ama uydurmuyorlardı, Luna, bebeğim. Öyle olmadıklarını söyleyebilirim. Senin hakkında hiçbir fikirleri yoktu..."

Yutkunmak zorundaydım. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Gözlerimi kırıştırdım çünkü gözlerim aniden yanmaya başlamıştı ve ne yapacağımı bilmiyordum. Bakışlarımı yukarı çevirdiğimde elim onun eline gitti -her fırsatta tuttuğum eline- ve iki kere düşünmeme fırsat vermeden ona sordum. "Kim onlar?"

Lucas Ripley eğilip dudaklarını dudaklarıma değdirdi, sonra geri çekildi ve boştaki elini yanağıma götürdü. "Annenin ailesi, bebeğim. Eğer onlarla tanışmak istersen, şu anda birkaç mil ötedeki bir otelde kalan ve yarın seni görmeyi çok isteyecek bir büyükannen ve teyzen var."

"Ciddi misin sen?"

"Evet." Başparmağı tekrar yanağıma okşadı. "Senin için sorun olur mu?" diye sordu yumuşakça, o sert sesindeki şefkatle. "Onlarla tanışarak aileni biraz daha büyütmek senin için sorun olur mu?"

Yıllar geçtikçe sarılmalarıma alıştığını düşünebilirdiniz ama alışmamıştı. Hâlâ yeni bir şeymiş gibi boynuma doğru iç çekiyordu ve kollarımı aniden ona doladığımda kollarını her zamanki gibi sıkıca bana doladı. Onu sıkıca kavradım. Sanki benim için dünyalara bedelmiş ve sadece varlığıyla hayatımı on kat daha güzelleştirmiş gibi sıkıyordum onu. Sadece olduğu kişi olarak.

Cidden dünyanın en şanslı insanıydım.

Teşekkür

Bir kitap, pek çok insanın sevgisi ve sabrı olmadan asla yazılmaz.

Her şeyden önce, tüm evrendeki en büyük okuyuculara sevginiz ve desteğiniz için ne kadar teşekkür etsem azdır. Her e-posta, mesaj, gönderi ve yorum benim için dünyalara bedel. Beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyorsunuz. Ciddiyim. Sizler gerçekten gelmiş geçmiş en iyi okuyucularsınız.

En iyi okuma grubuma, Slow Burner'larıma, sabrınız ve sevginiz için teşekkür ederim. Ön okuyucularıma/arkadaşlarıma, bana ve size gönderdiğim taslak dediğim enkazlara katlandıkları için. Ryn, arkadaşım, sadece harika bir insan olduğun için değil, aynı zamanda bu tanıtım yazısında bana çok yardımcı olduğun için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. (Bu konuda inatçı olduğum için beni affet.)

RBA Designs'dan Letitia Hasser'a şimdiye kadarki en iyi kapakları tasarladığı ve sürekli fikrimi değiştirmeme katlandığı için çok teşekkür ederim. Indie Formatting Services'den Jeff, mükemmel formatınız ve her zaman çok nazik olduğunuz için teşekkür ederim. Hot Tree Editing'den Virginia ve Kim'e, Luna ve Rip'in hikayesinde bana çok yardımcı oldukları için teşekkür ederim. Kardeşimin Editörü Ellie'ye. Dystel, Goderich & Bourret'den Kemi Faderin, Lauren Abramo ve Jane Dystel'e destekleri ve mümkün olabileceğini hiç düşünmediğim kitlelere ulaşmama yardımcı oldukları için teşekkür ederim.

Eva-4-Evah'a. Bu kitap sensiz aynı olmazdı. Hayatımda olduğun için çok minnettarım. Luna konusunda bana ne kadar yardımcı olduğunu iki kelimeyle özetleyeceğim: muz hamak.

İsteyebileceğim en harika aileye kocaman bir teşekkür: Annem, babam, Ale, Raul, Eddie, Isaac, Kaitlyn, Nana, Letchford ailem ve Zapata/Navarro ailemin geri kalanı.

Son olarak, Chris, Prens Dorian ve benim küçük prensim Kaiser. Her kitap siz için.

Yazar Hakkında

Mariana Zapata, Colorado'nun küçük bir kasabasında kocası ve iki büyük çocuğuyla birlikte yaşıyor - sevgili Danuaları Dorian ve Kaiser. Yazmadığı zamanlarda kitap okuyor, dışarıda vakit geçiriyor, çocuklarını öpmeye zorluyor, ailesini rahatsız ediyor ya da yazıyormuş gibi yapıyor.

www.marianazapata.com

[Posta Listesi \(Yalnızca Yeni Yayın Bilgileri\)](#)

Facebook: www.facebook.com/arianazapatawrites

Instagram: www.instagram.com/arianazapata

Twitter: www.twitter.com/arianazapata

Ayrıca Mariana Zapata

[Locke Kulti](#)

[Yönetiminde](#)

[ki Lingus](#)

[Rhythm, Chord & Malykhin](#)

[Winnipeg Duvarı ve Ben](#)

[Bekliyorum](#)

[Sevgili Aaron](#)

[Lukov'dan Sevgilerle](#)

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

